

Giới thiệu Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm

Với anh Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm là điều mà các cô vợ luôn lo sợ, anh chẳng qua xem cô như một con vật để vui đùa. Cô luôn phải nghe những lời cay nghiệt nhất từ anh, đau khổ nhất là cô phải nghe theo lời của anh ta.

Mười tám năm trôi qua trong tuổi nhục, biết được anh không cho phép cô cắt tóc, biết được những yêu thương mong manh anh dành cho cô đều vì xem cô như thể thân của người mà anh yêu sâu đậm.

Đến khi cô ra đi anh mới biết khoảng thời gian không có cô cuộc sống như địa ngục và rồi trong ánh mắt của anh đã thấy sự hối hận, nhưng không đơn giản là chỉ tiếc nuối!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hơi nóng, mau giúp tôi cởi nút áo ra!

Trong một gian phòng không mở đèn, Hàn Từ Tây lặng im không tiếng động đứng cạnh cửa sổ.

Ánh trăng xuyên thấu qua bệ cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của cô, trông thật lạnh lùng.

Phản chiếu trên nền thân thể mỏng manh ấy, được ánh trăng kéo dài ra!

Gió đêm của mùa hè, mang theo một chút hơi mát, thổi bay những sợi tóc của cô, chặn lại tầm nhìn của ai đó đang muốn ngo đến.

Răng rắc!

Sau lưng có tiếng cửa phòng mở ra, Hàn Từ Tây nắm chặt tay phía dưới, lại rất nhanh buông ra – là hấn đến đây sao!

Tiếng giày da đánh trên nền đất, theo tiết tấu rõ ràng, cùng với tính tình của hấn rất giống nhau, lười biếng không đếm xỉa tới.

Theo tiếng bước chân tới gần, không lâu sau ở sau lưng có nguồn nhiệt gần sát, tiếng nói mỉa mai hoặc sau tai vang lên: "Chờ đã lâu rồi sao?"

"Thiếu gia đã trở lại!" Giọng nói của Hàn Từ Tây trước sau như một vẫn nhẹ nhàng, phảng phất như trên thế gian này mọi việc cũng không thể tác động đến cô.

Đối với lời hỏi của cô, Sở Trạ Đông không bận tâm mà hỏi vấn đề khác: "Như thế nào không bật đèn?"

Tiếng nói vừa dứt, hấn liền rời đi, trong giây lát trong phòng bỗng sáng lên!

Đột nhiên có ánh sáng làm cô có chút chói mắt, sau khi Hàn Từ Tây thích ứng được, liền xoay người, đi đến bên giường, hai tay để hai bên, giúp Sở Trạ Đông cởi xuống áo khoác tây trang, việc này phảng phất như một việc làm thuần thục đã làm qua ngàn vạn lần vậy.

Sở Trạ Đông nhìn chằm chằm cô, cho đến khi cô hết bận, đứng cách hấn không sai biệt lắm ba mét một mực cung kính hỏi: "Anh có yêu cầu thả nước tắm không?"

Hấn thật lâu mới lên tiếng: "Tới đây!"

Hàn Từ Tây theo lời bước lên, Sở Trạ Đông nhìn cô đang cụp xuống mi mắt: "Ngẩng đầu lên!"

Mệnh lệnh của hấn, Hàn Từ Tây chưa bao giờ làm trái, gương cao đôi mắt không có chút rung động nào cùng hấn cười như không cười đối mặt nhau.

Sở Trạ Đông điều chỉnh tư thế một chút, thành một tay chống, một để sang bên, một chân gác lên chân kia, tư thái lười biếng không tập trung, giống như một bậc vương giả đứng trên cả thiên hạ.

Đôi mắt Sở Trạ Đông thủy chung mang ý cười không có rời đi hỏi: "Biết rõ muộn như vậy cô còn đến làm gì?"

Hàn Từ Tây lắc đầu.

Sở Trạ Đông nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp, giống như đang đọc tấu đàn dương cầm: "Không biết a, tôi còn tưởng rằng cô biết đấy!"

Ánh mắt thâm thúy như sói như hổ không buông tha cho Hàn Từ Tây bất kỳ một biến hóa nho nhỏ nào, chỉ tiếc...

Cái gì cũng không có!

"A, không hổ là Hàn Từ Tây!"

Sở Trạm Đông trong lời nói đầy ý châm biếm, Hàn Từ Tây nghe đích thực khó hiểu.

Cũng biết nguyên nhân!

Mười sáu năm nay, không thể phủ nhận thái độ hôm nay xác thực tốt nhất!

Hàn Từ Tây đứng yên tại chỗ, như cũ không lên tiếng.

Nhìn Sở Trạm Đông ở trước mặt, nói nhiều sai nhiều, có đôi khi không nói lời nào cũng là sai lầm, nhưng hôm nay hẳn là một ngày đặc biệt!

Hắn mặc dù lời nói mang ý trào phúng, nhưng ở chỗ sâu trong đáy mắt lại không có lệ khí.

Đây là dựa theo sự hiểu biết của cô đối với hắn trong suốt mười sáu năm qua, dựa theo ánh mắt mà đoán được tâm tình của hắn, mặc dù phần lớn là cô không được cho phép, bởi vì tính tình của hắn thay đổi thất thường hơn cả thời tiết tháng sáu

Hiển nhiên, lần này cô đã đoán đúng!

Sở Trạm Đông nhìn cô duỗi ra hai ngón tay.

Hàn Từ Tây một cách tự nhiên từ trong túi quần móc ra điều thuốc lá, đặt ở giữa hai ngón tay của hắn, chờ hắn bỏ vào cánh môi ấy, lại móc ra cái bật lửa, thay hắn đốt thuốc.

Hơi thở mập mạp trong không gian, tạo nên làn sương mù mờ ảo, che khuất cả khuôn mặt tà mị và tràn trề cảm giác thần bí của hắn.

Hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Tới đây ngồi!"

Hàn Từ Tây lần nữa theo lời, chỉ là ngồi cách hơi xa.

"Ngồi xa như vậy làm gì, sợ tôi ăn cô sao?" Sở Trạm Đông nửa thật nửa giả khiêu khích: "Ngồi gần lại!"

Hàn Từ Tây cau lại lông mày thanh tú tỏ ý không thích, nhưng vẫn chuyển đến vị trí hắn chỉ định.

Sở Trạm Đông nhìn cô một cái, khẽ cười, không nói gì, hút một hơi, nói với cô: "Hơi nóng, mau giúp tôi cởi nút áo ra!"

Hàn Từ Tây có một lát thỉnh lặng, vẫn là theo lời làm theo!

Khi thấy da thịt màu lúa mạch của hắn càng ngày càng bại lộ ra ngoài không khí đập vào mắt theo từng động tác của cô, bỗng dưng Hàn Từ Tây ngưng lại: "Thiếu gia, có thể tiếp tục sao?"

Trả lời cô là...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đụng ngã hắn

Sở Trạm Đông đột nhiên nắm lấy eo của cô rồi đẩy ngã xuống giường thay cho câu trả lời!

Không nghĩ đến Sở Trạm Đông lại có thể trả đũa: "Hàn Từ Tây, có phải cô đã sớm có âm mưu làm như vậy?"

"..." Trên mặt Hàn Từ Tây ít khi xuất hiện ưu phiền nay lại có nhưng chỉ thoáng qua vài giây: "Thiếu gia thật xin lỗi!"

"Thật xin lỗi cái gì?" Sở Trạm Đông mở miệng nhả ra một làn khói trắng: "Thật xin lỗi đụng ngã tôi à?"

Hàn Từ Tây bị làn khói xông vào mặt lại bị hắn giữ cầm bắt nhìn thẳng vào hắn trả lời: "Ừ?"

"Ừ!" Hàn Từ Tây gật đầu thừa nhận.

"Ha ha..." Tiếng cười trầm thấp mang theo lồng ngực phập phồng, hắn dùng mu bàn tay phải đang cầm thuốc lá chậm rãi cọ xát trên má cô: "Nếu như tôi

nói tôi rất sẵn lòng?"

"..."

Không để cho Hàn Từ Tây kịp phản ứng, hắn xoay người một cái đem cô áp chế ở dưới thân, đến gần tai cô hô hấp nóng rực mở miệng nói: "Cô biết rõ hiện tại tôi sẽ làm gì chứ?"

Hàn Từ Tây gật đầu: "Biết rõ!"

Sở Trạ Đông khiêu khích lòng mày: "So, yes or no!"

Cô có quyền say no sao?

Hàn Từ Tây dùng hành động thực tế trả lời hắn!

Tiếp tục cởi ra chính là quần áo bên trong.

Áo sơ mi đen nhánh cùng với đôi tay trắng như tuyết của cô rõ ràng đối lập, con mắt của Sở Trạ Đông càng ngày càng trầm xuống, sâu không thể thấu được!

Lại không hề báo trước cúi đầu xuống hôn cô, động tác bá đạo của hắn làm Hàn Từ Tây cũng chưa bao giờ yêu cầu sự dịu dàng.

Cô sững sờ, ngoan ngoãn nhắm mắt!

Ngọn đèn bên ngoài sáng, trên chiếc giường xa hoa rộng lớn hai cổ thân thể khí thế hùng hực dây dưa một chỗ.

Cô trước sau như một giữ im lặng, dù là lúc hai người hòa làm một thể, hắn chớp mắt một cái đột nhiên thay đổi, ban đầu còn rất nhẹ nhàng bây giờ lại hung hăng như dã thú, hung hăng cắn xé cô, cô cũng cố gắng chịu đựng không nói tiếng nào.

Sở Trạ Đông nhìn bộ dạng lạnh lùng của cô, đáy mắt dần dần dâng lên bão táp: "Hàn Từ Tây, mau kêu ra, để cho tôi nghe được tiếng rên của cô, kêu!"

Hàn Từ Tây không biết tại sao hắn lại đột nhiên bất thường như thế!

Không phải hắn luôn khinh thường đụng chạm vào người cô sao, hôm nay làm sao sẽ...

Lúc cô đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì nhận được tin nhắn của hắn, đến lúc này, đã vài giờ, cô cũng không có nghĩ ra nguyên nhân!

Hắn từng nói đời này cũng sẽ không chạm vào một đầu ngón tay của cô!

Hai tay Hàn Từ Tây nắm chặt đặt một bên, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, lần đầu tiên không không nghe lời làm việc.

"Không nghe lời?" Sở Trạ Đông nở nụ cười: "Cô có gan thật!"

Cô như con cá nằm trên thớt khơi dậy ý muốn chinh phục của Sở Trạ Đông, hắn cười độc ác nói: "Hàn Từ Tây, để tôi xem cô có thể chịu đựng được bao lâu!"

Cả đêm hoan ái dấu vết có ở khắp nơi trong phòng.

Trên ghế sa lon, trên sàn nhà, trong phòng tắm, thay đổi liên tục cho đến khi trời sáng người hầu trong nhà cũng sắp sửa làm việc, hắn lại đề cô không một mảnh vải ở đối diện vườn hoa trên cửa sổ sắt đất...

Cuối cùng Hàn Từ Tây đầu hàng: "Thiếu gia, tôi sai rồi!"

Tính tình của Sở Trạ Đông cô hiểu rất rõ, cô cảm thấy đêm qua nhất định là mình đã điên rồi, chứ không sao lại không biết sống chết đi lấy trứng chọi với đá?

Hàn Từ Tây nhìn qua người đàn ông bên cạnh, người đã hành hạ cô thương tích đầy mình.

Hắn có ngũ quan rất đẹp mày rậm mắt đen, sống mũi cao thẳng, môi mỏng theo thói quen hay mím chặt.

Đều nói đàn ông môi mỏng là bạc tình!

Là thế này phải không?

Không phải!

Hắn đối với bất kỳ người nào cũng không tệ, riêng chỉ có mình cô...

Hắn là người có quyền cao nhất ở HC, ở trên thương trường hắn nổi tiếng là nham hiểm, trên mặt luôn mỉm cười khiêm nhường, sau lưng lại hung hăng đâm một dao làm cho người ta không khỏi kính nể tránh xa.

Ở nhà, hắn là Sờ đương gia, tất cả mọi người đều phải nhìn sắc mặt hắn mà làm việc, chính là cho đến bây giờ hắn cũng chưa từng nổi giận, người giúp việc ai cũng nói hắn đơn giản dễ gần.

Sự thật là đúng là như vậy sao?

Đột nhiên thân thể đau nhói, bị hành hạ đến mức toàn thân không lành lặn lại bị đập một phát xuống giường, suy nghĩ sâu xa ngay lập tức quay lại.

Thanh âm lạnh lùng của người trên giường vang lên: "Đồ ngọc của Mặc gia, đêm nay trước mười hai giờ mang đến cho tôi!"

Hàn Từ Tây đưa tay nhặt quần áo bị hắn xé tối qua đang vớt trên mặt đất, dùng tốc độ nhanh nhất để mặc vào, đứng dậy một mực cung kính đáp: "Vâng thưa thiếu gia."

"Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ngoảnh mặt làm ngo

Muốn lấy được đồ ngọc gia truyền của Mặc gia, không phải là chuyện dễ!

Nam có Mặc gia, bắc có Sờ gia, có thể thấy, thế lực mạnh bao nhiêu!

Chỉ dựa vào Hàn Từ Tây, căn bản không được, cô phải tìm người hợp tác cùng.

"Cái gì?" Cô Hạ hoài nghi mình nghe nhầm: "Sờ Trạm Đông muốn cô đi trộm đồ ngọc gia truyền của Mặc gia?"

Hàn Từ Tây đang uống cà phê trả lời: "Ừ!"

Cố Hạ nhú mày: "Sờ Trạm Đông lại muốn chơi trò thiêu thân gì đây? Hắn cần thứ đó làm gì?"

"Đêm nay là đại thọ sáu mươi của Mặc lão gia tử, Lãnh Dạ nằm trong danh sách khách mời, đến lúc đó anh trợ giúp tôi!" Hàn Từ Tây nói kế hoạch của mình với Cố Hạ.

Bạn tốt duy nhất của Cố Hạ là Hàn Từ Tây, hai người đều là người quan trọng của Sờ Trạm Đông ... Hộ vệ ả nham!

Cố Hạ bị nằm vùng ở bên cạnh tổ chức hắc bang của Lãnh Dạ, mình thì vẫn luôn đi theo bảo vệ Sờ Trạm Đông!

**

Ban đêm, yến hội ở Mặc gia, nhiều loại quần áo, ăn uống linh đình.

Hết thấy đều hướng tới kế hoạch của Hàn Từ Tây, đồ ngọc gia truyền của Mặc gia để ở phía sau, Hàn Từ Tây thừa dịp hỗn loạn giao cho Cố Hạ phía sau, cố ý bại lộ mình, che chở cho Cố Hạ, vốn là cô có thể thuận lợi đào thoát, cũng bởi vì...

"Sờ thiếu, anh bị làm sao vậy? Sẽ bị người trông thấy!"

"Tiểu yêu tinh, vậy cô còn không nhỏ giọng một chút!"

Trong hoa viên Mặc gia, Hàn Từ Tây đang trốn đi men theo tiếng tán tỉnh mập mờ, bước chân dừng lại, bảo vệ Mặc gia còn đang theo sát cô, trong nháy mắt đem cô bao vây tấn công.

Mặc Thiên Kinh toàn thân tây phục đen nhàn nhã dạo bước mà đến, nhìn Hàn Từ Tây bị bảo vệ đem hai tay bắt chéo sau lưng: "Ồ, thì ra còn là một tiểu mỹ nhân đây! Con nhóc, lần đầu gặp mặt tự giới thiệu mình đi!"

"Mặc thiếu, đây là đạo đãi khách của anh sao?" Hàn Từ Tây một thân âu phục màu đen, là trang phục tham gia yến hội.

"Khách?" Mặc Thiên Kinh nhìn cô từ trên xuống dưới: "Con nhóc, mày không phải muốn nói là, mày đến để làm khách?"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Hàn Từ Tây lạnh nhạt nói: "Đường đường là Mặc gia, đãi khách như thế, thật đúng là tôi được linh giáo qua!"

"A... Xin hỏi vị khách xinh đẹp này, cô chạy vào đây làm gì?" Mặc Thiên Kinh nhún vai: "Đừng nói cho tôi là vì nhất gan!"

"Người mới vừa chạy tới đây không chỉ có mình tôi !"

"A, vậy tại sao chỉ có tiểu thư chạy nhanh nhất, sẽ không phải là cô lá gan phi thường phi thường nhỏ đi?"

Hàn Từ Tây còn chưa đáp lại, Mặc Thiên Kinh lại nói: "Tôi thật đúng là tiếp đãi không chu toàn ! Tôi cảm thấy thật áy náy, thỉnh tiểu thư uống trà để an ủi nha!"

Ngăn tay lại, những người bảo vệ hiểu ý liền đem Hàn Từ Tây mang đi, đúng lúc này, Sở Trạm Đông ôm lấy một mỹ nữ ngực to eo nhỏ, từ sau núi giả đi ra.

"Ồ, thế nào lại náo nhiệt như thế!" Sở Trạm Đông mắt nhìn Hàn Từ Tây, vừa nhìn về phía Mặc Thiên Kinh: "Mặc thiếu, đây là đang đóng kịch sao?"

Mặc Thiên Kinh nhếch môi: "Một chút chuyện nhỏ, quấy rầy nhã hứng của Sở thiếu, thật sự là ngại!"

"Nào có, nhờ phúc của Mặc thiếu..." Sở Trạm Đông ngón giữa nhẹ vạch lên bên ngoài phần lông xoáy của cô gái: "Chúng ta chơi rất vui! Có phải không bảo bối?"

"Đáng ghét!" Cô gái khẽ đập nhẹ vai của hắn một cái.

"Chẳng lẽ không phải?" Sở Trạm Đông nhướn mày: "Mới vừa rồi là ai chịu không được kích thích, thoáng cái liền..."

"Đừng nói!" Cô gái che miệng của hắn, mặt đỏ như máu.

"Bảo bối then thùng rồi?" Sở Trạm Đông khẽ hôn gò má của cô gái : "Tốt, không nói, chỉ làm thôi!"

"Người xấu, không để ý tới anh nữa!"

"Ha ha..." Sở Trạm Đông phảng phất rất thích cô ta làm nũng, cười sang sảng đối với Mặc Thiên Kinh nói: "Mặc thiếu đang vội, tôi sẽ không quấy rầy !"

Ôm lấy mỹ nữ, Sở thiếu nhanh nhẹn đi mất, đi qua bên người Hàn Từ Tây, một cái nhìn cũng không lưu lại, giống như hai người họ không biết nhau!

Hàn Từ Tây đứng đó, tiếp sau bị bảo vệ mang đi hướng ngược lại với hắn , hai người càng lúc càng xa, ai cũng chưa từng quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lá gan không nhỏ, rất hợp khẩu vị của tôi.

Ban đêm thời tiết oi bức, giống như sắp có một cơn mưa lớn đang chuẩn bị trút xuống.

Quốc lộ Nam Sơn nằm ngay bên cạnh một rừng cây nhỏ, Hàn Từ Tây dựa lưng vào một thân cây, ngừng thở, dựng thẳng tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh!

"Cô gái kia đã trúng được, tuyệt đối không chạy xa được, tìm khắp nơi cho cẩn thận, dù một ngõ ngách cũng không được bỏ qua..."

Âm thanh lười biếng này chính là của tên Mặc Thiên Kinh kia đi!

Cái tên nam nhân biến thái, cư nhiên... lại bỏ thuốc cô!

Tiếng bước chân ồn ào, hỗn loạn càng ngày càng đến gần, Hàn Từ Tây véo mạnh lên bắp đùi của mình, làm cho đầu óc bảo trì sự tỉnh táo, thần kinh toàn thân cô cũng đã căng thẳng đến cực độ.

Gần, ngày càng đến gần...

"Tìm được rồi!"

Ánh mắt của Hàn Từ Tây hiện lên chút sắc bén, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, dùng hết toàn sức lực đánh một quyền lên mặt tên đàn ông kia, thừa dịp hắn bị đau ôm mặt, cô nhanh chóng hoảng sợ bỏ chạy.

Hàn Tử Tây không chạy được bao xa, thì đã bị đám người còn lại nhanh chóng đuổi kịp và bao vây lại, chúng đem quần áo của cô xé tả tơi, mái tóc dài tăn ra dính chặt lên mặt cùng với máu hỗn độn thành một đoàn, bộ dáng hiện tại của cô chật vật không chịu nổi.

Mặc Thiên Kinh mỉm cười tiến lại gần, ngón tay thon dài nâng cằm của cô lên, môi kề sát vào mặt cô, khẽ thổi một hơi: " Bé con, lá gan không tồi, rất hợp khẩu vị của tôi! Nếu cô muốn vật kia, vậy thì chỉ cần ngoan ngoãn nói ra, người đẹp đã mở miệng yêu cầu chẳng lẽ tôi lại keo kiệt sao! Lần sau đừng có như vậy nữa, quá là dọa người rồi! Nhìn cô xem, mặt mũi đều bị dơ hết rồi! Thật khiến tôi đau lòng, mau đến đây, tôi thổi cho cô!"

Hàn Tử Tây nghiêng mặt tránh né: "Mặc thiếu, ngài đang nói cái gì, thật sự tôi nghe không hiểu!"

"Nghe không hiểu?" Mặc Thiên Kinh khẽ vén một lọn tóc của cô bị rơi bên gò má, híp mắt, khẽ ngửi: "Vậy thì tôi sẽ đổi một loại phương thức biểu đạt khác..."

Da đầu tê rần, Hàn Tử Tây thuận thế khẽ nâng đầu lên, lại bị hấn cường thế bá đạo đoạt đi hô hấp!

Mặc Thiên Kinh cũng không biết tại sao mình lại muốn hôn cô, chỉ thấy vừa rồi cái miệng nhỏ nhắn này khẽ mấp máy, thế nhưng lại khiến hấn bị một trận miệng lưỡi khô ran bao trùm, không kịp suy nghĩ đã làm như vậy!

Nhưng không thể phủ nhận, hương vị của cô gái này đích thực không tồi!

Hơi thở của hấn làm cho Hàn Tử Tây cảm thấy buồn nôn, hơi thở của của nam nhân đầy tính chiếm hữu khiến cô không thích ứng được, ngoài ra...

Chẳng lẽ, cô thật sự sẽ để mặc cho hấn muốn làm gì thì làm sao?

A!

Hấn là đang nằm mơ đi!

Ánh mắt hiện ra vẻ sắc bén, chỉ thấy Mặc Thiên Kinh sắc mặt thay đổi, đẩy mạnh cô ra, sắc mặt tối sầm đi: "Cô..."

Cô gái chết tiệt này, lại dám...

Không sai, chính là cô dám làm một điều mà hấn ko thể tưởng tượng đc...

"Tích, tích, tích..."

Một loạt âm thanh tương tự với tiếng đến giờ của bom vang lên trong khoảng trống trái của rừng cây, Mặc Thiên Kinh ánh mắt rét lạnh nhìn về phía Hàn Tử Tây: "Cô chôn bom?"

"Nếu lỗi tại Mặc thiếu không có vấn đề gì, thì âm thanh vừa nghe được đúng là như vậy!" Hàn Tử Tây chỉ xuống dưới chân hấn: "Mặc thiếu, đừng trách ta không nói trước, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, nếu không hậu quả tự ngài gánh lấy!"

"Cô cho rằng tôi sẽ tin cô sao!" Mặc Thiên Kinh cười lạnh, chân phải vừa nhích lên một bước, liền nghe...

"Oanh" một tiếng...

Khi làn sương tan đi, Hàn Tử Tây đã sớm không còn bóng dáng, mà mười mấy người dưới tay của hấn cũng...

Tuy rằng may mắn không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng Mặc Thiên Kinh cũng không phải nguyên vẹn không bị thương gì, cái chân của hấn có một vết thương nhỏ khoảng tám tám cm..

Chết tiệt!!!

***

Hàn Tử Tây trở lại nơi đã hẹn trước với Cố Hạ.

Cố Hạ thấy cô một thân chật vật, tiến lên phía trước đỡ cô: "Cô bị thương?"

Hàn Tử Tây không nhiều lời, chia tay ra nói: "Tôi không sao, đồ vật kia đâu?"

Cố Hạ đưa cho nàng một cái hộp gấm chữ nhật màu đỏ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, liền nói: "Đáng giá như vậy sao?"

Xem cô ấy một thân toàn vết thương cũng không thèm để ý, mở miệng câu đầu tiên lại là hỏi vật kia, Cố Hạ tức giận: "Cho dù Sở gia đối với cô có ân, cô cũng không thể mỗi lần đều liều mạng như vậy được? Báo ân không phải báo đáp như vậy. Vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm cô có biết hay không, cô lần sau mà còn liều mình không biết sống chết như vậy thì cũng đừng có bảo tôi, tôi cũng không phải là quái tử thù..."

Cố Hạ càng nói càng tức giận.

Nói là trợ giúp, nhưng toàn bộ quá trình chỉ có đào trộm Bảo Ngọc là hấn cô làm, còn lại nắm giữ bố cục đều là một tay cô ấy hoàn thành.

Có ý bại lộ để kéo dài thời gian, đào thoát để đám người đuổi theo, cuối cùng một lưới bắt hết, ngăn chặn cả hậu loạn sau này!

Hàn Từ Tây - cô ấy chính là một người cơ trí như vậy, cay độc như thế, chỉ tiếc mỗi ngày cô đều phải đối mặt với cái tên cây củ cải hoa dâm kia.

"Hàn Từ Tây, cô càng ngày càng không còn là chính mình, cô không phải là..."

Ánh mắt Hàn Từ Tây tối sầm lại, nắm chặt hộp gấm, giọng thản nhiên chen ngang: "Trở về đi..."

"A..."

Cố Hạ nhìn thấy cô đăm đăm như vậy, kì thật bóng dáng bé nhỏ đơn độc khiến cho người ta cũng muốn phát khóc. Nhưng hấn cũng không làm gì được, chỉ đành tức giận dậm chân tại chỗ!

Lại là như vậy, mỗi lần đều như vậy!

Có phải cái tên củ cải hoa dâm kia muốn cô chết ngay lập tức, thì cô cũng sẽ không hề do dự hay không?

Cố Hạ rống lên với cái bóng lưng vừa nãy đã cắt ngang lời nói của mình: "Hàn Từ Tây, cô đừng có mà trốn tránh, cô không phải là đã yêu thiếu gia đấy chứ?"

Bằng không rồi cuộc là cái dạng ân huệ gì mà thân phận của cô ấy trong ngôi nhà kia ngay cả một con chó cũng không bằng, đánh không đánh lại, mắng không nói lại, nén giận suốt mười sáu năm!

Nhưng đáp lại hấn chỉ là tiếng xe gào thét lao đi!

***

Sở gia!

Tuy nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, nhưng chờ đợi cô lại là...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cô đối với Sở gia mà nói chỉ là một con chó!

Một bạt tai bén nhọn vang lên!

Hàn Từ Tây vừa vào cửa liền bị đánh.

Đánh cô không phải ai khác chính là Sở gia đại tiểu thư Sở Bích Đình!

Sở Bích Đình gần ba mươi tuổi, được bảo dưỡng tốt quần áo thời thượng so với Hàn Từ Tây hai mươi bốn tuổi còn trẻ hơn.

Cô không phải thiên kim nhà giàu chỉ biết mua sắm, cô ở trên thương trường rất có tiếng hiện nay là quản lý của tập đoàn HC cũng là người lãnh đạo của Hàn Từ Tây!

Mặt khác, cô là người thứ hai đặc biệt chán ghét mình.

Suốt mười sáu năm, từ ngày Hàn Từ Tây đến Sở gia cô nhìn thấy ánh mắt của cô ấy nhìn mình, đó là ánh mắt chán ghét loại chán ghét này ngày càng tăng, chỉ cần một chút không vừa mắt sẽ đánh mắng.

Hàn Từ Tây sợ dĩ có thể chịu được nhiều năm như vậy, ngoài nguyên nhân kia còn có thể là gì?...

"Ồ! Chúng ta lại gặp rồi sao?"

Một tiếng nói lười biếng từ cầu thang ở giữa phòng khách truyền đến.

Sở Trạ Đông trên người mặc áo T-shirt màu hồng kết hợp cùng quần short màu vàng giản dị, phong cách vô cùng đơn giản nhưng vẫn không che giấu được khí chất cao quý bẩm sinh.

Đi đến bên cạnh hai người ngồi xuống ghế sa lon bất chéo chân, đốt một điếu thuốc lá hơi thở bùng lên, phun ra làn khói nhân nhạ, mơ hồ quyến rũ người khác!

Hắn đầu tiên là nhìn thoáng qua Sở Bích Đình, lại dời ánh mắt đến trên người Hàn Tử Tây.

Một đôi mắt mang ý cười nụ cười lấp lánh, lại làm cho Hàn Tử Tây run sợ, cũng may hắn lại rất nhanh dời đi không đếm xỉa tới cô, hỏi Sở Bích Đình: "Chị, cô ấy lại chọc giận chị sao?"

"Ngày hôm qua lúc tan việc, chị bảo cô ta hôm nay đem hạng mục báo đang tiến hành giao cho chị, chị cần dùng gấp kết quả cả ngày hôm nay cô ta cũng không có đi làm!"

Nhắc đến chuyện này Sở Bích Đình liền rất tức giận: "Vốn là hôm nay có thể ký hợp đồng, kết quả tất cả đều bị hoãn!"

"À, là như vậy!" Sở Trạ Đông hiểu rõ nói: "Chị, chị trước đừng nóng giận, là..."

Hàn Tử Tây căn bản không nghĩ hắn sẽ giúp mình nhưng cũng không nhin được nhìn về phía hắn.

Ai ngờ hắn lại thay đổi "Là cô ta sai, cứ cho cô ấy bỏ sung là được, cần gì phải tức giận vì cô ta, thật không đáng nha!"

"..." Hàn Tử Tây, nhất định là vết thương quá đau, đầu óc mới có thể nghe loạn!

Thu hồi tầm mắt, không để ý tới trong mắt của hắn đầy vẻ đùa cợt, cô cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, ngày mai tôi sẽ bỏ sung..."

"Bỏ sung?" Sở Bích Đình cười lạnh: "HC tồn thất, cô bỏ sung nổi sao? Hàn Tử Tây, cô là cố ý phải không, biết rõ hạng mục này đối với tôi mà nói có bao nhiêu quan trọng, cho nên cô cố ý cản trở tôi có phải hay không?"

"Thực xin lỗi..." Việc đã đến nước này, Hàn Tử Tây cũng không muốn nhiều lời.

"Lại là thực xin lỗi! Hàn Tử Tây, cô không phải mỗi lần đều giả bộ một bộ đáng đáng thương tội nghiệp, tôi không phải là bà, chiều này của cô đối với tôi mà nói là vô dụng! "

Sở Bích Đình mặt tức giận đến méo mó: "Đừng nghĩ rằng mình thật sự đã trở thành thiếu phu nhân Sở gia, cô đối với Sở gia mà nói, chỉ là một con chó!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiện nhân, hãy chú ý thái độ của cô!

"Đối với Sở gia mà nói, cô cũng chỉ là một con chó!"

Một đại tiểu thư cao quý trang nhã của Sở gia, lại nói ra lời ác độc cay nghiệt như thế, nếu như có người ngoài chứng kiến tuyệt đối sẽ được mở rộng tầm mắt, nhưng mà ở Sở gia tất cả mọi người đều đã tập mãi thành thói quen.

Bọn họ đều quen với việc Sở Bích Đình chanh chua với Hàn Tử Tây, cũng đã quen thái độ đứng bên ngoài xem cuộc vui của Sở Trạ Đông.

Cho nên, bọn họ vẫn nên tiếp tục làm gì thì làm cái đó đi!

Hơn nữa, bọn họ có thể quản được sao?

Sở dĩ Sở Bích Đình dám đối với Hàn Tử Tây như vậy, còn không phải là do Sở Trạ Đông dung túng mà thành!

Vợ mình bị khi dễ, hắn làm như không thấy thì thôi, đã vậy còn châm ngòi thổi lửa, thêm mắm thêm muối, Sở Trạ Đông xưng thứ hai, tuyệt đối không ai dám xưng thứ nhất!

Hàn Tử Tây đã tập mãi thành thói quen từ lâu, lời nói của Sở Bích Đình rất khó nghe, nhưng trên mặt cô lại không có nửa điểm phản ứng, chỉ thản nhiên nói:

"Tôi về phòng trước!"

Từ đầu đến cuối, Hàn Tử Tây vẫn luôn giữ thái độ cung kính, cúi đầu chào rồi cất bước rời đi.

"... Hàn Tử Tây!" Sở Bích Đình cầm một cái bình hoa trong tay ném về phía Hàn Tử Tây, giọng nói gần như gằn thét. "Tiện nhân, hãy chú ý thái độ của cô!"

Khoảng cách không xa bao nhiêu, Sở Bích Đình lại bị tức giận che mờ lý trí, lực đạo không nhỏ, liền trúng ngay giữa ót Hàn Từ Tây.

Một âm thanh vang lên, người giúp việc nhìn thấy cũng nhìn không được nhăn lông mày lại, xem bình hoa rơi xuống đất, cơ hồ vỡ nát thành mảnh vụn, trộm nhìn theo bước chân Hàn Từ Tây hơi ngừng lại, thầm nghĩ: Nhất định rất đau!

Hàn Từ Tây lại giống như bình thường không có chuyện gì, một lần nữa cất bước, đổi phương hướng.

Một lúc sau lại xuất hiện ở phòng khách, cầm trong tay đồ quét dọn.

Ở giữa ánh mắt không thể tin được của người xung quanh, cô quét sạch sẽ mảnh vụn trên mặt đất, sau đó mới trở lại căn phòng.

Sở Trạ Đông ngồi ở đó, không biết suy nghĩ cái gì, mà ngay cả Sở Bích Đình nói chuyện với hắn, hắn cũng không có phản ứng.

"Phiền chết đi được, chị tuyệt đối không muốn gặp lại cô ta, vừa nhìn liền xui xẻo! Gần đây không phải công ty có một công việc cần người đến Philippines hay sao, dứt khoát phái cô ta đi là được, mắt không thấy lòng không phiền, em nghĩ sao?"

Sự chán ghét của Sở Bích Đình đối với Hàn Từ Tây, đã sâu đến mức tận xương tủy.

Tuy không phải ngay từ đầu đã có phản cảm với Hàn Từ Tây, nhưng...

Lúc hai năm đầu Sở Bích Đình còn tốt một chút với Hàn Từ Tây, nhưng từ sau khi sự kiện kia xảy ra, đối với Sở Bích Đình mà nói, sự tồn tại của Hàn Từ Tây chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Sở Bích Đình nói rất nhiều, thấy Sở Trạ Đông không lên tiếng, nên đẩy hắn một cái:

"Uy, em đang nghĩ cái gì vậy?"

Ánh mắt Sở Trạ Đông sâu kín, chuyển tầm mắt qua nhìn về phía Sở Bích Đình:

"Chị, em cảm thấy tính tình của chị nên sửa đổi lại đi!"

"....." Sở Bích Đình không dám tin. "Em là có ý gì?"

Trước kia cô tức giận với Hàn Từ Tây, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nói những lời này, hôm nay lại...

Về lạnh lẽo trong mắt Sở Trạ Đông, chẳng lẽ là dành dành cho mình sao?

"Sở Trạ Đông, không phải là em đối với cô ta...." Sở Bích Đình giống như mèo bị dẫm phải đuôi: "Chắc không phải đâu? Em sẽ không quên tất cả đều là vì cô ta, chị mới biến thành như bây giờ chứ? Nếu không phải vì cô ta, chị..."

Sự kiện kia, là ký ức sâu trong lòng mà Sở Bích Đình khó có thể quên được, chỉ cần vừa nhắc tới, cô liền không thể khống chế tâm tình của mình.

"Vết sẹo này..." Vung tay lên, Sở Bích Đình chỉ vào vết sẹo dài khoảng chừng một ngón tay trên trán, đáy mắt tràn đầy thù hận. "Tại sao chị phải giữ lại vết sẹo này, em hẳn là biết rõ ràng! Nếu như em còn nhận người chị như chị, thì không được có loại tình cảm không nên có với cô ta!"

Sở Trạ Đông giờ môi khẽ cười:

"Chị à, em chỉ là muốn nói, bình hoa kia là thứ bà nội thích nhất đấy!"

Đứng dậy, để hai tay vào túi cất bước rời đi, khi đến chỗ Hàn Từ Tây bị ném trúng, bước chân bỗng nhiên dừng lại....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Được hiệu phát tác

Nhìn rõ bóng người đang in trên gạch sứ, có một giọt đỏ hồng đã khắc sâu vào con người của Sở Trạ Đông.

Nghe hỏi quản gia Lưu Phúc chạy tới, nhìn thấy Sở Trạ Đông đứng ở đó không lên tiếng, cảm giác không biết có phải là lỗi của hắn hay không.

Hắn mang về mặt tươi cười, nhưng đáy mắt lại có sát ý.

Lại nhìn sang, không nói gì cả.

Sở Trạm Đông hạ tầm mắt xuống đột nhiên nhìn sang hấn, mang theo ý cười:

"Phúc bá, tất cả đồ sứ trong nhà đều cất đi, đây đều là bảo bối của lão phu nhân, sắp đến đây, lão phu nhân dâng hương trở lại,tôi không có cách nào khác phải dặn dò trước."

"Dạ thưa thiếu gia, tôi sẽ sai người ngay lập tức đi thu dọn!"

Phúc bá xoay người lại chuẩn bị đi giao phó, Sở Trạm Đông gọi hấn lại: " thuận tiện phòng khách trám gạch men sứ cũng đổi thành thảm đi, cho dù không phải là lão phu nhân tôi cũng thấy không thoải mái."

"Dạ thưa thiếu gia!"

Sở Trạm Đông nói những lời này dường như không có ý tứ gì khác, tuy nhiên mọi người cũng nghe được ý tứ khác trong đó, kể cả Sở Bích Đình.

Nhưng cũng không dám nói gì cả!

Sở Trạm Đông tính tình coi như rất dễ thân cận, thực ra nếu chọc giận hấn thì ai hấn cũng không nể mặt.

**

Hàn Từ Tây trở lại phòng của mình, đi thẳng đến phòng tắm, nước ấm cũng không pha , cũng không coi đồ ra, mở vòi sen, tùy ý mà tắm nước lạnh.

Trong cơ thể chịu đựng cảm giác nóng rang, rốt cục đã hóa giải được một chút, nhưng cũng chỉ là một chút

Lần nữa cảm giác đó quay trở lại, so với trước càng thêm dữ dội, cảm giác khó nhịn lên lời khắp cơ thể, cho đến mỗi dây thần kinh, người chịu đựng giỏi như Hàn Từ Tây rốt cuộc cũng không chịu được.

"A..."

Một tiếng thét vang lên, Hàn Từ Tây toàn thân co rút lại run rẩy té trên mặt đất.

Đúng lúc này, di động để ở ngoài phòng chợt vang lên.

Tập trung vào tiếng chuông, Hàn Từ Tây chống tay lên mặt đất, cố hết sức đứng lên.

Bất đắc dĩ do được tính quá mạnh, bước chân còn không vững, cô lại lần nữa ngã xuống đất.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục reo.

Nếu không nghe điện thoại, hậu quả cô đã biết rõ.

Gắt gao cắn môi dưới, cô bò đến bên tường, đỡ người mình từ từ đứng dậy

Động tác đơn giản nhất, nhưng cô lại không ngờ vào lúc này đầu mình choáng váng, nếu không phải đỡ vào bức tường, căn bản vẫn là đứng không vững.

Từng bước từng bước, men theo bức tường mà bước ra.

Mỗi một bước, cô đều dùng hết tất cả sức lực.

Vất vả lắm rồi cuộc cô cũng với tay nghe, tiếng chuông đúng lúc dừng lại.

Nhìn màn hình tối om, Hàn Từ Tây lập tức trở về nơi lúc nãy.

Không có người gọi!

Đề điện thoại di động xuống,cô kim nén thân thể sắp nổ tung ra mà đi thay quần áo.

Trên đường trở về, y phục đã sớm đổi thành đơn bộ T-shirt đơn giản nhất cùng với quần, trải qua chuyện vừa rồi ở phòng tắm, sớm áo quần đã ướt đầm, dán ở trên người, dán sát quanh thân hình tỷ lệ hoàn mỹ của cô." cái gì vậy?"

Không thể nào phủ nhận, cô quả thật rất đẹp, cho dù là dung mạo, hay vóc người, đều có thể nói là thượng thừa.

Sở Trạm Đông trải qua chuyện tối hôm qua đã ra kết luận.

Trước đây Hàn Từ Tây ở trong mắt hấn, căn bản không xem là một cô gái.

Giờ phút này nhìn cô không mảnh vải che thân, mắt hắn không tự chủ được lại nhìn sâu hơn.

Hàn Từ Tây dùng tốc độ nhanh nhất để thay đồ, đáng tiếc tình huống bây giờ thân thể đang khó chịu, căn bản không linh hoạt lắm, cô càng gấp, càng phạm sai lầm, móc khóa nội y, cài nhiều lần cũng không thành công.

"Ừ..."

Sau ót truyền đến một trận đau, cô không chịu nổi mà um lên tiếng.

Tiếng kêu như mèo, , kéo cô không tiếng động vào trong phòng, Sở Trạ Đông không tiếng động thường thức cảnh đẹp mỹ nhân thay quần áo nửa ngày bước chân bỗng di chuyển...

Tay đang cùng móc khóa của nội y tác chiến, đột nhiên bị nắm lấy, Hàn Từ Tây toàn thân đột nhiên chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kỹ thuật của tôi cô cảm thấy như thế nào?

Nhiệt độ nóng hổi từ trên mu bàn tay truyền đến, trực tiếp làm nóng lên trái tim của Hàn Từ Tây, cô gần như hoảng hốt lắc mình né tránh, lại bị tiếng nói lạnh nhạt ngăn lại: "Đứng lại!"

Ngữ điệu không giận mà uy, Hàn Từ Tây giống như máy móc mà phải phục tùng mệnh lệnh.

Thân thể đứng yên tại chỗ, run như lá rụng trong gió rơi là tả, đặc biệt là lúc hắn lần nữa đi tới, Hàn Từ Tây thật sự là ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Sở Trạ Đông chạm lấy vai cô, ngón tay dài nõn nà lại lạnh buốt dao động trên đầu vai.

Thanh âm trầm thấp, phảng phất trôi đến không trung một khúc ca thần thánh: "Chạy cái gì? Cô còn có chỗ nào mà tôi chưa thấy qua?"

Nói thì đúng như vậy, đúng là...

Hàn Từ Tây cố nén khó chịu trong cơ thể, tận lực làm cho mình phát ra âm thanh bình thường: "Thiếu gia, trên người tôi rất bẩn."

"A?" Sở Trạ Đông chuyển đến phần đầu vai, nâng lên lọn tóc dài còn đang ẩm ướt của cô: "Đã tắm qua rồi còn bẩn cái gì, ngoại trừ việc tôi phân phó cô còn làm gì khác sao?"

"..."

Hắn không có khả năng nghe không ra cô vừa rồi mới nói cái gì, còn hỏi như vậy, thật là khiến cô khó trả lời.

Hàn Từ Tây không có lên tiếng nữa.

Nói nhiều hơn nữa, cũng không thể thay đổi thái độ của hắn đối với bản thân, cần gì làm điều thừa, hơn nữa, cô hiện tại cũng không còn nhiều tinh lực như vậy.

Cùng đấu với Mặc Thiên Kinh chính là thủ hạ dưới trướng, còn trúng thuốc, lại bị Sở Bích Đình đập đầu, toàn thân từ trên xuống dưới, không có một nơi nào thoải mái, năng lực chịu đựng thân thể thừa nhận thật sự sắp đến cực hạn rồi.

Có đôi khi, không nói lời nào, liền là một loại cam chịu.

Giờ phút này Hàn Từ Tây ở trong mắt Sở Trạ Đông, chính là như thế.

Ánh mắt như đêm tối khề kheo lại, nâng lên cằm của cô: "Vợ ngoan hiền của tôi, giá thị trường tốt như vậy. Nói một chút xem, trong tất cả đàn ông của cô, kỹ thuật của tôi như thế nào?"

Nhấn mạnh ở chữ người vợ ngoan hiền, cho đến 'tất cả đàn ông' đều tăng thêm độ cao để nói, trong mắt trào phúng không che dấu chút nào, khiến đồng tử của Hàn Từ Tây bỗng dưng co rụt lại.

Nhục nhả lớn nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

Năm tám tuổi lấy thân phận con dâu nuôi từ bé gả cho hắn, hai mươi tuổi chính thức hoàn thành thân phận, bây giờ đã bốn năm, hắn đã dùng hành động

thực tế, cùng cô chứng minh ---- hấn chán ghét cô tới cực điểm!

Thu lại cảm xúc trong nội tâm không nên có, Hàn Từ Tây nhìn thẳng vào mắt hấn, nâng nhẹ khóe môi: "Tôi có thể nói thật không?"

"... Cứ nói đừng ngại!"

Sở Trạm Đông chớp mắt sững sốt một chút, không nghĩ tới cô có thể hỏi ngược lại như vậy.

Dựa theo lẽ thường, cô tuyệt đối một mực cung kính cúi đầu im lặng.

Hàn Từ Tây không quan tâm kinh ngạc chột lóe rồi biến mất trong mắt hấn, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói từng chữ một: "Chẳng có gì đặc sắc!"

Đây tuyệt đối là khiêu khích trực tiếp!

Hàn Từ Tây rõ ràng biết, bốn chữ này sẽ mang đến hậu quả.

Chính là biết rõ, cô mới sẽ nói như vậy !

Bị quát roi, ít nhất có thể làm cho cô giảm bớt đau đớn trên thân thể, làm cho đại não của cô khôi phục thanh tỉnh, sẽ không như hiện tại, chẳng phân biệt được thân phận mà nhào tới.

Trời mới biết, cô đã phải dùng bao nhiêu khí lực, mới kiềm chế việc mình nhào tới.

Trước mặt hấn nói lời ác độc, ít nhất nhìn bên ngoài, quả thật đúng chất mê người!

Cùng Sở Trạm Đông nhiều năm sống yên ổn, trong suy nghĩ của người háo sắc thì người đàn ông này đẹp trai nhất, bằng xếp hạng no. 1!

Chỉ cần là nữ nhân, cũng sẽ nhận không được bị hấn hấp dẫn, càng đừng nói thân thể đã trúng mị được làm lý trí hỗn loạn như cô!

Chẳng có gì đặc sắc? !

Sở Trạm Đông lúc nghe cô nói mới hỏi lại mình, đã chuẩn bị tâm lý, đã biết sẽ là câu nói không tốt đẹp gì, nhưng hấn vẫn chút không thể tưởng tượng nổi.

Đề mặt cô gần sát mình, mũi chạm mũi, hô hấp giao nhau, giận quá hóa cười: "Xem ra tôi phải làm chút gì đó, bù đắp cho cô một chút mới tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nhớ kỹ, cô chỉ là một con chó tôi nuôi mà thôi!

Editor: Trana

Beta: linhlunglinh

Đối với một người đàn ông mà nói, si nhục lớn nhất là cái gì?

Chính là bị nghi ngờ về phương diện đó!

Hàn Từ Tây cho là mình khó thoát khỏi trách phạt, từ lâu chuẩn bị kỹ càng, nhưng là khi cô bị...

Một khắc kia, thật sự là cô đã cảm thấy được hận ý!

**

"Xuống xe!"

Một tiếng nói trầm thấp bật ra từ cánh môi mỏng của Sở Trạm Đông, giọng điệu không biểu hiện ra vui hay buồn. Khi xe dừng hẳn, hấn đã dẫn đầu xuống xe.

Hàn Từ Tây ngồi ở phía sau nhìn thấu qua cửa sổ xe, thấy được hai chữ mạ vàng to lóe lên dưới ngọn đèn!

Mị hoặc!

Chỗ ăn chơi lớn nhất B thị !

Ăn chơi, nhậu nhẹt, gái gú, bài bạc, hút chích, cái gì cần có đều có!

Nơi này đối với những thứ mê người mà nói, không khác gì thiên đường đang tồn tại .

Ông chủ phía sau màn, chính là Ngũ thiếu của B Thị, mà người đứng đầu lại là Sở Trạm Đông.

Không biết vì cái gì, nhưng bỗng nhiên trong lòng Hàn Tử Tây lại có dự cảm xấu.

Nhưng mà, từ một khắc kia cô nói những lời khiêu khích hấn, cô cũng đã không còn đường lui, cho dù hiện tại cô có quỳ xuống cầu xin hấn tha thứ, chỉ sợ cũng sẽ uống công mà thôi.

Đối mặt với ánh mắt thâm thúy của Sở Trạm Đông đang đứng bên ngoài , Hàn Tử Tây đành kiên trì bước xuống xe.

Sở Trạm Đông liếc nhìn cô một cái, hai tay dứt vào túi, xoay người đi về phía trước.

Mặc dù hấn không có bất cứ mệnh lệnh gì, và Hàn Tử Tây hoàn toàn có thể giả ngu đứng nguyên tại chỗ bất động, nhưng là...

Nàng vẫn đuổi theo bước chân của hấn, chỉ là ánh mắt bắt ổn kia, đã nói rõ hết thảy!

"O, đây là ai a?"

Khi vừa đến tầng cao nhất, là nơi chỉ dành riêng cho ngũ thiếu, thì hai người đã chạm mặt một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ, mà trong ngực hấn đang ôm một cô gái với thân hình bốc lửa.

Người này chính là một trong ngũ thiếu - Cơ Ngô Lê!

Sở Trạm Đông là thành viên của Ngũ thiếu, là người nhỏ tuổi nhất, nhưng cũng là người được ban tặng danh hiệu: đạo tặc hái hoa!

Mấy người còn lại đều có những tính cách hoàn toàn khác nhau.

Sở Trạm Đông: tà tứ cuồng ngạo, danh xưng Tà thiếu!

Cơ Ngô Lê: lạm tình hoa tâm, danh xưng Hoa thiếu!

Lận Dật Thần: lạnh lùng ít nói, danh xưng Lạnh thiếu!

Đông Phương Hoàng: âm hiểm độc ác, danh xưng Độc thiếu!

Tư Mã Hạo: ôn nhuận như ngọc, danh xưng Ôn thiếu!

Cơ Ngô Lê đối với mỹ nữ kiều diễm trong lòng, hôn một phát rồi to vào đôi môi kiều diễm của cô ta, đem thẻ phòng nhét vào khe rãnh sinh động giữa ngực, lại vỗ vỗ vào cái mông mà chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể dễ dàng được chiêm ngưỡng cảnh xuân của cô, nói : "Bảo bối, đến phòng chờ tôi!"

Mỹ nữ quay lại hôn vào má Cơ Ngô Lê một cái, lại ở trên người hấn làm mấy động tác thân mật khiêu khích, xong mới lưu luyến lắc lắc cái eo thon nhỏ đi trước.

Cơ Ngô Lê đi đến trước mặt Sở Trạm Đông, liếc mắt nhìn Hàn Tử Tây phía sau, giờ ngón tay cái lên!

"Người anh em, mang theo lão bà đến những nơi này, trên thế giới trừ cậu ra, chỉ sợ đúng là không có người dám làm như vậy! Nhưng thật ra tôi rất hâm mộ cậu a! Thật không ngờ cậu lại cưới được một người vợ như vậy, nhưng thật ra là chiếm được một cái tiện nghi vô cùng lớn! Sau này, tốt nhất là tôi cũng sẽ lấy được một người vợ ăn mày như vậy! Muốn đánh liền đánh, muốn mắng chửi cứ mắng, ngay cả rắm cũng không dám đánh một cái, cảm giác kia nhất định là rất sướng khoái đi! Tại sao tôi lại không gặp được chuyện tốt như thế đây?"

Cơ Ngô Lê này mỗi lần thấy cô đều châm biếm vài câu, nhiều năm qua, Hàn Tử Tây đã sớm chết lặng.

Hấn ta xem thường chính mình, cũng là bình thường!

Hàn Tử Tây cô, từ mười sáu năm trước, vốn chính là một tên ăn mày trên đường !

Một tên ăn mày cùng một quý công tử nhà giàu được vạn người sùng bái, nếu như không phải là bởi vì Sở gia lão phu nhân, thì hai người bọn họ căn bản chính là hai đường thẳng song song viễn viễn không có khả năng gặp nhau!

Cơ Ngô Lê sở dĩ dám cười nhạo Hàn Tử Tây, bởi vì hấn biết rõ, cô đối với Sở Trạm Đông mà nói, cái gì cũng không tính.

Nếu như Sở Trạm Đông quan tâm, làm sao để cho một người con gái mới chỉ mười hai tuổi cùng với đội ngũ hộ vệ của mình cùng nhau huấn luyện?

Hắn quan tâm cô, sẽ mang theo cô đến những nơi như thế này sao? Sẽ đem danh sách những tình nhân của mình, giao cho cho cô quản lý sao?

Nếu như hỏi địa vị của Hàn Tử Tây ở trong lòng Sở Trạm Đông, thì vẫn là câu nói kia: "Nhớ kỹ, cô chỉ là một con chó tôi nuôi mà thôi!"

Biết rõ quan hệ chính thức của hai người họ, ở B Thị trừ vài người bọn họ ra, thì cũng chỉ có người của Sở gia là hiểu rõ!

Cười nhạo Hàn Tử Tây, có lẽ chính là thành thói quen của hắn, mỗi lần hắn nhìn thấy cô, thì thói quen đó rất nhanh lại tồn tại!

Chỉ là... hôm nay tựa hồ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tin đặc biệt, Sở thiếu uống nhầm thuốc

Edit: Tôi Là Ai?!

Beta: Đào

Tình huống như thế, từ nhỏ đến lớn, đoán chừng đã xảy ra hơn một ngàn lần.

Phản ứng lớn nhất của Sở Trạm Đông, chính là không phản ứng.

Ngoảnh mặt làm ngo, làm như không thấy, là thái độ bình thường!

Cho nên người biết nội tình, cười nhạo Hàn Tử Tây không phải chỉ có một người là Cơ Ngô Lê.

Bất quá hôm nay...

Sở Trạm Đông nhìn Cơ Ngô Lê một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở giữa hai chân của hắn, đuôi mắt tà tà: "Buổi tối gặp 'muội muội' của cậu, cô ấy nói cậu mấy ngày rồi không có về nhà, nói tôi lúc nào nhìn thấy cậu thì chuyển hộ một câu! Cô ấy nói, ngày lý vạn gà, xem ra danh tiếng thật sự xứng với thực tại!"

Sắc mặt Cơ Ngô Lê trong nháy mắt liền chuyển âm u: "..."

Người biết rõ Cơ Ngô Lê, cũng biết hắn có hai cấm kỵ.

Một là tên!

Cơ Ngô Lê phát âm trùng với... gà vô lực!

Lệ rơi đầy mặt, hắn căn bản là tuyệt đối không hòa hợp cùng trăm hoa trong bụi được!

Quả thực đây chính là một loại vũ nhục đối với hắn!

Lúc trước đến chỗ mẹ hắn nghĩ muốn nói lớn?

Dù là báo ân, cũng không cần mang chủ ý đánh tới trên người hắn được không!

Hắn đến tốt cùng có phải hay không là ruột thịt cùng bà a?

Đáng hận nhất chính là người kia với mẹ, địa vị đằng sau của ân nhân cứu mạng baba là họ Lê.

Hắn ta a, họ gì không phải, cần gì phải họ Lê!

Cha hắn họ Cơ, mẹ hắn họ Ngô, tên đàn ông kia họ Lê, chính là vừa vắn đặt ra cái tên... Cơ Ngô Lê!

Cấm kỵ thứ hai chính là 'muội muội' nhà hắn kia!

Quả thực chính là đồng minh với bom hẹn giờ, nói ai nôn nóng.

Nhưng đây là Sở Trạm Đông, nếu đổi thành người khác, Cơ Ngô Lê với tính tình nóng nảy này, đã sớm đánh người đó.

Sở Trạm Đông không đếm xỉa đến sắc mặt hần khó coi, vỗ vỗ vai của hần: "Tôi mười phần vui mừng đồng ý cách nói này, huynh đệ hãy kiềm chế đi!"

Cơ Ngô Lê đứng nguyên tại chỗ, nhìn thấy bóng lưng hai người càng lúc càng xa, một hồi lâu mới phản ứng.

Cậu ta mới vừa rồi là bảo vệ Hàn Từ Tây sao?

Fuck!

Khùng khiếp!

Cơ Ngô Lê lấy điện thoại di động ra, lượn một vòng qua danh bạ các bằng hữu.

Tin đặc biệt, lão Sở uống nhầm thuốc!

Thời gian này, thời điểm này, trả lời hần chỉ có một người.

Tư Mã Hạo: ?

Cơ Ngô Lê: Chuột, tin tức đặc biệt lớn! Cậu nghĩ sao? Lão Sở với con nhỏ khát cái lâu ngày sinh tình rồi! !

Tư Mã Hạo: A!

Cơ Ngô Lê: A cái gì! Cậu sao cho tôi cái phản ứng này?

Tư Mã Hạo: Tôi đi ngủ!

Cơ Ngô Lê: ... Khuya ngủ đại người, đứng lên đi!!

Đáp lại hần là... Vĩnh viễn im lặng!

Đánh chết, tiện nhân chết tiệt!

**

Tư Mã Hạo bị Cơ Ngô Lê ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời, đang lau tóc từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy vợ yêu đang dựa vào đầu giường, tay cầm điện thoại di động của mình mà nhìn.

Âu Dương Di thấy hần đi ra, quơ quơ di động với hần: "A Lê mới vừa báo tin, nói Đông tiểu tử với Tiểu Tây lâu ngày sinh tình rồi!"

Thê tử của Tư Mã Hạo, Âu Dương Di. Hai người tuy là cưới hỏi vì chính trị, nhưng tình cảm lại không tệ.

Âu Dương Di từ lâu đã hoàn toàn dung nhập vào vòng tròn bạn bè của Tư Mã Hạo.

Tư Mã Hạo nghe vậy, cũng không phản ứng bao nhiêu, chỉ khẽ mỉm cười, lên giường đem vợ yêu ôm vào trong lòng: "Rất tốt a!"

Dựa vào trong lòng hần, u quang dưới đáy mắt Âu Dương Di thoáng hiện lên: Xác thực rất tốt, đây tuyệt đối là một tin tức tốt!

**

Hàn Từ Tây đi theo Sở Trạm Đông đi vào phòng thuê xa hoa chuyên thuộc về một mình hần.

Nơi này, Hàn Từ Tây không phải lần đầu đến, nhưng gian phòng này, lại là lần đầu tiên bước vào!

Trước kia cô giống như chó giữ nhà đứng ở bên ngoài, nghe toàn tiếng trêu chọc của hần và cô gái khác bên trong căn phòng.

Gian phòng này, xa hoa đến mức tận cùng, khắp nơi lộ ra hơi thở xa xỉ!

Hàn Từ Tây sau khi đi vào, đứng ở cửa, nhìn như bình tĩnh, chỉ có cô tự mình biết, nội tâm mình không bình tĩnh đến cỡ nào.

Hết lần này tới lần khác Sở Trạm Đông còn không buông tha cho cô, chỉ vào cái hộp màu đen trên ghế sa lon: "Đi thay đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vì cô tìm nam nhân

Edit: Zan

Beta: linhlunglinh

Hàn Từ Tây mở hộp ra, liếc mắt nhìn xem đồ vật bên trong. Trong chốc lát cô không dám tin vào mắt mình.

Là một bộ váy ngủ Lance màu đen!!!

Mặc dù Hàn Từ Tây chưa ăn thịt heo, nhưng cũng đã thấy qua heo chạy!!

Đây chính là bộ đồ ngủ dùng trong tình thú a!!

Cho dù thường ngày cô đối với Sở Trạ Đông nói gì nghe đấy, nhưng lần này cô lại không lập tức thi hành mệnh lệnh.

Hàn Từ Tây vẫn không làm theo sự hối thúc của Sở Trạ Đông, mà cô vẫn chỉ nghiêm trang đứng trước mặt anh.

Sở Trạ Đông bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sofa, bưng một ly rượu đỏ đến môi uống cạn. Hắn đối với việc Hàn Từ Tây không nghe lời, chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, sau đó đem một cái ly để cao đến trước mặt cô: "Là Romanee-Conti DRC, cô nếm thử xem!"

Phản ứng này của anh, làm cho Hàn từ tây vô cùng bất ngờ. Đây là thái độ mà anh không nên có lúc này.

Cô nói những lời khiêu khích anh, anh không những không có trừng phạt, mà vào thời điểm Cơ Lê Ngô có thái độ trào phúng với cô, anh lại giúp cô nói chuyện, mà hơn nữa khi cô cãi lệnh của anh, anh cũng không tức giận!

"Ngồi xuống." Sở Trạ Đông nhìn cô, nâng ly: "Đứng ngồi ở đó làm gì!"

Lúc này Hàn Từ Tây cũng không rõ đến cùng anh muốn làm gì, chỉ có thể nghe lời ngồi xuống ghế sofa đối diện anh.

Hai chân khép lại, tư thế ngồi hai tay thả trên đầu gối, so với bình thường không có gì khác, nhưng kì thực trong nội tâm cô sớm không còn bình tĩnh.

Bởi vì đầu ngón tay của cô, lúc có lúc không động rất nhiều lần, ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Những điều này đều được Sở Trạ Đông thu vào trong đáy mắt, hắn cụp hàng mi dài xuống, che dấu một mảnh ám trầm ở dưới mí mắt, rất nhanh đã che giấu đi mang quang tối tăm dưới đáy mắt.

Nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly thủy tinh, nói: "Cô nói kỹ thuật của tôi không tốt, tôi sẽ giới thiệu vài người có kỹ thuật tốt cho cô, thế nào?"

Hàn Từ Tây: "..."

Anh ta có ý gì?

Chỉ thấy hai tay Sở Trạ Đông vỗ vang lên một tiếng, cánh cửa mở ra, một đám đàn ông lần lượt đi vào.

Hàn Từ Tây có cảm giác mình rất muốn cười, rõ ràng cô cho rằng anh sẽ ...

Làm sao có thể chứ?

Cho dù ngày mai là ngày tận thế, Sở Trạ Đông sẽ không đổi cái nhìn với cô!!

Sở Trạ Đông không chuyển mắt nhìn chăm chăm cô, mà ánh mắt mênh mông, chỉ vào đám người kia: "Mãnh nam, tiểu chính thái, cần cái gì cũng có, thích loại nào tự bản thân cô chọn đi!"

Hàn Từ tây nhìn theo hướng anh chỉ, quả thật đúng như lời anh nói, mập có gầy có, cần cái nào có cái đó!

Khoảng chừng có mười hai người, tùy tiện chọn một người đều là cực phẩm, nhưng cũng không phải loại gánh nặng mà cô có thể chịu được.

Có phải cô nên cảm ơn anh hay không, như vậy xem ra là bắt đầu tra tấn cô sao?

Cô còn nghĩ anh dẫn cô đến nơi này, ở trước mặt cô tìm phụ nữ!

Cô có loại dự cảm sâu sắc, là anh sẽ cho cô tự mình xem cuộc chiến của anh, dù sao lời kia của cô, thật sự đã làm tổn thương tự tôn nam tính của anh, có lẽ anh sẽ dùng hành động thực tế của mình, để vấn hồi lại tôn nghiêm!

Nhưng cô không nghĩ tới, anh lại cho cô tự tìm đàn ông!

A!

Trên đời này có một cặp vợ chồng nào như họ, sợ là tìm không ra cặp thứ hai!

Cô không nói lời nào, cũng không động, chỉ như vậy nhìn anh, cô muốn nhìn một chút xem, anh hận cô đến trình độ nào.

Sở Trạm Đông cũng nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, dù về mặt hai người vẫn thật bình tĩnh, nhưng những người đứng ở cửa kia, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Cô giá này bọn họ cũng không xa lạ gì, là cận vệ của Sở thiếu, hai người cơ hồ như hình với bóng.

Cô gái tên Hàn Tử Tây này, cho bọn họ ấn tượng đầu tiên là bình tĩnh! Nữ nhân bình thường sẽ khóc lóc kể lể, nhưng cô hoàn toàn trái ngược lại, mỗi lần cô theo sau lưng Sở thiếu, đều yên tĩnh giống như không khí!

Chỉ là, bình thường đối với mệnh lệnh của Sở thiếu, đều nói gì nghe đấy, nhưng hôm nay sao cô lại...

Mặc dù bọn họ không biết rốt cuộc giữa hai người đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng cảm thấy không khí không đúng!

Nếu không bọn họ cũng không ở lại chỗ này! Không gian to như vậy, chỉ còn tiếng hít thở tĩnh lặng, nhưng đột nhiên Sở Trạm Đông lại cười lên...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hàn Tử Tây, cô quả nhiên có gan!

Editor : Lãnh Băng Hình

Beta : linhlunglinh

Tiếng cười mê người phát ra từ giữa đôi môi mỏng của Sở Trạm Đông: "Này giờ cô không nói gì, là vì thẹn thùng sao? Vậy cũng tốt, tôi đã làm người tốt thì sẽ làm đến cùng, tôi sẽ thay cô chọn."

Nâng cằm lên, hần cười như không cười: "Tất cả những người này cùng lên đi, vậy thì có thể thỏa mãn cho cô rồi chứ?"

Cả người Hàn Tử Tây cứng ngắc nhìn Sở Trạm Đông, bỗng dung cô đứng dậy, cúi người trước mặt hần một góc chín mươi độ: "Cảm ơn thiếu gia ưu ái, nếu tôi từ chối thì thật bất kính!"

Nói xong, Hàn Tử Tây đi đến trước mặt những nam nhân kia, tiện tay khoác vào cánh tay hai người của hai người, xoay người nhìn về phía Sở Trạm Đông: "Thiếu gia có thể cho tôi mượn tạm một căn phòng được không?"

Cô nói câu này ra thật sự rất đáng đánh đòn, nhưng biểu cảm trên mặt hết lần này tới lần khác vẫn luôn nghiêm chỉnh, nhìn không ra bất kỳ ý tứ cố tình nào.

Ánh mắt Sở Trạm Đông khẽ trầm xuống, nhanh chóng thoáng qua rồi biến mất: "Giúp người giúp đến cùng, tiền Phật tiền đến tây thiên, phòng ngủ bên cạnh cho cô mượn!"

"Cảm ơn thiếu gia!"

Hàn Tử Tây lời kéo hai nam nhân kia đi, nhưng vừa đi hai bước, lại nghe một tiếng...

"Choang..."

Ly thủy tinh chân dài trong tay Sở Trạm Đông đã bị bóp nát!

Chất lỏng màu hồng theo lòng bàn tay cùng khe hở nhỏ giữa ngón tay chảy xuống dưới, không biết là máu hay là rượu.

Một màn này xảy ra làm cho đám đàn ông kia bị dọa sợ đến nỗi tay chân bủn rủn, nhất là hai người đang bị Hàn Tử Tây kéo tay.

Bọn họ sợ đến nỗi... tâm can tỳ phổi thận, sắp hồng đến nơi rồi!

Được lão đại triệu tập, bọn họ còn tưởng rằng vận may trên trời giáng xuống, đang vui mừng trong lòng, còn chưa tới kịp định thần lại, thì thiếu chút nữa đã không giữ được cái mạng nhỏ này nữa rồi.

Vài người đưa mắt nhìn nhau, tìm đủ mọi lý do để chuẩn ra khỏi chiến trường giữa hai người này thật mau.

Có người đau bụng, có người bị nóng sốt, có người eo không tốt...

Ở thời điểm Sở Trạ Đông vừa khoát tay, nguyên một đám chạy mất dạng còn nhanh hơn so với loài thỏ đang chạy trốn.

Gian phòng to như vậy, ngay lập tức chỉ còn lại hai người, ai cũng không nói gì, đem không khí xung quanh hạ thấp xuống, bao phủ khắp không gian.

Nhưng làm cho cả căn phòng càng thêm căng thẳng là vì Hàn Tử Tây còn bồi thêm một câu làm phá vỡ bầu không khí im lặng, cô không kiêu không nịnh nhìn thẳng vào mắt Sở Trạ Đông, môi anh đào khẽ mở, nói: "Thiếu gia, phiền toái ngài lại thay tôi gọi vài thêm vài người!"

Nhưng đáp án mà Sở Trạ Đông dành cho lại Hàn Tử Tây chính là...

Bàn rượu trước mặt bị hất lật đổ hoàn toàn!

Vài bình rượu giá trị xa xỉ, lại cứ như vậy bị bể nát!

Sở Trạ Đông đập trên những mảnh vụn kia, giống như một con mãnh thú vừa bị chọc điên lên, mạng theo sát khí mãnh liệt, từng bước từng bước một hướng về phía Hàn Tử Tây vẫn không nhúc nhích đứng đó.

Hàn Tử Tây cứ đứng yên một chỗ, ngay cả hô hấp của cô cũng đã trở nên khó khăn, nhưng là sắc mặt không hề thay đổi.

Sở Trạ Đông dùng bàn tay đã bóp nát ly rượu ly rượu lúc nãy, bóp cổ của cô, mặc dù trên mặt mang ý cười, nhưng lực đạo của tay cũng đang dần mạnh hơn: "Nếu cô muốn chết, vậy thì cứ trực tiếp nói cho tôi biết, tôi sẽ thành toàn cho cô!"

"Thiếu gia đây là đang trách tội tôi sao?" Con mắt Hàn Tử Tây sắc lạnh nhìn thẳng Sở Trạ Đông: "Xin hỏi thiếu gia, tôi đã làm sai điều gì? Không phải tôi vẫn đang làm theo lời ngài nói sao?"

"A, nói như vậy, là tôi lý giải sai!" Hiện giờ Sở Trạ Đông thật sự đã bị cô chọc giận: "Tôi còn cho là cô cảm thấy cô đã sống quá đủ rồi đây?"

Chống đối chị của hắn, khiêu khích hắn, không phải cô sống đủ rồi thì là cái gì!

Nghĩ tới đây, vấn đề vẫn luôn xoay quanh trong đầu hắn từ nãy đến giờ rồi lại lần nữa xuất hiện.

Vết máu kia, đến cùng là ở đâu ra, lúc đó hắn ở phía sau lưng nàng, rõ ràng là hắn cũng có cẩn thận quan sát phía sau gáy cô rồi.

Chỗ bị chiếc bình hoa kia nện vào cũng không có chảy máu.

Trên người cô tuy có vết thương, nhưng cũng không có vết thương nghiêm trọng, lúc ấy y phục của cô rõ ràng là vẫn sạch sẽ.

Dọc trên theo đường đi, biểu hiện của cô vô cùng bình tĩnh không khác gì thường ngày, như vậy kia vết máu kia đến tột cùng là ở đây ra?

"Làm sao lại như vậy!" Hàn Tử Tây mân môi, khẽ cười: "Thân thể của tôi đều là vì bảo vệ an toàn cho thiếu gia, như vậy tại sao tôi dám chết trước thiếu gia một bước đây!"

"Chát..."

Hàn Tử Tây bị Sở Trạ Đông tát một bạt tai, té ngã xuống trên đất, cô khẽ liếm khóe môi dính máu, vịn lên vách tường để đứng lên: "Thiếu gia muốn giải hận sao? Nếu vậy thì tôi thực hiện thay ngài!"

Ba ba ba...

Hàn Tử Tây đưa cánh tay của mình lên, tự tay tát lên mặt mình mấy bạt tai liên tiếp!

Hai tay Sở Trạ Đông siết chặt thành quyền, sợi gân xanh nổi lên.

Một cái tát kia, là bởi vì hắn người bị cô chọc giận hoàn toàn, tự động thói quen. Thế nhưng cô lại dám...

Hàn Tử Tây, cô quả nhiên có gan!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Muốn ý vào việc được cung chiều mà kiêu ngạo, mặt mũi của cô ở đâu?

Hàn Từ Tây biết, cô làm như vậy, sẽ càng chọc giận Sở Trạ Đông.

Nhìn ánh mắt hần là biết, hận không thể nghiền xương của cô thành tro.

Sở dĩ cô làm vậy, không phải là cô có khuynh hướng tự ngược, mà là muốn thanh tỉnh chính mình!

Hàn Từ Tây! Đối với người đàn ông này, đến bây giờ ngươi còn không thấy rõ ràng sao?

Mười sáu năm, hần có thể coi ngươi còn không bằng một người qua đường, dù cho là một giây, ngươi còn có thể...

Nhưng cô chưa bao giờ hận, chỉ vì cô bị hần chán ghét như vậy có thể nói là do cô gieo gió gặt bão, nhưng giờ khắc này...

Hàn Từ Tây nhìn ánh mắt Sở Trạ Đông, mặc dù vẫn không có chút rung động nhếch nhẽ nào, nhưng sâu trong con ngươi của hần, còn có một tia hận!

Lúc này, đối với hận ý của người đàn ông này, cô có thể thấy được nó phát ra từ chỗ sâu trong đáy lòng hần, theo mạch máu, hướng lên trên, làm cho một người luôn lý trí như cô cũng mất đi không chế!

"Ba..."

Một cái tát giáng xuống gương mặt, dường như không phải tát vào mặt mình, một chút cũng không đau.

Ngực Sở Trạ Đông phập phồng kịch liệt, sát khí quanh người hần trở nên mãnh liệt, ánh mắt lạnh đến nổi nhiệt kế cũng bị vỡ.

Một phát bắt lấy tay của Hàn Từ Tây, giận quá hóa cười: "Hàn Từ Tây, để cho tôi xem xem, đột nhiên cô khác thường như vậy, là do nguyên nhân gì?"

Gắt gao túm lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong ngực mình, tay kia nắm lấy cằm của cô, cười lạnh nói: "Là vì tôi hôm qua sao?"

Câu nghi vấn, nhưng là giọng điệu khẳng định!

Nhắc tôi hôm qua, ánh mắt Hàn Từ Tây liền không được tự nhiên.

Rốt cuộc tôi hôm qua hần xuất phát từ mục đích gì, cô vẫn không hiểu được, nếu chỉ có một chuyện giải quyết dục vọng, căn bản là không phiền tôi cô.

Danh sách mỹ nữ của Sở thiếu, gần như có thể là một vòng trái đất, nghĩ muốn dạng gì, chỉ cần một cú điện thoại, vài phút là sẽ có!

Càng đáng nghi là hần không có dùng biện pháp tránh thai, cũng không có bắt cô uống thuốc!

Chẳng lẽ là...

Ánh mắt cô không được tự nhiên, rốt cuộc vì sao Sở Trạ Đông lại hành động lạ lùng như đêm hôm qua, khi nhìn ánh mắt của Sở Trạ Đông, dường như còn có mang theo một tầng ý nghĩa khác.

Chột dạ!

Trong lòng cô liền trống rỗng!

Nắm chặt ngón tay, Sở Trạ Đông cười nhạo: "Hàn Từ Tây, cô thật đúng là tự đánh giá cao bản thân! Rốt cuộc làm sao cô có thể tự tin như vậy, dựa vào một bộ dạng dơ bẩn của mình, đã muốn ý vào được cung chiều mà kiêu ngạo, mặt mũi của cô ở đâu?"

Muốn cung chiều mà kiêu ngạo?

Cô sao?

Thấy bộ dạng tự giễu của cô, Sở Trạ Đông lại nói: "Quả thật cô giả bộ rất giống!"

Bỏ cô ra, hai tay hần vòng trước ngực, ung dung nhìn nàng: "Muốn biết tại sao đột nhiên tôi lại ngủ với cô không?"

Tính cách đích thực của Sở Trạ Đông chính là như vậy, tức giận thì nói chuyện căn bản không để ý thân phận hay địa vị gì, tàn khốc mà thô bỉ!

Hàn Từ Tây đứng vững: "Mời thiếu gia nói rõ!"

"A! Hàn Từ Tây, quả nhiên cô đủ đề tiện!" Sở Trạ Đông gần như là nói bừa: "Là bởi vì đứa nhỏ!"

Đứa nhỏ?!

Thật đúng là!

Nói đến đây cũng rất kì quái!

Làm vợ chồng với hán nhiều năm như vậy, tuy rằng Sở lão thái thái yêu thương cô nhiều hơn, nhưng chưa bao giờ bức bách cô làm chuyện vợ chồng với Sở Trạ Đông.

Rõ ràng bọn họ vẫn ở riêng!

Lúc đầu bọn họ còn nhỏ tuổi, đã qua, như vậy bây giờ thì thế nào?

Cô đã hai mươi tư, Sở Trạ Đông lớn hơn cô bốn tuổi, đã gần ba mươi.

Mê tín cổ hủ, Sở lão thái thái cũng có thể được xưng là một lão ngoan đồng, thế nhưng lại chưa từng thúc giục vấn đề cô và Sở Trạ Đông phải có đứa nhỏ!

Đột nhiên Sở Trạ Đông nhắc tới đứa nhỏ, là bà nói gì với hán sao?

Ngay sau đó, Sở Trạ Đông đã giải nghi vấn cho cô!

"Tôi cần một đứa con, sinh con cho tôi, tôi có thể cho cô rời khỏi tổ chức!"

"Vì sao lại là tôi?" Có thể sinh con cho hán, rất nhiều người phụ nữ muốn!

Sở Trạ Đông bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt cũng lạnh thấu xương: "Vấn đề này hỏi rất hay, bởi vì ... "

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cô không còn trong sạch

"Bởi vì cô không cần tiền!"

Hàn Từ Tây biết rõ Sở Trạ Đông luôn là “miệng chó phun không được ngà voi”, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi căng thẳng.

Hàn Từ Tây há mồm, còn chưa kịp lên tiếng, đã bị anh ta trách móc.

"Chỉ tiếc, tôi dường như đã xem thường cô rồi!" Về mặt Sở Trạ Đông mang theo vẻ khinh thường: "Cũng phải thôi, cô bị văng về nhiều năm như vậy, không chịu nổi nổi cô đơn cũng không có gì lạ!"

Có phải cô chắc chắn đời này hán cũng sẽ không chạm vào cô nữa, cho nên mới. . .

Kỳ thật Sở Trạ Đông cũng không quá coi trọng chuyện là xử nữ hay không, dù sao đàn bà cùng hán lên giường đều là do hán gấp díp thì chơi, có phải xử nữ hay không, đối với hán vốn đâu có quan hệ gì?

Tuy nhiên. . . .

Tối hôm qua, khi hán tiến vào cô lại không gặp chút trở ngại nào, cho nên trong lòng vẫn luôn có một cái kết luận tồn tại làm hán hận không thể lập tức bóp chết cô tại chỗ.

Hán rất tức giận, không phải bởi vì gì khác, mà là người phụ nữ này thế nhưng dám căm sừng hán!

Cô ăn gan hùm mật gấu sao!

Mặc kệ hán không muốn gặp cô, không muốn lên giường với cô, nhưng dù sao cô vẫn là vợ hợp pháp của hán, chuyện này mà truyền ra, mặt mặt chính là Sở Trạ Đông hán!

Càng nghĩ càng giận, nhất là khi nghĩ đến, vậy mà cô còn dám nói kỹ thuật của hán so sánh với thằng đàn ông đó thì không có gì đặc sắc!

Lời này không phải là gián tiếp thừa nhận, cô quả thật từng có rất nhiều đàn ông sao?

Nếu trong tay hấn có súng, chỉ sợ hấn sẽ lập tức bắn chết người phụ nữ chết tiệt này!

Không chịu nổi cô đơn!

Năm chữ này, Hàn Tử Tây nghe mà muốn cười!

Cái thời điểm đó đầu óc bị ném hồng, mới có thể xem nhẹ việc vì sao hấn đột nhiên cất giọng mỉa mai cô có rất nhiều nam nhân.

Trước kia cho dù lời nói của hấn có khó nghe cỡ nào, cũng chưa từng công kích cô ở phương diện này!

Đó là bởi vì, không trải qua chuyện tối hôm qua!

Trách không được khi đó, một giây trước hấn coi như thương hương tiếc ngọc đột nhiên giống như nổi điên lên, nguyên lai là. . . . .

Phải rồi, vì cô không còn trong sạch!

Từ sáu năm về trước sớm đã không còn rồi!

Kể từ ngày đó cô cũng không thể nào quên người đàn ông tên Lôi Vũ Dạ đó!

Sở Trạm Đông phản ứng như thế, tất nhiên Hàn Tử Tây sẽ không tự mình đa tình cho rằng vì hấn ghen!

Cô xứng sao?

Người tự phụ đứng trên cao quan sát thế giới như hấn, vốn chỉ là vì lòng tự trọng quá bị phá mà thôi!

Ở trong thế giới của hấn, bất luận kẻ nào đều phải lấy hấn làm chủ, sai đâu đánh đó, đặc biệt là cô!

Hiện tại hấn lại cho là mình. . . . .

Phản ứng này của hấn, cô tuyệt đối không lấy làm kỳ lạ!

Quên đi, cứ như vậy đi, cô cũng lười giải thích, mấu chốt là giải thích căn bản cũng vô dụng!

Lời nói của cô, ở trong lòng Sở Trạm Đông vẫn luôn có giá trị âm!

Không nghĩ đây đưa quá nhiều, cô thật sự sắp nhịn không được.

Để phòng ngừa Sở Trạm Đông lại phát tác bệnh thần kinh, cô lấy Bảo Ngọc của Mạc gia vẫn luôn mang theo người đưa cho Sở Trạm Đông: "Thiếu gia, đây là thứ ngài cần, xin ngài nghỉ ngơi sớm một chút!"

Ngữ điệu thực bình tĩnh, thật giống như hết thảy mọi chuyện đêm nay đều chưa từng phát sinh.

Không thèm quan tâm biểu tình nhìn như rất bình tĩnh của Sở Trạm Đông, thực ra trong mắt lại là Cuồng Triều gọn sóng, cô vẫn xoay người rời đi!

Cô dám!

Hàn Tử Tây, đêm nay cô thật đúng là làm cho lão tử nhìn với cặp mắt khác xưa!

"Gần đây Lãnh Dạ giống như đối với Cố Hạ không tệ, không biết khi anh ta biết. . . . ."

Không cần phải nói tiếp cũng hiểu được, Hàn Tử Tây đã muốn dừng bước, ánh mắt nhìn qua, không còn là bình yên lặng sóng nữa, khóe miệng nhếch lên độ cong tự giễu: "Thiếu gia không sợ người dưới sẽ đau khổ thất vọng đối với ngài sao?"

Hàn Tử Tây một chút cũng không nghi ngờ, nếu đêm nay cô đi ra khỏi cánh cửa này, Sở Trạm Đông sẽ không xuống tay với Cố Hạ!

A, thật đúng là đủ để mắt cô!

Cố Hạ nhưng là phụ tá đắc lực của hấn a!

"Tôi cũng muốn biết đáp án!" Sở trạm đông không cho là đúng nhún vai: "Không bằng chúng ta thử xem?"

Hít sâu một hơi, Hàn tử Tây quay trở lại, bịch một tiếng, quỳ trước mặt hấn: "Thiếu gia, tôi sai rồi!"

hấn không phải muốn xem cô khúm núm với mình sao!

Kết quả này là cái hấn muốn !

Nhưng là vì sao, hấn lại không có nổi một chút vui vẻ!

Sở Trạm Đông nghiêm mặt, vừa chuẩn bị nói cái gì đó!

Đột nhiên. . . . .

"Bùm. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Chống Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tự mình hại mình!

Đột nhiên Hàn Tử Tây ói ra máu!

Màu đỏ tươi này chắc chắn là máu, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn của tấm thảm lông cừu, một đỏ một trắng đặc biệt chói mắt!

Cô không thèm quan tâm, tùy tiện lau khước miệng một chút, rồi tiếp tục nói: "Tôi sai rồi, xin thiếu gia cứ trách phạt!"

Đáy mắt càng trầm xuống, thoáng hiện lên một chút tàn bạo: "Hàn Tử Tây, cô thật sự cho rằng, tôi không dám đối xử với cô như vậy có phải hay không?"

Như thế nào lại không dám, hấn đối với bản thân mình, cho tới bây giờ sẽ không bao giờ có từ không dám, lời này thật đúng là mâu thuẫn!

Cho dù là lão phu nhân, mấy năm nay hấn cũng không để ý!

Hàn Tử Tây lắc đầu: "Thiếu gia vui vẻ là được rồi."

"Tốt, đây chính là do cô tự mình nói ra!" Sở Trạm Đông nhếch môi, đến gần cô một chút rồi nói: "Chắc cô biết phải làm cái gì mới có thể khiến tôi vui vẻ!"

Hàn Tử Tây gật đầu: "Chết! Chỉ khi tôi chết đi, thiếu gia mới có thể cao vui vẻ! Chỉ là..." Cô ngừng đầu nhìn thẳng Sở Trạm Đông: "Bây giờ vẫn chưa thể được!"

Nói xong, không để cho Sở Trạm Đông có cơ hội chế nhạo mình, cô nhặt trên mặt đất lên một khối thủy tinh, bắt đầu cắt vào cánh tay áo: "Chọc thiếu gia không vui, tôi xin làm việc này để nhận lỗi!"

Xong cầm mảnh thủy tinh vỡ ở tay phải ra sức vẽ vài đường trên cánh tay trắng tuyết, vạch từ trên xuống dưới một đường dài hơn mười cm, theo động tác của cô, máu từ miệng vết thương không ngừng trào ra!

Sở Trạm Đông nhìn chăm chăm vào cô, cô làm như vậy mà vẫn bình tĩnh, trên ngũ quan một tia dao động cũng không có, giống như cánh tay kia không phải của cô vậy, rõ ràng là không biết đau là gì!

Đồng tử đen như mực của hấn co rút lại, Sở Trạm Đông nắm chặt tay đang đứt bên trong túi quần, cẩn thận sẽ nghe thấy tiếng vang từ đốt ngón tay hấn phát ra thật là kinh người.

Cứ như vậy hấn muốn nhìn xem cô giỏi chịu đựng như thế nào, cũng không có lên tiếng ngăn cản.

Hấn thật muốn nhìn Hàn Tử Tây – rốt cuộc cô cuối cùng có bao nhiêu bản lĩnh!

Thái độ của cô, phải nói vẫn không có thay đổi, vẫn là ti tiện như vậy!

Nhưng là...

Ánh mắt kiên cường kia, cũng là thật chướng mắt!

Trước kia không phải như thế!

Trước đây Hàn Tử Tây rất biết nghe lời, so với chó cũng là một dạng giống nhau, giống như không có linh hồn, hấn nói như thế nào thì như thế đó!

Hiện tại lại là khiêu khích, cãi lời hấn!

Giống như với hiện tại, ánh mắt cô nhìn như rất bình tĩnh, lại rõ ràng mang theo thái độ không chịu thua!

Là chuyện gì đã biến cô thành như vậy, hoặc là phải nói là ai đã làm cho cô thay đổi như thế?

Vừa nghĩ tới cô thay đổi là bởi vì người khác, rất có thể còn là một tên đàn ông khác, Sở Trạm Đông lập tức có một loại xúc động muốn giết người, loại cảm giác này rất mãnh liệt, ngay cả hấn cũng không biết giải thích như thế nào!

Hấn không bảo ngừng, Hàn Tử Tây liền không ngừng động tác, đã muốn trầy da sút thịt, nhưng cô vẫn không quan tâm..

Cứ như vậy, trong căn phòng không hề có tiếng động giằng co, và kết thúc lại là Hàn Tử Tây đột nhiên té xỉu.

Trên người áo sơ mi trắng của cô, cùng tấm thảm trắng trên mặt đất đều đã bị máu tươi của cô nhuộm đỏ, như nhiều đóa sen máu nở rộ, sắc đỏ bắn vào tầm nhìn của Sở Trạm Đông!

Hấn không hề chớp mắt đứng nhìn, một lúc lâu sau lại cười ra tiếng, rõ ràng tiếng cười dễ nghe, nhưng là khắp người lại vây quanh một luồng khí lạnh: "Rất tốt!"

Cất bước, lướt qua nàng, đi ra cửa.

Từng bước từng bước, bước chân vững vàng, không có chút nào dừng lại đi tới cửa.

Mở cửa, đóng cửa, động tác cũng là cực kỳ tự nhiên lưu loát, giống như mọi chuyện lúc này, đều không có liên quan gì đến hấn.

Cửa bị đóng lại, căn phòng to như vậy chỉ còn lại một mình Hàn Tử Tây nằm ở nơi đó!

Không nhúc nhích, an tĩnh như vậy, yên tĩnh giống như là... đã chết!

Máu vẫn ở cánh tay vẫn còn chảy, xung quanh toàn mùi máu tươi, ngày càng nồng nặc, mang theo một cỗ hơi thở của tử vong!

Hàn Tử Tây vẫn còn ý thức, ý thức chưa hoàn toàn bị mất hết, trong lúc cô đang mơ hồ, thấy được bóng dáng Sở Trạm Đông không chút do dự xoay người rời đi, cười khổ một tiếng, cuối cùng cũng đã rơi vào một cái hố đen sâu không thấy đáy!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Không thấy Hàn Tử Tây!

Cơ Ngô Lê vốn đang tận hứng thì điện thoại di động vang lên!

Vốn là không thèm để ý đến, nhưng nó lại như có ý muốn phân cao thấp với hấn, vẫn cứ liên tục vang lên!

"Lau! Tốt nhất là có chuyện quan trọng, bằng không lão tử chém cả nhà hấn!"

Trên người có loại ánh mắt quynh rũ như yêu tinh câu hồn ấy, mắt hấn lộ ra vẻ hung tàn nhất quần trên mặt đất lên, móc ra chiếc điện thoại đang vang lên liên tục, cũng không thèm nhìn liền bỏ lên tai nghe.

"Mẹ kiếp, có chuyện mau nói, có rắc mau thả!"

Trong đám người hấn quen, có thể làm như vậy, ngoại trừ cái tên "Muội muội" chết tiệt thì làm gì còn có người khác, cho nên hấn đương nhiên đành phải bắt máy ngay lập tức.

Khẩu khí trước sau thể hiện hấn đã bức mình tới cực điểm!

"Chìa khóa xe để quên trong rạp, tới lấy giúp tôi!"

Tiếng nói của Sở Trạm Đông đã dọa Cơ Ngô Lê rớt nửa cái mạng, cơ hồ là lập tức chân chó đáp ứng: "Tốt, cậu chờ tôi một lát!"

Nếu như là người thường, cho dù hấn là ai, hay hấn có nhiều tiền hơn so với tiểu gia, cũng không thể sai tiểu gia đi như vậy!

Nhưng bây giờ, không đáp ứng không được a!

Sở Trạm Đông người này... vô cùng nham hiểm, có thù tất báo, hấn cũng không muốn bởi vì một câu, mà khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Nhưng điều đặc biệt, đều là do nụ cười rực rỡ chết tiệt kia a, nếu không phải bởi vì cô, hấn sẽ dường thành cái thói này sao?

Cô gái đáng chết, đòi trước không biết có phải hán đã đào trủng phần mộ tổ tiên nhà cô hay không, sao đòi này cô lại biến thành sao chổi, chuyên môn đến làm khắc tinh của hán đây!

Từ nhỏ đến lớn, bởi vì cô, mà bản thân hán đã phải ăn bao nhiêu khổ, lại nói tiếp theo đều là nước mắt được không?

**

Cơ Ngô Lê đi vào phòng của Sở Trạm Đông, trong khoảnh khắc vừa mở cửa ra, hán cứ nghĩ rằng mình đi nhầm chỗ, tại sao trong phòng lại nồng nặc mùi máu tươi đến như vậy?

Lập tức cảnh giác cao độ, dò xét một vòng, ngoại trừ trên mặt đất có vũng máu, ngoài ra một bóng người trong phòng cũng không có!

Tình huống này là sao?

Hán lập tức gọi cho Sở Trạm Đông.

"Chuyện gì?" Sở Trạm Đông lạnh nhạt lên tiếng.

"Đông tử, cậu không sao chứ?"

Vết máu tuyệt đối không đơn giản, theo như theo lẽ thường, hán là của Hàn Tử Tây, nếu không cũng không tới phiên hán đi lấy chìa khóa!

Dựa theo thái độ của Sở Trạm Đông đối với Hàn Tử Tây tối nay, Cơ Ngô Lê liền suy luận.

Có người gây bất lợi cho Sở Trạm Đông, Hàn Tử Tây thân là đầy tớ, lúc gặp nguy hiểm tuyệt đối sẽ xung phong lên trước, chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu.

Hai người trốn gấp, cái chìa khóa cũng quên cầm, Hàn Tử Tây lại bị thương, Sở Trạm Đông không yên lòng, cho nên công việc lấy lại chìa khóa, liền rơi xuống trên người hán!

Chỉ là, con mẹ nó, ai lại to gan như vậy, lại dám ở địa bàn của bọn họ động thủ, nếu để hán tìm ra, nhất định sẽ băm thây vạn đoạn!

"Tôi có thể có chuyện gì..."

Cơ Ngô Lê cắt ngang lời hán: "Ừ, tôi chính là lẽ phép hỏi cậu một chút, bất quá chảy nhiều máu như vậy, cô vợ bé nhỏ kia, đối với cậu thật đúng là cậu rất yêu cô ấy a!"

"Bỏ đi, nói cái gì vậy!"

Sở Trạm Đông nói xong liền cúp!

Thật sự là muốn cười đi, thì ra con người thật sự sẽ có thể thay đổi, mấy ngày hôm trước còn chán ghét như vậy, lúc này lại xem như bảo bối!

Nói ra lời này, hán cũng không chết được!

Cơ Ngô Lê bấu môi, cầm lấy chiếc chìa khóa trên bàn, đi đến bãi đỗ xe ngầm.

Sở Trạm Đông dựa vào cửa xe đang hút thuốc lá!

Hán vốn không phải là người nghiện thuốc, bình thường nhớ tới sẽ rút hai cây, nhưng lúc này là...

"Một, hai, ba... Mười cây! !" Cơ Ngô Lê tắc lưỡi: "Hỏi thế gian tình là gì, Hàn Tử Tây đã đến phiên bạo Sở Trạm Đông tà ác rồi! Không phải là chút máu sao, về phần cậu, cậu đừng nói với tôi, là cậu đã thực sự yêu cô ta rồi đấy!"

Sở Trạm Đông nhìn chằm chằm Cơ Ngô Lê, giống như không nghe thấy lời hán trên chộc, ánh mắt rất kỳ quái!

Cơ Ngô Lê ở trước mắt hán phát phát tay: "Ai, cậu nhìn cái gì chứ?"

"Cô ấy đâu?" Mới vừa còn mây trôi nước chảy, không nóng không lạnh lên tiếng, thế nhưng bây giờ khăn khăn giống bị hạt cát mài qua.

"Ai?" Cơ Ngô Lê bị hỏi đến sững sờ: "Ngoại trừ chìa khóa xe, cậu còn muốn tôi mang theo người nào sao?"

"Hàn Tử Tây!" Sở Trạm Đông cắn răng giải thích rõ !

Cơ Ngô Lê trừng mắt: "Cô ta không ở trong xe sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chống Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chỉ là một con chó mà thôi, chết cũng không có gì đáng tiếc

Hàn Từ Tây không thấy!

Bởi vì tầng chót là nơi của mấy người chuyên môn dùng , người ngoài căn bản không có khả năng đi vào, cho nên cũng không có cài đặt thiết bị quản chế.

Trên mặt đất vết máu lan dài, nơi này bụi cũng rất ít, cũng không lấy cái gì.

Hàn Từ Tây hướng cửa đi tới, trong lúc nhất thời mê mẩn.

Cơ Ngô Lê nhìn mảng lớn vết máu chưa khô phía trước, không nói tiếng nào với Sở Trạ Đông, nhìn đã lâu, vẫn là nhìn không được: "Ai, tôi nói, vừa rồi không còn tốt à?"

Còn giúp cô chen nhau đổi tiền mặt, mới một một lát, như thế nào liền máu tanh như vậy rồi?

Lúc ban đầu cho rằng cừu nhân xâm phạm Cơ Ngô Lê, pass này là phiên bản hậu, một cuộc tình đơn phương phiên bản thật là cầu huyết, đau đầu như ai bỏ ra a.

Vương tử cầu tình yêu,ngay cả tên ăn mày không từ!

Vương tử then quá hoá giận, sm tên ăn mày!

Ừ ừ!

Nhất định là như vậy, nếu không Sở Trạ Đông tại sao khiến hần phải cầm chìa khóa, cho dù như thế nào, cũng không thể vào tầng chót, quản lý tới thăm vì cái gì cũng phải đến.

Cầm chìa khóa là nguy trang, muốn biết tình huống của Hàn Từ Tây, mới là thật!

Fuck!

Người này thật đúng là... Lúc nào cũng có thể xoay xoay vận vận phong cách tạt xấu này đây?

Sở Trạ Đông xoay người, không để ý hần.

Cơ Ngô Lê hỏi: "Uy, cậu có muốn gọi điện thoại hay không,để hỏi xem ở đâu, máu chảy nhiều như thế,không biết có xảy ra chuyện gì không!"

Sở Trạ Đông bước chân vẫn không ngừng: "Chỉ là một con chó mà thôi, chết cũng không có gì đáng tiếc!"

Cơ Ngô Lê: "..."

**

Cố Hạ đang tập trung lau khô tóc, đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy, quay đầu lại, nhìn thấy một người đang cười như hoa lộ ra lúm đồng tiền: "Mọi việc xong rồi sao?"

Lãnh Dạ chôn mặt ở cổ của cô, nhẹ ngửi mùi dầu gội hương bách hợp thơm ngát cùng mùi vị của nước trên tóc, tiếng nói lười biếng vang lên: "Ừ, đi rồi chưa?"

Cố Hạ mặt đỏ lên, véo nhẹ cánh tay hần: "Không có đâu! Tôi nói này Lãnh đại thiếu, chống mại dâm không phải là đây!"

Lãnh Dạ buông cô ra, dặt cà vạt: "Ngủ với người phụ nữ của mình, chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên, đạo lý hiển nhiên sao? Vẫn là nói..."

Nắm lấy cằm của cô, Lãnh Dạ đôi mắt màu ngọc bích, u quang lóe lên: "Cô không phải là người của tôi?"

Đôi mắt bích sắc ở bên trong con ngươi kia, không thường gặp!

Biết Lãnh Dạ trước, Cố Hạ cho tới bây giờ chưa thấy qua tình trạng này!

Còn người màu xanh biếc như cỏ ngọc, hiện ra khí tức thần bí, Cố Hạ mới đầu cũng không dám nhìn thẳng, giống như nó sẽ hút linh hồn của mình, không ý thức được mà choáng váng !

Giống như giờ phút này vậy, chỉ là nhìn thoáng, mà đã khiến cô không thể định thần được mình, nếu như không phải được trải qua huấn luyện đặc thù, Cố Hạ cảm thấy, mình đã sớm bị bại lộ.

Ổn định tâm thần, Cố Hạ đối với hắc bữu môi: "Không phải!"

Giọng nói chua xót, ánh mắt tự giễu: "Phụ nữ của anh không phải là thiên kim của tập đoàn ZR sao? Hình như nửa tháng trước, mọi người đã uống rượu mừng của Lãnh đại thiếu rồi sao!"

Lãnh Dạ cười lạnh một tiếng: "Tôi đi tắm rửa đây!"

Trước sau như một, vấn đề này không thể nói, ba năm, Cố hạ cũng không phải là thường xuyên đề cập đến, đây là lần thứ ba đi, Lãnh Dạ mặc dù mắt húng, nhưng cũng không phản đối!

Thái độ của Lãnh Dạ đối với cô, xác thực cùng những người khác không giống nhau, người khát máu như hắc, ai chọc hắc mắt húng, tuyệt đối không có kết cục tốt, nhưng lại đối đãi rất tốt với Cố Hạ cô.

Phần vinh hạnh đặc biệt này, Cố Hạ được thật nhiều mặt mũi, đúng là...

Nhìn mình trong gương, thở ra một hơi dài, Cố Hạ cảm lấy lược, đúng lúc này, điện thoại di động vang lên.

Là anh hai !

"Anh hai, đã trễ thế này còn có chuyện gì sao?"

"Em đang ở đâu?"

"Em ở nhà a, nếu không còn có thể ở đâu?"

"Ừ không sao!"

Cố Hạ nhìn di động, đôi mi thanh tú nhăn lên: "Thật không giải thích được!"

**

Cố Tử Mạch một mực cung kính đứng ở trước mặt Sở Trạm Đông: "Thiếu gia, Hàn Từ Tây không có ở chỗ của Cố Hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chàng trai ấm áp - Âu Dương Lâm

Từ Lộ cảm lấy cây nhip, rửa vết thương trên cánh tay của cô gái sắc mặt trắng bệnh không nhúc nhích nằm ở đằng kia, trong lòng tràn đầy tức giận.

- Đến cùng là cô bé này chọc phải vị thần tiên nào?

Người đàn ông mang giày tây đứng bên cạnh nghe vậy, nhỏ giọng hỏi thăm:

- Cô ấy có sao không?

Từ Lộ nghiêng đầu nhìn hắc bữu môi một cái, mặt đen như than: "Sao với trắng gì! Đã bỏ thuốc thì thôi đi, còn ra tay ác như vậy, thật may là gặp được em, cũng thật may là không có cắt đến tĩnh mạch, nếu không cánh tay này liền phế đi! Bất quá cô gái nhỏ này cũng rất không tầm thường, trên người không có dấu vết bị hành hạ qua, trong miệng vết thương, còn phải chịu được tính phá hoại, vết thương hai bên cũng không nhẹ, cho dù là đàn ông, phỏng chừng cũng không chịu được!"

Âu Dương Lâm không nói đúng sai: "Em đã báo án, ngày mai em phải đi công tác, ở trước khi cảnh sát tìm được người nhà của cô ấy, phiền chị chăm sóc cô ấy vài ngày."

Từ Lộ trừng mắt nhìn hắc bữu môi: "Em nói cái gì vậy! Chẳng lẽ chỉ có em là người tốt sao, đừng quên, chị cũng là hộ lý cứu người đấy!"

Âu Dương Lâm cười cười: "Vâng, chị họ của em là người tốt!"

Từ Lộ hừ nhẹ "Em bán rẻ tiếng cười của mình có thấy đáng xấu hổ hay không? Em nói em, em là một người đàn ông, mà cả ngày chỉ biết cười, tại sao em không lạnh lùng được một chút? Khó trách cái đám tôm tép của Âu Dương gia không coi em ra gì! Em đúng là một quả hồng mềm, nếu muốn, chị chỉ cần bóp quả hồng mềm như em hai cái cũng không có việc gì! Em có biết một người đàn ông chân chính là phải cuồng ngạo không?"

"Chị họ, bọn họ đều là người nhà của em, chị nể bọn họ trước mặt em vậy, không sợ em tức giận sao?" Âu Dương Lâm nhún mày giả vờ tức giận.

Từ Lộ xem thường quăng cho hắn hai chữ "Hết thuốc chữa", tức giận nói: "Người nhà cái gì! Chị nói em, đã nhiều năm như vậy, sao lại còn chưa sửa được cái tật xấu tự mình đa tình này đây? Em xem bọn họ như người nhà, em có hỏi xem người ta có chịu hay không chưa?"

Nói đến cậu em họ này, lửa giận của Từ Lộ liền bốc lên đỉnh đầu!

Cậu em họ này của cô cái gì cũng tốt!

Đáng người chuẩn, gương mặt đẹp, chỉ có một cái không tốt!

Đó là tính tình quá tốt!

Một người đàn ông, có tính tình tốt như vậy để làm gì!

Bị người cười nhạo, bị người gạt bỏ, bị người khi dễ, nhưng cho tới bây giờ cũng sẽ không tức giận!

Cô thật rất muốn nhìn thấy, đến cùng là có chuyện gì mới có thể đụng vào ranh giới cuối cùng của hắn, làm hắn giống như một nam tử hán, bộc phát một lần!

Bất quá điều kiện đầu tiên là, hắn phải có ranh giới cuối cùng mới được!

Nhưng mà, đối với hắn mà nói, ranh giới cuối cùng có thể nói là một thứ xa vời!

Từ Lộ khoát khoát tay: "Thôi, em đi trước đi, không phải ngày mai còn có việc làm sao, vội vàng kiếm tiền cho đám tôm tép đó đi, chị không tiễn em, còn phải may miệng vết thương trên cánh tay này nữa!"

***

Âu Dương Lâm đi ra khỏi phòng khám của Từ Lộ, bước lên chiếc Porsche đen đang đậu ven đường, chiếc xe chậm chậm lăn bánh trên con đường yên tĩnh không người.

Khoảng chừng mười phút sau, Âu Dương Lâm lấy điện thoại ra, bấm một dãy số gọi đi.

Đối phương bắt máy rất nhanh, giống như đang chờ hắn liên lạc: "Như thế nào?"

Thanh âm của Âu Dương Di vô cùng lạnh lùng, còn xen lẫn sự khinh thường.

Nhưng Âu Dương Lâm vẫn rất lễ phép trả lời: "Chị, em đã đưa chị Từ Lộ đến, mặc dù vết thương của cô ấy nghiêm trọng, nhưng cũng may đã không có gì đáng ngại."

"Được! Vậy kẻ tiếp em hãy tiếp cận cô ta."

Dừng một chút, Âu Dương Di lại nói: "Đừng làm chị thất vọng!"

Lúc cô chuẩn bị cắt đứt liên lạc, thì Âu Dương Lâm lại gọi: "Chị..."

"Âu Dương Lâm, đừng nói với chị là em không muốn làm!" Ngữ khí của Âu Dương Di tràn ngập mùi vị uy hiếp: "Nói như vậy, là em không muốn có vật kia rồi?"

"Chị, Hàn Từ Tây..." Trong lòng Âu Dương Lâm tràn ngập cảm xúc không đành lòng, ngữ điệu mang theo yêu thương vô bờ: "Em cảm thấy, cô ấy không đủ để uy hiếp Sở Trạm Đông, vẫn là..."

"A Lâm!" Âu Dương Di nhanh chóng thay đổi thái độ: "Kỳ thật ta làm như vậy, cũng không phải chỉ riêng gì mình! Đừng nói là chị không quan tâm em, nhưng chuyện em thích Hàn Từ Tây, em dám phủ nhận không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nếu cô muốn bày tỏ lòng biết ơn, vậy thì lấy thân báo đáp đi!

"Em..." Âm Dương Lâm muốn nói lại thôi, điều này cũng đủ để giải thích rõ mọi chuyện.

"A Lâm!" Ngữ điệu của Âu Dương Di lại mềm xuống một lần nữa: "Đêm nay em cũng tận mắt nhìn thấy chuyện Hàn Từ Tây gặp phải, không đối gạt em, đây không phải là tình trạng thảm nhất mà cô ấy lâm vào! Đã từng có một lần, cô ấy bị Sở Trạm Đông hành hạ đến hôn mê hơn nửa tháng!"

"Theo tin tức có thể tin cậy, Sở Trạm Đông muốn Hàn Từ Tây sinh con cho hắn!"

Về phần nguyên nhân là gì, chị còn đang điều tra!

Hàn từ đối với một người phụ nữ mà nói, có ý nghĩa như thế nào, em có thể hiểu rõ từ trên người của mẹ.

Một khi người phụ nữ có một đứa con, thì khúc mắc của Hàn Từ Tây cùng Sở Trạm Đông, e rằng cả đời này cũng đừng nghĩ làm rõ ràng được!

Chuyện này, ai cũng có thể thay chị làm được, chỉ cần có tiền, chị còn sợ tìm không được người sao?

Tại sao phải tìm em, cái này chị cũng không cần nói thêm nữa, nói nhiều hơn ngược lại thành già mồm cãi láo!

Những chuyện chị nói chỉ có như vậy, cơ hội chỉ có một lần, sau khi thành công, không chỉ tìm được di vật của mẹ em, mà em còn có thể cùng người con gái em yêu mến ở bên cạnh nhau. Có đạt được những điều này hay không, thì chỉ có thể dựa vào sự lựa chọn của em mà thôi!"

**

Sau khi Hàn Từ Tây tỉnh lại, nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh xa lạ, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Đây là nơi nào?

Cô giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng trên hai cánh tay lại đều truyền đến từng trận đau đớn.

Vết thương trên tay trái do tự bản thân cô gây nên đã được quấn vải băng cẩn thận, trên mu bàn tay phải buộc kim tiêm truyền dịch. Hàn Từ Tây tháo kim tiêm ra, nhưng khi cô vừa động liền đụng phải miệng vết thương.

"Ôi trời ơi, bà nội của tôi ơi, có phải cô muốn trở thành người tàn phế hay không?"

Từ Lộ bụng chậ nước rửa mặt vào, mới vừa đẩy cửa ra, đã bị hành động của Hàn Từ Tây dọa, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Vội vàng đặt chậu nước rửa mặt tùy ý ở trên ghế dựa cạnh giường, từ tủ đầu giường lấy ra bông y tế cùng một lọ rượu sát trùng, nhanh chóng ấn chặt vào lỗ kim trên tay cô, tay phải thấm ra chút máu tươi, cô lại dùng tay kia, cầm lấy cánh tay trái của cô cẩn thận kiểm tra.

Băng gạc vẫn màu trắng, không có dấu hiệu bị nhuộm máu đỏ, Từ Lộ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trợn mắt hung hăng nhìn Hàn Từ Tây một cái: "Cô đã tỉnh tại sao không gọi người đến, cô có biết cô cứ lộn xộn như vậy, sẽ chạm đến miệng vết thương, cô có nghĩ muốn còn cánh tay?"

"..." Cô gái này thật hung dữ!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Hàn Từ Tây đối với Từ Lộ!

Cô ấy có một bộ dáng yếu đuối như Lâm Đại Ngọc, nhưng là tính tình...

Từ Lộ có tướng mạo khá giống người thời xưa, mặt trái xoan tiêu chuẩn, mày liễu, mắt hạnh, nếu mặc cổ trang, chính là mỹ nữ cổ đại tiêu chuẩn a!

Hàn Từ Tây chớp mấy môi, mở miệng: "Là... A!"

Mới phát ra âm thanh, sắc mặt của cô liền thay đổi, miệng đau như muốn nát ra, đừng nói đến trò chuyện, chỉ há mồm thôi cũng khó khăn.

"Cô có phải hay không muốn hỏi, tôi là người đã cứu cô?" Từ Lộ một lần nữa giúp cô châm châm, điều chỉnh lại tần suất truyền dịch.

Hàn Từ Tây gật đầu nhẹ.

"Không phải là tôi, là một anh chàng rất đẹp trai!" Từ Lộ mập mờ nháy mắt với cô: "Nếu như cô muốn tỏ lòng biết ơn, tôi cảm thấy cô cần phải lấy thân báo đáp!"

"..."

Từ Lộ sờ sờ cằm, quan sát cẩn thận Hàn Từ Hi, sau cùng giống như là rất hài lòng, tự đắc gật đầu: "Nhìn kỹ, hai người xác thực rất có tương lai là vợ

chồng!"

Cậu em họ ngọc kia của cô, đều lớn như vậy, một người bạn gái còn không có, cô bé này mặc dù lai lịch không rõ ràng lắm, nhưng là lấy ánh mắt nhìn người của cô, không tồi a!

"..."

Từ Lộ tặc tặc cười một tiếng, thu lại tinh quang ở đáy mắt, vắt khăn mặt nóng trong chậu rửa mặt đặt trên đầu giường: "Mỹ nữ, cô mới ra rất nhiều mồ hôi, để tôi giúp cô lau người!"

Hàn Từ Tây vừa mới cử động, Từ Lộ liền bắn tới một ánh mắt như đao cắt: "Đừng động đấy, đều là con gái, cô với tôi đồng dạng không ít, thẹn thùng cái quỷ gì!"

"..."

Cứ như vậy, Từ Lộ đem y phục Hàn Từ Tây cởi bỏ, nhưng là lúc Từ Lộ đi vào cũng không có đóng cửa, lại không ngờ bỗng nhiên xuất hiện một người cao ráo anh tuấn xuất hiện ở trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lo sợ chị chiếu cố không tốt vợ của em sao?

Bất ngờ như vậy, rồi lại vừa vụn như vậy, Hàn Từ Tây bị Âu Dương Lâm không cố ý xem sạch bách, mặc dù cô còn mặc một cái áo ngực!

Thời gian như đình chỉ, hai mặt nhìn nhau!

Một người ngây ngốc, một người như hóa đá!

Hai người hai vẻ mặt, chọc cười Từ Lộ: "Ha ha ha, ý trời a!"

Hai người phục hồi tinh thần lại, Âu Dương Lâm lập tức quay lưng đi, giọng nói dòn dập: "Thẹn thùng!"

Hàn Từ Tây nhìn vết thương chồng chất trên cánh tay trái, sau đó vron tay, kéo chăn mền phủ cả người mình lại!

Vừa rồi sờ dĩ nhất thời không kịp phản ứng, là vì đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Bị Âu Dương Lâm nhìn sạch bách!

Người hi nộ ái ố không hiện ra như cô, mặt cũng đỏ rần!

Không phải là ngượng ngùng, mà là phần uất!

Đối với một người đàn ông đột nhiên xông vào, còn có Từ Lộ thêm lửa đến ghen !

Đặc biệt là Từ Lộ!

Phản ứng đầu tiên không phải là thay cô che, mà là lên tiếng chế nhạo cười to ! !

Hàn Từ Tây còn là lần đầu tiên gặp, người khác người nghiêm trọng như thế !

Thấy Hàn Từ Tây đỏ mặt, Từ Lộ đương nhiên cho rằng là xấu hổ, vỗ vỗ vai của cô: "Aiz da, xem sạch bách cô, không phải là người khác, mà là lão công trong lai cô, dù sao sớm muộn gì cũng thấy, coi như trước luyện tập, không cần thẹn thùng! Về phần tôi, coi tôi như không tồn tại là được!"

"..."

Chính là tính tình tốt, gặp Từ Lộ lại như vậy, phỏng đoán đều...

Dù sao Hàn Từ Tây là thật có điểm... Nếu như bây giờ có thể xuống đất, cô tuyệt đối thoả thuận hai bên xong xuôi, một phút cũng không muốn nán lại !

Mặc dù bọn họ đã cứu mình, mình làm như vậy rất không đạo đức, nhưng quả thật không có biện pháp khác!

Bất quá...

Tầm mắt chuyển tới trên người đàn ông đã cứu mình, Hàn Từ Tây hơi hơi nhú mảy, thầm nghĩ: Chính là người này cứu mình sao?

Cứu như thế nào?

Là ở nơi nào cứu được?

Đáy mắt tối tăm xẹt qua tia quang mang, Hàn Từ Tây gian nan mở miệng: "Anh gì trước ời, cảm ơn anh đã cứu và cho tôi ở lại..."

Chỉ là mấy chữ, đã khiến Hàn Từ Tây như dùng hết tất cả sức lực, trên trán mồ hôi lớn như hạt đậu, lập tức chảy dài!

Âu Dương Lâm còn không dám xoay người, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần khách khí, trên đường thấy người gặp nạn trước mặt mình, tin tưởng đối lại bất luận kẻ nào cũng sẽ cứu, tiện tay mà thôi, không cần để ý!"

Gặp nạn ở trước mặt hử?

Là thế này phải không?

Cẩn thận tìm kiếm trí nhớ, lại nhớ không nổi, mình như thế nào rồi đi, đoạn trí nhớ cuối cùng, chỉ có bóng lưng kiên quyết mà đi!

Nhớ tới Sở Trại Đông, Hàn Từ Tây con người kẻ biển, nhưng là thoáng qua rồi biến mất, lại muốn mở miệng, lại bị Từ Lộ ngăn cản.

"Cô miệng không đau ư?" Từ Lộ bĩu môi: "Rất muốn được ân ái, muốn nói chuyện yêu đương, chờ miệng tốt lại cũng không muộn! Xem mồ hôi trên đầu cô kia, nói thêm vài lời, đoán chừng cũng có thể tưới hoa rồi a!"

Người phụ nữ này nghĩ thuốc trong cơ thể mình ngoại trừ việc ân ái có thể không biết đau chấy!

Không thể không nói, Từ Lộ xác thực là thích Hàn Từ Tây, chỉ riêng phần kiên cường, liền không phải người bình thường có thể so sánh!

Huống chi, cô không chỉ có kiên cường, còn có...

Nói như thế nào đây, Từ Lộ nhất thời cũng không biết phải hình dung như thế nào?

Khí tràng!

Đúng!

Khí tràng cao ngạo mà lạnh lùng, mới có thể đền bù cho em học của mình, nếu như hai người thực thành, ở Âu Dương gia, cô gái này tuyệt đối có thể trợ giúp em họ đối phó đám ăn thịt người không nháy mắt kia!

Bất quá...

Từ Lộ nắm lấy tay Âu Dương Lâm, quay sang nhìn hử, hỏi: "Em không phải là phải không yên tâm nên chưa đi a, chẳng lẽ sợ hãi chị chiều cổ không tốt vọ của em sao!"

Hàn Từ Tây: "..."

Âu Dương Lâm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Âu Dương phu nhân cách xưng hô này là đúng hay sai.

Từ Lộ là không tín nhiệm, Hàn Từ Tây xem như là đã được lĩnh giáo qua.

Vốn là cô và Âu Dương Lâm có mối quan hệ rất thuần khiết so với nước tinh khiết còn muốn thuần khiết hơn, những ngày này cô nghe đồn bậy bạ nên có ác cảm với hử, trong phòng khám những người kia, bây giờ cứ như vậy gọi cô Hàn Từ Tây.

Chị gái Từ Lộ và người giúp việc hỏi cô: "Âu Dương phu nhân, cơm trưa người muốn ăn món gì?"

Âu Dương phu nhân!!!

Bà nữ quân gia, vệ sĩ, thậm chí còn có cả những người bệnh cũ, mà ngay cả những người quét dọn vệ sinh đều xưng hô với cô như thế.

Cổ hết sức dễ giải thích mình không phải là Âu Dương phu nhân gì đó, nhưng Từ Lộ trực tiếp nói một câu: "Bây giờ chưa phải là Âu Dương phu nhân, nhưng sớm muộn gì cũng vậy thôi!"

"..."

Từ Lộ tự quyết định, chung đụng cũng đã được vài ngày, Hàn Từ Tây vẫn là không có cách nào thích ứng được.

Âu Dương Lâm đã sớm nhìn ra sắc mặt Hàn Từ Tây không tốt cho lắm, thừa lúc trong phòng chỉ còn lại hai người thì nói lời xin lỗi với cô: "Xin lỗi, chị họ tôi tính tình hơi hướng ngoại, nhưng cũng không phải là người xấu, chỉ là chị ấy thích nói giỡn một chút. Tôi thấy được chị ấy là thật lòng thích cô, xem cô như người thân người bạn bình thường mà đối đãi, cho nên mới quá mức như vậy. Nếu như cô cảm thấy có chỗ không thoải, vậy tôi thay mặt chị ấy nhận lỗi với cô."

Lễ phép, nho nhã, lại còn là ân nhân cứu mạng của mình, Hàn Từ Tây còn có thể nói cái gì!

Hàn Từ Tây mỉm cười: "Âu Dương tiên sinh nói quá, tôi biết rõ bác sĩ Từ cũng không có ác ý gì, chỉ là tôi...khả năng giao tiếp trong cuộc sống của tôi không tốt cho lắm, tôi cũng có chút không quen thôi!"

"Đúng vậy, tôi thấy được cô là một người sống hướng nội, mà với chị họ tôi chỉ quen biết sơ, quả thật làm cho người ta có chút...không chịu nổi!"

Hắn đứng bên cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào trên người hắn, làm cho hắn giống như có một tầng hào quang chói mắt mãi cứ nhìn hắn an tĩnh đứng như vậy, nụ cười ôn nhuận với lúm đồng tiền trên má, làm cho Hàn Từ Tây cũng có chút thất thần.

Hắn cùng Sở Trạm Đông, ngoại trừ ngoại hình đồng dạng tuấn kiệt, khí chất vương giả xuất sắc trên người, nhưng lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược...

Hắn cười làm cho người ta cảm thấy thoải mái, giống như...hoa sen cao quý gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn vậy.

Đây là dùng để hình dung người phụ nữ nhưng giờ phút này Hàn Từ Tây cảm thấy, dùng nó trên người người đàn ông này là thích hợp nhất.

Sở Trạm Đông cũng thường xuyên cười, nhưng nụ cười ấy lại chưa bao giờ đạt đến đáy mắt, mà nó âm trầm làm cho người ta có cảm giác như hắn là ác ma tới từ địa ngục vậy.

Hàn Từ Tây cũng không biết, tại sao mình lại đem hai người bọn họ so sánh với nhau, thậm chí trong nội tâm còn có một tia mong chờ hoang đường, hy vọng Sở Trạm Đông cũng có thể như hắn...Ôn nhuận như ngọc!

A!

Hàn Từ Tây có cảm giác mình thật sự điên rồi, vì cái gì mà đến bây giờ, cô vẫn không thể đem hắn từ trong lòng cô vớt ra ngoài...Nhỏ cô tận gốc!

Đúng vậy!

Cổ Hạ nói đúng!

Cô yêu Sở Trạm Đông!

Nhưng là bắt đầu từ khi nào, đã lún sâu đến thế, chính bản thân cô cũng không biết rõ.

Cái loại cảm giác này, cô lần đầu tiên cảm nhận được rõ ràng như vậy, còn tưởng rằng trái tim có tật xấu nữa.

Chỉ biết là, khi hắn cùng những người khác phải thân cận, thì cô sẽ đau lòng, càng ngày càng nhiều, thậm chí có một lần một bé gái hôn hắn một tý, cô lại cảm thấy mình hít thở không thông.

Giống như trong lúc vô hình có một bàn tay ai đó giữ chặt cái cổ của cô làm cho cô đến cả hô hấp cũng thấy khó khăn.

Đánh thức cô là Sở Bích Đình.

Khi đó cô đang cùng...

Nhớ tới người nọ, Hàn Từ Tây lại mạnh mẽ che ngực lại, sắc mặt tái nhợt.

Âu Dương Lâm thấy thế, vội vàng tiến lên, lo lắng hỏi thăm: "Hàn tiểu thư, cô bị làm sao vậy? Thấy không khỏe ở đâu sao?"

Hàn Từ Tây một phát bắt được cánh tay của hắn: "Nước..."

Thanh âm của cô yếu ớt nhỏ như tiếng ruồi muỗi kêu, Âu Dương Lâm không nghe rõ được cô nói gì, nên hơi nghiêng người đem lỗ tai tiến lại bên môi cô, nhưng đúng lúc này, cửa mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Vài ngày không gặp

Có phải vợ yêu đang nhớ đến anh hay không?

Một màn này vốn rất là bình thường, nhưng khi vào trong mắt người đang đứng ngoài cửa, lại thành... một đôi gian phu dâm phụ không biết xấu hổ!

Có phải ba ngày nay, cô đều ở cùng một chỗ với người đàn ông này hay không?

Khi nghĩ tới khả năng này rất có thể xảy ra, hai tròng mắt Sở Trạm Đông trở nên âm trầm vô cùng, khế híp lại, dưới đáy mắt hiện lên vẻ xơ xác tiêu điều, nhưng rất nhanh đã biết mất.

Nhất là khi hắn đứng ở đây đã được một lúc, thế nhưng hai người kia cũng không hề phát hiện, vẫn còn thân mật đút nước cho nhau uống!

Hàn Từ Tây, gần đây đúng là cô làm tôi phải rửa mắt mà nhìn lại a!

Lần đầu tiên, Hàn Từ Tây không có lập tức cảm giác được sự tồn tại của Sở Trạm Đông, bởi vì suy nghĩ của cô vẫn còn chìm đắm trong quá khứ!

Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, nhưng cô vẫn không thể nào quên được!

Làm sao cô có thể quên được, bởi vì đó chính là một mạng người a!

Có ngay thẳng hơn nữa, tuy bởi vì cô ấy chết trẻ, đừng nói là mười ba năm, cho dù là ba mươi năm, thậm chí cả đời này, cái tội này bọn cô cũng không thể nào gánh hết được!

Người nợ đối với Sở Bích Đình rất quan trọng, cơ hồ không ai sánh bằng, cho nên Sở Bích Đình hận cô, chính là điều đương nhiên!

Thật ra trước khi chuyện đó xảy ra, coi như là khi đối mặt Sở Bích Đình, cô cũng có thể chỉ cần không quá mức quan tâm, nhưng hiện nay giữa hai người họ có loại phản ứng lớn như vậy, là vì...

Nhưng điều làm cô không biết nên làm gì, đó là khuôn mặt của Âu Dương Lâm cùng người nợ, thật sự rất giống nhau!

Hàn Từ Tây bình tĩnh ngược mắt lên nhìn xem Âu Dương Lâm, không tự chủ được, hốc mắt của cô lại hơi nóng, cánh tay bất giác nâng lên, đưa đến gần gương mặt của Âu Dương Lâm, lẩm bẩm nói: "Anh Khuynh!"

Anh... ! ! ! !

Sở Trạm Đông còn không có phản ứng, thì một thanh âm của đồ vật rơi xuống đã vang lên từ phía sau lưng hắn!

Một đồ vật vừa xuống đất, mùi thơm của canh gà lan ra, trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau.

Không thể trách Từ Lộ ngạc nhiên, thật sự là...

Diễn biến này có phải con mẹ nó quá nhanh hay không!

Một giây đồng hồ trước, cô còn đang suy nghĩ làm cách nào để hai người trở nên thân cận hơn, vậy mà...

Bất quá cô chính là đi bung một chén canh gà đến, tại sao xưng hô của hai người lại trở nên thân mật như vậy?

Đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết chuyện sao?

Hay vẫn phải nói, thật ra lúc trước hai người lạnh nhạt đều là giả bộ thẹn thùng?

Càng nghĩ càng có thể, nếu không làm sao thừa dịp không có ai ở đây, ngay cả cách xưng hô thân mật đều cũng gọi rồi!

Không đúng, trong này vẫn có người a!

Vị đại ôn thân đứng ngoài cửa này, không phải cũng là người sao?

Hai người Hàn Từ Tây cùng Âu Dương Lâm nghe thấy tiếng động, cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, nhưng khi nhìn thấy Sở Trạm Đông đã đứng đó không biết từ lúc nào, ngay cả chân mày hay khóe mắt đều mang theo ý cười, thì hai con mắt sắc sảo của Hàn Từ Tây lại rất thần nhiên trầm xuống.

Mặc dù Sở Trạm Đông đang cười, nhưng có lẽ là từ đầu đến chân của hắn đều mặc một cây đen, cho nên khi Từ Lộ đi ngang qua người hắn để vào bên trong, cảm nhận được khí thế của hắn, làm cô không nhận được rung mình một cái.

Người đàn ông này không phải là Sở thiếu đại danh đại đỉnh sao? Tại sao một nhân vật lớn như vậy lại đột nhiên xuất hiện ở ngôi nhà nhỏ của cô, hay là vì Hàn Từ Tây?

Rõ ràng chính là đáp án này!

Nếu không, người này thân là Sở thiếu gia, cũng sẽ không ăn no rãnh rồi, tàn bộ đến ngôi nhà nhỏ này của cô?

Rõ ràng có thể làm cho sở thiếu đến tận nơi đây, thì rốt cuộc quan hệ giữa bọn họ là như thế nào?

Đại boss và nhân viên?

Bạn bè nam nữ bình thường?

Hay là kim chủ và tình nhân?

Tuyệt đối không thể nào là vợ chồng, Sở thiếu chính là người đứng đầu của Ngũ thiếu, giá trị có thể lấy kim cương để tính!

Bất luận là quan hệ gì, đều không thể nào vui mừng được, bởi vì...

Cô nhìn ra được, cậu em họ của cô thật sự đã có loại tình cảm kia đối với Hàn Từ Tây!

Vì Hàn Từ Tây mà ngay cả chuyến đi công tác quan trọng kia cũng không đi, mỗi ngày không có chuyện gì làm đều chạy tới đây chăm sóc, cái này không phải là yêu thì là cái gì?

Đúng là đúng là...

Nửa đường nhảy ra tới vị này Trình Giáo Kim, cũng quá là xui xẻo rồi, sự nghiệp chinh phục người đẹp của em họ cô không phải sẽ như trên đồng lúa sao?

Bốn mắt nhìn nhau, tuy nhiên cũng không có ai mở miệng, ánh mắt hai người lưu chuyển, u quang lóe lên, Từ Lộ vừa mới chuẩn bị mở miệng, lại bị Sở Trạm Đông đoạt trước.

Hai tay hắn hất hất vào túi quần, giống như cười mà như không cười, hướng phía trước cất bước, buồn bã nói: "Mới vài ngày không gặp, có phải vợ yêu đang nhớ đến anh hay không!"

Từ lộ: "..."

Cái gì... Vợ yêu...!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Vợ yêu, anh rất nhớ em!

Không những Từ Lộ bị kinh sợ, mà Hàn Từ Tây còn sững sờ ngây ngốc ngồi tại chỗ!

Trong lúc cô đang ngây ngốc, thân thể đột nhiên bị hắn mạnh mẽ ôm dậy từ trên giường.

Đầu óc của cô vẫn còn đang trống rỗng chưa kịp suy nghĩ, thì cơ thể đã theo phản ứng tự nhiên giang hai tay ra ôm lấy cổ hắn.

Thấy động tác này của cô, khóe miệng Sở Trạm Đông liền nở ra nụ cười quý dị: "Nhiệt tình như vậy, anh có thể hiểu là vợ yêu đang dùng hành động thực tế để trả lời cho câu hỏi vừa rồi của anh không?"

Dứt lời, nhìn động tác tiếp theo của hắn, tuy Hàn Từ Tây là một người rất giỏi giữ bình tĩnh, nhưng toàn thân cũng cứng ngắc lại.

Sở TrạĐ Đông hôn nhẹ lên cánh môi đã trắng bệch của cô, giống như hấn đang chìm đắm trong cảm xúc vui sướng khi mất đi mà bỗng dưng có lại được, sâu xa nói: "Vợ yêu, anh rất nhớ em, thật may là em không có việc gì, nếu không anh sống còn có ý nghĩa gì?"

"..."

Đây rõ ràng là anh ta cố tình làm vậy ở trước mặt người ngoài...

Sự tồn tại của cô, đối với anh mà nói, giống như là một vết bẩn giấy vào cuộc đời của anh, e rằng sự ghê tởm mà cô dành cho hấn còn quá ít.

Bất quá, sự kinh ngạc xuất hiện trong mắt cô chỉ như chớp mắt, sau đó liền biến mất, ý tứ khinh thường chế nhạo trong mắt anh đã đủ để chứng minh cho tất cả.

Có lẽ anh cho rằng cô cùng Âu Dương Lâm có phát sinh quan hệ, cho nên mới hành động như vậy!

Không hề liên quan tới ghen tuông!

Dù sao thân phận của cô ở nơi đây ai cũng biết, vợ mình cùng với người đàn ông khác ở trước mặt đây đưa một chỗ không rõ. Bất cứ người đàn ông nào cũng không nhịn được!

Còn có anh đã từng nói rằng, chỉ cần cô muốn thứ gì đó, thì vô luận dùng bất cứ giá nào, anh cũng sẽ làm cho nguyện vọng của cô thất bại!

Khỏe môi khẽ nhếch lên, Hàn Tử Tây bất đắc dĩ cười thâm, di chuyển con mắt dừng lại trên người Từ Lộ cùng Âu Dương Lâm nói: "Bác sĩ Từ, Âu Dương tiên sinh, nãy ngày nay thật cảm ơn hai vị đã quan tâm chăm sóc cho tôi. Bác sĩ Từ, phí khám bệnh tôi sẽ cho người đưa tới."

Nói xong, cô nhìn về hướng của Sở TrạĐ Đông nói: "Đi thôi!"

Cô còn đang bị Sở TrạĐ Đông ôm, dĩ nhiên hấn không thể thả mình xuống dưới đất được, biết rõ nếu yêu cầu như vậy, Sở TrạĐ Đông cũng sẽ để ngoài tai.

Còn có chính là, cô căn bản là không muốn làm như vậy.

Làm như vậy, chẳng phải là trực tiếp vạch trần Sở TrạĐ Đông đang giả vờ thâm tình lưu luyến sao!

Làm mất mặt Sở TrạĐ Đông không nói làm gì, nguy cơ còn có thể bị hấn hiểu lầm, cô lo ngại Âu Dương Lâm ở đây nên không dám cùng hấn có cừ chi thân mật.

Biểu hiện lần này của Hàn Tử Tây, nơi đáy mắt Sở TrạĐ Đông ẩn lên một tầng khí lạnh, càng ngày càng tăng!

Hiểu rõ hấn như Hàn Tử Tây, thì từng động tác hơi thở của hấn cô cũng hiểu rõ được hấn đang suy nghĩ cái gì, ít nhất là đoán được bảy tám phần.

Cô vội vã đi như vậy, chính là sợ hãi không biết trả lời với tên tiểu bạch kiểm này như thế nào? Nếu không làm sao cô lại ngoan ngoãn phối hợp như vậy! Không phải là cô vẫn luôn không nghe lời của hấn sao?

Nhìn cô một cái, Sở TrạĐ Đông khẽ híp mắt lại, hấn chuyển người một cái, ngồi ở ngay mép giường ôm ngang Hàn tử Tây để cô ngồi trên đùi của hấn, tư thế vô cùng thân mật.

Hàn Tử Tây: "..."

Âu Dương Lâm: "..."

Từ lộ: "..."

Sở TrạĐ Đông làm như không thấy ánh mắt kinh ngạc của mấy người, khẽ néo một bên má tái nhợt của Hàn Tử Tây, rõ ràng khí sắc không tốt, nhưng lại đem đến cho hấn cảm giác vô cùng tốt, nhẹ khiển trách: "Vợ yêu, quả thật em cũng không có thành ý rồi! Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, em chỉ nói một câu cảm ơn là được rồi sao?"

Từ Lộ cũng rất nhanh khôi phục lại tinh thần, khoát tay nói: "Cám ơn là được rồi, Sở phủ nhân đã nói như vậy..."

Từ Lộ lại bất động thanh sắc nhìn Âu Dương Lâm bên cạnh, âm thầm nắm cánh tay của hấn: "Tôi cùng em họ đều không suy nghĩ nhiều như vậy, không phải là có câu nói, thi ân đùng quên báo. A Lâm, em nói có đúng hay không?"

Chuyện phải lấy thân báo đáp, xin cho phép cô được thu hồi lại!

Em họ của cô lại dám cùng Sở TrạĐ Đông tranh giành một người đàn bà, chẳng lẽ không muốn sống nữa sao!

"Đương nhiên, tôi cũng chưa từng nghĩ muốn Tiểu Tây cảm tạ, tôi vì Tiểu Tây làm hết thảy, đều là vì cam tâm tình nguyện!" Âu Dương Lâm nhìn Hàn Tử Tây, vẫn là vẻ mặt tươi cười, nhưng đáy mắt lại có một tia thương cảm!

Chương 24: Hàn Tử Tây, không muốn yêu nữa rồi.

Tôi cũng chưa từng nghĩ muốn Tiểu Tây cảm tạ, tôi vì Tiểu Tây làm hết thấy, đều là vì cam tâm tình nguyện!

Lời nói, của Âu Dương Lâm giống như đang thổ lộ, nhưng lại nhận được tán thưởng của Sở Trạ Đông: "Hiện nay, muốn tìm người có bản lĩnh giống như của Âu Dương tiên sinh, chỉ sợ là tìm không được mấy người, chỉ tiếc...."

Đang nói, Sở Trạ Đông đột nhiên cúi xuống nhìn Hàn Tử Tây, anh ta khẽ cong khóe môi, giọng nói còn có chút chế nhạo: "Hai người gặp nhau không đúng lúc a!"

Âu Dương tiên sinh, khi gọi vợ tôi thì hãy gọi là Sở phu nhân, còn có nét mặt miễn cưỡng tươi cười của anh, thật sự là tôi cảm thấy không được thoải mái!

Nhất định là anh rất bất mãn với tôi đi, đừng chối, bởi vì tôi cũng có cảm giác như vậy!

Tin tưởng bất cứ người đàn ông nào, khi đối mặt với người đang ngấp nghé tới vợ của mình đều sẽ không có được vẻ mặt ôn hòa

Cho dù tôi không thích anh, nhưng dù sao anh đã cứu vợ tôi, đó là sự thật.

Phản ân tình này nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ báo đáp! "

Một lần nữa, Sở Trạ Đông ôm Hàn Tử Tây đứng lên, lễ độ nói lời từ biệt với hai người vẫn đang không hiểu chuyện gì: "Âu Dương tiên sinh, bác sĩ Từ, xin lỗi, trong nhà còn có người đang đợi, chúng tôi về trước."

***

Về mặt của Sở trạ đông nhìn rất bình thường, ở khóe miệng có lúm đồng tiền mỉm cười hoặc lòng người, nhưng kì thực không phải vậy....

Nhưng mà!

Hàn tử tây cảm thấy buồn cười, sau khi trở về, chờ đợi cô sẽ là gì, cô còn không biết sao? Vậy mà cô vẫn còn tâm tình đếm số lần mà anh vượt qua bao cái đèn đỏ trên đường.

Trên đường chiếc xe lao nhanh như chớp, cuối cùng xe của Sở Trạ Đông cũng dừng lại ở biệt thự của hán giữa sườn núi.

Đầu tiên, Sở Trạ Đông xuống xe, đi tới chỗ ngồi phía sau, mở cửa xe, tự tiêu tự phiếu nói với Hàn Tử Tây:

"Vợ thân yêu, xuống xe đi! "

Sự tình khác thường, nhất định là có chuyện.

Trong lời nói của anh ta với Âu Dương Lâm đều có vị chua, đó là mình chứng tốt nhất!

Bình tĩnh trước bão táp, nhất định chính là cái dạng này.

Hàn Tử Tây biết rõ, chờ đợi cô tuyệt đối sẽ không là một món điểm tâm đơn giản.

Cô đi theo hán vào biệt thự.

Nhìn thấy kiến trúc quen thuộc cùng cách bài trí, ánh mắt của Hàn Tử Tây sụp xuống.

Sáu năm trước, nơi này vốn là một mảnh núi trơ trụi, đột nhiên anh ta ra lệnh, muốn mở rộng đất đai ở đây, cuối cùng cũng anh cũng được toàn quyền sử dụng.

Giống như lần anh đột nhiên muốn bảo vật của Mạc gia, không có bất luận nguyên nhân cùng dấu hiệu nào.

Tuyệt đối giữ bí mật, đồng thời trong vòng một năm nhất định phải hoàn thành.

Kỳ thật giấu lại, Hàn Tử Tây còn muốn cảm ơn anh ta, vì cái mệnh lệnh không rõ nguyên do kia của anh, bằng không cô thật đúng là không biết thế nào mới có thể giấu giếm được nơi ở.

Một năm kia, mệnh lệnh này được hạ xuống, anh ta tuyên bố với người Sở gia rằng, muốn đưa cô du học ở nước ngoài.

Đối với chuyện này, Sở nãi nãi biết được nên rất vui.

Vì để che dấu người ngoài, anh ta thật sự thay cô đăng ký học tịch tại Hoàng Gia Học Viện Anh quốc.

Nhiều năm quen biết như vậy, đó cũng là lần đầu tiên cô cùng anh không có liên lạc với nhau.

Giống như anh ta cũng bề bộn rất nhiều việc, theo thống kê của Hàn tử tây, một năm kia, số lần anh bay tới Anh quốc ước chừng đủ năm mươi lần!

Không sai biệt lắm thì mỗi lần đi đi về về, bất chấp mưa gió, anh đều đứng giờ, buổi chiều ngày thứ Sáu máy bay tư nhân sẽ cất cánh, tới đêm khuya ngày Chủ nhật mới quay về.

Hàn Tử Tây rất nghi ngờ, sợ dĩ anh không có tìm mình gây phiền toái là vì quá mệt mỏi rồi!

Ngay cả công trình có vấn đề, cũng chưa từng cùng cô đối mặt bàn bạc, đều là bảo cô phát đến thùng thư.

Khoảng thời gian một năm này, tòa nhà này không chỉ dần được hoàn thiện, đứng vững ngạo nghễ nơi đây, mà cô...

Từng viên gạch ở nơi này, đều mang theo tâm huyết của cô, để có thể hoàn thành mệnh lệnh của anh, một năm kia, cô hận không thể đem một ngày trở thành hai ngày để sử dụng, cơ thể cô có một lần không chịu nổi, hoàn hảo là cô hoàn thành đúng hạn.

Sau khi xong công việc, cô dùng hai tay cầm chìa khóa đưa cho anh, nghĩ rằng sẽ nhận được khen thưởng, cho dù là một chữ tốt, nhưng là anh chỉ đáp lại cô một câu: "Từ nay về sau, không được bước một bước vào nơi này! "

Đến sáu năm sau, quả thực cô tuân thủ nghiêm ngặt lời nói của anh, không được bước một bước vào nơi này, cho dù chịu áp lực như thế nào cô cũng cảm thấy nơi này là đẹp nhất, nhưng là cô vẫn không có chống lại mệnh lệnh của anh.

Hôm nay lần thứ hai bước vào nơi này, cô cảm giác như đã qua mấy đời, còn không giải thích được vì sao anh ta đột nhiên đưa cô tới đây?

Giữa lúc hoảng hốt, lại nghe thấy anh nói: "Đi tắm rửa đi! "

Anh muốn làm gì?

Thấy giữa đôi mày của cô cau lại, mang theo đề phòng, Sở Trạ Đông ôm ngực bật cười: "Như thế nào, mới vài ngày không gặp, đã không cho tôi đụng vào sao? ""

Tới nơi này, chính là vì muốn làm cái loại chuyện kia sao?

Ánh mắt của Hàn Tử Tây tối lại thản nhiên nói: "Miệng vết thương còn không có tốt, không thể dính nước "

"Ai cản dận cô như vậy?" Giống như nghe được truyện cười Sở Trạ Đông nở nụ cười tà tứ: "Là bác sĩ Từ hay là Âu Dương Lâm ?

Sở Trạ Đông cũng không có phát hiện, lời anh nói có bao nhiêu chua: "Tôi chưa bao giờ biết, vợ kiêm vệ sĩ của tôi, cư nhiên đem lời nói của người khác trở thành mệnh lệnh!"

Ánh mắt rùng mình, hần không đếm xỉa đến cô, sâu xa nói: "Nếu như cho dù thế nào tôi cũng muốn cô phải đi tắm thì sao?"

Thu lại vẻ bất an trong đôi mắt, Hàn Tử Tây gật đầu nói: "Tôi đi!"

Nói xong cô liền đi về phía phòng tắm!

Khi cô không nghe lời, Sở Trạ Đông thấy khó chịu, cô nghe lời, Sở Trạ Đông lại càng không dễ chịu.

Xem bộ dáng không tình nguyện của cô...

A, Hàn Tử Tây, cô thật là càng ngày càng kiêu căng ngạo mạn không biết trời cao đất rộng rồi!

Sở Trạ Đông cất bước đuổi theo cô, đang lúc cô chuẩn bị đóng cửa phòng tắm, anh liền đưa tay ngăn lại: "Không phải cô sợ nước dính vào sao, tôi giúp cô!"

Sở Trạ Đông không để ý tới cô, liền lôi kéo cô đi tới phía trong phòng tắm.

"Nghe nói nước nóng có thể khử trùng, tôi giúp cô thêm vào, cô ngâm nước nóng một lúc đi!"

Nhìn thấy anh cầm điều khiển từ xa điều chỉnh nhiệt độ của nước, đầu của Hàn tử Tây khẽ nháy lên.

Năm mươi lăm độ.

Một bồn tắm lớn chỉ có nước nóng năm mươi lăm độ, không có thêm một giọt nước lạnh!

Hai tay của Sở TrạĐ Đông để trong túi quần, hất cằm nói với cô: "Phòng khám kia có mùi vị khó ngửi, mà cô phải ở trong đó lâu như vậy, vạ nhất bị dính gì đó không sạch sẽ, cánh tay sẽ lại bị nhiễm trùng, đi ngâm nước thật kỹ đi!"

Nước nóng năm mươi lăm độ, mặc dù không đến mức bị phỏng, nhưng hiện tại là mùa hè, cô cũng đoán được anh hành hạ tay của mình, nhưng không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện này, quả nhiên Sở TrạĐ Đông rất ngoan độc.

Hàn Từ Tây thật hận bản thân mình, rõ ràng biết rõ như vậy, mà vì sao lại còn đi yêu anh!

Tại sao hai người đã đi đến bước này rồi, mà cô còn có thể cảm thấy đau lòng!

Hàn Từ Tây, cô không nên yêu nữa rồi!

Người đàn ông như vậy, dù có nguyên nhân nào cũng không đáng cho cô ở bên cạnh hắn, từ nay về sau, cô nên coi lại trái tim mình!

Không thương liền sẽ không đau đớn!

Người đàn ông đứng trước mặt này, căn bản là một ác quỷ ăn thịt người không nháy mắt, cô nên thu hồi lòng mình, nên bảo vệ người cần bảo vệ.

Tự nói với mình như thế, Hàn Từ Tây đã quay đầu bước đi!

Nhưng vừa quay đi, cô đã bị anh ta chặn lại, tóm lấy cánh tay trái đang bị thương của cô, thanh âm của anh không nóng không lạnh, không nhanh không chậm vang lên: "Như thế nào, tôi đích thân chăm sóc cô, cô còn không thỏa mãn sao?"

Hàn Từ Tây nghiêng đầu sang chỗ khác, trong con ngươi lạnh lạnh chế giễu: "Thiếu gia nói đã nói như vậy, anh bẻ tôi, chỉ sợ cũng được lấy bệnh rồi!"

Sở TrạĐ Đông gạt đầu: "Đây là cô đang yêu cầu tôi... cùng tắm sao?"

Ba chữ sau cùng, anh đột nhiên dán gần bên tai cô, nhiệt độ nóng bỏng làm mặt của Hàn Từ Tây ửng đỏ.

Hàn Từ Tây nhanh chóng định thần lại "Có thể hiểu là như vậy đi!" Cô đoán không sai, anh ta tuyệt đối sẽ không vào đây tắm, Bởi vì Sở TrạĐ Đông sợ nóng như thế nào, cô hiểu rõ hơn hết!

"Được, bất quá tôi cảm thấy cô có vẻ nghiêm trọng hơn, cho nên cô trước ngâm nước một lần, chờ đem nước thay đổi, tôi ở đây như cô mong muốn!

Xoay người, hắn liền khiêng cô lên, chỉ nghe "bùm" một tiếng, Hàn Từ Tây đã bị anh ta ném vào trong bồn tắm chứa đầy nước nóng, bọt nước văng khắp nơi. Trên cánh tay bị thương cũng không thể tránh khỏi bị thấm nước....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Chỉ mới có ba ngày, cho dù đã dùng kim may lại, nhưng miệng vết thương cũng chưa có khép lại hoàn toàn, hiện tại bị ngâm trong nước nóng, làm cho cô đau đến tận xương tủy!

Quả nhiên là Sở TrạĐ Đông, không có tàn nhẫn nhất, chỉ có tàn nhẫn hơn, nhất là đối với Hàn từ Tây cô!

Nhưng đau đớn này cô vẫn còn có thể thừa nhận được, dù sao từ nhỏ đến lớn những việc như vậy đã bình thường như ăn cơm, nhưng là mặc dù tự nói thấm trong lòng, cô vẫn cảm thấy sắp hít thở không được!

Hàn Từ Tây cảm thấy mình quả thật không có tiền đồ, đã nói là không sao, nhưng nỗi đau tận xương cốt này, lừa gạt được người khác, không gạt được chính mình.

Anh bảo cô tắm trong nước nóng thật tốt, được rồi, cô cứ làm như anh mong muốn đi, vừa vặn cũng có thể làm cho mình thanh tỉnh một chút!

Hàn Từ Tây không có phản kháng, từ từ chìm xuống, đem cả thân thể đều ngâm vào trong nước nóng năm mươi lăm độ!

Hàn Từ Tây, nhớ kỹ tất cả những việc này, nhớ kỹ sự ác độc của người đàn ông này!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khoảng chừng đã nửa phút, Hàn Từ Tây vẫn duy trì tư thế lúc bị Sở Trạ Đông bỏ vào, ở dưới nước không nhúc nhích một chút nào.

Sở Trạ Đông không biết đến cùng là mình bị sao vậy, bất luận cô làm như thế nào, chính mình cũng vẫn không thể hải lòng được.

Cũng giống như hiện tại, cô làm theo lời hắn, nhưng trong người hắn lại giống như có một ngọn lửa đang dần dần thiêu đốt lên, cả người đều không vui, lý trí cũng sắp bị hồng mất.

Hắn cất bước đi lại, nhảy vào trong nước.

Bắt lấy mái tóc đen nhánh đang lơ lửng trên mặt nước của cô, bắt đầu kéo lại, lấy tư thế mặt hướng lên trời, đề ở trên vách bể bơi, hai tròng mắt bắn ra ánh ý thấu xương: "Lấy lòng tôi!"

Nhất thời Hàn Từ Tây có chút phản ứng không kịp: "Cái gì?"

"Lấy lòng tôi!" Sở Trạ Đông cố gắng nhấn nại, lặp lại một lần: "Để cho tôi biết được, đến cùng là cô vợ thân ái của tôi có chỗ nào hơn người, mà ngay cả Âu Dương đại thiếu gia được bên ngoài đồn đãi không gần nữ sắc cũng bị mắc câu!"

Hắn đương nhiên biết Âu Dương Lâm, nhưng thân phận của hắn đặc thù, còn có tầng quan hệ kia với Âu Dương gia, chỉ là chưa từng quen biết với hắn thôi, Sở Trạ Đông không nghĩ tới, sẽ có một ngày, bọn họ lại vì cô gái chết tiết này mà có liên quan.

Hàn Từ Tây lấy lại tinh thần, không kiêu không nịnh lạnh nhạt nói: "Theo như lời của thiếu gia, đàn ông của tôi quá nhiều, tôi sợ sẽ làm dơ thân thể cao quý của thiếu gia!"

Anh nói cái gì khác, cô đều làm theo, nhưng chỉ có chuyện này, cô sẽ không thỏa hiệp lần nữa!

Coi như là cô đang giữ lại cho mình một tia tôn nghiêm cuối cùng đi!

Nhất là sau khi biết rõ anh còn quyết định chủ ý như vậy.

Ở phòng khám nhỏ của Từ Lộ, trong lúc dưỡng thương, cô đã từng bí mật liên lạc với một người, bảo hắn điều tra xem tại sao Sở Trạ Đông đột nhiên lại có ý muốn cô sinh con cho anh.

Hàn Từ Tây cho rằng, chỗ mấu chốt là Sở lão phu nhân, nhưng thật ra...

Gần đây Sở Trạ Đông có qua lại thân thiết với một cô gái!

Ảnh chụp người nọ Hàn Từ Tây có xem qua, quả nhiên là một đại mỹ nữ.

Bình tĩnh mà xem xét, đứng chung một chỗ với Sở Trạ Đông, quả nhiên là trai tài gái sắc, được ông trời tác hợp.

Chỉ tiếc...

Thân thể yếu ớt nhiều bệnh, không thể sinh con!

Rốt cục có thể giải thích, tại sao đột nhiên Sở Trạ Đông muốn cho cô sinh con!

Là thay thế!

Nhưng mà nữ nhân của hắn rất nhiều, tại sao anh chỉ tìm tới một mình mình?

Nguyên nhân có lẽ thật sự là câu nói kia của anh: "Bởi vì cô không cần tiền!"

Cũng có lẽ bởi vì cô tương đối dễ nói chuyện đi, cho nên có thể tiết kiệm rất nhiều phiền toái không cần thiết!

Và cô đã thành người may mắn kia!

Sở Trạ Đông không biết cô đã biết mục đích của mình, theo hắn, cô từ chối là vì muốn thủ thân như ngọc cho Âu Dương Lâm.

Khi không phát hiện ra hắn thì gọi Âu Dương Lâm là anh, sau khi vừa thấy hắn liền đổi thành Âu Dương tiên sinh.

Giấu đầu hờ đuôi không quá rõ ràng!

Nói không chừng Hàn Từ Tây thay đổi là vì hắn ta đi!

Tốt lắm!

Sở Trạ Đông tiện tay cầm cái điều khiển từ xa kế bên, nhấn một cái về phía trần nhà: "Đừng vội nói không, nhìn cái trò vui này rồi trả lời tôi cũng không

muộn"

Làm lúc trong tầm mắt xuất hiện một bóng dáng giữa TV flat screen đột nhiên sáng lên trên vách tường, Hàn tử Tây không còn bộ dạng yên ắng tĩnh lặng nữa, mà hai con mắt trùng Sở Trạ Đông cơ hồ muốn nứt ra: "Anh"

"Thế nào?" Sở Trạ Đông lười biếng nháy mắt: "Nói về cảm giác của cô sau khi nhìn thấy xem, tôi cảm thấy rất kích thích, người đẹp lạnh lùng, nằm vùng chốn hắc đạo, bởi vì tôn thương tình cảm và trái tim, phần nộ! Tiêu đề này mới có thể nằm phía trên đây"

Trong tâm hình, Cố Hạ đang bị Lãnh Dạ cầm súng chĩa vào đầu, trong mắt Lãnh Dạ tràn đầy sát khí.

Cố Hạ không chỉ là người hợp tác với cô, mà còn là người bạn duy nhất, tầm quan trọng của Cố Hạ đối với Hàn Tử Tây nặng bao nhiêu có thể nghĩ.

Nắm chặt hai đấm lại, lần đầu tiên Hàn Tử Tây lộ ra tâm tình chân thật trước mặt Sở Trạ Đông: "Sở Trạ Đông, anh chính là ác ma!"

Về mặt không quan tâm đáng ăn đòn: "Ừ hừ, tôi nghĩ là cô đã sớm biết!"

"Cố Hạ gia nhập tổ chức đã nhiều năm, chưa từng có bất kỳ phản bội nào!" Hàn Tử Tây thật có xúc động muốn giết anh.

"Đúng vậy, cô ta vẫn luôn rất tốt, lần nào cũng hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc, chỉ tiếc..." Giọng nói tiếc hận: "Điều làm sai duy nhất của cô ta chính là có quan hệ rất tốt với cô! Cô cũng vậy, không phải cho tới bây giờ vẫn không thích quen biết bạn bè à, tại sao lại không rời xa cô ta một chút đâu, làm hại người ta hồng nhan bạc mệnh!"

"..." Hàn Tử Tây cắn răng, nhanh chóng xoay người, đè Sở Trạ Đông dưới thân, không còn phân biệt được chuyện gì nữa xé nát y phục của hắn, găm cần khắp người hắn.

"Cô nói xem, nếu Âm Dương Lâm của cô thấy được cô trong bộ dạng này, có thể giết mình hay không đây, hay là nói, cho tới bây giờ ở trước mặt hắn cô đều phóng đảng như vậy."

Lời này, dường như vừa mở miệng liền thốt ra, ngay cả chính hắn cũng đều sửng sốt một lát.

Hắn là bị gì vậy?

Một màn hai người nắm tay nhau in sâu trong đầu hắn không thể xóa đi được còn chưa tính, như thế nào bây giờ lại không hiểu nói ra những lời giống như đang ghen vậy.

Mặc kệ khi nào thì cô quen biết với tên mặt trắng Âm Dương Lâm kia!

Mặc kệ cô gọi hắn là anh hay em!

Mặc kệ nếu như mình không đi tìm cô, cô cũng sẽ không trở về!

Chỉ là một con chó Nhật mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên!

Nghĩ như thế, Sở Trạ Đông cảm thấy quả nhiên là mình thật tức cười, ổn định tâm tình cùng phản ứng khi bị cô găm cần khắp người lại, hắn đẩy cô ra, nháy lên khỏi bồn tắm.

Tiện tay cầm một cái khăn tắm, lau chỗ bị cô hôn qua, không để ý nói: "Chỉ đùa một chút mà thôi, yên tâm Cố Hạ không có chuyện gì, chỉ là muốn dò xét thay cô ta một chút xem tình cảm của hai người có kiên định hay không thôi. A, đúng rồi, vừa vặn bà nội sắp trở về, cô không ngại nói cho bà biết chuyện của cô cùng Âm Dương Lâm chứ. Bà nội thương cô như vậy, nhất định sẽ thỏa mãn bất cứ yêu cầu gì của cô..."

"..." Hàn Tử Tây ôn hòa cắt đứt câu nói của hắn: "Tôi không có bất cứ yêu cầu gì!"

"Tôi nói nghiêm túc!" Sở Trạ Đông bước lên một bước, nắm cằm của cô, như có như không nhẹ nhéo lấy: "Dù cho Sở gia có ân oán với cô, nhiều năm như vậy cô cũng đã trả gần hết, thật khó khăn mới gặp được một người tốt với cô như vậy, đừng bỏ lỡ! Nếu cô thẹn thùng, tôi có thể giúp cô!"

Một giây trước còn hận không thể giết chết cô, một giây sau đột nhiên lại nhiệt tâm như vậy, trời tháng sáu cũng không có chuyển biến nhanh như hắn vậy.

"Cám ơn ý tốt của thiếu gia, tạm thời tôi không có ý định đó, nếu sau này có mà nói, sẽ phiền toái thiếu gia giúp đỡ!" Đột nhiên thái độ của hắn chuyển biến, đoán chừng là đột nhiên nghĩ đến có thể lợi dụng Âm Dương Lâm để được thoát khỏi tay nàng.

Dù sao ý nghĩ muốn ly hôn với mình, cũng không phải là chỉ có một ngày hai ngày!

Quả nhiên, hắn nói những lời ghen tuông kia, cũng chỉ là tự tôn của đàn ông đang quá phá!

"..."

Cái gọi là tạm thời không có ý định đó, có phải hay không nghĩa là, không chừng khi nào thì cô ta sẽ thật sự ly hôn với mình, chọn cái tên mặt trắng kia?

Đôi mắt thâm thúy bỗng nhiên lạnh lẽo, lạnh lùng mới vừa biến mất lại hiện lên lần nữa, bất quá bị hấn phát hiện trước không chế được rất tốt, một ánh sáng kỳ dị từ từ hiện lên: "Được, đi ra ngoài đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Sở Trạm Đông cảm giác mình không giải thích được.

Ra khỏi phòng tắm, Hàn Từ Tây lập tức gọi điện cho Cố Hạ.

Một khắc khi nghe được tiếng nói quen thuộc, lòng cô đang thấp thỏm, mới xem như hoàn toàn dễ xuống.

Cũng là do Cố Hạ đối với hấn còn có giá trị lợi dụng nên hấn hấn là sẽ không để thân phận của cô bị bại lộ dễ dàng.

Quan tâm nhiều sẽ bị loạn, mà cô đã quên Sở Trạm Đông thủ hạ nhiều người tài giỏi, làm ra hình ảnh như vừa rồi, căn bản chính là một đĩa đồ ăn, chính cô cũng từng thấy qua quá trình chế tác.

"Cô ở đâu" Cố Hạ mở miệng hỏi

Ba ngày, ba ngày nay, cô tìm cô (HTT) đến sắp điên rồi!

Dụ dỗ đe dọa lão ca nửa ngày, thì ra hấn đột nhiên gọi điện thoại là để hỏi tung tích của Hàn Từ Tây, là vì cô lại bị cái lão ca biến thái này ngược, sau đó đột nhiên mất tích!

Có trời mới biết, khi nghe lão ca nói xong, tâm tình của cô càng phức tạp hơn.

Ở tầng cao nhất, một một phòng hai người, người ngoài không vào được, cho nên Hàn Từ Tây mất tích hấn là do mình gây nên, không có cái gì ngoài ý muốn.

Đối với lần này cô vừa kích động, vừa lo lắng.

Kích động chính là Hàn Từ Tây rút cuộc cũng biết phản kháng.

Lo lắng là, nếu như có bị thiếu gia tìm được, kết cục tuyệt đối sẽ không tốt!

Sở Trạm Đông cỡ nào thần thông quảng đại a, tìm người tuyệt đối dễ như trở bàn tay!

cho nên những ngày qua, cô cũng liên tục âm thầm tìm kiếm, hy vọng có thể tìm được cô trước Sở Trạm Đông.

Bản thân mặc dù cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Sở Trạm Đông, nhưng vì là chị em tốt, cô không quản được nhiều như vậy, cũng may mình còn có giá trị lợi dụng, cô có thể giúp Sở Trạm Đông chống lại tư sản.

"Tôi rất khỏe, cô không cần lo lắng!" Cố Hạ vội vàng hỏi giọng nói mang đầy sự quan tâm, làm cho chóp mũi Hàn Từ Tây lạnh lẽo đau xót.

"Bây giờ cô cùng thiếu gia ở cùng một chỗ?"

"Ừ, đã không sao!"

"Thật sự?" Cố Hạ không tin: "Bây giờ cô mở video cho tôi xem một chút"

Làm sao có thể không có việc gì, mấy ngày nay về mặt Sở Trạm Đông cùng Diêm La vương giống nhau, Tiểu Bát nói cả tổ chức từ cao đến thấp, đều nhanh bị chết rét!

Chóp mũi chua xót, làm cô thấy mệt mỏi: "Tiểu Hạ, tôi còn có việc, cúp trước!"

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Từ Tây ngửa đầu lên nhìn về nơi phương xa, mặt trời chiều ngã về tây, nhiễm đỏ nửa bầu trời, hào quang làm tầm mắt cô mờ mịt.

Cũng là một buổi chiều chạng vạng như thế này, cũng là ở chỗ này, ở phòng này ở thành phố này ngày đó, cô nhận được lễ vật đẹp nhất mà ông trời đưa tặng cho cô!

*****

Sở Trạm Đông từ phòng tắm bước ra, bên hông chỉ quấn một cái khăn tắm, chỗ cơ bụng rõ ràng còn có giọt nước chưa khô đọng lại ở đó, làm cho người ta sinh tập niệm!

Liếc nhìn lại, phòng khách cũng không có bóng dáng Hàn Tử Tây, con người đen thoáng chốc run lên.

Đi!

Sắc mặt trầm xuống, hần cất bước đi lên lầu.

Phòng ngủ chính bên cạnh lầu hai, là một nơi rất lớn để xem phong cảnh, đây là lúc trước hần cố ý phân phó làm cho Hàn Tử Tây, có thể vừa nhìn ngọn núi già, cũng là vì để trở về phòng ngủ chính thì phải đi qua đường này.

Sở Trạm Đông phát hiện một bóng dáng nhỏ bé đang co rút ở góc tường, Hàn Tử Tây nhắm chặt hai mắt lại, không thể phủ nhận tâm tình của hần cơ hồ là cấp tốc xoay ngược lại.

Lúc cho rằng cô đi làm hần không thoải mái, trong khoảnh khắc tan thành mây khói, thay vào đó là....

Có vui vẻ phảng phất còn có oán giận, vui vẻ giận dữ bất ngờ xảy ra, khiến cho chính hần cũng không thể giải thích được.

Giống như tâm tình của mình, gần đây bởi vì cô, cứ phập phồng nhiều thứ, thậm chí đa số mình cũng không thể khống chế được!

Cô hần là ngu thiếp đi, hồ hấp nhẹ nhàng lại vững vàng.

Dư âm của trời chiều, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh khổng lồ rơi xuống đất, phản chiếu ở trên người cô, đem cả người cô bao phủ lại, khó có được lúc khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại điềm tĩnh nhu hòa, đúng là làm cho tầm mắt hần không thể rời đi được.

Khi tầm mắt chuyển qua trên cánh tay trái của cô, hừ lạnh một tiếng, hướng về phía cô cất bước đi đến....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nhu tình này vì ai mà ra

Hàn Tử Tây cảm thấy giấc ngủ này vốn trước đây chưa từng thoải mái như vậy, cánh tay vốn đau đớn, nay lại vô cùng tốt giống như tinh thần cô được nghỉ ngơi đầy đủ vậy, không còn đau đớn gì nữa, rõ ràng rất thần kỳ.

Mở băng gạc ra kiểm tra, lại không thấy sưng đỏ!

Đúng thật là kỳ lạ, bị nước nóng như vậy đổ vào, lại không có nhiễm trùng. Vốn đau đớn vô cùng nay đã giảm bớt, đây có thể coi như là gặp dữ hóa lành không?

Sở Trạm Đông ngồi trong thư phòng, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính. Thấy bộ dạng cô cau mày mà vuốt vuốt cánh tay, môi mông mấp máy: "Nếu không phải cô còn có ích, thì cần gì phải quan tâm tay chân gãy hay bị thương, muốn tàn phế thì cứ để tàn phế đi."

Trong màn hình, điện thoại Hàn Tử Tây vang lên, không biết là ai gọi đến, lại khiến cho bộ mặt lạnh lùng quanh năm của cô mỉm cười. Hơn nữa còn là một nụ cười tươi như hoa, dương dương tự đắc.

Nói suốt một tiếng đồng hồ, gương mặt cô đều giữ dáng vẻ tươi cười.

Tuy không nghe thấy cô nói gì, bất quá nhìn bộ dáng của cô biểu lộ thật không khó đoán được giọng nói của cô có bao nhiêu ôn nhu.

Sau khi cúp điện thoại, cô còn hôn lên màn hình điện thoại một cái, ánh mắt cô tràn đầy nhu tình, khiến cho hần hận đến mức không thể đem người đó đánh chết.

Âu Dương Lâm sao?

Trừ hần ra, Sở Trạm Đông thật không thể nghĩ được còn có thể là ai?

Cầm điện thoại di động trên tay, gọi cho một dãy số: "Lập tức điều tra số điện thoại vừa gọi đến cho Hàn Tử Tây."

Sau khi ra lệnh xong, vừa cúp máy thì lập tức tiếng di động vang lên, lần này là của Sở Bích Đình.

"Có chuyện gì?" Đôi mắt đen của hắn nhìn vào màn hình, sâu không thấy đáy.

"Xin hỏi tổng giám đốc, phụ tá của tôi lúc nào mới có thể đi làm đây?" Giọng điệu của Sở Bích Đình đầy ảm ức lên tiếng.

Từ đêm đó trở về sau, Sở Trạ Đông và Hàn Từ Tây đều không trở về nhà.

Sở Trạ Đông có đi tìm Hàn Từ Tây, nhưng chỉ có thể tiến hành trong bóng tối. Sở Bích Đình cũng không biết rõ sự tình, đem sự sống chết của mình thành một ý tứ khác.

Sở Trạ Đông không trở về nhà thì đó là chuyện bình thường, còn Hàn Từ Tây lại là lần đầu tiên liên tiếp qua đêm bên ngoài, không về nhà ngủ.

Điều này nói lên cái gì?

Nếu Sở Trạ Đông không cho phép, cô dám làm sao?

Máng cô hai câu, bỗng chốc đánh cô, giờ lại không cho cô về hay sao?

Thậm chí ngay cả công ty cũng không đi làm!

Cô đây là trốn ai?

A!!!

Sở Trạ Đông, anh còn dám phủ nhận là anh không có thay đổi sao?

"Đêm nay cô ngủ ở phòng trọ, nếu tay không có việc gì thì ngày mai đi làm đi."

Tiếng nói bất ngờ vang lên, dọa đến người đang nhìn chăm chăm vào điện thoại di động không chớp mắt, lại không biết là đang nhìn cái gì, Hàn Từ Tây khẽ giật mình, sắc mặt biến sắc.

Cô có vẻ hơi bối rối, cất điện thoại vào túi, rồi nói: "Vâng, thưa thiếu gia"

Giọng nói của cô hình như mang theo một chút run rẩy, tuy nhiên nếu không chú ý thì không nhận ra được, thế nhưng cô vẫn còn rất ảo não.

Hai cánh tay thả xuống hai bên cơ thể, hơi nắm thành quyền, cô âm thầm bình ổn lại tâm trạng của mình.

Hết thấy sự việc đều bị Sở Trạ Đông thu vào trong con mắt màu đen, con ngươi bất động thanh sắc tối sầm lại, trên mặt lại không một chút biểu hiện, ôn tồn nói: "Vậy mau đi ngủ sớm đi."

Nhìn bóng lưng cao ngất của hắn từ từ rời khỏi, dây thần kinh đang căng cứng của Hàn Từ Tây mới có thể thả lỏng, cô ôm ngực, thở dài một hơi.

Khăn trương cái gì, hắn không có rãnh rỗi như vậy, ngay cả điện thoại của mình cũng muốn quản lý.

Tuy là nói như vậy, thế nhưng cách mà hắn xuất hiện thật làm cho cô bị dọa đến nhảy dựng.

Nhưng lỡ đâu thần kinh hắn có vấn đề, thật sự rãnh rỗi như vậy, muốn xem cô vừa rồi làm cái gì, thì phải làm sao bây giờ?

Có trời mới biết, vừa rồi có điện thoại, cô thấy bốn phía đều rất yên tĩnh, hơn nữa trời cũng đã khuya, cô cho rằng Sở Trạ Đông đã ngủ, mới dám nghe, trong lúc nói, âm thanh nói chuyện cũng hết sức nhỏ, nhỏ đến nỗi không thể nào nhỏ hơn, sợ làm ồn đến hắn.

Cô sợ hãi lấy điện thoại ra một lần nữa, đem danh sách những gì vừa xem, cẩn rắng xóa toàn bộ, thậm chí còn format lại bộ nhớ điện thoại di động.

Cô không hề biết, Sở Trạ Đông đang ngồi trong thư phòng, xuyên thấu vào màn hình máy tính, nhìn thấy hết những hành động của cô vừa làm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đột nhiên tôi phát hiện ra vợ của tôi lại đẹp như vậy!

Tập đoàn HC...

Không chỉ bởi vì ở B Thị này là nơi tập trung nhiều tập đoàn lớn, mà ngay cả những cao ốc chuyên xử lý việc công cũng đều trở thành tiêu chí xây dựng của cả B Thị.

Tòa cao ốc cao tám mươi tám tầng đứng sừng sững, giống như cái cột chống trời dường như muốn xuyên thẳng qua cả những đám mây phía trên, mang theo phong thái uy nghiêm hiem có.

Khi Sở TrạĐ Đông bước vào nơi này giống như một vị vua chúa đi vào lãnh địa của mình, đến nỗi thanh âm kính cẩn lễ phép chào hỏi của mọi người vang lên không dứt.

Khi hai người đi vào thang máy, lại rất vừa vặn đựng phải Sở Bích Đĩnh!

Cũng đừng nói Sở Bích Đĩnh cô già mồm, khi đối mặt với kẻ thù của mình, sợ rằng không có mấy người vẫn giữ được vẻ bình thản a!

Lời nói của Sở Bích Đĩnh tất nhiên không hề tốt lành gì: “Sở thiếu phu nhân, rốt cuộc thì cô cũng đã tới, tôi còn tưởng rằng cô đang chìm đắm trong sự sùng ái của thiếu gia, quên thói hưởng phúc. Sớm biết rằng cô có thể tiến vào nơi này, tôi đã chẳng dám đến!”

Sở Bích Đĩnh còn cố tình làm khó: “Mặc dù người ta là người mới, nhưng lại vô cùng cẩn trọng, không có làm sai chuyện gì, tôi cũng không thể nào không phân biệt nổi đâu là trắng đâu là đen mà sa thải người ta!”

“Vậy tiếp tục sử dụng sao?” Sở TrạĐ Đông chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

“... vậy Sở thiếu phu nhân...?”

Sở TrạĐ Đông nhợt nhạt cười: “Trương thư ký đã xin nghỉ sanh rồi, hiện tại dưới tay em không có đủ người!”

Sở TrạĐ Đông!!!

Sở Bích Đĩnh hận không thể đem răng mình cắn nát, nhưng trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười khéo léo: “Tình cảm của thiếu gia cùng Sở thiếu phu nhân quả nhiên là quá tốt, đây là muốn mượn việc công làm việc tư sao?”

“Chỉ nói đúng rồi!!!” Nói xong cánh tay của Sở TrạĐ Đông cũng vừa vặn vung lên, ôm lấy đầu vai của Hàn Tử Tây vào lòng, lại cúi xuống hôn vào một bên má của cô: “Chị, chị nói con người có phải quá kỳ lạ hay không? Đột nhiên em lại phát hiện vợ của em đẹp như vậy!”

Câu nói này... cũng quá kinh người đi!

Mà càng làm cho cô không tin vào mắt mình là, Sở TrạĐ Đông cư nhiên ôm lấy Hàn Tử Tây đi vào thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc!

Hai người đi thang máy chuyên dụng đến tầng cao nhất của tòa nhà...

Cố Tử Mạch cũng đã sớm đứng chờ ở cửa, khi trông thấy Sở TrạĐ Đông cùng Hàn Tử Tây đi ra, hắn cũng có chút giật mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh: “Xin chào tổng giám đốc, xin chào phu nhân.”

Lời này của Cố Tử Mạch coi như cũng là một lời dò xét, nhưng hắn lại bất ngờ nhận được lời đáp lại của Sở TrạĐ Đông: “Phu nhân còn chưa ăn điểm tâm sáng, hãy gọi người đem đến một phần đồ ăn Trung Quốc cho phu nhân!”

“... Dạ.”

Sở TrạĐ Đông cũng không có đưa Hàn Tử Tây đến phòng làm việc, mà lại đưa cô đến phòng tiếp khách: “Bây giờ cô cứ chờ ở đây, khi nào bữa sáng tới thì cứ dùng!”

“Vâng!” Hàn Tử Tây cũng không biết Sở TrạĐ Đông đang muốn làm gì, hiện tại cô cũng chỉ có thể vừa đi một bước vừa tính một bước mà thôi!

Nơi này là nơi hắn làm việc...

Cao cấp, Sang trọng, khí phách cũng giống như tính tình không chút kiềm chế của Sở TrạĐ Đông, khắp nơi lộ ra một hơi thở xa xỉ.

Cố Tử Mạch đứng phía trước bàn làm việc, nhìn giám đốc đang ngồi trên ghế quay lưng về phía hắn, nhàn nhã ngắm nhìn phong cảnh qua cửa sổ bằng kính trong suốt từ trên trần nhà xuống tận mặt đất. “Lão đại có gì phân phó?”

Cố Tử Mạch, là anh trai của Cố Hạ, cả hai người đều vì Sở TrạĐ Đông mà bán mạng.

Ngoại trừ thân phận là thuộc hạ, thì Sở TrạĐ Đông đối xử với Cố Tử Mạch cũng không sai, giống như đám Cơ Ngô Lê, đem họ trở thành anh em.

Cho nên khi không có người ngoài, Cố Tử Mạch nói chuyện với Sở TrạĐ Đông cũng không hề câu nệ.

“Chuyện tôi cho cậu điều tra đến đâu rồi?” Trên tay của Sở TrạĐ Đông đang cầm một cây bút máy, khi nói chuyện, ngón tay giữa cũng theo đó chuyển động làm cây bút xoay tròn.

Ngón tay thon dài kia giống như có ma lực, làm cho Cố Tử Mạch cũng phải hoa cả mắt.

Sở TrạĐ Đông nói mình điề tra chuyện gì?

Ngày hôm qua, lúc nói chuyện điện thoại, Cố Từ Mạch đang... cho nên căn bản là hấn cũng không nghe rõ Sở TrạĐ Đông bảo mình điề tra chuyện gì.

Không nghe được người phía sau trả lời, Sở TrạĐ Đông quay người lại, cười mà như không cười nhìn Cố Từ Mạch: “Từ Mạch, có cần tôi cho cậu một công việc không đây, tôi cảm thấy bây giờ cậu đang rất cần nó đấy!”

“...”

Sở TrạĐ Đông lấy điện thoại ra, nhàn nhạt hỏi: “Hôm nay có lịch trình gì?”

“Buổi sáng cùng với một tập đoàn địa phương ký kết một cái hợp đồng, buổi trưa tham gia một tiệc rượu sinh nhật, còn bốn giờ chiều thì khởi hành bay đến Anh quốc,...”

Cố Từ Mạch còn chưa nói hết, thì Sở TrạĐ Đông đã cắt ngang: “Lịch trình đi Anh hủy bỏ đi!”

“...” Cố Từ Mạch ngây ngẩn cả người.

Hủy bỏ? Hấn có nghe lầm không? Đây là đi Anh Quốc a!

Cố Từ Mạch còn chưa kịp phản ứng, thì Sở TrạĐ Đông đã lơ đãng nói: “Trương thư ký còn chưa đến sao?”

Tìm Trương thư ký làm gì? “Tôi sẽ gọi điề cho cô ấy tới ngay lập tức!”

“Không cần! Đem phòng làm việc của cô ta dọn dẹp một chút, những vật dụng của cô ta đều mang trả cho cô ta đi!”

Đây là sa thải sao?

Trương thư ký đi theo Sở TrạĐ Đông đã nhiều năm, cô ấy đã làm sai phải chuyện gì sao?

Trương thư ký đang lái xe đến công ty, đột nhiên nhận được cuộc điện thoại thông báo được nghỉ việc, thật sự là khóc không ra nước mắt!

Ngay cả một người đàn ông cô cũng không có, làm sao mà có thai được, lại làm sao mà xin nghỉ sanh?

Bất quá vui mừng một điề, là nặc dù chỉ thị này của ông chủ không giải thích được, nhưng tiền lương của cô vẫn thanh toán đầy đủ a!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích

Xem như Hàn Từ Tây ở HC cũng là một người nổi danh!

Cô vốn chỉ mới vào công ty không đến nửa năm, từ một nhân viên nhỏ của bộ phận hạng mục không có danh tiếng gì, vậy mà lại thành thư kí riêng của tổng giám đốc!

Quan hệ của cô với người trong cùng bộ phận hạng mục cũng không tệ lắm, bây giờ thấy, cũng là sau khi lá mặt lá trái khen một hồi, lại ở trong toilet nói xấu sau lưng.

"Biết mặt biết người nhưng không biết lòng, những lời này, thật là nói rất đúng!"

Tiếng nói của người bình thường hay nhờ vả Hàn Từ Tây - Tần Sáng vang lên: "Bình thường thấy cô ấy không nói nhiều lắm, cũng không thích trang điểm, rất thành thật, ai biết ... Chắc, chắc, chắc, thật sự tôi rất muốn biết cô ấy dùng biện pháp gì mà có thể chiếm được vị trí đó!"

"Làm sao?" Người nói tiếp là người hay vay tiền Hàn Từ Tây - Trương Lệ: "Cô cũng muốn bắt chước theo sao?"

"Đi chết đi!" Tần Sáng khinh thường nói: "Tôi có thể không sánh bằng người ta, vào công ty ba năm vẫn chỉ là một nhân viên nhỏ, cho người ta thời gian ba năm, chỉ sợ ngay cả vị trí phụ nhân tổng giám đốc cũng có thể tới tay rồi?"

"Nhìn cô đau xót kia!" Hàn Từ Tây không quá quen thuộc giọng nói này: "Không phải cô có quan hệ rất tốt với cô ta sao, mau đi lót cửa sau đi, trợ lý Cố còn đang một mình kia!"

"Tôi làm gì có quan hệ tốt với cô ta, đều là do quản lí Sở căn dặn, đem công việc giao hết cho cô ta."

Sau đó, bọn họ còn nói cái gì đó, Hàn Từ Tây không tiếp tục nghe, bởi vì di động vang lên.

"Dạ, tổng giám đốc, tôi lập tức đi ra!"

Hàn Từ Tây đi ra, thấy sắc mặt mấy người không tốt, cũng không nói cái gì, rửa tay rồi đi.

Có cái gì đâu, bọn họ nhiều chuyện, muốn nói cái gì, thích nói cái gì, là quyền của bọn họ!

Cái này cũng không phải là khó nghe nhất trong mấy ngày qua, không phải sao?

Vậy đại khái mục đích lần này của Sở Trạm Đông khác thường như vậy, là để biến cô thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích đi!

***

Đi vào phòng của tổng giám đốc, Hàn Từ Tây lại bất ngờ gặp được ...

Âu Dương Lâm!

Âu Dương Lâm mặc một bộ quần áo màu đen lịch sự, ngồi ở trên ghế sofa, khi nhìn thấy cô liền nhanh chóng đứng dậy : "Tiểu Tây..." Có lẽ hẳn cảm thấy mình xưng hô không hợp lý, nhưng biểu hiện cũng không quá rõ ràng, ngay lập tức liền sửa lại: "Sở phu nhân!"

Trong nháy mắt Âu Dương Lâm thấy Hàn Từ Tây kia, con ngươi của hắn liền để lộ ra ánh sáng, Sở Trạm Đông ngồi ở đối diện đều thu hết vào mắt, con ngươi đen tối sẫm không dấu vết.

Sở Trạm Đông nói với Hàn Từ Tây: "Thư kí Hàn, gần đây công ty chúng ta hợp tác với tập đoàn Âu Dương trong một hạng mục, cô tiếp tổng giám đốc Âu Dương cùng tham gia hội đấu thầu."

"..." Hàn Từ Tây nói: "Dạ, tổng giám đốc."

***

"Sở phu nhân, cô không có ý kiến gì với tôi sao?" Sau khi hội nghị đấu thầu kết thúc, trên đường về, Âu Dương Lâm đột nhiên hỏi.

"Không có!"

Không có ý kiến, chỉ có phòng bị!

"Phải không?" Âu Dương Lâm nghi ngờ nàng: "So với lúc ở phòng khám, thái độ của cô với tôi, cô cảm thấy không giống đúng không?"

"Tổng giám đốc Âu Dương, bây giờ là thời gian làm việc của tôi!" Hàn Từ Tây vẫn có thái độ giải quyết việc chung.

Sở Trạm Đông muốn cô đi cùng hắn, dụng ý trong đó không cần đoán cũng biết!

Không phải là muốn nhìn xem bọn họ có quan hệ bất chính hay không sao!

"A, nói như vậy, hết giờ làm, cô sẽ không lạnh nhạt với tôi như vậy?" Âu Dương Lâm giờ cổ tay lên nhìn: "Công ty của cô tan tã lúc năm giờ rưỡi? Mười, chín, tám,... Ba, hai, một!"

Đếm tới một, hắn đưa tay đến trước mặt cô, trên cổ tay đeo đồng hồ, cười nói: "Bây giờ vừa đúng năm giờ rưỡi, cô đã hết giờ làm!"

Hàn Từ Tây: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Coi chừng

"Tiểu Tây, tôi biết rõ tôi gọi em như vậy là rất thất lễ..." Âu Dương Lâm nói: "Nhưng thật là tôi muốn trở thành bạn bè với em, mặc dù chúng ta biết nhau thời gian ngắn, nhưng tôi là cảm thấy mới quen đã thân! Em đừng hiểu lầm, tôi không phải là ý tứ kia, tôi..."

Hắn vừa nói vừa cười: "Tôi cũng không biết nên nói như thế nào, dù nói như thế nào, đều là ở giấu đầu lòi đuôi, giữa nam nữ sẽ tồn tại tình hữu nghị thuần khiết, trước khi biết em, tôi cũng là không tin, làm sao có thể chứ? Nhưng hãy tin tưởng tôi, tôi là thật muốn em trở thành bạn bè, không đúng,

chính xác mà nói là em gái..."

Ánh mắt của hắn đột nhiên thay đổi, mang theo cô đơn: "Kỳ thật tôi có một người em gái, tuổi cũng bằng em, chỉ là thời thơ ấu... Có lẽ em sẽ nói, em cùng em ấy lớn tuổi hơn nhiều, vì cái gì tôi tình cảm của tôi lại chấp nhất đối với em không giống, đó là bởi vì..."

Tay, đột nhiên Âu Dương Lâm vung, sờ lên nốt ruồi đỏ ở bên trái giữa lông mày của cô...

Hàn Từ Tây co người lại, động lui về phía sau.

Tay Âu Dương Lâm lúng túng giữa không trung, hắn sừng sốt chớp mắt một cái, thu hồi tay, nói: "Giữa lông mày em ấy, cũng giống như em, đều có một nốt ruồi đỏ như vậy, chẳng qua là ở bên phải."

"Âu Dương tiên sinh, đi tới phía trước thì cho tôi xuống là được rồi!"

"Em không tin tôi?" Vừa vặn gặp đèn đỏ, Âu Dương Lâm dừng xe, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, mang sự theo bi thương: "Em cũng giống Sở Trầm Đông, đều cho rằng tình cảm tôi đối với em là có mục đích khác sao?"

"Tôi tin tưởng!" Hàn Từ Tây nói: "Bởi vì tôi biết mình không có sức quyến rũ đến như vậy, sở dĩ thái độ không thay đổi, bởi vì bất luận thế nào, tôi đều là phụ nữ có chồng!"

"Em..." Âu Dương Lâm bật cười: "Đúng vậy, em là một phụ nữ đã có chồng!"

Âu Dương Lâm lại lái xe đến đầu đường phía trước, theo lời để Hàn Từ Tây xuống xe, Hàn Từ Tây khách sáo hàn huyên vài câu, hướng phía trạm xe buýt phía trước đi tới.

Âu Dương gia, mặc dù bây giờ so ra kém với Sở gia ở thành phố B, nhưng cũng là nhà giàu nổi tiếng có hậu duệ quý tộc.

Âu Dương gia mấy đời theo nghề thuốc, đến Âu Dương Bồi, mở ra một công ty sản xuất dụng cụ chữa bệnh, năm đó phát triển đã tính không sai, những năm về sau đều do Âu Dương Đức quản lý, hiện giờ đã là một doanh nghiệp lâu đời nổi tiếng.

Chỉ tiếc, không có người thừa kế.

Âu Dương Đức sinh được ba người con gái, sinh một lần bệnh nặng, mất luôn khả năng sinh đẻ.

Mặc dù ba người con gái đều gả cho những gia đình không kém, nhưng là phải công ty nhà mình đến trên tay một người khác họ...

Mà Âu Dương Lâm cũng không phải con trai hắn, mà là con ngoài giá thú của Âu Dương Bồi.

Đồng thời với thân phận con ngoài giá thú, làm cho Âu Dương Lâm ở Âu Dương gia rất lúng túng, địa vị thì...

So với thân phận của Hàn Từ Tây là con dâu nuôi từ bé, cũng không khá hơn bao nhiêu!

Những thứ này là thời điểm Hàn Từ Tây hoài nghi Âu Dương Lâm, điều tra có được kết quả, ngoại trừ những thứ này có quan hệ đến thân phận của Âu Dương Lâm, chỉ còn là cha mẹ qua đời từ lâu, ngoại trừ Từ Lộ, người thân của hắn cũng chỉ còn lại có đám người thường xuyên xem thường hắn ở Âu Dương gia.

Hàn Từ Tây nghĩ không ra, Âu Dương Lâm đến gần mình, đến cùng là có mục đích gì?

Đúng vậy, đến gần!

Cô không bao giờ tin cái lý do khoái thác kia của Âu Dương Lâm!

Vô luận cô như thế nào nhớ lại, cô đều chưa từng nhớ được là mình làm sao có thể rời khỏi Mỹ Hoắc, và hắn như thế nào lại ở ven đường đụng phải cô đây!

Hiện tại lại đến lấy một người em gái làm lý do từ chối!

Nhiều trùng hợp như vậy, không biết là thật sự trùng hợp hay lừa gạt!

Trong mắt hắn, thoát nhìn cô rất dễ bị lừa gạt sao?

Hàn Từ Tây chỉ là suy nghĩ, nên không có chú ý tình hình giao thông!

"Coi chừng..."

Một tiếng thét kinh hãi vang lên ở phía sau lưng, Hàn Từ Tây còn không có kịp phản ứng, thì cả người đã bị...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Làm phiền em đưa tôi trở về phòng.

Cả người Hàn Từ Tây được bao trùm bởi một loại hơi thở nam tính không hề xa lạ!

Một cách tự nhiên, thấm vào ruột gan, rồi lại..

Đại khái động tác vừa rồi vô cùng lớn, Hàn Từ Tây cảm giác đầu mình có chút mơ hồ, nhất là khi đối mặt với đôi mắt tựa như thanh tuyến kia.

Bàn tay của hắn đặt ở ngang hông của cô, nhiệt độ nóng rực, làm cho Hàn Từ Tây đột nhiên cả kinh, gấp rút đẩy hắn ra.

Lực đạo quá lớn khiến Âu Dương Lâm bị đẩy lui về phía sau hai bước mới đứng vững được, nhưng sắc mặt lại trắng bệch.

"Có gì mạo phạm, kính xin Sở phu nhân tha thứ." Âu Dương Lâm nói.

Cách đó không xa có một chiếc xe gần máy dừng lại, chủ xe xuống xe xin lỗi liên tục, Hàn Từ Tây mới bình tĩnh, vừa rồi cô chỉ lo nghĩ chuyện, cũng không có chú ý rằng mình thiếu chút nữa đã bị xe gần máy đụng phải.

Người ta ra tay cứu giúp, cô lại lấy oán trả ơn, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cho rằng người ta là đồ háo sắc, chiếm tiện nghi của mình...

Mặc dù hoài nghi mục đích của hắn, nhưng lần này may mắn được người ta cứu thoát nạn, đây là sự thực không cần bàn cãi nữa.

"Âu Dương tiên sinh, ngưng ngưng!" Hàn Từ Tây nói: "Còn nữa cảm ơn đã ra tay cứu giúp."

"Không có việc gì, bất quá tôi có chuyện mới nhờ Sở phu nhân..." Âu Dương Lâm lắc đầu: "Tôi..."

Lời chưa dứt, thân hình của hắn đột nhiên nhoáng một cái, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhìn rất khó coi.

Hắn dùng tay che ngực, bộ dạng lung lay muốn đổ, liệu cô có thể ngoảnh mặt làm ngơ sao?

Hàn Từ Tây tiến lên đỡ lấy hắn, hắn thuận thế ngã vào trong ngực của cô, hơi thở yếu ớt nói: "Làm phiền em đưa tôi về nhà được không?"

"Anh có khỏe không?" Mới vừa rồi không phải là còn rất tốt sao, thế nào trong nháy mắt, bộ dạng giống như muốn nắm mất buông tay vậy?

"Tôi..." Âu Dương Lâm nói chuyện rất tổn sức: "Trước kia tôi từng bị bệnh tim, hôm nay lại quên mang thuốc, nên phải thật nhanh về nhà mới được!"

Chẳng lẽ là bởi vì vừa rồi thấy cô thiếu chút nữa bị xe đụng phải, nên bị dọa đến phát bệnh rồi?

Nhìn xem cũng không giống là đang giả bộ, hắn lại không mang theo xe, Hàn Từ Tây nói: "Anh ở nơi nào?"

***

Âu Dương gia!

Âu Dương Lâm để cho Hàn Từ Tây đi vào từ cửa sau.

Xuống xe, hắn lại nhờ cô đưa hắn trở về phòng.

Âu Dương Lâm suy yếu giờ ngón tay chỉ về một hướng: "Phòng của tôi ở đó!"

Nơi hắn chỉ là phía bắc, nơi đó chỉ có một căn nhà.

Không những cũ rách, mà lại còn ở góc khuất nhất.

Ở trong nhận thức của Hàn Từ Tây, căn phòng như thế đều là cho...

Ở góc bắc của Sở gia cũng có một căn nhà, nhưng so với nơi này còn tốt hơn nhiều, bất quá đó là nơi dành cho người làm ở.

Thân người của Âu Dương gia đẽ nhất, thế nhưng lại ở nơi đây...

Quả nhiên, địa vị của hắn ở Âu Dương gia, còn không bằng cô ở Sở gia, đúng là giống như trong tài liệu thu thập được.

Đôi mi thanh tú của Hàn Tử Tây cau lại, nhưng cái gì cũng không nói, nửa ôm lấy hán đi về phía trước.

"Tôi có phải hay không rất nặng?" Âu Dương Lâm áy náy áp úng nhỏ giọng hỏi: "Tôi cũng không muốn phiền toái đến em, đúng là... hơn nữa có lẽ em sẽ không tin nhưng hiện tại ngoài em ra, không có bất kỳ ai nguyện ý muốn giúp tôi, kể cả người giúp việc."

Lúc nói những lời này, trong đáy mắt hán mang theo tự giễu.

Lời này, Hàn Tử Tây tin!

Bởi vì cô ở Sở gia cũng là giống như vậy.

Người giúp việc đều là với lên cao giẫm thấp, càng không nói đến Sở Bích Đình đã ban xuống lời thề độc, cô ta cùng Hàn Tử Tây sẽ không bao giờ đội trời chung!

"Không sao, tôi có thể đỡ được!" Hàn Tử Tây thân nhiên nói.

Hàn Tử Tây cao một mét bảy, Âu Dương Lâm không sai biệt lắm cao một tám ba, hai người tướng mạo đều không tầm thường, hình ảnh cùng nhau mà thật sự là quá mức duy mỹ.

Những người đi ngang qua không khỏi ngoái đầu lại nhìn nhiều hơn một chút..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bị đội nón xanh cũng không có phản ứng sao?

Đình ----

Điện thoại di động truyền đến âm báo tin nhắn.

Sở Trạm Đông đang đi họp, nghe thấy tiếng chuông, vội vàng mở ra.

Hán cho là kết quả điều tra của Cố Tử Mạch...

Nhưng phủ kín màn ảnh toàn là hình ảnh, ánh mắt hán đỏ ngầu: Hàn Tử Tây, trò chơi đã bắt đầu rồi, hi vọng cô vẫn có thể giữ được mạng để tiếp tục chơi với tôi.

***

Cơ Ngô Lê nhìn điện thoại di động không có bất kỳ phản ứng nào mà buồn bực: "Làm sao có thể, theo tính tình của hán, bị đội nón xanh, không thể nào không có chút xú phản ứng được?"

Mới vừa rồi ngồi trên xe là Cơ Ngô Lê, hán đi cùng Úc Hoan Nhan vội tới Âu Dương gia, tặng đồ cho Âu Dương Thu, vừa đứng lúc nhìn thấy Hàn Tử Tây đỡ Âu Dương Lâm, dáng vẻ dường như rất thân mật, lập tức liền giận không kềm được.

Sở Trạm Đông là anh em tốt của hán, Hàn Tử Tây lại dám trắng trợn đội nón xanh cho Sở Trạm Đông, khiến hán không thể chịu đựng được, vì vậy hán lập tức chụp hình rồi gửi qua cho Sở Trạm Đông.

"Anh đang nói cái gì?" Úc Hoan Nhan nghiêng đầu, cố gắng nhìn điện thoại di động mà Cơ Ngô Lê đang nhìn nhìn chằm chằm không hề chớp mắt.

"Nhìn cái gì vậy!" Cơ Ngô Lê không chút nào thương hương tiếc ngọc đẩy đầu cô ra: "Rồi cô nhi viện cũng đã nhiều năm như vậy, thế nào còn không có nổi một chút quy củ nào, đi ra ngoài chớ nói em là người Cơ gia, em không biết xấu hổ, nhưng anh đây thì có!"

"Hừ, người nào nhìn?" Úc Hoan Nhan bĩu môi: "Bất quá em chỉ xem một chút mấy giờ rồi, anh khẩn trương cái gì, sẽ không phải là..."

Cánh môi mềm đỏ mọng cong lên, lộ vẻ khinh bỉ hết cỡ: "Ban ngày ban mặt anh lại đang... ha ha ha!"

"Ha ha cái cục than bùn!" Cơ Ngô Lê chỉ tay hướng về phía cô: "Úc Hoan Nhan, Lão Từ cảnh cáo em, an phận một chút cho Lão Từ, nếu không Lão Từ đập chết em có tin hay không!"

Nha đầu chết tiệt kia, dám coi hán là tài xế mà sai sử, trong nhà có nhiều tài xế như vậy, vậy mà cũng phải để hán lái cho bằng được.

Đáng hận hơn chính là, cha mẹ ăn cây táo rào cây sung kia của hán, nha đầu chết tiệt này nói gì cũng coi như thánh chỉ, mỗi lần hán phản kháng là lại

khóa tài khoản của hắn.

Làm vậy đơn giản chính là muốn tánh mạng của hắn có được hay không, không có tiền hắn còn tán gái thế nào, thế nào lên mặt a!

"Anh đập đi!" Úc Hoan Nhan không sợ chết cứng cổ nghênh đón: "Ai u thật là sợ a, cầu xin anh đập chết em đi!"

"Đáng chết!" Cơ Ngô Lê thật rất muốn vặn gãy cổ của cô: "Em chờ đó cho Lão Tử, ngày đó em có muốn khóc cũng khóc không được!"

"Không phải là chờ anh trở thành người lãnh đạo Cơ thị, liền đem em đuổi ra khỏi Cơ gia sao!" Úc Hoan Nhan xem thường nhún vai: "Tùy thời xin đợi Cơ thiếu đại giá, bất quá..."

Đi cà nhắc giống như cô vợ nhỏ, thay hắn sửa sang lại cổ áo, lại vỗ vỗ lên áo sơ mi màu hồng, căn bản cũng không tồn tại bụi bặm, nàng cười đắc sắt lại giảo hoạt: "Trước đó, anh còn phải nhìn sắc mặt của em!"

"Em..." Cơ Ngô Lê hé ra gương mặt đẹp trai vận vẹo dữ tợn, đem tên của cô cơ hồ nhai bẻ: "Úc! Hoan! Nhan!"

Úc Hoan Nhan cười cười tự đắc, lại còn không chút hình tượng đứng làm động tác ngoáy lỗ tai: "Em biết tên của em nghe uyển chuyển cảm động, nhưng là có thể hay không mời anh nhỏ giọng một chút, người ta sẽ xấu hổ!"

"A..." Cơ Ngô Lê giận dữ cười, nói: "Có ý tứ! Nhìn dáng vẻ của em, thật đúng tự là đem mình làm gốc cây tỏi? Ha hả mặt mũi của em! Họ Úc, nếu không phải là bởi vì mẹ em, ông già bà già ăn no rảnh rồi nên mới trông nom chết sống của em..."

"Anh nói gì?" Úc Hoan Nhan đổi sắc mặt: "Các người biết cha mẹ em là ai?"

Những năm này, cô vẫn luôn ở đó để điều tra thân thế của mình, chỉ tiếc một chút đầu mối cũng không có, mà hắn mới vừa nói, bọn họ là bởi vì mẹ cô mới có thể...

"..." Nguy rồi, hắn lại lỡ miệng nói ra rồi!

Cơ Ngô Lê đang sốt ruột, phía trước lại đột nhiên chạy tới một đám người, gấp gáp bận rộn, kỳ quái hơn chính là, không phải Sở lão phu nhân đã mất tích hai tháng cũng ở trong đó sao.

Trở về từ lúc nào? Tại sao vừa trở về đã lập tức tới Âu Dương

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bắt kẻ thông dân.

Xác thực là phát sinh đại sự, thời điểm Cơ Ngô Lê chứng kiến một màn kia thì cứ cho là mắt mình bị mù rồi!

Quần áo trên người Âu Dương Lâm đã thoát hết chỉ còn lại một cái quần đùi, cùng với Hàn Tử Tây quần áo không chỉnh tề lộ ra một nửa, một đám người đến đây mà hai người kia giống như không nhìn thấy bọn họ, vẫn còn khí thế hùng hục triển miên ở trên giường.

Quả nhiên là hai cẩu nam nữ này ăn gan hùm mật gấu!

Đây chính là ban ngày, hai người này tính tình thật táo bạo đi!

"Âu Dương Lâm" Âu Dương lão phu nhân Văn Uyển Nghi cơ hồ giống như một bệnh tâm thần, tức giận gầm thét lên.

Người này như thế nào làm lại ở cùng một chỗ với tiểu ăn mày này?

Hàn Tử Tây là cháu dâu của Chung Huyền, mặc kệ Âu Dương Lâm này không phải là cháu ruột của mình, nhưng bà cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ khi đối mặt với Chung Huyền!

Hai người ở trên giường giống như là mới lấy lại được tinh thần, chỉ trong phút chốc đã dừng động tác lại, cả hai chuyển con mắt nhìn sang nơi phát ra âm thanh.

Khi thấy ở cửa đứng một đám rất nhiều người, lúc này hai người mới tách nhau ra.

Tình huống mặc dù rất hoảng loạn nhưng Âu Dương Lâm vẫn hết sức cẩn thận đắp chăn cho Hàn Tử Tây, vỗ vỗ vai cô trấn an: "Đừng sợ, hết thầy đã có anh."

Hàn Tử Tây cũng thập phần nhu thuận gật gật đầu, để mắt mình đối diện với mắt hấn, cứ như vậy hoàn toàn tin tưởng hấn, nhẹ giọng đáp: "Ừ"

Thấy vậy Cơ Ngô Lê thật là muốn chửi bậy!

Đã gặp qua nhiều người to gan rồi nhưng chưa từng gặp qua ai to gan đến như vậy cả!

Đừng làm rõ ràng như vậy có được không?

Đây là ở trước mặt mọi người bất kể thông dân dã, cũng không phải là nhàn rỗi không có việc gì làm mà kéo nhau đi xem người trình diễn kịch tình yêu cầu huyết này đâu!

Sở Trạm Đông là người như thế nào, căn bản là người có thù tất báo đó!

Hai người này làm cho hấn mất mặt như vậy, hấn cơ hồ có thể đoán được, tương lai không lâu sau hai người này có bộ dáng hung tàn nhất, đó là đầu và thân ở hai nơi!

Trần an tốt Hàn Tử Tây, Âu Dương Lâm mới mặc vội quần áo vào rồi đi xuống giường, "phịch" một tiếng quỳ gối xuống trước mặt hai vị lão phu nhân.

"Bà nội, Sở lão phu nhân, chuyện này không liên quan đến Tiểu Tây, tất cả là lỗi của con, là con không kiềm chế được tình cảm của mình, con cầu xin mọi người không nên trách tội Tiểu Tây, tất cả hậu quả con nguyện ý một mình gánh chịu!"

Lời này căn bản chính là giấu đầu lòi đuôi.

Một màn vừa rồi rõ ràng là hai bên tình nguyện!

"Vô liêm sỉ!" Vân Uyển Nghi giơ tay lên cho hấn một cái tát: "Ai cho ngươi lá gan lớn như vậy?"

"Bà nội..." Âu Dương Lâm dập đầu dưới chân Vân Uyển Nghi: "Cháu biết sai rồi, chuyện này thật sự là do cháu không kiềm lòng được a!"

"Câm miệng..." Vân Uyển Nghi rống giận một tiếng: "Đừng gọi ta là bà nội, ta nhận không nổi! Bị coi thường có phải sẽ đi truyền hay không, một nhà các người, từ Kim Như Yên cho đến ngươi, còn không phải bị ôi sao?"

Kim Như Yên chính là tình nhân của Âu Dương lão thái gia, là bà nội ruột của Âu Dương Lâm!

Chuyện cũ cùng chuyện mới này làm cho Vân Uyển Nghi thật sự hận không thể lập tức giết chết Âu Dương Lâm!

Năm đó có rất nhiều người cực kỳ hâm mộ cùng ghen tỵ với vợ chồng bọn họ, lại không nghĩ rằng...

Âu Dương Lâm là điểm nơ duy nhất mà cả đời này bà không thể nào buông xuống được, mà bây giờ cũng là bởi vì hấn lại lòi quan hệ của bà cùng Chung Huyền sẽ phải chịu liên lụy, bà sao có thể không hận hấn được!

Nhìn lại Chung Huyền, đã giận đến cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt, bộ dạng giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng làm cho bà lại càng tức.

"Người đâu, đem bát hấn nhót vào mặt thất dưới đất cho ta!"

"Không muốn!" Hàn Tử Tây ở trên giường này giờ không có lên tiếng bỗng nhiên lão đảo chạy xuống giường, cũng chạy đến bên này quỳ xuống: "Âu Dương lão phu nhân, cầu xin người đừng làm vậy! Là do con quyến rũ A Lâm, đều tại con làm sai, con cầu xin người đừng trách A Lâm, con cầu xin người, van xin người!"

A Lâm, A Lâm!

Gọi thân mật như vậy, Cơ Ngô Lê nghiêng răng nghiêng lợi, lấy điện thoại di động ra ghi lại một màn này!

Úc Hoan Nhan thấy vậy bước đến nói nhỏ bên lỗ tai hấn: "Anh làm cái gì vậy?"

Cơ Ngô Lê nhìn cô: "Cái đồ đê tiện không biết xấu hổ này, tôi muốn làm cho cô ta chết không có chỗ chôn!"

"Anh không khỏi nhầm chán quá đi, cô ta có thù oán gì với anh à?"

"Cô ta khi dễ anh em tốt của anh, em nói xem có thù oán gì hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Là tôi quyến rũ hẳn trước

Cơ Ngô Lê đem video quay được sau đó đưa cho Sở Trạm Đông.

Kỳ thật hẳn cũng biết, đây là việc nhà của người khác, hẳn không nên ngó đến.

Nhất là đem một màn vừa rồi quay lại cho Sở Trạm Đông xem, không phải là chuyện hẳn nên làm.

Đàn ông quan trọng nhất là mặt mũi, nay vợ hẳn ở bên ngoài... Vậy mà lại còn bị anh em tốt của hẳn nhìn thấy, cho dù có cho hẳn bao nhiêu mặt mũi cũng sẽ tức giận, nhưng là

Gần đây Sở Trạm Đông đối với Hàn Từ Tây thái độ biến hóa nhiều, nhìn trong mắt hẳn, nếu như hẳn thật sự yêu con nhỏ ăn mày đó, cô làm sao bây giờ?

Nhất định là cô rồi đi quá lâu, cho nên Sở Trạm Đông mới có thể bị Hàn Từ Tây mê hoặc tâm trí, cô nhất định không thể để cho Hàn Từ Tây thực hiện được.

Hơn nữa, người phụ nữ bị ối như vậy, căn bản là không xứng với Sở Trạm Đông!

Đột nhiên có tiếng vỗ tay, kéo suy nghĩ của hẳn trở lại.

"Pằng..."

Hàn Từ Tây bị tát một bạt tai.

Vẫn lại là Vân Uyển Nhi nói "Hàn Từ Tây, cô nói cô khác cái gì, cô đừng quên thân phận của mình!"

"Đừng đánh Tiểu Tây, hãy đánh tôi đi!" Âu Dương Lâm bảo vệ cô, đau lòng vuốt ve mặt của cô: "Đau không?"

Hàn Từ Tây lắc đầu: "Không đau, anh Lâm anh mau nói cho bà nội anh biết, là tôi quyến rũ anh trước..."

"Không, rõ ràng là tôi, biết rõ em là phụ nữ có chồng, còn đối với em sinh ra tình cảm không nên có... Tiểu Tây, Sở thiếu nói rất đúng, chỉ hận gặp nhau không đúng lúc, nếu như còn có kiếp sau, tôi..."

Cơ Ngô Lê nghe không nổi nữa, một cước đá cửa xông qua: "Mày trmđ có gan nói thêm câu nữa! Muốn kiếp sau phải không? Lão tử sẽ thành toàn cho mày!"

"Dừng tay!"

Đừng nghĩ Cơ Ngô Lê chỉ là một tên công tử, kì thực cũng rất có tài, nếu như không phải Sở lão phu nhân mở miệng ngăn cản, hẳn thật sự là muốn đánh cho tên kia chết toi.

Lúc mà Hàn Từ Tây ngăn cản, Cơ Ngô Lê cũng không phân rõ mọi việc liền đánh, lại làm cho cô ấy bất tỉnh tại chỗ.

Cơ Ngô Lê sững sốt một chút, yếu như vậy?

Đây là Hàn Từ Tây đã từng lấy một địch mười sao?

Hay là do hai người chơi quá hăng! , làm thể lực tiêu hao quá độ?

Nhìn Hàn Từ Tây xỉu nằm trên đất, Sở lão phu nhân thật bình tĩnh nói: "A Lê, giúp ta mang nó trở về."

Cơ Ngô Lê còn chưa động thủ, Âu Dương Lâm đột nhiên ôm ngang cô lên, vọt vào toilet, khóa trái cửa.

"Tên Âu Dương kia, đồ em gái mẹ mày, mày nhất định phải chết!" Cơ Ngô Lê tính tình nổi lên, cầm lấy cái ghế, đập tới.

Đây vốn là một căn phòng cũ kĩ, cánh cửa này chất lượng sao so được với tường nhà.

Một cái ghế, cộng với một cú đập, cửa bị hỏng.

Bên trong Âu Dương Lâm ôm thật chặt Hàn Từ Tây, hoảng sợ lui về phía sau: "Cậu đừng tới đây..."

Cơ Ngô Lê cười lạnh một tiếng, sải bước tiến lên, đoạt lấy Hàn Từ Tây, lại thưởng hẳn một đập: "Âu Dương Lâm, mua quan tài sẵn đi, nếu không thật sự không còn kịp rồi!"

**

"Hí..."

Đầu thật đau quá .

Hàn Từ Tây xoa huyệt Thái dương, từ từ mở hai mắt ra, trong tầm mắt xuất hiện cảnh tượng vô cùng quen thuộc, cô đang nằm mơ à.

Không phải cô đưa Âu Dương Lâm về nhà sao?

Tại sao ở phòng của mình?

"Tỉnh rồi sao?"

Đột nhiên vang lên giọng nam đầy mỉa mai, khiến cô ngẩn ra, nghe tiếng nhìn lại.

Sở Trạ Đông hai tay ôm ngực, đứng ở mép giường.

Hắn mặc dù đang cười, nhưng Hàn Từ Tây lại có cảm giác sợ nổi da gà.

Đứng dậy, xuống giường, cô đối với hắn cúi người chào nói: "Thiếu gia!"

"Ừ, cảm thấy như thế nào?" Sở Trạ Đông bước lên, đưa tay sờ sờ đầu của cô: "Có ở đâu không thoải mái, nhất định phải nói cho tôi biết!"

"Không có!" Kỳ thật cô hiện đau đầu đến muốn nổ tung ra, so với đau đầu, cô càng hiểu kỳ chính là, cô làm sao ở nhà?

"Không có là tốt rồi!" Sở Trạ Đông lôi kéo tay của cô: "Đến, tôi cho cô xem thứ gì này..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Gọi chồng yêu!

Sở Trạ Đông từ trong túi quần lấy ra một hộp gắm màu đỏ, sau đó nắm lấy tay của cô, đặt chiếc hộp vào trong lòng bàn tay cô khiến cô sửng sốt.

Cái hộp này nhìn quen quen, đây không phải là...

"Mở ra xem một chút!" Sở Trạ Đông nói với cô.

Hàn Từ Tây mở ra, trước mặt cô là một sợi dây chuyền bạch kim đang treo lơ lửng, cô...

"Thích không?" Sở Trạ Đông đem dây chuyền từ trong hộp gắm ra, đeo lên cổ của cô, lại khẽ vuốt ve tai của cô, nhẹ cong khóe miệng nói: "Cũng không tệ lắm!"

Hàn Từ Tây không biết chính mình lúc này nên làm gì.

Nhìn sợi dây chuyền bạch kim với mặt dây chuyền là một giọt nước màu xanh treo, cô nắm chặt mặt dây chuyền rồi lại thả tay xuống bên người.

Mặc giả gia truyền ngọc lại được mang ở cổ nàng, hậu quả...

Tuy nhiên, Sở Trạ Đông vẫn tự đắc, căn bản không có suy nghĩ nhiều như vậy, còn ở miệng hỏi cô: "Không thích sao?"

Có thể trả lời không sao?

Có thể bất cứ lúc nào dọn ra khỏi nhà, thì ai sẽ thích đây?

Hàn Từ Tây cân nhắc trả lời: "Nó rất đắt tiền, tôi sợ sẽ làm hư nó!"

"Cái gì là quá đắt!" Sở Trạ Đông không hài lòng liếc cô một cái: "Thứ này vốn dĩ là của em."

Có thể nói tự nhiên lúc này tôi đưa cho em sợi dây này thì quá kỳ lạ, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng tặng cho em bất cứ thứ gì.

Người ta nói loại đá quý này được làm ở thời kì chiến quốc nước của Sở hoàng hậu gì đó, nó có thể xua đuổi ma quỷ nên tôi đã cho người làm cái dây chuyền này.

Còn về phần em, không cần phải lo lắng rằng sẽ làm hư hỏng nó.

Cấu tạo của ngọc này rất tốt, nếu không phải cố ý thì phá vỡ sợi dây chuyền này thật không dễ dàng.

Còn nữa, em cũng không cần sợ sẽ làm mất nó, dây chuyền này được thiết kế khóa đặc biệt, không dễ dàng tháo rời được.

Vợ yêu à, đây là tâm ý của tôi, em phải lúc nào mang theo bên mình à?"

Từ lúc bắt đầu để cho cô đi trộm ngọc, là do có dự định này sao?

Hàn Từ Tây nhìn hấn, đôi mắt mang theo vài phần lạnh nhạt: "Cảm ơn anh, Sở thiếu gia!"

Cô miễn cưỡng cảm ơn, chỉnh lại sợi dây chuyền trên cổ, cho dù tất cả người của Mặc gia đều là người mù, thì chắc chắn ai cũng sẽ nhận ra được!

"Ai là thiếu gia?" Sở Trạ Đông thân mật véo mặt cô: "Gọi là chồng!"

Hàn Từ Tây không có lập tức gọi làm cho hấn hơi mất hứng, quàng tay qua cổ cô, cắn nhẹ một cái ở môi cô: "Như thế nào, không muốn gọi sao?"

Anh ta đột nhiên thâm tình giữ lấy khuôn mặt cô: "Trước kia quả nhiên tôi thật ngu ngốc mới nghĩ em không tốt, hiện tại tôi đã nghĩ thông suốt lại, cảm thấy chúng ta ở cùng với nhau rất hợp, vợ yêu, chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi!"

Lại bắt đầu một lần nữa?

Đưa cho cô sợi dây chuyền của bảo ngọc Mặc gia này là muốn bắt đầu lại với cô sao?

"Tốt thôi, bắt đầu lần nữa!" Hàn Từ Tây vươn tay về phía hấn: "Chồng à, về sau hãy chiều cố nhiều hơn!"

Đây là lần đầu tiên Hàn Từ Tây gọi hấn là chồng, Sở Trạ Đông nghe cô gọi mình là chồng, trong lòng nhất thời có chút phật phồng, nhưng rất nhanh sau đó lại trở về với vẻ yên tĩnh vốn có.

Sở Trạ Đông nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan chặt vào nhau, kéo cô đứng lên, nói: "Mau, đem cái tin tốt này đi nói cho mọi người biết!"

Sở Trạ Đông tuyên bố: "Tuần tới sẽ có lễ kỷ niệm, chúc mừng công ty chúng ta tròn một năm, tôi dự định sẽ ở phía trên kia tuyên bố thân phận của Tiểu Tây với Sở gia."

Một đám đông ở dưới cho là mình nghe nhầm, đặc biệt là Sở Bích Đình.

Cô ta chỉ vào Sở Trạ Đông, toàn thân đều run rẩy, nói: "Em đem những lời nói vừa nãy nói lại một lần nữa!"

"Tôi muốn ở lễ chúc mừng công ty tròn một năm sẽ tuyên bố trước mặt mọi người thân phận của Tiểu Tây!" Sở Trạ Đông bày phần kiên nhẫn lặp lại từng chữ một một lần nữa, hấn nói tiếp: "Bây giờ chị có thể nghe rõ..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cô sẽ chỉ là vợ của Sở Trạ Đông hấn... mà thôi!

"Sở Trạ Đông, em còn muốn mặt mũi hay không, em không muốn, nhưng Sở gia còn muốn!" Sở Bích Đình tức giận, ngay cả hình tượng cũng không thèm để ý lớn tiếng gầm thét.

Sở Trạ Đông chặn cô lại, buồn cười nói: "Chị, em như thế nào lại không biết xấu hổ, em một không có trộm, hai không cướp đoạt, em giới thiệu vợ của chính mình cho mọi người biết, như thế nào lại mất mặt mũi!"

"Em cứ nói đi?" Sở Bích Đình giận đến đỏ mắt: "Đầu của em có phải bị lừa đá rồi hay không, lúc trước chỉ là một con chó, hiện tại cô ta lại cấm cho em cái sừng lớn như vậy, em ngược lại xem cô ta như bảo bối. Em có phải bị kích thích đến điên rồi hay không?"

Lời này của Sở Bích Đình vừa nói ra, Thím hai của Sở gia bên cạnh cũng mở miệng.

"Đúng vậy, A Đông ...." Bà vẫn là nhìn Hàn Từ Tây không vừa mắt trước sau như một: "Cháu làm như vậy, người ta sẽ đâm chọc Sở gia chúng ta."

Tại sao bà ấy lại ở chỗ này?

Hàn Từ Tây nhìn một vòng, mới phát hiện dường như những cô đi chú bác trong Sở gia đều tới đầy đủ hết!

Chẳng lẽ Sở TrạĐ Đông là vì câu nói lúc nầy nên mới cố ý gọi họ tới?

Nếu như là lúc chưa có đưạ ngọc bích, có lẽ Hàn Từ Tây đối với câu nói kia còn có chút phản ứng, nhưng bây giờ nghe thấy, cũng giống như chưa nghe được, không hơn!

Bất quá, nón xanh trong miệng Sở Bích Đình là như thế nào?

Lén nhìn Sở TrạĐ Đông, chỉ thấy hấn nhàn nhả bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, từng khớp xương trên ngón tay rõ ràng, khi có khi không nhẹ gõ trên đầu gối." Đám thì đám đi, cũng không phải chưa từng đám qua! Khoảng thời gian trước, dường như chú hai còn bị đưạ lên đầu tàu rồi!"

"Cậu..."

Cậu hai của Sở gia bị điểm tên, chính là chú ruột của Sở TrạĐ Đông, Sở Văn Hiến giận dữ: "Bây giờ nói chính là tên ăn mày, dù không đem người chú này của cậu để vào mắt, thì chú đây cũng là trưởng bối của cậu, không đến lượt cậu tới nói chú."

"Chú hai đây là then quá hoá giận sao?" Sở TrạĐ Đông vẫn là ngữ điệu không nhanh không chậm: "Dường như cháu cũng không có nói gì a, chỉ là cảm thấy làm người phải nên công bằng, không thể chỉ cho quan phóng hoả, mà không cho dân chúng đốt đèn"

"Tên ăn mày có thể giống với chú sao?" Sở Văn Hiến là điển hình của người thì to nhưng lại ngốc nghếch, một chút đầu óc cũng không có: "Tôi là cậu hai của Sở gia, còn cô ta, bất quá chỉ là..."

"Bất quá chỉ là vợ của Sở TrạĐ Đông... mà thôi!" Sở TrạĐ Đông đem tên mình, nhấn nhẹ vô cùng.

Giọng nói nhẹ nhàng, lại làm cho người ta không lạnh mà run.

Sở Văn Hiến bị vợ mình néo một cái, lại quăng cho một ánh mắt, hấn cũng không dám lên tiếng nữa.

Thấy tất cả mọi người không nói, Sở TrạĐ Đông lại nói: "Con biết tất cả mọi người không hài lòng Tiểu Tây, cảm thấy cô ấy không có tư cách làm nữ chủ nhân của Sở gia.

Các người đều là người nhà của con, làm cho các người không vui, con cũng rất băn khoăn.

Con có một biện pháp xử lý hai bên vẹn toàn, các người nghe thử một chút xem được không.

Còn có một tuần lễ nữa là đến chúc mừng cuối năm.

Trong khoảng thời gian này, các người có thể tiến hành khảo nghiệm đối với Tiểu Tây.

Không giới hạn cách làm, các người tự mình thí nghiệm xem, đến cùng Hàn Từ Tây cô ấy có tư cách làm nữ chủ nhân của Sở gia hay không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người thôn thức!

Hàn Từ Tây nhìn thấy không ít người con mắt đều sáng ngời!

A!

Đối phó với Hàn Từ Tây cô, ngược lại thống nhất ý kiến trước nay chưa từng có!

Còn tưởng rằng, Sở lão phu nhân sẽ mở miệng nói chuyện thay cô như thường ngày, nhưng ai ngờ...

Sở lão phu nhân chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, không nói một lời, giống như chuyện này không có chút quan hệ nào với bà.

Không đúng!

Hàn Từ Tây cảm thấy khác thường!

Vì cái gì đột nhiên lần này cô lại tỉnh dậy ở phòng của mình?

Lão phu nhân lại trở về từ lúc nào, vì cái gì cũng không liếc nhìn cô một cái, Sở TrạĐ Đông nói ra lời như vậy, bà cũng không có giống như lúc trước đây thay cô bắt công vì bị tổn thương?

Cẩn thận nhớ lại, cô chỉ nhớ rõ, sau khi đỡ Âu Dương Lâm về phòng của hấn, hấn rót cho mình một chén nước, sau đó liền không nhớ gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Phụng bồi đến cùng

Một tuần sau đó, cô ba của nhà họ Sở cũng tự mình thực hiện, thật sự là tận hết sức lực thi hành khảo nghiệm mà Sở Trạm Đông ra lệnh.

Cung tâm kế, gián điệp, cho dù một ngày Hàn Tử Tây cũng không nhàn rỗi.

Người tàn nhẫn nhất với Hàn Tử Tây vẫn luôn là Sở Bích Đình.

Thật vất vả chờ đến cơ hội hiếm có này, làm sao Sở Bích Đình có thể dễ dàng buông tha được!

Nhưng ai biết được là Sở Văn Hiên...

... Hẳn ta lại bắt cóc Hàn Tử Tây!

Nói ra cho oai thì chính là huấn luyện năng lực ứng biến cho cô!

Thân là nữ chủ nhân của Sở gia, không thể nào một đời không lo, gặp được nguy hiểm mà không có thủ đoạn để tự vệ, chẳng phải là làm cho Sở gia mất mặt sao!

"Tiểu ăn mày, chỉ cần trước khi mặt trời lặn, cô thuận lợi chạy đi, tôi sẽ ập tức công nhận cô là nữ chủ nhân Sở gia!"

Không nói tính tình tiểu tử Sở Trạm Đông này rất khó chịu, tuy trên mặt một chút không lo lắng cũng không có, còn lời nói ra nhưng là...

Xem ra chuyện Sở Trạm Đông bị đội nón xanh, nên làm sao hẳn có thể không hợp tác đây!

Nếu hẳn đã nói như vậy, thân là trưởng bối há có thể không phối hợp!

Đối với lý do thoái thác của Sở Văn Hiên, Hàn Tử Tây chỉ lạnh nhạt mím môi.

Nhìn mười mấy người đàn ông vạm vỡ đi phía sau hẳn, cô chỉ lạnh nhạt nói: "Đa tạ Chú hai đã an bài!"

"Cô cũng đừng trách chú hai này!" Về mặt Sở Văn Hiên còn ra vẻ như dụng tâm khổ sở: "Thân là nữ chủ nhân của Sở gia, không thể nào một đời không lo, bất kỳ nguy hiểm nào đều không gặp được, ta đây bất quá là mô phỏng trước một tý giúp người mà thôi."

"Mấy người các người..." Sở Văn Hiên nhìn đám kia người vạm vỡ, ý tứ sâu xa nói: "Lúc ra tay tất cả các người phải chú ý một chút cho ta, đừng không biết nặng nhẹ!"

"Vâng, Nhị gia!"

Sở Nhị gia giật giật ngón tay út, có người mang băng ghế tới, hai chân Sở Nhị gia bắt chéo, nhàn nhã uống trà, ra lệnh: "Bắt đầu đi!"

Ra lệnh một tiếng, một bọn đàn ông giống như lang sói, nhanh chóng tiến về phía Hàn Tử Tây.

Hàn Tử Tây bị trôi ở trên ghế, hai mắt lạnh đến rùng mình: "Cũng là thế sự vô thường, ai sẽ biết trước một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì đây?"

Tiếng nói vừa phát ra, chỉ thấy thời điểm đám người kia tiến gần đến người cô, trong phút chốc hẳn ta đứng thẳng dậy từ trên ghế, một cái lưu loát đá vào đùi người đầu tiên, nháy mắt đã ở đằng sau người kia, bị đập liền lùi lại vài bước...

Động tác vừa nhanh vừa chuẩn, làm cho Sở Văn Hiên sững sờ: "Cô có võ?"

Hẳn chưa từng nghe nói đến chuyện này a! Mà trên chân cô ta chính là một sợi dây thừng cứng rắn không thể nào đứt được! Làm sao có thể...

"Tôi cũng chỉ biết một chút mà thôi..." Hàn Tử Tây khiêm tốn nói: "Hy vọng tôi sẽ không làm cho chú hai thất vọng là được rồi!"

Lúc cô bị trôi, nếu như không phải là hẳn ở sau lưng đánh lén, cô tuyệt đối sẽ không cho hẳn cơ hội xem một màn này.

Những năm kia, Hàn Tử Tây đã sớm biết Sở gia nhìn mình không vừa mắt, trải qua một tuần này cô mới biết sự tồn tại của mình căn bản chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của bọn họ.

Thế thì đã nào, lần này Sở Văn Hiên hẳn tìm những người này cũng đều không phải loại người ngồi không.

Sở Văn Hiên khoát tay: "Nếu đã như vậy, các người hãy cùng nữ chủ nhân tương lai của Sở gia chúng ta, nói chuyện thật tốt một chút!"

"Tốt!" Hàn Tử Tây gật đầu: "Chú hai, tôi đề nghị chú đừng chỉ uống trà, cầm một nắm hạt dưa đập đầu, chuyện xưa kể tiếp sẽ thật sự rất đặc sắc!"

Lúc cô nói chuyện, đôi mắt cô luôn luôn không có ánh sáng như màu mắt của con búp bê, khắc nghiệt hiển thị rõ, thời điểm có một người định giờ chân lên đá, xoay người một cái...

Cái ghế bị người nọ đá nát, có thể thấy được lực đạo lớn ra sao..

Đây chính là kết quả Hàn Từ Tây muốn, nàng lấy lại tự do, một màn vừa rồi đã làm cho cái cảm của Sở Văn Hiến muốn rớt xuống đất.

Một đám người... vậy mà không một ai đứng lên được!

"Cô cô cô..." Nhìn Hàn Từ Tây đang tiến tới gần mình, Sở Văn Hiến lắp bắp nói, đứng lên, xoay người bỏ chạy.

Hàn Từ Tây nhìn thấy, chỉ cười lạnh một tiếng, cô cũng không muốn hấn bị như thế, chẳng qua là lúc cô muốn đi ra ngoài, mà hấn vừa vặn ngăn ở cửa mà thôi.

Hàn Từ Tây biết rõ còn chưa có kết thúc, vô luận như thế nào, thì bọn họ cứ việc tới đây tìm cô, Hàn Từ Tây cô sẽ phụng bồi đến cùng..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nợ máu phải trả bằng máu

Đã nói có cơ hội tốt như vậy, Sở Bích Đình chắc chắn sẽ không thể nào buông tha nó.

Còn không phải đã đến lúc rồi sao!

Mới vừa đi tới chân núi, còn chưa kịp thở một hơi, Hàn Từ Tây đã nghe thấy tiếng động cơ gào thét từ xa truyền đến, ngay trước mặt nàng là một chiếc BMW, cùng một loại xe với chiếc xe năm đó, mà ngay cả biển số xe đều y hệt!

Sở Bích Đình – cô ta đây là muốn khiến cô nợ máu phải trả bằng máu đây mà!

Mặc dù cô quả thật có tội, nhưng là bây giờ cũng không phải là thời điểm cô trả nợ!

Việc đã đến nước này, cũng không có chút băn khoăn nào, Hàn Từ Tây lợi dụng thời điểm xe dừng trước mặt, nhanh chóng quay người chạy đi.

Sở Bích Đình ngồi trong xe thấy thế, cười lạnh một tiếng: "Chạy đi, xem chân của mày nhanh, hay là xe của tao nhanh, Hàn Từ Tây thời điểm nợ máu trả bằng máu của mày đã đến!"

Đang sau, chiếc xe như một con dã thú hung mãnh, đuôi sát từng bước, Hàn Từ Tây hít thở lại một chút, đột nhiên nghiêng đầu, chạy ngược về đường cũ.

Sở Bích Đình không nghĩ tới cô sẽ dùng đến chiêu này, lập tức dồn sức phanh xe lại, việc này thật...

Đúng lúc này, Sở Bích Đình chỉ thấy Hàn Từ Tây đạp vách núi bên cạnh quốc lộ, mượn lực nhảy vọt lên cao một cái, thế nhưng nhảy lên nắp xe của cô ta, chẳng biết lúc nào trên tay còn cầm một tảng đá lớn, lập tức liền đập vỡ kính chắn gió.

Tiếng xe thắng gấp chói tai vang lên, Sở Bích Đình nhanh chóng đẩy cửa nhảy xuống xe, mặc dù động tác rất nhanh, nhưng vẫn là không thể tránh khỏi vài chỗ trên người bị thủy tinh cắt vào, nhất là gò má bên trái, máu chảy đỏ tươi, làm cho Sở Bích Đình vốn không có lý trí càng thêm điên cuồng.

Tiến lên, giờ tay nghĩ cho tiện nhân trước mặt một bạt tai, nhưng Hàn Từ Tây đã chặn cô ta lại, trở tay nhanh chóng cho cô ta một bạt tai trước.

Lần này Sở Bích Đình bị đánh, cô ta bụm mặt, ánh mắt không dám tin: "Tiện nhân, mày lại dám đánh tao?"

"Vì cái gì không dám?" Nói xong, Hàn Từ Tây lại hạ xuống một cái tát: "Thêm lần này liền cân đối rồi!"

"Hàn Từ Tây, mày muốn chết!" Sở Bích Đình hận không thể cắn nát răng, giờ tay lần nữa.

Sở Bích Đình chỉ hận hiện tại trong tay mình không có súng!

Tiện nhân kia bình thường giống như tiểu bạch thỏ, thì ra là vẫn luôn che giấu.

Hàn Từ Tây lui người về phía trước, bởi vì theo quán tính, thân thể Sở Bích Đình liền nghiêng về phía trước, đúng lúc này, Hàn Từ Tây lại đuổi ra một chân, ngăn cô ta một chút.

Sở Bích Đình luôn luôn tâm cao khí ngạo, bây giờ liền chặt vật té ngã trên đất.

"Cứ như vậy giết tôi..." Hàn Tử Tây theo trên cao nhìn xuống cô ta, vẻ mặt khinh miệt: "Sở Bích Đình, đừng nói đến kỹ thuật của cô không được, đến tư cách giết tôi cô cũng không có!"

"Tao không có tư cách!" Sở Bích Đình đứng dậy, ánh mắt hung ác: "Mày hại vị hôn phu của tao, mày nói tao không có tư cách!"

"Đúng vậy, là tôi thiếu cô một mạng, nhưng đó là của Lạc Vân Khuynh, không phải là của cô!" Hàn Tử Tây lạnh nhạt nói: "Ân tình của anh ta, đời này tôi đều không quên, nhưng tôi sẽ không trả nó lại trên tay cô, Sở Bích Đình!"

Lạc Vân Khuynh!

Cái tên này, chính là cây cầu chắn khiến Sở Bích Đình cùng Hàn Tử Tây khó có thể vượt qua.

Hàn Tử Tây nói xong liền xoay người...

"Hàn Tử Tây..." Sở Bích Đình ở phía sau gào thét: "Mày mới không có tư cách nói tên của anh ấy, mày không có tư cách..."

Nói rồi, nước mắt cô ta chảy xuống, đó là người cô ta yêu nhất.

Vốn đã nói, đợi cô ta đến hai mươi tuổi, bọn họ sẽ kết hôn, bọn họ muốn sinh một nam một nữ, như vậy liền trở thành hòa hợp.

Con trai giống cô ta, còn con gái thì giống anh...

Chính là mơ ước tốt đẹp như vậy, lại kết thúc trên tay Hàn Tử Tây.

Mười ba năm, cô ta từ thiếu nữ mười sáu tuổi liền biến thành gái ế sắp ba mươi, trong mười ba năm này, cô ta không có lúc nào là không hận Hàn Tử Tây!

Không có kỹ thuật...

A, Hàn Tử Tây, giờ tao liền cho mày nhìn, kỹ thuật của tao rốt cuộc có được không!

Nhặt lên một mảnh kính bị vỡ trên mặt đất, cô ta từ sau lưng Hàn Tử Tây lao vọt tới...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mộ Cần Du.

Sở thích của Lạc Vân Khuynh chính là phi tiêu, mà Sở Bích Đình yêu hấn như vậy, cho nên cô cũng đã từng âm thầm học qua. Cũng may thiên phú của cô không tệ, lại còn là người đứng thứ hai tại cuộc thi tài của trường năm ấy, mà người đứng đầu tiên đương nhiên là Lạc Vân Khuynh.

Khi đó, đám bạn học còn vẫn hay trêu ghẹo bọn họ, tặng bọn họ danh hiệu “cặp đôi thần tiêu”!

Chỉ là những năm qua, cô không có động tới mà thôi!

Vì vậy, một mảnh vụn thủy tinh vô cùng bình thường bắn ra từ tay Sở Bích Đình, nhưng mảnh thủy tinh lại giống như có linh hồn, bay thẳng về phía Hàn Tử Tây, vừa nhanh lại vừa chuẩn...

Hàn Tử Tây cũng không phải tự đắc không thèm né tránh, mà là cô vốn không biết được điều gì bất thường, nên bước chân vẫn không thay đổi!

Hàn Tử Tây không có phát hiện được là bởi vì giờ phút này tâm tình của cô đã không còn bình tĩnh nữa, và cũng là do cô không biết được Sở Bích Đình còn có loại năng lực này.

Lạc Vân Khuynh!

Một người anh luôn đối tốt với cô vô điều kiện...

Anh Khuynh...

Nguy hiểm ngày càng gần, nhưng Hàn Tử Tây vẫn không hề phát giác, Sở Bích Đình thấy thế, nụ cười trên mặt đã bắt đầu trở nên dữ tợn.

Hàn Từ Tây! Để xem lần này mày còn có thể thoát chết hay không!

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một bóng dáng khéo léo đột nhiên xuất hiện...

“Coi chừng...”

Lúc đó Hàn Từ Tây chỉ nghe được một thanh âm kinh hãi, ngay sau đó là cả người cô bị một lực đạo đẩy mạnh, té nhào xuống nền đất!

***

“A...”

Một tiếng rên khẽ vang lên, kéo lại suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào của Hàn Từ Tây.

Hàn Từ Tây xoay người, nhìn về phía người đang nằm trên giường, thấy cô ta muốn giãy giụa đứng lên, cô đành đi tiến lên nói: “Đừng động, trên người cô còn có vết thương!”

Thái độ của Hàn Từ Tây vẫn lạnh nhạt như thường ngày.

Theo kinh nghiệm của cô, một cô gái bỗng nhiên từ nơi nào nhảy ra cứu cô, cũng rất có thể là một Âu Dương Lâm thứ hai!

Cô gái kia giống như không để ý đến thái độ của Hàn Từ Tây, lại còn cười với cô: “Được! Tôi có thể làm phiền cô lấy cho tôi một cốc nước không?”

“Được!”

Hàn Từ Tây lấy nước cho cô gái đó xong, sau khi uống nước, cô ta cũng rất tự nhiên mở miệng giới thiệu bản thân: “Xin chào, tôi tên là Mộ Cẩm Du, còn cô thì sao?”

Cô gái tên Mộ Cẩm Du này dường như rất thích cười, đôi mắt của cô ấy vốn rất đẹp, khi cười lên lại như những vì sao sáng long lanh. Lông mi của Mộ Cẩm Du cong dài, hai con mắt mênh mông, chiếc mũi cao, đôi môi đỏ hồng...

Là bất kỳ một người đàn ông nào cũng sẽ thích loại con gái như vậy!

“Hàn Từ Tây!” Ngữ điệu của Hàn Từ Tây vẫn luôn lạnh nhạt: “Cảm ơn cô đã cứu tôi!”

“Không cần, không cần đâu, tôi cũng chỉ là mèo mụ vợ cá rán mà thôi...” Mộ Cẩm Du khoát tay, lại đụng đến miệng vết thương làm cho một cơn đau lại ập đến, nhưng vẫn còn quan tâm đến Hàn Từ Tây: “Còn cô có sao không?”

“Tôi không sao!” Hàn Từ Tây nói: “Cô nói cho tôi số điện thoại của người nhà cô để tôi liên lạc với họ, đỡ cho họ phải lo lắng.”

Mộ Cẩm Du nghe vậy, sắc mặt liền tái nhợt thêm vài phần, vẻ mặt cô đơn nói: “Không cần, tôi không muốn gặp bọn họ.”

“Nhà đâu chết tiệt, cháu không muốn gặp chúng ta, vậy thì cháu muốn đi gặp người nào?” Một thanh âm của phụ nữ vang lên, cánh cửa cũng bị đẩy vào.

Tiến vào là một người phụ nữ trung niên, trên người mặc đồ hiệu đắt tiền, nhưng tính tình không tốt chút nào, không ngừng chỉ vào đầu Mộ Cẩm Du: “Nhà đâu chết tiệt kia, có phải cháu muốn trở mặt nhìn chúng ta chết hay không?”

Tự bản thân cháu thấy mẹ và cậu đã đối xử với cháu như thế nào?

Cho tới bây giờ chúng ta cũng chưa từng xem cháu là người ngoài, chúng ta đối xử với chị của cháu như thế, thì đối xử với cháu cũng không hề kém. Hiện tại Hứa gia gặp nạn, một việc nhỏ như vậy mà cháu lại ra sức từ chối.

Mộ Cẩm Du, làm người cũng không cần phải vong ân bội nghĩa như vậy a!”

“Mẹ...” Mộ Cẩm Du đã khóc nức nở: “Cháu biết rõ hai người rất tốt với con. Nhưng là... cháu thật sự... Mẹ, mẹ bảo con làm cái gì cũng được, nhưng cầu xin mẹ đừng bắt con gả cho người đó...”

“Vì sao?” Người phụ nữ nghe vậy rất tức giận: “Mộ Cẩm Du, vậy thì cháu nói cho mẹ nghe một chút, vì cái gì không lấy chồng? Cháu có thể gả cho Sở gia, chính là phúc phận tu luyện mấy đời, nếu không phải chị họ của cháu đã kết hôn, thì mẹ nói thật cho cháu biết, chuyện tốt như vậy cũng không đến phiên cháu đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đơn ly hôn.

Sở gia, người nào Sở gia?

Tuy họ Sở ở B thị không thiếu, nhưng nghe người phụ nữ này nói, giống như là cánh cửa của Sở gia không hề thấp.

Ngưỡng cửa Sở gia cũng không thấp, cũng chỉ có...

Nhưng mà vị thiếu gia này là vị nào?

Sở Hạo?

Suy cho cùng cũng chỉ có hắn mà thôi, hắn cùng với Mộ Cẩm Du còn chưa kết hôn tuổi tác tương tự, chỉ tiếc...

Hắn với cha Sở Văn Hiến của mình đều là cùng một loại người giống nhau thanh danh không tốt, ăn chơi, nhậu nhẹt, gái gú, bài bạc, hút chích, mọi thứ đều biết!!

Người ta đang nói chuyện nhà, cô ở đây không tiện, Hàn Tử Tây nói: "Các vị cứ tiếp tục trò chuyện."

Người phụ nữ nghe thấy có tiếng lạ vang lên liền nhìn về phía vừa phát ra giọng nói đó, giống như vừa mới phát hiện ra cô, lập tức hỏi Mộ Cẩm Du: "Ai vậy?"

"Không ai cả!" Mộ Cẩm Du hờ hững trả lời, đối với Hàn Tử Tây nói: "Cô đi về trước đi, tôi không sao!"

Mộ Cẩm Du cho tới bây giờ đều là cô gái ngoan ngoãn biết nghe lời, lần này phản kháng kịch liệt như vậy, khẳng định là có người thêm dầu vào lửa.

Mà những người thêm dầu vào lửa này, đếm những người phụ nữ thực hiện trên người Hàn Tử Tây xem ra cũng không ít!

Nhìn lại thái độ tránh né của Mộ Cẩm Du, ngay cả giới thiệu cũng không dám, chắc chắn có điều mờ ám!

"Đứng lại!" ánh mắt người phụ nữ nhìn Hàn Tử Tây lập tức thay đổi: "Cô chính là người giúp nó ấy chạy trốn?"

"..."

"Không phải là..." Mộ Cẩm Du nói: "Không phải là cô ấy, là cháu, cũng không phải cháu chạy trốn, cháu chỉ muốn gặp mẹ mình nên nhờ cô ấy một chút..."

"Cháu câm miệng!" Người phụ nữ đi đến trước mặt Hàn Tử Tây: "Vị tiểu thư này, làm bạn, đều là muốn bạn mình gặp được người tốt, tôi còn là lần đầu tiên gặp mặt một người bạn như cô không muốn tốt cho bạn mình như vậy. Cô hãy nói một chút, Sở thiếu có cái gì không tốt, thân là tổng giám đốc của HC, Cẩm Du nhà chúng tôi vì cái gì mà không thể cưới cho anh ta được?"

"Bà nói cái gì?" Hàn Tử Tây không thể tưởng tượng nổi: "Người cô ấy cưới là Sở Trạ Đông?"

".....Đúng vậy!" Cô ta làm gì mà lại phản ứng mạnh như vậy, đôi mắt trừng lớn như vậy, thật dọa người!

Hàn Tử Tây nhìn Mộ Cẩm Du một cái, cái gì cũng không nói, liền rời khỏi phòng bệnh.

***

Sở gia.

Đối với tin tức này, khiếp sợ không chỉ có mình cô mà còn có Sở Trạ Đông.

"Bà nội, bà nói đùa gì vậy?"

Lão phu nhân trở về lần này không hề đơn giản, bây giờ còn muốn hắn cưới cô gái khác.

Thái độ của lão phu nhân đối với Hàn Tử Tây...

Con người tối đen, chợt lóe lên ánh sáng kì lạ!

"Không có nói đùa, lễ cưới đã được định!" Sở lão phu nhân ôn tồn ngồi trên sô pha, không phải là thương lượng, mà là ra lệnh: "Hôn ước sẽ tổ chức vào ngày mai!"

Ngày mai?

Ngày mai vừa đúng lúc là chúc mừng tròn một năm!

"Bà nội là muốn con phạm tội trùng hôn sao?" Sở Trạm Đông cười nói: "Bà nội, hiện tại đang là thế kỷ hai mươi mốt, chỉ có thể cưới một người mà thôi!"

Mười sáu năm trước, cứng rắn buộc một Hàn Từ Tây vào người hắn, mười sáu năm sau, lại lập lại chiêu cũ!

"Đây..."

Lão phu nhân đem một tờ giấy từ trong túi ra, bỏ ở trên mặt bàn.

Sở Trạm Đông mở ra, thấy được...

Là đơn ly hôn!

Cũng đã định ngày ly hôn!

Những thứ này, hắn lại chẳng hay biết gì!

Sở Trạm Đông nhìn thẳng mặt Sở lão phu nhân, khiêu mi nói: "Bà nội, thủ đoạn của bà rất cao tay, cái thứ này chưa từng đến tay cháu, cháu cần phải kiểm chứng!"

"Đúng vậy, sẽ không phải là dùng tiền làm giả chứ?" Hàn Từ Tây bước nhanh từ cửa đi vào phòng khách, đoạt lấy tờ giấy từ trong tay của Sở Trạm Đông, nhìn mặt của lão phu nhân, không hề chớp mắt, tia máu đỏ trong nháy mắt đã giăng đầy.

Người cô kính yêu nhất là lão phu nhân, rõ ràng...

Hàn Từ Tây nắm giấy ly hôn trên tay, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, càng lúc càng rõ ràng: "Bà nội, cháu có thể kiểm tra một chút không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hắn cưới một người khác, cô lấy một người khác

Giấy ly hôn, đương nhiên không thể là giả được!

Phía trên chính xác là hình của cô!

"Bà nội..."

Phía trên đỉnh đầu treo đèn, ngọn đèn sáng rực rỡ, chiếu vào con ngói của Hàn Từ Tây có thể nhìn thấy ánh mắt cô bây giờ lóe lên tia sáng, cô đưa tay cầm giấy ly hôn lên: "Thứ cho con ngu dốt, kính xin bà nội chỉ rõ những chỗ mà con đã làm sai!"

Sở lão phu nhân năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, mái tóc so với hai tháng trước khi rời khỏi nhà trắng thêm không ít, khuôn mặt dường như cũng già đi một chút.

Nói tóm lại, bà đích thực đã thay đổi, ngay cả thái độ đối với cô cũng hoàn toàn thay đổi một trăm tám mươi độ!

"Ngu dốt?"

Lão phu nhân ánh mắt giễu cợt, bi thương hiện lên rõ rệt: "Tiểu Tây, từ lúc cháu theo ta tiến vào trong Sở gia, lão phu ta đối xử với cháu không phải là ruột thịt mà còn hơn cả ruột thịt.

Vì muốn giữ chân cháu ở lại đây lâu dài, ta đã ép buộc cháu trai duy nhất của mình lấy cháu làm con dâu nuôi từ bé, bảo vệ cháu ở mọi nơi, không hòa thuận cãi nhau cũng đành, chính là...

Tiểu Tây, cháu còn không vừa lòng cái gì, hay cháu muốn làm cái gì đều có thể nói thẳng ra, vì sao cháu lại phải làm như vậy chứ?

Cháu có biết hay không, khi thấy cháu cùng...

Thôi, cũng là trách ta!

Biết rõ dưa hấu xanh không ngọt, vẫn cứ khăng khăng làm theo ý mình.

Cháu cũng không cần phải giả vờ nữa, ta cũng không trách cháu được!

Dù gì cháu cũng lưu lại ở Sở gia nhiều năm như vậy, ta cùng Âu Dương gia đã trao đổi qua.

Mặc dù Âu Dương Lâm không chịu gặp mặt, nhưng nói như thế nào hẳn cũng là người thừa kế duy nhất của Âu Dương gia, hai đứa đã ...

Năm phần trăm cổ phần công ty Sở Thị, cứ coi như là của hồi môn cưới của cháu đi..."

Thì ra không chỉ riêng Sở Trâm Đông cưới vợ, mà cô còn phải khác lấy người khác?

"Bà nội, bà hy vọng cháu sẽ trả lời như thế nào đây?"

Con mắt Hàn Từ Tây càng lúc càng ửng hồng, cô nghĩ muốn chịu đựng nhưng căn bản là không nhìn được, tự giễu cợt chính mình: "Giả vờ? Đúng vậy, một đôi gian phu dâm phụ bị bắt quả tang tại trận, nếu cảm thấy oan ức, thì đúng thật là giả vờ quá rồi!"

Ai cũng có thể không tin mình, cô cho rằng bà nội sẽ khác!

Cũng là!

Cho dù đối xử với cô tốt hơn đi chăng nữa, dù sao cũng không phải là ruột thịt, lại chính mắt thấy cảnh tượng như vậy...

Lão phu nhân cùng Sở gia mấy ngày qua có điểm bất thường, cô cũng đã đoán ra được phần nào.

Thì ra trong mắt họ thật sự tin rằng cô cùng Âu Dương Lâm "Quan hệ bất chính với nhau"!

"Cảm ơn bà nội, xin hỏi ngày cưới của cháu là khi nào?"

"Cũng là ngày mai!" Nói lời này xong cũng là lúc đáy mắt lão phu nhân xẹt qua một chút tia sáng phức tạp do dự.

"Ngày mai sao?" Hàn Từ Tây gật đầu: "Ngày mai thật đúng là ngày tốt đây! Đúng rồi bà nội, cháu có thể đem năm phần trăm cổ phần đổi thành cái khác không?"

"Cháu muốn cái gì cứ việc nói?" Lão phu nhân rất hào phóng nói: "Chỉ cần là Sở gia ta có!"

Tiểu Tây, bà nội có lỗi với người!

"Bất kỳ cái gì sao?" Hàn Từ Tây dường như không yên tâm hỏi lại lần nữa để xác nhận: "Bất kỳ thứ gì của Sở gia bà nội đều đồng ý cho cháu?"

"Đúng!"

"Tốt!"

Hàn Từ Tây xoay người nhìn khắp Sở gia.

Đây là nơi mình bắt đầu sống từ lúc tám tuổi, tới bây giờ đã được mười sáu năm!

Mới vào Sở gia, cô giống như một tiểu thư nhà giàu, vô cùng hiếu kỳ tò mò, nhưng rồi cũng không dám tự tiện làm bất cứ điều gì theo ý mình!

Thời gian từ từ trôi qua, bây giờ suy nghĩ lại, mười sáu năm quả thật không hề ngắn!

Ở chỗ này, cô gần như không thể làm được một việc gì chân chính, cũng không được mong muốn bất cứ thứ gì của chính mình, bây giờ có thể rời đi, quả thật là một cơ hội rất quý báu, chỉ là...

Vẫn không thể!

Nơi này không chỉ là nơi cô ở trong suốt mười sáu năm qua, mà còn có...

Thu hồi ánh mắt từ bốn phía, Hàn Từ Tây nhìn thẳng vào lão phu nhân: "Bà nội cháu đã chọn xong!"

"Cháu nói đi!" Lão phu nhân không phát hiện thấy điều khác thường bên trong mắt của cô.

Hàn Từ Tây gật đầu, đưa tay chỉ một phía...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cháu muốn anh ấy.

Hàn Tử Tây tiện tay chỉ về một hướng, âm lượng tuy nhỏ, nhưng giọng nói lại tràn đầy khí phách: “Cháu muốn anh ấy! Ở Sở gia bất luận cái gì, cháu đều không muốn, cháu chỉ muốn anh ấy!”

Nhìn thấy ngón tay như ngọc của cô thiếu chút nữa đã chạm phải cánh mũi của hắn, con người Sở Trạm Đông đen lại, thoáng chốc ánh lên một tia sáng kỳ lạ, nhưng có thể ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra, khóe miệng tại nơi hai người kia không nhìn thấy, đúng là hơi cong lên.

“Tiểu Tây!” Sắc mặt Chung Huyền thay đổi, mang theo vài phần uy nghiêm: “Không phải bình thường cháu nghe lời bà nhất sao?”

Quả nhiên là có tình cảm sao?

Đối với việc ly hôn, không phải ngày trước cháu trai của bà suốt ngày nói ở bên miệng, bà cũng đã từng nói qua, toàn bộ nghe ý kiến của bà sao?

“Bà, bà không muốn sao?” Biết rõ ý tứ trong lời nói của bà, dù vậy lời nói của Hàn Tử Tây vẫn mang nét ủy khuất: “Vừa rồi chính bà nội đã đồng ý mà, chỉ cần cháu nói ra, Sở gia bất luận cái gì đều sẵn lòng cho cháu!”

“Bà đồng ý với cháu sẽ cho cháu bất cứ vật gì của Sở gia!” Tiểu nha đầu này, bình thường nhìn rất hiền lành ngây thơ, nhưng hóa ra lại nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy.

“Bà, có phải là bà nhớ lầm rồi không?” Hàn Tử Tây cười như không cười: “Cháu vừa mới nói muốn đem năm phần trăm cổ phần của công ty đổi thành thứ khác, từ đầu đến cuối cháu đều chưa nói qua cái khác cụ thể là cái gì, bà cũng đã đồng ý với cháu, chỉ cần là Sở gia có, không cần biết là thứ gì. Chúng ta giống như ai cũng không nói đó là cái gì đi.”

“Cháu...”

“Cháu biết rõ thiếu gia không phải là đồ vật...” Hàn Tử Tây nhếch mày: “Nhưng bà nội dám nói, anh ấy không phải là người của Sở gia sao?”

Cô gái này còn dám khiêu khích bà nội, gan của cô cũng quá to rồi!

Nhưng cũng không thể nói...

Hắn thích cô!

Đợi một tí!

Khi trong lòng Sở Trạm Đông xuất hiện ba chữ kia, khiến mặt hắn đen lại.

Thích cô sao?

Vừa rồi cô còn nói móc mắng hắn không phải là thứ đồ vật...

Tốt lắm!

“Bà nội, cho cháu hỏi một vấn đề, là bà có thể cho cháu biết vị tiểu thư mà bà sắp xếp cho cháu là ai không? Ngày mai phải kết hôn, vậy mà cháu còn không biết gì về vợ tương lai của mình à!”

Sở Trạm Đông trầm tĩnh lên tiếng, đôi mắt sáng lên nhìn Hàn Tử Tây, thâm ý rõ ràng dù đang nói với Sở Lão phu nhân nhưng vẫn ung dung khiêu khích cô.

“Đây là tài liệu về cô ấy!” Bà nội lấy ra một chiếc túi da.

Xem ra việc này đều có chuẩn bị!

Sở Trạm Đông mở ra, khi nhìn vào tờ giấy, tại thời điểm thấy tấm hình nhỏ trên đấy, đôi mắt đen bỗng nhiên co lại, nhưng chỉ trong giây lát rồi biến mất, khẽ nói: “Mộ Cần Du!”

“Đúng!” Bà nói tiếp: “Đây là cháu ngoại của Hứa gia, sáu năm trước mẹ con bé qua đời, được Hứa gia nhận nuôi! Giờ đã 20 tuổi, tính cách và ngoại hình cũng không tệ, cũng là đúng lúc...”

Bà không hề chớp mắt nhìn cháu trai, thâm ý nói: “Cháu thật sự không muốn lấy sao? Nếu bỏ qua cái thôn nhỏ này, vậy thì không phải cái khách sạn cũng sẽ không tới tay cháu sao?”

Bà dám chắc, cháu trai sẽ đồng ý!

Nhưng, hành động kế tiếp của hắn, lại để cho lòng bà càng thêm bất an.

“A...” Sở Trạm Đông cầm tài liệu trong tay, hướng về phía mặt bàn ném lên, ánh mắt nhìn về phía bà nội, không thèm để ý tới: “Quyền chủ động giống như không trong tay cháu!”

Hắn đứng dậy, ôm trọn vòng eo Hàn Từ Tây: “Như mọi người vừa rồi đã giao ước, cháu bây giờ là của cô ấy, bà hay là hỏi cô ấy đi!”

Hắn khẽ nhẹ cầm dưới cằm của Hàn Từ Tây, bộ dáng tươi cười mê hoặc: “Bà xã thân yêu... Không, là vợ trước mới đúng! Vợ trước yêu dấu, vận mệnh của anh giao cho em đây, nhưng vạn lần đừng để anh thất vọng đây!”

Không khí giữa hai người dường như không đứng im, Hàn Từ Tây có thể cảm nhận được!

Đặc biệt về mặt của Sở Trạm Đông vừa rồi lúc xem tài liệu, tuy thay đổi chỉ trong giây lát, nhưng cô vẫn nhận ra được.

Mộ Cẩn Du?

Ở bên cạnh hắn mười sáu năm, nhưng cô vẫn chưa từng nghe qua tên của người ấy!

Thế nhưng bà nội có thể tìm được cô ta, lại kết hợp với vẻ khác thường của Sở Trạm Đông, xem ra Mộ Cẩn Du này, cô phải tìm hiểu thật tốt một phen mới được!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chồng yêu, chúng ta cũng lên lầu nghỉ ngơi đi thôi.

Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Từ Tây liền làm một việc làm khiến mọi người kinh ngạc.

"Bà nội..." Cô nói: "Bà có đáp ứng yêu cầu của con không?"

"Tiểu Tây!" Giọng điệu Chung Huyền tràn đầy bất đắc dĩ: "Bà nội biết con sẽ trách bà, thế nhưng... Vì Sở Gia, bà nội không thể làm như vậy!"

"Vậy bà nội không đáp ứng con sao?" Hàn Từ Tây không cử động nói: "Vậy thì con sợ rằng hôn lễ ngày mai sẽ không cử hành được đâu!"

Xoạt...

Vừa nói xong, tờ giấy ly hôn đang cầm trong tay cô đã trở thành hai mảnh, sau đó chồng hợp lại làm một, tiếp tục xé thêm một vài đường nữa, cho đến khi nát bấy, mới vung tay lên ném đồng giấy vụn vào sọt rác cách cô khoảng hai thước, ném rất chuẩn xác, không một mảnh vụn nào rơi ra ngoài!

"Bà nội, thời gian không còn sớm nữa, bà nhớ nghỉ ngơi sớm một chút!"

Trước con mắt không dám tin nổi của lão phu nhân, cô kéo Sở Trạm Đông nói: "Chồng yêu, chúng ta cũng lên lầu nghỉ ngơi đi thôi!"

***

Lầu ba, tại phòng của Sở Trạm Đông.

Vừa mới vào phòng, Hàn Từ Tây liền buông Sở Trạm Đông ra: "Thiếu gia nghỉ ngơi sớm một chút!"

Căn phòng của hai người, mặc dù ở đây chỉ có một tầng trệt, nhưng trên dưới cũng vừa vặn đối xứng.

Nửa đêm nếu cô bị hắn gọi xuống, thì cô đều đi lên sân thượng thay hắn gác đêm!

Phải đi bây giờ sao?

"Cô không phải là cần nghỉ ngơi sao?" Sở Trạm Đông nhàu mày: "Quả nhiên thân phận thay đổi thì con người cũng thay đổi, tính tình cũng thay đổi theo! Vợ trước của tôi!"

Thật giống như hắn cố ý, hai chữ “vợ trước” nói ra còn mang theo ý nghĩa nghiền ngẫm!

Hàn Từ Tây dừng bước, xoay người lại nói: "Xin lỗi thiếu gia, tôi phải vội đi thăm ân nhân đã cứu mạng tôi..."

Cố ý dừng lại một lát, cô cẩn thận lắng nghe động tĩnh phía sau.

"Là Âu Dương Lâm sao?" Giọng điệu Sở Trạm Đông bình thản nói: "Cũng đã trễ như vậy rồi, bây giờ cô đi ra ngoài sợ rằng không được tốt cho lắm, để

tôi đưa cô đi có được không?"

"Được thôi!" Hàn Từ Tây xoay người lại nhìn hần lên tiếng: "Thiếu gia nghĩ rất chu đáo, bà nội đang chú ý đến tôi, tôi bây giờ ra ngoài chính là không được tiện, vậy cảm ơn thiếu gia rất nhiều!"

"Cô khách khí rồi, chúng ta là ai cơ chứ!" Sở Trạ Đông cầm chìa khóa xe, đối với cô nhướn mày: "Đi thôi, nếu không thì Âu Dương tiên sinh sẽ rất sốt ruột!"

***

Chờ khi chiếc xe đi xa Sở gia, đến khúc cua, thì Hàn Từ Tây đột nhiên lên tiếng: "Không phải quẹo trái!"

"Bên này tương đối gần!" Sở Trạ Đông nói: "Đi bên này tiết kiệm không ít thời gian, giúp cho cô và Âu Dương tiên sinh gặp nhau sớm một chút!"

Hần nói lời này, giống như là vì Hàn Từ Tây mà suy nghĩ, giọng điệu cũng rất hòa nhã.

Hàn Từ Tây nhìn những đường cong của một bên khuôn mặt của hần, ánh mắt lóe lên, thản nhiên nói: "Không phải đi Âu Dương gia, mà là tới bệnh viện!"

"Bệnh viện?" Sở Trạ Đông nghiêng đầu hỏi: "Thế nào lại đi bệnh viện, xảy ra chuyện gì sao?"

"Chỉ là một vết thương nhỏ thôi!" Hàn Từ Tây thu hồi tầm nhìn của mình, nhìn cảnh đêm phía trước đèn xe nói: "Đi đến bệnh viện thành phố!"

"Là như vậy sao!" Sở Trạ Đông cũng thu hồi ánh mắt, đôi mắt nặng nề có thể so với bóng đêm, một tia sáng âm u lóe lên: "Tôi có thể hỏi cô một vấn đề hay không?"

"Thiếu gia muốn biết điều gì, cứ việc hỏi!" Hàn Từ Tây phóng khoáng nói: "Tôi nhất định sẽ không giấu giếm dù chỉ một chút."

"Thật sao?" Sở Trạ Đông cười lại như không cười: "Không nên nghiêm túc như vậy, cũng không phải là vấn đề to tát gì, tôi chỉ hiếu kỳ, tôi không phải đã từng nói rằng cô muốn cái gì, đợi bà nội về thì nói ra, tại sao cô lại phản đối?"

"Thiếu gia không biết sao?" Hàn Từ Tây hỏi: "Tôi cho rằng thiếu gia phải biết chứ!"

"Biết cái gì?" Sở Trạ Đông buồn cười: "Tôi phải biết sao?"

"Bởi vì..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ngoài dự đoán...

"Bởi vì không bỏ được..."

Hàn Từ Tây thành công hấp dẫn ánh mắt của hần, cô chớp cũng không chớp mắt nhìn hai con người của hần ẩn chứa sự thâm thúy, lại mang theo một tia cô xem cũng thể hiểu được, môi anh đào tiếp tục mấp máy: "Gần đây thiếu gia đối với tôi thật sự là quá tốt, không chỉ tặng cho tôi bảo ngọc, lại còn muốn ở tại buổi chúc mừng long trọng tròn một trăm năm thành lập công ty giới thiệu thân phận của tôi cho tất cả mọi người, vì vậy thật sự là tôi không bỏ được!"

"... Như vậy sao!" Sở Trạ Đông làm như bưng bình, nhìn cô cười, khóe miệng tạo thành một độ cong vô cùng quyến rũ: "Tôi cũng cảm thấy gần đây tôi đối tốt với cô, thật sự là không sai! Chỉ là... Nhìn cô như vậy, không sợ làm tâm của Âu Dương tiên sinh đau sao?"

Đáy mắt của hần đã không còn cảm xúc mà Hàn Từ Tây xem thế nào cũng không hiểu, chỉ còn lại sự vui vẻ mà che dấu ở bên dưới chính là vẻ lạnh nhạt tột cùng.

Hàn Từ Tây cũng hoài nghi mới vừa rồi là chẳng lẽ là cô đã nhìn lầm sao?

"Cuộc sống đôi khi có thật nhiều thời điểm, không thể lường toàn, tôi chỉ có thể ở phương diện khác đền bù tổn thất cho Âu Dương Lâm mà thôi!" Hàn Từ Tây cố ý nói tiếp lời của anh.

Quan hệ giữa cô và Âu Dương Lâm, cứ tùy ý để anh hiểu lầm đi, cô cũng không muốn giải thích thêm bất kì lời nào!

"Ví dụ như hiện tại cô tính toán bù đắp cho hần bằng cách nào?"

"Tôi còn chưa nghĩ ra, chờ nghĩ xong tôi sẽ nói cho thiếu gia biết!" Đây cũng là Hàn Tử Tây cố ý thừa nước đục thả câu.

Sở TrạĐông gật đầu: "Tốt, tôi rất mong đợi đáp án của cô!"

Đọc theo đường đi tiếp theo, hai người cũng không nói cái gì, mãi cho đến bệnh viện.

Lúc xuống xe, Hàn Tử Tây làm như không có gì mời Sở TrạĐông: "Thiếu gia cũng lên đi, tôi đoán chắc tạm thời cũng đi không được, thiếu gia ở dưới chờ, cũng rất nhàn chán!"

“Được!”

***

Khi đi vào phòng bệnh, ánh mắt của Sở TrạĐông liền nhìn đến người đang ngồi trên giường bệnh kia. Nhưng Sở TrạĐông phải thừa nhận rằng, Hàn Tử Tây biết rất rõ tâm lý của hắn, rất rõ!

Cố ý làm cho mình hiểu lầm, lại cố ý gọi lòng hiếu kỳ của mình, cuối cùng thành công dẫn hắn tới gặp cô gái này!

Là Mộ Cẩ Du!

A!

Chỉ sợ làm cô thất vọng rồi!

"Không phải đi xem Âu Dương tiên sinh sao, vị tiểu thư này là..." Sở TrạĐông nhìn về mặt Mộ Cẩ Du mờ mịt: "Cô nói ân nhân cứu mạng là cô gái này sao?"

"Ừ!" Không phải là kiểu phản ứng này a?

"Vậy thì tôi còn phải hảo hảo cảm ơn cô ấy!" Sở TrạĐông đi đến bên giường, đối với Mộ Cẩ Du chân thành nói lời cảm tạ: "Nghe nói là cô đã cứu vợ của tôi, cảm ơn!"

"Không cần cảm ơn..." Một người đàn ông vô cùng đẹp mắt anh tuấn, lại còn thân sĩ hữu lễ, Mộ Cẩ Du có điểm mặt đỏ: "Tôi cũng không có làm gì, chỉ là trên đường đi cũng viếng mẹ của tôi, vừa vặn gặp phải mà thôi, tiên sinh không cần khách khí!"

Sự khách sáo của hai người làm cho đôi mắt thanh tú của Hàn Tử Tây nhăn lại, ánh mắt nghĩ ngợi một điều gì đó.

Thật sự là cô đã suy nghĩ nhiều sao?

Thời gian kế tiếp giữa hai người thực sự giống như là lần đầu tiên gặp mặt, đều không có lộ ra nửa điểm dấu vết gì!

Hàn Tử Tây cũng không muốn làm rõ quan hệ giữa hai người, cô dẫn hắn đến, mục đích cũng đã đủ rõ ràng rồi, thông minh như Sở TrạĐông, sao lại có thể không hiểu.

Quả nhiên, trên đường trở về, Sở TrạĐông liền làm rõ: "Có phải tôi đã làm cho cô thất vọng, hiện giờ cô đã chiếm được điều cô muốn chưa?"

"Tôi chỉ là sợ sau này thiếu gia sẽ hối hận!" Hàn Tử Tây không vội cũng không hoảng hốt: "Thiếu gia không phải đã nói rồi sao, vận mệnh của thiếu gia đang ở trong tay tôi, tôi cũng không thể để cho thiếu gia thất vọng, không khỏi thiếu gia về sau thật sự có khả năng thất vọng, tôi cảm thấy bây giờ tốt nhất là nên để cho thiếu gia thấy tận mắt rằng Mộ tiểu thư tương đối khá!"

"Cô không sợ, tôi thật sự sẽ hối hận?" Sở TrạĐông nửa thật nửa giả nói: "Mộ tiểu thư kia, quả thật là như bà nội nói, khuôn mặt xinh đẹp, mà gia cảnh lại tốt!"

"Cho nên..." Hàn Tử Tây theo nói tiếp: "Thiếu gia đã hối hận sao?"

Sở TrạĐông dừng xe lại, cời dây an toàn ra, nghiêng người về phía chỗ ngồi của Hàn Tử Tây, cho đến khi đem cả người cô vây lại trong lòng mình, lúc này mới nhìn thẳng vào đôi mắt vô cùng quen thuộc của cô. Bây giờ đôi mắt của cô đã không còn là một đôi mắt đẹp trầm lặng giống lúc trước, môi hắn khẽ nhấp máy, buồn bã nói...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Mới sáng tinh mơ đã không bình thường.

"Như thế nào, chẳng lẽ cô sợ hãi tôi sẽ hối hận?"

Sở Trạm Đông vừa nói vừa tiến tới gần môi cô, bất cứ lúc nào cũng có thể dán lại cùng một chỗ: "Vậy hãy để cho tôi nhìn thấy thành ý của cô đi!"

Giọng nói của hắn mang theo sự đùa cợt, ánh mắt tràn đầy vẻ nghiền ngẫm, lại toát lên vẻ bất cần đời của một hoa hoa công tử.

Thật sự là dù một chút Sở Trạm Đông cũng không có bị ảnh hưởng sao?

***

Hôm sau... cũng chính là ngày lễ tròn một trăm năm thành lập tập đoàn Sở thị.

Một tập đoàn có thể đứng vững suốt một trăm năm đã không dễ, chứ nói chi đến chuyện đứng đầu nghiệp giới.

Ngày lễ chúc mừng kỷ niệm tròn một trăm năm này đã được lên kế hoạch chuẩn bị từ nửa năm trước, điều đó có thể biết cho mọi người biết được buổi lễ hôm nay ý nghĩa như thế nào.

Khi Sở Trạm Đông nói muốn ở lễ mừng long trọng này giới thiệu thân phận của cô cho mọi người, lúc đó cô đã nghĩ rằng hắn chỉ đang nói đùa mà thôi.

Lúc trước không cho Sở Trạm Đông đội nón xanh, thì cũng khó có khả năng về sau hắn sẽ bị đội nón xanh a!

Cô đang suy nghĩ gì vậy!

Bây giờ cô đang là thư ký của Sở Trạm Đông, mà buổi lễ hôm nay quan trọng như vậy, nhất định là sẽ bề bộn nhiều việc, cho nên cô vẫn nên dậy sớm đi đến đó chuẩn bị cho tốt mới đúng.

Cho nên khi kim đồng hồ mới chỉ bảy giờ, Hàn Tử Tây đã chuẩn bị đi ra cửa.

Ai ngờ khi cô vừa mới mở cửa phòng ra, thì đã nhìn thấy một người đang đứng trước cửa chờ.

Không phải là hắn đang đứng ở phòng đối diện, mà là bộ dáng vừa đứng lúc đến trước cửa phòng cô.

Là Sở Trạm Đông!

Vào giờ này mà cô lại được nhìn thấy hắn quả nhiên đã làm cho Hàn Tử Tây kinh ngạc vô cùng, bởi vì bây giờ mới bảy giờ!

Người này mà có một tật xấu không bao giờ bỏ được mà chỉ có Hàn Tử Tây cô biết được...

Đó chính là ngủ dậy vô cùng trễ, khi rời giường luôn kèm theo tâm trạng không tốt bao giờ. Bình thường vào giờ này đáng lý là hắn vẫn còn đang ngủ, và đều ngủ thẳng đến khi tự tỉnh dậy, vì vậy thời gian hắn đến công ty thường luôn không cố định.

Bất quá dù sao hôm nay chính là lễ chúc mừng tròn một trăm năm thành lập Sở Thị, xác thực là không thể khinh thường.

Hàn Tử Tây lấy lại vẻ bình tĩnh, hướng Sở Trạm Đông gật đầu: "Thiếu gia!"

Sở Trạm Đông cũng thân nhiên gật đầu, trước khi rời đi còn khẽ nói thầm vào tai cô một câu không rõ ý tứ hàm xúc: "Tôi còn tưởng rằng phải đợi thêm một lát nữa chứ!"

Cho nên... cũng không phải hắn đứng lúc đi ngang qua, mà là có ý đợi cô? Khoảng thời gian hắn chờ ngoài này có thể ngắn sao?

Nhưng là hai người không phải là trực tiếp đến công ty, mà là...

... Đến tiệm bán quần áo!

Hàn Tử Tây liếc mắt nhìn trang phục trên người Sở Trạm Đông, hôm nay hắn chỉ mặc một bộ tây trang màu trắng khá đơn giản...

Cũng không trách được hôm nay người này đột nhiên dậy sớm như vậy. Dù sao Sở Trạm Đông thân là tổng giám đốc, hình tượng chắc chắn rất quan trọng!

Chỉ là, tiệm bán quần áo này cũng mở cửa quá sớm đi!

"Còn thất thần làm gì, vào đi!"

"..." Trước kia không phải là cô luôn ở bên ngoài chờ hắn sao?

Cuối cùng Hàn Từ Tây đành cùng hấn đi vào. Khi mới vừa bước vào cửa, thì thanh âm thanh chào hỏi chính tề to đến mức làm Hàn Từ Tây có chút đau đầu.

“Xin chào Sở thiếu!”

Có vẻ như Sở Trạ Đông kiểu cách chào hỏi như vậy, từ Hàn Từ Tây góc độ nhìn sang có thể thấy được ánh mắt của hấn trầm xuống, nhưng là hấn khoát tay thân nhiên nói: "Đều đi xuống đi!"

Cứ như vậy?

Cũng đúng thôi! Ở trước mặt bất cứ người nào hấn đều không bao giờ tức giận, chỉ ngoại trừ đối với cô mà thôi!

"Tới đây!"

Hàn Từ Tây vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên bị một thanh âm ôn nhu kéo trở về. Khi cô ngược mắt nhìn lên thì thấy hấn đang cười với cô: "Tới xem một chút xem có bộ nào thích không?"

"..." Hấn đang chọn quần áo cho cô sao?

Mặc dù trang phục ở nơi này phần lớn đều là lễ phục tham gia yến hội, nhưng là cô cũng không có suy nghĩ gì nhiều!

Bởi vì trang phục hôm nay cô mặc chính xác là... không quá trang trọng!

Bữa tiệc trang trọng như vậy, cô thân là thư ký, nhất định là không tránh khỏi việc phải xuất hiện cùng Sở Trạ Đông.

Hiện tại cô đang mặc một bộ đồ màu đen, phong cách giống như nhân viên văn phòng, nếu bình thường thì hoàn hảo, nhưng vào trường hợp ngày trọng đại như hôm nay thì có vẻ như nó mang đến không khí trầm lắng. Buổi lễ của người ta là lễ mừng, mà bộ dáng của cô lại giống như đi đến tang lễ vậy.

Nếu Sở Trạ Đông nói cô chọn, vậy thì cô cứ chọn thôi. Vì vậy Hàn Từ Tây chọn một bộ váy màu trắng bó sát người dài đến gối, cũng không mất vẻ trang trọng, lại không quá già.

Khi cô đang muốn cầm bộ váy chuẩn bị đi vào phòng thay đồ, thì đột nhiên lại bị Sở Trạ Đông gọi lại: "Chờ một chút..."

Hàn Từ Tây dừng bước lại, xoay người lại nhìn hấn, lại nhìn thấy hấn đang cầm một...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Cũng có lẽ là đã yêu

Là một bộ váy đuôi xòe ngang ngực màu đỏ thắm!!

Hàn Từ Tây đột nhiên có dự cảm xấu, nháy mắt liên tục, khi thấy môi mông của hấn khê mở, chứng minh giác quan thứ sáu của cô quả thật rất chuẩn!

"Mặc vào thử xem!"

Mặc cái này vào không giống như vội về chịu tang, mà là giống như cô dâu ngày cưới đi!

Hàn Từ Tây từ chối nhã nhặn: "Hôm nay có nhiều chuyện, ý tốt của thiếu gia tôi xin nhận, nhưng tôi..."

"Xem ra là muốn tôi giúp cô!" Sở Trạ Đông tự nhiên tiến lên, đem cô đẩy vào trong phòng thay quần áo.

Cuối cùng Hàn Từ Tây đành phải thỏa hiệp: "Tôi tự mình thay!"

"Được!" Sở Trạ Đông buông tay: "Xem ra phong độ thân sĩ của tôi không được thể hiện rồi!"

Phong độ thân sĩ cái quỷ!

Hàn Từ Tây âm thầm phỉ nhổ, là phong độ cường đạo thì có!

Thời điểm Hàn Từ Tây thay quần áo, Sở Trạ Đông cũng cho người mang đến một bộ Tây phục, đợi cô thay xong đi ra cũng là lúc hấn đang cài khuy tay áo.

Nghe cửa phòng thay quần áo vang lên, hấn ngược mắt nhìn lên, khi thấy cô mặc bộ váy đó, con ngươi đen như có như không nheo lại.

Cất bước, đi đến trước mặt cô, tay ôm ngực đánh giá cao thấp, vui lòng ca ngợi: "Không tồi!"

"..." Uống lộn thuốc sao?

Hàn Tử Tây cảm thấy, hôm nay dường như sẽ phát sinh chuyện gì đó?

Nhất là khi trước mắt cô xuất hiện cái cà vạt có màu sắc giống như bộ đồ trên người cô thì cái cảm giác này càng mãnh liệt!

Sở Trạm Đông đem cà vạt nhét vào trong tay cô, vươn cánh tay ôm lấy eo của cô, thuận thể làm cho khoảng cách của hai người trong nháy mắt gần vô cùng, gần đến mức thân thể Hàn Tử Tây khẽ ngửa ra sau, mới không chạm vào lồng ngực nóng hổi của hấn

Giọng nam mị hoặc vang lên trên đỉnh đầu của cô: "Giúp tôi!"

Thời điểm nói hai chữ này, hấn khẽ nhếch hàm dưới, ý tứ biểu hiện rõ ràng.

Đeo caravat!

Đừng xem trước nay những việc ăn uống vui chơi ngủ nghỉ của hấn Hàn Tử Tây mọi thứ đều tham dự, chỉ duy nhất có đeo caravat là cho tới bây giờ cũng không có làm qua !

Bình thường hấn cũng không yêu thích mang thứ này, trừ phi trường hợp cần thiết.

Nhưng những thứ cà vạt kia, ở thời điểm cần dùng, đều đã được chuẩn bị từ trước chỉ cần đeo lên cổ là được.

Trước đây Hàn Tử Tây không hiểu, vẫn là Cố Hạ nói, lần đầu tiên Lãnh Dạ muốn cô ấy đeo caravat cho hấn, khiến cô ấy khản trương muốn chết!

Lúc ấy cô còn buồn bực, không phải chỉ là đeo cà vạt sao, ở bên cạnh hấn nằm vùng lâu như vậy đều không khản trương, chẳng lẽ cô ấy yêu Lãnh Dạ rồi?

Lúc đó Cố Hạ nói như thế này: "Đàn ông là một loại sinh vật tương đối khó chịu cùng với rối loạn gì đó, có lời gì, đôi khi không sẽ nói thẳng ra.

Cũng giống như Lãnh Dạ, trước kia cà vạt chưa bao giờ để cho tôi chạm vào.

Dù cho chúng tôi cái gì đều đã làm, quan hệ thân mật đến không thể thân mật thêm.

Hấn đối với tôi cũng vẫn có chỗ giữ lại .

Loại giữ lại này, liền thể hiện ở việc đeo caravat nhỏ này.

Hấn có lẽ cảm thấy, tôi không sẽ phát hiện, cũng sẽ không nhiều nghĩ!

Trên một quyển sách có viết, một chút chuyện nhỏ trong mắt chỉ đáng xem thường, nhưng lại ở lòng của mỗi người khác nhau đều có địa vị khác nhau.

Giống như việc giúp một người đàn ông đeo caravat mà nói, đàn ông cùng phụ nữ có cách nhìn không giống nhau.

Đối với nữ nhân có lẽ sẽ không quá coi trọng, có thể đeo cho cha mình, đeo cho bạn trai, đeo cho chồng, thậm chí là đối với một người đàn ông có quan hệ tốt chút cũng có thể đeo cho, hay điển hình hơn là những người bán hàng, chỉ cần khách nhân có yêu cầu, họ tuyệt đối sẽ làm theo.

Nhưng là đối với đàn ông lại rất coi trọng chuyện này, có lẽ là chính hấn cũng không biết được ý tứ bên trong, để cho phụ nữ giúp mình đeo caravat, tuyệt đối không thể là bất luận kẻ nào cũng có thể để cho được!

Đương nhiên, điều này cũng không thể nào quơ đũa cả nắm, bất quá theo tính tình của Lãnh Dạ, điều này cho thấy hấn đã dần dần hạ phòng bị đối với tôi, cũng có lẽ là... Hấn đã yêu tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trang phục tình nhân

Lãnh Dạ cùng Sở Trạm Đông là hai người tính tình hoàn toàn bất đồng.

Lãnh Dạ lạnh lùng, Sở TrạĐ Đông lại là người hướng ngoại, nhưng là trong chuyện này bọn họ cũng đang đeo caravat như nhau, nên phi thường nhất trí với nhau.

Hàn Từ Tây không biết, tâm lý của Sở TrạĐ Đông cùng Lãnh Dạ có phải hay không là giống nhau, cô chỉ biết là, tim của cô bây giờ đang đập có chút theo không quy luật.

Chuyện thực chứng minh, dự cảm của cô lại một lần nữa rất chính xác!

Đeo cà vạt xong, Sở TrạĐ Đông ôm lấy cô, đứng ở trước gương to, nói một câu: "Rất xứng!"

Trong gương chính là bọn họ, một đỏ một đen!

Váy dài màu đỏ được làm từ tơ, bên hông là cái đai lưng màu đen.

Tây phục màu đen được làm từ thủ công tinh tế, mà ngay cả áo sơ mi cũng là màu đen, cà vạt đeo trên cổ lại là màu đỏ!

Đỏ đen đụng nhau, cũng có chút hương vị của trang phục dành cho tình nhân.

*****

Hàn Từ Tây vốn cho là hôm nay chính mình sẽ rất bận rộn, nhưng không ngờ mình lại là người rảnh rỗi nhất, Sở TrạĐ Đông mang theo cô đầu tiên là đi ăn bữa sáng, sau đó lại dẫn cô đi làm tạo hình, mãi cho đến gần mười một giờ trưa, lễ mừng cũng sắp bắt đầu, hân mới mang theo cô trở về công ty.

Thời điểm đến hội trường, tất cả các khách mời đều tới không sai biệt lắm, bọn họ đi vào phòng nghỉ ở hậu trường, quả nhiên thật nhiều người chờ đến sắp nóng này.

Nhưng là so với cuống cuống, thời điểm khi bọn họ chứng kiến trang phục Hàn Từ Tây đang mặc, thì mọi người đều hít một hơi lạnh khí.

Không phải là nói chơi sao?

Vậy làm sao đến thật?

Cô đi chú bác trong Sở gia, cũng bắt đầu châu đầu ghé tai để nghị luận.

Sắc mặt Sở lão phu nhân cũng rất khó coi, bà nói với mọi người: "Mọi người đều đi ra ngoài trước đi."

Sở TrạĐ Đông ôm lấy Hàn Từ Tây cũng xoay người chuẩn bị rời đi.

"Con đứng lại!"

*****

"Bà nội, lễ mừng cũng sắp bắt đầu rồi!" Lão phu nhân gọi hân ở lại, nhưng nãy giờ lại không nói gì, chẳng lẽ chuẩn bị dùng chiến thuật kéo dài?

"Con thật sự sẽ ở trên hội trường giới thiệu Tiểu Tây sao?" Chung Huyền mở miệng, âm sắc lại bình tĩnh đến mức ngoài dự liệu của Sở TrạĐ Đông.

Lần này lão phu nhân trở lại, hân thật sự là một chút cũng nhìn không thấu tâm tư của bà.

Thái độ biến hóa, cũng là làm cho người ta trở tay không kịp!

"Đúng vậy!" Sở TrạĐ Đông gật đầu: "Trước đó đều nói tốt, tuần trước người ta cũng bị khổ không ít, bác hai bọn họ cũng không còn phản đối nữa, con cũng không thể nói chuyện mà không tính toán gì hết đi!"

"Đông nhi!" Lão phu nhân gọi hân: "Bà hỏi con, con phải thành thật trả lời bà biết, mục đích con làm như vậy là vì cái gì?"

"Mục đích gì?" Sở TrạĐ Đông nhún mày: "Bất quá con là nghĩ muốn giới thiệu vợ của mình cho mọi người biết, cô ấy gả cho con nhiều năm như vậy, nhưng mọi người vẫn không biết rõ, cẩn thận giấu lại, đối với cô ấy xác thực là rất không công bằng!"

"Bà nội có thể hiểu như vậy không? Sở dĩ con làm như vậy là vì con có tình cảm đối với Tiểu Tây..." Chung Huyền hai mắt nhìn thẳng cháu nội của mình, trong ánh mắt mang theo theo dõi: "Thậm chí vượt qua người phụ nữ kia!"

"Người phụ nữ kia là người phụ nữ nào?" Sở TrạĐ Đông vẻ mặt mờ mịt: "Bà nội đang nói cái gì vậy, tại sao con nghe không hiểu gì hết đây?"

"Hạ Lan Tuyết!" Lão phu nhân dứt khoát làm rõ.

"A..." Sở TrạĐ Đông tự giễu: "Bà nội, bà quá xem thường cháu nội của bà rồi, cháu nội của bà không có si tình như bà nghĩ đâu! Hạ Lan Tuyết, đối với con xác thực có chút không giống với những người khác, bất quá đó là lúc trước, hiện tại cô ta đối với con mà nói bất quá cũng chỉ là một người chết thôi, trên cái thế giới này, những cái khác không nhiều lắm nhưng nam nữ lại có rất nhiều, ai chết ai còn không sống được!"

"Phải không?" Lão phu nhân nói: "Vậy phải trách bà nội xen vào việc của người khác, không trách được ngay cả Mộ Cẩn Du con cũng không muốn cưới, nguyên lai là đối với Hạ Lan Tuyết đã không còn cảm giác, sớm biết như vậy bà cũng không cần phí sức lực, mặc kệ cha mẹ cô ta có phải hay không muốn gả cô ta cho một ông lão năm mươi mấy tuổi, dù sao con cũng không còn quan tâm nữa!

v

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đêm nay ngủ trên sàn nhà

Lão phu nhân nói ra lời này vô cùng bình thản, nhưng trong đó lại chứa uy hiếp, Sở Trạm Đông nghe được rất rõ ràng và tường tận.

Là một lão bà năm mươi mấy tuổi sao?

"Bà nội, con có thể cũng hỏi người một chuyện không?"

Chung Huyền không nghĩ tới, bà đã nói đến mức này, cháu nội lại vẫn một mực nhàn nhã.

Thật chẳng lẽ không cần thiết?

Lão phu nhân có chút đoán không ra.

Hạ Lan Tuyết có tầm quan trọng đối với cháu nội như thế nào, bà đều nhìn thấy trong mắt, trong một năm đó, có thể vì cô ấy mà bay sang Anh quốc đến năm mươi lần!

Thậm chí có một lần, máy bay xảy ra chút ít ngoài ý muốn, sau khi thoát khỏi nguy hiểm, hắn không để ý đến sống chết của mình, vẫn đứng giờ xuất hiện ở trước mặt cô ấy.

Cũng là bởi vì có Hạ Lan Tuyết tồn tại, bà mới muốn cho Tiểu Tây gả cho cháu nội, lại không nghĩ rằng Hạ Lan Tuyết hồng nhan bạc mệnh.

Càng không có nghĩ tới, dù là Hạ Lan Tuyết đã chết nhiều năm, người mà cháu nội mê mẩn, thế nhưng lại đột nhiên thay đổi...

"Cháu không cần hỏi, ta cũng biết cháu muốn nói gì!" Lão phu nhân nói: "Cháu có phải muốn hỏi, vì sao ta đối với Tiểu Tây lại đột nhiên thay đổi?"

"Đúng vậy!" Sở Trạm Đông vẻ mặt khó hiểu: "Cũng bởi vì cô ấy cùng Âu Dương Lâm sao?"

Hắn Từ Tây đúng là làm lão phu nhân đau đến tận xương, thậm chí vượt qua mình và Sở Bích Đình, nếu như nói chỉ bởi vì sự kiện kia, để cho thái độ của bà đột biến, Sở Trạm Đông thật đúng là không thể nào tin được!

Lần lão phu nhân lần trở về này, quá không bình thường!

"Cũng bởi vì?" Chung huyền không thể tưởng tượng nổi: "Chẳng lẽ cháu không quan tâm?"

"Quan tâm a!" Sở Trạm Đông nhấn mũi: "Đây chính là vợ của con, con làm sao có thể không quan tâm!"

"Phải không?"

"Bà nội không tin!" Sở Trạm Đông bĩu môi: "Nói thật, bản thân con cũng không tin, con rõ ràng đã tha thứ cho cô ấy!"

Thở dài một hơi: "Vừa mới bắt đầu con xác thực rất tức giận, hận không thể giết cô ấy, cho nên mới phải cố ý nói ra làm cho Chú hai bọn họ tìm cô để gây phiền toái, nhưng khi thấy cô ấy bị chú hai chinh thành như vậy, con cũng không có vui vẻ khi trả thù, ngược lại..."

Chỉ vào ngực của mình: "Nơi này rất đau! Khi đó, con mới biết được, con đối với cô ấy... Không còn như trước!

Phụ nữ mà làm ra chuyện như vậy, xác thực rất tệ, ở cổ đại tuyệt đối sẽ bị dìm lòng heo !

Đặc biệt là gia đình chúng ta như vậy, bất cứ lúc nào cũng dung không = được, nhưng mà con không bỏ được!

Mười sáu năm, cô ấy đi vào bên cạnh con mười sáu năm, cho đến khi tới hôm qua chứng kiến thời khắc ly hôn kia, con mới biết được, cô ấy đối với con mà nói, không còn là có cũng được mà không có cũng không sao !

Lời nói không dễ nghe ,con phản bội cô ấy vô số lần, đầu ngón tay đầu ngón chân chun vào một chỗ, cũng không đủ !

Cô ấy mới một lần, liền đuổi đi!

Bà nội đã từng nói, qua cái thôn này, sẽ không cái tiệm khác, con cảm thấy rất đúng!

Con thật sự sợ hãi,con vừa buông tay, cô ấy liền chạy, dù sao bà nội ngay cả nhà dưới đều giúp cô ấy tìm xong rồi không phải sao?"

"..."

"Bà nội, thật sự muốn không còn kịp rồi!" Sở Trạ Đông đứng lên, vỗ vỗ y phục, đối với lão phu nhân làm ra mời tư thế xin mời.

"..." Thật sự đã thành cục định sao?

Không được, tuyệt đối không được, công khai thân phận của cô xong, hết thấy đều không thể vãn hồi rồi!

**

Một đám người đang chờ ở bên ngoài,mười cô tám đi đứng ở trước cửa Sở gia, nhìn Hàn Tử Tây với ánh mắt mang theo đao kiếm , nhưng cũng không dám lỗ mãng!

Không có trải qua sự kiện một tuần trước, bọn họ tuyệt đối sẽ không thành thật như thế, đã sớm hợp nhau tấn công, trải qua một vòngkia, bọn họ xem như thấy được Hàn Tử Tây lợi hại, người phụ nữ này không thể trêu vào!

Hiện tại Sở Trạ Đông còn muốn ở tiệc chúc mừng công ty tròn một trăm năm giới thiệu cô ta, về sau cô ta chính là thiếu phu nhân của Sở gia danh chính ngôn thuận , lại càng không dễ chọc!

Nhưng xem ý của lão phu nhân, thật giống như không đồng ý!

Lần này lão phu nhân hình như cũng là bị chọc tức, người mình hiểu rõ nhất , lại làm ra chuyện như vậy, không thể nghi ngờ là đánh trên mặt cô, lão phu nhân cũng có thể lấy lại được một chút mặt mũi, nếu không lần này cũng sẽ không tùy ý bọn họ gây sự với Hàn Tử Tây, mà làm như không thấy !

Hừ, muốn làm nữ chủ nhân của Sở gia , cũng không nhìn một chút mình có đủ tư cách hay không!

Ánh mắt của bọn họ, Hàn Tử Tây sao lạ có thể không nhìn thấy, nhưng mà thật là buồn cười!

Chỉ sợ họ phải thất vọng !

Sở Trạ Đông đã ra quyết định, bất luận kẻ nào cũng không thay đổi được !

Ý niệm trong đầu cô vừa qua khỏi, cửa lớn liền mở ra, Sở Trạ Đông cùng lập phu nhân với sắc mặt không tốt đi ra

Hắn nói: "Đều đi chuẩn bị đi, lập tức liền bắt đầu!"

Nói xong, hắn buông tay lão phu nhân ra, đi đến trước mặt Hàn Tử Tây , thay cô chỉnh lại một số sợi tóc hỗn loạn trước trán, giọng nói nhu hòa hận không thể chảy ra nước: "Khẩn trương sao?"

Hàn Tử Tây vẫn chưa trả lời, ngược lại bị lão phu nhân đoạt trước, bà tiến lên , đánh ngực Sở Trạ Đông một tý, nhưng trên mặt tươi cười nói: "Tiểu tử thú, lần này đừng làm cho bà già này thất vọng nhé!"

"..."

Lần này tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Vậy là lão phu nhân đã đồng ý !

Trước giờ là đang diễn trò!

" Bà nội, con thay ngài báo danh Oscar nha!" Sở Trạ Đông hôn tay lão phu nhân một tý: "Gừng quả nhiên là càng già càng cay!"

Diễn trò sao?

A, thả theo các cô chơi còn vui hơn!

"Tiểu Tây, con sẽ không trách nãi nãi chứ?" Lão phu nhân lôi kéo tay Hàn Tử Tây , vẻ mặt xin lỗi: "Bà nội chỉ là muốn thay con thử dò xét thái độ của tên tiểu tử thú này , tối hôm qua nhìn bộ dáng con nói chuyện với bà , bà thật sự sợ, con ghi hận bà!"

"Không có!" Hàn Tử Tây cười nhạt.

Là diễn trò sao?

Chưa chắc đi!

"Vây là tốt rồi!" Lão phu nhân kéo tay hai người ,thả cùng một chỗ ,nơi nơi hiền lành: "Vợ chồng quý ở thành tâm mà đợi, Đông tử rất cục phát hiện con tốt, bà nội rất vui mừng!"

"Này nhờ có bà nội !" Sở Trạ Đông đưa cánh tay dài ra, nắm lấy tay hai người: "Đi thôi, trong đời con có hai mỹ nữ là quan trọng nhất!"

**

Tiệc chúc mừng một trăm năm gồm có 3 phần.

Đầu tiên chủ yếu là giới thiệu lịch sử tập đoàn , cùng với thành tựu!

Thứ hai ban thưởng một chút cho công nhân viên xuất sắc !

Thứ ba chủ tịch đọc diễn văn hầu rượu sẽ bắt đầu!

Thuận lợi hơn ngoài dự đoán!

Sở Trạ Đông đứng thấy bình thường rất không nghiêm túc , còn có chút không biết điều, nhưng mà không thể phủ nhận, hần là một lãnh đạo xuất sắc!

Khi Sở thị được giao vào trong tay hần, hần chỉ mới hai mươi tuổi, là một tiểu tử mới ra ngoài xã hội!

Hần Từ Tây lúc ấy có một lần cho rằng, hần tuyệt đối đảm nhiệm không được!

Nói hần sống phóng túng, hần tuyệt đối không nói chơi, nói hần quản lý công ty thì...

Chuyện thực chứng minh, cô đã nghĩ lầm rồi!

Mới vào công ty, hần cũng không trực tiếp ngồi vào ngai vàng tổng giám đốc , mà là một công nhân viên bình thường nhất!

Dùng thời gian không đến một năm, hần dùng hành động thực tế, làm cho tất cả cổ đông tâm phục khẩu phục!

Chỉ bảy năm, Sở thị được hần dẫn dắt, hiện thời ở toàn bộ thế giới đều là được mọi người cực kỳ hâm mộ !

Nghe trước sân khấu truyền đến từng đợt tiếng vỗ tay, ở phía sau đài Hàn Từ Tây ngay cả chính cô cũng không phát giác, khóe miệng là liên tục gợn lên !

Những năm kia, cô đều có tham dự, cô thấy tận mắt những cố gắng của hần...

"ok, dài dòng nhiều như vậy, mọi người nhất định cũng phiền..."

"Không có phiền đâu, tổng giám đốc đại nhân mời tiếp tục!" Một đám công nhân viên háo sắc lớn mật la lên!

"Mấy người không phiền, nhưng mà tôi sợ có người sốt ruột chờ ..." Sở Trạ Đông một bộ dạng ủy khuất: "Dài dòng nữa mà không đi xuống, tổng giám đốc đại nhân đây nói không chừng đêm nay phải bị ngủ trên sàn nhà a!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Mộ Cẩn Du không bị khống chế

Lời nói của Sở Trạ Đông vừa thốt ra, dưới đài liền ồ lên!

Nam thần độc thân có giá trị như viên kim cương to nhất của B Thị lại là hoa đã có chủ?

Mà câu nói kế tiếp của Sở Trạ Đông cũng thành công khiến cho tấm lòng của tất cả những vị tiểu thư ở đây trong nháy mắt đều vỡ thành một đồng cặn bã!

"Hôm nay tôi sẽ giới thiệu cho mọi người một người, người này cũng rất quen thuộc, chẳng qua hôm nay sẽ xuất hiện với một thân phận mới không giống trong quá khứ..."

Hắn còn chưa nói xong, thì từ phía sau đài liền xuất hiện một người đang chạy lên!

Sự xuất hiện của Cố Tử Mạch làm cho cảm của tất cả mọi người thiếu chút nữa thì rơi xuống đất. Người đặc biệt được Sở thiếu giới thiệu, chính là hắn sao?

Hèn gì không trách được Sở thiếu lại nói là có chút quen thuộc đối với mọi người, Cố trợ lý này ở HC xem như là dưới một người mà trên vạn người, làm thế nào bọn họ có thể không biết, chỉ là...

Tổng giám đốc cùng hắn có quan hệ gì?

Tất cả mọi người động não suy nghĩ, nhưng dù cố gắng thế nào cũng đều không thể nào nghĩ ra!

Nhìn thấy dưới đài bắt đầu xôn xao, nhưng sắc mặt Cố Tử Mạch vẫn luôn cương nghị, bước chân nhanh chóng đi lên đài phát biểu chỗ Sở Trạ Đông, thật đúng là...

Áp lực dâng trào, nhưng lại thấy Cố Tử Mạch tiến gần Sở Trạ Đông nói nhỏ bên tai...

Khi nghe được điều Cố Tử Mạch vừa nói, sắc mặt Sở Trạ Đông không có nhiều thay đổi, giống như điều đó vốn nằm trong sự tính toán của hắn. Sở Trạ Đông phân phó Cố Tử Mạch ổn định trật tự, còn mình thì xoay người lui về phía sau khán đài.

***

Bên trong hậu trường. Vốn là lão phu nhân sẽ cùng xuất hiện với Hàn Tử Tây trước mặt mọi người, nhưng lúc này sắc mặt bà lại tái nhợt, đang nằm trên ghế sa lon nghỉ ngơi. Bao quanh bà là một đám người, mỗi người đều không ngừng hỏi thăm tới tấp.

Đôi mắt Sở Trạ Đông trầm xuống, khẽ nheo lại che đi sự u ám dưới đáy mắt, không nhanh không chậm tiến vào.

Thấy Sở Trạ Đông đi tới, mọi người lập tức tản ra nhường đường.

Hắn ngồi chồm hổm bên cạnh Sở lão phu nhân, nắm lấy tay bà hỏi: “Bà nội, tại sao lại như vậy?”

“Đông nhi, mau dẫn Tiểu Tây tiến lên khán đài đi, bà nội...” Đường như Sở lão phu nhân đã không còn đủ sức để nói, ngay cả thở cũng trở nên vô cùng khó khăn: “Sợ là...”

“Bác à, người đừng nói nữa...” Về mặt Sở Văn Hiến tràn đầy lo lắng nói: “Người nhất định sẽ không có việc gì! Đi, con đưa người đến bệnh viện...”

“Chú à!” Sở Trạ Đông ngăn cản Sở Văn Hiến: “Có con ở đây, làm sao để chú phí sức được!”

Nói xong, hắn liền ôm lấy Sở lão phu nhân: “Bà nội, cháu đưa bà đến bệnh viện!”

***

Bệnh viện Thiên Thai!

Hai ngón tay Sở Trạ Đông đang kẹp một miếng thuốc lá, khói thuốc lượn lờ càng làm cho dáng vẻ của hắn tăng thêm sự quyền rũ.

Sau lưng chợt truyền đến tiếng bước chân, trong nháy mắt, bà vai liền bị một người vỗ nhẹ, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên ở bên tai: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Sở Trạ Đông liếc mắt nhìn người bạn mặc áo khoác trắng trước mặt, cười thầm nói: “Còn có thể suy nghĩ gì nữa, tất nhiên là suy nghĩ đến bà nội!”

Hai tay Tư Mã Hạo dút vào túi, nhìn thẳng về phía trước: “Sở lão phu nhân không phải người cố tình gây sự, bà làm như vậy, nhất định phải có nguyên nhân!”

“Đúng vậy! Thật sự rất tò mò, đến cuối cùng vì điều gì mà ngay cả tính mạng của mình bà cũng không để ý, nhất định phải ngăn cản tôi công khai thân phận của Hàn Tử Tây!”

Tư Mã Hạo nói với hắn rằng bà nội là vì ăn quá nhiều đường nên bệnh tiểu đường của bà mới tái phát trong nháy mắt, lúc đó Sở Trạ Đông quả nhiên là dờ khóc dờ cười.

Bà nội thật đúng là dùng bất cứ giá nào để ngăn cản hắn a!

Bà dám làm như thế nhưng lại không sợ hắn sẽ phát hiện!

Đồng thời bà cũng đang đe dọa bắt hắn phải im lặng, chỉ cần hắn dám công khai thân phận của Hàn Tử Tây, thì cho dù là chuyện gì bà cũng sẽ làm được.

Bà càng làm như vậy, cũng càng khiến cho lòng của Sở TrạĐông gọi lên sự tò mò. Lý do cho những sự thay đổi đột ngột này của bà nội, cuối cùng là vì cái gì?

Và cái ngày mà sự thật sẽ được làm rõ, Sở TrạĐông đã hối hận, hận không thể làm cho chính mình bị thương, tất nhiên, đây chỉ là tương lai!

...

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tư Mã Hạo xoay người đi nghe điện thoại!

Sở TrạĐông đứng một mình ở nơi đó, không biết đang suy nghĩ cái gì, cho đến khi hút hết điếu thuốc, hắn mới vút xuống dưới đất rồi dùng chân đạp tắt, sau đó để hai tay vào túi quần. Rõ ràng động tác cũng giống nhau, cũng xuất sắc giống Tư Mã Hạo, nhưng tại sao khi Sở TrạĐông thực hiện, không biết vì sao mà trong lòng Mộ CẩĐu đứng cách đó không xa lại khẽ run lên.

Nơi trái tim của cô đang đập lại giống như đang nói với cô một điều gì đó.

Bóng lưng này sao lại làm cô cảm thấy quen thuộc như vậy?

Giống như...

Không, không thể nào!

Làm sao có thể là hắn được!

Mộ CẩĐu chỉ lo suy nghĩ cho nên không chú ý đến cảnh quan xung quanh, khi cảm giác được có gì đó ngo ngoáy trên tay, thì cô cũng không thêm để ý nó mà vỗ lưng tung, lại không nghĩ tới được một lát sau, phía sau lưng của cô cũng có cảm giác kia.

Hình như có vật gì đó?

Mộ CẩĐu tròn mắt nhìn, rồi lập tức sợ hãi hét lên chói tai: “A...”

Một tiếng thét này xem ra là sự tồn tại của cô đã bị bại lộ, tất nhiên là Sở TrạĐông đang đứng ở phía bên kia rào chắn cũng phát hiện và đưa mắt nhìn sang.

Bỗng nhiên có một cô gái chạy đến trước mặt, điều này làm cho ánh mắt Sở TrạĐông thoáng trầm xuống.

Mộ CẩĐu sợ nhất là sâu bọ, bất kể là sâu lông hay là những loại côn trùng gì, chỉ cần là sâu thì cô đều sợ còn hơn chết!

Hiện tại đang là mùa hè, ở trên sân thượng này lại có một vườn hoa nhỏ, khi vừa thấy bóng dáng của Sở TrạĐông, thì cô không kịp suy nghĩ liền lập tức núp ở đằng sau những bụi hoa này.

“Cứu, cứu mạng a...”

Vẫn không thể nào quên được cảm giác ngo ngoáy trên người khiến cho Mộ CẩĐu bất chấp mọi chuyện, hướng chỗ Sở TrạĐông chạy đến, lôi kéo cánh tay hắn kêu cứu: “Có rất nhiều, rất nhiều sâu, tôi xin anh hãy cứu tôi...”

Cô ta sợ sâu đến mức này, thật đúng là khó thấy. Chỉ vì một con sâu nhỏ bé, thế mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giờ đây đã trắng bệch không còn chút máu.

Sở TrạĐông cũng nghi ngờ, nếu như mình không giúp cô, có khi nào cô sẽ bị hù chết không?

“Đừng yên đừng nhúc nhích!” Thanh âm của Sở TrạĐông vẫn không có tí độ ảm nào.

Mộ CẩĐu không biết là tại sao mà giờ phút này, trong lòng cô không biết vì điều gì lại có một loại cảm giác thoải mái, khi nhìn vào mắt người đàn ông này cô cảm thấy vô cùng an toàn, cái gì cũng không sợ, kể cả loài sâu bọ đáng ghét kia cũng như vậy.

Quả nhiên là cô đứng im không nhúc nhích.

Sở TrạĐông liếc nhìn cô một cái, sau đó nhấc cánh tay cao quý của mình hướng đến người Mộ CẩĐu.

Đừng nói là loài sâu này thật sự thích tiểu nha đầu này nha! Trên đầu, trên người của cô cũng phải có khoảng chừng bốn, năm con.

Thời điểm Sở TrạĐông làm một thiên thần, thì lại có người nào đó đang chiếm tiện nghi của hắn.

Mộ CẩĐu thầm nghĩ, tại sao trên đời lại có một người đến đẹp như vậy?

Cũng không phải cô là người háo sắc. Các bạn trong lớp của cô ngày nào cũng bàn luận về những người đàn ông nào đẹp nhất toàn cầu, lúc đó cô còn không cách nào lý giải được vì sao bọn họ lại phát cuồng như thế!

Bây giờ trước mặt cô không phải đang có một là người đàn ông đẹp trai sao? Cần gì phải đi đâu tìm?

Giờ phút này cô cảm thấy các bạn của cô nói những người kia là những đóa hoa tuyệt thế quả nhiên là nói bậy!

Ở trước mặt người đàn ông này, những người đó căn bản là không thể ngóc đầu lên được a!

Làn da người này quả thật rất đẹp, không nhìn thấy lỗ chân lông, so với cô còn đẹp hơn rất nhiều...

Nghĩ đến đây, đại não của Mộ Cẩm Du giống như là bị ngắt mất điện...!

Vì vậy, hành động tiếp theo của cô cũng rất lớn mật, hoàn toàn không thể không chế được...

Mộ Cẩm Du đưa tay chạm lên mặt của Sở Trạ Đông!

Trong chớp mắt, da thịt liền kề nhau, hai người đều ngẩn người!

Mộ Cẩm Du không biết tại sao mà trong lòng đột nhiên có một cảm giác đau buồn!

Cảm giác bị thương đó từ sâu trong đáy lòng chạy dọc ra tứ chi, mặc dù không hiểu là tại sao nhưng cô không thể kiểm soát được!

Nước mắt cứ như vậy không kìm được, tuôn trên đôi gò má của cô.

Khi nhìn thấy nước mắt của cô, tim của Sở Trạ Đông đột nhiên đập rối loạn, khi đại não còn chưa kịp suy nghĩ thì cánh tay đã...

Cách đó không xa, bước chân Hàn Từ Tây cuối cùng cũng dừng lại!

Tối hôm qua còn giả vờ không quen biết, không ngờ hôm nay lại trốn ở chỗ này...

Nhìn động tác lau nước mắt kia của Sở Trạ Đông, thật sự rất ôn nhu a!

Vì cái gì cô ta lại khóc?

Là vì oán hận Sở Trạ Đông sao? Oán hận hấn tới qua không dám nói rõ thân phận của cô ta?

Đôi mắt Hàn Từ Tây nhìn xuống hộp cơm trong tay mà mình xách theo, khẽ mím môi lại.

Có mỹ nhân ở đây rồi nên có lẽ hấn ta không đói a!

Được rồi, không tiếp tục cản trở họ nữa, vì vậy cô xoay lưng bước đi.

“A Đông...”

Lời nói từ trong miệng Mộ Cẩm Du phát ra làm cho đôi mắt Sở Trạ Đông nhất thời trở nên căng thẳng, nhưng lại làm hấn giật mình, kéo suy nghĩ của hấn lại. Khoé mắt hấn như có như không thoáng nhìn qua bóng hình màu đỏ xinh đẹp kia...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hóa ra mẹ hấn là người thực vật!

Dường như cuộc sống đã khôi phục bình tĩnh, đối với Hàn Từ Tây mà nói, quả thật là như vậy!

Gần đây không biết Sở Trạ Đông bị cái gì mà không còn có làm ra tiết mục trình diễn một người nam nhân tốt, cũng không nghĩ các biện pháp khác để hành hạ cô, ở công ty cũng chỉ để cho cô giải quyết công việc, mà những việc cô làm đều thuộc trách nhiệm của cô.

Ở nhà...

Sở Trạ Đông đi đã năm ngày, căn bản là còn chưa có trở về!

Là đến chỗ tiểu mỹ nhân kia sao?

Hàn Từ Tây nấp máy môi, nghĩ đến chuyện này làm gì, có quan hệ gì với cô sao?

Nguyên nhân khiến cô nhất định phải ở lại, còn không phải là bởi vì hấn sao?

Yêu cái gì chứ, đều đi gặp quý hết đi!

Điện thoại di động reo lên, sau khi cô bắt máy liền nở nụ cười, động tác trên tay cũng nhanh hơn không ít, bàn phím bị cô đánh kêu rảng rặc.

Khi góc bên phải của màn hình máy tính vừa vận hiện lên năm giờ rưỡi, công việc trong tay của cô cũng vừa lúc hoàn thành!

Sau khi cô sửa sang mặt bàn, dọn dẹp giấy tờ xong, đã đến giờ cô tan làm!

Bởi vì đang vội, nên cô nhanh chóng chạy ngang qua phòng tổng giám đốc.

"Ồ..." Cơ Ngô Lê vừa vận mới từ phòng tổng giám đốc đi ra ngoài, thấy cô như thể liền theo quán tính mở miệng nói lời chế nhạo: "Tiểu ăn mày đang vội vã đi chỗ nào vậy?"

Vừa nói xong, hấn liền cảm giác bên người có một cơn gió lạnh không biết từ nơi nào ập tới, Cơ Ngô Lê ngượng ngùng nghiêng đầu nhìn lại...

Ách?

Là hấn cảm giác sai sao?

Ánh mắt này của Sở Trạm Đông làm sao có nửa điểm khó chịu.

Sở Trạm Đông cũng thoáng nhìn về phía hấn." Thu hồi ánh mắt bỉ ổi của cậu, lão tử rất chán ghét nó! Đi thôi."

"..." Hấn thật sự là không nhìn thấu người này, biểu hiện của hấn trong khoảng thời gian trước không phải là rất quan tâm cô ta sao?

***

Nhắc tới cũng đúng dịp!

Có đôi khi vận mệnh nó lại kỳ lạ như thế này, bọn họ cùng Hàn Tử Tây, rõ ràng không hẹn mà lại gặp mặt!

Vì chúc mừng Úc Hoan Nhan tốt nghiệp, cho nên cha mẹ của Cơ Ngô Lê đã tổ chức một party cho cô tại khách sạn!

Tất cả người được mời đều là người thân hoặc bạn bè, lúc Cơ Ngô Lê nhận được thông báo cũng đang ở gần đó, cho nên liền gọi Sở Trạm Đông cùng đi. Mà thật ra là hấn muốn xem Sở Trạm Đông như cái thùng rác, mang hấn đến để châm chọc Úc Hoan Nhan a.

Xe ngừng lại, hai người vừa mới xuống xe liền nhìn thấy...

Trên con phố đối diện, Hàn Tử Tây cùng Âu Dương Lâm vừa từ trên xe đi xuống!

Trong lòng Cơ Ngô Lê không khỏi cười nhạo!

Hàn tiểu thư, cô ngoại tình có thể lên lút một chút được không?

Cô lại còn dám chọn khách sạn đối diện với khách sạn của hấn.

Liếc mắt thoáng nhìn trộm về mặt của Sở Trạm Đông, lại phát hiện hấn vẫn không có phản ứng gì.

Hấn dám khẳng định Sở Trạm Đông cũng nhìn thấy, bởi vì tên này đang ngồi ở chỗ ghế sau bên trái, đối diện con phố kia, trừ khi là bị mù, nếu không muốn không thấy cũng khó khăn.

Quả thật là chuyện kỳ lạ nha!

Vợ của mình cùng người đàn ông khác đi vào khách sạn mà Sở thiếu này lại không có phản ứng gì!!!

***

Đối diện khách sạn Cơ gia là một khách sạn có cấp bậc tương đối thấp.

Một người phụ nữ trung niên đầu tóc nhuộm nghiền hai mắt nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

"Đây là mẹ của tôi!" Âu Dương Lâm cầm lấy cánh tay của người phụ nữ đó xoa bóp, giống như là đang mát xa: "Hiện bà ấy là người thực vật!"

Vào lúc nói câu này, hấn giống như là đang nói về thời tiết vậy, nhẹ nhàng thoải mái, một chút cũng không cảm thấy có một người mẹ như vậy là cái chuyện mất mặt gì.

Mẹ của hắn, không phải là đã sớm...

"Mẹ tôi không có chết" Giống như là hắn biết thuật đọc tâm, Âu Dương Lâm nhìn cô nói: "Trận lửa lớn năm đó, mẹ của tôi cũng không có chết ở tại chỗ, nhưng mà bây giờ xem ra, tình huống này so với chết cũng không tốt hơn được bao nhiêu!"

Ánh mắt Hàn Tử Tây trở nên lạnh lùng sắc bén: "Đừng có nói với tôi rằng, mẹ của anh bị trở thành như vậy là có liên quan đến tôi, cho nên Âu Dương đại thiếu gia mới hãm hại tôi như vậy?"

"Không có liên quan đến cô!" Âu Dương Lâm nói: "Một chút cũng không có liên quan đến cô, đúng là..."

Bạn đang đọc truyện *Chống Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chủ sử sau màn là...

"Nhất định là anh muốn gây bất lợi cho tôi sao?"

Âu Dương Lâm tỏ vẻ xấu hổ: "Hàn tiểu thư, tôi biết rõ hành động của tôi không phải là vài câu xin lỗi là có thể làm cho cô phai mờ hết những tổn thương. Mặc dù mẹ của tôi không có quan hệ gì với cô, nhưng lại là vũ khí lợi hại nhất mà người khác dùng để uy hiếp tôi."

"Uy hiếp?" Hàn Tử Tây nhún mày: "Âu Dương tiên sinh có tiện nói ra đối phương là người nào không?"

Cô cũng không nhớ rõ mình từng cùng ai có ân oán, duy nhất cũng chỉ có...

Sở Trạm Đông!

Chỉ là có thể là người đó sao?

Nếu như hắn muốn đối phó với mình, thì còn có hơn một ngàn loại phương thức có thể quang minh chính đại tra tấn cô, cần gì rắc rối như vậy?

Hơn nữa... người kiêu ngạo như hắn, cũng không rảnh mà làm ra những chuyện này!

"Sở Trạm Đông!"

"Anh nói cái gì?"

Một giây trước, Hàn Tử Tây vẫn một mực phủ nhận ý nghĩ này, thì một giây sau đã có người cho cô đáp án như vậy, một người luôn tinh táo như Hàn Tử Tây cũng không có cách nào biểu hiện lạnh nhạt như bình thường được.

"Anh nói lại lần nữa xem!" Ánh mắt của cô nhìn Âu Dương Lâm lạnh đến mức không có một tia nhiệt độ.

"Là chồng của cô, Sở Trạm Đông..." Âu Dương Lâm bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô, không có chút tránh né nào: "Tôi biết rõ cô khó mà tin được, đừng nói là cô, mới đầu tôi cũng là không thể tin được! Trên đời này làm gì có người chồng nào, có thể làm ra loại chuyện như vậy đối với vợ của mình, nhưng đúng là sự thật xác thực là như thế! Người thực vật cũng không phải là không có khả năng chữa khỏi, ở Anh quốc có một vị bác sĩ, chỉ là mời được vị bác sĩ này ra tay thì cực kỳ khó khăn, tôi từng nhiều lần cầu xin, đều bị từ chối ở ngoài cửa. Nhưng vị bác sĩ này lại cùng Sở thiếu có giao tình không tệ, tôi cũng đã từng gặp Sở thiếu cầu xin qua, nhưng là hắn lại ra một điều kiện, đó là để cho tôi tiếp cận cô!"

Mặt Hàn Tử Tây không chút thay đổi nào, cắt đứt lời nói của hắn: "Tôi dựa vào cái gì tin tưởng anh!"

Không thể nào, nếu như đây hết thảy đều là chuyện Sở Trạm Đông thiết kế, vậy tại sao hắn không mượn cơ hội này mà đem mình đuổi ra khỏi Sở gia ?

Cần gì phải diễn tiết mục máu chó làm người đàn ông thâm tình thừa thãi kia?

Chuyện cùng cô ly hôn, những năm qua không phải trong lòng hắn đều nghĩ tới sao?

"Không phải trong lòng cô vẫn luôn hoài nghi tôi sao?" Âu Dương Lâm nói: "Từ lúc bắt đầu tôi nói ở trên đường cứu được cô, cô cũng đã hoài nghi tôi rồi đi?"

"..."

"Cũng như cô suy nghĩ, tầng sâu nhất của Mị Hoặc có thể so với tường đồng vách sắt, nếu như trong người không có giấy phép đặc biệt, tôi tại sao có thể hoàn hảo không tổn hao gì ra vào tự nhiên, huống chi còn mang theo cả cô! Đây hết thảy đều là Sở thiếu an bài, kể cả khi ở Âu Dương gia bị Sở lão phu nhân tận mắt nhìn thấy một màn kia cũng vậy!"

Ánh mắt Hàn Từ Tây trầm xuống: "Ồ Âu Dương gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô hãy xem cái này đi!" Âu Dương Lâm đưa cho cô một máy ảnh kỹ thuật số.

Hàn Từ Tây mở ra, sau khi cô xem xong, Âu Dương Lâm cho rằng tâm tình của cô sẽ vô cùng sa sút, nhưng lại không nghĩ tới cô chỉ có chút cảm xúc nhấp nhô, còn ngược lại bình tĩnh như một vũng nước chết.

"Thôi miên hay là bỏ thuốc?" Giọng nói của của Hàn Từ Tây khi nói là những lời này giống như là việc này không liên quan đến mình, mà chỉ do cô đang hiểu kỳ mà thôi.

"Thôi miên!" Âu Dương Lâm nói ra sự thật, mặc kệ ai sai khiến thì chuyện này đều là thật: "Bất quá cô yên tâm, tôi thật sự không có chạm vào cô!"

"Tôi biết rồi!" Hàn Từ Tây gật đầu, sau đó xoay người liền chuẩn bị đi.

"..."

Cứ như vậy thôi sao?

"Hàn tiểu thư..." Âu Dương Lâm đuổi theo.

"Còn có chuyện gì sao?" Hàn Từ Tây thản nhiên nói.

"Cô không sao chứ?" Cô biết được tin tức như thế, làm sao lại bình tĩnh như vậy?

"Như anh chứng kiến, tôi rất khỏe, cảm ơn đã quan tâm!" Hàn Từ Tây nói xong, đẩy cửa phòng ra, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Chân trước cô vừa đi, chân sau người phụ nữ nằm ở trên giường cũng đứng lên. Lúc này cửa phòng rửa tay cũng bị mở từ bên trong, Âu Dương Di đột nhiên đi ra.

Cô ta mặc một bộ váy liền thân màu trắng đến gối, phối hợp với vẻ mặt ôn nhu, nhìn trông rất hiền lành, chỉ là cặp mắt xéch hẹp dài kia hiển thị rõ vẻ độc ác.

Đầu tiên cô ta cho người phụ nữ kia một tờ chỉ phiếu sau đó đuổi bà ta rời đi, sau đó cô ta mới đi đến trước mặt Âu Dương Lâm, giờ lên ngón tay cái lên trước mặt hắn: "Em trai của chị, em có khiêm tốn hơi quá rồi, sự sợ hãi của em căn bản không hề tồn tại a."

"Chị..." Vẻ mặt Âu Dương Lâm lại vô cùng thống khổ: "Em..."

"Được rồi được rồi!" Âu Dương Di tự đắc vỗ vỗ vai của hắn an ủi: "Em yên tâm, chuyện đã đáp ứng em, chị đã nói được là làm được, không chỉ là sẽ giao di vật của mẹ em cho em, cũng sẽ cho em ôm được người đẹp về!"

"Chị, sau khi cô ấy biết rõ chân tướng, nhất định sẽ hận em!" Âu Dương Lâm hốc mắt đã đỏ ửng: "Chị thu tay lại có được hay không?"

Đôi mắt Âu Dương Di đang mang theo ý cười, nhưng lập tức bị phủ đầy giông bão, cả khuôn mặt đều bị bóp méo: "Thu tay lại? Em nói nghe thật là nhẹ nhàng, em có biết Sở Trạm Đông đối với chị đã làm cái gì không? Chị Âu Dương Di thề, đời này cũng sẽ không để cho hắn sống được thoải mái!"

"Nhưng mà Tiểu Tây là vô tội!" Âu Dương Lâm nói nước mắt chảy ra: "Chị, em cầu xin chị, đôi phương thức trả thù Sở Trạm Đông được hay không. Em sẽ phối hợp, phối hợp vô điều kiện với chị, di vật của mẹ em, em cũng không cần, cầu xin chị không cần lợi dụng Tiểu Tây, cô ấy căn bản không phải là đối thủ của Sở Trạm Đông, cô ấy..."

"Chết..."

Âu Dương Di cho hắn một cái bạt tai, sức lực cũng không hề nhỏ, sau đó hai tay còn nắm lấy cả vật của hắn, con mắt sắc bén mà tàn nhẫn: "Tiểu Tây, Tiểu Tây, gọi cũng thật là thân mật! Vì cô ta, thậm chí ngay cả di vật của mẹ em cũng không cần! A! Thì ra là bên cạnh chị lại vẫn có một trái tim ấm áp như vậy! Chị là đáng tiếc, người ta dường như căn bản là không coi em ra gì!"

Đẩy hắn ra, con mắt nàng hàm chứa uy hiếp: "Âu Dương Lâm, chị cảnh cáo em, chị cho em thu hồi những thứ cảm xúc không nên có kia, nếu như phá hỏng kế hoạch của chị, hậu quả không phải là em có thể gánh nổi!"

Trong thân thể Âu Dương Di giống như là có hai cái linh hồn, ở trước mặt Âu Dương Lâm là ác ma, ở trước mặt người khác cô ta lại là một Âu Dương gia đại tiểu thư được mọi người tán dương: "Hàn Từ Tây ở phòng bên cạnh, em hành sự tùy theo hoàn cảnh!" ....

Trong căn phòng cách vách, thời điểm Hàn Từ Tây tiến vào, sắc mặt Cố Hạ đã tối đen.

"Hàn Tiểu Tây, cô vừa ngồi ốc sên tới đây sao?" Lần này Hàn Từ Tây đến muộn hai mươi phút, trước kia cô ấy chưa từng như vậy, quan niệm về thời gian của người này mạnh mẽ đến nỗi có lúc cô còn phải giật mình tỉnh dậy.

"Vậy tôi tự phạt ba chén!" Hàn Từ Tây ngồi xuống, bưng ly rượu để ở trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch.

Khi chuẩn bị rót chén thứ hai, Cố Hạ đã ngăn cản cô lại: "Cô điên rồi, cô đã quên bao tử của cô không được tốt sao?"

Trên người Hàn Từ Tây có thật nhiều tật xấu, mà cũng là đều là bị tên chết tiệt khốn khiếp Sở Trạ Đông kia đích thân tạo thành .

Trong đó nghiêm trọng nhất chính là bệnh về dạ dày!

Những năm kia, khi đi theo sau Sở Trạ Đông, Hàn Từ Tây không chỉ là vệ sĩ mà lại còn là người ngăn cản giúp hắn uống rượu.

Kỷ lục cao nhất chính cả đêm uống hết năm bình rượu cao bằng đầu người!

Ngày đó Cố Hạ cô cũng đã ở đó, nguyên nhân là do có một cô gái tiếp rượu đắc tội với một người coi như là nhân vật có mặt mũi!

Không biết người cô gái tiếp rượu kia tu được mấy kiếp mà lại làm cho một người đường đường là Sở thiếu của B thị, một người đường đường là Mặc thiếu của A thị đều phải ra tay.

Cái này cũng chưa tính là gì, hai đó lại còn tranh đoạt người đẹp với nhau.

Khi đó, Hàn Từ Tây bắt quá chỉ mới mười sáu tuổi, vì cùng Mặc Thiên Kinh tranh đoạt một người cô gái tiếp rượu đề tiện mà Sở Trạ Đông cứng rắn làm cho cô uống năm bình rượu cao bằng đầu người kia.

Sau đó Hàn Từ Tây say đến bất tỉnh nhân sự, dạ dày bị xuất huyết, mà Sở Trạ Đông lại làm như không thấy, ôm người người phụ nữ tiếp rượu trên đầu chỉ là có một chút vết thương nhỏ kia, đích thân hắn đưa đi bệnh viện.

Từ đó về sau, dạ dày Hàn Từ Tây liền bệnh cũ không hết, huống chi Sở Trạ Đông căn bản cũng không coi cô ấy như người mà lại hành hạ nhiều năm.

Hàn Từ Tây yếu ớt cười: "Không có chuyện gì, hôm nay không phải là sinh nhật của cô sao, phá lệ một lần!"

"Tôi không cần!" Cố Hạ đem bình rượu đặt xuống cách cô thật xa: "Tôi cũng không muốn ngày này sang năm lại phải đốt vàng mã cho cô!"

Sớm biết như vậy liền không gọi rượu, không phải là đi công tác nên không thể cùng cô ăn sinh nhật sao, tại sao bây giờ lại tới đây mượn rượu giải sầu?

Cố Hạ cảm giác mình rất già mồm !

Biết rất rõ ràng hai người không thể nào có kết quả tốt, lại vẫn là...

Hàn Từ Tây không có nhận lời nói, từ trong túi móc ra một cái hộp màu hồng phấn, để lên bàn, đẩy tới trước mặt Cố Hạ: "Quà sinh nhật!"

"Đều là chị em trong nhà cả, còn khách khí như vậy làm gì, làm cho tôi thật xấu hổ!" Cố Hạ ngoài miệng nói như vậy, nhưng cũng vẫn mở ra hộp quà tặng được đóng gói tinh xảo, chỉ là đồ vật bên trong...

Cố Hạ khép lại cái hộp, đẩy trở lại trước mặt của cô: "Cô có ý gì!"

Hàn Từ Tây mặt không chút thay đổi khẽ mở môi mòng: "Tiểu Hạ, về sau chúng ta không cần tiếp tục gặp lại nữa !"

"Hàn Từ Tây, cô TMD có gan nói lại lần nữa xem!" Cố Hạ hai mắt trừng lớn, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi TMD đã làm chuyện gì có lỗi với cô sao?"

Lại làm cho hai người cắt đứt quan hệ, người phụ nữ này điên rồi!

Hai người quen biết nhiều năm, mới đầu Hàn Từ Tây đối đãi với cô cùng với những người khác trong tổ chức không có gì khác nhau.

Đều là một vẻ lạnh lùng, lời nói ra cũng không nhiều lắm!

Cố Hạ nhớ rõ cái ngày kia, ngày đó là bọn họ có thể rời khỏi đảo huấn luyện lần cuối cùng.

Tham gia huấn luyện có mười người!

Cuối cùng danh sách người chiến thắng, chỉ có hai người!

Chỉ cần chiến thắng, có thể rời đi cái đảo nhỏ địa ngục kia!

Cố Hạ tự cho là mình thân thủ không tệ, lại không nghĩ rằng...

Một khắc kia, cô cho là mình sẽ chết, dù sao viên đạn của đối phương cũng đã gần bắn tới giữa trán , ngay tại lúc nghìn cân treo sợi tóc, là Hàn Từ Tây người mà bình thường cùng cô ngày cả lời nói cũng không có nói qua lại đi cứu cô!

Từ đó về sau, cô liền mặt dày mày dạn liên tục quần quít lấy cô ấy, dùng hết các biện pháp cho dù da mặt của cô chà sáng, cô ấy cũng vẫn lạnh như băng, khi thái độ của cô ấy chân chính thay đổi cũng là do câu nói kia...

"Chị, chị thật sự không quan tâm tới tôi sao?"

Cố Hạ thật sự không hiểu, vì cái gì cô làm bao nhiêu biện pháp không thành công, nhưng lại vì câu nói kia, mà thay đổi thái độ đối với cô.

Chẳng lẽ cô ấy có một người em gái?

Những thứ này không trọng yếu, quan trọng là hiện giờ cô ấy tại sao đột nhiên lại nổi điên?

"Hàn Từ Tây, tôi đang nói chuyện với cô à!" Cố Hạ hung ác nhìn thẳng vào nàng: "Cô đem khóa hoàng kim này trả lại cho tôi là có ý gì?"

Trong chiếc hộp đó, là khóa hoàng kim mà Cố Hạ từ nhỏ đã mang ở trên người. Sau khi hai người kết nghĩa chị em, Cố Hạ xem như tín vật đưa cho Hàn Từ Tây.

Tính mạng đều là cô ấy cứu, một đồ vật không còn hữu dụng, có tính là cái gì, cùng lắm thì không tìm cha mẹ nữa!

"Cố Hạ..."

Di động của Cố Hạ vang lên cơ hồ là cùng với thanh âm của Hàn Từ Tây!

"Cô không cần nói, tôi hiện tại không có muốn nghe cô nói bậy nói bạ!" Cố Hạ cơ hồ giống như là trốn chạy đứng dậy: "Lãnh Dạ đi công tác đã trở lại, tôi đi trước!"

Cố Hạ là từ cửa sau của quán rượu đi, người nằm vùng mà Lãnh Dạ phái theo dõi ở bên người cô cũng rất tinh mắt, cô chỉ cần cùng Hàn Từ Tây lén lút gặp mặt, phần lớn là sau khi nguy trang, còn phải hết sức cẩn thận đi cửa sau, những thứ này Âu Dương Di cũng là thông qua những năm này ở bên người Từ Mã Hạo mà biết được, rõ như lòng bàn tay.

Chân trước Cố Hạ vừa đi, chân sau Âu Dương Lâm liền đẩy cửa phòng ra.

Nhìn Âu Dương Lâm, Hàn Từ Tây lạnh nhạt nói: "Âu Dương thiếu gia lại có chỉ thị gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Có dám cùng tôi đợi mấy giờ hay không?

"Hàn tiểu thư có phải là không tin tưởng lý do thoái thác của tôi?" Âu Dương Lâm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Cô có tin hay không?

Hàn Từ Tây cũng tự hỏi chính mình!

Dù sao cũng có nhân chứng là Âu Dương Lâm, vật chứng đã có cái video kia, có thể nói là nhân chứng vật chứng đều đủ cả, cô còn không tin cái gì!

Không biết vì cái gì, chính là cô...

Nhất là lúc Cố Hạ vừa mới đi, hần liền tiến tiến vào, cô càng cảm thấy được chuyện có chút kỳ quặc.

"Có tin hay không, đối với Âu Dương thiếu gia mà nói, quan trọng như vậy sao?" Lời nói của Hàn Từ Tây còn có thâm ý khác: "Âu Dương thiếu gia cố ý tới hỏi tôi vấn đề này, thời gian cũng vừa vặn trùng hợp như vậy."

"Xem ra Hàn tiểu thư không tin!" Âu Dương Lâm kéo cái ghế vừa rồi Cố Hạ ngồi, tự ý ngồi xuống: "Đúng vậy, tôi một mực chờ bên ngoài, về phần tôi tại sao lại biết rõ cô còn ở lại khách sạn này... Hàn tiểu thư, nếu như tôi nói, là Sở thiếu nói cho tôi biết, chỉ sợ là cô sẽ không tin đi?"

"Âu Dương thiếu gia không thấy cảm giác lời nói của anh có trăm ngàn chỗ hở sao?" Hàn Từ Tây liếc mắt thần nhiên nhìn Âu Dương Lâm: "Anh đừng nói với tôi, chuyện anh ở bên cạnh công ty của tôi, muốn nói chân tướng cho tôi, cũng là nhờ Sở Trâm Đông chỉ điểm?"

"Việc này hiển nhiên không phải!" Âu Dương Lâm không hề bối rối nói: "Tôi nói là không phải, chỉ là muốn nói cho cô biết chân tướng, chờ cô xác thực là vì muốn kết giao cùng Sở thiếu! Nếu như không phải muốn nói cho cô biết chân tướng, chỉ sợ là cô cũng sẽ không nguyện ý đi theo tôi đến khách sạn này đi?"

"Cho nên..." Hàn Từ Tây khiêu mi: "Câu chuyện xưa mà Âu Dương thiếu gia kể là thật hay giả?"

"Là thật!" Ánh mắt Âu Dương Lâm đột nhiên thay đổi, mang theo nhu tình: "Về phần tại sao lại lựa chọn nói lý do cho cô, nếu như tôi nói là vì tôi thích cô, cô vẫn sẽ không tin đi?"

"..." Thích cô?

Hàn Tử Tây đột nhiên đứng dậy: "Âu Dương thiếu gia, bây giờ không còn sớm, cáo từ trước!"

"Cô có dám cùng tôi đợi thêm mấy tiếng nữa hay không?" Âu Dương Lâm trong nháy mắt lúc cô cất bước đột nhiên nói: "Đến lúc đó, Hàn tiểu thư tự mình phân tích sẽ rõ!"

***

"Ai..."

Cơ Ngô Lê đang nhìn Sở Trạm Đông đến xuất thần, bà vai bị người đụng mạnh một cái, khiến ly rượu trong tay hất thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Khi Cơ Ngô Lê nhìn lên liền thấy Úc Hoan Nhan, ánh mắt của hân vốn bất thiện giờ lại giống như lưỡi dao bén nhọn, hân thật hận không thể đem cô lăng trì tại chỗ: "Con nhóc chết tiết kia, như thế nào ở đâu cũng có mặt, chết ra xa một chút cho tôi nhờ!"

"Anh mới chết xa một chút!" Úc Hoan Nhan bày ra một bộ dáng chị đây hôm nay tâm tình tốt, không so đo với anh. Duỗi tay về phía hân: "Con gà con, lễ vật của em đâu?"

"Lễ vật cái khi mốc, thẻ của lão tử đều bị khóa, làm gì có tiền mua quà cho em?" Con nhóc chết tiết này, còn có mặt mũi hỏi hân quà, hại hân ngay cả tiền tán gái cũng không có, cũng hận không thể cắn chết con nhóc này. Nếu hân còn đi mua quà sinh nhật cho nhóc con này, đầu óc hân có hay không bị đá hỏng rồi.

"Cho nên anh cái gì cũng chưa chuẩn bị?"

Lời nói rất thương tâm, dù sao cái kết quả này, cô cũng đã sớm ngờ tới.

Đừng nói vấn đề kinh tế của hân gần đây xác thực bị quản chặt, coi như lúc chưa bị quản chặt như vậy, hân có từng nghĩ đến cô sao?

Úc Hoan Nhan cảm thấy đây là chính cô đang tự làm khổ mình a!

Biết rõ kết quả như vậy, còn chưa từ bỏ ý định mà ôm tâm lý may mắn rất vui vẻ đưa ra rồi để người ta nhục nhã mình, có phải hay không rất đáng đời?

"Không có..." Nhìn phương hướng Sở Trạm Đông vừa đi, không biết nghĩ tới điều gì, lời nói của Cơ Ngô Lê xoay chuyển, hai tay ôm lấy cổ của cô, tiến đến chỗ ít người, nói nhỏ.

Bỗng nhiên Úc Hoan Nhan đẩy hân ra, nguyên nhân là vì động tác thân mật đột ngột của hân mà gò má cô lại lựng lựng đỏ lên, cũng vì lời của hân mà khôi phục bình thường, thậm chí còn mang theo vẻ giận dữ: "Tôi vì cái gì đáp ứng anh?"

"Đồng ý với tôi, sau này em nghĩ muốn lễ vật gì, tôi đều mua cho em!" Cơ Ngô Lê cảm thấy điều kiện này của hân rất hấp dẫn.

Từ nhỏ đến lớn, con nhóc này đòi thứ gì, hân cho tới bây giờ cũng không có mua cho cô, nói ra điều kiện này, cô không lý do không đồng tâm!

Hân cho là mình chỉ muốn hỏi hân lễ vật sao, là giống như trẻ con, lễ vật càng nhiều càng tốt, cô giống một người yêu thích vật chất như vậy sao?

A!

Tự giễu cười một tiếng, Úc Hoan Nhan xoay người rồi đi: "Chờ anh có tiền lại thì đến nói điều kiện với tôi đi!"

"..." Con nhóc chết tiết này, thật sự là không đáng yêu chỗ nào hết!

Cơ Ngô Lê đuổi theo giữ chặt tay cô lại: "Chuyện tiền bạc, em không cần để ý, em chỉ cần nói có nguyện ý giúp đỡ tôi hay không thôi!"

"..." Nhìn hân xem, rõ ràng là không muốn, thế nhưng làm thế nào cũng không nói nên lời: "Muốn tôi giúp đỡ cũng không phải là không thể được, bất quá tôi cũng có một điều kiện!"

"Cô nhóc chết tiết này như thế nào không đứng đắn như vậy?" Cơ Ngô Lê tức giận bóp mặt của cô: "Có chuyện mau nói, có rắm mau thả!"

Úc Hoan Nhan cười lạnh một tiếng, xoay người!

"Ai ai ai, bà cô của tôi ơi..." Cơ Ngô Lê lần nữa ngăn cản cô lại, vỗ miệng mình một cái: "Vừa rồi ăn phải tôi, xin bà cô phân phó!"

Úc Hoan Nhan cố nén cười: "Cũng không phải chuyện trọng yếu gì, chính là tiền anh dùng để mua lễ vật cho tôi, không phải là của ba mẹ, cũng không phải là hỏi người khác mượn, phải là anh dựa vào hai tay của mình, tự mình kiếm ra!"

"Tự kiểm ra?"

"Đúng thế! Hừ, đáp ứng điều kiện này của tôi, tôi liền giúp anh!"

Này có là cái gì, không phải là đồng tiền, mặt hấn sáng lên, đều là chuyện nhỏ!

"Tốt!" Cơ Ngô Lê nắm tay của cô mà bắt tay: "Đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Lời tặng bốc

Trên ban công, truyền đến một tiếng kêu quen thuộc làm cho đều chú ý!

Kể cả Cơ Ngô Lê và Sở Trạm Đông!

Thời điểm bọn họ đến, đã có rất nhiều người vây quanh, Úc Hoan Nhan ôm chân, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc.

Đầu tóc cô rối bời, quần áo đã cời phân nửa, bên cạnh còn nằm một người đàn ông bất tỉnh nhân sự và chảy cả máu mũi. Cho dù người sáng suốt vừa nhìn, hay dù có ngu, cũng đã biết phát sinh chuyện gì.

Thấy Cơ Ngô Lê, Úc Hoan Nhan ủy khuất gọi: "Anh..."

Cho dù biết đây là giả, nhưng giờ khắc này khi Cơ Ngô Lê thấy bộ dáng này của cô cũng không biết tại sao lại đột nhiên tức giận như vậy.

Nha đầu chết tiệt kia, tại sao quần áo lại cời ra nhiều như thế, là chính cô ấy làm, hay vẫn là tiểu tử thúi kia làm?

Bây giờ không phải là thời điểm so đo điều này, Cơ Ngô Lê thu hồi cảm xúc trong nội tâm, tiến lên đó.

Vừa mới đến gần, đã bị Úc Hoan Nhan ôm chặt lấy, khóc rống lên đầy uất ức: "Anh, ô ô ô..."

Cái ôm này, Cơ Ngô Lê thế nhưng...

Khụ, hấn đang suy nghĩ gì vậy? Đây chỉ là diễn trò mà thôi!

Vỗ vỗ bả vai của cô, Cơ Ngô Lê giọng nói trước nay chưa từng có nhu hòa: "Nói cho anh biết, sao lại như vậy?"

"Ô ô ô..." Úc Hoan Nhan chỉ là khóc lắc đầu.

Bên cạnh có người nói: "Năm trên đất là học trưởng của chúng tôi, anh ta vừa rồi đối học tỷ làm loạn."

"Cậu tận mắt nhìn thấy!" Ánh mắt Cơ Ngô Lê lạnh lùng nhìn về phía người nói chuyện nọ.

"Ừ!" Sự thật là cô không nhìn thấy, chỉ là học trưởng thích học tỷ, học tỷ lại cự tuyệt, chuyện như vậy cơ hồ mọi người đều biết, còn có tình huống trước mắt này, không phải là như vậy thì là gì nữa.

"Tốt!" Cơ Ngô Lê ánh mắt biến thành rất đáng sợ: "Dám đụng đến người của tôi, rất tốt! Người đâu, bắt hấn ta đi theo tôi!"

"Anh, không muốn..." Đột nhiên Úc Hoan Nhan mở miệng: "Hấn ta cũng không có thực hiện được ý đồ, hấn là chủ của khách sạn Thụy Khang, đương của hấn lại là thị trường..."

"Đối diện?" Cơ Ngô Lê cười lạnh: "Thị trường thì thế nào, dám đụng đến em gái Cơ Ngô Lê tôi, giết không tha!"

***

Cơ Ngô Lê muốn Sở Trạm Đông cùng đi khách sạn đối diện, Sở Trạm Đông liếc mi: "Cậu khi nào lại quan tâm cô ấy như vậy?"

Cơ Ngô Lê mặt không đổi sắc, nghĩa chính ngôn từ: "Dù nói thế nào thì cô nhóc này cũng ăn cơm Cơ gia tôi lớn lên, hiện tại lại bị người khi dễ, cũng là tính lên mặt Cơ gia!"

"Ừ, xác thực là như vậy!" Sở Trạm Đông vẫn đứng không nhúc nhích.

"Câu cuối cùng có đi hay không a?"

"Cho tôi một lí do không thể đi?"

"..." Bất gian lão bà cậu! Người này càng ngày càng kiêu ngạo! "Đối phương có chỗ dựa vững chắc là thị trường, lão tử muốn cho hắn ta thấy một chút, thị trường cái gì, ở trước mặt Sở thiếu anh, cũng phải đứng sang bên cạnh! Nói thật, tôi nhìn bọn họ đã lâu rồi, thị trường không nổi a, quán rượu lại mở đối diện lão tử, là vài cái ý tứ, xem thường lão tử, hôm nay xem như thù mới hận cũ cùng tính một lượt!"

Mang cái mũ này thật đủ cao!

"Được rồi!" Sở Trầm Đông dụi tàn thuốc lá trong tay, hai tay để vào túi, xoay người: "Xem ở vui mừng cũng gọi tôi một tiếng anh, tôi cũng không thể ngồi yên không để ý đến!"

"..." Nha, hắn cũng đã từng gặp qua rất nhiều diễn viên, nhưng cũng chưa thấy qua ai giả bộ lại lợi hại như vậy!

Không biết là ai, cả đêm nhìn thì giống như không có việc gì, nhưng thật ra trong lòng lại không yên ổn a!

***

Vì thế, một đám người, tầng tầng lớp lớp đến khách sạn đối diện, đem ông chủ nhỏ bọn họ còn chưa tỉnh lại ném xuống đất, Cơ Ngô Lê lưu manh mở miệng: "Thiếu gia nhà các người uống rượu say, chắc tìm không được đường về nhà. Hôm nay tôi hảo tâm mang hắn trở về nhà cho các người!"

Cái này gọi là hảo tâm, đều thấy máu!

Quản lý đại sảnh vội vàng gọi cho ông chủ của bọn họ.

Cơ Ngô Lê để lại tay cô gái cầm điện thoại: "Người đẹp, cũng đừng phiền toái, thời gian không còn sớm, đừng quấy rầy ông chủ các người nghỉ ngơi, một đường xách lên thiếu gia các người tới đây cũng cảm thấy mệt, người đẹp trước cho chúng tôi mấy gian phòng nghỉ ngơi, có chuyện gì, buổi sáng ngày mai lại nói!"

Nói xong, cầm lấy cuốn sổ ghi chép đăng kí mòng: "Con người của tôi đối với chữ số rất mê tín, gian phòng của mình tự mình chọn, liền không phiền toái người đẹp!"

Nhìn một vòng, căn bản là không nhìn thấy Hàn Tử Tây cùng tên Âu Dương Lâm.

Không thể nào a, liên tục cho người giám thị, từ khi hai người bắt đầu vào khách sạn, vẫn không có ai đi ra ngoài a, làm sao có thể không có đây, chẳng lẽ là vì che dấu tai mắt người khác cho giấu tên đi thuê phòng?

Chưa từ bỏ ý định, Cơ Ngô Lê lại nhìn một lần, vẫn không có!

Quá huyền huyền đi, làm sao có thể không có!

Chờ một chút!!

Lâm Dương Âu!!

Có phải hay không cái này đây!

"348 cái này không tệ!" Cơ Ngô Lê đem quyển sổ giao cho trước sân khấu: "Tôi muốn phòng này! Sở thiếu 349 tốt lắm!"

"Đúng là..." Trước sân khấu nhìn quản lý đại sảnh một cái: "Tốt, tôi đây đã giúp ngài làm việc, xin ngài chờ!"

"Tốt, bận rộn một ngày, cảm thấy mệt, thấy buồn, các người nhanh lên, tôi trước chờ ở cửa, thẻ mở cửa phòng tốt lắm, phiền toái đưa lên cho tôi!" Cơ Ngô Lê ngáp một cái, đối với Sở Trầm Đông nói: "Anh em, đi thôi, hai ta lên trước chờ!"

Cửa phòng 348, Cơ Ngô Lê nói là chờ bọn họ đưa thẻ ra vào đi lên, từ trong túi tiền lấy ra một cái cùng loại với thẻ ra vào gì đó, cầm trong lòng bàn tay, giống như lơ đãng hướng trên cửa vừa để xuống, cánh cửa thế nhưng được mở ra.

Hắn nói: "Cửa này như thế nào không khóa?"

Vừa nói lại vừa bước chân đi vào phòng..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mọc cánh bay bay mất!

Sau khi bước vào, ánh mắt của Cơ Ngộ Lê giống như tia laser quét một vòng khắp phòng, nhưng trong ngoại trừ hắn ra cũng không có bất kỳ ai khác.

Cái bàn, ghế sofa, giường...

Cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu người hắn muốn tìm!

Không thể nào, làm sao có thể, chẳng lẽ hắn đã đoán sai!

Trải qua hơn một giờ giày vò, Cơ Ngộ Lê mệt mỏi, đen mặt: "Chẳng lẽ là cô ta mọc cánh bay đi?"

Sở Trạm Đông ngồi trên sofa, im lặng không lên tiếng hút thuốc, làm cho Cơ Ngộ Lê mơ hồ, rốt cuộc Hàn Từ Tây là vợ của ai!

Người này chính là chồng chính quy của tiểu ăn mày kia, rơi vào trường hợp này cũng quá bình tĩnh đi.

***

"Hàn tiểu thư, bây giờ cô còn không chịu tin sao?"

Ở một góc đường đối diện khách sạn, trong chiếc xe nhìn vô cùng bình thường, Âu Dương Lâm ngồi ở ghế lái, Hàn Từ Tây ngồi ở ghế sau, tận mắt nhìn thấy bọn họ vào khách sạn, hơn một giờ còn chưa ra.

"Muốn xem diễn cũng xem xong rồi, tôi có thể đi chưa?" Hàn Từ Tây trả lời không liên quan.

"... Được rồi, đến lúc này thì có tin hay không cũng chỉ còn phụ thuộc vào Hàn tiểu thư mà thôi!" Âu Dương Lâm mở cửa xe.

Hàn Từ Tây xuống xe.

Âu Dương Lâm thò đầu ra cửa sổ xe: "Tiểu Tây, mặc kệ cô có tin hay không, người kẻ cận mình cũng phải cẩn thận một chút!"

Hàn Từ Tây bước chân không ngừng!

***

Sở gia!

Hàn Từ Tây vừa vào cửa, liền nhìn thấy lão phu nhân ngồi trên sofa, hình như cố ý đợi cô về.

Cô bước đến chào: "Bà nội, đã trễ thế này sao bà còn chưa ngủ?"

"Con đi đâu vậy, con còn chưa trở lại, ta không ngủ được!" Lão phu nhân lôi kéo cô ngồi bên cạnh mình: "Ăn cơm chưa? Có muốn bà nói phòng bếp làm cho con chút đồ ăn hay không?"

Thật giống như trước đây vậy, giống như chuyện bà cố tình làm ra thời gian trước chính là để dò xét Sở Trạm Đông, thái độ của Sở lão phu nhân đối với Hàn Từ Tây đã khôi phục như thường, thậm chí so với cháu gái ruột còn thân hơn.

"Không cần, con ăn rồi!" Hàn Từ Tây nói: "Thời gian không còn sớm, con đỡ bà nội đi nghỉ!"

***

Trong phòng Lão phu nhân.

Đỡ lão phu nhân nằm xuống, Hàn Từ Tây chuẩn bị đi, lại bị bà gọi lại: "Tiểu Tây, cùng bà nội tán gẫu một lúc được không? Bà già rồi, lúc này nằm xuống cũng không ngủ được!"

"Được ạ!"

Hàn Từ Tây ngồi bên giường lão phu nhân, lão phu nhân ngồi dậy đối diện nhìn cô, đưa tay khẽ vuốt lên mái tóc suôn dài của cô. "Mái tóc này đã để bao nhiêu năm rồi, cũng dài như vậy!"

"Đã sáu năm rồi!" Từ sau câu nói kia của Sở Trạm Đông, mái tóc này cô chưa từng cắt qua, chỉ là lão phu nhân tại sao lại hỏi như vậy, chẳng lẽ có ẩn tình gì sao?

"Đã lâu như vậy rồi sao?" Lão phu nhân lấy tay vuốt lên tóc cô giống như đang nhẹ nhàng thay lược chải tóc: "Tóc quá dài rồi, cũng không chăm sóc tốt cho mái tóc, sáng mai con cùng bà nội đi tiệm làm tóc đi?"

"Ngày mai con không bận chính mình tự đi được rồi, bà nội nên ở nhà nghỉ ngơi!" Hàn Tử Tây thần nhiên nói, vẻ mặt giống như bình thường!

"Con cam lòng cắt mái tóc này đi sao?" Lão phu nhân làm như tiếc hận: "Lúc bà nội còn trẻ bà cũng để tóc dài như vậy, nhưng từ sau khi tiếp nhận công ty thấy phiền toái liền cắt ngắn đi... Nói ra sợ con chê cười, chứ lúc đó bà cũng rất thương tâm, còn mái tóc này từ khi bà lấy ông nội con bắt đầu để, ông nội con nói rất yêu bộ dáng để tóc dài của bà."

"Bà nội được ông nội thưởng thức, tự nhiên bỏ không được !" Hàn Tử Tây yếu ớt cười.

"Xứ nha đầu, con học được cách chế nhạo bà nội rồi!" Lão phu nhân liếc nàng một cái: "Nói giống như con không có người thưởng thức vậy, ta thấy Đông tiểu tử bây giờ đối với con cực kỳ tốt! Hiện giờ con lên làm thư ký cho nó, cả ngày sớm chiều chung đụng! Đúng rồi, đêm nay trở về muộn như vậy, có phải hai con ghét bỏ lão bà tử này chướng mắt, cho nên cùng nhau ăn bữa tối dưới nền đi!"

"Dạ đúng!" Hàn Tử Tây mặt không đỏ hơi thở không gấp nói: "Gần đây chuyện công ty tương đối nhiều, thiếu gia thân là tổng phải làm thêm giờ, hôm nay thật vất vả có thời gian, liền hẹn con ăn cơm!"

Quả nhiên, sắc mặt thay đổi lão phu nhân, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng Hàn Tử Tây vẫn thấy được.

"Con đã trở về, vậy còn nó đâu?" Lão phu nhân trừng mắt: "Đã trễ như vậy không phải là cần làm thêm giờ đi, cũng không biết đường về xem lão thái bà này!"

"Không có, thiếu gia nói là có một chút chuyện nhỏ phải xử lý, bà nội nếu nhớ thiếu gia, con gọi điện thoại hỏi một chút báo thiếu gia xử lý tốt công việc, rồi mau chóng trở về!"

Hàn Tử Tây liền lấy điện thoại ra.

"Không cần!" Lão phu nhân ngăn cản: "Chỉ cần tiểu tử này không phải ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, không phải chuyện gì quan trọng thì không nên quấy rầy nó."

"Không sao đâu ạ!" Hàn Tử Tây vừa nói vừa bấm số điện thoại: "Cũng không phải chuyện trọng yếu gì, con nghĩ là anh ấy cũng đang trên đường trở về thôi ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Mộ Cẩn Du tiến dần từng bước

Trở lại Sở gia, nhìn người ở trước cửa dường như là đang đợi mình chính là Hàn Tử Tây, Sở Trạ Đông mím môi nở nụ cười: "Chào vợ thân ái yêu quý của tôi, rốt cuộc là bà nội nghĩ đến tôi, hay là cô nghĩ đến tôi vậy?"

Khi nhận được điện thoại của cô, trong phút chốc Sở Trạ Đông có cảm giác mình đối với Hàn Tử Tây còn chưa hiểu hết được!

Xem ra cô ta đã biết mình đã phát hiện ra cô ta, không những nhanh chóng rời đi, còn gọi điện thoại nói ra hành tung của mình!

Người đàn bà này thật đúng là lén lút!

Bắt quả như vậy mới thì trò chơi này mới càng ngày càng vui, không phải sao?

"Có khác nhau sao?" Hàn Tử Tây thay hán cời âu phục xuống: "Nếu như tôi nói là tôi, anh sẽ ngay lập tức xoay người đi!"

"A, nghe lời này tôi lại cảm thấy vị chua!" Sở Trạ Đông ôm cô vào lòng: "Như thế nào, cô đang trách tôi gần đây không trở về, lạnh nhạt với cô, nên cô cảm thấy ủy khuất?"

"Tôi nào dám!" Hàn Tử Tây không để lại dấu vết, từ trong ngực hán nhanh chóng lui ra ngoài, cách hán không xa không gần và nói: "Thiếu gia trăm công nghìn việc, tôi sao có thể không biết được..."

"Phải không?" Sở Trạ Đông mím môi, giọng nói thần nhiên: "Tôi thật có phúc mới cưới được một người vợ tốt như vậy, biết rõ tôi có việc bận, cho nên bản thân sẽ tìm thú vui khác. Nói tới đây tôi mới nhớ, tối nay tôi gặp một người thật sự rất giống cô, cô đoán thử xem tôi đã gặp được ở đâu?"

"Ở đâu?" Hàn Tử Tây mặt không biến sắc không chút rung động nào nhìn thẳng vào mắt hán, tiếp tục hỏi.

"Ở khách sạn!"

"A?" Hàn Tử Tây mỉm cười: "Không phải là giống tôi như vậy nên thiếu gia liền cho rằng là tôi chứ?"

"Làm sao có thể!" Sở TrạĐông cũng cười: "Vợ của mình mà tôi còn có thể không biết sao, hơn nữa, vợ của tôi không phải là cái loại đàn bà tùy tiện theo thượng khách đi mướn phòng ở khách sạn đâu!"

"Nói như vậy, người phụ nữ giống tôi kia theo người khác đi mướn phòng rồi?"

Hàn Từ Tây giống như là rất hứng thú, hỏi vấn đề chính: "Nghe lời này của thiếu gia, giống như là anh rất khinh thường người đàn bà kia? Như vậy tôi có thể giải thích như thế này hay không, thiếu gia cho rằng, cùng mướn phòng với người đàn bà kia là một người đàn ông, là đến làm loại chuyện thân mật kia? Trọng điểm là như vậy phải không? Tại sao thiếu gia lại nghĩ như vậy? Hay là trên mặt người đàn ông kia viết - tôi đến làm chuyện thân mật với người phụ nữ này, hay là do người phụ nữ kia giống tôi, cho nên thiếu gia cho rằng chúng tôi là cùng một dạng người? Có lẽ căn bản là thiếu gia không nghĩ đến người ta có thể là ở cái dạng kia, nếu người ta là một cặp vợ chồng hợp pháp thì sao?"

Sở TrạĐông liếc cô một cái, con mắt sắc vẫn luôn giữ kín đáo: "Cô kích động như thế làm gì, tôi có nói cái gì sao, như vậy sẽ làm cho người khác nghi ngờ là cô đang biện minh cho chính mình!"

Cho nên, thật sự là hấn đã làm vậy sao? Vốn là còn vì lời nói của Âu Dương Lâm, mà Hàn Từ Tây đang chần chờ xem thái độ của Sở TrạĐông như thế nào, nhưng khi nghe những lời này, tâm của cô không khỏi trầm xuống. Xem ra cô nên xác định lại vị trí của người đàn ông này trong lòng cô!

Cái gì khinh thường, cách đối xử của hấn với Hàn Từ Tây, chỉ có thể sợ mất đi niềm cao hứng, cho nên đến bây giờ cũng sẽ không có tiếc một chút vấn đề mà khinh thường cô!

"A, thiếu gia thật thích nói giỡn, chuyện này không có bằng chứng, không thể nói lung tung!" Hàn Từ Tây khoé môi khẽ nhếch lên, nói một cách đơn giản: "Tôi đối với thiếu gia cho tới bây giờ đều là trung thành và tận tâm, tuyệt không hai lòng, nếu không tôi còn sợ là không thấy được ngày mai mặt trời sẽ mọc hướng đông hay tây đây!"

"Vợ yêu mới là thật sự thích nói giỡn nha, cô đúng là vợ của tôi, mặc kệ cô như thế nào tôi cũng yêu cô không hết, làm sao mà đối xử với cô như vậy được, không cần nghi ngờ tôi, Âu Dương thiếu gia nói với cô rằng tôi đối xử với cô như vậy sao?"

Sở TrạĐông lười biếng đi tới gần cô: "Tôi nói không đúng sao, cô chính là một người vợ vô cùng tốt! Được rồi, không nói nữa, vài ngày không ôm cô rất nhớ nha, đi, đi lên lầu!"

"Tiểu tử thú, ngươi còn biết trở lại!" Một giọng nói giận dữ vang lên, lão phu nhân đen mặt đi từ trong phòng đi ra: "Mấy ngày không trở về, bà còn tưởng rằng cháu đã quên mất cửa mở nằm ở đâu rồi chứ, Tiểu Tây cháu đến đây, đêm nay ngủ cùng với bà nội!"

Lôi kéo Hàn Từ Tây trở về phòng, Sở TrạĐông ngăn cô lại, cười nói: "Bà nội, bà không muốn ôm cháu chút sao?"

"Tránh ra!" Lão phu nhân đập tay của hấn: "Chính là muốn cho đứa cháu bất hiếu như ngươi một chút giáo huấn thì mới có thể làm cho cháu nhớ lâu dài, nhìn cháu hờ một tí liền không trở về nhà!"

"Vậy cháu cũng sẽ ngủ cùng với bà nội!" Sở TrạĐông nửa thật nửa giả nói: "Coi như nhận tội!"

"Thôi, bà không nhận nổi đâu!"

Lão phu nhân nói xong, lôi kéo Hàn Từ Tây vào phòng, bùm một tiếng đóng cửa lại. Nhìn cửa phòng đã đóng chặt lại, đôi mắt ưng khẽ nheo lại. Lão phu nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

***

Ngày hôm sau...

Sở TrạĐông cũng không có hành động gì kỳ lạ, bất quá khi đến giờ tan làm, hấn đột nhiên hẹn Hàn Từ Tây đi ăn cơm. Đây chính là chuyện trước đây chưa từng có! Bình đến tướng chấn, nước đến đất chặn, cho nên Hàn Từ Tây vẫn bình tĩnh đi đến nơi hẹn đúng giờ.

Chỗ ăn cơm là nơi có khung cảnh không tệ, nhưng lại chính là một nhà hàng dành cho tình nhân.

Đây quả thật là chuyện mặt trời mọc ở phía tây, trước kia đừng nói là nhà hàng tình nhân, căn bản là nhà hàng bình thường, hai bọn họ đã là vợ chồng nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ đi đến cùng với nhau.

Mặc kệ như thế nào, cô đều sẽ tiếp hấn, cô thật muốn nhìn một chút, hấn rốt cuộc đang muốn diễn trò xiếc gì! Nhưng là sau khi ăn cơm xong, hấn lại mời cô đi xem phim.

Trong con mắt vụng trộm của những người xung quanh, bộ dáng của hai người đích thực là bộ dáng của một đôi tình nhân, không những vậy mà còn chắc chắn là một đôi tình nhân yêu nhau vô cùng cuồng nhiệt! Ví dụ như Âu Dương Di hay bà nội!

Âu Dương Di không bình tĩnh, gọi điện thoại cho Âu Dương Lâm: "Rốt cuộc là em đã làm ra chuyện gì?"

"Em đều làm theo lời của chị nói mà." Trong giọng nói của Âu Dương Lâm mang theo vẻ dè dặt.

"Em được lắm!" Âu Dương Di nhìn trên màn ảnh, đập vào mắt cô là tư thế của Hàn Tử Tây cùng với Sở Trạ Đông vô cùng thân mật, vì vậy liền phát giận chửi: "Chỉ muốn em là làm cho hai người họ phát sinh hiểu lầm, tại sao lại làm cho quan hệ của bọn họ càng ngày càng tốt như vậy?"

Đã vậy hai người đó lại còn cùng nhau xem phim! Gần đây, Sở Trạ Đông thật đúng là biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong buổi kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty, hẳn lại còn muốn giới thiệu thân phận của cô ta cho mọi người biết, mặc dù không thành công, nhưng khi hẳn phát hiện cô ta cùng Âu Dương Lâm có hành vi mập mờ, không những không tức giận thì thôi, lại đối xử với cô ta càng ngày càng tốt?

"Cái này em cũng không biết! Mọi việc em làm đều nghe theo lời của chị, điều gì nên nói đều đã nói, nên làm cũng đã làm, về phần kết quả tại sao lại như vậy, em cũng không biết..."

"Âu Dương Lâm, lời của em tốt nhất đều là thật, nếu như để chị phát hiện ra em có sử dụng mẹo khéo, em cứ chờ đó cho chị!"

Ở bên kia, lão phu nhân cũng đứng ngồi không yên, cho nên liền đi đến Hứa gia. Lão phu nhân đại giá quang lâm, đối với Hứa gia mà nói quả thực là vẻ vang cho kẻ hèn này, bình thường Hứa phu nhân ở trước mặt Mộ Cẩn Du luôn vênh mặt hất hàm sai khiến, trong nháy mắt lại thành ôn thuận như con mèo con.

"Lão phu nhân, mời bà ngồi, bà uống có muốn uống gì không?"

Tình hình của Hứa gia so với gia đình bình thường xem như tốt, nhưng nếu cùng so sánh với Sở gia thì căn bản chính là sự khác nhau giữa đậu xanh cùng dưa hấu. Lão phu nhân khoát tay áo: "Cô đừng gấp rút, Tiểu Du đâu?"

Đầu tiên là tìm nha đầu kia sao?

Thật may là ngoại trừ sự việc kia, bà đối với nha đầu kia cũng không tệ! Thật không biết, nha đầu kia đến cùng đã giẫm cái vận cứt chó gì, cùng lắm là tiện tay mà thôi, thế nhưng lại bắt được con cá lớn như Sở gia lão phu nhân này.

"Tiểu Du đi ra ngoài rồi, còn không tới một năm con bé sẽ tốt nghiệp đại học, cho nên thừa dịp nghỉ hè thực tập đây mà!" Hứa phu nhân giống như đắc ý cười tươi như hoa, nói chuyện đều là một mực cung kính!

"A, có lòng cầu tiến là tốt!" Lão phu nhân nói: "Hôm nay tới tìm cô, là muốn cùng cô nói chuyện hôn ước lần trước, sự việc kia, thật đúng là hổ thẹn, lợi dụng Tiểu Du còn làm chậm trễ nó."

Hứa phu nhân vẻ mặt xấu hổ: "Lão phu nhân, bà có thể ngàn vạn lần đừng nói như vậy, tôi cũng là không có biện pháp khác, công ty thua thiệt một khoản tiền lớn như vậy, tôi cùng cậu của con bé đều rất lo lắng. Đối phương lại đề xuất điều kiện tốt như vậy, chúng tôi cũng là không thể làm gì, công ty này là tâm huyết nhỏ của ba mẹ Tiểu Du, dù sao chúng tôi cũng phải thay bọn họ bảo vệ mới đúng, cho nên mới phải... Thật may là bà đã tới, bà đúng là đại ân nhân của Hứa gia chúng tôi, chúng tôi đối với bà thật sự là vô cùng cảm kích. Về việc hôn ước mà bà nói, tôi cũng có nghe nói một chút, Sở thiếu cùng thiếu phu nhân có bà là bà nội thật đúng là có phúc, thật là khiến cho người khác cực kỳ hâm mộ, chỉ cần bọn họ tình cảm tốt, bà muốn chúng tôi phối hợp như thế nào chúng tôi cũng đều bằng lòng!"

"Nói thì nói như vậy, nhưng mà vẫn cảm thấy có lỗi với Tiểu Du! Tôi là thật tâm thích Tiểu Du, tôi sẽ chính thức nhận con bé làm cháu gái..."

***

Lão phu nhân nhận Mộ Cẩn Du làm cháu gái!

Khi Hàn Tử Tây nghe được tin tức này lập tức tự động nhìn về phía người đang ngồi đối diện mình chính là Sở Trạ Đông.

Lúc này, bọn họ đều đã trở về, mới vừa ngồi lên bàn ăn. Hôm nay bọn họ đều bị lão phu nhân ra lệnh cưỡng chế nhất định phải về nhà ăn bữa tối. Bữa ăn còn chưa bắt đầu thì lão phu nhân đã ở trước mặt mọi người tuyên bố tin tức này.

"Mộ Cẩn Du có ơn với ta, lại bị ta lợi dụng dùng để tác hợp Tiểu Tây cùng Đông tử, dù nghĩ như thế nào ta cũng đều cảm thấy có lỗi với con bé, ta lại rất thích con bé đó, nghe nói lần trước con bé còn cứu Tiểu Tây, đứa nhỏ này đúng là phúc tinh của Sở gia chúng ta, cho nên ta liền nhận con bé làm cháu gái, hai cháu có ý kiến gì không?"

Dám có ý kiến gì không, có thể có ý kiến gì không? Bà nội ở Sở gia, có thể so với Từ Hi! Không có người nói chuyện nên bà tiếp tục nói: "Nếu đã như vậy, đợi lúc con bé đến đây, các cháu cũng nên nhiệt tình một chút đi!"

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo liền đến! Bà nội đang nói dở thì cửa chính đã được mở ra, quần gia đem hành lý của Mộ Cẩn Du đi vào.

Mộ Cẩn Du thật sự rất trẻ tuổi, từ cách mặc quần áo cho đến trang điểm rất dễ dàng nhìn ra, một thân váy trắng ngà cùng xăng đan cùng màu... Không chút trang điểm, nhìn cô đã thấy tuổi thanh xuân tràn đầy sức sống!

Cùng so sánh với chính mình... Hàn Tử Tây cúi đầu nhìn nhìn bản thân, ở nhà cô đều là mặc đồ thể thao, ban ngày ở công ty cũng là mặc những bộ đồ công sở già cỗi để làm việc, cho dù có lấy thân phận vợ đi theo phía sau Sở Trạ Đông, đa phần cũng là mặc T-shirt với quần, váy thật đúng là...

Nhớ lại ngày mà mình mặc bộ lễ phục đồ thẩm kia. Nghĩ lại ngày đó, Hàn Tử Tây nhớ rất rõ, khi cô xuất hiện ở trước mặt hẳn trong một khắc kia, con mắt của hẳn vẫn như cũ trầm lặng như nước, không có vì cô mà nhắc lên nửa ngọn sóng. Mà ngay cả câu nói rất xứng kia, bất quá cũng là lừa gạt mà thôi!

Nhìn lại đầu tóc mình, người ta là tóc màu nâu xoăn tự nhiên, mà chính mình sáu năm chưa từng thay đổi qua kiểu tóc màu đen thẳng dài! Tóc của cô, trước giờ vẫn không có cắt bỏ!

Một xác thực là không có thời gian, hai là... Nguyên nhân có rất nhiều, nhưng là Hàn Tử Tây tự nói với chính mình, tuyệt đối không được cắt!

Hàn Tử Tây không biết, tại sao mình lại đem bản thân đi so sánh cùng với Mộ Cẩm Du làm cái gì, khi cô ý thức được hành vi của mình lúc này, cảm thấy thật buồn cười đồng thời cũng có một tia phần uất đối với bản thân!

Không phải là cô đã sớm không còn ôm lấy ảo tưởng sao?

"Tiểu Du, tới đây ngồi bên cạnh bà nội." Lão phu nhân gọi Mộ Cẩm Du vẫn đang ngơ ngác đứng ở cửa.

"A?"

Mới vừa rồi Mộ Cẩm Du đúng thật là không chú ý.

Chính xác mà nói từ lúc bị một cuộc điện thoại của mẹ gọi về nhà, đến việc mang cô với hành lý của cô cùng nhau đẩy lên xe đón đến đây. Rồi đi đến nơi này giống như một cung điện, ánh sáng lấp lánh ở mọi nơi, và khi bước vào thì nhìn thấy một bàn đầy người như vậy.

Nhất là trong đám người này còn có Hàn Tử Tây và Sở Trạ Đông, đầu óc cô lúc này vốn không còn hoạt động nữa, lại nhìn sang những người khác.

Đây không phải là lão phu nhân lần trước sao?

Anh đẹp trai cùng chị gái kia nữa, như thế nào cũng ở nơi đây?

Lúc lão phu nhân gọi cô thì cô mới đột nhiên khôi phục lại bình tĩnh, nhưng cũng mất tự nhiên đứng ở nơi đó không dám đi lại gần họ.

Lão phu nhân bên này cười ha hả đứng dậy đi về phía cô: "Nha đầu ngốc này, không biết bà sao?"

"Lão phu nhân bà có thể nói cho cháu biết đây rốt cuộc là chuyện gì không?" Mộ Cẩm Du ngơ ngác hỏi: "Mẹ cháu nói, bà muốn nhận cháu làm cháu gái của bà?"

"Đúng vậy, chuyện này chúng ta sau này hãy nói, ăn cơm trước đã!" Lão phu nhân lôi kéo cô đi về hướng bàn ăn.

Mộ Cẩm Du được lão phu nhân sắp cho chỗ ngồi kế bên cạnh Hàn Tử Tây, cũng đúng lúc ngồi đối diện với Sở Trạ Đông.

Ngoài dự đoán của Hàn Tử Tây, Sở Trạ Đông lần này thế nhưng không ngại trang, chủ động chào hỏi với Mộ Cẩm Du: "Lại gặp mặt!"

"Xin chào anh..." Mộ Cẩm Du thăm mắng chính mình không có dũng khí, không phải bộ dáng của người đàn ông cũng chỉ là lớn lên có chút đẹp mắt sao, cô chỉ cười một chút là tốt rồi, về phần anh ấy chào hỏi, nhưng tại sao tìm mình lại đập mạnh mẽ như vậy?

"Về sau đều là người một nhà, không cần khách sáo như vậy!" Không chỉ chủ động chào hỏi, mà Sở Trạ Đông còn gấp thức ăn cho Mộ Cẩm Du.

Thấy hành động đó của hắn, Sở Bích Đình liền giễu cợt: "Em trai đối xử với em gái mới nhiệt tình như vậy, không sợ em dâu ghen sao, dù sao thân phận em gái mới cũng có chút đặc biệt."

Sở Trạ Đông nhìn về phía Hàn Tử Tây: "Vợ yêu, em sẽ ghen sao?"

Hàn Tử Tây cũng gấp một ít rau xanh bỏ vào trong chén của Mộ Cẩm Du nói: "Ăn nhiều một chút!"

"Ồ, thật đúng là rộng rãi!" Châm ngòi ly gián không thành công, Sở Bích Đình bĩu môi: "Em trai, về sau em có thể yên tâm đối xử thật tốt với em gái mới rồi!"

Mặc dù bọn họ nói chuyện trông thật là tốt, Mộ Cẩm Du lại không hiểu tại sao mình có cảm giác có mùi thuốc súng.

Mộ Cẩm Du ăn không nhiều không ít, xong quay qua nói với lão phu nhân: "Bà nội cháu ăn no rồi, chờ..." Chờ bà ăn xong, có thể cùng nói chuyện với bà chưa?

Lời nói của cô căn bản là không có cơ hội nói hết đã bị lão phu nhân cắt đứt, bà đưa tay vẫy gọi quản gia đi tới: "Lưu phúc, mang tiểu thư đi lên lầu xem qua một chút căn phòng của cô ấy, xem cô ấy có thích hay không?"

"..."

Cơ hội cự tuyệt cũng không có, vì đã quản gia mang theo hai người giúp việc mang hành lý của cô lên lầu.

***

Căn phòng của Mộ Cẩn Du đặt kế bên cạnh phòng Hàn Từ Tây, mỗi lần Sở Trạm Đông đi đến gian phòng của mình, nhất định thì nhất định phải đi ngang qua phòng của Mộ Cẩn Du.

Căn phòng được trang trí một cách tỉ mỉ, so với tầm cung của công chúa càng lộng lẫy đẹp đẽ hơn hẳn, tuy nhiên trong lòng Mộ Cẩn Du lại đứng ngồi không yên!

Không được, phải đi tìm lão phu nhân nói chuyện một chút.

Mới vừa vừa mở cửa ra, thì cô vừa vặn đụng phải Hàn Từ Tây đang muốn quay trở về phòng.

Gật đầu: "Chào chị!"

Hàn Từ Tây nói: "Có cần giúp đỡ gì không?"

Mấp máy môi, Mộ Cẩn Du nhỏ giọng nói: "Chị có thể nói cho em biết phòng của bà nội nằm ở chỗ nào không?"

"Lầu một, phía đông phòng đầu tiên!"

"Cám ơn chị!"

Hàn Từ Tây nhìn theo cho đến khi bóng lưng của Mộ Cẩn Du biến mất, lúc này cô mới thu tâm mắt của mình lại, suy nghĩ: Rất cuộc là Mộ Cẩn Du có chỗ nào đặc biệt, lại có thể khiến cho lão phu nhân phí tâm tư như thế?

Thật ra Hàn Từ Tây căn bản đã có thể đoán ra phần nào ý nghĩ trong lòng của lão phu nhân.

Đạo gần đây hành động của bà rất khác thường, còn tự mình đến dò xét chuyện gì, bà ấy làm nhiều việc như vậy, có phải là vì muốn ngăn cản mình với Sở Trạm Đông ở cùng một chỗ.

Chỉ là cảm thấy rất kỳ quái, mười sáu năm trước, không phải là bà ấy buộc Sở Trạm Đông cưới mình về làm con dâu nuôi từ bé sao?

Còn có, lúc đó cho dù là muốn tìm lợi thế, vì cái gì không tìm bạn gái thân bí kia của Sở Trạm Đông?

Nói đến, vụ điều tra của cô có phải gặp vấn đề gì hay không, vì có gì không tìm ra được cái bạn gái bệnh tật kia của Sở Trạm Đông, hay là cô ta rất giỏi ngụy trang?

Người cẩn thận như Sở Trạm Đông, ở bên cạnh hẳn nhiều năm như vậy, cô cũng không biết sự tồn tại của Mộ Cẩn Du, làm sao có thể dễ dàng cho cô tìm thấy bạn gái bệnh tật của hẳn như vậy?

Tóm lại, Hàn Từ Tây cảm thấy tình cảnh trước mắt của mình, giống như đang đứng ở giữa làn sương mù dày đặc.

Lão phu nhân, Sở Trạm Đông, còn có Âu Dương Lâm, mấy người bọn họ, đều có điểm làm cho cô nhìn không thấu.

***

Mộ Cẩn Du tìm lão phu nhân, sau đó rời khỏi Sở gia, căn bản nghĩ cũng không muốn nghĩ!

Không chỉ có Hàn Từ Tây khó hiểu, Sở Trạm Đông cũng là đã điều tra một phen, nhưng vẫn là không có kết quả.

Thái độ của bà đột nhiên thay đổi, đến cùng là bởi vì cái gì?

"Kết!"

Đột nhiên thắng xe lại, làm cho tâm tình của Sở Trạm Đông càng trở nên không tốt, hai mắt híp lại lạnh lùng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Cố Từ Mạch nói: "Giao thông phía trước hình như có chút vấn đề, để tôi xuống xe đi xem một chút."

Chỉ chốc lát sau, hẳn sẽ trở lại: "Là Mộ tiểu thư bị xe đụng, bất quá..."

Lời của hẳn còn chưa nói hết, Sở Trạm Đông đã đi xuống xe, trong ánh mắt hình như còn mang theo một chút khăn trương.

Khăn trương?

Tổng giám đốc gần đây có mùi vị nhân tình không ít nha, bất quá chỉ là em gái mới nhận không lâu lắm thôi, dĩ nhiên cũng nên khăn trương một chút, đối với Hàn Từ Tây cũng không có tốt như vậy đi?

Không đợi hẳn cùng đi qua, Sở Trạm Đông đã ôm Mộ Cẩn Du quay trở lại: "Đi bệnh viện!"

"Không cần!" Mộ Cẩn Du liên tục khoát tay: "Em không sao..."

"Bị như vậy còn không có việc gì?" Sở Trạm Đông chỉ tay về phía đầu gối đang chảy máu của cô: "Còn có chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Không có..." Mộ Cẩm Du bị giọng nói của hắn dọa làm cho giọng cô cũng nhỏ dần đi.

"Thật không có?" Sở Trạm Đông không yên tâm hỏi lại.

"Thật không có, ngoại trừ bị rách da nơi này, với tim đập hơi nhanh một chút, cái khác đều tốt tốt!"

Mộ Cẩm Du chớp mắt to, còn thiếu chút là giơ tay lên thề.

Vừa nghe nói tim đập nhanh, tâm Sở Trạm Đông lập tức giãn ra: "Ngoại trừ đập nhanh, còn khó chịu chỗ nào khác không?"

"Không có chuyện gì mới vừa rồi là do sợ hãi, hiện tại em cảm thấy rất tốt!" Mộ Cẩm Du cảm thấy tim vừa rồi đã khôi phục nhịp đập bây giờ lại có xu hướng đập nhanh và mạnh hơn nữa, bất quá cũng chỉ mới nhận làm em gái vài ngày, anh ta lại quan tâm mình như vậy, anh ta thật sự...

Thình thịch, thình thịch...

Đừng nhảy! Đừng nhảy!

Nhìn khuôn mặt của cô hồng hồng, cũng không giống bộ dạng có vấn đề gì, Sở Trạm Đông lòng thấp thỏm lúc này giờ mới hoàn toàn dễ xuống, nhìn Cố Từ Mạch phía trước, thu lại sắc mặt nói: "Cậu hãy đưa Mộ tiểu thư về nhà!"

Nói xong, liền chuẩn bị xuống xe.

"Không không không..." Mộ Cẩm Du vội vàng lên tiếng: "Em không trở về nhà!"

"Em không về nhà?" Thời gian này cô đang thực tập ở công ty, không phải là tới giờ tan sở rồi sao?

"Hôm nay em cùng bạn học hẹn đi đến cô nhi viện Thái Dương để làm công việc tình nguyện, các bạn học đều đang đợi ở đó!" Hôm nay như thế nào cô lại cảm thấy ánh mắt của hắn có chút lạnh sống lưng, Mộ Cẩm Du nói xong đẩy cánh cửa xe bước xuống.

"Chờ một chút!" Sở Trạm Đông hỏi Cố Từ Mạch: "Lần trước kêu người điều tra mã vùng số điện thoại kia là ở đâu?"

"Đạ đúng, vừa khéo cũng là cô nhi viện kia!"

"Lái xe đi!"

Kết quả điều tra đã sớm có, chỉ là gần đây có nhiều chuyện cho nên bị hắn quăng ra đằng sau rồi.

Hôm nay đúng lúc thuận đường, phải đi xem một chút, đến tốt cùng là ai có thể làm cho Hàn Từ Tây dùng cái vẻ mặt đó để nghe điện thoại!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tiểu nón xanh được nhập khẩu.

Cô nhi viện Thái Dương, là cô nhi viện ở thành phố B, căn bản cũng không nổi danh so với những nơi thường xuyên được lên TV. Cho dù báo chí có đưa tin về cô nhi viện, thì số người không biết nó tồn tại cũng không phải số ít.

Mà Sở Trạm Đông lại là một người trong số đó.

Lúc Cố Từ Mạch nói cho hắn biết tên cô nhi viện, hắn còn sững sốt chớp mắt một cái, có cô nhi viện này sao?

Về phương diện từ thiện, bọn họ cũng chỉ hỗ trợ để cho có, ít nhất mỗi lần đều là những cô nhi viện nổi tiếng, tiền quyền góp cho cô nhi viện cũng không phải số ít, nhưng thật đúng là hắn chưa nghe nói ở B Thị có một cô nhi viện Thái Dương!

Chờ xe đến nơi, chứng kiến hoàn cảnh như vậy, Sở Trạm Đông biết rõ tại sao. Bởi vì trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, nơi cũng không thể tính là một cô nhi viện chính quy, mặc dù nó treo bảng cô nhi viện.

Nơi này ở một chỗ vô cùng vắng vẻ, chỉ có một ngôi nhà, viện trưởng cộng thêm nhân viên quản lý còn có trẻ em, tổng cộng không đến ba mươi người.

Mộ Cẩm Du đối với Sở Trạm Đông lễ phép nói tạ: "Cám ơn ngài!"

Mặc dù là đi nhờ xe, cô cũng chỉ biết rất cảm tạ.

Đổi đãi Sở Trạm Đông, cô không biết chuyện gì xảy ra, chính là không buông ra.

Sống chung cùng một nhà cũng nhiều ngày như vậy, nhưng cô vẫn không tìm được một cái xưng hô thích hợp để xưng hô với anh.

Cũng gọi như Hàn Từ Tây sao?

Hình ảnh kia khi ngấm lại cũng làm cho cô chìm vào cơn say rồi!

Đối phương chính là đại boss của tập đoàn HC, không nói anh có thể đáp ứng cô hay không, mà là cô không có can đảm gọi anh một cách thân mật như vậy.

Nói thật, Mộ Cẩm Du cảm thấy, anh là người tốt.

Trong tiểu thuyết, nam chủ đều có tiền có thế. Phần lớn cao quý lạnh lùng, không cư xử khéo léo.

Trải qua những ngày chung đụng, trong mắt cô, Sở Trạm Đông bình dị gần gũi, điều này có thể mượn sự tình vừa rồi mà nói.

Mộ Cẩm Du nằm mơ đều không nghĩ tới, chính mình sẽ có một ngày được chủ tịch của tập đoàn HC ôm vào trong ngực ngay trên đường.

Theo lý thuyết, anh tốt như vậy, cô còn sợ cái gì, vì sao không buông ra đây?

Ngay cả nhìn thẳng anh cô cũng không dám?

Mỗi lần xưng hô với anh, tất cả đều là không tự chủ được ngại ngại ngại, giống như xưng hô với trưởng bối vậy!

Mộ Cẩm Du có một tật xấu, đó là thời điểm cô suy nghĩ một chuyện gì đó, thì tư tưởng toàn bộ đều để ở trên chuyện đó, tinh thần tuyệt đối tập trung cao độ. Vì cô quá tập trung nên đi đường cũng không hề để ý, cho nên cô bất ngờ giẫm phải một cái vỏ chuối. Và đương nhiên cô có thể thấy được mình sẽ phải té xuống mặt đất, thật là chó gặm phân a!

"A a a..."

Một tiếng này, tuyệt đối kinh người cũng làm cho chim chóc xung quanh kinh động!

Mà đằng xa chính là Tiểu kê và đám bạn học của Mộ Cẩm Du

đang chơi đùa với bọn nhỏ, nghe thấy tiếng kêu của Mộ Cẩm Du liền tới, nhưng vẫn là nước xa không cứu được lửa gần!

Mộ Cẩm Du cảm thấy hôm nay làm sao cô lại xui xẻo như vậy, một ngày mà ngã tới hai lần!

Ngay lúc cô chuẩn bị tinh thần thân mật với mặt đất thì đột nhiên cả người rơi vào một vòng tay ấm áp. Eo của cô bị một người ôm lấy...

Một cổ hơi thở nam tính dễ ngủ, có thể để đại não cô thanh tĩnh, bao phủ lấy toàn bộ người cô, càng đừng nói đến cánh tay săn chắc vòng bên hông, cô có cảm giác eo sắp mềm rớt xuống, còn có ánh mắt thâm thúy của người kia mang theo...

Mộ Cẩm Du cảm giác mình cả người đều không thích hợp, tim đập ngày càng nhanh, chỗ trống trong đại não có thể giải thích là bị kinh hãi, nhưng như vậy tại sao cô lại đột nhiên cảm thấy mình miệng đắng lưỡi khô đây?

"Tiểu Ngư Nhi, cậu không sao chứ?"

Người chạy tới chính là một người bạn ngồi cùng bàn với Mộ Cẩm Du, đáng người mập mạp, "Tiểu Ngư Nhi" chính là biệt danh thân mật của Mộ Cẩm Du.

"A..." Mộ Cẩm Du phục hồi tinh thần lại, vội vàng từ trong lòng Sở Trạm Đông lui ra ngoài, gương mặt nhìn mặt Sở Trạm Đông giống như tiểu hài tử làm chuyện xấu vội vàng cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn: "Cảm ơn!"

Mặc kệ đối phương có tiếp hay không, nói xong cô vội vàng lôi kéo người bạn ngồi cùng bàn bỏ chạy.

Sở Trạm Đông nhìn bóng lưng vội vàng của cô, lông mày nhăn lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, liền hai lần, nha đầu kia khi nào thì mới có thể không lỗ mãng?

Còn xem!

Cố Từ Mạch cảm thấy, hành vi hiện tại của Sở Trạm Đông quá là không đạo đức, thân là một người đàn ông có vợ, tại sao có thể đối với một thiếu nữ chưa lập gia đình nhiệt tình như vậy?

Nếu có chuyện gì thì cứ để hẳn đi đến nơi này thì tốt rồi, nếu không hẳn sẽ cảm thấy cái chức trợ lý này có cũng được mà không có cũng không sao.

Suy nghĩ một lúc, Cố Tử Mạch tiến lên hỏi: "Có cần tôi đi tìm viện trưởng để gặp mặt một lát không?"

Sở TrạĐông liếc anh một cái: "Cậu đi đi!"

**

"Ông là Tề viện trưởng đúng không? Đây là tổng giám đốc của chúng tôi, nghe nói tình huống của cô nhi viện không được tốt lắm, nên hôm nay cố ý đến thăm một chút, để xem có thể giúp đỡ cho mọi người một ít hay không!"

Thời điểm điều tra số điện thoại kia, nhân tiện Cố Tử Mạch cũng đã điều tra cô nhi viện này, vì vậy đối với tình huống nơi này căn bản coi như là hiểu biết.

Vị viện trưởng này là một phụ nữ trung niên năm mươi lăm tuổi, cả đời không lấy chồng, cô nhi viện này được bà xây nên cách đây tám năm.

Lúc mới bắt đầu chỉ có một đứa bé, về sau từ từ gia tăng, cho tới bây giờ đã có ba mươi trẻ mồ côi.

Trong những đứa trẻ này lớn nhất bắt quá cũng chỉ ở tuổi vị thành niên, còn bé nhất vẫn còn ở tuổi gào khóc đòi ăn.

Nghe nói có người nguyện ý cho giúp mình, viện trưởng tự nhiên là cao hứng.

Cô nhi viện thành lập nhiều năm như vậy, bà chưa từng xin viện trợ nơi khác, cũng chưa từng hướng ngoại giới xin giúp đỡ, cho nên tên cô nhi viện, ở bên ngoài cũng không có ai biết rõ.

Bà nghĩ chỉ cần mình còn có năng lực, phải nhờ vào hai tay của mình, đem cô nhi viện kinh doanh, hơn nữa, bà cũng không phải là một mình chiến đấu hăng hái không phải sao?

Những năm này cũng vẫn có nhiều như vậy người hảo tâm đến trợ giúp những đứa trẻ đáng thương này!

Nhưng hiện tại, tại sao lại có một tổng giám đốc của công ty lớn đến đây?

Sở TrạĐông - người này bà biết, mấy ngày trước, vào lễ kỷ niệm chúc mừng tròn một trăm năm thành lập cũng được truyền hình trực tiếp đây mà!

"Tôi thay mặt bọn nhỏ cảm ơn Sở tổng giám đốc!" Tề viện trưởng nói lời cảm ơn này tất nhiên là thực lòng.

"Tề viện trưởng không cần phải khách khí, nếu quả thật muốn cảm ơn cũng không tới phiên tôi." Sở TrạĐông hơi tự giễu: "Nếu như không phải là bởi vì phụ nhân tôi, tôi còn không biết quý viện tồn tại, cho nên nếu Tề viện trưởng chính thức muốn cảm ơn thì chính là phụ nhân tôi, tôi cũng là từ cô ấy biết thì ra là thành phố B, còn có Tề viện trưởng đáng giá được người người tôn kính như vậy!"

"Sở tổng giám đốc nói quá lời!" Tề viện trưởng cười lắc đầu: "Nói như vậy, Sở phụ nhân đã tới cô nhi viện chúng tôi?"

Sở TrạĐông nói: "Có tới hay không, tôi không biết, cô ấy gọi là Hàn Tử Tây, Tề viện trưởng có biết không?"

"Biết!" Viện trưởng nhắc tới Hàn Tử Tây trong mắt tràn đầy tán thưởng: "Thì ra là Tiểu Tây chính là Sở phụ nhân a. Sở phụ nhân đối với cô nhi viện chúng tôi trợ giúp, tính cả đời này tôi đều không có gì để báo đáp. Từ sáu năm trước, cô ấy đã bắt đầu giúp đỡ cô nhi viện chúng tôi, cũng chính bởi vì cô ấy, cô nhi viện mới có thể duy trì nhiều năm như vậy..."

Hàn Tử Tây thực sự tốt như vậy?

Sở TrạĐông đột nhiên đứng dậy: "Tề viện trưởng, có thể dẫn tôi tham quan xung quanh một chút không?"

Tề viện trưởng có một cái chớp mắt, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đứng dậy đưa tay mời: "... Sở tổng giám đốc bên này!"

"Tiểu Ngư Nhi, vừa rồi tại sao cậu lại chạy?" Cô bạn ngồi cùng bàn với Mộ Cẩn Du nhìn cô với một vẻ mặt mập mờ: "Vừa rồi đây không phải là Sở thiếu sao? Thành thực khai báo mau, tại sao cậu có thể quên biết được Sở thiếu!"

Khi trông thấy Mộ Cẩn Du bước xuống từ chiếc xe đắt tiền đó, cô liền đã kinh hãi rồi, mà một màn anh hùng cứu mỹ nhân kia quả thực đã làm hai mắt cô bị mù a.

Người đó chính là Sở TrạĐông a!

Khó trách nha đầu này suốt ngày khinh thường các cô hâm mộ những soái ca trên tivi, hóa ra là đã có một soái ca bên cạnh!

Những người đó ai có thể soái hơn Sở thiếu, không chỉ có soái, người ta còn rất ấm áp!

"Cậu nói cái gì vậy?" Mặt Mộ Cẩn Du đã đỏ như quả cà chua: "Đừng nói mò, mình cùng Sở thiếu cái gì cũng không có!"

"A, cái gì cũng không có!" Cô bạn bĩu môi: "Bắt quá chính là từ hai người cùng trên một chiếc xe bước xuống, bắt quá chính là nhìn cậu gặp nguy hiểm, Sờ thiếu liền chạy vội tới cứu mỹ nhân, bắt quá..."

"Cậu mau ăn cà chua đi!"

Mộ Cẩn Du cầm một quả cà chua chặn miệng của cô bạn lại, nhưng do lực đạo hơi mạnh, nên cà chua không cẩn thận bị bóp chảy nước, làm cho miệng cô bạn đó đầy nước, theo cầm chảy xuống. Bọn trẻ ngồi xem đều nở nụ cười, chỉ ngoại trừ một đứa bé trai ngồi ở tận cùng bên trong, giống như căn bản không có hứng thú, vẫn tự nhiên ăn bánh bao trong tay.

Cô bạn thấy vậy, liền giận giữ: "Mộ Cẩn Du, cậu nhất định phải chết!"

Hai người bắt đầu vui đùa âm ỉ, những đứa trẻ xung quanh cũng góp sức, trong lúc nhất thời vốn phải là thời gian yên lặng dùng cơm, lại trở nên náo nhiệt dị thường.

Sở Trạm Đông đi đầu tiên, rất xa đã nghe được.

Nhưng không đợi mấy người đến gần, tiếng cười cũng đã bị một thanh âm bối rối, luống cuống thay thế.

"Tiểu Ngư Nhi, cậu không sao chứ!"

Nghe được thanh âm này, Bước chân của Sở Trạm Đông, không tự chủ được tăng nhanh.

Khi đi vào, thấy rõ cảnh tượng bên trong, cả khuôn mặt hắn liền tối lại.

Mộ Cẩn Du đang nằm trên mặt đất, đôi môi trắng bệch .

Ở bên cạnh cô, còn ngồi cạnh bé trai, đầu tóc là màu rom, con mắt là màu xanh, khuôn mặt mang nét đặc trưng của con lai vô cùng đẹp mắt, như một thiên sứ. Nhưng là những điều này hiện tại Sở Trạm Đông đều không nhìn thấy, trong mắt của hắn chỉ có Mộ Cẩn Du nằm trên mặt đất vẻ mặt khó chịu, hô hấp dồn dập.

"Chuyện gì xảy ra?" Anh hỏi.

"Là cậu ấy!"

Tất cả mọi người đều chỉ vào đứa bé trai có ngoại hình của con lai kia: "Chính là Bất Hối làm đi ngã!"

Đứa bé trai bị mọi người chỉ, nhưng lại không hề hối hận cũng không hoang mang đứng dậy, nhìn về phía Sở Trạm Đông với ánh mắt không hề kiêng dè: "Trước mắt, cháu cho rằng hiện tại không phải là thời điểm truy cứu trách nhiệm, trước tiên mọi người phải mang đi đứa bệnh viện mới là trọng điểm!"

"..."

***

Khi Hàn Từ Tây nhận được bắt đầu nhận được điện thoại của Tề viện trưởng, mặc dù lo lắng sẽ lộ tẩy, nhưng cô vẫn không chút do dự mà chạy đến.

Trừ phi có chuyện quan trọng, nếu là bình thường Tề viện trưởng cũng sẽ không gọi điện thoại cho cô. Khi nghe viện trưởng nói Bất Hối đang ở bệnh viện, đầu óc của cô thoáng cái bỗng nhiên trống rỗng. Về sau, những gì viện trưởng nói khi vào tai cô đều biến thành thanh âm "ông ông". Vì vậy cô vội vàng đến bệnh viện theo lời viện trưởng, khi chứng kiến phòng cấp cứu sáng lên vài chữ to kia, cả người cô đã không kiềm chế được mà run rẩy không ngừng.

"Viện trưởng..." Thanh âm ra khỏi miệng cũng là run rẩy.

"Tiểu Tây, cô đã đến rồi..."

Không đợi bà nói xong, Hàn Từ Tây hỏi: "Bất Hối vào đó lâu chưa?"

"Cũng đã khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi."

Nghiêm trọng như vậy sao? Đã nửa giờ rồi mà còn chưa có đi ra?

"Bất Hối bị thương như thế nào?" Hai mắt Hàn Từ Tây đã đỏ hồng đáng sợ.

Đã hai tháng cô không được nhìn thấy nó, nếu như hôm nay không phải là phát sinh chuyện như vậy, có khả năng là cô vẫn là sợ đầu sợ đuôi mà không dám tới gặp Bất Hối a!

"Không biết, bác sĩ còn chưa có đi ra. Xem sắc mặt trắng bệch, tình huống không quá tốt, ông trời phù hộ cô ngàn vạn không có chuyện gì, dù sao Bất

Hồi cũng không phải cố ý..."

"..." Gặp chuyện không may không phải là Bất Hối sao?

"Di Tây Tây!" Cùng lúc đó, một thanh âm non nớt vang lên phía sau lưng, Hàn Từ Tây vội vàng quay người nhìn lại.

Cảm giác vừa dưới địa ngục lại lên thiên đường, đại khái chính là tâm tình của Hàn Từ Tây bây giờ, một giây trước cô còn vì quá lo lắng mà hô hấp cũng khó khăn, nhưng khi nhìn thấy đứa bé hoàn hảo không tổn hao gì chạy về phía mình, vốn là nước mắt vẫn đang kìm nén, trong nháy mắt không bị khống chế thi nhau chảy xuống. Hàn Từ Tây giang hai cánh tay gắt gao ôm lấy cậu bé, không chừa một khe hở, hiện tại cô thật sự hận không thể hòa cậu nhóc vào xương máu của mình.

Mất mà lại được!

Mặc dù dùng cái từ này có vẻ khoa trương, nhưng là giờ phút này tâm tình của cô xác thực là như vậy.

Cũng chỉ hai tháng không thấy, nhưng cô cảm thấy so với hai thế kỷ còn muốn lâu hơn. Đặc biệt là những hình ảnh của Bất Hối trên điện thoại di động của cô đều bị xóa, đã nhiều ngày cô không được nhìn hình của Bất Hối trước khi chìm vào giấc ngủ rồi. Giờ phút này khi cô được nhìn thấy Bất Hối, Hàn Từ Tây thật muốn thời gian cứ như vậy dừng lại, cô muốn cứ mãi ôm Bất Hối như vậy, vĩnh viễn như vậy.

Mặc dù Bất Hối chỉ mới hơn năm tuổi, nhưng cực kỳ thông minh, từ biểu hiện của Hàn Từ Tây, cậu đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng là cho tới bây giờ cũng không hỏi.

Giống như hiện tại, cảm xúc lúc này của di Tây Tây rõ ràng là không bình thường, nhưng cậu vẫn làm bộ như không hiểu: "Di Tây Tây, đi làm sao vậy? Là quá nhớ con phải không?"

"Ừ!" thanh âm của Hàn Từ Tây nồng đậm giọng mũi hỏi hân: "Con có nhớ đi hay không?"

"Nhớ, dĩ nhiên nhớ!" Bất Hối đẩy cô ra, lấy tư thế của một ông cụ non, lấy tay lau mắt nước mắt cho cô: "Di đã lớn như vậy còn khóc nhè, sẽ bị người chê cười a!"

"Đúng vậy, tôi cũng vô cùng bất ngờ đấy, thì ra là cô cũng sẽ khóc!"

Thanh âm đột nhiên xuất hiện, làm cho máu toàn thân Hàn Từ Tây trong nháy mắt chảy ngược lên.

Tại sao hân lại ở đây?

Sở Trạm Đông nhìn sắc mặt biến sắc của cô, con mắt hơi trầm xuống, tiến lên bước đến trước mặt Bất Hối hất cằm hỏi: "Vợ à, không giới thiệu tôi với cậu bé này một chút sao? Đường như đứa nhỏ này, đối với cô mà nói rất đặc biệt a!"

Gọi điện thoại cho cô chính là đứa bé này đi.

Con lai sao?

A, chơi quá nhiên chơi lớn đấy!

Có phải cô cảm thấy hân quá phong lưu phóng khoáng hay không, cô cho rằng khí chất của tiểu nón xanh trong nước không đủ, cho nên nhập khẩu từ nước ngoài vào sao?

Có phải hân nên cảm ơn cô hay không đây?

Tiểu nón xanh nhập khẩu này quả nhiên cực tốt a!

Sở Trạm Đông nhớ tới vừa rồi tiểu tử thúi này kêu hân đứng qua một bên đi, làm Sở Trạm Đông cảm thấy, không trách được hiện nay có nhiều người muốn hàng nhập khẩu như vậy! Ngay phong thái của tiểu nón xanh này còn cao như vậy, những thứ hàng nhập khẩu khi tràn lan vào thị trường trong nước ắt hẳn là có nguyên nhân nhất định.

Nhìn cậu nhóc này xem, bộ dáng bắt quạ cũng chỉ năm sáu tuổi vậy mà khí thế lại lớn như vậy.

Hàn Từ Tây chưa kịp nói thì Bất Hối đã giành lời nói trước: "Chú này, mặc dù lúc trước cháu có nói trước tiên phải đưa người bệnh đến bệnh viện, rồi sau đó mới đến truy cứu trách nhiệm của cháu. Nhưng nếu như sự thật rằng cháu cũng là người bị hại, vậy sự tổn thất của cháu phải tìm ai truy cứu đây?"

Lời nói này... là do một cậu nhóc năm sáu tuổi nói ra sao?

Còn chưa đợi Sở Trạm Đông trả lời, thì cậu nhóc kia lại tiếp tục: "Có phải chú vẫn đang nghi ngờ rằng nhìn qua cháu vẫn rất khỏe, vậy thì có bệnh ở chỗ nào đúng không?"

Cậu nhóc tiếp tục chỉ vào ngực mình: "Bệnh của cháu giống với di lúc này, đều là bệnh về tim."

“Chú không cần không tin lời nói của cháu, mặc dù tình trạng của cháu không có khoa trương như đi lúc này, nhưng đúng là cũng có thương tổn. Bây giờ tim của cháu vẫn còn đập không được như bình thường, nếu chú không tin có thể sờ thử. So với người bình thường thì tim của cháu đập nhanh hơn chứ không có chậm hơn.

Có phải bây giờ chú lại đang nghĩ rằng là do cháu đẩy ngã đi đó, vì vậy bây giờ đang chột dạ nên tim mới đập nhanh hơn bình thường phải không?

Sai!

Cháu chỉ có sợ hãi chứ không có chột dạ!

Nhưng cháu sợ hãi không phải là lo lắng cho đi kia, mà là vì cháu giật mình.

Có trời mới biết, lúc đó cháu chỉ muốn đến đó lấy thêm một cái bánh bao thôi, cũng không biết lại đụng phải người nào, mà bây giờ lại còn phải chịu tội thay!”

Bây giờ những cậu nhóc đều có những suy nghĩ ngây thơ như vậy sao? Nhưng dù sao thì nữa thì cậu nhóc này cũng không thể nào thoát được quan hệ với Hàn Từ Tây.

Mặc dù không có bằng chứng rõ ràng chứng minh rằng Hàn Từ Tây có quan hệ với thằng nhóc này, nhưng trong tiềm thức của Sở Trạ Đông chính là đã một mực nhận định như vậy.

Khuôn mặt Sở Trạ Đông cười như không cười nhìn Hàn Từ Tây: “Vợ yêu, vấn đề mà tôi hỏi khó trả lời như vậy sao?”

Thật sự hẳn muốn nhìn xem, cô sẽ đưa cho hẳn một cái đáp án như thế nào?

Không... vấn đề này không khó trả lời! Mà là Hàn Từ Tây không biết nên trả lời như thế nào.

Người thông minh như Sở Trạ Đông, vừa nãy đã tận mắt thấy hành động của cô, thì không phải cô chỉ cần bịa đặt ra vài câu là hẳn có thể bỏ qua cho.

Suốt sáu năm nay, Hàn Từ Tây vẫn luôn che dấu chuyện này, cô đã từng nghĩ ra hàng trăm loại tình huống khi đối mặt với với hẳn, nhưng lại chưa từng nghĩ qua mọi chuyện lại bị bắt gặp trong hoàn cảnh này.

Sở Trạ Đông đã điều tra lịch sử cuộc gọi của cô sao?

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, khi chứng kiến người đang được bác sĩ đẩy ra chính là Mộ Cẩm Du, thì tâm trạng muốn cười nhạo chính mình cũng không hề có.

Cái tật tự mình này của cô đến khi nào mới được chữa khỏi đây?

Mà Sở Trạ Đông cũng không thêm che dấu gì trước mặt Hàn Từ Tây, mà hẳn tiến lên hỏi thăm tình hình của Mộ Cẩm Du ngay trước mặt cô.

***

Mà Hàn Từ Tây cũng không hề hối hận khi biết được tình huống cụ thể vụ việc ngày hôm nay. Nhưng mọi chuyện lại quá mức trùng hợp, có phải ông trời đang quá mức nhân rồi cho nên mới cố tình an bài như vậy hay không?

Nhưng cũng may là Mộ Cẩm Du không có gì đáng ngại!

Bất quá, chuyện của cô đứt khoát là không thể giấu giếm được nữa.

Khi Sở Trạ Đông để tờ giấy xét nghiệm ADN ở trước mặt cô, Hàn Từ Tây ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Đúng vậy! Làm sao cô lại quên mất một chuyện rằng, từ trước đến nay Sở Trạ Đông vẫn luôn nghĩ bản tính của cô là lẳng lơ, vậy thì làm sao sẽ nghĩ Bất Hối là...

Huống chi ngoại hình của Bất Hối không hề giống Sở Trạ Đông một chút nào!

“Sở thiếu phu nhân, đang yên đang lành đột nhiên cô cho tôi một kinh hỷ lớn như vậy, cũng may trái tim của tôi không có bệnh, nếu không thì tôi chắc chắn sẽ không chịu nổi cú sốc này đâu!”

Trên mặt Sở Trạ Đông giống như không để chuyện này vào mắt, lại còn mỉm cười nhìn cô: “Khuôn mặt tên nhóc kia rất đẹp trai, là tên nào cho cô vậy?”

“Ai biết được?” Hàn Từ Tây có chút buồn chán nhìn về phía Sở Trạ Đông: “Cũng là do lúc trẻ hormone của tôi phát triển quá mức bình thường cho nên mới vậy, mà lúc đó tôi cũng chẳng thêm quan tâm nhiều vấn đề như vậy, dù sao lúc đó cũng chỉ là vui đùa mà thôi. Hiện tại thiếu gia hỏi tôi như vậy, thật sự là tôi cũng không biết tên hỗn đản đó đang ở đâu.”

Hay cho cái hormone!

“Hóa ra là vậy!” Sở TrạĐông làm như đã hiểu rõ hết thảy, cười cười nói: “VậĐ bây giờ cô đón thắĐ nhóc kia về Đây đi thôi. Cô nhi viện kia là nơi ở của những Đứa trẻ mất cha mất mẹ, mà rõ ràng mẹ của nó là cô vẫn Đang còn sống à!”

Hàn Từ Tây lạnh nhạt nói: “Không Được! Nó vẫn không biết tôi chính là mẹ của nó, cứ để cho nó nghĩ rằng cha mẹ của nó Đều đã chết rồi đi!”

“Vợ của tôi ời, có phải cô Đang nguyên rủa mình Đứng không?” Về mặt Sở TrạĐông giống như mất hứng:

“Cô là vợ của tôi, cô nói những lời như vậy có nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Chẳng lẽ cô sợ rằng đón thắĐ nhóc kia về Đây sẽ bị tôi ngược đãi?

Tôi là loại người này sao?

Vợ yêu chưa từng nghe nói câu yêu ai yêu cả Đường đi lối về sao? Tôi nghĩ hiện tại cảm giác trong lòng của tôi là như vậy à!

Mà nói ra cũng rất kỳ quái, mặc dù sau khi biết Được đó là con trai của cô, tôi cũng cảm thấy ngoài ý muốn, mặc dù ban Đầu có chút khiếp sợ, nhưng tôi lại phát hiện tôi không hề có cảm giác bài xích cậu nhóc kia.

Cũng giống như lời cô nói, ai mà chả có thời điểm không kiểm soát Được hormone của mình.

Những năm qua, cuộc sống của tôi còn trắng hoa hơn so với cô nhiều. Nói không chừng một ngày nào đó sẽ xuất hiện một Đứa con ngoài giá thú của tôi Đấy, đến lúc đó chắc là vợ của tôi sẽ không oán trách tôi chứ?

Tôi sẽ cho người đi đón con của cô về Sở gia, cô yên tâm đi, tôi đối xử với vợ của tôi thế nào thì sẽ đối xử với nó như vậy, tuyệt đối sẽ đối xử giống như con trai ruột của tôi. Ai bảo hiện tại người tôi yêu là cô.

Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, tôi sẽ nói Từ Mạch đi đón nó về.”

Hàn Từ tây đã cho rằng Sở TrạĐông sẽ nhân chuyện này mà làm khó dễ mình, nhưng lại không bao giờ nghĩ ra rằng hắĐ sẽ hành Động như vậy!

“Bà nội, Đứa nhỏ này ở trong một cô nhi viện mà hôm nay Tiểu Du đến làm tình nguyện, cháu thấy nó thông minh sáng sủa, bà hãy để con nhận nuôi nó đi.”

Nếu như vậy, Đứa nhỏ đó sẽ Được Sở gia nhận nuôi, nhưng một chút quan hệ với Hàn Từ Tây cũng không có.

Khi nghe Sở TrạĐông nói như vậy, Hàn Từ Tây càng thêm tò mò thân phận của Mộ CẩĐu!

Sở Lão phu nhân nghe Sở TrạĐông nói vậy, hơi kinh ngạc nhìn về phía Mộ CẩĐu: “Tiểu Du, con đến cô nhi viện làm tình nguyện sao?”

Hiện tại Mộ CẩĐu vừa mới bước vào cửa, Đang Đứng ngay giữa phòng nhìn mọi người với vẻ mặt mơ màng. Cô mới chỉ đến cô nhi viện kia có ba lần, tuy không nhiều lắm, nhưng từ khi nhìn thấy Đứa bé này thì cô đã thích nó.

Không chỉ vì vẻ bề ngoài của cậu nhóc này, mà còn là vì tính tình như người lớn của cậu nhóc!

Đứa nhỏ này nói chuyện luôn có Đạo lý rõ ràng, lại rất hiểu biết. Cứ xem việc hôm trước cô bị cậu nhóc Đụng phải là biết, lúc đó bệnh tim của cô bị tái phát nên ngất xỉu, trong lúc mọi người luống cuống tay chân không biết làm gì, thì cậu nhóc ấy lại vô cùng bình Đẳng mọi người không Được vây quanh cô.

Nhưng có thật sự là vì mình cho nên mới nhận nuôi cậu nhóc đó không?

Mộ CẩĐu âm thầm nhìn qua Sở TrạĐông Đang ngồi trên ghế sofa, hai chân của hắĐ Đang bắt chéo nhau, lại càng làm tăng thêm khí chất cao quý vốn có của hắĐ, làm cho tim của cô lại đập nhanh một trận. Mộ CẩĐu vội vàng thu lại ánh mắt của mình, rồi trả lời: “Bà nội, Đứng vậy à!”

“Người trẻ tuổi như các con Đứng là nhân hậu. Được rồi, nếu đã như vậy thì Đứa nhỏ này cứ mang về Đây đi.”

Từ đó, Bất Hồi chính thức bước vào Sở gia.

Nhưng quả nhiên, Sở TrạĐông nói thì sẽ làm, thái ĐỘ của hắĐ đối với Bất Hồi lại vô cùng tốt.

Không chỉ cho Bất Hồi đến trường học tốt nhất, mà còn thông báo với tất cả mọi người bên ngoài rằng Bất Hồi chính là con nuôi của hắĐ.

...

Lúc đó, Cơ Ngồ Lê quả thật không thể hiểu nổi Sở TrạĐông Đang làm cái gì. Vì vậy hắĐ kéo Tư Mã Hạo cùng với Sở TrạĐông ra để hỏi cho rõ.

“Ta thật sự không thể nhìn thấu người à!” Cơ Ngồ Lê thờ dãi nhìn Sở TrạĐông nói, có phải mấy ngày gần Đây hắĐ không Được uống thuốc đầy đủ hay không?

Người này quá thần kinh rồi!

Hàn Từ tây ra ngoài làm bữa với người khác hẳn không những không tức giận, đã vậy còn nhận con riêng của cô ta làm con nuôi!

Rốt cuộc là tên nhóc Sở Trạ Đông này bị cái gì vậy?

“Đông tử, chẳng lẽ thằng nhóc đó là con ngoài giá thú của cậu, cho nên cậu mới...” Lời của Cơ Ngô Lê còn chưa nói xong, thì hẳn đã tự mình phủ nhận: “Không thể nào, thằng nhóc kia một chút cũng không hề giống cậu! Nói, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

“Sở Trạ Đông ngửa cổ uống cạn sạch rượu trong ly: “Thoạt nhìn tôi rất giống xảy ra chuyện gì sao?”

“Nếu không có việc gì thì tại sao ngươi lại nhận thằng nhóc kia làm con nuôi?” Nói xong Cơ Ngô Lê còn đá một phát vào chân Tư Mã Hạo bên cạnh: “Hạo Tử, ngươi có thể nói một tiếng được hay không?”

Tư Mã Hạo để ly rượu trong tay xuống, nhàn nhạt liếc hẳn một cái: “So với hẳn, tôi cảm thấy người có bệnh chính là cậu đấy!”

“TMD?” Cơ Ngô Lê không chịu được buộc miệng văng tục: “Cậu có ý gì?”

“Đông tử như thế nào đều tốt, bởi vì đều là chuyện của chính bản thân hẳn.”

Vậy ra ý tứ của tên này là nói mình đang dắt chó đi cày, xen vào chuyện nhà người khác sao?

Lời nói này của Tư Mã Hạo làm Cơ Ngô Lê có chút mất hứng: “Cậu nghĩ rằng tôi muốn quản chuyện của tên này sao? Rõ ràng hẳn đang bước vào con đường chết, tôi thân là bạn bè của hẳn, không thể nào thấy chết mà không cứu! Tôi cũng tin khi Hạ Lan Tuyết trở lại, hẳn còn dám làm như vậy!”

Khi Cơ Ngô Lê nhắc đến cái tên này, cả Tư Mã Hạo và Sở Trạ Đông liền liếc mắt nhìn nhau một cái, ba quang lưu chuyển.

“Không phải chỉ là một đứa con nuôi thôi sao, Hạ lan Tuyết cũng không phải dạng người không có đạo lý.” Tư Mã Hạo nói.

Cơ Ngô Lê nghe vậy, hai mắt đã trợn ngược lên: “Đừng bởi vì Hạ Lan Tuyết quá dễ nói chuyện mà cậu khi dễ cô ấy như vậy, làm cho cô ấy phải nghe lời cậu như nghe lời mẹ!”

“Cậu làm sao biết chuyện lần này có phải là do nhận được sự đồng ý của cô ấy?”

“Cái gì?” Cơ Ngô Lê vô cùng kinh ngạc: “Cô ấy đồng ý sao?”

“Tôi còn có việc, đi trước đây!”

Sở Trạ Đông để ly rượu xuống bàn, nghênh ngang rời đi.

***

Đối với thân phận của Bất Hối, ngoại trừ Sở Trạ Đông đã phát hiện ra, thì Hàn Từ Tây chưa từng nói với ai, ngay cả Cố Hạ cũng vậy.

Khi Cố Hạ biết được việc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Dạo gần đây hành động của Sở Trạ Đông này đúng là ngày càng không giải thích được, lần trước bắt Hàn Từ Tây đi trộm bảo ngọc của Mạc gia, bây giờ lại nhận một thằng bé không liên quan đến mình làm con nuôi. Cô ở bên cạnh hẳn cũng đã nhiều năm, nhưng hiện tại ngược lại càng không hiểu được người này.

Còn chuyện Hàn Từ Tây đột nhiên muốn cắt đứt quan hệ với mình nữa. Có phải nguyên nhân cũng xuất phát từ Sở Trạ Đông hay không? Dù sao gần đây tên đàn ông này quá mức không bình thường.

Đúng vậy, trong mắt tất cả mọi người, Sở Trạ Đông chính là một người không bình thường, không những vậy mà còn không bình thường tới cực điểm.

Kể cả Hàn Từ Tây cũng vậy!

Hẳn tột cùng là đang muốn làm cái gì?

Cho dù hẳn không hề có tình cảm gì với Hàn Từ Tây cô, nhưng dựa theo tính tình của hẳn, hẳn không thể nào chấp nhận được sự tồn tại của Bất Hối mới đúng!

Nhưng quả thật hẳn đã thực hiện đúng như lời hẳn nói, không biết hẳn có từng cảm thấy hối hận hay không, nhưng hiện tại cô cảm thấy hẳn ngày càng thân mật với Bất Hối. Nhưng cho dù vậy thì sau khi chuyện này bị hẳn phát hiện, trong lòng của cô vẫn luôn thấp thòm không yên.

“Tây Tây...” Bất Hối đưa bàn tay nhỏ bé của mình quơ quơ trước mặt Hàn Từ Tây.

Lúc này Hàn Từ Tây mới khôi phục lại tinh thần, ngược mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bất Hối: “Bất Hối, con có thích ở chỗ này không?”

“Con thích a!” Chỉ cần chỗ nào có Tây Tây thì nhóc đều thích.

“VẬY con...” ĐỘT NHIÊN HÀN TỬ TÂY CẢM THẤY MÌNH QUẢ THẬT QUÁ VÔ DỤNG, BỞI VÌ NGAY CẢ CON CỦA MÌNH MÀ CŨNG KHÔNG BẢO VỆ ĐƯỢC.

“TÂY TÂY, ĐI LÀM SAO VẬY?” TẠI SAO HAI CON MẮT LẠI HỒNG HỒNG NHƯ VẬY?

“KHÔNG SAO!” HÀN TỬ TÂY LẤY TAY DỤI DỤI MẮT: “ĐƯỢC RỒI, BÂY GIỜ CŨNG KHÔNG CÒN SỚM NỮA, CON ĐI NGỦ ĐI, NGÀY MAI CÒN DẬY ĐI HỌC NỮA!”

ĐỂ KHẼN LAU TÓC CỦA BẮT HỒI QUA MỘT BÊN, RỒI HÀN TỬ TÂY CHO BẮT HỒI NẰM XUỐNG GIƯỜNG, ĐÁP CHẼN LẠI CẢN THẬN, LẠI NGỒI XỎM XUỐNG TRƯỚC GIƯỜNG, VỖ NHÉ VÀO GƯƠNG MẶT NHỎ NHẮN NÓI: “CON MAU NHẮM MẮT LẠI ĐI!”

“TÂY TÂY, ĐI MAU CHÓNG ĐI RA NGOÀI ĐI, MẤY NGƯỜI KIA SẮP TRỞ LẠI RỒI.” BẮT HỒI NGÁP MỘT CÁI, SAU LẠI CÒN LẦM BẨM NÓI: “MÀ CÁI CHÚ KIA CŨNG THẬT KỶ QUÁI, TẠI SAO LẠI KHÔNG CHO MỌI NGƯỜI BIẾT CON CÓ QUEN BIẾT VỚI ĐI Ạ?”

HÀN TỬ TÂY HÍT MỘT HOI THẬT SÂU, CỐ GẮNG KIỂM CHẾ KHÔNG CHO NƯỚC MẮT CỦA MÌNH CHẢY RA NGOÀI.

CÔ KHÔNG THỂ LẤY THÂN PHẬN LÀ MẸ CỦA BẮT HỒI ĐỂ Ở CÙNG CON MÌNH, HIỆN TẠI HAI NGƯỜI SỐNG CÙNG MỘT MÁI NHÀ, CHO NÊN LẠI CÀNG KHÔNG THỂ QUÁ MỨC THÂN MẬT ĐƯỢC.

NẾU NHƯ KHÔNG PHẢI MỌI NGƯỜI ĐỀU CÓ VIỆC ĐI RA NGOÀI, THÌ NGAY CẢ VIỆC TẮM RỬA CHO BẮT HỒI CÔ CŨNG KHÔNG CÓ CƠ HỘI THỰC HIỆN.

BẢO BỒI CỦA MẸ, THẬT XIN LỖI CON, LÀ NGƯỜI MẸ NÀY CÓ LỖI VỚI CON!

***

CUỘC SỐNG SUỐT NGÀY PHẢI THẤP THỎM LO LẮNG CỦA HÀN TỬ TÂY VẪN CỨ TRÔI QUA BÌNH THƯỜNG, MẶC DÙ BÊN NGOÀI CỦA CÔ COI NHƯ VẪN THẬT BÌNH TĨNH, NHƯNG ĐÓ CŨNG CHỈ LÀ VỀ BỀ NGOÀI MÀ THÔI.

MÀ NGƯỜI ĐÁNH VỠ SỰ BÌNH TĨNH GIẢ TẠO CỦA CÔ CHÍNH LÀ SỞ TRẠM ĐÔNG ĐỘT NHIÊN CHO CÔ ĐI CÔNG TÁC Ở NHẬN BẢN.

TRƯỚC KHI BẮT HỒI XUẤT HIỆN Ở SỞ GIA, CÔ ĐI ĐẾN NƠI NÀO CŨNG ĐƯỢC, NHƯNG HIỆN TẠI NGÀN VẠN LẦN ĐỀU KHÔNG THỂ.

“TÔI MUỐN BẮT HỒI ĐI CÙNG TÔI.” HÀN TỬ TÂY NÓI THẮNG RA VỚI SỞ TRẠM ĐÔNG.

“CÔ CẢM THẤY ĐIỀU ĐO CÓ THỂ SAO?” SỞ TRẠM ĐÔNG CẢM THẤY CÓ CHÚT BUỒN CƯỜI NÓI: “MỌI NGƯỜI ĐỀU BIẾT CÔ BIẾT BẮT HỒI MỚI CHỈ ĐƯỢC VÀI NGÀY, HIỆN TẠI CÔ ĐI CÔNG TÁC MÀ CŨNG MUỐN NÓ ĐI CÙNG, CÔ KHÔNG SỢ SẼ BỊ MỌI NGƯỜI HOÀI NGHI SAO?”

“VẬY THÌ XIN THIẾU GIA HÃY ĐỂ NGƯỜI KHÁC ĐI.” HẮN MUỐN ĐỂ CÔ ĐI THẬT XA ĐỂ LÀM CÁI GÌ?

SỰ YÊN TĨNH TRƯỚC CON BÃO ÁP, THẬT SỰ SẼ BỊ PHÁ VỠ NGAY BÂY GIỜ SAO?

ĐỘT NHIÊN SỞ TRẠM ĐÔNG BÀY RA DÁNG VẼ CỦA MỘT ÔNG CHỦ, NÓI: “HÀN TỬ TÂY, TÔI LẤY THÂN PHẬN LÀ CẤP TRÊN CỦA CÔ ĐỂ CÔ ĐI THỰC HIỆN NHIỆM VỤ, MONG CÔ HÃY LÀM MỘT NHÂN VIÊN GƯƠNG MẪU MÀ HOÀN THÀNH NHIỆM VỤ.”

“THẬT NGẠI QUÁ, HIỆN TẠI ĐÃ TAN LAM RỒI.” HÀN TỬ TÂY CHỈ VÀO ĐỒNG HỒ TREO TƯỜNG TRƯỚC MẶT, BÌNH TĨNH ĐÁP.

HAI CON NGƯỜI MẠNG THEO SỰ NGUY HIỂM CỦA SỞ TRẠM ĐÔNG KHẼ NHEO LẠI, HẮN ĐỨNG DẬY, ĐI VỀ PHÍA CÔ: “CÔ ĐANG SỢ SAO?”

LÀ MỘT CÂU NGHI VẤN, NHƯNG GIỌNG ĐIỀU LẠI LÀ KHẲNG ĐỊNH.

“KHÔNG CÓ!” HÀN TỬ TÂY NÓI TIẾP: “CHỈ LÀ TÔI SẼ NHỚ BẮT HỒI MÀ THÔI.”

“CÔ Ở BÊN CẠNH NÓ MỚI CÓ MẤY NGÀY, VẬY SAU NĂM QUA CÔ ĐỀU KHÔNG Ở BÊN CẠNH NÓ, LÚC ĐÓ CÔ KHÔNG NHỚ NÓ SAO?” SỞ TRẠM ĐÔNG KHÔNG CHÚT LƯU TÌNH VẠCH TRẦN CẢM XÚC CỦA CÔ.

“TỪ TRƯỚC ĐẾN GIỜ TÔI CHƯA TỪNG Ở CÙNG MỘT CHỖ VỚI BẮT HỒI LÂU NHƯ VẬY, TUY LÚC ĐÓ CŨNG SẼ CÓ NHỚ, NHƯNG CŨNG KHÔNG THỂ NÀO KHẮC SÂU NHƯ BÂY GIỜ. HIỆN TẠI NGÀY NÀO TÔI CŨNG CÓ THỂ GẶP MẶT BẮT HỒI, NAY LẠI ĐỘT NHIÊN KHÔNG GẶP ĐƯỢC ĐƯƠNG NHIÊN SẼ CẢM THẤY KHÓ CHỊU.”

SỞ TRẠM ĐÔNG GẬT ĐẦU: “HÓA RA LÀ NHƯ VẬY! VẬY CŨNG ĐƯỢC, HIỆN TẠI TÔI ĐỂ CÔ ĐI LÀM MỘT VIỆC, CHỈ CẦN MỘT NGÀY LÀ CÓ THỂ TRỞ VỀ, CÔ ĐẾN MẶC GIA Ở A THỊ GIÚP TÔI ĐƯA THIẾP MỜI, DÙ SAO SỞ GIA CHÚNG TA MỚI THU NHẬN MỘT CÔ CHÁU GÁI, MÀ CÔ CHÁU GÁI NÀY LẠI VỪA NHẬN CON NUÔI, XEM NHƯ CŨNG LÀ MỘT CHUYỆN TỐT. TÔI MUỐN MỜI MỘT VÀI NGƯỜI BẠN TỐT ĐẾN ĐỂ GẶP MẶT. LẦN TRƯỚC NGƯỜI TA ĐÃ ĐỐI TỐT VỚI CHÚNG TA, HIỆN TẠI CŨNG NÊN ĐÁP LỄ LẠI.”

MẶC GIA!

HÀN TỬ TÂY ĐƯA MẮT NHÌN MIẾNG NGỌC VẪN CÒN ĐEO TRÊN CỔ CỦA MÌNH, KHI NGẮNG ĐẦU LÊN CHỨNG TỎ CÔ CŨNG ĐÃ CÓ LỰA CHỌN CỦA MÌNH: “VẬY BẮT HỒI LÀM PHIÊN THIẾU GIA PHẢI CHĂM SÓC RỒI.”

“YÊN TÂM, CHỈ CẦN CÔ BÀY TỎ TÂM Ý CỦA CÔ ĐỂ MẶC THIẾU TỚI, THÌ TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ CHĂM SÓC THẬT TỐT CHO BẮT HỒI!”

“Tôi nhất định sẽ không để cho thiếu gia thất vọng.”

“Tôi thật mỏi mắt mong chờ a!”

***

Khoảng thời gian cách hôm cô trộm ngọc lần trước cũng không qua bao lâu, mặc dù mục đích của hai lần đều không giống nhau, nhưng đối với Hàn Từ Tây, lần này cũng không hề kém lần trước là bao!

Lần trước là một mình cô đến nơi này chịu chết, lần này cũng vậy!

Nhưng không thể không nói, cách thức mà Sở Trạm Đông đối phó với cô không tầm thường chút nào.

Bây giờ nghĩ lại, kế hoạch của hán đúng là căng sẵn ra để cô bước từng bước đi vào.

Lúc đó hán biết rõ cô đã không còn trong sạch, cho nên mới sai cô đi trộm ngọc, nhưng là hán không nghĩ tới là cô lại thành công, mặc dù Mạc gia không phải dễ trên chọc.

Cho nên sau khi cô trở lại, vì lửa giận của hán vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan hết, nên mang đàn ông đến để làm nhục cô, nhưng hán vẫn không nghĩ rằng cô sẽ hành động làm tổn hại bản thân cô như vậy.

Về sau sở dĩ hán thay đổi cách thức như vậy, có lẽ là hán sợ rằng cô sẽ không ngại đưa luôn mạng lên cho hán, vì nếu cô cứ chết như vậy thật sự không có ý nghĩa gì.

Để cô trở thành thư ký của hán, lại tặng ngọc, thật đúng là kế hoặc tỉ mỉ a!

Hàn Từ Tây hít một hơi thật sâu, nhìn tòa nhà trước mặt... vì con trai của cô, cô nhất định sẽ làm cho hán phải thất vọng lần nữa!

Hàn Từ Tây không đến Mạc gia, mà đến thẳng tập đoàn Mạc Thị, trực tiếp đến gặp Mạc Thiên Kinh.

Nhân viên thấy cô tiến vào liền chặn ngay trước mặt, nói: “Thật xin lỗi, nếu tiểu thư không có hẹn trước, thì tôi không thể để tiểu thư đi lên được.”

Hẹn trước!

“Vậy có thể cho tôi nói chuyện với Mạc tổng không?”

Thấy bộ dáng chắc chắn của Hàn Từ Tây, cô nhân viên kia đành phải khẽ gật đầu.

Mặc dù phụ nữ đến tìm tổng giám đốc của bọn họ rất nhiều, phụ nữ vô cùng xinh đẹp cũng không thiếu, nhưng cô gái trước mặt này không hề giống với những hồ ly tinh kia, mà cô ấy còn nói là đại diện đến từ tập đoàn HC ở B thị.

Sau khi nghĩ như vậy, cô nhân viên kia liền cầm máy gọi đến văn phòng thư ký, sau khi thư ký chuyển máy vào phòng tổng giám đốc, thì Hàn Từ Tây mới nghe được giọng nói của Mạc Thiên Kinh.

“Ai vậy?” Thanh âm này vô cùng nghiêm túc, nếu như Hàn Từ Tây thấy bộ dáng của hán thì chắc chắn cô sẽ không thể cho rằng hán chính là cái người mang bộ dáng còn đồ đêm hôm đó.

“Mạc tổng, còn nhớ tôi không?” Sau khi Hàn Từ Tây nói xong mấy chữ này liền cúp máy lập tức.

Ba phút sau, cô liền nghe thấy thanh âm giận giữ không hề để ý đến hình tượng của Mạc Thiên Kinh: “Cô còn dám đến?”

Khi Mạc Thiên Kinh nhìn thấy Hàn Từ Tây, không thể phủ nhận được rằng mối hận trong lòng hán thật sự không thể kìm chế được nữa. Người đàn bà này quả nhiên đáng chết, cái bom làm cho hán phải nằm trên giường bao lâu nay mới xuống được, đến bây giờ ngay cả đi cũng khó khăn đây.

Nhưng... cái này không phải điều quan trọng... mà là...

Chỗ ở của hán... khụ!

Hán đã tìm cô nhiều ngày như vậy, thật không nghĩ tới hôm nay cô lại tự mình đưa tới cửa, rất tốt!

Thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa cô lại muốn xông vào a!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Một cặp bệnh nhân tâm thần!

"Xin chào Mặc thiếu, ngài vẫn tốt chứ?"

So với Mặc Thiên Kinh đang nổi giận lôi đình thì Hàn Từ Tây lại vô cùng lạnh nhạt, gật đầu chào hỏi hần.

"Tốt, ta tốt không được..."

Hần nhìn vào miếng ngọc trên cổ cô mà nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ánh mắt khê rùng mình, cứ vòng vo nói chuyện, cười tủm tỉm rồi làm động tác mời nói: "Mời lên lầu!"

Hàn Từ Tây cười nhạt: "Mong Mặc thiếu dẫn đường."

Nhìn Hàn Từ Tây đi theo Mặc Thiên Kinh vào thang máy dành cho tổng giám đốc, đôi mắt của cô nhân viên lúc này giật giật, chính là mình không nhìn lầm đi, người phụ nữ này quả thật không đơn giản.

***

Phòng làm việc của Mặc Thiên Kinh.

Vừa mới bước vào cửa Hàn Từ Tây đã bị Mặc Thiên Kinh bắt lấy cổ tay, đặt lên trên cánh cửa.

Nhìn ánh mắt của cô, hàn quang liền hiện ra, vô cùng khắc nghiệt nói: "Người thật sự là rất giỏi!"

Hần chưa từng thấy một người phụ nữ nào có lá gan lớn như vậy, rốt cuộc là do cái gì tạo thành người này vậy?

Làm bỏng chân hần, làm hần bị thương, trộm đồ gia truyền của hần, mà cô ta còn dám một mình tới đây sao?

Mặc Thiên Kinh đúng là người không có hòa nhã dễ gần như mọi người đã nhìn!

"Mặc thiếu xin hãy tự trọng!" Hai tay Hàn Từ Tây đặt trước ngực của hần nói: "Tôi đến đây là thay tổng giám đốc của mình để đưa thiệp mời cho anh!"

Nói xong cô liền cầm một chiếc phong bì màu đỏ đưa đến trước mặt hần.

Sở dĩ cô trộm ngọc cũng là bị người khác sai khiến!

A!

Thật không khó đoán người đó là ai!

Giọng điệu cao ngạo này, ngoại trừ Sở Trạ Đông thì còn ai khác nữa?

Tầm mắt lơ đãng nhìn qua tấm thiệp mời có hai chữ màu vàng HC, lập tức khóe môi của Mặc Thiên Kinh liền tà ác cong lên một vòng cong, nói: "Thì ra là Sở thiếu, như vậy thì tôi phải tiếp đãi thật tốt!"

***

Thành phố ven biển ở A thị.

Thời tiết vào mùa hè, ban ngày nóng còn ban đêm thì lạnh.

"Ba..."

Một tiếng vang cơ hồ muốn thủng màng nhĩ, vang vọng âm thanh vô cùng lớn ở dưới tầng hầm.

"Chị dâu, không biết tôi chiêu đãi cô như vậy, cô có thoải mái không!"

Lời nói đầy hung ác nham hiểm, mang theo lãnh ý dày đặc, một tay cầm điện thoại di động, một tay khác bóp chặt khóe miệng của người phụ nữ đang chảy máu, từng giọt máu nhỏ dần xuống đất: "Thật đúng là vợ của Sở thiếu, lần trước tôi không biết, chỉ có thể tiếp đãi một lần. Lần này nhất định phải nồng hậu hơn mới được!"

Hàn Từ Tây quay sang hần nhếch môi cười.

Mặc Thiên Kinh không thể phủ nhận, hần lại bị dao động nữa rồi!

Sở Trạ Đông đúng là tiện nhân, rốt cuộc là hần đã đáp phải vận cứt chó gì, có vợ tốt như vậy mà cũng không biết quý trọng!

Hắn chưa bao giờ thấy dạng phụ nữ như vậy!

Bộ dạng của cô rất tốt, làm cho ánh mắt của hắn hai lần đều lu mờ.

Mặt trái xoan đúng tiêu chuẩn, mái tóc dài như thác nước, mày liễu cong cong, hàng mi như lá của quạt hương bồ, đôi môi đỏ mọng như hoa anh đào, da thịt thì trắng như tuyết, thân hình có lồi có lõm, dù cho ai thấy thì tâm cũng sẽ náo loạn một phen.

Nhất là khi cô cười, càng làm cho một địa phương của hắn bất ngờ nổi lên phản ứng!

Shit!

Quả thực là điên rồi, hắn cư nhiên có phản ứng đối với đàn bà của Sở Trạm Đông?

Lúc Mặc Thiên Kinh đang ảo não thì thái độ Hàn Từ Tây đột nhiên khác hẳn, cô nhổ một ngụm nước bọt xem lần máu vào mặt hắn: "Đa tạ Mặc thiếu đã nhiệt tình hậu đãi!"

Quả là không thể nhẫn nhịn được nữa mà!

Lần trước hắn hôn cô một cái liền bị cô thúc đầu gối một cái..

Hắn đường đường là Mặc thiếu, loại đãi ngộ nào mà chưa thấy qua, người phụ nữ nào thấy hắn đều bu tới như là đang xua đàn vịt vậy.

Rút ra một chiếc khăn tay rồi tùy tiện lau mặt, túm mái tóc dài như thác nước của cô lên, khoe môi Mặc Thiên Kinh nhẹ nhàng cong lên, lông mày nhướng lên nhìn cô một cách quý dị rồi nói: "Chị dâu quá khách khí rồi!"

Hắn lại giống như là tiếc hận, thờ dài một hơi, chậm rãi vuốt khề khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ: "Người tốt như vậy, Sở thiếu như thế nào lại nỡ cho cô đi ra ngoài xuất đầu lộ diện, nếu là tôi thì tôi làm không được!"

Sở Trạm Đông không chỉ để cho người phụ nữ này mang ngọc sang tìm hắn, mà còn cố ý mượn lúc hắn điều tra thân phận của cô, tung tin đồn rằng cô là vợ của hắn, rồi cuộc hắn muốn làm gì?

Hàn Từ Tây mở miệng nói, âm thanh tuy nghe rất êm tai nhưng lại cực kỳ lạnh nhạt: "Thật đáng tiếc, chúng tôi đã không còn bất cứ quan hệ nào!"

"Ha ha!" Mặc Thiên Kinh liền mỉm cười: "Có khí phách!"

Tính cách của người phụ nữ này thật hợp với khẩu vị của hắn.

Bất kể là nói hay làm đều có tính khiêu khích không sợ chết!

Phụ nữ có tính không sợ chết này Mặc Thiên Kinh hắn lần đầu gặp, bất quá...

Thật là đáng tiếc!

Cô ta lại là người của Sở Trạm Đông!

Để hắn xem, hai người bọn họ rốt cuộc là đang diễn trò gì!

Ánh mắt Mặc Thiên Kinh khê biến, hắn nhún vai nói: "Đến đây, chị dâu, chúng ta chụp một tấm ảnh gửi qua cho Sở thiếu để hắn nhìn thấy rằng tôi cũng không có tiếp đãi chị đậm bạc."

Hai tay cô bị bắt chéo sau lưng, trước đáng người cao 1m88 của Mặc Thiên Kinh thì hắn là dao, cô là cá.

Nhìn hai người đang ôm hôn trong bức ảnh, Mặc Thiên Kinh không ngừng ve vẩy cái điện thoại trong tay, hắn vuốt vuốt cằm, rồi lại bình phẩm từ đầu đến cuối một phen: "Không sai, kỹ năng chụp của bản thiếu gia, quả thật very good!"

Ảnh chụp sau khi gửi qua, điện thoại Mặc Thiên Kinh liền nhanh chóng rung lên.

Nhìn cái tên trên màn hình, hắn giống như cười mà như không nói: "Đã lâu rồi tôi chưa được nói chuyện với Sở Thiếu a!"

Châm một điếu thuốc, không thèm đếm xỉa hướng về phía của Hàn Từ Tây phun ra một làn khói, hắn sát đầu vào tai cô nói: "Chị dâu, có câu một ngày không gặp như ba năm, cô nhất định là rất nhớ Sở thiếu!"

Nói xong, hắn không nhanh không chậm ấn loa ngoài điện thoại nói: "Alô, xin hỏi ai đang nói chuyện vậy?"

Người bên kia điện thoại thể nhưng lại không nói gì.

Đến khi Mặc Thiên Kinh không đợi được nữa thì...

"A..." Một tiếng cười nhả nhận xuyên qua ống nghe truyền tới, ánh mắt của Hàn Tử Tây dường như đang lẩn tránh.

"Mặc thiếu không có số điện thoại của tôi sao?" Âm thanh trầm thấp từ tính cất lên, lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

"..."

Mặc Thiên Kinh hơi nhú mồm, người này quả thực ngày càng biết cách chơi!

Được rồi, nếu hán đã phối hợp như thế thì mình cũng góp một tay thôi!

Hán tự nhiên huyết sáo một tiếng rồi nói: "Chị dâu hiện đang ở chỗ của tôi, tôi chính là muốn cho Sở Thiếu xem tôi đã tiếp đãi với chị dâu như vậy có làm cho Sở Thiếu hài lòng hay không."

"Chị dâu?" Sở Trạ Đông vẫn thờ ơ như cũ: "Tôi thật không nhớ là đã từng mời Mặc thiếu uống rượu mừng."

"Vậy sao?" Mặc Thiên Kinh mỉm cười nói: "Kết hôn bí mật hiện đang là xu thế đấy, không phải Sở thiếu cho tới bây giờ vẫn chạy theo thời thượng hay sao?"

"Mặc thiếu, ăn có thể ăn vậy, nhưng nói thì không thể nói vậy, nếu danh tiếng của tôi bị phá hủy, anh có bồi thường không?" Sở Trạ Đông buồn cười nói: "Mặc thiếu, đừng có chụp ảnh gửi tôi đây nữa, tôi không có hứng thú!"

Mặc Thiên Kinh lại không cho là đúng nói: "Vậy sao, thôi cứ như thế này, tôi muốn Sở thiếu bỏ đi một thứ yêu thích, Sở thiếu có bằng lòng hay không?"

"Bỏ được chứ, luyện tiếu làm gì, chỉ là một người đàn bà thôi mà, nếu Mặc thiếu đã coi trọng thì đó chính là phúc khí của cô ta! Mặc thiếu, có thể hay không đưa điện thoại cho cô ta nghe không?"

"Cô ta đang ở chỗ này, Sở thiếu có cần tôi tránh mặt hay không?"

"Không cần!"

Mặt của Hàn Tử Tây từ đầu đến cuối đều không thay đổi, thật giống như hai người đàn ông kia nói chuyện không có liên quan đến cô, mà ngay cả Sở Trạ Đông nói với cô rằng...

"Nếu Mặc thiếu đã coi trọng cô thì cô phải hầu hạ cho tốt!"

Đây là lời mà một con người có thể nói sao?

Nói hán là cảm thú, chính là vũ nhục cảm thú!

Đây không phải là vợ hán hay sao?

Nói ra, Mặc Thiên Kinh thật sự rất muốn biết người phụ nữ này rốt cuộc là đã chọc Sở Trạ Đông như thế nào, để hán phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?

Hàn Tử Tây trả lời, càng làm cho cảm của Mặc Thiên Kinh muốn rút xuống đất.

"Vâng!"

"..."

Vâng?!!

Hai người này điên rồi phải không?

Nhất là cô ta!

Cô có nghe rõ người bên kia đang nói gì không?

"Ngoan!"

Giọng nói của Sở Trạ Đông mang đầy ý trêu chọc: "Mặc thiếu coi trọng cô, thì đó chính là vinh hạnh của cô, nói không chừng nếu hán vui vẻ thì lần sau gặp mặt tôi sẽ gọi cô một tiếng là Mặc phu nhân!"

"..."

Mặc Thiên Kinh không chịu nổi nữa rồi!

Sở Trạ Đông thối tha, có phải đây chính là chủ ý của hán ngay từ đầu, đã nhận định là mình với hán chơi, lại thành hai vợ chồng này dành cái trò chơi

buồn chán này!

Thật là đặc biệt!

Mà cô gái này đúng là thật biết tính toán, vậy thì hẳn sẽ phối hợp, nguyên nhân cụ thể là bởi vì... Cô ta nhiều lần không sợ chết khiêu khích hẳn, hẳn cũng muốn biết Sở Trạm Đông rốt cuộc muốn làm gì, chính hẳn cũng không đoán ra.

Được thôi, để hẳn xem cô có thể chịu được tới mức nào!

Mày kiếm đẹp mắt chau lên, hẳn liền nói với Sở Trạm Đông: "Sở thiếu quả nhiên hào phóng hơn lúc trước nhiều a! Nếu như vậy, bản thiếu cung kính không bằng tuân mệnh!"

Nhìn về phía của Hàn Từ Tây, hẳn cười tà ác nói: "Chị dâu, xuân thu đáng giá ngàn vàng, để không phụ ưu ái của Sở thiếu, chúng ta phải tranh thủ mới được!"

"Mặc thiếu đang bận rộn, ta sẽ không quấy rối nữa!" Ngữ điệu của Sở Trạm Đông trước sau đều là lười nhác, không tập trung.

"Chờ một chút!" Mặc Thiên Kinh gọi lại hẳn nói: "Sở thiếu đừng vội cúp máy chứ, tôi còn có chuyện muốn thỉnh giáo anh đây!"

"Vậy sao?" Tiếng cười của Sở Trạm Đông mang đầy ý chế nhạo: "Mặc thiếu đang muốn thỉnh giáo tôi mấy tư thế khác hay sao?"

"..."

Mặc Thiên Kinh hẳn quy luôn rồi!

Hẳn luôn tự nhận là mình đã vô cùng không biết xấu hổ rồi, vậy mà Sở Trạm Đông...

"Sở thiếu đúng là con giun trong bụng tôi!" Mặc Thiên Kinh nói với giọng đầy mỉa mai: "Không biết Sở thiếu có chịu bằng lòng giảng dạy hay không?"

"A... Mặc thiếu xem báo chí tạp chí mà học hỏi, tôi luôn cho rằng Mặc thiếu anh đối với các tư thế đã vô cùng uyên bác rồi chứ, bởi vậy mới nói đó chỉ là hư danh thôi!"

"..." Chết tiệt! Mặc Thiên Kinh nheo mắt đầy nguy hiểm nói: "Vậy làm phiền Sở thiếu tự mình chỉ dạy một chút!"

Mặc Thiên Kinh mở webcam lên, xuất hiện trên màn hình di động là một người đàn ông với một vẻ ngoài tuấn tú đến nỗi người khác phần nộ muốn chém vào anh ta một nhát búa để phá hủy cái dung nhan kia!

Mặc Thiên Kinh âm thầm cắn răng!

Anh ta đúng là rất có gan!!!

Tay Sở Trạm Đông nâng ly rượu đỏ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nói: "Điểm mẫn cảm của cô ta ở phía sau tai, anh thử xem."

"..."

Đê tiện!

Người đê tiện như vậy hẳn chưa gặp qua bao giờ!

Hàn Từ Tây thế nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm vào Sở Trạm Đông trong màn hình.

Đôi mắt ấy, chỉ là một mảnh mây trôi gió thổi, không có giận dữ, sợ hãi hay úy khuất...

Cô lạnh nhạt nhìn vào đôi hắc ung của Sở Trạm Đông.

Mặc Thiên Kinh cho rằng với đôi mắt này thì bất cứ người đàn ông nào dù nhìn như không có việc gì thì cũng sẽ bị chột dạ, không thể thờ ơ.

Giống như hẳn!

Rõ ràng đôi mắt ấy không nhìn mình thế nhưng mình lại đau lòng vì nó.

Nhưng Sở Trạm Đông một lần nữa làm cho hẳn phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Không chỉ không có một chút tránh né, hẳn lại còn khoa tay múa chân với Hàn Từ Tây nói: "Mặc thiếu thích người chủ động một chút."

Mặc Thiên Kinh thấy rõ ràng, lúc Sở Trạm Đông nói xong câu ấy, mày của Hàn Từ Tây hình như nhíu lại một chút.

Lần này sẽ không giống như một con búp bê gỗ, không buồn không giận?

Thế nhưng hành động tiếp theo của Hàn Tử Tây lại làm cho Mặc Thiên Kinh như bị sét đánh, cứng lại...

Cô ta, cô ta, cô ta...

Cô ta hôn hần! ! !

Điều này không quan trọng!

Quan trọng chính là cô ta dám làm trò này trước mặt của Sở Trạm Đông! !

Mẹ nó! Thật đúng là một tên súc sinh đội lốt người!

Mặc Thiên Kinh ngày hôm nay cuối cùng cũng biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Hần tự nhận là chính mình đã chơi đủ rồi, nhưng hần phải thừa nhận, trước mặt hần là hai người điên, chính mình bị biến thành một món ăn!

Nếu như giữa vợ chồng có chung cách làm như vậy, thật đúng là rất... TMD!

Mà sau đó lại càng làm hần phát điên hơn nữa, Sở Trạm Đông cư nhiên phát biểu một ý kiến: "Mặc thiếu, tôi nghĩ trước hết anh nên cời trói cho cô ta đi, anh nghĩ sao?"

Đáp lại Sở Trạm Đông chính là tiếng của điện thoại di động bị đập vỡ!

Mặc Thiên Kinh áp mình trên người của Hàn Tử Tây, nhìn giống như một người điên nói: "Quả nhiên là hai vợ chồng, một đôi bệnh nhân tâm thần!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Bất Hối thông minh.

Mặc Thiên Kinh nói đúng, bọn họ đều là kẻ điên, nhất là cô!

Có thể nói thế nào đây, nếu không để cho hần cao hứng, thì cháu trai của cô sẽ gặp phải nguy hiểm!

Hiện tại có phải hần rất hài lòng hay không?

Nhìn về phía cửa sổ phía bên trên, Hàn Tử Tây thở ra một hơi...

***

Mặc Thiên Kinh không biết tại sao mình lại tức giận như vậy.

Không biết là giận chính mình, hay là giận đôi vợ chồng điên kia nữa!

Vợ chồng cãi nhau, thì cãi ở nhà bọn họ là tốt rồi, tại sao còn kéo theo hần làm gì, thấy hần rất rảnh rồi phải không?

Còn người phụ nữ điên kia nữa!!!

Vừa nghĩ tới Hàn Tử Tây, là Mặc Thiên Kinh hận không thể đem răng cắn nát!

Sở Trạm Đông điên khùng, người phụ nữ của hần cũng phối hợp theo, làm như vậy không sợ chết hay sao?

Nhớ đến bộ dáng cố ý khiêu khích chính mình của cô, Mặc Thiên Kinh đánh trên tay lái một quyền.

Không thể phủ nhận, cô ta đã nắm chắc tính tình của hần, vẫn đem cầm rất chuẩn. Biết mình thích mềm không thích cứng, cho nên luôn cùng hần đối nghịch, thậm chí nhắm trúng điểm yếu của hần, cho nên hần mới động thủ đánh cô.

A!

Không ngờ cô lại gấp gáp như vậy, hần sống gần ba mươi năm, lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy!

Đến cùng thì vì sao cô phải điên cuồng như vậy đây!

Chiếc xe bỗng nhiên đột ngột đổi hướng.

Nhưng, chờ cho Cơ Ngô Lê trở lại, nhìn vào tầng hầm ngầm không có một bóng người nào, hấn giận quá hóa cười: “Tốt, rất tốt, Hàn Tử Tây cô đã thành công làm cho tôi hứng thú với cô!”

***

"Chú muốn mang tôi đi đâu?" Bất Hối nhìn về phía nam nhân ngồi trên ghế lái, trong lòng lại có chút lo sợ.

Người đàn ông này nói là tới đón mình, Bất Hối nhìn cảnh đêm ngoài cửa xe, lông mày nhỏ chau chặt hơn, đã trễ thế này rồi, mà muốn đi đâu?

Người đàn ông này Bất Hối cũng không biết là ai, cũng không phải chú Cố lần trước đến cô nhi viện đón mình, mặc dù chú này nhìn cũng đẹp trai, nhưng toàn thân lạnh như băng, từ khi lên xe, đến khi đi dọc đường cũng không nói một câu nào.

Mà đi Tây Tây đã trễ thế này còn chưa trở về, chú này còn phải người đến đón mình...

Không thích hợp!

Không được!

Trước tiên phải gọi điện thoại cho đi Tây Tây!

Đôi mắt nhỏ nhỏ của Bất Hối liếc nhìn xung quanh, thân hình nhỏ bé đứng lên. Thò cái đầu nhỏ ra nói với chú lái xe: "Chú, cháu đang rất buồn chán a!"

Người đàn ông kia chỉ liếc Bất Hối một cái, nhưng vẫn không lên tiếng.

Đã không để ý đến mình, mà còn nhăn mi!

Hấp dẫn!

"Chú..." Vừa nói chuyện, thân hình nhỏ bé của Bất Hối giống như châu lươn, linh hoạt leo lên trên tay lái phụ, cái miệng nhỏ nhắn nhanh chóng liến thoắng không ngừng.

"Chú, chú mấy tuổi rồi, có bạn gái chưa? Nhìn chú trẻ tuổi như vậy, chắc chưa có bạn gái đúng không! Chú có muốn cháu giới thiệu cho chú một người hay không?"

Chú đừng xem thường cháu a, mặc dù cháu còn nhỏ, nhưng cháu quen biết rất nhiều người a!

Tiểu Mập Mập. Con nhóc Mập a...

Tiểu Mập Mập là ai chú biết không?

Cháu đoán chú nhất định không biết!

Vậy để cháu nói cho chú biết!

Tiểu Mập Mập chính là hàng xóm cách vách cô nhi viện của chúng cháu, là con của chồng chị bạn học cậu..."

"Im miệng" Tã Viêm thật sự nhịn không được nữa!

Có trời mới biết, hấn rất ghét nhất là bị trẻ con hành hạ như vậy!

Hấn, Cố Tử Mạch, Hàn Tử Tây, Cố Hạ... Đều là thành viên trong đội mười hai người có trách nhiệm bảo vệ cho Sở Trại Đông!

Hấn là đội trưởng, nghiêm túc thận trọng, thích yên tĩnh, bình thường trừ phi cần thiết, nếu không thì cả ngày sẽ không nói một câu. Hiện tại cậu nhóc này nói nhiều như vậy, làm cho đầu của hấn thiếu chút nữa muốn nổ tung.

"Hay là cháu không giới thiệu cho chú rõ ràng phải không?" Bất Hối quệt cái miệng nhỏ, con mắt màu xanh như nước, thoắt chốc giống như sắp khóc:

"Chú, chú thật hung dữ a! Từ khi bắt đầu lên xe, chú liền không nói với cháu một câu, bây giờ còn không muốn nghe cháu nói chuyện nữa, có phải hay không chú rất chán ghét cháu a!"

Được rồi!

Cháu biết rồi!

Cũng bởi vì cháu từ cô nhi viện ra ngoài, cho nên chú mới xem thường cháu, ngay cả lời nói cũng không muốn nói với cháu, cũng không muốn nghe cháu nói chuyện!

Chú, thực xin lỗi, cháu chỉ muốn cùng chú trở thành bạn tốt, cho nên mới nói nhiều như vậy, không nghĩ tới chú không thích cháu, thật sự xin lỗi! Cháu sẽ im miệng!"

"..." Im miệng thì im miệng, cần phải nhiều lời như vậy sao?

Tà Viêm bóp trán, liếc qua ...

Khóc?

Thấy Tà Viêm để ý đến mình, Bất Hối dùng tay nhỏ lau lung tung trên mặt: "Thực xin lỗi chú, cháu không phải vì chú chán ghét cháu nên mới khóc đâu, cháu là bị hạt cát bay vào mắt thôi..."

Bất Hối giống như đột nhiên nhớ đến điều gì đó, vội che miệng lại, miệng phát ra không rõ ngô ngô: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, cháu sẽ không nói nữa..."

"..."

Đứa nhỏ nào cũng khó trị đến như vậy à?

Hít sâu một hơi, Tà Viêm hạ thấp giọng nói: "Đừng khóc, chú không ghét cháu!"

"Thật sự!" Bất Hối lập tức chuyển tâm tình, nháy mắt: "Chú thật sự không ghét cháu sao?"

Có lẽ mới vừa khóc, nên Tà Viêm cảm thấy cháu mắt của tiểu gia hỏa này, rất đẹp!

Màu thủy lam giống như màu sắc của bầu trời, giờ phút này sáng long lanh có thể nhìn thấy chính mình, khoe môi khê cong lên: "Ừ!"

"A, thật tốt quá, chú không ghét cháu!" Bất Hối vui vẻ hoa tay múa chân, còn nổi hứng lên cả hát.

Thậm chí còn to gan hỏi mượn điện thoại di động của Tà Viêm: "Chú, cháu có thể mượn điện thoại di động của chú một chút được không?"

"Làm cái gì?"

"Gọi điện thoại cho bác viện trưởng." Bất Hối nghiêng cái đầu nhỏ: "Cháu đến đây ở đã vài ngày, nhưng vẫn chưa có gọi điện thoại cho bác viện trưởng, cháu sợ nghe khi được tiếng nói của bác viện trưởng cháu sẽ khóc lên, mọi người thấy được sẽ không vui!"

Đúng vậy, trẻ cháu được nhận nuôi phải dè dặt như vậy, cũng giống như hần trước khi đến tổ chức.

Tà Viêm lấy di động ra, đưa cho Bất Hối.

Bất Hối hít hít đôi mắt nhỏ, nét giao hoạt được che dấu dưới lông mi dài như quạt lá.

"1347788*****"

Trong miệng đọc là số điện thoại của Tề viện trưởng, nhưng số Bất Hối bấm lại là số của Hàn Tử Tây...

Ách?

Trên di động của chú tại sao lại có số của dì Tây Tây?

003?

Cái quỷ gì?

Thôi không quản nữa, bây giờ không phải là trọng điểm!

Về mặt Bất Hối cười vô hại, để điện thoại ở bên tai...

Cái gì!

Số điện thoại quý khách hiện tại không có người nghe máy!

Làm cái gì?

"Không có người nghe máy, chẳng lẽ viện trưởng đang đi vệ sinh sao?" Bất Hối ôm di động, đối với Tà Viêm duỗi một ngón tay ra: "Chú, cháu có thể gọi

lại một lần hay không a?"

"Ừ!" Tả Viêm căn bản không nghĩ tới, mình bị một tiểu hài tử hơn năm tuổi đùa giỡn.

Nếu người khác nghe tên của hắn thì sẽ sợ mất mật, dù sao hắn cũng là đội trưởng đội bảo vệ a!

Sau này nhớ đến, Tả Viêm quả nhiên là dở khóc dở cười!

Vẫn không có người nghe máy!

Di Tây Tây, mau nghe điện thoại a!

Gọi ba lần, nhưng vẫn không có người nghe máy!

Nhưng Bất Hối không có cơ hội gọi lần thứ tư, bởi vì hình như đã đến nơi rồi!

Khi đi lên trên mái nhà của một ngôi nhà cao tầng, Bất Hối lại thấy được...

Máy bay trực thăng!

Cánh quạt của máy bay trực thăng đang gào thét, ngay tại phía trước, Bất Hối không tự chủ được nuốt từng ngụm nước, vì cái gì cảnh tượng này giống như một tình tiết trong phim ảnh vậy?

Bất cóc!

Đúng!

Hắn không thể đi lên được, tuyệt đối không!

"Ai da, chú ơi cháu đau bụng, có thể cho cháu đi nhà vệ sinh trước được không?" Bất Hối ôm bụng, kêu đau.

Lần này sẽ không may mắn như thế nữa, Tả Viêm còn chưa mở miệng, sau lưng liền truyền đến một đạo lười biếng nhưng lời nói không mang nhiệt độ nào.

"Trên máy bay có nhà cầu, cháu yên tâm!"

Sở Trạm Đông tiến lên, không nói hai lời, ôm lấy Bất Hối chuẩn bị đi lên máy bay.

"Chú thả cháu ra!" Bất Hối giãy giụa: "Có nghe hay không, cháu nói ông thả cháu ra!"

"Nếu như chú không thả cháu ra..." Sở Trạm Đông như nói: "... thì cháu định làm gì?"

"..." Cẩn chết chú! Đương nhiên lời này chỉ nghĩ ở trong mộng thôi, trên thực tế căn bản không có khả năng này. Bất Hối lập tức thay đổi sắc mặt: "Chú, cháu kêu chú thả tay ra, là do chú siết chặt quá, dạ dày cháu có chút khó chịu, sợ sẽ ói trên người chú."

"A!" Sở Trạm Đông hừ cười một tiếng, không để ý đến hắn, trực tiếp ôm lên máy bay trực thăng.

Khi máy bay trực thăng từ từ cách đất một khắc, Bất Hối tâm bất an, càng thêm thấp thỏm.

Phải làm sao đây, hắn chỉ là đứa bé, sao có thể đấu được với mấy chú biến thái này a!

Có phải cháu mất của di Tây Tây mù hay không, làm sao lại lấy người này làm chồng vậy?

Trải qua những ngày chung đụng, mặc dù Sở Trạm Đông đối tốt với hắn, nhưng mà hắn lại không vui nổi.

Loại cảm giác bài xích này, có từ lúc ở cô nhi viện chứng kiến Mộ Cẩn Du nằm trên mặt đất, khi Sở Trạm Đông nhìn mình thì cảm giác này đã sinh ra!

Còn có những ngày qua, thái độ của người này đối với di Tây Tây...

Rõ ràng di Tây Tây mới là vợ của chú ấy, nhưng người này lại đối với Mộ Cẩn Du rất tốt.

Ăn cơm thì gấp thức ăn cho cô ta, ra cửa hắn chở cô ta đi, thậm chí tan tầm trở lại còn mua lễ vật cho cô ta nữa...

Những thứ này Bất Hối đều nhìn ở trong mắt, tức giận ở trong lòng!

Chú thối tha, rõ ràng không tốt với di Tây Tây, nhưng đối với em gái kết nghĩa không có liên hệ máu mủ thì lại rất tốt!

"Cẩn thận hai mắt sẽ bay ra ngoài đấy!" Nhóc cháu này vẫn luôn trừng mắt với hắn từ nãy đến giờ, rất có ý tứ a.

"Có phải chú đã hiểu lầm hay không?" Bất Hối bĩu môi: "Mắt của cháu không thoải mái nên phải thường liếc một cái mới thoải mái được, cũng không phải trừng chú a!"

"Phải không?"

"Đúng vậy" Bất Hối cây ngay không sợ chết đứng gật đầu." Chú, cháu đã thấy nhiều người xấu, nhưng chưa thấy người xấu mà còn vẻ mặt khinh khỉnh nữa, chú có muốn được nhiều người yêu thích không, cháu sẽ chỉ cho chú a!"

"Bất Hối, có ai nói qua cho cháu biết, cháu nói rất nhiều!" Đặc biệt là không muốn gặp thằng nhóc tiểu nón xanh này.

Quả nhiên cùng một loại với Hàn Tử Tây, băng vào cái miệng của thằng nhóc này thì không cần giám định ADN nữa.

"..." Được rồi, tức giận!

Người ở Sở gia này không thể không cúi đầu à, huống chi là một người biến thái, Bất Hối thức thời ngậm miệng lại.

Một lát sau máy bay hạ cánh trên một hòn đảo nhỏ.

Trên đảo bốn phía đều là đại dương, giữa mùa hè, có rất nhiều muối, tùy tiện bắt đều có thể xào một mâm thức ăn!

Nhưng chú biến thái này, dẫn mình đến nơi này để làm gì?

"Đi nhanh đi!" Sở Trạ Đông đi phía trước nói.

Hừ!

Nếu không đi với chú thì chú có thể làm gì!

Chờ khi đi đến một ngôi nhà lầu năm tầng.

"Thiếu gia!"

Nhìn thấy một đám người, Bất Hối ngốc rồi, còn tưởng rằng ở đây chỉ có muối thôi chứ, ai biết sẽ có nhiều người như vậy.

Đều cùng mặc một bộ quần áo màu đen!

Rất giống tình tiết trên điện ảnh a!

Không trách được chú biến thái như vậy, thủ lĩnh hắc đạo, có thể không biến thái sao?

Rốt cuộc dẫn hấn đến nơi này làm cái gì?

Sở Trạ Đông nhìn thấy sắc mặt xấu đi của Bất Hối, cười hỏi: "Bất Hối, như thế nào, thích nơi này phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bất Hối chính là con trai ruột của

Địa phương nhiều muối như vậy, chẳng lẽ chú này thích bị ngược đãi?

Trong lòng Bất Hối mắt tròn trắng, nhưng ngoài mặt lại nói: "Mấy chú này nhìn rất cao lớn!"

Trả lời không rõ ràng, không nói thích cũng không nói không thích.

Đây là địa bàn của hấn, chỉ cần hấn có một chút mất hứng thì họ có chết cũng phải liều mình làm việc!

Đầu óc tiểu nón xanh này xoay chuyển quả nhiên mau!

"Nghe lời này của cháu chính là thích đi!" Sở Trạ Đông gật đầu: "Chú biết rồi!"

Biết, biết cái gì!

Tại sao Bất Hối lại có dự cảm không tốt, mà cảm giác này ngày càng mãnh liệt!

Chỉ thấy Sở Trạ Đông vươn tay, dắt Bất Hối đi về hướng đại sảnh, ngay chính giữa đặt một cái ghế nhìn rất khí phái, hần ngồi xuống, để cho Bất Hối đứng một bên, bàn tay lại vuốt lên cái cổ của Bất Hối, đối với mọi người bên dưới nói: “Hai tháng tới để cho cậu nhóc này cùng với nhóm thành viên mới thu cùng nhau huấn luyện!”

"Chú nói cái gì?"

Không thể tin được lỗ tai của mình, lời ông chú biến thái nói...

"Thừa dịp hai tháng nghỉ hè, ở tại chỗ này rèn luyện!" Sở Trạ Đông rất có kiên nhẫn giải thích cho cậu: "Nơi này có rất nhiều người cùng lứa tuổi với cháu, cháu sẽ không cô đơn!"

Đây là trọng điểm sao?

Hôm nay cậu vừa mới nghỉ, không phải lúc này cậu sẽ tham gia huấn luyện chứ?

Chú này cùng cậu không có thù đi?

"Chú, cháu biết ý tốt của chú không nên cự tuyệt, nhưng là..." Về mặt Bất Hối vô cùng khó xử: "Cháu không phải vừa tới trường học mới sao?"

Chú kiếm cho cháu một trường học tốt, chất lượng giảng dạy lại cao.

Lúc trước cháu ở cô nhi viện, nhân lúc bác viện trưởng rảnh rỗi sẽ dạy cho cháu nhận biết một số chữ.

Kiến thức cháu có hạn không theo kịp bước chân của các bạn trong trường học. Cháu vốn muốn thừa dịp nghỉ hè ở nhà học tập thật tốt.

Cháu không thể để học kỳ mới đến thành tích của cháu còn kém như vậy được, như vậy sẽ làm cho chú mất mặt.

Lúc đó người khác sẽ hỏi đó là con nhà ai? Không phải cháu là con nuôi của ai đó sao, mỗi lần cháu bước xuống xe đi vào trường, ai đó sẽ đều trốn ở trong xe không chịu ra đây thôi!"

Chú biến thái này mau mau bỏ đi ý niệm muốn cho cậu tham gia huấn luyện trong đầu đi, nếu không vào năm học mới này cậu sẽ cho ông chú biến thái này ăn trứng vịt suốt ngày!

Tiểu nón xanh...!

Sở Trạ Đông ngày càng hiếu kỳ, rốt cuộc kiểu người đàn ông như thế nào mới có thể cùng Hàn Tử Tây đi ra tiểu nón xanh này.

Mới chỉ hơn năm tuổi mà đã có suy nghĩ của người trưởng thành, có ý tứ a!

Sở Trạ Đông cảm giác phải phối hợp một chút, để một người diễn thì không có ý nghĩa!

Hần nâng cầm lên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Bất Hối không ngừng gật đầu, phối hợp nói: "Đúng vậy, đúng vậy, cho nên không phải là cháu không muốn, mà là cháu phải nâng cao thành tích để cho chú còn nở mặt!"

"Haizz!" Nhưng Sở Trạ Đông lại về mặt khó khăn: "Đúng, nhưng là lời chú vừa nói ra trước mặt nhiều người như vậy, bây giờ rút lại lời nói chẳng phải rất mất mặt sao!"

"..." Chuyện này có gì mất mặt?" Sẽ không..."

"Sẽ!" Sở Trạ Đông ôm cổ cậu nhỏ giọng nói: "Đám côn đồ ngoài đường còn cần phải có quy củ, chú đây thân là lão đại hắc bang, mỗi một câu nói người bên dưới đều sẽ lập tức chấp hành, không tin cháu hỏi hần!"*

Sở Trạ Đông chỉ vào Tả Viêm đang đứng ở một bên.

Bất Hối nhìn về phía Tả Viêm, đầu tiên Tả Viêm liếc nhìn lão đại nhà mình một cái, tuy trong lòng rất thích thú nhưng mặt vẫn không chút thay đổi nói: "Ừ! Đám nhóc bên dưới đang chờ chuẩn bị đánh số huấn luyện hạng mục cho cháu đấy!"

"..." Bất Hối nghe vậy chỉ muốn chửi bậy!

Đúng là một cặp tiện nhân!

Hai người họ hợp tác với nhau để hành hạ một đứa nhỏ yếu đuối, ta trôi gà không chặt, có còn mặt mũi không vậy?

Khi Hàn Từ Tây trở lại Sở gia, việc đầu tiên đó là cô tìm đến người giúp việc hỏi: "Tiểu thiếu gia đã ngủ chưa, buổi sáng lúc ra cửa cậu ấy nói với tôi giờ tan việc mang cho cậu ấy hộp bút về."

Trong tay cô đúng là cầm một hộp bút vẽ, nhưng lý do này cũng chỉ là ngụy trang, bởi vì đây là quà sinh nhật cô muốn tặng cho Bất Hối.

"Ồ, chẳng lẽ cô làm cho đại thiếu gia không vui, cho nên thay đổi mục tiêu sao?"

Đã trễ thế này Sở Bích Đình mới từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Hàn Từ Tây liền mở miệng châm chọc.

"Tiểu thiếu ra đã ngủ vậy thì sáng mai tôi giao cho cậu ấy!" Hàn Từ Tây không thèm đếm xỉa đến Sở Bích Đình, xoay người chuẩn bị đi lên lầu.

"A, không thèm đếm xỉa tới tôi!" Sở Bích Đình cười lạnh: "Được rồi, cô cũng không cần rời được mấy ngày, hiện tại tôi sẽ để cho cô lên mặt vài ngày!"

Hôm nay tâm tình của Sở Bích Đình khá tốt, cho nên cũng không tiếp tục dây dưa.

Hàn Từ Tây cũng lười để ý đến, cô phải tranh thủ thời gian đi xem một chút, không biết vì cái gì lúc này tâm trạng của cô vô cùng bất an!

"Tiểu Tây muốn tìm tiểu thiếu gia sao?"

Mới bước lên hai bậc thang, cô liền đụng phải Mộ Cẩm Du vừa bước ra khỏi phòng, cô đứng ở đầu bậc thang lầu hai, mặc đồ ngủ in hoạt hình, từ biểu cảm trên mặt của cô cũng biết cô ta không buồn ngủ: "Vừa nãy Bất Hối đã được thiếu gia đón ra ngoài rồi!"

Bỗng nhiên hộp bút màu trong tay rơi xuống đất, Hàn Từ Tây kích động bước lên lầu, cầm lấy tay Mộ Cẩm Du: "Bọn họ đi khi nào, đi đâu?"

Mộ Cẩm Du cảm thấy kỳ quái, bình thường Hàn Từ Tây rất nghiêm túc thận trọng, có lúc nào kích động như vậy đâu.

Lực đạo cầm tay cô rất chặt, ánh mắt cũng rất đáng sợ.

"Tiểu Tây, chị làm đau tay em!"

"Cô nhanh lên nói cho tôi biết bọn họ đi đâu?"

"Em em em...em không biết!"

Hàn Từ Tây bỏ tay cô ra, giống như một trận gió đi xuống lầu, chạy ra ngoài.

Đây là thế nào?

Mọi người đều bị cô dọa sợ!

Người này chính là Hàn Từ Tây cho dù có xảy ra chuyện gì vẫn luôn bình thản sao?

Ánh mắt Sở Bích Đình hiện lên u quang!

Hàn Từ Tây lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Sở Trầm Đông, nhưng phát hiện không hiểu tại sao điện thoại lại tắt.

Chẳng lẽ là hết pin!

Cô ấn nút mở máy (power button), màn hình sáng lên, lượng pin hiện còn 61%, có thể là không cần thận động phải nút tắt.

Tích tích tích...

Điện thoại vừa khởi động, liền truyền đến âm thanh nhắc nhở.

Mở màn hình lên, là Tả Viêm gọi cho cô, không có người nhắc máy lên chuyển đến thông báo.

Tại sao Tả Viêm lại gọi cho cô?

Tất nhiên Hàn Từ Tây không hề nghĩ đến Bất Hối gọi điện cho cô.

Bất quá cô bây giờ phải gọi cho Tả Viêm, vì cô cần Tả Viêm trợ giúp.

Trái Viêm trả lời rất nhanh: "Chuyện gì?"

"Tả viêm, thiếu gia kêu tôi đến tìm hắn, nhưng chưa nói rõ địa điểm cụ thể cho tôi, anh có thể giúp tôi xác định một chút được không?"

Mặc kệ Sở Trầm Đông ở đâu, thì Tả Viêm đều có thể biết rõ ràng.

Tả Viêm đưa mắt nhìn Sở Trạm Đông, tay đang cầm rượu vang đỏ đứng trên sân thượng, cau mày nói: "Tôi không biết!"

Thiếu gia vừa rồi đã phân phó nếu Hàn Từ Tây có gọi điện tới hỏi, thì không được tiết lộ bất kỳ tin tức gì!

Đã nhiều năm như vậy, Tả Viêm vẫn không hiểu vì sao Sở Trạm Đông lại lấy chuyện hành hạ Hàn Từ Tây làm thú vui!

Một câu không biết này của Tả Viêm, tâm của Hàn Từ Tây đã nhanh chóng nguội lạnh!

"Tôi biết rồi!"

Cô không trách Tả Viêm, Sở Trạm Đông phân phó, hần sao dám cãi lời đây!

Sở Trạm Đông, đến tột cùng anh muốn tôi phải làm thế nào thì anh mới vừa lòng a?

"Nói chuyện gì vậy?" Hai con mắt đen như mực của Sở Trạm Đông lóe lên tia sáng kỳ lạ, không nhanh không chậm nói.

"Không nói gì." Trái viêm trả lời.

"Không nói gì?" Sở Trạm Đông ý tứ sâu xa nói: "Tôi cho rằng cô ta sẽ phát điên lên, vậy mà vẫn có thể bảo trì bình thân a!"

Tả Viêm cung kính đứng một bên.

"Tiểu gia hóa kia đâu, đã ngủ rồi sao?" Sở Trạm Đông giống như lơ đãng hỏi.

"Vẫn chưa!"

"A!" Sở Trạm Đông từ trong mũi bật ra một tiếng cười khê: "Người đối với tiểu gia hóa kia đánh giá như thế nào?"

"Thật cơ trí!" Vừa rồi lúc hần cúp điện thoại của Hàn Từ Tây, xóa ghi chép trò chuyện, mới phát hiện khi ở trên xe, tiểu gia hóa kia căn bản cũng không phải gọi điện thoại cho viện trưởng mà gọi cho Hàn Từ Tây.

Chỉ là tại sao cậu lại gọi cho Hàn Từ Tây, cậu và Hàn Từ Tây cũng chỉ quen biết nhau mấy ngày, từ khi nào quan hệ lại trở lên thân thiết như vậy?

Sao Sở Trạm Đông không để cho cô biết tung tích của hần, cùng những lời nói mỉa mai vừa rồi, hần thật khó hiểu.

Chỉ là đứa bé kia có quan hệ gì với Hàn Từ Tây mà lại khiến cho Sở Trạm Đông phải xuống tay với một đứa bé hơn năm tuổi, đáng để hần làm như vậy sao!

"Đúng vậy, rất thông minh!" Sở Trạm Đông gật đầu, tán đồng: "Trẻ con năm tuổi là thời điểm nghịch ngợm và gây sự, nhưng tên nhóc lại thông minh như vậy, ý thức đề phòng cũng rất cao."

Tả Viêm không biết Sở Trạm Đông có ý gì, nên không có nói tiếp.

Một lúc sau, Sở Trạm Đông bất ngờ nói một câu: "Những thủ vệ xung quanh đảo đều gọi về hết đi!"

***

Hàn Từ Tây cũng không có chạy loạn ra ngoài đường tìm Sở Trạm Đông, mà cô làm cho mình thật tinh táo, nghĩ Sở Trạm Đông có thể đi đến những địa điểm nào.

Lúc này cho dù cô gọi cho ai cũng đều vô dụng, Sở Trạm Đông đã ra lệnh thì bất cứ ai cũng không dám vi phạm.

Rốt cuộc là ở chỗ nào?

Không đúng!

Giống như có chỗ nào không đúng!

Hàn Từ Tây lấy điện thoại ra, nhìn tin tức nhắc nhở kia.

Vô luận có chuyện trọng yếu gì, thì cho tới bây giờ Tả Viêm đều không gọi điện thoại cho cô, mà bình thường bọn họ cũng sẽ không liên lạc, nếu có chuyện gì thì vừa rồi khi hần nghe điện thoại, hần cũng sẽ không mở miệng hỏi cô có chuyện gì!

Như vậy cú điện thoại này...

Hàn Từ Tây vội vàng bấm số của Mộ Cẩm Du : "Mộ tiểu thư, người đón Bất Hối là nam hay là nữ?"

"Nam, thoát nhìn rất lạnh, nói cũng không nhiều lắm!" Mộ Cẩm Du thành thật trả lời, biểu hiện vừa rồi của Hàn Từ Tây làm cô sợ Bất Hối có thể bị nguy

hiểm gì hay không.

"Cảm ơn nhiều!"

Nam, thoát nhìn rất lạnh, nói không nhiều lắm, ngoại trừ Tả Viêm, còn có ai vào đây!

Hàn Từ Tây cảm thấy may mắn trên di động của cô và Tả Viêm có hệ thống định vị GPRS .

Trong đội bảo vệ thì cả mười hai thành viên đều có mạng lưới định vị GPRS, có thể biết được chính xác phương hướng của đồng đội.

Mở ra hệ thống định vị, nhìn thấy phương hướng đang hiển thị, đồng tử Hàn Từ Tây co rút lại.

Là đảo Quý - trụ sở huấn luyện!

Sở Trại Đông mang Bất Hối đến trụ sở huấn luyện!!!

Sở Trại Đông!!!

Hàn Từ Tây cắn chặt hàm răng, hai đấm nắm chặt, móng tay đâm sâu lòng bàn tay cũng không thấy đau!

Bất chấp hết tất cả mọi việc, Hàn Từ Tây vội vàng xuất phát đến đảo Quý.

Đảo Quý, chỉ cần nghe tên địa phương này đều khiến người ta phải nhủu mày.

Hàn Từ Tây ở đó suốt một năm, đối với cô và Cố Hạ mà nói thì nơi này chính là mười tám tầng địa ngục

Huấn luyện, huấn luyện, mỗi ngày mở mắt ra, ngoại trừ huấn luyện vẫn là huấn luyện, mà ngay cả ăn cái gì, cũng phải trải qua một phen tranh giành.

Trăm người cùng đánh nhau, chỉ có hai mươi người chiến thắng mới có cơm ăn.

Ở chỗ đó, vì sinh tồn, không có nhân tính, chỉ có quả đấm, nắm đấm của ai cứng rắn, liền có cơm ăn, có giấc ngủ, có tắm rửa!

Sở Trại Đông đem Bất Hối dẫn tới chỗ đó, nó mới bao lớn a, vẫn còn con nít, hần như thế nào nhẫn tâm!

Sở Trại Đông, anh có biết rằng, Bất Hối chính là con trai ruột của anh không!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đã quyết cả đời không hối hận

"Đứng lên, đứng lên.."

Âm thanh roi da rút ra trong không khí thật làm người ta rợn tóc gáy. Nếu là đánh lên trên người thì...

Bất Hối biết rõ sự thật là nếu không đứng lên, một giây sau chính bản thân mình sẽ gặp nạn nhưng là...

Cả ngày nay cậu chưa được một hộp nước, cho nên thật sự cậu không đứng nổi!

Hai chân mềm nhũn như sợi mì, dùng hết khí lực toàn thân miễn cưỡng chỉ có thể mở mắt ra.

Nếu chỉ là một ngày không ăn cái gì thì không đến mức như vậy, nhưng là một ngày không ăn, còn phải chạy bộ nhảy cóc, bây giờ cậu còn có thể mở mắt ra, thì cậu cảm thấy mình đã quá trâu bò rồi!

Quả nhiên là một ông chú biến thái, cái gì thù cái gì oán, cứ nhiên cứ như vậy mà tra tấn mình!

Hành hạ một cái đứa năm tuổi, ông chú biến thái đó không sợ bị thiên lôi đánh sao?

Còn cái chú huấn luyện viên này nữa, quả nhiên chính là thủ hạ của ông chú biến thái kia, không có người biến thái nhất, chỉ có người biến thái hơn!

Đứng lên, đứng lên, chú huấn luyện viên này liên tục ồn ào làm cái quỷ gì a!

Cho là cậu không muốn đứng lên sao?

Trước mặt nhiều người như vậy mà quỳ rạp trên mặt đất, cậu cũng biết là rất mất mặt nhưng là...

Chính là cậu không đứng nổi a!

"Nghe không hiểu sao, đứng lên!"

"Đừng quát nữa!" Bất Hối bị tiếng ồn ào làm cho phiền chết, cậu dùng hết khí lực quát ông chú huấn luyện viên kia: "Phiền chết!"

Rốt cục khi nghe được Bất Hối nói chuyện, Tả Viêm cảm thấy lỗ tai của mình giống như sắp điếc.

"..."

Thủy Miếu bị Bất Hối quát một câu liền sững sờ, thằng nhóc này vừa nói cái gì?

Là đang nói hấn phiền chết sao?

Hừ!

Thủy Miếu hấn đã làm huấn luyện viên nhiều năm như vậy, dạy dỗ rất nhiều nhóc con, con số cũng có thể lên ngàn người. Nhưng là cho tới bây giờ cũng không có ai dám nói chuyện với hấn như vậy, nhóc con này quả thật khác người a!

"Nhóc con!" Thủy Miếu ngồi xuống, vỗ vỗ lên mặt của Bất Hối: "Bây giờ nhóc hấn là rất đói bụng, có phải rất muốn ăn cơm không?"

"Nếu như tôi nói không, chú sẽ tin sao?" Bất Hối cười mà như không cười.

"Ha ha!" Thủy Miếu cười hai tiếng, cất giọng nói: "Đi lấy một phần bữa tối đến đây!"

Nhận lấy bữa tối mà thủ hạ đưa đến, Thủy Miếu mở hộp cơm ra ngay trước mặt Bất Hối, còn cố ý đưa qua lại trước mũi cậu.

Đùi gà mùi thơm làm cho Bất Hối phải nuốt nước miếng, bụng cũng đã không kiên nhẫn gì kêu thành tiếng.

"Muốn ăn không?" Thủy Miếu đem đùi gà cầm lấy trong tay: "Hôm nay đúng lúc lại được thêm nhiều cơm, đùi gà này cũng làm thật ngon a!"

Không nhìn thấy, không nhìn thấy, không nhìn thấy. . .

Bất Hối xoay đầu đi, nhắm mắt lại. Cái gì cậu đều không nhìn thấy, cậu cũng không đói, một chút cũng không đói!

"Không muốn ăn sao?"

Thằng nhóc này...

Thủy Miếu cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích!

Nhưng lại là bị một nhóc con năm tuổi khiêu khích!

Cái này quả thực không thể nhẫn nhịn được!

Nhưng hấn là huấn luyện viên người người sợ hãi, giờ bị một đứa bé khiêu khích, về sau còn mặt mũi nào mà quản giáo mọi người!

Rất tốt!

Hấn muốn xem một chút là xương cốt của thằng nhóc này cứng rắn, hay là thủ đoạn của hấn cứng rắn, mà cũng chính thiếu gia đã nói qua, đối đãi với thằng nhóc này không cần phải hạ thủ lưu tình!

Kỳ thật lúc ban đầu, bọn họ cũng có chỗ cổ kị, dù sao cũng là người thiếu gia tự mình mang tới, là thiếu gia tuyên bố nhận thằng nhóc này làm con nuôi.

Thiếu gia bảo là muốn hấn xem cậu nhóc này giống với những người còn lại, không cần coi trọng hóa, nhưng là bọn họ làm sao dám.

Cho nên những huấn luyện mới đầu không nặng lắm, nhưng ai biết Hỏa Viêm chịu trách nhiệm huấn luyện buổi sáng bị thiếu gia biết được, nên lúc này vẫn còn ở phòng tạm giam a!

Nguyên lai thiếu gia nói không cần nhẹ tay... là thật!

Cho nên buổi chiều Thủy Miếu hấn là huấn luyện viên, liền thấy cũng không có gì lo lắng.

Hiện tại thằng nhóc này còn trước mặt mọi người khiêu khích Thủy Miếu, mà người này vốn là một người không có đầu óc gì, cũng không để ý những chuyện vặt vãnh. Hấn chỉ muốn nhất định phải cho tiểu tử này một chút bài học, cho thằng nhóc này biết đặc tội với Thủy Miếu hấn, cũng sẽ không có

quả ngon để ăn.

Thủy Miếu ở đội bảo vệ nổi danh ngu dốt, chỉ số thông minh cùng ngoại hình của hắn, phát triển trái ngược một cách nghiêm trọng!

Người hắn cao hơn một mét chính, nhưng là chỉ số thông minh lại bằng không!

"Tốt, nhóc con, đây chính là mày tự tìm a!"

Thủy Miếu nghiêng răng nói, âm thanh thoát ra không được rõ ràng. Bất Hối quay đầu lại, mở mắt ra, bắt đầu nhìn Thủy Miếu: "Chú à, sao chú lại tức giận?"

Cháu biết khả năng của mình không tốt, nhưng là cháu nghĩ, không phải lão đại của chú đã nói là cháu không hoàn thành huấn luyện thì không không thể ăn sao? Cháu sợ chú ấy sẽ trách tội chú!

Bất quá chú nhiệt tình đã như vậy, cháu cũng không đành lòng cự tuyệt, được rồi, lấy ra đi!

"..."

Thủy Miếu ngây người, đùi gà trên tay đã bị cắn một miếng.

Thằng nhóc này

Đùi gà trên tay của hắn, liền bị cắn một miếng!

Thủy Miếu lập tức điên lên, tuy hắn là người hầu, Bất Hối là thiếu gia, nhưng hắn không phải là người phải hầu hạ thằng nhóc này ăn cơm!

Đùi gà lăn lóc trên mặt đất, lại còn bị hắn một đạp một cước lên: "Tao cho mày ăn!"

"Chú à, làm vậy rất lãng phí a, sẽ bị thiên lôi đánh!"

Bất Hối biết rõ, hiện tại nói càng nhiều, nguy hiểm lại càng lớn, nhưng là trong lòng cậu thật sự nuốt không trôi cái khẩu khí kia.

Huấn luyện viên biến thái này, cả một buổi chiều đều cố tình nhắm vào cậu!

Người khác đều chạy hai mươi vòng là đủ rồi, mà hắn làm cho mình chạy năm mươi vòng, nhảy cóc, nằm ngửa ngồi dậy, cái gì đều so với người khác nhiều hơn!

Xem cậu là thần sao!

Tính tình của Bất Hối cùng Hàn Tử Tây đều đồng dạng giống nhau, thời điểm mình không thoải mái, sẽ không cần để ý gì cả.

Tính tình như vậy sẽ rất thua thiệt!

Thủy Miếu là hoàn toàn bị chọc giận, trên tay khẽ động, thoáng cái chiếc roi đã đánh xuống người Bất Hối.

Cảm giác bản thân mình đau muốn chết!

Được rồi, lúc này chết không chừng còn là một loại hưởng thụ đây, ít nhất sẽ không vừa mệt vừa đói!

Chỉ là vì cái gì cậu lại nhìn thấy đi Tây Tây...

Đi Tây Tây, đi Tây Tây, cháu rất nhớ đi a!

Hàn Tử Tây quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, cô nhìn thấy là...

“Bất Hối...”

Hàn Tử Tây quát to một tiếng, hướng tới Bất Hối lao đảo chạy tới.

Thủy Miếu nghe được âm thanh Hàn Tử Tây, vội vàng quay đầu trong nháy mắt: "Chị ba!"

Chị ba làm sao lại đến, đã rất lâu rồi chị ấy không có trở lại đảo!

Hàn Tử Tây không nhìn Thủy Miếu, bỏ nhào ngã xuống trên mặt đất, ôm lấy Bất Hối!

"Đi là đi Tây Tây đây, con mau mở mắt ra nhìn đi a!" Hàn Tử Tây ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, liên tục nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đi đã tới chậm, thực xin lỗi. . ."

Cho tới bây giờ Thủy Miếu chưa thấy qua Hàn Tử Tây như vậy, bi thương khó coi như vậy, bộ dáng giống như trời sắp sụp xuống.

Toàn thân Thủy Miếu lạnh như băng, thẳng nhóc này là người của chị ba sao?

Đột nhiên Thủy Miếu có linh xấu, có phải hay không hần...

Hiện tại hần chạy vẫn còn kịp sao?

Thủy Miếu bất động im lặng xoay người.

"Đứng lại!"

Thanh âm quý mị phát ra, Thủy Miếu sợ hãi, hai chân có chút run rẩy, xoay người, giọng nói nín nọt: "Chị ba, em chỉ là ở phụng mệnh làm việc, em không phải là cố... A..."

Thủy Miếu còn chưa nói xong, thì cái roi vừa mới dùng để đánh Bất Hối đã quất xuống, cánh tay hần đã bị thương.

Tài bắn súng của Hàn Tử Tây ở đội bảo vệ mười hai người là tốt nhất!

Cơ hồ bách phát bách trúng!

Cho nên cho dù nàng xếp thứ ba, nhưng là rất được tôn kính!

Thủy Miếu nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình một ngày kia sẽ ăn đạn của thần tượng!

Súng này là trước khi lên đường cô cố ý cầm theo.

Cô biết rõ trên đảo đề phòng có bao nhiêu lợi hại, cô nghĩ Sở Trạm Đông sẽ cố ý cản trở cô, nên mang súng theo để đề phòng, nhưng ai biết cô đột nhập lên đảo đúng lại thuận lợi ngoài dự đoán.

Súng là vũ khí khi lúc đối đầu với kẻ địch mới có thể sử dụng!

Thủy Miếu đã từng cùng cô nhiều lần vào sinh ra tử, mặc dù cô luôn lạnh lùng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có một tia tình cảm, ít nhất thì tình chiến hữu vẫn phải có, nhưng là một giây khi thấy hần không hối hận vùng roi, hần chính là kẻ địch của Hàn Tử Tây cô!

Ôm hần Bất Hối đứng dậy, Hàn Tử Tây lạnh lùng nói: "Thủy Miếu, cậu tốt nhất cầu nguyện con tôi không có việc gì, nếu không tôi muốn cậu đền mạng!"

". . . Con trai?"

Tất cả mọi người kinh hãi, chị ba có trai?

Lông mày Sở Trạm Đông đang đứng phía sau cũng chau lên.

Con người đen láy của Sở Trạm Đông híp lại, hay cho một cảnh mẹ con tình thâm, rõ ràng trước mặt mọi người cô ta dám thừa nhận đội nón xanh cho hần!

"Ba ba ba. . ."

Sở Trạm Đông vỗ tay: "Thật là người mẹ vĩ đại a, tôi xem xong cũng cảm động chết!"

Hàn Tử Tây lạnh lùng nhìn về phía hần, cái gì cũng không nói, ôm người Bất Hối lướt qua hần.

"..."

**

Hàn Tử Tây không có rời khỏi đảo quý, mà là đến gian phòng của cô ở trên đảo.

Năm đó thuận lợi thông qua huấn luyện, Sở Trạm Đông lựa chọn mười hai người ưu tú về mọi phương diện, thành lập đội bảo vệ mười hai người, hơn nữa còn ở trên đảo xây cho bọn họ mỗi người một gian phòng riêng.

Thương thế của Bất Hối rất nghiêm trọng, rời đảo cần ít nhất hai ngày, cô sợ trên đường vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn.

Đương nhiên, ở chỗ này so với rời đi cũng không an toàn hơn là bao, nhưng ít nhất cô còn có thể giúp Bất Hối xử lý miệng vết thương trước.

Nhìn Bất Hối bị đánh đến rướm máu ra bên ngoài, nước mắt Hàn Tử Tây tuôn rơi: "Là mẹ không có chăm sóc tốt cho con..."

Giờ phút này trong nội tâm Hàn Tử Tây tràn đầy áy náy.

Sáu năm!

Từ khi có Bất Hối, cô vẫn luôn để con mình phải chịu thua thiệt!

Thời gian mang thai, cô sợ hãi bụng quá lớn sẽ lộ tẩy, cho nên vẫn luôn không dám ăn nhiều, ngay cả vào mùa hè, khi đó dù cho ăn ít thì bụng cô vẫn có một chút lớn, vì vậy cô liền ở trên bụng bọc một tầng vải, sau đó mặc trang phục công nhân rộng thùng thình.

Mà ngay cả ngày đó sinh Bất Hối, cô cũng là không dám đi bệnh viện, mà là trên ban công...

Quá trình sinh đẻ vô cùng thống khổ, đau đến chết đi sống lại.

Lúc ấy... cô đã hỏi mình, đáng giá không?

Nhưng khi nghe được tiếng Bất Hối khóc nỉ non, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vết máu, cô cũng chỉ biết bản thân cô đã không hối hận!

Bất Hối, Bất Hối, cả đời không hối hận!

Nhưng là giờ khắc này...

"Bất Hối, mẹ hối hận!"

Hối hận vì đã yêu hắn!

Hối hận lúc cô đem thân thể giao cho hắn, mà hắn lại nhớ tới tên của người con gái khác !

Hối hận khi giây phút cô biết được mình mang thai, đã không nỡ xóa bỏ máu mủ liên quan đến hắn!

Hối hận mang Bất Hối đến với thế giới này!

Hết thấy tất cả, cô đều hối hận!

Nếu như Bất Hối không là trở thành con của cô, thì nhất định nó sẽ rất hạnh phúc a!

Sẽ có ba mẹ yêu thương.

Cha mẹ rõ ràng còn khỏe mạnh, Bất Hối sẽ không phải sinh ra một giây kia đã bị đưa vào cô nhi viện!

Hơn nữa còn là một cô nhi viện đơn sơ.

Bởi vì cô sợ nếu mang Bất Hối đến cô nhi viện lớn, thì sẽ rất nhanh bị người khác nhận nuôi!

Bởi vì Bất Hối của cô vô cùng đáng yêu!

Cô còn hối hận, chính mình tại sao ích kỷ như vậy!

Biết rất rõ ràng cô nuôi không nổi con mình, mà vẫn còn ích kỷ đem Bất Hối làm của riêng, nếu đưa nó đến một cô nhi viện lớn, thì sẽ có người nhận nuôi, lúc đó chính mình không thấy được thì phải làm thế nào đây, ít nhất sẽ không phát sinh hiện ở loại chuyện như vậy a!

Sở Trạm Đông đứng ngoài cửa sổ nhìn xem bộ dáng cô lệ rơi đầy mặt, bỗng nhiên không biết phải làm sao... rút cuộc lặng lẽ đi vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Mẹ, đừng khóc

Edit: Ice Queen

Beta: Hoàng Nhạc Lăng

Lần trước ở bệnh viện khi hắn nhìn thấy cô khóc, cảm giác lúc đó cùng hiện tại...

Rõ ràng là không giống với bây giờ!

Khi đó là tức giận, nhưng bây giờ là...

Hắn không biết hình dung cụ thể cảm giác bây giờ như thế nào. Tóm lại chính là rất khó chịu.

Nghe lời nói bị thương của cô, nhìn bà vai cô run rẩy, tim hắn lại buồn bực, trong nháy mắt hắn cảm thấy hô hấp của mình chợt trở nên khó khăn.

Hắn tự nhận hắn không phải là một người biết thương hương tiếc ngọc!

Cơ Ngô Lê từng nói, nước mắt của nữ nhân chính là vũ khí trí mạng dùng để đối phó nam nhân, những nữ nhân kia đừng nói khóc, chính là con mắt hơi chút hồng một tý, hắn đều sẽ không chịu nổi.

Đương nhiên những nữ nhân kia, ngoại trừ Úc Hoan Nhan.

Đừng nói là Úc Hoan Nhan không khóc, chính là khóc đến khi trời sụp xuống, thì hắn cũng không nháy mắt dù là một chút .

Hắn cùng Cơ Ngô Lê không giống nhau, nước mắt đàn bà với bản thân hắn mà nói, thì cùng nước mưa khi trời mưa đều có một ý nghĩa như nhau, làm cho hắn cảm thấy vô cùng phiền.

Hắn chán ghét trời mưa, rất chán ghét!

Khi trời vừa mưa xuống, sẽ rất bực bội, thế nhưng giờ phút này, mặc dù hắn không biết cảm giác đè nén trong lòng là cái gì, nhưng là hắn biết rõ ràng đó không phải là cảm giác bực bội!

Nếu không hắn cũng sẽ không ở thời điểm cô mở cửa đi vào không tự chủ mà trốn đi, sau đó khi trông thấy cô đã đi xa lên lút đi vào gian phòng, kiểm tra vết thương cho tiểu nón xanh.

***

Hàn Tử Tây vốn định đi tìm chút gì đó cho Bất Hối ăn, nhưng là đi không bao lâu, cô lại quay trở về.

Không được, làm sao mà cô có thể yên tâm được mà rời khỏi Bất Hối được. Mặc dù cô bắn Thủy Miếu một phát súng kia, đúng là đã làm ra uy hiếp làm cho những người kia trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dám lại làm hại Bất Hối nữa, nhưng mà còn Sở Trạm Đông..

Nghĩ tới đây, Hàn Tử Tây cơ hồ vội vàng vàng dùng ba chân bốn cẳng chạy trở lại gian phòng của mình .

Sau đó cô nhìn thấy...

"Anh đang làm gì?"

Sở Trạm Đông đang kiểm tra thương thế của Bất Hối, còn chưa kịp quay đầu lại thì cả người đã bị Hàn Tử Tây dùng lực mạnh đẩy ra xa khỏi giường.

Bây giờ Hàn Tử Tây giống như một sư tử mẹ đang bảo vệ con mình, toàn thân tràn đầy lệ khí.

Sở Trạm Đông có cảm giác, người phụ nữ này vì tiểu nón xanh, đừng nói là Thủy Miếu, mà chính là hắn cũng dám móc súng.

Đây thật là... Thật tốt quá!

Vỗ vỗ tay, Sở Trạm Đông cho hai tay vào túi, nhún vai: "Cô không thấy sao? Tôi đang nhìn xem nó đã chết chưa!"

Đã chết chưa, khi nói đến đó hắn còn tận lực tăng thêm ngữ điệu, không nhanh không chậm, rõ ràng từng chữ!

Hàn Tử Tây nắm chặt tay thành quả đấm, vang lên những tiếng răng rắc, chỉ vào cửa, giọng nói tràn đầy tức giận: "Đi ra ngoài!"

Sở Trạm Đông giờ chân bước đi, nhưng không phải đi ra ngoài mà là đi đến ghế sa lon cách đó không xa. Hai chân bắt chéo, ngồi xuống. Còn đốt một điếu thuốc từ từ đưa lên miệng hút.

Khói thuốc bay ra không bao lâu, thì Bất Hối đang nằm trên giường liền ho khan.

Mà hắn lại giống như không có việc gì, còn cố ý mãnh liệt rút một hơi lớn, sau đó lại chậm rãi nhả ra.

Cô không thể chịu được nữa!

Hàn Tử Tây tiến lên, đoạt lấy điếu thuốc trong tay hắn ném trên mặt đất.

Sở Trạm Đông giận quá hóa cười: "O, dạo gần đây tính tình của cô tăng không ít nhỉ? Có phải hay không cảm thấy có thể leo lên giường của Mặc thiếu thì giá trị con người cô sẽ bất đồng..."

Lời còn chưa nói hết, vốn là hấn còn mang theo nụ cười miệt thị trên mặt, thì mặt đã lệch một bên.

Hàn Từ Tây cho Sở Trạ Đông một bạt tai!

Hàn Từ Tây thế nhưng lại cho hấn một bạt tai!

Sở Trạ Đông giống như bị đánh vào mũi, trong đầu chỉ còn lại những lời này, không ngừng xoay quanh!

Liếm liếm bên trong gò má bị đánh, Sở Trạ Đông nở nụ cười, ngữ điệu vẫn là không nhanh không chậm: "Quả thật là không giống nhau!"

Tiếng nói vừa rơi xuống, hấn như mảnh thú ngàn năm đang ngủ say, bỗng nhiên thức tỉnh!

Thân thể cao lớn, từ trên ghế salon đứng lên, đưa tay lên kim chốt cổ của Hàn Từ Tây.

Nhìn nhiều năm như vậy, mặc kệ là vì cái gì, là vì ai đi chăng nữa, nhưng ở thời điểm Bất Hối phải chịu hành hạ như vậy, nếu như cô còn tiếp tục chịu đựng thì chẳng phải cô sẽ trở thành Ninja rùa sao!

Lúc bàn tay hấn đánh tới lúc, Hàn Từ Tây lách mình né tránh, ngay sau đó cô đưa chân ra quét một đường..

"Tốt, rất tốt!" Người phụ nữ này quả nhiên là chán sống, lại dám cùng hấn động thủ! !

Hàn Từ Tây cũng không nói chuyện, nhiều chiêu đánh ra đều là dùng hết toàn lực, một chút tình cảm cũng không lưu lại.

Vì để tránh làm bị thương Bất Hối, trong quá trình đánh nhau, cô vừa lo đối phó với Sở Trạ Đông, vừa mở cửa muốn đi ra ngoài..

Sở Trạ Đông cười lạnh, tiểu nón xanh trong lòng của người phụ nữ này, phân lượng quả nhiên là đủ nặng a!

Thậm chí vượt qua hấn - người chồng hợp pháp của cô!

A!

Thật sự là buồn cười!

Nếu như trong mắt cô có người chồng là hấn, thì sẽ có sự tồn tại của tiểu nón xanh này sao?

Nghĩ như thế, Sở Trạ Đông ra tay càng không chút lưu tình.

Hàn Từ Tây làm sao có thể là đối thủ của Sở Trạ Đông, đặc biệt là lúc Sở Trạ Đông còn đang nổi cơn điên.

Muốn đi ra ngoài căn bản cũng không có khả năng, cuối cùng cô còn bị hấn đặt nằm ở trên giường của Bất Hối.

"Tiếp tục a, như thế nào lại không tiếp tục?" Sở Trạ Đông bóp cằm của cô: "Đánh nhau cùng người đã dạy cho cô biết thế nào là đánh đấm, cô nghĩ như thế nào?"

Hàn Từ Tây không nói lời nào, giãy giụa.

"Tôi cảnh cáo cô nên nhường hoàng một chút cho tôi, nếu không tôi đem con trai của cô..."

"Anh dám!" Hàn Từ Tây trợn mắt trừng trừng, trong mắt đẹp tất cả đều là lửa giận: "Anh dám động đến một đầu ngón tay con tôi lần nữa thử xem!"

"Động thì thế nào?" Sở Trạ Đông giống như rất ngây thơ đưa tay động vào đầu ngón tay của Bất Hối: "Tôi đã động, cô tính làm gì tôi?"

"..."

Hàn Từ Tây thật không muốn để ý hấn.

Người đàn ông này nói lời không biết giữ lời!

"Làm phiền anh đi ra ngoài!"

"Đi ra đâu, cô nên nhớ rõ, đây chính là địa bàn của tôi!" Sở Trạ Đông đột nhiên hỏi: "Mặc Thiên Kinh đối với sự phục vụ của cô có hài lòng không?"

Không đề cập tới Mặc Thiên Kinh còn tốt, nhắc tới thì lửa giận trong người Hàn Từ Tây liền không có biện pháp ngừng: "Hài lòng, cực kỳ hài lòng, hấn nhờ tôi nói với anh một câu, nói cảm ơn anh, đã đem vợ mình đưa cho hấn chơi đùa!"

"... Phải không?"

"Đúng vậy!" đôi mắt đẹp của Hàn Từ Tây liếc hấn một cái, làm ra một bộ dáng như muốn nói: "Mặc thiếu rất tốt! !"

"Như thế nào? Phương pháp cũng không tệ chứ?" Sở TrạĐ Đông vuốt vành tai của cô: "Làm cho cô rất sáng khoái sao?"

Mặc dù hấn đang cười, thế nhưng đáy mắt lại là một mảnh rét lạnh: "Vậy cô còn tức giận như vậy là vì cái gì đây, tôi giúp cô tìm được người đàn ông khỏe mạnh như vậy, lại còn huấn luyện miễn phí giúp cho con trai của cô, cô không những không cảm ơn tôi, còn động thủ với tôi, cô thật không có lương tâm a!"

"Đàn ông tôi nhận..." Hàn Từ Tây đẩy tay của hấn ra: "Con trai của tôi cũng không cần nhọc đến anh phải hao tổn tâm trí!"

"Biết làm sao bây giờ đây, tôi đặt biệt nghĩ tôi cần sử dụng phần tâm kia đó!" Sở TrạĐ Đông nói: "Không nói gạt cô, tôi xem trọng con trai của cô, thắng nhóc ấy không tệ, đầu óc cơ trí, lực ý chí không tồi, nếu như bồi dưỡng thật tốt, nhất định có thể ủy thác trách nhiệm nặng nề!"

Hàn Từ Tây thay đổi sắc mặt: "Thân là tổng giám đốc HC đồng thời là thủ lĩnh của một tổ chức hắc đạo đứng đầu, nói không giữ lời, không biết khi nói ra ngoài, có thể có người cười đến rụng răng hay không!"

"Cười liền cười đi, chỉ cần không cười trước mặt tôi là được!"

"Sở TrạĐ Đông!" Hàn Từ Tây cắn răng: "Anh có bắt mất tôi cái gì thì cứ nhắm về phía tôi, ra tay với một đứa nhỏ thì có cái bản lĩnh gì!"

Sở TrạĐ Đông tà mị nói: "Tôi cao hứng, tôi vui lòng!"

"Anh!"

Sở TrạĐ Đông không biết có phải là hai mắt của mình có tật xấu rồi hay không, mà hấn lại thích chọc cho cô tức đến mức đôi mắt đẹp kia phóng hỏa, rồi lại xem bộ dáng tức giận mà không có chỗ để phát tiết của cô thì sẽ cảm thấy hết sức đẹp mắt.

Chỉ là...

Người phụ nữ đáng chết này, vì tiểu nón xanh kia thế nhưng thật sự làm cho Mặc Thiên Kinh dụng phải!

Tiểu nón xanh, tiểu nón xanh...

Vì tiểu nón xanh cái gì cũng dám làm, là có thể hiểu như vậy phải không, cô lại cùng người đàn ông kia ở cùng một chỗ tạo ra tiểu nón xanh, đối với cô mà nói rất quan trọng!

Không biết như thế nào, nghĩ như vậy, Sở TrạĐ Đông đúng là giận đến nổi không kiềm chế được, so với khi thấy cô cùng Mặc Thiên Kinh còn có Âu Dương Lâm làm bừa, con giận còn mạnh mẽ hơn.

Phút chốc, hấn đột nhiên cúi người xuống: "Hàn Từ Tây, nếu như tôi ở ngay trước mặt con trai của cô, muốn cô, thì cô nghĩ như thế nào?"

Hàn Từ Tây vẫn chưa trả lời, đầu của Sở TrạĐ Đông lại đột nhiên bị đánh một cái.

Ngước mắt nhìn lại, không biết là Bất Hối đã tỉnh lại từ lúc nào, cầm lấy đèn bàn đập thật mạnh vào đầu của hấn.

Trên mặt của Bất Hối còn mang theo nụ cười lạnh không phù hợp với tuổi: "Vấn đề này, tôi sẽ thay di Tây Tây trả lời, không biết chú đối với câu trả lời của tôi có hài lòng hay không?"

"..."

***

Cú đánh kia là Bất Hối đã dùng hết toàn lực, mặc dù đã đói bụng cả ngày, nhưng khi nhìn thấy di Tây Tây bị Sở TrạĐ Đông khi dễ, tính tình của nó đã hoàn toàn bộc phát. Một tý lực đạo kia thật sự không nhẹ, Sở TrạĐ Đông bị đánh một phát, hai mắt trợn trắng lên và ngất đi!

Bất Hối lôi kéo Hàn Từ Tây đang ngây ngốc vì phản ứng không kịp kia: "Di Tây Tây, đừng ngăn người nữa, chạy mau a!"

Hàn Từ Tây xoay người lại, đem Sở TrạĐ Đông đang ở trên người mình đẩy ra, ôm lấy Bất Hối liền đi ra ngoài, nhưng là...

Đi hai bước, cô lại trở lại, nhìn xuống cái ót bị nện của Sở TrạĐ Đông, đưa tay tới để kiểm tra một phen, sau khi xác định là không có vết thương, mới một lần nữa đi ra ngoài.

Đối với lần này, Bất Hối có chút mất hứng: "Di Tây Tây, mới vừa rồi là di đang quan tâm hấn sao?"

Không chỉ có Bất Hối cho là như vậy, ngay cả Sở TrạĐ Đông đang "Ngất đi" cũng cho rằng là như vậy.

Người phụ nữ kia...

Vừa nghĩ tới động tác vội vàng vén tóc của hấn ra của Hàn Từ Tây, có khả năng ngay cả chính Sở TrạĐ Đông hấn cũng không phát hiện ra khóe miệng

của mình đã nhếch lên thành một đường cong.

Nhưng là không biết, nếu như hắn nghe được câu trả lời của Hàn Từ Tây với Bất Hối khi đã đi rất xa, thì có thể lập tức đuổi theo giết chết cô hay không.

Sau khi đi thật xa Hàn Từ Tây mới nhỏ giọng nói với Bất Hối: "Mẹ phải xác định rằng hắn có nguy hiểm đến tính mạng hay không, nếu như hắn có xảy ra một chút chuyện không may, những thù hằn của hắn, còn có Sở gia sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

"..."

Thiệt hay giả!

Hàn Từ Tây ôm Bất Hối đi đến chỗ đậu thuyền lúc mới đến đây.

Thuyền vẫn còn ở đó!

Hàn Từ Tây liền nghi ngờ, đây không phải là phong cách làm việc của Sở Trạm Đông, thời điểm lên đảo không có trở ngại gì cả, bây giờ rồi đi, cũng không có cái gì không thích hợp, đến cùng thì hắn đang suy nghĩ cái gì?

Mặc dù không có bất cứ khác thường nào, nhưng Hàn Từ Tây vẫn không yên lòng!

Sở Trạm Đông cho tới bây giờ đều không an bài chuyện gì mà không có lý do, nhưng không ai đoán ra, đến cùng thì sau một khác hắn sẽ làm gì.

Để Bất Hối ở một bên, Hàn Từ Tây lên thuyền kiểm tra trước một phen, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới quay lại để ôm Bất Hối lên thuyền.

Đây là lần đầu tiên Bất Hối ngồi thuyền, cho nên không thoát khỏi việc bị say tàu, hơn nữa trên người còn có vết thương, lại đang bị đói, cả người không ổn chút nào.

Ngay cả mặt đều muốn phun hết ra bên ngoài rồi.

Hàn Từ Tây rất tự trách: "Bất Hối, con nhìn thêm chút nữa, rất nhanh liền lên bờ!"

Cô phải sớm nghĩ đến, Bất Hối chưa từng ngồi thuyền, sẽ khó chịu, đúng là...

Chỗ này bốn bề bao quanh là nước, ngoại trừ thuyền, cô tìm không được phương tiện di chuyển nào khác.

Thuyền dừng lại, Hàn Từ Tây ôm Bất Hối vào trong ngực: "Bất Hối, thực xin lỗi!"

Ông trời phù hộ, Bất Hối ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì được.

Bất Hối nhìn đôi mắt đỏ bừng của Hàn Từ Tây, gương cao gương mặt tái nhợt mỉm cười với cô, bàn tay nhỏ bé vô lực khẽ vuốt ve mặt của cô, nhẹ giọng nói: "Mẹ, đừng khóc!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Mẹ con không trách người(1)

Mẹ đừng khóc! !

Bốn chữ vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến toàn thân Hàn Từ Tây đều cứng lại rồi, thật lâu mới phản ứng lại: "Bất Hối..."

Bất Hối mỉm cười nói: "Thì ra di Tây Tây chính là mẹ của con"

Bé cười vô lực, trông thuần khiết như thế. Không mang theo một tia oán hận, ngược lại còn có sự mừng rỡ!

"Bất Hối, con..." Cổ họng cô giống như bị một cục bông làm cho tắc nghẽn lại: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Trên thế giới này, người khiến cô có thể nói như vậy, ngoại trừ Bất Hối, thì cô không có xin lỗi bất luận kẻ nào!

Chỗ thua thiệt của đứa bé đáng thương này là vì nó quá hiểu chuyện.

Hàn Từ Tây thậm chí hy vọng, không muốn bé hiểu chuyện như vậy.

Kỳ thật khi nhìn thấy bé đánh Sở Trạ Đông, cô ngu ngơ không phải là vì Sở Trạ Đông, mà là vì bé!

Bé nghe được những lời nói Sở Trạ Đông, hẳn bé đã biết rồi...

Cô ôm bé dọc theo đường đi. Đầu là thấp thò m, không biết nên giải thích với bé như thế nào, không nghĩ tới bé lại...

Bé hiểu chuyện, làm cho cô thật sự rất đau lòng!

Tại sao không trách cô, cô phải chịu trách nhiệm là mẹ mà!

Cô thật không xứng đáng với cái từ mẹ vĩ đại này!

"Mẹ đừng khóc!" Bất Hối hức mắt cũng hồng lên "Người khóc vết thương trên người sẽ rất đau đó!"

Bé càng như vậy nói, Hàn Từ Tây càng khổ sở, ôm lấy bé, gào khóc: "Bất Hối, mẹ có lỗi với con, mẹ không phải là người mẹ tốt, mẹ khiến con phải chịu khổ..."

"Mẹ.." Bất Hối cũng khóc: "Người không nên như vậy, con không trách người, thật sự không trách người mà!"

Người mặc dù đưa con đến cô nhi viện, nhưng mà người cho tới bây giờ cũng không có mặc kệ con!

Biết rõ người chính là mẹ con, con thật cao hứng. Thật sự cao hứng!

Người biết không, con nằm mơ đều nghĩ, nếu như đi Tây Tây chính là mẹ của con thì tốt biết bao a!

Kỳ thật con cũng từng hoài nghi tới, bởi vì người đối với con thật sự là quá tốt, mặc dù người đối với các bạn khác cũng không tồi, nhưng mà đối với con lại phá lệ vô cùng tốt!

Con đã đoán đúng!

Người thật sự là mẹ con!

Con đã có mẹ!"

Bất Hối nói xong lời cuối cùng, giọng vẫn đều đều.

Bất Hối nói năng lộn xộn, căn bản là không biết mình đang nói cái gì. Dù sao giờ phút này bé chỉ muốn nói ra hết những tình cảm chân thật nhất của mình cho mẹ nghe, bé hy vọng mẹ sẽ không cần phải thương tâm, không phải tự trách bản thân nữa.

Hàn Từ Tây ở trong đội mười hai người, vẫn luôn là người trung thành nhất, cô giống như một người máy vậy, Sở Trạ Đông ra lệnh ở đâu, cô sẽ đánh ở đó.

Đừng nói khóc, mà ngay cả cười cũng rất ít, bọn họ còn cho rằng cô không có thất tình lục dục của con người, cũng không có hi nộ ái ố.

Nhưng mà, mấy ngày nay, cô bởi vì Bất Hối. Khóc đã rất nhiều, giống như mụ n cơ hội này. Dem nước mắt đã đè ép hai mươi bốn năm qua, đều chảy ra hết.

Từ khi có trí nhớ tới nay, cô đã ở trên cầu vượt làm ăn xin, thường thấy cảnh gia đình ảm áp, cô tự nói với mình, khóc thì không giải quyết được bất cứ vấn đề gì.

Gặp người tốt thì người không cần khóc người ta cũng giúp người một cái bánh gạo, nếu gặp loại người kia thì người có đập đầu người ta cũng tặng người một đập. Lúc đó dù người có khóc đến sập Vạn Lý Trường Thành cũng không làm được gì.

Từ khi ôm lần cuối em gái còn hấp hối, đêm cuồng phong bão tuyết tàn sát bừa bãi đó, cô thật sự thật không còn có hi nộ ái ố nữa.

Cô còn sống, chỉ là vì muốn cho em gái kéo dài tính mạng!

Mặc kệ phải chịu hành hạ nhiều hơn nữa, chỉ cần có thể làm cho em gái đã mười tám năm không gặp sống khỏe mạnh, cô đều có thể chịu được.

Nhưng, giờ khắc này, cô ôm Bất Hối, khóc giống như một đứa bé bất lực.

Vừa là em gái, vừa là Bất Hối, cô phải lựa chọn như thế nào!

Nếu như lựa chọn em gái, như vậy lại phải tiếp tục lưu lại bên cạnh Sở Trạ Đông, đợi thêm hai năm nữa, lấy được vật kia, như vậy còn Bất Hối..

Nếu như lựa chọn Bất Hối, thì em gái sẽ...

Hàn Từ Tây thật không biết nên lựa chọn như thế nào.

Lòng bàn tay lòng bàn chân đều là thịt, Bất Hối cùng em gái là những người thân còn sót lại của cô trên thế giới này.

Tại sao không dứt khoát nói cho Sở Trạh Đông thân phận của cô? Trước đây bởi vì cô không dám, cô biết Sở Trạh Đông chán ghét mình, cô sợ hấn sẽ dứt khoát từ chối mình. Hơn nữa sau khi cô hoàn toàn rời khỏi Sở gia, chưa từng được gặp lại hấn. Còn hiện tại tại sao không nói?

Hiện tại không nói đến hai nguyên nhân kia nữa, mà là ---- Sở Trạh Đông căn bản không xứng!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 62.2

Mộ Cẩn Du ngủ rất tốt nhưng lại cảm giác được ở tim có một hồi đau nhức kịch liệt.

Mấy ngày hôm trước, cô thật sự đã vào bệnh viện, không phải sức khoẻ cô đều tốt sao, có cái gì mà đột nhiên lại đau như vậy.

Tình trạng này, trong 6 năm qua, chỉ có năm đầu tiên mới vừa cấy tim, lúc đó đã từng đau nhưng vài năm sau này, nếu như cô không nói, không ai có thể nhận ra cô đã từng làm phẫu thuật thay tim.

Trong lòng không biết tại sao lại thấy buồn, loại cảm giác đó thật bi thương, giống như là từ chỗ linh hồn sâu sắc nhất mà về nên...

Cảm giác đau buồn ngày càng mãnh liệt hơn, cô thậm chí còn không chủ động được, đưa tay cầm lấy điện thoại di động, ngón tay như là có ý thức, bấm một cái, bên trong điện thoại di động của mình, căn bản là không lưu bất kì số điện thoại nào.

**

Nhìn màn hình bên trái, Sở Trạh Đông nói: “Bay thẳng!”

Trước khi không có nhận được cuộc gọi nào, Sở Trạh Đông ngồi trên máy bay trực thăng nhìn xuyên thấu qua màn ảnh máy vi tính, nhìn thấy việc giữ thuyền khòh thành một đoàn của hai mẹ con, là như thế này, hấn nói với Tả Viêm: “Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu không bao lâu, đối thủ như thế nào lại muốn treo lên, trận này, trò chơi có phải là không có kết thúc?”

Tả Viêm ngoan ngoãn trả lời: “Trước tiên có thể giang tay giúp đỡ đối phương, sau đó như vậy mà tiếp tục đoạt lấy!”

“Như vậy a!” Sở Trạh Đông hiem có khi không gõ mặt bàn: “Như vậy có phải có chút vô cùng nhàm chán?”

“Sẽ không, sau một thời gian sẽ rất thích thú trò này, nhưng đôi khi gặp mặt rất khó khăn!”

“Cũng tốt!” Sở Trạh Đông gật đầu: “Có thể ngộ nhưng không thể cầu những điều tốt đẹp, bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc, Tả Viêm, ừ!”

“Đúng vậy, thiếu gia!”

Tả viêm cảm thấy, nếu như Cố Từ Mạch ở đây, hấn nhất định sẽ chăm chọc.

Bởi vì hấn đã sớm không nhận được!

Không phải là muốn Hàn Từ Tây cùng bọn họ mù mịt, chơi đùa một vòng lớn như thế, nếu như cùng hấn ở bên cạnh thì chính là người ngu ngốc, nhìn hấn còn đạo đức giả!

Tả Viêm vừa mới phân phó cho tài xế chuẩn bị giảm tốc độ, không ngờ thiếu gia vừa tiếp một cuộc điện thoại, sắc mặt liền thay đổi.

Nhìn sang, Sở Trạh Đông đã dựa vào thành ghế nhắm mắt lại.

**

Sở Bích Đình sau đêm đó thấy Hàn Từ Tây không bình thường, liền lên vào phòng của cô, tìm được hai bàn chải đánh răng rồi vội đi bệnh viện làm xét nghiệm DNA.

Cô tìm một bệnh viện uy mô không quá lớn, bởi vì B thị quy mô rất lớn, toàn bộ đều là sản nghiệp của nhà Tư Mã, nếu không phải, bị lộ sẽ không tốt.

Chỉ là cô không ngờ được, thời điểm nhận được kết quả DNA lại đụng phải Âu Dương Di.

Âu Dương Di cũng không ngờ sẽ đụng phải cô.

Tuy nói Sở lão phu nhân cùng bà nội của Âu Dương Di có quen biết, nhưng người nhỏ tuổi lại không thể nào tốt đẹp bởi vì họ bất đồng lĩnh , không chịu cùng nhau ở chung một chỗ.

Trong những người này, Sở Bích Đình là lớn tuổi nhất, những năm kia đều chỉ lo cùng Lạc Vân Khuynh nói chuyện yêu thương, nhưng lại cùng với anh em nhà này không có chuyện gì tốt để nói.

Bề ngoài Âu Dương Di là có tri thức, hiểu lễ nghĩa, có bộ dáng của một tiểu thư khuê các, cho nên khi nhìn thấy Sở Bích Đình, trong lòng cô có chút kinh hoảng, nhưng trên mặt vẫn chưa đựng nụ cười, lễ phép chào hỏi: “Chị Sở, tốt!”

Sở Bích Đình vuốt cằm: “Rất ngay thẳng, thân thể em không thoải mái sao?”

Âu Dương Di cười yếu ớt: “Tôi tới kiểm tra một chút xem thử có mang thai không! Chị cũng biết, tôi gả cho Hạo đã nhiều năm rồi nhưng vẫn không có mang thai, Hạo tuy ngoài miệng không nói, nhưng tôi biết rõ hắn rất thích có con, có thể là hai chúng tôi thân thể cũng không có tật xấu gì, dạo gần đây cảm thấy thân thể có chút khác lạ liền đến đây kiểm tra một chút có phải mang thai hay không, sở dĩ không có đến bệnh viện của tôi là vì sợ nếu như thật sự không có, động tĩnh lại lớn như vậy, Hạo cuối cùng sẽ rất thất vọng.”

“Vậy kết quả kiểm tra như thế nào?” Sở Bích Đình trò chuyện hỏi thăm.

Âu Dương Di vẻ mặt thất vọng, khẽ lắc đầu: “Chỉ là thường xuyên thức đêm dẫn đến nội tiết rối loạn cho nên kinh nguyệt không đều đặn!”

“Không có chuyện gì!” Sở Bích Đình lễ phép an ủi: “Các em đều còn trẻ, không nên tạo áp lực như vậy, tôi là một nhân viên ở bệnh viện này, tôi đi lên trước, nếu có rảnh rỗi thì cùng nhau đi uống trà!”

“Tốt, chị Sở tạm biệt!”

Chỉ có thể trách Âu Dương Di trang bị giả tạo quá tốt, Sở Bích Đình căn bản không nhận ra được, cô 100% lòng dạ hiểm ác.

**

“Ha ha ha...”

Âu Dương Di giống như nhận được vẻ kích thích tự đắc, cười không ngừng, ánh mắt dễ nhìn, nhìn Âu Dương Lâm nhàn lên.

Đột nhiên hện hắn ta đi ra, sau đó cô từ cửa bước vào, như bị kích thích, vẫn cười không ngừng.

Chẳng lẽ Sở Trạm Đông cùng Hàn Tử Tây...

Ngoại trừ cái này hình như không còn nguyên nhân khác, cô không phải là toàn tâm toàn ý làm cho Hàn Tử Tây cùng Sở Trạm Đông mâu thuẫn với nhau à?

Âu Dương Lâm cũng không còn để ý tới cô, nhìn cô cười đủ rồi.

Âu Dương Di cảm thấy hôm nay thật sự rất may mắn, đi đánh đứa bé thôi, không ngờ lại biết được một tin tốt chấn động lòng người như vậy!

Quả thực chính là trời giáng xuống!

“Ừ!” Sở Bích Đình đem cuộn một bức tranh để lên bàn, đẩy tới trước mặt Âu Dương Di, nói: “Vật của mẹ em gì đó, vật nguyên chủ “

“...”

“Biết rõ em thật sự không muốn làm, cho nên từ nay về sau em không cần làm tiếp!”

Tâm tình tốt, Âu Dương Di ngữ điệu nhu hoà không ít.

Âu Dương Lâm cho dù trong lòng có chút hoang mang, nhưng trên mặt sắc thái vẫn bình thường, cái gì cũng không hỏi.

Hắn hiểu rất rõ tính tình của Âu Dương Di, hắn càng không hỏi, nàng liền không chờ được muốn chia sẻ.

“Em không tò mò tại sao lại đột nhiên cho em thu tay lại sao?”

Quả nhiên, Âu Dương Di không chịu được mình hỏi trước, Âu Dương Lâm chỉ lo cầm lấy cuộc tranh xem.

Nghe vậy, Âu Dương Lâm mới ngẩng đầu lên:” Chị hai cứ tự nhiên, cảm ơn chị đã đem đồ vật của mẹ giữ gìn cẩn thận như vậy!”

“Cất!” Âu Dương Di cười nhạo một tiếng: “Chỉ thấy mẹ em gì đó, chẳng lẽ không muốn hỏi một chút, vì cái gì mà đáp ứng muốn cho em ôm được mỹ nhân về, nói không giữ lời?”

Âu Dương Lâm mỉm môi, tự cười giễu nói: “Không phải chị nói không giữ lời, mà là...Em như vậy, Tiểu Tây làm sao thích.”

“Coi như có chút hiểu biết!” Âu Dương Di chống đỡ khuỷu tay ở trên mặt bàn, mười ngón tay đan vào nhau, mu bàn tay một mặt chống đỡ hàm dưới, không biết lại nghĩ tới điều gì, rồi cười một lúc: “Ài da, thực là tốt so với giết người!”

Âu Dương Lâm ngày càng tò mò, đến cuối cùng là có chuyện gì làm cho cô cao hứng như vậy, cười đến chảy nước mắt.

“Ha ha ha... Trước kia chị thật sự không tin cái gì là tương sinh tương khắc! Nhưng giờ phút này, chị tin, có vài người từ nhỏ chính là vì hành hạ người khác!

Em nói như vậy, Hàn Tử Tây sẽ rất chướng mắt, đúng vậy!

Mà ngay cả Sở Trạm Đông như vậy, chị còn cảm thấy chướng mắt, huống cho là em!

Không biết Sở Trạm Đông kiếp trước có phải hay không làm rất nhiều chuyện có lỗi với Hàn Tử Tây, cho nên đời này ông trời mới phái chị đến đây trừng phạt hắn!

Mười hai tuổi, hần mê tín di đoan bị Sở phu nhân, buộc phải cưới Hàn Tử Tây làm con dâu nuôi từ bé, bị người cười nhạo.

Trưởng thành, phải thật vất vả mới tìm được cái ngưỡng mộ trong lòng chị, rồi lại bị lão phu nhân buộc phải cùng Hàn Tử Tây lĩnh chứng.

Cho tới bây giờ, đối với Hàn Tử Tây có một chút cảm tình, lại như vậy mà bị cấm sùng!

Cái gì mà con nuôi, thì ra Hàn Tử Tây đúng là con ngoài giả thú!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 63.1: Điên rồi

"Đông..."

Âu Dương Lâm đứng đổ chén nước trước mặt, bởi vì cách Âu Dương Di vô cùng gần, cho nên có không ít nước chảy lên quần áo của Âu Dương Di.

Có lẽ là tâm tình của cô đang rất tốt, chỉ lấy khăn giấy lau lau quần áo, sau đó đứng dậy vỗ vỗ vai hắn. Rất có phong độ của đàn chị lời nói thâm thía nói: "Quên cô ta đi, phụ nữ lăng lợ như vậy, không đáng! Chị đi trước!"

Trong rạp, chỉ còn lại một mình Âu Dương Lâm, hần vẫn duy trì tư thế cũ, không động đậy gì, mà ngay cả con mắt cũng nhìn chăm chăm một điểm trên mặt bàn, không nháy mắt một cái, cả người giống như đã hoá đá vậy...

***

Đồng dạng không thể tin được còn có Sở Bích Đình. Không ngờ Bất Hối thế mà là con riêng của Hàn Tử Tây!

Sở Trạm Đông có biết không?

Sở Bích Đình gọi điện thoại cho Sở Trạm Đông, lại không có ai nghe máy. Đang chuẩn bị lái xe ra cửa, nào ngờ vừa ra cửa lớn liền gặp hần đang lái xe về.

Lúc này Sở Bích Đình ngừng xe lại, đi đến trước xe hần, gõ gõ cửa sổ.

Dưới cửa sổ xe, Sở Bích Đình đối diện với ánh mắt thâm thúy của Sở Trạm Đông: "Mở cửa xe!"

Sở Trạm Đông nghe lời.

Sau khi lên xe, Sở Bích Đình lại nói: "Lái xe!"

Ngữ điệu gần như là mệnh lệnh, cộng thêm sắc mặt khó coi của cô. Sở Trạm Đông cũng chỉ liếc nhìn cô một cái, lại không nói gì, lái xe đi...

***

Nghĩa trang Nam Sơn.

Sở Bích Đình quỳ gối trước một toà mộ bia, lấy tay chùi ảnh chụp phía trên.

Người đàn ông trong hình...

Nói chính xác hơn là một đứa bé lớn, gương mặt từng đường nét rõ ràng cân xứng, khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời.

Vừa nhìn thấy hắn, mạnh mẽ như Sở Bích Đình cũng biến thành cô gái nhỏ ngoan ngoãn, giọng nói nhu hoà yếu ớt nhỏ nhẹ như muỗi kêu: "Khuyh, em tới thăm anh, thật xin lỗi, gần đây bận rộn quá, không thể tới thăm anh, xin đừng trách em, có được hay không?"

Khoé miệng của cô giờ lên nụ cười sáng lạn lúm đồng tiền như hoa xuân vậy, nhưng hốc mắt lại đỏ bừng, chứa đầy nước mắt trong suốt, bị gió nhẹ nhàng thổi qua, uồn lượn rơi xuống theo khoé mắt.

Lạc Vân Khuyh, nỗi đau mà cả đời này của nàng không thể phai mờ!

Hắn đi đã mười ba năm, cô lại chưa từng quên hắn, dù chỉ một giây cũng chưa từng!

Đàn ông trên thế giới này nhiều như vậy, lại không có một người nào, không có một ai khác có thể thay thế hắn!

Sở Trạm Đông đứng ở sau lưng cô, nhìn cô trong đêm tối nhớ lại quá khứ.

Rất cực, dường như đã khóc đủ rồi, cô đứng dậy đối mặt với hắn.

Hốc mắt đỏ bừng vì khóc, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu rọi, càng lộ vẻ bi thương.

Hắn là tận mắt chứng kiến những điều tốt đẹp của cô cùng Lạc Vân Khuyh năm đó, nói không chút khoa trương nào, địa vị của một mình Lạc Vân Khuyh, còn hơn cả Sở gia bọn họ trong lòng Sở Bích Đình.

Nếu không cũng sẽ không sau khi xảy ra trận ngoài ý muốn năm đó, cô bỏ xuống bà nội tuổi đã già cùng hắn còn bé mà nhảy lầu tự sát.

"Đồng tử, chị chỉ hỏi em một câu..." Sở Bích Đình nghiêm túc chưa bao giờ có: "Cảm giác của em đối với Hàn Tử Tây, là thật sao?"

Sở Trạm Đông nói: "Em cảm thấy trước tiên chúng ta cần phải rời khỏi chỗ này, hơn nữa đêm nói chuyện tại trong nghĩa trang, lá gan của em cũng không có lớn như chị."

"Em đang cảm thấy chột dạ!" Sở Bích Đình có điểm cố tình gây sự: "Vì sao không trả lời vấn đề của chị!"

"Chị cảm thấy như thế nào?" Sở Trạm Đông hỏi ngược lại: "Không phải chị đã có đáp án của mình rồi sao."

"Cho nên em thật sự yêu Hàn Tử Tây!" giọng nói của Sở Bích Đình không tự chủ được lớn lên: "Thậm chí dùng Mộ Cẩm Du đến kích thích cô ta, ngay cả cô ta đã có một đứa con riêng cũng không để ý, còn muốn đón tiếp đứa con riêng kia vào Sở gia, đã vậy còn tuyên bố với bên ngoài, nhận làm con nuôi?"

Sở Trạm Đông, đến cùng là em có biết em đang làm cái gì hay không!

Đầu của em có đang tỉnh táo không?"

Quả nhiên là biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chương 63.2

Hắn vốn không cho rằng lừa gạt bao lâu sẽ mang cái nón xanh nhỏ này trở về, đương nhiên không phải là vì muốn cho tất cả mọi người biết hắn đội nón xanh trên đầu, dù sao người biết rõ quan hệ giữa hai người, cũng chỉ có vài người!

Một là để kiểm chế Hàn Tử Tây, hai là...

Sở Trạm Đông xoay người nói: "Thời gian không còn sớm, về đi!"

Không trả lời cũng không phản bác, đó chính là chấp nhận?

"Sở Trạm Đông!" Sở Bích Đình sau lưng hần lạnh lùng nói: "Chị đã nói rồi, đời này cũng sẽ không để Hàn Tử Tây sống yên ổn, mặc kệ em có yêu nó thật hay không, thái độ của chị cũng sẽ không thay đổi, nếu như em không muốn về sau phải khó xử, thì cứ việc yêu đi!"

Sở Trạm Đông chân bước đi vẫn không ngừng, vốn dĩ trong đôi mắt còn mang theo nụ cười, nhưng trong nháy mắt so với ánh trăng còn lạnh lùng đến trong trẻo hơn.

**

"Bất Hối, Bất Hối..."

Tình trạng của Bất Hối vẫn không giảm bớt, thuyền chở Hàn Tử Tây đã vô cùng chậm, nồn mưa mặc dù có giảm bớt nhưng cũng thật vất vả sau khi lên bờ, liền bắt đầu nóng dần lên.

Hàn Tử Tây nhanh chóng lau mồ hôi lạnh đổ trên đỉnh đầu, dứt khoát ôm lấy, chân chạy như bay, lại bị một đám người áo đen ngăn cản đường đi.

Trời không sợ, đất không sợ, Hàn Tử Tây trong nháy mắt nhìn thấy bọn người kia, càng ôm thật chặt dứt khoát, lui về phía sau.

Người dẫn đầu của nhóm người lộ ra một tấm hình, bước chân Hàn Tử Tây đang lui về phía sau cuối cùng cũng dừng lại.

**

Hàn Tử Tây từ đêm đó đi tìm Bất Hối, đã vài ngày chưa trở lại.

Lão phu nhân chính là ngôi không yên.

Đặc biệt là Sở Bích Đình nói cho bà biết, Bất Hối là con của Hàn Tử Tây, dự cảm xấu trong nội tâm càng sâu.

Lại không dám trực tiếp đi hỏi Sở Trạm Đông, chỉ có thể âm thầm phái người điều tra, tìm vài ngày, không có kết quả, lại không nghĩ rằng, cô chủ động xuất hiện.

Hàn Tử Tây điên rồi!

Lão phu nhân nhận được tin tức, thực sự không thể tin được lỗi tai của mình, cô rõ ràng cảm sung, vọt tới công ty, đi giết cháu của mình.

Vội vàng đi đến công ty.

HC quả thực hỗn loạn.

Mới vừa thăng cấp làm thư ký tổng giám đốc không lâu, bọn họ ở nhà cầu nguyện cũng còn không có đủ rồi đây, thế nhưng còn cảm sung muốn tới giết tổng giám đốc?

Việc này so với XX bên ngoài cửa, cần phải có tính chất bạo động nhiều hơn.

Đây chính là sự thực a, không phải là chuyện năm đồng trả tiền quán ngoài đường, lừa gạt mua được trẻ con, nhìn chân bảo vệ ngăn cô lại, nếu không đưa bệnh viện, thật sự sẽ không giữ được!

"Tránh ra!" Hàn Tử Tây con mắt sắc lẹ nhìn vài tên bảo vệ cản ở trước mặt mình: "Tôi nói lại lần nữa, tránh ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!"

Bảo vệ HC, đều đã qua huấn luyện quý quái ở đảo về, có thể so với bộ đội đặc chủng, nhưng là trừ phi gặp nguy hiểm thật sự, bọn họ không thể bại lộ thân phận của mình. Mặc dù tình huống hiện tại xác thực không thể khinh thường, nhưng bây giờ chính là ban ngày, nhiều nhân viên như vậy, hơn nữa đã lên báo cho tổng giám đốc, tổng giám đốc cũng không có hạ lệnh để cho bọn họ hành động, mặc dù có người bị thương, bọn họ cũng vẫn là chỉ thủ chứ không tấn công. Một người trong đó nói: "Hàn bí thư, tổng giám đốc không có ở đây!"

"Tránh ra!" Hàn Tử Tây bắt vì sở động, tâm tình có vẻ kích động dị thường, cảm sung đặt trước ngực người nọ: "Nếu không tôi cho anh đi gặp Diêm vương!"

"Hàn bí thư..."

"Bùm..."

Lại một tiếng súng vang lên, cánh tay của người kia, bị Hàn Tử Tây bắn: "Có nhường đường hay không?"

Thật sự điên rồi! Một Giới hần vong.

Nhân viên ở đại sảnh sợ đến phát ra tiếng thét chói tai, ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Ngay tại lúc Hàn Tử Tây chuẩn bị nổ súng lần nữa.

"Vội vã như vậy tìm tôi có chuyện gì?" Giọng nam thông thả ung dung vang lên sau lưng Hàn Từ Tây.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 64.1: Mang súng đến trả thù

Đi theo phía sau Sở Trạm Đông là một đám người, có trợ lý, có bí thư, đặc biệt còn có Cố Từ Mạch, dường như mới làm xong việc từ bên ngoài trở về.

Bộ quần áo hần mặc trên người chính là được đặt may riêng, câu nói “Hạc giữa bầy gà” rõ ràng là đang miêu tả hần vào lúc này. Những người kia đều mặc tây trang đeo caravat, nhưng là hần mặc lên lại không giống với hương vị người thường.

Trường hợp rối loạn như vậy nhưng hần vẫn bình thản như cũ, lại còn nhìn Hàn Từ Tây nói giọng điệu trêu chọc: “Bỏ việc đã năm ngày, gần đây Hàn thư ký cho tôi thật nhiều bất ngờ, tôi thật sự là thụ sủng nhược kinh!”

Năm ngày!

Suốt năm ngày, cô không hề xuất hiện, Sở Trạm Đông nghĩ cô mang theo bảo bối của cô cao bay xa chạy rồi.

Lần này hần không có tìm cô, cô muốn đi thì cứ đi đi, dù sao. . . . .

Nhưng hần lại không ngờ... cô thế nhưng lại mang đến một điều ngoài ý muốn như thế cho hần!

Cô lại dám mang súng đến giết hần!

Cô phát điên như thế chẳng lẽ là do Tiểu nón xanh kia đã over đi?

Nhưng nếu điều này xảy ra, không phải mọi người đều vui mừng sao?

Hàn Từ Tây nhìn Sở Trạm Đông, ánh mắt màu đỏ tươi thật đáng sợ, giống như hần không thể lột da hần, uống máu của hần: "Sở Trạm Đông, người TMD chết tiệt!"

Mọi người hít một ngụm khí lạnh. Cô gái này cư nhiên dám mắng tổng giám đốc, quả nhiên là chán sống.

Nhưng cô ta dám mang cả súng đến đây, bây giờ mắng một câu thì có làm sao, quả thực là gặp sự phụ, dù sao đều là không muốn sống nữa.

"Hàn thư ký, tại sao cô lại nói những lời đó? Tôi không nhớ rõ đã làm chuyện gì có lỗi với Hàn thư ký, có phải cô vẫn chưa tỉnh ngủ hay không?"

So với sự kích động của Hàn Từ Tây, từ đầu đến cuối Sở Trạm Đông đều luôn bình thản như không: "Cô mau trở về ngủ đi, coi như cô dùng lương để xin phép nghỉ!"

"Câm miệng!" Hàn Từ Tây quát lạnh: "Sở Trạm Đông, anh là một tên ác ma. Anh hãy trả lại mạng sống của con trai cho tôi!" Hàn Từ Tây nói đến đây, giọng nói kêu gào dường như đã vang vọng khắp nơi.

"Dừng tay!" Ngay lúc đó, Sở lão phu nhân đang được quân gia đỡ chạy đến, vừa vặn chứng kiến giây phút điên cuồng của Hàn Từ Tây. Trong lòng bà đột nhiên đau xót: "Tiểu Tây, có chuyện gì, con nói cho bà nội, bà nội thay con làm chủ, con ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ a!"

Bất quá vài ngày không thấy, tại sao cô lại gầy như thế!

Cô mới vừa nói còn nói trả lại mạng cho con trai, chẳng lẽ là. . . . .

Hàn Từ Tây nhìn lão phu nhân một cái, buồn bã cười một tiếng: "Làm chủ? Xin hỏi lão phu nhân làm chủ cho tôi như thế nào?"

"Tiểu Tây, con đừng như vậy, bà nội biết trong lòng con rất khó chịu. Bé ngoan, bỏ súng xuống, chúng ta nói chuyện một chút!" Trong giọng nói của cô có oán hận, làm cho trong lòng lão phu nhân tan nát.

Đứa nhỏ đáng thương, là bà nội có lỗi với con!

Gần đây bà chỉ lo ngăn cản tình cảm của cô cùng với Đông Từ, biện pháp bà dùng quả thật có chỗ không có tình người, nhưng là bà cũng là vạn bất đắc dĩ a.

Nếu như có thể lựa chọn, bà cũng không muốn làm như vậy, chỉ tiếc...

Ý trời trên người a!

Có ai lại nghĩ rằng một đứa nhỏ ăn mày lại chính là cháu ngoại đã thất lạc nhiều năm của bà đây!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 64.2

Ngân vàng cũng khó mua được sự thật. Nếu như bà biết sớm một chút, thì bà tuyệt đối sẽ không vì lo sợ cháu nội chết sớm giống con trai bà mà đi nghe lời của đám thầy bói để Từ Tây làm con dâu nuôi từ bé.

Khi nhớ về những chuyện năm đó, Sở lão phu nhân cảm thấy vô cùng đau đớn.

Bà thật hối hận vì những chuyện này đều do một tay bà gây nên.

Nếu như năm đó không phải bà luôn nghĩ hôn sự của con mình phải môn đăng hộ đối, thì bà sẽ không tìm mọi cách chia rẽ con gái bà với cậu sinh viên nhà nghèo kia, vậy thì con gái bà sẽ không mang theo đứa cháu ngoại vừa mới ra đời cùng nhau bỏ trốn. Mà hai mẹ con bỏ trốn lại là mấy năm như vậy, cho đến khi con gái bà rời xa trần gian cũng không cho bà gặp mặt lần cuối, đã vậy lại còn để cháu gái của bà phải lưu lạc làm ăn xin trên cầu mấy năm.

Sự thật này cũng không phải gần đây bà mới biết.

Từ sau khi hai người bọn họ đăng ký kết hôn thì bà đã biết, nhiều năm như vậy không để bọn họ ly hôn là vì tâm tư của riêng mình bà.

Bà không muốn Tiểu Tây rời xa mình, càng không muốn để cô gả cho người khác, đây là cháu ngoại của bà tìm kiếm nhiều năm, là máu mủ duy nhất của con gái. Bà bỏ không được, bà muốn ngày ngày đều nhìn thấy cô.

Dù sao cô cùng cháu nội cũng không yêu nhau, mấy năm qua đi cũng không có tiến tới bước cuối cùng kia.

Bà cứ ôm tâm lý như vậy, làm bộ cái gì cũng không biết để cho cháu nội của mình cùng cháu ngoại làm vợ chồng nhiều năm như vậy!

Không nghĩ bà chỉ đi thấp một nén nhang, lại nhận được một tin tức của quân gia...

Quân gia nói cho bà biết: "Lão phu nhân, nhất định là gần đây Bồ Tát nể tình phu nhân vẫn luôn ăn chay niệm Phật cho nên quan hệ gần đây của thiếu gia cùng thiếu phu nhân không tệ, không chừng ít lâu sau phu nhân có thể ôm cháu rồi!"

Lúc bà thật sự bị dọa, ôm chặt... làm sao có thể?

Bọn họ có quan hệ máu mủ, là anh em họ a!

Cho đến khi thấy cô cùng Âu Dương Phi phát sinh chuyện kia, mặc dù bà không tin tiểu Tây sẽ làm ra chuyện như vậy, nhưng là hành động của bà không có như vậy. Bà không phải tin nhiệm cô vô điều kiện, luôn đứng ở bên phía cô, mà là bà nhân cơ hội này chia rẽ bọn họ, ngoại trừ cháu nội thì bất kỳ thứ gì ở Sở gia này bà đều có thể từ bỏ.

Lúc đó tâm bà chìm vào đáy cốc.

Giấy ly hôn cũng xé, Tiểu Tây muốn chống đối bà đến như vậy sao?

Mặc kệ như thế nào, bà không thể để bọn họ ở cùng một chỗ.

Vì chia rẽ bọn họ, bà không tiếc bất cứ giá nào mang trái tim của Hạ Lan Tuyết thay cho Mộ Cẩm Du, rồi còn đón cô ta về nhà.

Bà đang đánh cuộc, đánh cuộc A Đông vẫn còn thương nhớ Hạ Lan Tuyết, hay là có tình cảm với Tiểu Tây. Khi bà thấy thái độ của A Đông đối với Mộ Cẩm Du có thay đổi, lòng bà càng thấp thóm không yên, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Bà nhìn ra A Đông đối tốt với Mộ Cẩm Du, chỉ là có ý kích thích Tiểu Tây.

Khi biết thằng bé Bất Hối kia là con của Tiểu Tây, mặc dù bà có chút không thể tiếp nhận, nhưng cũng ở trong lòng cảm thấy may mắn.

Không được, cho dù là yêu cũng không được!

Sở lão phu nhân nghĩ Sở Trạ Đông vẫn còn chưa biết thân phận của Bất Hối... Ai ngờ bà còn chưa biết mình nên làm cái gì, thì đã xảy ra việc.

Bất Hối... Thật sự đã chết rồi sao?

"Không có gì để nói?" Hàn Từ Tây đứng im, nhìn Sờ lão phu nhân nói: "Sờ lão phu nhân, cảm ơn bà đã nuôi con nhiều năm như vậy, ân tình của bà, kiếp sau con báo đáp, nhưng... mỗi thù giết con, suốt đời không đội trời chung!"

"Tiểu Tây..." Sờ lão phu nhân run run rẩy rẩy muốn đến cạnh cô.

"Đừng đến đây!" Hàn Từ Tây đỏ vành mắt, hướng về một bên nổ một phát súng: "Ai cũng không được phép nhúc nhích..."

Tâm tình của cô bây giờ rất điên cuồng, không cho bất kỳ ai mặt mũi, khăn giọng gằm thét: "Tôi muốn mạng của Sờ Trạm Đông, các người đều cút cho tôi..."

Cô như vậy là giống như muốn mạng của Sờ lão phu nhân: "Tiểu Tây a, bà nội van cầu con, không nên như vậy..."

Nên làm cái gì bây giờ a!

Ông trời ơi! Hết thầy tội nghiệt đều một tay con tạo thành, muốn trừng phạt thì người liền trừng phạt con đi, xin ông trời hãy buông tha cho đứa nhỏ đáng thương này đi!

"Biến, tất cả đều cút..." Bộ dáng Hàn Từ Tây giống như điên rồi, cô chỉ nòng súng hướng lão phu nhân rồi quát lớn: "Cút ngay..."

"Tiểu Tây..."

"Bà nội!" Sờ Trạm Đông tiến lên, lời kéo lão phu nhân: "Cháu tới nói chuyện cùng cô ấy, bà..."

"Không, A Đông, con mặc kệ bà, Tiểu Tây sẽ không làm thương tổn bà, con mau đi đi!"

"Bà nội..."

"Đi mau, bây giờ Tiểu Tây nhìn thấy con sẽ càng thêm mất lý trí, con đi nhanh a..."

"Không được đi!" Hai mắt Hàn Từ Tây đỏ ngầu, cười lạnh lùng một tiếng.

Chỉ nghe một tiếng súng vang.

Bùm một tiếng, tất cả mọi người ngừng hô hấp.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 65.1: Lành ít dữ nhiều.

Sờ Trạm Đông nhập viện rồi đến Hàn Từ Tây bị cảnh sát bắt với tội danh dùng súng hành hung người khác.

Tuy rằng Sờ Trạm Đông đã bị thương, nhưng vẫn chưa trúng chỗ quan trọng, nếu không phải vì che chở cho bà nội, hẳn có thể hoàn toàn không bị hao tổn một tí gì.

Sức mạnh của tin tức có thể đem so với bom nguyên tử, vị trí của Sờ gia lại to lớn như vậy, muốn phong tỏa cũng không được.

Chỉ nháy mắt, từ các phố lớn đến ngõ nhỏ trong thành phố B, tin tức đều được truyền khắp nơi!

Người vui vẻ nhất chính là Âu Dương Di. Đáng đời hần!

Người cảm thấy kinh khủng nhất là Mặc Thiên Kinh vừa đến thành phố B. Dùng súng giết người sao? Đây là lần đầu tiên hần gặp một cặp vợ chồng điên cuồng như vậy!

Và người lo lắng nhất là Cố Hạ. Làm sao có thể, Hàn Từ Tây làm sao lại có con trai? Chuyện từ khi nào, tại sao cô lại không hề biết gì?

Khi Cố Hạ gặp được Cố Từ Mạch liền hỏi thăm tình hình: "Anh, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Cố Tử Mạch thở dài: “Đừng hỏi thêm gì nữa, lần này chỉ sợ Hàn Tử Tây lãnh ít dữ nhiều.”

“Anh, em muốn gặp Tử Tây, anh có thể sắp xếp không?”

“Không được, thiếu gia đã ra lệnh, bất kì ai cũng không thể gặp cô ấy.”

Biết Hàn Tử Tây nhiều năm như vậy, nhưng hôm đó Cố Tử Mạch cũng bị giật mình. Quá điên cuồng!

Chẳng qua mọi chuyện có thể phát sinh chỉ vì nỗi đau mất con!

Nhưng việc kia cũng là vượt qua bao nhiêu lý trí của con người, thật quá điên cuồng!

Nói đến đây, Cố Tử Mạch đối với Sở Trạm Đông vẫn có điều trách móc. Anh ta mang theo Bất Hối đến Quỷ đảo nhưng không hề cho hắn biết.

Đề phòng gì chứ, sợ hắn mất báo hay sao? Thật đúng là, không thể nào chịu đựng nổi!

Bây giờ thì tốt rồi, không có hắn báo tin, náo loạn khiến bây giờ thành ra như vậy, thoải mái quá đúng không?

Cố Hạ cũng biết sự tình nghiêm trọng như thế nào, Sở Trạm Đông có thù tất nhiên sẽ trả, hành động lần này của Hàn Tử Tây, khiến cho hắn mất mặt trước toàn thể mọi người trong thành phố này. Hắn làm sao có thể từ bỏ ý đồ.

Không được, bất kể như thế nào cô cũng không để cô ấy gặp chuyện.

Vì vậy Cố Hạ đi tìm Sở Trạm Đông, nhưng Sở Trạm Đông không muốn gặp cô! Thái độ như vậy, chẳng phải rất rõ ràng hay sao?

Cô lại đi tìm Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ nghe xong lòng mảy may khẽ chau lại: “Làm sao cô biết về người bên cạnh của Sở Trạm Đông?”

Cố Hạ biết, tìm Lãnh Dạ là việc vô cùng nguy hiểm.

Nhưng hiện tại cô không thể để ý được nhiều như vậy, chỉ cần có thể bảo vệ được Hàn Tử Tây, cô không còn cách nào khác.

“Không phải anh vẫn luôn nghi ngờ về thân phận của tôi hay sao?” Cố Hạ nhìn Lãnh Dạ: “Tôi chính là nội ứng được Sở Trạm Đông cài vào bên cạnh anh!”

“Thế thì sao?” Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn cô: “Nói ra sự thật, cô còn muốn tôi cứu Hàn Tử Tây?”

Cô nghe được giọng điệu mỉa mai của hắn: “Mặc dù ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ tôi chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh, anh có tin không?”

“Cô nghĩ thế nào?”

“Anh không tin.” Cố Hạ cười khò: “Nếu được hoán đổi thân phận, tôi cũng sẽ không tin! Lời nói của nội ứng thì ai tin chứ! Dựa vào cái gì mà không đem ra trao đổi, dựa vào cái gì mà mặc kệ chuyện xin lỗi, không phải đó là vì yêu sao. Có gì đặc biệt chứ!”

“Cô nói cái gì?” Lãnh Dạ đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Tôi sẽ không nói gì cả!” Cố Hạ nói: “Lãnh Dạ, thân phận của tôi cũng đã rõ rồi, muốn chém muốn giết hay róc thịt, cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được!”

“Tôi cho cô đem lời mới nói, lặp lại lần nữa!” Lãnh Dạ bước tới, nắm lấy cổ tay cô, đem cô quăng lên ghế sofa, nằm đè lên, lời nói gần như mệnh lệnh: “Cố Hạ, đem lời cô vừa mới nói, lặp lại lần nữa!”

Cố Hạ không lên tiếng, nước mắt chảy ra, sờ lên mặt hắn, đáy mắt vô cùng triền miên: “Lãnh Dạ, tôi nói tôi yêu anh, liệu anh có tin không?”

Con người Lãnh Dạ liền sắc bén, nắm lấy cổ tay cô, lực đạo chặt đến đáng sợ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bóp nát cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 65.2

Trong lòng Cố Hạ cực kỳ thấp thỏm, cái mà cô đang đánh cược chính là mạng của mình và Hàn Từ Tây.

Dù sao mạng của cô chính là do Hàn Từ Tây cứu, hôm nay cô ấy gặp nạn, cô có liều cái mạng của mình cũng muốn cứu cô ấy, cùng lắm là chết cùng cô ấy thôi.

Cô ngênh ngang nhìn vào đôi mắt của Lãnh Dạ, không hề chớp mắt, cũng không có bất kỳ tránh né nào.

Bỗng Lãnh Dạ thả cô ra, bàn tay to lớn giữ chặt lấy cằm của cô, đôi môi mang hơi lạnh buốt hôn lên môi cô.

Hai tay của Cố Hạ phối hợp với hắn, lòng thoáng buông xuống, cô biết mình đã thắng!

***

Không chỉ có Cố Hạ đang nghĩ cách cứu Hàn Từ Tây, mà lão phu nhân cũng vậy.

Thế nhưng bà ta không tiện ra mặt, dù sao người bị thương cũng chính là cháu trai của mình, nếu bà biểu hiện quá lộ liễu, sẽ làm cho kẻ khác nghi ngờ, cho nên bà đành để Mộ Cẩn Du xuất đầu lộ diện thay mặt mình ra mặt.

Mộ Cẩn Du bối rối: "Bà nội, con có thể làm được sao?"

"Tiểu Du à, mặc dù là Tiểu Tây có sai, thế nhưng vẫn còn tình cảm, dù sao Bất Hối..."

Cũng may là Đông Từ không có bất cứ nguy hiểm gì, chỉ là trên vai có vài vết trầy do đạn gây nên.

Tiểu Tây đã theo Sở gia của chúng ta mười sáu năm, mặc dù gần đây nó có làm mấy việc khiến cho người ta khó có thể chấp nhận, thế nhưng... Con người không phải cây cỏ, ai có thể không vượt qua được!

Cả đời của Tiểu Tây, coi như là mệnh khổ!

Đã nhiều năm như vậy rồi, thế mà nãi nãi vẫn còn nhớ cái lần đầu tiên gặp nó, cứ như là ngày hôm qua vậy.

Đó là một đêm mưa gió dữ dội, nãy đó mưa thật lớn, khắp đường đều ngập nước, xe chạy cũng không nổ máy được.

Con cũng biết cây cầu vượt đó đúng không?

Xe lái đường vòng đi qua nơi đó, mặc dù địa hình cao nhưng bởi vì mưa quá lớn, hạt mưa dày đặc, chính là ở nơi này bà đã thấy nó.

Một đứa bé tám tuổi, cả người cứ như một con nhím xù lông, tự cuộn mình thành một khối, dầm mình với trời mưa.

Con có thể tưởng tượng được cảnh đó không?

Nếu không phải lúc đó nó có run rẩy một chút, thì thật giống như một người đã chết.

Tám tuổi mà không được tới bốn mươi cân, trên người hầu như chỉ đếm được vài cái xương sườn, cũng có thể thấy rõ, cái tay kia không biết từ lúc nào đã bị trật khớp, cả cánh tay như một sợi mì, buông thõng xuống.

Nó sốt hết một tháng, lúc đó bác sĩ đều nói bệnh tình không có cách nào thuyên giảm."

Lão phu nhân nói mà nước mắt cứ chảy ra: "Đều là do ta, nếu như không phải là vì ta thì trúng nó thì nó cũng không như ngày hôm nay, nếu như ta sớm biết thì ngày xưa cũng không cứu nó làm gì, để cho nó chịu nhiều đau khổ như vậy..."

Mộ Cẩn Du cứ im lặng lắng nghe nguyên nhân Sở lão phu nhân gặp gỡ Hàn Từ Tây, trái tim bỗng dưng thất lại, bất quá lần này không quá nghiêm trọng, cô cầm lấy khăn tay lau nước mắt cho lão phu nhân: "Bà nội, đừng khóc nữa, để con thử khuyên anh ấy xem."

***

Mặc dù Mộ Cẩn Du đã đáp ứng lão phu nhân, thế nhưng trong lòng vẫn không nắm chắc.

Sở Trạ Đông tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta, mọi người đã quá rõ ràng, thế nhưng...

Chính là mặt mũi, mặt mũi thực sự quan trọng như thế sao?

Dù sao thì việc này cũng không phải nhỏ!

Nhưng cũng đã hứa rồi, thì cũng phải thử xem sao!

Sở dĩ là Mộ Cẩn Du định tới bệnh viện.

Nhưng lúc đi đến cửa lại do dự.

Việc này cô có thể làm được hay không?

Không được!

Trong lúc cô đang do dự thì cửa phòng chậm rãi mở ra, Sở Trạm Đông không mặc quần áo bệnh nhân, mà đang khoác trên người chính là một cái áo sơ mi, đang cầm chìa khóa xe, dáng vẻ là chuẩn bị ra ngoài.

Cổ áo còn có ba cúc chưa cài, để lộ lồng ngực săn chắc màu mạch nha, tay áo cũng kéo tới khuỷu tay, bên dưới mặc một cái quần tây ở nhà, quần áo rất là tùy tiện, thế nhưng lại làm cho Mộ Cần Du nhìn mê mẩn đến nỗi quên tránh đường đi.

Sở Trạm Đông nhìn Mộ Cần Du, đôi mắt đen híp lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Mộ Cần Du còn chưa trả lời thì điện thoại di động của Sở Trạm Đông lại reo lên, cô chỉ thấy hần nghe điện thoại xong, con ngươi sâu đen ấy lập tức co rụt lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 66.1: Hàn Tử Tây tự sát

Hàn Tử Tây tự sát!

Cố Từ Mạch gọi điện thoại đến! Hàn Tử Tây đã cắn lưỡi tự sát!

Lúc phát hiện, máu đã chảy thành sông, đang trong tình trạng hấp hối! Sau khi trải qua cấp cứu, không cứu được...

Sở Trạm Đông đứng trước cửa phòng bệnh. Con ngươi đen không rõ tâm tình nhìn người trên giường bệnh đang được vải trắng đắp lên...

Hàn Tử Tây!

Cái người đang nằm ở đó, cái người to gan lớn mật mà hai ngày trước còn cầm súng muốn giết hần - Hàn Tử Tây?

Đây là vì sợ tội mà tự sát, hay là muốn đi theo thằng nhóc kia!

A, thật là có ý tứ! Quả nhiên là lá mặt lá trái* a!

(*Lá mặt lá trái: là thành ngữ chỉ sự trái trở, lật lọng của con người.)

Hàn Tử Tây là người thà đổ máu chứ không đổ lệ, vậy mà lại tự sát!

Ánh mắt lạnh lùng của Sở Trạm Đông nhìn chằm chằm người nằm trên giường một lát rồi xoay người đi.

Một tay hần để vào túi, một tay xoay chìa khóa xe, nhàn nhã không tập trung, đối với Cố Từ Mạch bên cạnh nói: "Tang lễ cậu xem mà an bài!"

Cố Từ Mạch: "..."

Như nghĩ đến điều gì, bước chân của Sở Trạm Đông dừng một chút, nghiêng người quay lại nhìn Cố Từ Mạch: "Tìm xem con trai của cô ấy chôn ở đâu, rồi để mẹ con bọn họ được đoàn tụ với nhau!"

Nhìn xem, hần là một người vô cùng tốt! Cô cầm súng giết hần, hần còn vì cô mà nghĩ, thật sự là một ông chủ tốt nhất Trung Quốc, chồng trước... tốt!

Đúng!

Chồng trước!

Ly hôn đúng là sự thật, cho dù đã bị cô xé, bọn họ cũng không có đi cục dân chính lĩnh chứng một lần nữa, hiện tại quả thực là quan hệ chồng trước và vợ trước!

Thật sự càng nghĩ càng cảm giác mình thực là tốt.

Lớn như vậy mà trên đầu vẫn bị đội nón xanh a!

Về phần cô ta nói cái gì giết con trai của cô ta, hắn sẽ không thừa nhận.

Nó đối với hắn có quan hệ nào sao?

Không có đi!

Một roi kia của Thủy Miêu cũng không phải do hắn kêu đánh.

Hắn cần bản là cái gì cũng không biết có được hay không?

Lúc cô mang theo nó rồi đi vẫn còn tốt, dựa vào cái gì qua vài ngày cô lại cảm vũ khí hung hăng nói con là do hắn giết chết!

A! Hắn rất giống quả hồng mềm sao?

Còn tự sát!

Cô cho rằng hắn hiếm lạ!

Dù có chết hay không!

Cùng hắn có quan hệ sao?

Hắn coi việc này như không liên quan gì đến mình, rất bình tĩnh, nhưng Mộ Cẩm Du lại không hiểu, cô luôn cảm thấy hắn nhất định rất khó sò.

Cho nên cô đi sau lặng lẽ làm cái đuôi bám theo hắn.

***

Tại bãi đỗ xe ngầm của bệnh viện Vũ Cảnh.

Sau khi Sở Trạm Đông nhận được điện thoại ở bệnh viện liền tự mình lái xe đến, lúc đó Cố Từ Mạch đã ở chỗ này.

Thời gian hắn đợi ở nơi này, từ lúc vào cửa, đến khi rời đi, trước sau không hơn mười phút.

Hắn quăng cái chìa khóa, còn hừ hừ cười nhỏ, tư thế đó tương đối nhân nhả, nhưng là...

"A... Xe của tôi đâu?" Sở Trạm Đông đứng trước một chỗ trống của bãi đậu xe, sắc mặt rét lạnh: "Trộm đến được bệnh viện Vũ cảnh, thật sự có can đảm a!"

Móc điện thoại ra: "Đưa điện thoại cho Ngô cục trưởng... Ngô cục trưởng, an ninh ở chỗ các ông thật là tốt, có phải hay không cần tăng cường... Cũng không phải có chuyện lớn gì, chỉ là một chiếc xe... Tôi chỉ sợ truyền ra ngoài, đối với Ngô cục trưởng ngài thật không tốt, người xảy ra vấn đề, hiện tại ngay cả xe ở trên địa bàn của Ngô cục trưởng cũng không thấy... xem ra tôi và Ngô cục trưởng, có điểm không hợp nhau đấy..."

Cúp điện thoại, Sở Trạm Đông thật sự rất tức giận. Quăng cái chìa khóa trên mặt đất, khê nguyên rủa một tiếng: "Shit! Dám trộm xe của lão tử, lão tử nhất định sẽ khiến người ngồi tù một gông."

Mộ Cẩm Du không nhìn được nữa, từ trong góc đi ra, đến bên cạnh hắn, nhặt chìa khóa đang nằm trên mặt đất, ở phía sau của hắn, ấn xuống một cái.

Thanh âm của xe được mở khóa, tiếng vang lên.

Sở Trạm Đông ghé mắt, mày nhú chặt hơn: "Ai mang xe của tôi chuyển đi chỗ khác? Hại tôi phải làm trò cười cho thiên hạ?"

Mộ Cẩm Du nói: "Có thể xe của anh vừa rồi chiếm chỗ đậu xe của người khác."

Lần đầu tiên đứng trước mặt của hắn, kêu từ anh này, đúng là rất tự nhiên, cũng không lúng túng như trong tưởng tượng của mình.

"Hừ, chiếm chỗ của hắn là cho hắn mặt mũi, vậy mà còn lên mặt!" Sở Trạm Đông lấy chìa khóa xe trong tay cô, lên xe.

Mộ Cẩm Du nhanh tay lẹ mắt ngăn cản lại cửa xe mà hắn đang chuẩn bị đóng: "Anh, chờ em một đoạn đường, em ra cửa không theo mang tiền, sợ không đủ để gọi xe."

Sở Trạm Đông không lên tiếng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Mộ Cẩm Du lên xe ngồi bên tay lái phụ.

Sở Trạm Đông cắm chìa vào ổ khóa, ngay cả vặn cũng không vặn, mà khởi động của động cơ...

"Ừ, sao không phản ứng?"

Mộ Cần Du trong lòng sắp khó chịu muốn chết, cố nén khóc, nói: "Anh để em đến mở cho, cánh tay của anh còn đang bị thương mà."

"Không cần, một chút vết thương nhỏ mà thôi, không chết được!" Sở Trạm Đông tiếp tục cùng cái chìa khóa tác chiến.

Nước mắt của Mộ Cần Du cũng nhịn không được nữa, cô vội vàng lau đi, giúp hắn xoa cái chìa khóa.

Xe gào thét trên đường, một đường mạnh mẽ lao đến, Mộ Cần Du nắm chặt dây an toàn, ánh mắt không chớp một cái nhìn chăm chăm vào đường cong gò má của hắn.

Đọc theo đường đi, hắn một câu cũng không nói, cũng không hỏi mình muốn đi đâu, xe liền như vậy mà lao đi..

Bốn giờ sau, cả B thị, cơ hồ đều chạy một vòng, hắn mới dừng xe, nhưng lại dừng ở chỗ xuất phát của bốn giờ trước.

Hắn tự nhiên xuống xe, xoay bước đi về phía thang máy, răng rắc ấn vào phím của thang máy.

Bộ dáng vội vàng kia làm cho Mộ Cần Du phải sợ hãi, nếu thang máy không mở ra, có phải hay không hắn sẽ cho nổ nó.

Mộ Cần Du còn tưởng rằng hắn đi tìm Hàn Tử Tây, không nghĩ tới hắn chỉ đứng trước cửa phòng bệnh trông, nhìn thoáng qua, rồi lại xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chông Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 66.2

Sở Trạm Đông nhìn qua thì trông rất bình tĩnh, nhưng nếu mọi người để ý kĩ thì ai cũng có thể nhận ra, hắn hoàn toàn không bình thường!

Thật là khó chịu!

Từ trước tới nay hắn không bao giờ làm thêm giờ, vậy mà hiện tại, đi làm đúng giờ lại không có về sớm, thường làm đến tối khuya mới rời đi.

Lão phu nhân thấy cháu nội khác thường chỉ biết đau khổ ở trong lòng.

Chỉ qua một đêm, dường như bà cũng già hơn mười tuổi.

Bà nghĩ sai rồi, chính bà đã phá hủy tất cả mọi người!

Nhìn ảnh chụp của Hàn Tử Tây, lão phu nhân đau lòng đến mức dường như không thể hô hấp.

Làm sao có thể không đau lòng đây?

Là con gái đang trách tội bà sao?

Trách vì bà đã đối xử với Tiểu Tây không tốt, cho nên mang nó đi?

Hết thấy bình tĩnh, đều bị đánh vỡ ở tang lễ, bởi vì lúc đó Cố Hạ đã cho Sở Trạm Đông một bạt tai!

Cố Hạ chỉ tay vào mặt Sở Trạm Đông, tức giận chửi ầm lên: "Sở Trạm Đông, ngươi TMD chính là đồ cặn bã!"

Cố Hạ cũng đã nhịn nhiều ngày.

Có trời mới biết cô phải dùng mọi cách mới thuyết phục Lãnh Dạ nói ra tin tức của Hàn Tử Tây, nhưng lại nhận được một câu rằng cô ấy đã chết, chuyện này đối với cô mà nói là tàn nhẫn cỡ nào.

Làm sao đây?

Đã nhiều ngày, cô vẫn luôn không thể nào tin nổi, Hàn Tử Tây thật sự...

Cô ấy kiên cường như vậy, làm sao lại tự sát đây?

Trên cái thế giới này, ai cũng có thể, ở trong nhận thức của Cố Hạ nhưng là Hàn Tử Tây không thể nào!

Cô không dám tìm Sở Trạm Đông để chất vấn.

Nói cô là đà điều cũng được, cô cho rằng, có lẽ là do Sở Trạm Đông giờ thủ đoạn, mà ngay cả anh trai cũng giúp hấn lấp liếm đi, bởi vì sợ cô sẽ nghĩ biện pháp cứu Hàn Tử Tây.

Nhưng vào giờ khắc này, cô lại không cách nào lừa gạt mình, cho dù cô tìm Lãnh Dạ thì thế nào, Sở Trạm Đông sẽ sợ sao?

Hàn Tử Tây là thật...

Cố Hạ nhìn ảnh chụp của Hàn Tử Tây, hai mắt ửng đỏ một cách đáng sợ, không sợ chết đi lên cho Sở Trạm Đông một bạt tai, động tác rất nhanh rất chuẩn.

Cố Tử Mạch tiến lên kéo cô lại: "Tiểu Hạ, em làm cái gì?"

Cố Hạ giẫy giụa: "Anh thả em ra!"

"Em đừng quên thân phận của mình!" Nỗi khủng làm gì, đây chính là thiếu gia, vì chuyện này có thể khiến cho cô đi gặp Diêm vương, cô lại dám ở trước mặt mọi người cho hấn một cái bạt tai, có phải hay không là bị Hàn Tử Tây nhập vào người?

"Em đương nhiên sẽ không quên thân phận của mình, bắt quá bắt đầu từ bây giờ, Cố Hạ em rút khỏi tổ chức, sẽ không bao giờ nghe theo Sở Trạm Đông nữa". Cố Hạ lạnh nhạt nói: "Muốn đánh muốn giết, muốn làm gì thì cứ tự nhiên."

"Cố Hạ!" Cố Tử Mạch thật sự phát hoảng, con mắt trừng lớn: "Em có biết, em đang nói cái gì hay không?"

Trước mặt mọi người lại nói ra bọn họ là người thuộc tổ chức, con bé chết tiết này thật sự là chán sống rồi!

Còn có nếu muốn ra khỏi tổ chức thì phải trả giá không nhỏ, cô không phải là không biết,...

"Đương nhiên!" Cố Hạ kiên quyết: "Không phải chỉ là một cái mạng sao, nếu tiếp tục đi theo loại người khốn khiếp không có nhân tính này, em thà tình nguyện ngay bây giờ sẽ đi theo cùng Hàn Tử Tây làm bạn!"

Lí trí của Cố Hạ từ lúc đi vào lễ đường đã hoàn toàn bị hồng mất rồi

Hàn Tử Tây a, đó chính là bạn bè tốt nhất của cô, trên cái thế giới này, ngoại trừ anh trai, người duy nhất cô để ở trong lòng, lại bị hấn cho...

Trừ phi cô là thần tiên, nếu không, thật sự sẽ không thể nào lạnh nhạt được.

Cô cũng biết, những lời kia không thể nói ra.

Mặc dù tổ chức làm người ta nghe thấy đã sợ mất mật, lại vẫn luôn thần thần bí bí, cũng không ai biết rõ, thủ lĩnh phía sau nó chính là Sở Trạm Đông.

Trước mặt nhiều người như vậy nói ra những lời đó, hậu quả có thể nghĩ ra.

Cô là cố ý làm như vậy!

Không phải chỉ là một cái mạng thôi sao, dù sao cũng do cô nợ Hàn Tử Tây !

Cố Tử Mạch nhìn em gái mình liêu lĩnh, trong lòng liền chua xót.

Không thể phủ nhận, địa vị của Hàn Tử Tây ở trong lòng Cố Hạ đã vượt qua hấn.

Đúng vậy!

Hàn Tử Tây và cô là bạn bè nhiều năm, cô ấy lại từng cứu mạng em gái, em ấy tính tình lại nóng nảy, không quan tâm xung quanh, lúc này cái gì là lý trí, chỉ sợ đều đi gặp quỷ.

"Cố Hạ, em đi theo anh ra ngoài!" Cố Tử Mạch cố ép lời kéo cô.

"Cố Tử Mạch, anh buông ra cho em!" Cố Hạ phản kháng: "Anh thả em ra, có nghe hay không!"

"Câm miệng!" Cố Tử Mạch xuất ra phong thái uy nghiêm của một anh trai: "Nói thêm một chữ nữa, anh đánh chết em!"

"Sở Trạm Đông, anh sẽ phải hối hận!" Cố Hạ không tránh thoát được Cố Tử Mạch, nhưng cũng không sợ hãi uy hiếp của hấn, một bên bị dắt đi ra ngoài, một bên lại rống nên: "Anh không xứng đáng được Hàn Tử Tây yêu..."

**

Đêm khuya, trăng sáng sao thưa!

Tại biệt thự ở lưng chừng núi do Hàn Từ Tây một tay kiến tạo ....

Một bóng dáng cao lớn kiêu ngạo đứng thẳng người ở cửa chính...

Ánh trăng khi sáng khi tối, chiếu mờ mờ lên khuôn mặt của hắn, vẻ mặt kín như bưng.

Trên giường có một cuốn nhật ký, đồ đạc giống nhau, bị gió từ cửa sổ thổi vào, thổi vang sáo sạt.

Sở Trạm Đông, anh sẽ phải hối hận!

Anh không xứng đáng được Hàn Từ Tây yêu!

Hàn Từ Tây thương hắn?

Có chứng cứ gì không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 66.3

Lúc đang sửa sang lại di vật của Hà Từ Tây, thì hắn đột nhiên thấy một quyển sổ đã ố vàng được giấu dưới gầm giường...

Đúng là sau khi hắn xem xong, vì sao lại không có cảm giác gì đây?

Mặc dù là một quyển sổ đầy đủ, đều ghi chép lại những chuyện có liên quan đến hắn, nhưng là như vậy thì có thể nói rõ cái gì?

Giải thích rõ là cô yêu hắn?

Làm sao có thể!

Yêu hắn mà lần đó không phải lần đầu tiên của cô?

Nếu yêu hắn sao còn cùng Âu Dương Lâm làm loạn?

Nếu thương hắn sao còn cùng người khác sinh ra tiểu nón xanh?

Đây không phải là tự sát cho mình một bạt tai sao?

Hối hận cái rắm, hắn tuyệt không hối hận!

Tuyệt đối không!

Tất cả đều tại cô gieo gió gặt bão, cùng với hắn có quan hệ gì đâu!

Hàn Từ Tây, mười sáu năm, rốt cục hiện tại cô đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của tôi, đây thật đúng là ngày tốt lành đáng giá để ăn mừng!

Uống chút rượu ăn mừng một tý tốt lắm!

Sở Trạm Đông liền đi xuống hầm rượu.

Nơi này, cất giấu rất nhiều loại rượu nổi danh trên thế giới, hắn tìm một chai có năm lâu nhất: "Chuyện vui như vậy, đương nhiên phải uống chai lâu năm nhất!"

Cũng không cần lấy ly, mà mở nắp ra, trực tiếp uống cả chai.

"Rầm" "rầm", thoáng cái đã uống được hơn nửa chai, đem chai rượu từ dưới đất hất lên, hắn cười to: "Ha ha ha... Thật sự là quá sung sướng!"

Lại cầm thêm một chai, vẫn là uống cả chai như vậy.

Cứ như vậy, một chai, hai chai, ba chai...

Trên mặt đất mảnh vụn thủy tinh càng ngày càng nhiều, mà đầu của hấn lại càng ngày càng thanh tỉnh, những chữ ở trong quyển sổ kia không ngừng xoay quanh trong đầu hấn.

...Buổi trưa hôm nay thiếu gia ăn được thêm một miếng gà quay.

...Quên xem dự báo thời tiết, không có chuẩn bị dù, thiếu gia mắc mưa.

...Mười hai giờ mà thiếu gia còn chưa ngủ!

...Thiếu gia sinh nhật vui về!

...Ngày đầu tên thiếu gia đi làm!

...Thiếu gia...

Đây là những gì trong nhật ký của Hàn Từ Tây, mỗi ngày đều chỉ ghi chép một câu nói, nhưng là trăm phần trăm đều là về hấn!

Giữa những hàng chữ bình thường này, bất quá giống như để làm tròn hết chức trách của một người giúp việc.

Toàn bộ, từ năm cô mười sáu tuổi đến năm hai mươi tuổi, tổng cộng là bốn năm!

Tràn đầy nghiêm chỉnh, đều là hấn!

Nhưng lại không có câu nào là nói xấu hấn!

Hàn Từ Tây, cô nhảm chán như vậy sao?

Ghi chép lại những thứ râu ria lông gà vô tội kia, là để muốn biểu đạt cái gì?

"Hàn! Từ! Tây!" Sở Trạ Đông hét lớn một tiếng: "Cô TMD sớm nên chết! Nếu không phải do cô, tôi sẽ không bị các anh em cười nhạo nhiều năm như vậy, nếu không phải do cô Hạ Lan Tuyết cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ, cũng sẽ không bỏ tôi mà đi, nếu không phải là cô..."

Đôi mắt hấn đỏ hồng, mê man nói: "Tôi cũng sẽ không thay đổi kỳ quái như thế này!"

Quả đấm từng quyền đập ở trên tường, lại phảng phất giống như hấn không biết đau là gì, từng lần một lần một găm nhẹ tên của cô: "Hàn Từ Tây, Hàn Từ Tây, Hàn Từ Tây..."

Đột nhiên như phát cuồng, hấn đẩy ngã giá rượu, "răng rắc" thanh âm chai rượu bị nghiền nát, liên tiếp, ngoài cửa sổ cũng đồng thời vang lên một tiếng sấm rền.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, hấn chạy ra ngoài.

*****

Nhà tang lễ.

Toàn thân hấn ướt đầm, đi vào nơi để di thể của Hàn Từ Tây, mở ra lại chứng kiến...

Con mắt trừng lớn như muốn rớt ra!

Hấn lấy điện thoại: "Cố Từ Mạch, Hàn Từ Tây đâu?"

"... Nhà tang lễ a!" Cố Từ Mạch không giải thích được: "Ngay tại lầu ba!"

"Cậu đem xác cô ấy đi hỏa táng?"

Những lời này Sở Trạ Đông nói thật bình tĩnh, Cố Từ Mạch lại rung mình một cái thật mạnh: "Ừ, đúng vậy!"

Sở Trạ Đông rống một tiếng rung chuyển cả trời đất: "Ai bảo cậu làm như vậy?"

"..." Không phải là hấn đã giao phó sao, tất cả mọi việc trong tang lễ đều giao cho hấn giải quyết, chẳng lẽ không tính cả chuyện hỏa táng sao?

"Cậu... đáng chết!"

Vứt điện thoại di động qua một bên, Sở Trạ Đông nhìn cô trong cái bình nhỏ để ở ngăn tủ kia, cứ như vậy mà nhìn.

Nơi này chính là Hàn Từ Tây sao?

Đầu ngón tay trắng bệch, từ từ đụng vào, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra, đúng là run rẩy không nhìn ra hình dáng.

Bắt quá chỉ trong khoảng cách mười mấy cm gần gũi ấy, hắn lại cảm thấy giống như cách thiên sơn vạn thủy không cách nào chạm đến.

Hàn Từ Tây, thật sự đã...

Ngay thời điểm tay hắn sắp chạm đến nơi, đột nhiên thu tay lại, một phen đóng kín cánh cửa nhỏ kia, xoay bước rời đi.

Trong xe, hắn dựa vào thành ghế, đưa tay che đi tròng mắt, một hồi lâu sau, vẫn không nhúc nhích.

Giữa ngón tay, theo gương mặt chảy xuống, không biết là nước mưa trên tóc chảy xuống, hay là...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 67: Hai Năm Sau

Hai năm sau!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tôi lo lắng quá!” Cô gái thứ nhất vừa che ngực vừa nói, giọng điệu rất khẩn trương.

Cô gái thứ hai đẩy một quyển tạp chí tới trước mặt cô, chỉ chỉ vào bìa quyển tạp chí nói: “Ừ, cô dùng hai mắt của mình nhìn kỹ người đàn ông này, trong nháy mắt cô sẽ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.”

Cô gái thứ nhất nhìn người đàn ông trên quyển tạp chí không chớp mắt: “Quả nhiên là nhiệt huyết của tôi liền dâng trào! Tôi nghĩ... nếu tôi được trúng tuyển thì về sau có thể cùng người đàn ông này hít thở cùng một không khí trong tòa nhà kia, còn có thể cùng anh ấy... Vừa nghĩ thôi mà tim tôi đã đập rộn lên rồi!”

Cô gái thứ hai bĩu môi: “Cô thật không có chút tiền đồ nào! Cô làm như được vào làm việc trong tập đoàn HC này là có thể tiếp cận được với Tổng Giám Đốc sao? Tôi nghĩ cô nên về nhà uống thuốc đi.”

“Hàn Mộc Tâm!”

Giọng nói của người phỏng vấn bất ngờ vang lên, cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người. Một cô gái làm cho người khác không cảm nhận được một chút sự tồn tại nào đang ngồi trong góc nhìn trong góc bóng giờ tay lên hô to: “Có!”

Đó là một cô gái đeo cặp kính to đùng, hầu như che kín cả nửa khuôn mặt, quần áo mặc trên người cũng là...

Cô gái đó vừa đi ngang qua hai người thì họ đã bắt đầu thì thầm nói nhỏ.

Cô gái thứ nhất nói: “Trời ạ, không phải nói tập đoàn HC chú ý nhất là ngoại hình sao? Cô ta sao lại dám mặc một bộ đồ như vậy đến đây chứ? Cô nhìn quần áo của người phụ nữ kia đi, có phải nó được nhặt từ trong thùng rác ra không? Phong cách thật là quê mùa, cứ coi như cô ta nhặt được nó trong thùng rác thì trước khi mặc lên người cũng phải ủi lại một chút chứ...”

Cô gái thứ hai trả lời: “Cô có thể nói nhỏ một chút hay không? Biết đâu sau này hai người thật sự có thể trở thành đồng nghiệp cúi đầu không thấy nhưng ngang đầu là thấy thì sao?”

Hàn Mộc Tâm cúi đầu nhìn quần áo của mình.

Hình như cũng có chút không hợp!

Đúng là...

Trước khi bước vào phỏng vấn, Hàn Mộc Tâm lấy tay vuốt nhẹ lại trang phục cho thẳng rồi mới gõ cửa.

Sau khi bên trong lên tiếng thì cô mới vào, lễ phép cúi đầu nói: “Chào các vị giám khảo, tôi là Hàn Mộc Tâm!”

***

“Mộc Tâm! Có điện thoại!”

Hàn Mộc Tâm đang ở trên sân thượng vuốt lại trang phục thì thấy cô bạn thuê chung phòng với mình là Đường Quả cầm điện thoại của mình chạy đến.

Khi cô nghe điện thoại, Đường Quả như tên trộm đứng gần bên cạnh, thấp thò nghe lén.

...Là điện thoại của người phỏng vấn tập đoàn HC thông báo cho cô biết thứ hai tuần tới cô sẽ bắt đầu đi làm!

Chờ cho điện thoại vừa cúp, Đường Quả còn hưng phấn hơn cả Hàn Mộc Tâm: “Mộc Tâm, cậu thật quá lợi hại!”

Đường Quả còn đưa ngón tay cái tới trước mặt cô: “Mình cho cậu 10086 cái khen! Mọi người nói cậu sẽ thành công, cậu còn không tin! Ha ha ha, đó là tập đoàn HC đó nha! Bao nhiêu cô gái tranh giành nhau muốn vào làm việc trong HC mà không được, vậy mà cậu lại dễ dàng vào được HC, bọn họ mà biết được chắc chắn sẽ tức chết!”

Hàn Mộc Tâm khẽ cười, nói: “Cái này còn phải cảm ơn cậu, nếu không phải cậu khích lệ mình thì chắc mình cũng sẽ không đi!”

“Ai ai ai, những lời này chị đây sao không thích nghe được!” Đường Quả ôm lấy bả vai cô nói: “Mặc dù đúng là mình khích lệ nhưng có thể vào được hay không, toàn bộ là nhờ kỹ năng của bản thân cậu, cô bé Hàn Mộc Tâm, xin đừng coi thường bản thân mình như vậy có được không?”

Hàn Mộc Tâm chỉ mỉm cười.

Đường Quả giành lấy trang phục trong tay cô, động tác nhanh nhẹn, đẩy nàng ra ngoài nói: “Nhanh lên nào! Bây giờ chị đây sẽ dẫn cậu đi ăn mừng một bữa thật ngon.”

Ăn cơm tối xong, Đường Quả đề nghị đi dạo vài vòng để tiêu hoá thức ăn rồi mới trở về, Hàn Mộc Tâm cũng không có ý kiến gì.

“Mộc Tâm, chúng ta đã quen biết nhau hai năm rồi sao?” Đường Quả cảm động nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh, mình còn nhớ khi mới quen biết cậu, lúc nào cậu cũng không thích nói chuyện!”

Hàn Mộc Tâm cười yếu ớt: “Không phải là không thích nói chuyện, chỉ là không biết nói gì. Đó là lần đầu tiên mình đến một thành phố lớn như vậy, thật sự sợ muốn chết!”

“Đừng lại!” Đường Quả thở mạnh, nói: “Không phải chỉ là nhà cao một chút, xe cộ có chút nhiều hơn, đường xá rộng hơn một chút, có gì đặc biệt hơn người? Cậu có chị đây bảo vệ, về sau cứ yên tâm mà mạnh dạn, muốn nói gì thì cứ nói, hiểu chưa?”

Đến giờ, Đường Quả còn nhớ rõ lần đầu gặp Hàn Mộc Tâm, lúc đó giọng nói của cô đặc giọng Tứ Xuyên. Sau đó cô ấy phải tìm đến lớp luyện âm học mất hai năm mới nói rõ được giọng phổ thông, nhưng thỉnh thoảng cô ấy lại nói ra một số từ địa phương.

“Quả Quả, cảm ơn cậu!” Hàn Mộc Tâm chân thành nói cảm ơn.

“Đừng lại, khoan hãy nói cảm ơn, tối nay cậu phải chuyển ra khỏi nhà mình ngay lập tức!”

Tính tình của Đường Quả rất ngay thẳng, rất thích giúp đỡ người khác.

Lần đầu tiên cô gặp được Hàn Mộc Tâm là lúc cô ấy bị người khác bắt nạt. Cô tiện tay cứu cô ấy, về sau lại để cho cô ấy ở luôn cùng với mình.

Sau đó cô mới được nghe Hàn Mộc Tâm kể chuyện về cuộc đời của cô ấy...

Quê của Hàn Mộc Tâm ở Tứ Xuyên. Sau khi tốt nghiệp trung học, cô không được đi học đại học mà bị người nhà ép buộc nghỉ học để làm việc trong một thị trấn nhỏ vài năm. Hai năm trước cô trốn lên đây bởi cha cô vì hôn nhân của anh trai mà muốn đem cô gả cho một tên giàu.

May mắn là ở thành phố xa lạ này cô lại được gặp người tốt như Đường Quả, giúp Hàn Mộc Tâm đứng được trong thành phố B.

Nhìn Đường Quả tùy tiện như vậy, ánh mắt Hàn Mộc Tâm chợt lóe lên.

Hai người cũng không đi dạo quá lâu ở trên đường, bởi vì ngày mai là thứ hai, bọn họ ai cũng phải đi làm.

***

“Hàn Mộc Tâm, cậu thử nói lại cho mình nghe xem!”

Mới buổi sáng tỉnh mơ mà Đường Quả đã hét lên làm đất rung núi chuyển.

Hàn Mộc Tâm cắn môi trả lời: “Đúng là...”

“Cái gì là, không phải là một bộ quần áo thôi sao? Nó cũng không có quá đắt! Cậu có cần tiết kiệm đến mức độ như vậy hay không? Chị đây tặng cho cậu cũng không phải vô ích, Khi nào có lương thì cậu trả lại cho mình cũng không muộn. Cậu còn không nhanh chóng đi thay đi, ngày đầu tiên đi làm mà đã muộn, cậu thật sự không muốn làm việc nữa sao!” Đường Quả chẳng cần để ý mọi việc, còi bộ quần áo quê mùa mà hôm Hàn Mộc Tâm đến phỏng vấn xuống khỏi người cô, rồi đem bộ quần áo trong tay mình nhét vào trong ngực cô rồi nói: “Nhanh đi thay đi, mình sẽ đợi cậu ở dưới lầu!”

Đường Quả đưa Hàn Mộc Tâm đến tập đoàn HC!

“Khi nào tan việc thì gọi điện cho mình, mình sẽ đến đón cậu!” Trước khi Đường Quả xoay người rời đi còn đứng lại dặn dò Hàn Mộc Tâm.

Ngày hôm đó Hàn Mộc Tâm nộp đơn vào bộ phận thư ký tổng giám đốc...

Cả ngày hôm nay, dựa vào sự siêng năng mà cô đã nhận được sự công nhận của tổng giám đốc Vương Lỗi: “Thư ký Hàn, biểu hiện không tệ, hãy tiếp tục cố gắng!”

Hàn Tử Tây gật đầu trả lời: “Cảm ơn tổng giám đốc!”

Vương Lỗi cười nhạt: “Ngành của chúng ta có chút phức tạp, có cái gì không hiểu thì nên hỏi những người khác, đương nhiên cô cũng có thể hỏi tôi!”

“Vâng, tôi biết rồi!”

“Ừ! Tốt lắm! Cô nghỉ đi!”

“Tổng giám đốc, tạm biệt!”

**

Làm việc được một tuần, Hàn Mộc Tâm cũng đã thích ứng được với công việc.

Cô là người dễ nói chuyện, cũng giúp đỡ đồng nghiệp rất nhiều, chưa bao giờ từ chối ai cho nên quan hệ với đồng nghiệp cũng coi như không tệ. Cô làm việc cùng với Tổng giám đốc Vương Lỗi cũng coi như thuận buồm xuôi gió.

“Thư ký Hàn, đem phần văn kiện này đến tầng cao nhất, vào phòng đưa cho tổng giám đốc!”

Mới vào công ty mà có thể được đi lên tầng cao nhất, đối với mọi cô gái mà nói đều là một ước mơ.

Điều này có thể thấy sự tồn tại của tổng giám đốc như thiên thần trong lòng họ!

Nhưng họ lại không ngờ cơ hội này không đến lượt mình!

Nhưng là cũng không có ai ghen tỵ với Hàn Mộc Tâm, bởi vì bộ dạng của cô...

Kính đen, không đánh phấn, thứ đồ từ trên xuống dưới trên người cô được gọi là quần áo sao? Cho dù lên tầng cao nhất cũng không thể làm được cái gì. Cho nên được lên tầng trên cùng đối với những cô gái đó chính là một sự sung sướng vô hạn, nhưng khi cô nhận được sự vinh dự này, cô lại hề nhận được bất cứ ánh mắt ghen tỵ nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 68: Ghét bỏ.

Hàn Mộc Tâm gõ vang cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, chờ thật lâu nhưng không ai trả lời.

Bên trong Phòng thư ký cũng không có người!

Có lẽ giám đốc đi ra ngoài, Hàn Mộc Tâm nghĩ vậy, xoay người.

Đến trước thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc, vừa lúc cánh cửa mở ra. Đoàn người từ bên trong bước ra ngoài.

Người đàn ông đi đầu, toàn thân mặc đồ màu đen, nghiêm túc thận trọng, toàn thân tỏa ra khí mạnh mẽ người lạ chớ lại gần. Nhất là đôi mắt kia, tối đen như mực, không có một chút nhiệt độ, thư ký bên cạnh đang báo cáo việc gì đó, gương mặt anh ta không chút thay đổi lắng nghe, đột nhiên hắt dưng chân: “Bảo phòng thị trường ngày mai nộp bản kế hoạch lên đây.”

Giọng nói của hắn mặc dù trầm thấp dễ nghe, nhưng lại mang theo mùi phân khí phách thật oai phong.

Bọn họ càng đi càng gần, Hàn Mộc Tâm bước nhanh đứng qua một bên nhường đường, chờ lúc hắn sắp đi vào văn phòng, cô nói: “Tổng giám đốc, tôi ở bên bộ phận nghiệp vụ, đây là tài liệu của quản lý chúng tôi...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị hắn xoay người làm cho hoảng sợ không nói được nữa, ngơ ngác nhìn hắn, hắn đi tới hướng cô, cô đột nhiên hoàn hồn, vội vàng im lặng cúi đầu như ve sầu mùa đông.

Sở Trạm Đông không thể tin tai mình, vừa rồi hẳn nghe được giọng nói giống như của... Hàn Từ Tây!

Nhưng mà...

Sở Trạm Đông nhúm mày.

Đây là cách ăn mặc gì vậy?

Mắt kính đen to như vậy, cũng không sợ khiến đầu mặt mồm mà ngất xỉu!

Tóc xõa che đi gương mặt, giống như chưa hề đi tới tiệm hót tóc thì phải, ố vàng... Tóc lại tất cả đều giống như không đủ chất dinh dưỡng.

Sở Trạm Đông cười thầm: Hẳn đang nghĩ gì vậy, chẳng qua chỉ là giọng nói có chút giống thôi.

Hắn thu hồi bước chân, vào cửa trước rồi nói với thư kí: “Giải quyết đi!”

**

Tăng ca.

Mặc dù đã làm việc được nửa tháng, theo lý thuyết thì càng làm sẽ càng thích ứng, nhưng gần đây Hàn Mộc Tâm lại gặp rắc rối.

Tiếng Anh của cô có chút không ổn...

Tổng giám đốc muốn cô đem một phần tài liệu dịch sang tiếng Anh, cô làm cả buổi chiều, nhưng vẫn chưa hoàn thành.

Hai năm trước, ở công ty nhỏ cô từng làm việc này, thay vì nói là thư kí, không bằng nói là tạp vụ thì đúng hơn.

Nào là bung trà đưa nước, mua thức ăn mua cơm. Sao chép văn kiện, đều là do cô làm.

Hơn nữa, công ty kia thật sự là quá nhỏ, tiếng Anh căn bản là không dùng đến. Nếu như có dùng, cũng năm thì mười thuở (lâu lắm, hiếm hoi) mới người có một vị khách nước ngoài tới hello, nice to meet you như những câu nói thông thường, căn bản không có những câu nói chuyên ngành khó hiểu này.

Đường Quả đi công tác nếu trở về cũng chỉ ở một mình, nên Hàn Mộc Tâm liền dứt khoát ở lại làm thêm giờ.

Năm giờ rưỡi tan tầm, nàng làm đến mười một giờ, mới hết việc.

**

Gần đây công ty có một hạng mục lớn, so với trước kia thì gấp rút hơn, Sở Trạm Đông đều phải làm thêm đến đêm khuya.

Nhìn thời gian trong máy tính, mười một giờ, hẳn tắt máy tính, cầm áo vest trên ghế dựa, đi ra phòng làm việc.

Đi thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc, đi đến tầng hầm đỗ xe, lấy xe rồi đi.

Điện thoại di động vang lên, hắn ấn phím xanh: “Ồ trên đường, lập tức về nhà ngay!”

Giọng nói mặc dù không dịu dàng nhiều, giống như đang nói với vợ về hành tung của mình.

“Ừ... muốn ăn gì... Tốt, tôi biết rồi...”

Ngắt điện thoại, hắn thở ra một luồng hơi, tay trái giữ vô-lăng, tay phải xoa xoa thái dương, tốc độ xe chậm dần.

Đúng lúc này, ở phía trước không xa có một đôi nam nữ đang giằng co, đập vào tầm mắt của anh.

"Trong túi xách thật sự không có tiền, cầu xin anh bỏ qua cho tôi đi..."

“Mày tưởng bố đây là thằng ngốc à? Bố vừa theo mày từ HC tới đây, từ HC ra, mà mày lại khóc than với tao là không có tiền? Buông tay tao ra, nếu không thì coi chừng...”

“Không tin tôi có thể cho anh xem!” Hàn Mộc Tâm thân thể run rẩy: “Tôi thật sự...”

“Mẹ kiếp, con đàn bà xấu xí này, ầm ỹ chết đi được...”

Cũng như mấy tên vô lại khác, hắn nhuộm tóc vàng đáng vẻ lưu manh, đối với cô lộ ra dưới ánh đèn đường, lóe ra ánh sáng của dao nhỏ. “Buông tay ra, nếu không bố đâm chết mày!”

“Tôi...”

Người phụ nữ vừa mở miệng, dao nhỏ của người đàn ông không phân biệt đúng sai hướng tới bụng của người phụ nữ.

Tuy rằng người phụ nữ kia lộ rõ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn gắt gao ôm lấy túi vải bố màu trắng to, không chịu buông tay.

Sở Trạm Đông không nghĩ sẽ xen vào, nhưng mà...

Hắn tuyệt đối không phải vì giọng nói của cô ta giống Hàn Từ Tây mới dừng xe lại, mà là... người phụ nữ này có làm thêm việc ngu xuẩn gì nữa không!

Cô nàng ngốc nghếch này lại khóc!

Tay của kẻ lưu manh giữa chừng bị chặn lại, khi thấy Sở Trạm Đông cao lớn tuấn tú, sắc mặt hắn liền thay đổi.

Bây giờ đã hơn nửa đêm, tại sao lại còn có người, người phụ nữ này hắn đã đi theo nhiều ngày, nhìn thấy cách ăn mặc của cô ta nghèo nàn nhưng hôm đó nhìn thấy cô ta làm rớt túi xách, bên trong toàn là đồ tốt đấy!

Thật vất vả mới chờ được cơ hội tốt như vậy, nhưng nửa đường lại nhảy ra một người Trình Giáo Kim, thật quá xui xẻo.

Nhưng lưu manh cũng có đầu óc, liền vòng vo: “Vợ à, em hãy cùng anh về nhà đi, anh sẽ không đánh bạc, ngày mai anh đi tìm việc làm, nếu em không về cùng anh, anh sẽ tự tử cho em xem!”

“...” Bây giờ suy nghĩ của lưu manh đều tốt như vậy hay sao? Lòng mày héch lên, mắt nhìn Hàn Mộc Tâm đang cúi đầu, rồi nhìn về phía tên lưu manh: “Vợ?”

“Ừ!” Tên lưu manh không chút do dự gật đầu: “Vị tiên sinh này, thật xấu hổ để anh chê cười rồi, cô ấy...”

“Đúng là xấu hổ thật!”

Nói xong, hắn xoay người, lúc tên lưu manh còn chưa kịp thở nhẹ ra, hắn xoay người lại lần nữa: “Buổi khuya, các người như vậy thật sự rất dễ khiến người khác hiểu lầm, nhưng cũng may, tôi có một người bạn làm việc ở đồn công an gần đây, chuyên môn làm công việc hòa giải, tôi gọi cho họ để họ giúp hai người hòa giải cho thật tốt.”

“...” Tên lưu manh nhanh chân bỏ chạy.

Sở Trạm Đông nhìn Hàn Mộc Tâm cả người run rẩy đứng im tại chỗ, hắn khịt mũi xem thường, bây giờ đã hơn nửa đêm rồi, hắn đúng là nhàn rồi!

Hắn xoay người, bước đi chưa được hai bước, sau lưng liền truyền đến tiếng bước chân có vẻ vội vàng: “Chờ một chút!”

Cô bảo tôi chờ, tôi liền chờ?

Hắn nghĩ như vậy, bước chân dừng lại...

Ừ!

Tuyệt đối không phải vì giọng nói kia!

Ít nhất cũng phải cho người ta có cơ hội cảm ơn, không phải sao?

Mặc dù hắn không cần, nhưng người phụ nữ kia sẽ bắn khoản!

“Chuyện gì?”

Sở Trạm Đông nhìn người đang bước tới, người phụ nữ này lại làm cho chính cô ta ăn mặc lòi thối như vậy, thật sự là tiếc cho giọng nói tốt như vậy ...

Hắn nghĩ gì vậy? Giọng nói Hàn Từ Tây không dễ nghe, mới bị hoảng sợ nên khàn khàn khó nghe muốn chết!

Hàn Mộc Tâm cuối xuống thật sâu nói: “Cảm ơn anh!”

"Ừ!" Sở Trạm Đông mặt không chút thay đổi đáp lại.

Cô lại cung kính khom lưng lần nữa: “Vậy tôi đi trước!”

“...”

Chỉ như vậy sao?

Chỉ một câu cảm ơn người là được sao? Như vậy là chạy mất rồi.

Sở Trạm Đông cảm thấy, người phụ nữ này không nghĩ tới chuyện ăn khế trả vàng, đã từng học chứ?

Thật ra hấn không cần cô tuân ra như suối, nhưng ít nhất...

Cô ta không biết là ba chữ kia quá mức lạnh lùng, cũng không có thành ý hay sao?

Người phụ nữ này...

“Đứng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 69. Lấy thân báo đáp

Hàn Mộc Tâm dừng bước, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"..."

Đúng vậy, người ta đã cảm ơn, hấn lại gọi lại, chẳng lẽ nói, cô nói cảm ơn thật không có thành ý, không chấp nhận được.

Một cái cúi người chín mươi độ như vậy không có thành ý, vậy thế nào mới là có thành ý?

Lấy thân báo đáp?

Sở Trạm Đông nhú mày nhìn cô một cái, hay là thôi đi!

Ho nhẹ một tiếng: "Tôi đưa cô đi!"

"Không, không cần." Hàn Mộc Tâm gấp rút khoát tay cự tuyệt.

Sở Trạm Đông mở cửa xe bên chỗ lái xe: "Lên xe!"

Nhàn nhạt hai chữ, nhưng lại làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Hàn Mộc Tâm cắn môi, do dự một chút rồi cũng lên xe.

Trên xe, cô ngồi nghiêm túc, bộ dáng không dám thờ ơ. Làm cho Sở Trạm Đông nhú mày: "Nếu trong túi xách không có tiền, vì sao lại không cho hấn?"

"A..." Hàn Mộc Tâm cắn bản không nghĩ tới, hấn sẽ nói chuyện với mình, ngần ngại không kịp phản ứng.

"..."

Như thế nào thanh âm giống hệt nhau, nhưng nào lại kém nhau đến thế chứ?

Được rồi!

Hấn không còn gì để nói nữa!

Hấn không nói, Hàn Mộc Tâm rốt cục phản ứng, ngập ngừng nói: "Đó là cái túi duy nhất của tôi."

Lời nói này, Sở Trạm Đông lại không nghe ra ý mất mặt trong câu nói này.

Nói xong cô còn ôm cái túi vào trong ngực, ôm chặt hơn một chút.

A, còn tưởng rằng trong túi có cái gì quan trọng với cô, hóa ra là...

Người phụ nữ này...

Sao có thể nghèo như vậy?

**

Ba ngày sau, toàn bộ công ty cao thấp gần như muốn sôi trào.

Toàn thể nhân viên được phát thưởng.

Cấp trên đưa ra lí do là.

Hạng mục mới cuối cùng đã đi vào quỹ đạo. Vì đây là kết quả từ sự cố gắng của mọi người, cho nên là khích lệ.

Sở Trạm Đông thề, hắn tuyệt đối không phải đến nhìn xem người phụ nữ kia có được tiền thưởng thì có bộ dáng gì, hắn chỉ là...

Đến để thị sát!

Đúng!

Thị sát!

Cái người nghèo kiết xác kia ở đâu?

"Bộ phận của cậu tổng cộng có bao nhiêu người?" Hắn hỏi Vương Lỗi.

"Trước mắt thêm tôi tổng cộng hai mươi người!" Thế nào lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

Sở Trạm Đông gật đầu: "Lần trước có mấy nhân viên tới đây?"

"Hai người!" Vương Lỗi trả lời: "Một người bí thư, một nhân viên văn phòng."

"Người đâu?" Sở Trạm Đông đi vào trong.

"..." Cho nên cố ý đến để thị sát nhân viên?

Sự xuất hiện của hắn làm cho tất cả công nhân viên nghiêm chỉnh hẵn.

Đồng loạt đứng dậy, đồng loạt cúi người chào, đồng loạt chào hỏi.

"Ngồi xuống đi!" Sở Trạm Đông hỏi: "Nhân viên mới có thích ứng được không?"

Một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp từ chỗ ngồi đứng dậy, nũng nịu trả lời: "Nhờ ơn tổng giám đốc, vô cùng tốt!"

"Ừ!" Sở Trạm Đông quét mắt một vòng: "Không phải nói hai công nhân viên mới sao, một người khác đâu?"

"Xin nghỉ rồi!" Vương Lỗi trả lời: "Buổi sáng có gọi đến, nói là trong nhà có chuyện, muốn xin nghỉ."

Xin nghỉ?

**

Sở Trạm Đông không biết, tại sao trong lòng lại nóng này, trong lúc họp còn nhiều lần thất thần.

Tan làm, hắn lái xe đến khu ký túc xá kia, hắn mới bừng tỉnh.

Hắn đang làm gì vậy?

Đúng là điên mất rồi, không phải là giọng nói giống nhau thôi sao...

Quay xe...

Kít....

Đột nhiên thắng xe, đúng lúc dọa tới Hàn Mộc Tâm vừa ra ngoài đổ rác, quay đầu về phía Sở Trạm Đông nhìn qua.

Bốn mắt nhìn nhau, Sở Trạm Đông đương nhiên không thấy rõ mặt của cô, kính đen cùng tóc che hết, bất quá trên tay cô có băng vải..

Cô bị thương?

Bước chân căn bản không thềm nghe lời hắn, chờ hắn phục hồi tinh thần thì người đã ở trước mặt cô.

"Tổng, tổng giám đốc?" Hàn Mộc Tâm giật mình.

"Tay của cô là chuyện gì?" Sở Trạm Đông nói xong, ý thức được mình nói như vậy có điểm không ổn: "Chính phủ đầu thầu nên tôi đến xem một chút."

Lấy lý do ngu ngốc như vậy, hấn đúng là say!

Bất quá không thể nói, nghe được cô xin nghỉ, hấn liền đứng ngồi không yên.

Đứng ngồi không yên?

Hấn có sao?

Không có!

"Tôi qua lúc tám không cần thận!" Hàn Mộc Tâm nói nguyên nhân bị thương: "Tổng giám đốc, ngài có muốn đi lên uống ly trà?"

"...Được rồi!"

Người ta đã mời, mình cũng không thể từ chối, nếu hấn nói mình không lên, cô lại cho là hấn coi thường cô thì sao?

**

Trong nhà coi như sạch sẽ.

Ít nhất không có bữa bộn giống như cô gái kia.

Hấn ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, còn Hàn Mộc Tâm đi rót nước.

Để cho một người bệnh đi rót nước cho mình, quả thật có chút không ổn, nhưng mà...

Hấn cũng không thể nói, cô không cần bận rộn, tôi không khát!

Không khát vậy hấn tới làm gì?

Một ly trà hoa cúc, Hàn Tử Tây đặt trước mặt Sở Trạm Đông: "Thật ngại quá, trong nhà không có lá trà tốt."

"Không sao!" Tỏ rõ mình không phải là người khó phục vụ, hấn nâng ly trà lên nhấp một ngụm: "Hương vị tươi mát, không tệ lắm!"

Sau đó là sự im lặng.

Nếu không phải điện thoại reo lên, hấn cũng không phải đi.

**

Bệnh viện.

Lúc Sở Trạm Đông đến, đám người lão phu nhân đang chờ ở ngoài phòng sinh.

"Đông tử, cháu đến rồi à?" Lão phu nhân kéo tay hấn: "Tiểu Du không cần thận bị té, bác sĩ nói có thể sẽ sinh non."

"Sở Trạm Đông nhìn vào cánh cửa phòng sinh đóng chặt, trên khuôn mặt tuấn tú không có vẻ vui sướng hay lo lắng, bình tĩnh giống như chuyện này căn bản không liên quan tới hấn.

Hấn đỡ lão phu nhân đến một bên ghế sofa ngồi xuống.

Lão phu nhân nhìn phòng sinh trước mắt, ánh mắt đầy lo lắng: "Ông trời phù hộ, muốn lão thái bà ta đi tìm chết ta cũng không oán hận, chỉ mong đừng làm Tiểu Du cùng đứa nhỏ có việc gì!"

"Bà nội..." Sở Bích Đình lên tiếng: "Người nói cái gì thế? Đứa nhỏ là cô ta muốn sinh, biết rằng tim mình không tốt, còn cứ cố sinh đứa bé kia, có chuyện gì thì cũng là cô ta tự làm tự chịu."

Nói đến Mộ Cẩm Du, Sở Bích Đình trong lòng lại tức.

Nhìn qua rất đơn thuần, không nghĩ tới lại là loại kỹ nữ kia, công phu đúng thật rất cao siêu, ngắn ngủi hai năm mà đã có thể từ em gái trở thành mẹ của một đứa bé rồi!

"Con câm miệng cho ta!" Lão phu nhân trừng cô: "Tiểu Du làm như vậy chẳng phải là vì quá yêu Đông tử sao, con bé liều mạng như vậy cũng là để cho Sở gia lưu lại hương khói, không được nói cô ấy như vậy."

"Có thể vì Sở gia sinh con, thân thể nàng không khỏe mạnh, bệnh tim sẽ di truyền!"

"Con còn nói!"

Kỳ thật Sở Bích Đình nói rất đúng, bệnh tim quả thật có thể di truyền, nhưng mà...

Thời gian không còn kịp rồi, mặc kệ đứa bé là nam hay nữ, phải được sinh ra trước khi Đông từ 30 tuổi, nếu không..

Sở Bích Đình cất cao âm lượng "Bà nội..."

Nghe hai người đấu khẩu, Sở Trạ Đông một bên cũng không ngăn cản, cũng không khuyên nhủ, cứ ngồi ở đó.

Đối với đứa bé kia...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 70: Tổng giám đốc muốn kết hôn.

Nếu đứa bé kia không phải là...

Thì không biết Sở Trạ Đông có thể đồng ý giữ lại đứa con này hay không?

Vấn đề này, mấy tháng nay hần đã hỏi qua chính mình không biết bao nhiêu lần, cũng bởi vì hần sắp ba mươi tuổi rồi.

Ngay cả khi Mộ Cẩn Du mang trong người trái tim của Hạ Lan Tuyết thì cũng không chắc được Sở Trạ Đông sẽ vì nể mặt Hạ Lan Tuyết mà giữ lại đứa con.

Vấn đề này, hần đã tự hỏi bản thân rất nhiều lần mà vẫn không có được đáp án chính xác.

Thật ra thì không phải không có đáp án, nếu như hần muốn đứa bé này thì đã không tự hỏi nhiều lần như vậy.

"Oa oa oa..."

Bỗng nhiên từ trong phòng sinh phát ra tiếng khóc lanh lảnh nỉ non..

Tuy Sở Trạ Đông vẫn luôn một lòng, nhưng hiện tại tâm của hần như lạc vào mê cung..

Là một bé trai, nặng chừng bảy cân.

Lão phu nhân cao hứng đứng lên: "Ông trời phù hộ, liệt tổ liệt tông nhà họ Sở phù hộ, cuối cùng nhà họ Sở chúng ta cũng có người nối dõi! Đông tiểu tử, mau mau lại nhìn, đứa bé thật giống cháu quá đi!"

Giống sao?

Vì sao hần lại thấy không giống chút nào.

Nhìn vào đôi mắt đen lúng liếng của đứa nhỏ, Sở Trạ Đông liền nghĩ đến hành vi không bằng cảm thú của chính mình.

Mọi người đều biết đêm đó hần uống rượu say nên đã cưỡng Mộ Cẩn Du!

Cũng từ sau đêm đó, hần không còn sống 1 cách mơ mơ màng màng nữa, nhưng hần lại không nghĩ rằng.... Hần không nghĩ rằng hần lại có con rồi!

"Anh.."

Mộ Cẩn Du nằm trên giường bệnh chậm rãi mở hai mắt ra, cô run run vươn tay về phía Sở Trạ Đông.

Sắc mặt cô tái nhợt, vô cùng suy yếu, ánh mắt lại đáng thương..

Cuối cùng, Sở Trạ Đông vẫn tiến đến, đưa bàn tay lạnh lẽo của Mộ Cẩn Du nắm nhẹ trong lòng bàn tay.

"Anh, em đã làm được..."

Tuy rằng nụ cười của Mộ Cẩm Du suy yếu, nhưng lại mang theo sự vui sướng tràn đầy, còn có nước mắt tràn ra từ khóe mắt: "Anh! em đã thuận lợi sinh ra bảo bối của chúng ta!"

"Ừ" Sở TrạĐ Đông cảm giác mình không còn là con người nữa, người ta liều mạng sinh con cho hắĐ, mà hắĐ lại.

*****

Đối với đứĐ bé mới được sinh ra kìa, ngoại trừ Sở TrạĐ Đông, mọi người đều rất vui mừng.

Cơ Ngồ Lê, Tư Mã Hạo, Đổng PhươĐ HoằĐ, còn có LậĐ Thần cố ý từ nước ngoài trở về đến chúc mừng.

Cơ Ngồ Lê nhìn đứĐ trẻ nằm trên giườĐ nhỏ như nắm tay, làm cho hắĐ hắĐ mộĐ lần ghen tị, nói: "Còn công bằng hay không? Anh đầĐ là lão đại, giờ lại sinh con trai, vậy chẳng phải sẽ là lão đại đời sau của chúng tôi hay sao?"

Không được, nhất định tôi phải sinh được một bé gái, sau này đến quyến rũ con trai của anh.

Làm cho con trai của anh phải yêu con gái của tôi, yêu đến khi đến chết đi sống lại thì tôi sẽ bắt con gái chia tay con của anh.

Nếu không muốn chia tay cũng được, anh chỉ cần đem tập đoàn HC đến đổi!

Nếu không thì không cần bàn bạc gì nữa!

Ha ha ha, thật sự là tôi quá thông minh!"

PhươĐ Đổng HoằĐ khịt mũi coi thường: "Cứ cười đi! Với chỉ số thông minh của cậu, cậu khẳng định con gái của cậu có thể đứĐ người ta vào tròng, hay là sẽ dâng Cơ Thị bằng hai tay lên!"

"... Cậu cầm miệng cho tôi".

"Thôi!" PhươĐ Đổng HoằĐ cười lạnh: "Lời nói thật còn không cho nói, ở địa vị của mình tại sao không tự hiểu lấy?"

"Khôn khiếp..." Cơ Ngồ Lê lấy đồ ném hắĐ. "Cậu cút về Anh ngay cho lão tử!"

Tuy PhươĐ Đổng HoằĐ là người ở thành phố B. Nhưng dòng họ chủ yếu lại ở nước Anh, nhất là mấy năm trước, dòng họ của hắĐ có có chuyến biển lớn, nên gần đây hắĐ đều ở nước ngoài.

HắĐ cùng Cơ Ngồ Lê đều là người không để ý những chuyện vặt vãnh, khi hai người gặp nhau, không bao giờ chú ý đến hình tượng mà ngay thơ đùa giỡĐ đầu vồ mồm, tửĐ nhỏ đều như vậy.

LậĐ Thần tửĐ nhỏ đã không nói nhiều, chỉ có điều theo chân bọn họ ở cùng một chỗ nên tốt hơn được một chút, chẳng hạn như bây giờ, hắĐ nhìn thấy tâm tình Sở TrạĐ Đông có vẻ không tốt, liền chủ động tiến tới.

"Đông tửĐ, chúc mừng cậu nhé!" LậĐ Thần vỗ vỗ bảĐ vai của Sở TrạĐ Đông: "Cậu bé kìa rất đáng yêu!"

"Thật không?" Sở TrạĐ Đông ním môi, cười như không cười: "Cảm ơn!"

"Có chuyện gì à?" LậĐ Thần đứĐ cho hắĐ một điều thuốc: "Có phải là lần đầu làm cha nên không thể quen được?"

Sở TrạĐ Đông nhận lấy điều thuốc, móc ra cái bật lửa, trước tiên châm lửa cho mình rồi đến LậĐ Thần, hít một hơi thật sâu rồi mới nói: "Có lẽ vậy."

"Từ từ rồi sẽ quen!" LậĐ Thần nói : "Con người trong cuộc đời này, phải trải qua rất nhiều giai đoạn, bất kể là tốt hay xấu đều không thể không trải qua, cuối cùng rồi sẽ hình thành thói quen thôi!"

Hình thành thói quen sao?

Vậy thì hắĐ vì cái gì...

Hai năm, thời gian cũng không phải ngắn, ít nhất là đối với việc quên đi một người hắĐ ghét mười sáu năm qua mà nói. Nhưng chính là vì cái gì hắĐ lại...

Mỗi đêm khi Sở TrạĐ Đông nằm mơ, cô lại là người xuất hiện trong giấc mơ của hắĐ nhiều nhất. Đặc biệt là gần đây, khi hắĐ nghe được những âm thanh giống hệt của cô, dường như hằng đêm cô đều có mặt trong giấc mơ của hắĐ!

Chỉ là một giọng nói tương tự đã làm hắĐ như vậy rồi...

Tư Mã Hạo thấy hai người đang nói gì đó, cũng đi tới, nhìn tâm tình của Sở TrạĐ Đông có vẻ khác thường, liền khuyên nhủ: "Quá khứ cũng chỉ là quá khứ, nên quý trọng người trước mắt!"

"Hạo tửĐ nói không sai..." Lão phu nhân đột nhiên đứĐ ra cửa thư phòng: "Con người không thể sống chung với quá khứ, như vậy là hành hạ bản thân,

cũng là không công bằng với người bên cạnh.”

Cơ Ngô Lê tiến lên đỡ lão phu nhân, lão phu nhân khoát tay áo, đến trước mặt Sở Trạng Đông, lời nói thắm thía: “Đông tiểu tử, bà biết rõ cháu không quên được Tiểu Tây, không chỉ có là cháu, bà cũng không quên được, nhưng là...”

Chúng ta nhất định phải quên!

Người chết không thể sống lại, cho dù chúng ta có nhớ nhưng, thì phải làm thế nào đây!

Nó đã mất rồi!

Chúng ta phải biết rõ chuyện này là thật!

Người ở bên cạnh cháu sau này là Tiểu Du và đứa bé. Với bộ dạng này của cháu, tuy Tiểu Du ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng nhất định rất khó chịu.

Nó đối với cháu rất tốt, bà tin cháu có thể cảm nhận được.

Cháu nhẫn tâm khiến nó sau này đều sống trong bất hạnh hay sao?

Đông tiểu tử, từ từ buông ra có được không, buông tha cho chính mình, cũng cho người yêu cháu một cơ hội?”

Không thể quên được?

Bà nội tại sao có thể nói như vậy?

Chỉ là hán không quen mà thôi, không thể quên được cũng chỉ vì hán và Hàn Tử Tây có tình cảm, đúng là hán không có mà, chỉ là thói quen khó sửa, cũng không phải là...

Tìm đột nhiên đau nhói, hán bình tĩnh chau mày, nói với lão phu nhân: “Bà nội, cháu biết rồi!”

“Như vậy cũng tốt!” Lão phu nhân kéo tay cháu nội của mình, vẻ mặt vui mừng: “Chọn thời gian, cháu cùng Tiểu Du làm giấy chứng nhận, đứa bé này lấy tên tốt lắm, gọi Sở Phi Phàm, các cháu làm giấy chứng nhận, cho đứa bé vào hộ khẩu.”

Giấy chứng nhận?

***

“Tin nóng! Tin nóng!”

Hàn Mộc Tâm mới vừa ngồi xuống ghế thì cô gái đồng nghiệp bàn bên cạnh đã chạy vào, trên mặt lộ rõ vẻ tức giận vội vàng nói: “Nguy rồi... thật sự nguy rồi!”

Một nữ nhân viên bưu môi: “Cái gì nguy? Trái đất đựng phải mặt trăng à?”

“So với cái đó chuyện này còn kinh khủng hơn!” Cô gái kia nói: “Mọi người đoán xem tôi vừa rồi ở WC đã nghe được những gì?”

“Cái gì?” Có người nhiều chuyện “Không phải nam thần của chúng ta kết hôn chứ?”

“Mẹ kiếp? Làm sao cô biết?”

“Có gì mà tôi không biết cơ chứ!” Người nhiều chuyện kia về mặt mê hoặc, vừa rồi cô chỉ là thuận miệng nói ra “Đúng rồi, mà nam thần là ai vậy nhỉ?”

“Mẹ kiếp, ngay cả nam thần là ai cô cũng không biết sao? Mất có vấn đề à?” Hàn Mộc Tâm ở bàn bên, đưa tay ôm ngực, bộ dạng cực kỳ bi thương: “Tổng giám đốc muốn kết hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 71.1: ngoại hình giống nhau như đúc

Tổng giám đốc muốn kết hôn!

Tổng giám đốc có con!

Không biết tin tức từ đâu truyền ra, tóm lại trong lúc nhất thời cả HC thậm chí cả B thị đều náo loạn

Sở thiếu kết hôn, còn có con. ....

Bao nhiêu cô gái nhà giàu hay mơ mộng đều bị tan vỡ!

Phải nói những thứ công tử có tiền đều không cạo đức!

Một giây trước khi tiếp nhận phỏng vấn còn nói không có bạn gái, vẫn độc thân, mà trông chốc lát lại phải kết hôn ngay cả con cũng đã sinh.

Nên thành thực một chút, hào phóng một chút, cho phái nữ một chút thời gian chuẩn bị có được không?

Lòng thật lạnh, thật lạnh!

Từ trên xuống dưới công ty ở đâu cũng có thể thấy được một nhóm ba người chụm đầu ghé tai. Đương nhiên những người này ngoại trừ Hàn Mộc Tâm

Cô tiếp theo nên làm gì, chuyện này vốn không liên quan đến cô không phải sao?

Hơn nữa cô đã thay đổi, đầu tóc...

**

Những tin tức này không cần phải đoán Sở Trạm Đông cũng biết ai thả ra, ngoại trừ lão phu nhân còn có ai.

Lão phu nhân là sợ hấn đổi ý, cho lên tiên hạ thủ vi cường*, phá tất cả đường lui của hấn.

Quan sát chiếc xe màu đen dưới lầu. Đôi mắt đen, ảm đạm không ánh sáng.

Thật sự phải kết hôn sao?

Giống như không còn đường lui!

Điện thoại vang lên, nhìn thấy tên người gọi, lông mày nhăn lại thành một đường mới trả lời “Ừ, cô đã tới chưa? Tốt, tôi hiện tại sẽ xuống ngay...”

Người gọi tới là Mộ Cẩm Du, chiều hôm nay bọn họ muốn đến nơi đăng ký kết hôn.

Sau khi cúp điện thoại, hấn nhìn màn hình điện thoại màu đen thất thần thật lâu, cũng chỉ nhìn, không biết đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên ngón tay ấn ấn trên màn hình, mở ra văn bản mật mã.

Ấn vào một chuỗi mã số, văn bản được mở, thành linh trên màn hình, là...

Ảnh chụp!

Mặt trời chiều ngã về tây, dung nhan điềm tĩnh ngủ!

Tấm hình này, là hai năm về trước, hấn đứng ở trên ban công biệt thự lưng chừng núi, hấn chụp trộm người bên dưới.

Lúc ấy ma xui quỷ khiến hấn chụp, đây là lần đầu tiên hấn chụp hình cho Hàn Tử Tây, cũng là lần duy nhất sau hai năm hấn mở văn bản này ra...

Không biết xuất phát từ tâm tư gì, dù sao giờ phút này, hấn muốn nhìn cô một cái, rất muốn rất muốn!

Ngón tay khớp xương rõ ràng, ở trên màn hình nhẹ nhàng vuốt, cô ở trên màn hình, được phóng to vô cùng...

Khi Hàn Tử Tây ngủ, cùng khi tỉnh, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Lúc tỉnh, cô tựa như búp bê gỗ không có tức giận, nhưng khi cô ngủ...

Dung nhan điềm tĩnh, không biết mơ thấy chuyện gì, khóe miệng mang theo nụ cười lúm đũng tiền...

“Hàn Tử Tây!”

Đây là lần đầu tiên, hấn gọi tên cô, hấn không tức giận, chầm chọc cùng khiêu khích, giọng nói âm dương quái khí, khả năng chính hấn cũng không phát hiện ra, ánh mắt của hấn có nhiều lưu luyến, giọng nói có bao nhiêu dịu dàng, sợ hãi nhìn ảnh người trong màn hình.

“Hàn Tử Tây, ta từ nay về sau có phải không... Thật sự thoát khỏi cô rồi?”

**

Mộ Cẩm Du chờ thật lâu, Sở Trạm Đông đã nói hần rất nhanh sẽ xuống, cô ta cũng không gọi điện thúc giục, liền ngồi yên trong xe đợi.

Ngoài mặt nhìn cô ta hết sức bình thản, trời mới biết trong lòng cô ta có bao nhiêu sợ hãi.

Hai năm, có thể đi đến một bước này, không người nào biết cô ta phải trả giá điều gì, bỏ qua cái gì.

Cô ta biết, hần không yêu mình!

Nhưng...

Cô đối với hần mê muội, bất tri, không thể kiềm chế!

Vì có được hần, cô có thể làm liều!

Ánh mắt lom lom nhìn phương hướng cửa công ty, khi bóng dáng màu xanh đen xuất hiện, hai mắt cô ta tỏa sáng, nước mắt cũng rơi.

Người rốt cục cũng đến!

Sở Trạm Đông lên xe, còn chưa ngồi vững đã bị Mộ Cẩm Du nhào vào lòng “Anh, cảm ơn anh”

“Mới vừa rồi có chút chuyện cần xử lý, đã chậm trễ, thật ngại!” Sở Trạm Đông áy náy.

Trải qua hơn hai năm tiếp xúc, Mộ Cẩm Du biết Sở Trạm Đông thích mềm không thích cứng, đúng kiểu đàn ông làm chủ.

Hàn Từ Tây có kết cục như vậy, cũng bởi vì quá bướng bỉnh, không biết tùy cơ ứng biến.

Đàn ông có đôi khi cao ngạo tự đắc, cần người mềm mại nuông chiều.

Sự thật chứng minh, phương pháp của cô ta không tệ, rất nhanh hần sẽ là của cô ta.

Có câu đùa vui mừng quá sớm, xe vừa mới khởi động, chỉ nghe một tiếng quát “Dừng xe!”

“...”

Lái xe vội vàng phanh xe!

Xe vừa mới dừng lại, Sở Trạm Đông mở cửa xe, sai bước rời đi, bước chân dồn dập, bước đi như bay.

**

Hàn Mộc Tâm hôm nay đem tóc cột lên, bởi vì...

Nhìn người đàn ông trước mặt, cô ngượng ngùng đỏ má.

Người đàn ông trước mặt, quả thật không tệ, đứng chung một chỗ với cô tuyệt không xứng đôi...

Người khác sẽ nói cô, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Xác thực đúng!

Cô cùng hần, điều kiện, thân phận, cái gì cũng chênh lệch, chuyện tình cảm như vậy, sao cô dám nói ra!

Hần không những không chê cô, còn khích lệ cô không cần quan tâm đến cách nhìn của người khác, hãy là người chân thật với bản thân mình, cho nên Hàn Mộc Tâm đem tóc xòa cột lên.

Kỳ thật thời gian bọn họ biết nhau không ngắn, hần là người luôn giúp đỡ cô khi cô còn làm ở công ty phụ cận kia, hai người cúi đầu không dám ngẩng đầu, chính thức xác định quan hệ, nhưng là ở gần đây mấy ngày nay, hần bị người nhà bức hôn, muốn biểu lộ tâm ý cùng cô, mà cô..

Hàn Mộc Tâm, sống ở trên đời này, không cần quan tâm nhiều như vậy, thích cái gì liền làm cái đó!

Hần tới đưa cô đi ăn trưa!

Hai người đang anh anh em em, người đàn ông còn thập phần nhu tình đem sợi tóc rơi loạn trên má cô vén lên, thoạt nhìn có thể nói là tình chàng ý thiếp, nếu như không có người không thức thời quấy rầy...

Sở Trạm Đông bắt được cánh tay người đàn ông đang chuẩn bị lau mồ hôi cho Hàn Mộc Tâm, không phân biệt chuyện gì, cũng không để ý hình tượng

vén hết tóc đang che Mặt của Hàn Mộc Tâm ra.

Khi nhìn thấy cả khuôn mặt cô, ánh mắt nhìn chằm chằm nóng bỏng như mặt trời giữa trưa, con ngươi đen nhánh, bỗng nhiên co rút lại...

Làm sao có thể!!!

Xác thực, Mộ cầm Du theo hần xuống xe hét to “Chị Tiểu Tây?”

Xem đi, không phải một mình hần nhìn lầm.

Người trợ lý thư kí bé nhỏ này, không chỉ giọng nói giống Hàn Từ Tây, ngay cả mặt đều giống nhau như đúc.

“Vị tiên sinh này, phiền ngài buông bạn gái tôi ra!”

Bạn trai Hàn Mộc Tâm thấy một người đàn ông đột nhiên từ đâu xông ra, cầm tay bạn gái mình, liền đen mặt.

Bạn trai?

Sở Trạm Đông mặt không chút thay đổi liếc nhìn người đàn ông, hừ cười “Rất tốt!”

Nói xong, kéo Hàn Mộc Tâm đi.

“Tổng giám đốc, người muốn làm cái gì...”

Hàn Mộc Tâm giãy giụa “bị người nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt a!”

“Câm miệng!”

Người chết hai năm, chết rồi sống lại đứng ở dưới ánh mặt trời, hần đâu còn lo lắng cái gì ảnh hưởng hay không ảnh hưởng, lý trí cái gì, một phút khi nhìn thấy cô, hần như nhìn thấy quý đi.

Mộ Cẩn Du nhìn hai người càng ngày càng xa, nắm chặt hai tay!

**

Bên trong phòng tổng thống khách sạn, Hàn Mộc Tâm ngồi co quắp trên sofa, Sở Trạm Đông tay vòng trước ngực, đứng trước mặt cô, cao cao tự tại, lạnh lùng nghiêm nghị.

“Hàn Từ Tây!” hần cắn răng cười: “Hàn Từ Tây a Hàn Từ Tây...”

Không nói hai lời, chỉ gọi tên cô, kêu xong chính mình cảm giác như đang cười, trong mắt vui vẻ càng sâu, khoe miệng nhếch lên độ cong cũng càng ngày càng rõ ràng, tia máu trong mắt cũng càng tăng, con ngươi đen nhánh, hần quang hiện ra.

Hàn Mộc Tâm có cảm giác, mạng nhỏ của mình, sắp không giữ được.

“Tổng giám đốc, tôi không phải Hàn Từ Tây, tôi là Hàn Mộc Tâm...”

“Cô câm miệng cho tôi!” Sở Trạm Đông đột nhiên đến gần cô, đám một đám lên ghế sofa: “Hàn Mộc Tâm? A! Mộc Tâm? Giỏi lắm!”

Phút chốc, nắm cằm của cô “Hai năm! Hai năm! Hàn Từ Tây, tôi cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra thủ đoạn của cô lại cao như vậy, lại dám lộng hành dưới mí mắt của tôi!”

Nhớ tới một màn hai năm trước kia, Sở Trạm Đông hận không thể lập tức bóp nát cô!

Giả chết?

Hần làm sao có thể xác định, chính mình sẽ không vén tấm vải trắng kia lên?

“Hàn Từ Tây, nếu hai năm trước cô chọn giả chết, thì tại sao hai năm sau cô lại xuất hiện?”

“Tổng giám đốc, tôi nghe thật không hiểu anh đang nói gì, tôi thật không phải Hàn Từ Tây, tôi...”

“Tôi nói cô câm miệng!”

Sở Trạm Đông điên thật rồi.

Cô cho rằng đã chết, hoàn hảo không tổn hao gì ngay trước mắt, hơn nữa còn dưới mí mắt hần, vòng vo gần một tháng, hần không nhận ra cô, đối với hần mà nói quả thực không thể chịu được.

Thiếu một chút nữa hẳn sẽ phải cưới Mộ Cẩm Du, chỉ thiếu một chút nữa a!

Nếu như cưới Mộ Cẩm Du, bọn họ còn có thể...

Đợi chút!

Hắn đang suy nghĩ cái gì.

Có cưới Mộ Cẩm Du hay không có quan hệ gì đến cô chứ?

Từ trước người của cô đứng đây, Sở Trạ Đông sầm mặt nói: "Thành thật mà nói, cô đến cùng ở đây giờ trò gì, có mục đích gì?"

"Tôi thật sự không có..." Hàn Mộc Tâm sắp khóc: "Tôi thật sự là Hàn Mộc Tâm, không tin, không tin tôi có thể cho anh xem thẻ căn cước!" Hàn Mộc Tâm nói.

Đem thẻ căn cước lấy ra, run run rẩy rẩy đưa cho hắn: "Tổng giám đốc anh xem, ta thật sự là Hàn Mộc Cẩm, tôi không có lừa gạt anh."

Thẻ căn cước xác thực viết tên Hàn Mộc Tâm, nhưng gương mặt đó lại giống Hàn Từ Tây như đúc...

Không đúng!

Sở Trạ Đông đột nhiên vén tóc mái của Hàn Mộc Tâm lên, sau đó nhìn thấy, cả cái trán có một vết bớt màu tím.

Tại sao lại có cái này, trên mặt Hàn Từ Tây không có.

Dùng sức chà xát hai cái, là thật, không phải là dùng nước son nhuộm lên...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 71.2 (tt)

"Tất cả tài liệu về Hàn Mộc Tâm đều ở nơi này!"

Cổ Từ Mạch giống như đem thông tin mười tám đời nhà Hàn Mộc Tâm đều đào lên, giao đến trước mặt Sở Trạ Đông.

Họ tên: Hàn Mộc Tâm

Tuổi: 26 tuổi

Sinh nhật: XX 28 tháng 11

Quên quán: một huyện nghèo ở Tứ Xuyên

Số tuổi thì giống nhưng này sinh lại khác.

"Đi điều tra xem Hàn Mộc Tâm và Hàn Từ Tây có quan hệ gì?" Sở Trạ Đông đem mớ thông tin râu ria kia để xuống, phân phó nói.

Cổ Từ Mạch như đã chuẩn bị từ trước, lại để một xấp tài liệu xuống: "Căn cứ theo điều tra cho thấy, mẹ của Hàn Mộc Tâm năm đó sinh là sinh đôi, bởi vì nghèo quá, cho nên bán một đứa, đứa bé đó..."

Đã rất rõ ràng không phải sao, sinh đôi, bán một đứa đi, Hàn Mộc Tâm cùng Hàn Từ Tây ngoại trừ khác nhau vết bớt, còn lại bề ngoài rất giống...

Trên đời này thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Sinh đôi?

"Còn gì nữa không?"

"Là bán cho một gia đình không con cùng thông, cũng có tiền hơn so với gia đình họ, Hàn Từ Tây sở dĩ ở trên cầu vượt làm ăn này, là vì đi khi cô theo mẹ nuôi đi hội làng mua đồ, bị bọn buôn người trộm đi, về phần bọn buôn người tại sao phải bỏ cô ở trên cầu vượt, điểm này không thể nào biết được..."

Thân thể nhấp nhô như vậy sao?

Không là cùng một người à?

****

Không chỉ Sở Trạm Đông không tin, mà ngay cả lão phu nhân cũng vậy. Sao lại có chuyện này? Năm đó, con gái bà rõ ràng chỉ sinh một đứa nhỏ, giờ lại xảy ra chuyện sinh đôi. Chuyện gì đã xảy ra vào lúc đó?

Bà đã sai rồi!

Hàn Tử Tây căn bản không phải là cháu gái ruột của bà! Con bé không có quan hệ gì với Sở gia bọn họ cả!

Rõ ràng báo cáo giám định dna lúc trước viết Hàn Tử Tây cùng bà có chung huyết thống. Sao bây giờ lại không phải?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong hình, ngoại trừ diện mạo tương đồng, Hàn Tử Tây và cô gái đó khác nhau một trời một vực! Lão phu nhân cảm thấy đầu mình đau âm ỉ.

Chưa từ bỏ ý định, bà đã cho người làm lại giám định dna một lần nữa. Kết quả lần này hoàn toàn ngược lại, hai người lại không có quan hệ máu mủ.

Thật không có quan hệ?

Vậy cháu gái của bà đang ở đâu?

Nếu đó là sự thật thì chẳng phải những việc bà làm bao lâu nay đều là vô ích sao? Nếu không phải bà cho rằng Hàn Tử Tây là cháu ngoại của mình thì sẽ không ngăn cản hai người cùng phòng. Nói không chừng, chất của bà hiện tại đã sớm có thể đánh đắm rồi.

Kẻ nào đã giở trò sau lưng?

**

Lúc này, Mộ Cẩm Du không bình tĩnh được nữa.

Mất hai năm, cô khó khăn lắm mới có được hạnh phúc của riêng mình, nay lại phải tro mắt nhìn nó từ từ tan biến sao?

Ngắm bộ dáng ngọt ngào của đứa bé đang ngủ trong nôi, mày liễu Mộ Cẩm Du nhủ chặt: "Cục cưng chúng ta nên làm sao bây giờ? Con nói cho mẹ biết, lúc này mẹ nên làm gì bây giờ?"

Đứa bé đương nhiên không trả lời.

Đột nhiên, cô đứng dậy. Cô mở tủ quần áo, đem quần áo của cô cùng cục cưng cất vào trong hộp da lại để vào một cái rương nữa. Cô kéo cặp da, ôm lấy đứa bé đang ngủ say ...

"Thiếu phu nhân, người muốn làm gì?"

Quản gia thấy Mộ Cẩm Du muốn ra ngoài nên nhanh chóng nháy mắt cho cô hầu gái, cô hầu gái vội vàng đi gọi lão phu nhân.

"Bác Quản gia, cục cưng hôm nay phải đi chích ngừa, tôi dẫn bé đi..."

"Chích ngừa mà đem theo một đồng hành lí lớn như vậy sao?" Lão phu nhân được cô hầu gái đỡ, từ bên ngoài tiến vào.

Bà vừa ở vườn hoa tản bộ. Dù nói là tản bộ, thật ra là do trong lòng buồn phiền, cảm thấy trong phòng quá ngột ngạt nên đi ra ngoài hít thở.

Tất cả đều rối loạn hết!

Đột nhiên xuất hiện một cô gái cùng Hàn Tử Tây giống nhau như vậy, cháu nội bà thì càng không muốn cưới Mộ Cẩm Du.

Nay Mộ Cẩm Du lại mang thai cốt nhục của nhà họ.

Cháu bà dù có mất đứa nhỏ của mình, cũng sẽ không chủ động tranh thủ.

Sao lại lôi kéo hành lí, ôm đứa nhỏ? Đây là muốn trốn bà giống như lúc trước sao?

"Bà nội, con..." vành mắt Mộ Cẩm Du đỏ lên, nước mắt rung rung: "Con không muốn làm khó anh ấy!"

"Ai..." Lão phu nhân thở dài: "Tiểu Du, ta biết rõ, tình huống hiện nay không công bằng với con, nhưng mà... Con người chẳng phải cỏ cây, không ai khi sinh ra đã vô tình. Đông từ cùng Tiểu Tây quen biết nhau mười sáu năm, khó có thể quên ngay được mối tình đầu. Hứa với bà, cho nó thêm chút thời

gian được không?"

"Bà nội, con biết, con biết chứ!" Mộ Cần Du đáp: "Đúng là hai năm qua , anh ấy không có... Nhưng tình tay ba đối với cả ba người đều là hành hạ.

Tất cả là do con gieo gió gặt bão!

Biết rõ bọn họ yêu nhau sâu đậm, nhưng con không ngăn được tình cảm của mình với anh ấy, ngày càng lún sâu hơn.

Kết quả của ngày hôm nay, con không thể trách ai được!

Kỳ thật con đã rất may mắn, ít nhất con còn có cục cưng.

Cho dù không thể cùng anh ấy một chỗ, nửa đời sau của con cũng coi như có chỗ dựa vào.

Bà nội, để cho con đi thôi, con không muốn anh ấy khó xử!

Người cũng đừng nói gì nữa .

Nhìn anh ấy khó xử, lòng con cũng chẳng dễ chịu gì!"

Ở trong mắt lão phu nhân , Mộ Cần Du hiểu chuyện như vậy làm cho bà thêm đau lòng.

Nếu như không có đứa nhỏ thì tốt rồi, đáng tiếc giờ đã có đứa nhỏ rồi!

Huyết mạch của Sở gia bọn họ sao có thể nói mang đi là mang đi đây!

Mất thấy Đông tử sắp ba mươi tuổi , về sau...

***

Lúc Sở Trạm Đông nhận cuộc gọi của lão phu nhân, hần đang theo dõi Hàn Mộc Tâm .

Những ngày qua, hần gần như thành thói quen . Mỗi ngày sau khi tan tâm, hần lại lặng lẽ đi theo cô.

Mặc dù theo tin tức điều tra, cô gái này không phải Hàn Từ Tây. Nhưng hần lại không tin được!

Tốt nhất là cô ta đừng để lộ sơ hở gì, nếu không hần sẽ cho cô ta biết thế nào là đau khổ.

Hần quan sát đã ba bốn ngày nay, đúng là không có điều gì kì lạ.

Chẳng lẽ là sinh đôi thật?

Châm một liều thuốc, Sở Trạm Đông hít một hơi thật sâu. Cách đó không xa, cô gái kia cùng bạn trai đang ăn lẩu cay Tứ Xuyên.

Trong ấn tượng của hần, Hàn Từ Tây rất ít khi ăn cay , hơi cay chút cũng ăn không được,mà cô gái này ăn liền hai chén .

Hai chén lớn lẩu cay Tứ Xuyên đó! Cô ta ăn xong mặt còn không đỏ, hơi thở không gấp!

Hàn Từ Tây đừng nói hai chén , dù là một ngụm, cũng đã sặc đến ho không ngừng.

Trong quán ăn ven đường, dưới ngọn đèn mờ, gương mặt cô như ánh lên một vầng sáng. Dù ở rất xa, Sở Trạm Đông vẫn có thể nhìn thấy sự vui vẻ trên mặt của cô .

Đặc biệt khi tên kia gấp thức ăn cho cô, trên gương mặt cô lộ rõ dáng vẻ thẹn thùng e lệ, quả nhiên ...

Chói mắt!

Đúng là chưa từng trải việc đời!

Không phải chỉ là hai chén lẩu cay Tứ Xuyên thôi sao? Vậy mà làm ra vẻ như đang ăn sơn trân hải vị vậy!

Tên kia đúng là nông cạn, chỉ bằng vào điểm này thì chắc chắn không phải Hàn Từ Tây!

Ừ!

Không phải!

Đầu hần bị cửa kẹp nên mới cho là cô ta đang ngại trang!

Càng nghĩ càng cảm giác những hành động trong mấy ngày qua thật là ngây thơ, làm cho người ta cười muốn rụng răng!

Về tàn thuốc, hấn khởi động xe.

Nhưng mà, xe còn chưa khởi động xong, hấn liền đột nhiên dừng lại. Hai mắt hiện lên hàn quang, nhìn chăm chăm về phía trước cách đó không xa...

**Hôn!

Bọn họ đúng là không biết xấu hổ!

Trên đường cái, già trẻ lớn bé ở khắp nơi mà lại hôn nhau!

Không biết xấu hổ!

Sở Trạm Đông cảm thấy lửa giận bốc lên!

Mặc dù hấn vừa biết cô không phải là Hàn Tử Tây, nhưng khi chứng kiến gương mặt giống Hàn Tử Tây như đúc lại bị người đàn ông khác hôn, hấn không cách nào bình tĩnh được!

Quả nhiên không hổ là sinh đôi, đến hành vi đều như nhau... Không biết xấu hổ!

Hàn Tử Tây sinh cho hấn nón xanh nhỏ, cô gái này lại hôn người khác trước mặt mọi người!

Chết tiệt, còn không mau tách ra!

Lấy điện thoại, hấn gọi cho Vương Lỗi: "Bản báo cáo quý này đã được sửa xong chưa?"

"Bản báo cáo đã sửa xong, ở chỗ Hàn bí thư thưa giám đốc!"

"Ừ, hiện tại gọi cho Hàn bí thư, bảo cô ấy nhanh chóng đến công ty một chuyến, cần tăng ca gấp!"

"... Vâng!" Làm báo cáo cũng đâu cần vội vã như vậy, tình huống gì đây!

Lát sau, Sở Trạm Đông ngồi trong xe liền nhìn thấy hai người họ vốn đang anh anh em em một cách thân mật, trong phút chốc tách ra, Hàn Mộc Tâm đỏ mặt, móc điện thoại trong túi xách...

Cúp điện thoại, Hàn Mộc Tâm đứng dậy, người thanh niên cũng đứng dậy theo, hai người tính tiền xong rồi rời đi.

Sở Trạm Đông hừ lạnh, cho các người không biết xấu hổ mà thân mật trên đường cái!

Hấn không thừa nhận mình làm như vậy vì hấn không chấp nhận gương mặt giống Hàn Tử Tây có những hành động đó. Tất cả đều vì hình tượng của công ty!

Hiện tại cô ta đã là thư ký của tập đoàn HC, tuy chức vụ chỉ thuộc bậc trung, nhưng nếu bị người khác nhìn thấy cô ta tùy tiện thân mật với một người đàn ông trên đường, thì không phải là quảng mất mặt mũi của HC đi sao?

Đã đạt được mục đích, Sở Trạm Đông khởi động xe lần nữa. Lần này so với vừa rồi khá hơn nhiều, ít nhất đã đi được chừng mười mét.

Lần này dừng lại nguyên nhân là...

Hai người phía trước vốn là tay trong tay, bây giờ lại...

Hấn nhìn cũng thấy ngượng!

Không phải hôn mà là tên kia đang công Hàn Mộc Tâm trên lưng. Còn không biết giữ ý tứ!?

Không có chân sao?

Quả thực là không biết xấu hổ !!!

"Mộc Tâm, em thấy khá hơn không?"

Người bạn này của Hàn Mộc Tâm họ Lý, tên Lý Sáng. Hấn đúng là người tốt, không để ý đến tướng mạo của cô.

Nằm ở trên lưng hấn, Hàn Mộc Tâm ôn nhu trả lời: "Khá hơn nhiều, thật sự là đã làm phiền anh rồi!"

"Em đang nói cái gì vậy?" Lý Sáng nói: "Em là bạn gái của anh, em không muốn làm phiền anh thì làm phiền ai? Đạo gần đây chân của em hay bị chuột

rút như vậy sao?"

"Cũng không phải thường xuyên, chắc là do gần đây em gầy đi nên mới vậy." Hàn Mộc Tâm lại khẽ nói: "Anh không cần phải lo lắng cho em, em không sao."

"Cũng do dạo này em quá gầy đi!" Giọng điệu của Lý Sáng lại trở thành dạy dỗ: "Về sau em không được giảm cân như vậy nữa, phải ăn nhiều thức ăn dinh dưỡng vào. Em không thể lúc nào cũng lo lắng cho người khác mà không bao giờ lo lắng cho bản thân. Em xem em gầy như vậy, anh cũng em còn không cảm thấy nặng chút nào!"

Hàn Mộc Tâm vì có một khối bót lớn, ngoại hình làm cho người ta hơi khó tiếp nhận, có thể là do tâm hồn của cô ấy, làm cho Lý Sáng gặp được nữ nhân đẹp nhất.

Hai năm qua, cô ấy từng nhiều lần trợ giúp mình, mình còn bị sự thiện lương đó làm cảm động, bề ngoài xinh đẹp thì thế nào, so với lòng dạ bên trong âm độc, vẻ đẹp nội tâm mới trọng yếu nhất, không phải sao!

"Ừ!" Đôi mắt Hàn Mộc Tâm nhìn ra phương xa, bất động thanh sắc xẹt qua một tia u quang.

**

Tại công ty HC.

Hàn Mộc Tâm tìm được tài liệu, ngồi thang máy lên tầng chót của tổng giám đốc.

"Đốc đốc đốc..."

Ba tiếng gõ cửa quy luật vang lên.

"Vào đi!"

Một giọng nói không lạnh không nóng đáp lại.

Hàn Mộc Tâm đẩy cửa đi vào: "Tổng giám đốc, đây là tư liệu ngài muốn!"

Sở Trạm Đông giống như rất bận rộn, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Để xuống đi!"

Hàn Mộc Tâm đem tài liệu để xuống: "Tổng giám đốc nếu không còn gì phân phó, thì tôi đi xuống trước !"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 72.1: Đi tắm.

Đáp lại lời cô không phải là lời đồng ý cho cô đi ra, cũng không phải tiếng “Hừ” lạnh lùng, mà là...

Im lặng...

Sở Trạm Đông vẫn không lên tiếng trả lời, điều này làm cho Hàn Mộc tâm không biết phải làm như thế nào cho phải.

Rốt cuộc là cô có được đi ra ngoài hay phải ở lại đây?

Hàn Mộc tâm chỉ biết đứng im một chỗ.

Cứ như vậy, thời gian cứ thế trôi qua, cụ thể là bao lâu Hàn Mộc tâm cũng không biết, cô chỉ biết hai chân của mình đã tê cứng lại, mà đỉnh đầu cao quý của vị tổng giám đốc trước mặt vẫn không ngẩng lên, giống như từ nãy đến giờ cô căn bản không có tồn tại trong căn phòng này.

Lại một khoảng thời gian nữa trôi qua mà Sở Trạm Đông vẫn không có phản ứng gì. Đôi lông mày thanh tú của Hàn Mộc Tâm nhăn lại, khẽ cắn môi dưới, chậm rãi và nhẹ nhàng xoay người chuẩn bị bước đi.

“Cái này là do cô làm phải không?”

Hàn Mộc Tâm mới chỉ mới làm ra một động tác vô cùng nhỏ thì người đàn ông kia đã mở miệng hỏi.

Cô vội vàng dừng bước, xoay người lại, khúm núm nói: “Dạ đúng vậy.”

Người đàn ông cao quý kia rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, dùng một ánh mắt không rõ ý tứ nhìn Hàn Mộc Tâm: “Cô tốt nghiệp trường nào?”

“Tôi không... tôi chưa có đi học đại học...” Hàn Mộc Tâm không dám nhìn thẳng Sở Trạ Đông mà cúi gầm đầu xuống.

“Khó trách!” Ngữ điệu của Sở Trạ Đông giống như bưng bình: “Ngày mai cô xuống phòng tài vụ lĩnh một tháng lương đi.”

“Tổng... tổng giám đốc?” Hàn Mộc Tâm vội vàng ngẩng đầu lên, hai con mắt to tròn, đen láy mở to, nhiễm một tầng hơi nước trong suốt.

Hừ!!! Ai bảo cô dám ném mặt mũi của tập đoàn HC vào mấy quán ăn ven đường. Cô cứ về nhà rồi ăn luôn cô đi!

Sở Trạ Đông cầm tài liệu đến gần Hàn Mộc Tâm: “Cũng không phải vì cô không có thành tích cao, tôi luôn là người thưởng phạt phân minh. Chỉ cần một sai lầm nhỏ của cô cũng có thể mang đến cho công ty tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Nếu dựa vào trình độ hiện tại của cô, bảng báo cáo này cũng không hẳn là tệ, đáng tiếc... sai chính là sai, cô phải vì sai lầm của mình mà bồi thường.”

Sở Trạ Đông nói xong liền để báo cáo xuống bàn làm việc rồi nói tiếp: “Cô đi ra ngoài đi.”

Giọng nói vô cùng lạnh lùng, một chút tình cảm cũng không hề có.

Hắn cho rằng Hàn Mộc Tâm nhất định sẽ cầu xin hắn tha thứ. Dù sao có biết bao nhiêu người mơ ước có thể được vào tập đoàn HC làm việc.

Không nói đến chuyện tiền lương vô cùng cao, mà còn là vì mặt mũi.

Đặc biệt là những người thuộc tầng lớp trung bình như Hàn Mộc Tâm.

Một tháng hơn một tiền lương. Hắn dám đảm bảo rằng cô sẽ không bao giờ tìm được một nơi thứ hai ở B Thị.

Thế nhưng... cô lại quay người bỏ đi thật???

Sở Trạ Đông nhìn bóng lưng khẽ lung lay của Hàn Mộc Tâm mà cả khuôn mặt của hắn đều đen lại!

Cô gái này...

Tiền lương hơn một vạn một tháng đấy... cô ta không biết tranh thủ sao?

Không phải hoàn cảnh của cô rất khó khăn sao? Cô ta không cần một vạn này sao?

Hay là... cô ta đã có bạn trai nên không sợ gì nữa?

Cô ta muốn cùng bạn trai sinh con dưỡng cái, sau đó yên tâm ở nhà làm một bà chủ sao?

Vừa nghĩ đến chuyện sinh con dưỡng cái, tâm của hắn liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Khoan đã!”

“Dạ!” Hàn Mộc Tâm quay đầu lại, ngơ ngác nhìn Sở Trạ Đông: “Tổng giám đốc, có chuyện gì ạ?”

“Niệm tình đây là lần đầu tiên cô vi phạm, nhưng lần sau không được phạm phải nữa.”

“Dạ?”

“Dạ cái gì mà dạ!” Về mặt Sở Trạ Đông vô cùng bức mình: “Cô đến kia ngồi xem lại xem rốt cuộc cô đã sai ở đâu rồi chỉnh sửa lại cho đúng. Sau đó đưa lại cho tôi.”

“Dạ!”

Hàn Mộc Tâm cầm tài liệu đến ghế sa lon mà hắn chỉ rồi ngồi xuống. Sở Trạ Đông cũng trở lại ghế Tổng giám đốc của hắn. Ước chừng thời gian qua được khoảng ba phút thì hắn đột nhiên hắt xì: “Tại sao lại có mùi ối ở đây?”

Hàn Mộc Tâm sợ sệt vội vàng nói: “Là tôi... tôi mới vừa ăn lẩu cay Tứ Xuyên.”

“Lẩu cay Tứ Xuyên?” Sở Trạ Đông nhíu mày, bộ dáng vô cùng khó chịu: “Không phải tôi ghét cô, chỉ là gần đây mũi của tôi không được thoải mái. Bên trong có nhà vệ sinh, cô vào đó tắm đi rồi ra làm tiếp.”

“Sao...?” Hàn Mộc Tâm tự động lấy hai tay ôm lấy ngực của mình.

“Về mặt của cô như vậy là có ý gì?” Sở Trạ Đông quăng cho cô một ánh mắt khinh bỉ, nhìn cả người cô từ cao xuống thấp: “Khẩu vị của tôi cũng không có nạng như vậy.”

Những quán ăn ven đường như vậy mà cô ta có thể đi ăn được, lại còn ăn nhiều nữa. Cô không sợ cái bụng nhỏ của cô tiêu hóa không được sao?

Còn cái người đi cùng cô mà cô gọi là bạn trai kia...

Nhìn gương mặt mang theo cặp kính to như vậy, hẳn suy nghĩ có khi nào cô bị cận thị nặng đến mức sắp mù rồi hay không?

Không phải cô và Từ tây là chị em sinh đôi sao? Tại sao ánh mắt của cô gái này lại kém đến như vậy?

“Sao còn không đi mau?” Sở Trạ Đông thấy cô vẫn còn ngơ ngác nhìn mình nên bức bối nói: “Có phải cô muốn tôi ngày càng khó chịu hay không?”

“Không không...” Hàn Mộc tâm vội vàng đứng lên, khi mới đi được hai bước thì cô bỗng dừng quay đầu lại: “Nhưng... Tổng giám đốc, nếu tôi không thay quần áo thì có phải mùi này vẫn còn hay không?”

Sở Trạ Đông đứng dậy, đi vào phòng nghỉ bên cạnh. Khi hắn trở ra thì trong tay hắn cầm thêm một cái áo sơ mi nam trắng tinh.

Hắn làm ra một động tác vô cùng tiêu sái ném cho cô: “Trong tủ còn có bàn chải đánh răng mới. Cô cũng phải đánh răng cho sạch sẽ đi.”

“Dạ!!!”

Khi nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, hai hàng lông mày của Sở Trạ Đông mới dần ra.

Thật là đáng đời, ai bảo cô dám mặt mũi của HC vào mấy quán ăn ven đường, ai bảo cô đi ăn lẩu cay Tứ Xuyên!

Khoảng hai mươi phút sau, tiếng nước chảy trong nhà tắm ngừng lại. Sở Trạ Đông vội vàng thu hồi lại ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cửa nhà tắm, tiện tay cầm một bài báo cáo vụng về già bộ xem. Khi hắn đọc kỹ thứ mình đang cầm trên tay thì cả mặt liền đen lại.

Tại sao ư? Tại vì vừa rồi hắn quá vội mà cầm ngược cả bài báo cáo, nhưng may mắn là cô gái gốc kia chưa có đi ra, nếu không thì chắc hắn sẽ bị mất mặt đến chết mất.

“Àm...”

Đột nhiên từ trong phòng tắm truyền ra một tiếng vang thật lớn, kèm theo đó còn là một thanh âm kêu rên đau đớn.

Cô ta đang giờ trò quý gì vậy?

Sở Trạ Đông bước nhanh đến nơi phát ra âm thanh, nhưng khi đến trước cửa phòng tắm thì hắn lại đột nhiên dừng lại.

Hắn đang đi đâu vậy?

Chỉ là một nhân viên bé nhỏ ngã xuống đất mà thôi, còn hắn chính là một tổng giám đốc, chuyện nhỏ như vậy còn cần hắn quan tâm sao?

Xoay người bước đi...

Không phải!

Chính hắn là người bảo cô ta đi tắm, nếu như cô ta té ra đó, lại có mệnh hệ gì, thì chẳng phải hắn phải gánh cái tội này sao?

Cái này không phải là hắn nói hắn không giết Bá Nhạc, nhưng Bá Nhạc lại vì hắn mà chết sao?

Sở Trạ Đông lại xoay người, tay đặt lên tay nắm cửa cánh cửa.

Không phải!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 72.2

Cô nam quả nữ, nếu như cô không mặc quần áo thì sao đây?

Cô có thể nghĩ rằng hắn có mưu đồ bất chính với cô không?

Xoay người lần nữa...

Đợi chút!

Lâu như vậy cũng không thấy có tiếng động nào phát ra, sẽ không phải...

Cứ như thế vài lần, trong tâm trạng hồi hộp, tay Sở Trạ Đông cũng chạm được đến cánh cửa, cô vừa mới nắm lấy tay cầm cánh cửa, còn chưa kịp mở, cánh cửa đã được ai đó mở ra từ bên trong.

Bốn mắt nhìn nhau...

thình thịch thình thịch...

Sở Trạ Đông cảm nhận được trái tim mình đang nhảy lên loạn nhịp.

Sau khi cô tắm xong, đầu tóc vẫn còn ướt, vài giọt nước theo lọn tóc tí tách rơi xuống, cô không có đeo kính mà cầm ở trên tay, để lộ ra một đôi mắt đang ngập nước như sương mù bao phủ.

Mặc trên người chiếc áo sơ mi của hần, bởi vì chiều cao của hai người khác xa nhau, cô mặc chiếc áo sơ mi vào người giống như chiếc váy trắng dài đến tận đầu gối...

Cô không mang giày, vì vậy để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn.

Đôi chân kia, đang luống cuống xoắn xuyết lại với nhau, từng nhịp, giống như giẫm nát trái tim Sở Trạ Đông...

Rầm!

Cổ họng Sở Trạ Đông lên xuống nhấp nhô, không được tự nhiên dòi tằm mắt:

"Cô không sao chứ?"

Tiếng nói phát ra, thế nhưng lại không được tự nhiên.

"Không có, không có việc gì..." Hàn Mộc Tâm thấp giọng trả lời.

Sở Trạ Đông gật đầu: "Ừ, tiếp tục công việc!"

Nói xong hần xoay người, chờ hần ngồi xuống, ngẩng đầu lên thấy cô đang chậm chạp bước tới bên ghế sofa, lông mày hần lúc này nhíu lại: "Đây là cô nói không có việc gì sao?"

Chẳng biết tại sao, lúc này hần có chút giận giữ!

Tay đỡ eo, chân khép lại còn gọi không có việc gì, có phải hay không té chết mới gọi là có việc?

"Là, là không cần thận té một chút, tôi không có, không có chuyện gì, có thể chịu đựng nổi, tôi sẽ không làm chậm trễ công việc!" Hàn Mộc Tâm khoa chân múa tay chứng minh mình nói là sự thật, lấy tốc độ nhanh nhất đến bên chiếc ghế sofa.

Ngay tại lúc này, khoảng cách đến ghế sofa chỉ còn vài bước, đột nhiên dưới chân cô lão đảo một cái, cả người đều hướng phía trước ngã xuống...

Không có đau đớn như trong dự tính, người mình cũng không có chạm mặt đất, ngược lại ngã vào một cái ôm ấm nóng, đem cô vây quanh xít xao.

Khẽ chớp nhẹ lông mi, cô mở mắt ra, đập vào mắt mình là khuôn mặt Sở Trạ Đông ngũ quan tinh tế như được cắt gọt tỉ mỉ, quả thật rất được ông trời ưu ái...

Người trong lòng hương hương mềm mại, bao phủ thần kinh Sở Trạ Đông.

Cô gái này hóa ra cũng giống như Hàn Tử Tây, đều thuộc dạng phụ nữ quyến rũ.

Trước sau lời lôm, nhất là hai khối trước ngực thật mềm mại, chạm vào lồng ngực của hần, động tác thân mật như thế mỗi một lần hô hấp hai người dường như đều cùng nhau, lên xuống dòn dập, một hồi tê dại, bụng dưới liên nôi lên trận kích thích...(khụ.. Mún còn nhỏ a..*che mắt*)

Sở Trạ Đông cũng không biết, khi mình nhìn thấy nàng sắp té ngã , tại sao phải khẩn trương như vậy, cơ hồ không kịp nghĩ ngợi liền vọt chạy về phía cô .

Trong nháy mắt đó, hần không cần suy nghĩ, hết tất cả đều là tự động .

Tròng mắt đen thâm thúy chống lại đôi mắt của cô gái trong lòng vẫn còn đang sợ hãi.

Trong đôi mắt ngơ ngác ngẩn nước kia của cô, hấn thấy ảnh ngược của khuôn mặt mình.

Hấn rõ ràng trông thấy, giờ phút này trên mặt của chính mình, hiện lên nét lo lắng.

Bỏ qua những nghi hoặc trong lòng, nghĩ muốn lừa mình dối người đều có chút khó khăn.

Đã biết rõ cô không phải là Hàn Từ Tây, tại sao phải lo lắng cô?

Không đúng, coi như là Hàn Từ Tây, cũng sẽ không lo lắng a!

Hấn chán ghét Hàn Từ Tây, hơn mười sáu năm qua, không phải sao?

Làm sao sẽ lo lắng cho cô đây?

Giống như đột nhiên hoàn hồn, hấn đẩy cô như đang đẩy củ khoai lang nóng phồng tay, động tác thật không dịu dàng.

Hàn Mộc Tâm xuất phát theo bản năng, thuận tay kéo hấn lại cánh tay...

Sau đó sau đó, cuối cùng cuối cùng...

Hai người tư thế quả thật có chút mờ ám khiến người ta liên tưởng đến cảnh....

Hàn Mộc Tâm nằm ở trên sàn, Sở Trạ Đông nằm ở trên người cô.

"Tổng, tổng giám đốc, tôi xin xin lỗi..." Hàn Mộc Tâm lấp bắp nhìn người đàn ông ở trên mình: "Tôi, tôi không phải cố ý..."

Sở Trạ Đông mặt đen lại không nói lời nào.

Cô gái này...

Cô gái này...

Cô gái này...

Cố ý hay vô ý đều không thể truy cứu, hấn...

Muốn ăn cô!

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu hấn!

Nhất là khi nhìn thấy đôi môi anh đào kia đang mấp máy, hấn nghĩ muốn hôn lên.

Con người đen càng ngày càng sâu, hấn dùng hai tay ôm lấy mặt của cô: "Xuyt!"

Hàn Mộc Tâm kinh ngạc với suy nghĩ của mình, không dám nói tiếp.

Chính là ánh mắt nai con đang ngơ ngác của cô, làm cho lí trí còn sót lại của Sở Trạ Đông hoàn toàn biến mất.

Con người sáng quắc, không hề chớp mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt của cô đang ửng hồng, duỗi ngón tay ra, từng chút chạm nhẹ.

Hàn Mộc Tâm bởi vì hấn chạm đến, cả người run nhẹ.

Hơi thở mập mờ, lưu chuyển ở giữa hai người.

Sở Trạ Đông nhìn cô gái dưới thân, ánh mắt càng ngày càng mê ly, cũng càng ngày càng...

Lưu luyến!

Đúng!

Chính là cảm giác như thế.

Giống như người dưới thân là người yêu của hấn, ánh mắt như vậy, có thể đem người chìm chết trong đó.

"Tiểu Tây..."

Hai chữ này, không bị khổng chế từ giữa cánh môi mỏng bật ra: "Tiểu Tây..."

Từng tiếng, tình cảm thật sâu đậm...

Đồng tử Hàn Mộc Tâm bỗng nhiên co rút lại, một tia phức tạp nhanh chóng xẹt qua.

Gương mặt tuần tú dần dần tiến tới gần, gần đến nỗi hô hấp của hai người, đều không phân biệt rõ là của ai ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 73.1 : Không cần đuổi tôi đi.

Khoảng cách mặt càng ngày càng gần, môi chỉ thiếu chút xíu nữa liền dán lên, tình hình hết sức căng thẳng, đúng lúc này...

Điện thoại vang lên.

Là lão phu nhân gọi tới, muốn hấn lập tức trở về nhà!

Sở Trạm Đông khi về đến nhà. Khuôn mặt tối sầm lại, không vì gì cả, chỉ vì...

Hấn rõ ràng, rất rõ...

Đây không phải là Hàn Từ Tây, nhưng hấn thiếu chút nữa lại...

Nếu không phải là cú điện thoại của bà nội gọi tới đúng lúc, hấn thật sự có khả năng...

Người giúp việc nói cho hấn biết, lão phu nhân ở trong phòng chờ hấn.

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Là Đông tử sao?"

"Đúng vậy bà nội!"

"Vào đi!"

Đẩy cửa đi vào, liền thấy lão phu nhân đang ngồi ở trên giường lấy tấm hình chụp cha mẹ hấn lau chùi.

Sở Trạm Đông biết rõ, đây là lão phu nhân bắt nắn việc hấn không cùng Mộ Cần Du đi làm giấy chứng nhận kết hôn.

Hấn đi tới ngồi bên cạnh bà nội, cầm lấy ảnh trong tay người rồi tiếp tục thao tác mà bà đang làm.

Lão phu nhân nhìn gò má của cháu nội, đầy mắt tràn đầy vẻ đau xót, thở dài một hơi rồi nói: "Cháu còn có một người cô, lúc ấy tuổi còn nhỏ hấn là không còn nhớ rõ đi?"

Đôi mắt sâu thẳm của Sở Trạm Đông nhìn về phía lão phu nhân: "Cô?"

"Ừ!" Lão phu nhân gật đầu: "Bởi vì đủ loại nguyên nhân, ta đã hại cô ấy, nhưng mà cô ấy còn có sinh ra một bé gái, cũng là em họ của cháu, cùng độ tuổi với Tiểu Tây, chỉ tiếc đến bây giờ bà nội vẫn chưa tìm được con bé."

"..." Lão phu nhân làm sao đột nhiên lại nói với hấn những chuyện này đây?

"Biết tại sao ta lại bắt cháu cưới Tiểu Tây làm con dâu nuôi từ bé không?" Lão phu nhân hỏi.

"Bởi vì người coi bói đã nói qua, cô ấy có bất tự cùng cháu tương xứng, có thể bảo vệ cháu sống lâu trăm tuổi!" Lúc ấy lão phu nhân đã nói như thế.

Khi đó tuổi còn nhỏ, hấn chỉ cảm thấy, lão phu nhân quá cổ hủ mê tín. Lại cho rằng một đứa ăn xin do tránh trời mưa chạy ngược lên lại có thể bảo vệ hấn sống lâu trăm tuổi, nói ra chỉ khiến mọi người trêu đùa.

Cho đến hai năm trước, lúc Hàn Từ Tây qua đời không lâu. Hấn uống rượu quá nhiều khiến dạ dày xuất huyết phải nằm viện kiểm tra sức khỏe. Hấn mới biết được, thì ra bên trong cơ thể mình lại ẩn dấu một loại bệnh độc đáng sợ.

Không trách được lão phu nhân luôn thay hấn đi cầu xin nhiều bùa bình an như vậy, thì ra là người đang lo lắng cho thân thể của hấn liệu có thể hay không đi qua được cái ngưỡng cử ba mươi tuổi.

"Đứng!" Lão phu nhân cầm lấy tay cháu nội, thả ở lòng bàn tay: "Người coi bói nói, trong mệnh cháu thiếu nước, chỉ cần tìm người có ngũ hành thuộc thủy, nhất định có thể bảo hộ cháu chu toàn."

Mà gặp phải Tiểu Tây chính là ý trời, lại vừa vặn mưa xuống lớn như vậy, ta liền cho rằng Tiểu Tây chính là quý nhân mà số mệnh đã an bày, cho nên mới buộc cháu cưới nàng làm con dâu nuôi từ bé.

Chỉ tiếc...

Biết ta vì cái gì, liên tục không có buộc cháu cùng Tiểu Tây làm vợ chồng chân chính, thậm chí hai năm trước sau khi bái phát trở lại còn muốn chia rẽ các cháu không?"

"Bà nội cho rằng cô ấy là người con gái của cô?" Không trách được thái độ lại thay đổi nhanh như vậy.

"Không phải là cho rằng, mà là có chứng cứ vô cùng xác thực!" Ánh mắt của lão phu nhân thống hận vô cùng: "Lúc ấy phái người đi tìm đứa bé ấy, lại truyền về tin tức, nói Tiểu Tây chính là em họ cháu."

Làm sao có thể chứ?

Con bé với cô của cháu lớn lên không hề giống a!

Tuyệt đối không có điểm nào giống!

Đúng là sự thật nhưng mà, kết quả giám định của con bé cùng ta lại có quan hệ họ hàng!"

"..." Con người đen bỗng nhiên nheo lại, một đạo hàn quang quét qua: "Có người âm thầm giờ trò!" Tiếng nói vui mừng tựa như cây cỏ ngập tràn sắc xuân.

"Ừ!" Lão phu nhân gật đầu: "Có người không nghĩ cháu sống sót, cho nên đang âm thầm thao túng hết thảy, cho ta tin tức như vậy, để khiến ta cho rằng Tiểu Tây với cháu là anh em họ, tiếp tới để cho cháu không có con nối dòng."

Khi biết được cháu cùng tiểu Tây là anh em họ, ta cũng đã nghĩ tới muốn cho hai đứa ly hôn.

Nhưng là...

Dùng lý do gì đây?

Tiểu Tây cho tới bây giờ chưa từng làm qua chuyện gì có lỗi với cháu, ngược lại là cháu liên tục có lỗi với người ta, như vậy đối với con bé quá không công bằng.

Hơn nữa...

Ta cũng vậy không bỏ được nó!

Nếu ly hôn với cháu, con bé nhất định sẽ rời khỏi Sở gia, nhưng đây chính là cháu ngoại của ta a, là cháu gái duy nhất bên ngoại, ta vừa không bỏ được cháu, cũng không bỏ được con bé, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt của ta.

Ta lại không thể nói cho con bé biết chân tướng, tại Sở gia mà cứ như vậy nói ra, ta sợ hãi tiểu Tây không chịu tha thứ ta, dù sao người cô của cháu, thực sự là vì ta mà chết.

Ta liên tục ôm hi vọng hai đứa vĩnh viễn cũng sẽ không sinh ra tình cảm.

Dù sao cháu cũng chán ghét con bé như vậy, mà ta cũng từng hỏi qua nhiều lần con bé đối với cháu cũng không có loại cảm giác kia.

Lúc trước ta cũng không biết, bệnh độc trong cơ thể của cháu có thể dùng quá trình di truyền máu để khắc chế, nếu không cũng sẽ không lãng phí nhiều năm như vậy.

Không nghĩ tới...

Nếu như khi đó không phải là nghĩ đến hai đứa có liên hệ máu mủ, nói không chừng con hai đứa..."

Khóe mắt lão phu nhân ngấn lên dòng lệ.

"Bà nội..." Sở Trầm Đông lấy tay giúp bà lau sạch: "Bà nội có thể nói cho cháu biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không, vì cái gì trong cơ thể của cháu lại mang theo cái loại bệnh độc đó?"

"Chuyện này nói rất dài dòng, về sau bà nội sẽ từ từ nói lại cho cháu biết, chuyện cháu cần làm ngay bây giờ chính là nhanh chóng cùng tiểu Du kết hôn đi..."

Lão phu nhân nắm thật chặt tay của Sở TrạĐông: "Đông tử, tiểu Du muốn dẫn cục cung rời đi Sở gia. Con bé không thể rời đi, nhất là cục cung, tuyệt đối không thể để rời đi, nếu không chờ đến lúc bệnh độc hoàn toàn tái phát, không có cục cung, cháu sao có thể toàn mạng đây!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 73.2

Hắn sẽ chết sao?

Nghĩ đến đó, Sở TrạĐông vội vàng tìm Tư Mã Hạo để thực hiện một cuộc kiểm tra tổng quát.

Tại phòng làm việc của Tư Mã Hạo...

"Cách thời gian phát tác hoàn toàn còn bao nhiêu lâu?"

Tư Mã Hạo đưa cho Sở TrạĐông một chai nước, sau đó ngồi xuống ghế đối diện.

"Cậu cũng biết đây là một loại virus có cấu tạo vô cùng phức tạp. Cũng giống như ngũ hành có năm loại nguyên tố vậy, tương sinh tương khắc với nhau, cho nên tôi không thể rút dây động rừng được. Thời gian cụ thể khi nào virus này phát tác tôi cũng không thể nói trước được. Ngay cả thầy của tôi cũng chưa từng gặp qua loại virus này, còn phương pháp điều trị thì thầy tôi đang nghiên cứu."

"Tôi có thể vượt qua được năm nay hay không?" Sở TrạĐông lấy tay vuốt lên chai nước, giọng nói đều đều: "Phải qua năm nay mới có thể..."

"Cậu nói cái gì vậy?" Tư Mã Hạo nhíu mày nói: "Bây giờ cậu đã có một đứa con trai, cậu muốn chết cũng không chết được đâu!"

"Phải không?" Sở TrạĐông khẽ nhếch mép, lại đột nhiên chuyển đề tài: "Cậu có biết tại sao lúc đó bà nội lại ngăn cản chuyện của tôi với Hàn Tử Tây hay không?"

"Không phải Sở lão phu nhân nói là đang thử cậu sao?" Tư Mã Hạo kinh ngạc hỏi.

"A..." Sở TrạĐông cười khẽ: "Không biết ai lại đi nói cho bà nội rằng tôi và Hàn Tử Tây là anh em họ!"

"..."

"Không phải cậu cũng thấy rất kinh ngạc sao?" Đôi mắt của Sở TrạĐông lạnh lùng mà trong trẻo giống như vầng trăng ngày rằm. "Anh em họ, điều này rất có ý tứ!"

"Đông Tử..." Tư Mã Hạo nhíu mày: "Cậu muốn làm gì?"

"Không phải đã rất lâu chúng ta không có chơi trò nào thú vị rồi sao?" Đột nhiên Sở TrạĐông dùng sức, cái chai nước trong tay đã bị hắn nghiền răng bóp méo, chất lỏng trong chai tràn ra ngoài, chảy dọc xuống theo ngón tay của hắn: "Nếu muốn cái mạng của Sở TrạĐông này cũng được, nhưng trước hết hẳn phải tôi chơi đùa vài trận mới được!"

"Tôi sẽ đi liên lạc với Lê, Thần và Hoàng." Tư Mã Hạo bình tĩnh nói.

"Ừ!" Sở TrạĐông không nói gì thêm mà gật đầu.

***

Mộ Căn Du vẫn luôn chờ Sở TrạĐông đến tìm mình.

Cuối cùng thì Sở TrạĐông cũng đến, nhưng anh đến vào buổi chiều ngày thứ ba kể từ lúc cô náo loạn bỏ nhà đi.

Cô đã cho rằng... lần này anh tới là để giữ cô ở lại, dù sao trong tay cô còn giữ đứa nhỏ làm tiền đặt cược, nhưng ai biết anh lại...

"Anh..."

Mộ Căn Du không thể tin được những điều mình vừa mới nghe được. Sở TrạĐông... anh... anh nói cái gì?

"Tôi đã chuẩn bị xong trực thăng, em dọn dẹp một chút đi!"

Mộ Cẩn Du đang ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, trong lòng cô đang ôm lấy đứa bé vẫn đang ngủ say. Sở Trạ Đông đứng trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống. Lời nói vừa rồi của hắn thay vì là lời hỏi thăm thì không bằng nói đó là lời thông báo!

Ý tứ của anh đã biểu đạt rất rõ ràng rồi! Không phải sao?

Anh không muốn cưới cô! Anh muốn cô rời khỏi chỗ này!

Tại sao lại như vậy?

Anh không muốn cô... vậy chẳng lẽ ngay cả con trai anh cũng không muốn sao?

“Con trai của em... em có thể đưa con đi theo sao?” Mộ Cẩn Du cẩn thận thăm dò: “Con còn nhỏ không thể xa em được, mà em cũng không thể rời xa con!”

“Được!” Sở Trạ Đông gật đầu: “Bên kia tôi đã thu xếp ổn thỏa, em không cần mang quá nhiều đồ!”

“Anh cũng sẽ đi chứ?” Mặc dù Mộ Cẩn Du biết mình hỏi ra như vậy sẽ tự rước lấy nhục nhã, nhưng là cô không thể tiếp thu nỗi đau kích này.

“Tôi sẽ không đi!” Sở Trạ Đông nói tiếp: “Về sau sẽ chỉ có em cùng con trai cô. Đương nhiên nếu em cảm thấy cô đơn, hoặc gặp được người nào thích hợp thì cũng có thể...”

“Anh...”

Hai tròng mắt của Mộ Cẩn Du đã đỏ hoe, lớn tiếng nói: “Ồ trong mắt anh tình yêu của em rẻ tiền như vậy sao? Rời xa anh rồi, em có thể vì cô đơn mà tùy tiện tìm một người đàn ông khác hay sao?”

“Tôi ở bên ngoài chờ em!” Sở Trạ Đông không trả lời câu hỏi của Mộ Cẩn Du mà xoay người rời đi.

“Anh...”

Mộ Cẩn Du vội vàng chạy tới ngăn bước chân của hắn, hai mắt đã trào dâng nước mắt: “Anh, em sai rồi, em biết em sai rồi, em sẽ không kết hôn với anh, đời này em cũng sẽ không kết hôn với anh, cầu xin anh đừng đuổi em đi...”

Đứa bé trong lòng Mộ Cẩn Du bị đánh thức nên cũng bắt đầu khóc oa oa. Mộ Cẩn Du đưa con đến trước mặt Sở Trạ Đông: “Con trai cũng không bỏ được ba ba, cũng như em không thể bỏ được anh...”

Người con gái trước mặt hắn trẻ đẹp như vậy, lại còn vì hắn mà phải làm một người mẹ, mà hắn lại...

Hai mắt Sở Trạ Đông từ từ nhắm lại, mặt không đổi sắc nói: “Từ từ rồi sẽ quen!”

“Anh...” Bởi vì những lời này của hắn mà Mộ Cẩn Du đang khóc vô cùng thê lương cũng phải dừng lại: “Anh nở nhẩn tâm như vậy sao?”

“Đau dài không bằng đau ngắn!” Sở Trạ Đông nhìn Mộ Cẩn Du với một ánh mắt không có một chút tình cảm nào: “Tôi không thể cho em thứ mà em muốn, cả đời này cũng không thể cho được!”

“Em không cần, cái gì em cũng không cần...” Mộ Cẩn Du lắc mạnh đầu: “Em sẽ không cần anh kết hôn với em, cũng không cần tình cảm ca vôi của anh, em chỉ cần được ở bên cạnh anh. Điều này cũng không được sao?”

Cô hèn mọn như vậy, có phải anh nên cảm động không?

Cái gọi là đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết cục, chính là tình cảnh hiện giờ của Mộ Cẩn Du.

Cô vô cùng hối hận, sớm biết sẽ thế này thì cô đã không trói buộc anh như vậy!

Hiện tại thì tốt rồi, cuối cùng cô cũng đi đến bước cuối này!

Sở Trạ Đông khẽ thở dài, lấy tay lau nhẹ đi nước mắt trên khuôn mặt Mộ Cẩn Du, duỗi cánh tay dài ôm hai mẹ con cô vào trong lòng.

Mộ Cẩn Du tựa vào trong vòng tay ấm áp của hắn, nước mắt lại càng tuôn trào dữ dội: “Anh... đừng đuổi em đi, em không ép buộc anh nữa. Cho dù em không danh không phận cũng sẽ không bao giờ oán hận anh nữa đâu. Anh để cho em ở lại bên cạnh em được không? Anh để cho con trai của chúng ta khi lớn lên có ba cùng có mẹ, được không?”

Sở Trạ Đông vỗ nhẹ lên lưng cô, sau đó lại đẩy cô ra, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống trán của cô. Đôi môi mỏng của hắn cũng từ từ mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 74.1. Gặp lại con!

"Ngoan, nghe lời!"

Bởi vì vừa được Sở Trạm Đông hôn mà một lần nữa Mộ Cẩm Du đẩy lên hi vọng, nhưng ba chữ kia lại như một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu cô.

Mặc dù giọng nói của Sở Trạm Đông nhẹ nhàng, nhưng lại không hề có độ ấm. Nói xong, hắn không chút lưu luyến nào buông hai mẹ con Mộ Cẩm Du ra, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng không thèm quay đầu lại.

Mộ Cẩm Du giống như đã bị trúng thần chú cố định, sững sờ đứng yên, thật lâu sau cũng chưa có cử động. Ngay cả đứa nhỏ trong lòng đang lớn tiếng khóc thét mà cô cũng giống như không nghe thấy gì.

Nếu như không phải đôi mắt của cô trống rỗng, không có một giọt lệ thì cũng không khác người chết là bao.

Hai năm qua cô luôn chờ đợi chỉ vì muốn nghe được câu “Ngoan, nghe lời” kia sao?

"Ha ha ha ha..." Trong phút chốc, Mộ Cẩm Du giống như đã bị điên mà cười thành tiếng: "Sở Trạm Đông, anh thật sự rất tàn nhẫn!"

Không ai có thể đoán được tâm tình cô lúc này!

Cố gắng hơn hai năm. Kết quả là cái gì cũng không đạt được, thậm chí ngay cả ước muốn được ở lại bên cạnh hắn cũng không thể được...

"Sở Trạm Đông, nếu không thể yêu tôi... vậy thì tại sao trước đây lại dây dưa với tôi?"

Nếu lúc trước hắn không đối với cô cực kỳ tốt thì cô cũng sẽ không nhanh như vậy đã giao trái tim đã bị đánh cắp cho hắn, và cô cũng sẽ không vì hắn mà biến thành bộ dạng như bây giờ.

Lão phu nhân ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng khóc của Mộ Cẩm Du, nhưng bà không thể làm gì được.

Bà cũng không hề nghĩ tới cháu nội của mình lại có quyết định như vậy, hiểu rõ bản thân...

Thôi thôi, cháu nội tự có sắp xếp. Bà cũng không cần biết nhiều như vậy.

***

"Đến tận nơi tiền Mộ Cẩm Du đi, xem ra Sở Trạm Đông lần này động tâm với cô thật rồi!"

Trên màn hình lớn là 1 người đàn ông mang mặt nạ, ngón tay đang kẹp thuốc lá, mặt nạ màu bạc ở dưới ánh đèn chiếu rọi bóng làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Đối diện với màn hình, người ngồi trên ghế salon là một người phụ nữ, cũng chính là...

Hàn Mộc Tâm!

Không, chính xác mà nói thì người phụ nữ này là người đã chết hai năm trước: Hàn Tử Tây!

"Cô nghĩ thế nào?" Người đàn ông lơ đãng hỏi: "Cảm giác của cô đối với Sở Trạm Đông có còn giống lúc trước không?"

Hàn Tử Tây không đáp mà hỏi lại: "Bất Hối đâu?"

"Á!" Người đàn ông cười khê: "Gấp cái gì, tôi đã nói cho cô gặp con trai cô thì tôi sẽ cho cô gặp. Cô nôn nóng như thế, thật giống như tôi là người không giữ chữ tín."

Người đàn ông này chính là người lợi dụng em gái của Hàn Tử Tây để khống chế cô trong suốt mười sáu năm cô ở nhà họ Sở.

Và cũng vào hai năm trước, người đàn ông này đột nhiên lại xuất hiện, lợi dụng Bất Hối, buộc Hàn Tử Tây phải trình diễn tiết mục mang súng điện cường trả thù Sở Trạm Đông.

Đã qua hai năm kể từ lúc xa Bất Hối, Hàn Tử Tây chưa được gặp đứa con trai bảo bối của mình một lần.

Người đàn ông này còn đáng sợ hơn cả Sở Trạm Đông!

Dường như hết thảy mọi thứ đều nằm ở trong tay hắn.

Hơn hai mươi năm, Hàn Tử Tây chưa một lần nhìn thấy diện mạo thật của hắn, ngay cả giọng nói thật của hắn cũng đã được thay đổi.

Lúc mới biết vài năm, ngay cả người đeo mặt nạ này cô cũng chưa từng thấy qua.

Nhưng cô biết mục đích của người đàn ông này là muốn có được loại virus trong cơ thể của Sở Trạm Đông, hơn nữa là virus đã đến thời kỳ phát bệnh.

Trong màn hình, người đàn ông khẽ đập thuốc lá trong tay, trên các ngón tay có đeo găng tay da màu đen, hai ngón tay đặt ở dưới cằm chuyển động qua lại.

"Lần này nhiệm vụ của cô đã hoàn thành, tôi sẽ cho phép cô gặp Bất Hối một lần, nó đang ở phòng khách chờ cô đấy."

"Cảm ơn, tôi đi trước!"

Người đàn ông vừa dứt lời, Hàn Tử Tây liền lập tức đứng dậy, giống như ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt người đàn ông kia một lần.

Đúng vậy...

Là cô không muốn liếc mắt ngay cả một lần.

Người đã dùng em gái cùng con trai của cô uy hiếp cô, không ngừng đe dọa người đàn ông mà cô yêu, dựa vào cái gì mà cô phải cho hắn sắc mặt tốt.

Đương nhiên cô cũng biết với tính cách này của cô sẽ khiến cho người đàn ông đó khó chịu, có thể sẽ khiến cho em gái cùng Bất Hối bất lợi nhưng hắn sẽ không dám.

Bởi vì cô vẫn còn giá trị sử dụng đối với hắn!

Bây giờ hắn phải tìm cách kiềm chế tính cách của cô, bởi vì hắn biết rõ nếu dồn cô đến bước cuối cùng thì cùng lắm cô sẽ cá chết lười rách.

Chờ đợi hai mươi năm, khi thấy sẽ đạt được mục đích một cách dễ dàng, hắn sẽ không buông tha!

Hắn ta quả nhiên không thích tính cách này của Hàn Tử Tây.

Một người phụ nữ không còn cái gì mà vẫn có thể tự tin như thế, thật đúng là...

Đôi mắt hoa đào dưới mặt nạ khẽ nheo lại, hắn lên tiếng: "Cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi."

Hàn Tử Tây đứng lại nhưng không quay người, đưa lưng về phía người đàn ông nói: "Anh cứ yên tâm, trong thời gian quy định tôi sẽ giao cho anh thứ mà anh cần."

Nói xong, Hàn Tử Tây lại một lần nữa cất bước nghênh ngang rời đi.

Trong thời gian quy định sẽ giao cho tôi sao?

Nói cách khác, cô với Sở Trạm Đông đã không còn cảm giác, cho dù hiện tại hắn vì cô mà điên cuồng?

Người đàn ông đeo mặt nạ rất thương thức những lời này của Hàn Tử Tây, nở nụ cười: "Hàn Tử Tây, hy vọng cô nói được làm được, đừng làm tôi thất vọng."

***

Hàn Tử Tây bước vào phòng, rất nhanh đã tìm thấy 1 cậu bé tóc vàng đang cầm ipad ngồi ở trước mặt cô.

Bước chân Hàn Tử Tây bỗng dừng lại.

Cô cứ thế ở khoảng cách không xa không gần ngắm nhìn cậu bé.

Hai năm, cậu cao lên không ít, kiểu tóc cũng đã thay đổi, không còn là kiểu giống búp bê mà lại là kiểu mốt hiện đại hơi xoắn của một chàng trai.

Trên mặt không còn tròn như trước nữa, gò má nhìn rất đẹp.

Chỉ là, mới hai năm không gặp, nếu như không phải có mái tóc màu vàng kia, nếu ở trên đường, chắc cô cũng không nhận ra được.

Quần ngắn, áo sơ mi trắng, giày da quân dụng nhỏ, quả nhiên là phong cách của người Anh.

Tám tuổi.

Con trai của cô đã tám tuổi rồi!

Cũng đã đẹp trai như vậy, có dáng như vậy, nếu ở trên đường, chắc chắn sẽ khiến nhiều cô gái chết mê chết mệt.

Cũng không biết nó đang chơi cái gì mà nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình như thế, ngón tay thỉnh thoảng nhấn một hai cái, ngay cả cô đứng ở chỗ cách nó không xa như thế mà nó cũng không phát hiện ra.

"Bất Hối!" Hàn Từ Tây dùng nói giọng nói run rẩy gọi tên đứa con trai mình ngày đêm nhớ mong suốt hai năm qua.

Nhưng đứa bé đang trước giống như không nghe được, cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô.

Hàn Từ Tây nhíu mày, đứa nhóc này, chơi cái gì mà chơi đến mức mê mẩn như vậy, ngay cả mẹ ruột gọi cũng không để ý.

Bước thêm một bước, cô lại gọi 1 tiếng: "Bất Hối..."

Lần này rốt cuộc cũng có động tĩnh, cậu nhóc đầu ngẩng lên nhưng vẻ mặt mờ mịt nhìn cô: "Cô là ai?"

"..." Hàn Từ Tây đột nhiên có dự cảm xấu trong lòng, đành thử gọi một lần nữa: "Bất Hối?"

Bất Hối nhăn mày, nhìn xung quanh, thấy ở đây chỉ có hai người, liền chỉ vào mình: "Cô đang gọi cháu?"

"Cô?" Dự cảm xấu đã trở thành sự thật, Bất Hối không nhớ cô.

Biết rõ hôm nay sẽ gặp nó, cô không ngại trang thành Hàn Mộc Tâm mà lại dùng diện mạo thật đi gặp nó, vậy mà nó lại không biết cô, nó gọi cô là cô!

Cổ nén nội tâm phức tạp, Hàn Từ Tây đi đến trước mặt nó, cố gắng khiến cho giọng nói thật bình tĩnh: "Thật ngại quá, cô nhận lầm người vì cháu có nét giống con trai của tôi. Xin hỏi cháu tên là gì?"

Cậu bé bỏ xuống chiếc ipad trong tay, khẽ gật đầu: "Hóa ra là như thế, vậy đứa con trai kia của cô có đẹp trai bằng cháu không?"

"..."

"Sao cô lại không trả lời cháu?" Cậu bé cười khê: "Nếu con trai của cô không có đẹp như cháu, mà cô lại đem cháu nhận nhầm với con trai cô, tức là đang vũ nhục cháu, cô thấy đúng không?"

"Con trai của cô còn đẹp hơn cháu rất nhiều lần." Hàn Từ Tây không biết tại sao lại nói như vậy, tóm lại là cô không thích tính tình Bất Hối như bây giờ, quá kiêu ngạo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 74.2

Không thể phủ nhận rằng qua cách ăn mặc của Bất Hối chứng tỏ người đàn ông kia không hề bạc đãi con trai cô, nhưng tại sao tính tình lại không tốt như vậy?

Lại còn vuốt đuôi tóc sang hai bên, hiện tại Bất Hối mới chỉ tám tuổi, vẫn còn phải đi học nữa chứ!

Còn chuyện Bất Hối không nhận ra cô là bởi vì nó, hay là vì...

"Làm sao có một người đẹp hơn cháu được?" Cậu nhóc bĩu môi nói: "Cô có gì chứng minh được không?"

"..."

"Không có?" Cậu nhóc nhún vai nói tiếp: "Cô à! Lúc nhỏ thầy cô giáo không dạy cô rằng nói có sách mách có chứng sao? Cô không thể nói những chuyện không có căn cứ như vậy được!"

"..."

Hàn Từ Tây bước ra cửa hai bước, sau đó lấy điện thoại ra...

Cô còn chưa kịp ấn xong dãy số thì điện thoại bị một bàn tay bé nhỏ phía sau đoạt lấy và nhanh chóng mở khóa.

Lông mày của Hàn Từ Tây nhướng lên, nhìn điện thoại của mình bị cậu nhóc lật tới lật lui. Giống như không thấy được điều mình đang tìm nên hai hàng lông mày bé nhỏ của cậu nhóc chau lại, thời dài: "Thật sự chỉ là cô mạnh miệng thôi."

Nói xong, cậu nhóc còn tự chọn chế độ chụp ảnh chụp cho mình, liên tục bấm ‘răng rắc răng rắc’ mười mấy tấm. Cậu nhóc còn đặc biệt tạo thành khuôn mặt ngây thơ, chụp một, hai, ba... năm tấm hình liên tục...

Chụp xong lại còn ngắm nhìn một hồi: “Tại sao mình đẹp trai như vậy? Như thế này làm sao người khác sống được đây?”

Rồi sau đó Bất Hối ngoắc ngoắc ngón tay với Hàn Từ Tây “Cô mau đến đây! Hai chúng ta cùng chụp chung! Sau này nếu cô có nói khoác cũng có chứng cứ để lừa người ta.”

Một cậu bé tám tuổi cùng cô đứng chung mới thấy được cậu bé đã cao tới đầu vai của cô rồi.

Hàn Từ Tây đoán Bất Hối cao ít nhất cũng 1m5.

Cậu nhóc ôm lấy vai cô làm cho cô theo lực đó ngồi xồm xuống. Trên mặt Hàn Từ Tây bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, thì ra cái miệng nhỏ nhắn của cậu bé áp vào má cô...

Hình ảnh hai mẹ con ôm nhau kịp lúc được lưu vào điện thoại, thời khắc ấy được ghi lại mãi mãi.

Chụp xong hai người cũng không có phản ứng gì.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Hàn Từ Tây rơi ra, lại rơi vào ngày lần môi bé bỏng của cậu nhóc đang áp vào má cô.

Là hương vị của quá khứ, của sự nhớ lại!

Vành mắt của Bất Hối lúc này cũng đã đỏ nhưng vẫn dán chặt vào mặt cô, làn môi khẽ lay động...

Chỉ chớp mắt không thành tiếng nhưng Hàn Từ Tây có thể nghe được là “Mẹ ơi...”

Hai chữ ấy đã giáng xuống lòng cô một quả chùy nặng ngàn cân.

Hàn Từ Tây vươn tay ôm Bất Hối vào trong ngực thật chặt... thật chặt... làm cậu nhóc có chút khó thở, nhưng nó vẫn không lên tiếng mà chỉ nằm trên vai cô mà gọi “Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi...”

Cậu làm sao quên được mẹ, mẹ là mẹ của cậu. Cậu rất nhớ mẹ, hai năm qua không khi nào là không nhớ.

“Bất Hối!” Giọng nói Hàn Từ Tây run rẩy không còn nghe rõ được “Con là Bất Hối!”

“Mẹ! Mẹ!...” Bất Hối càng ôm chặt eo của cô: “Con rất nhớ mẹ, thật sự rất nhớ!”

Cảm giác của Hàn Từ Tây lúc này giống như từ địa ngục bay đến thiên đàng. Vừa rồi, trong mắt Bất Hối, cô như một người xa lạ hoàn toàn không giống như đang giả bộ, làm cô nghĩ rằng Bất Hối đã thật sự quên mình.

Có trời mới biết thiếu chút nữa thì cô đã điên rồi.

Cô đợi hai năm, cuối cùng cũng nhìn thấy con nhưng đứa con lại không nhận ra cô còn gọi cô là cô. Nếu không phải lo lắng làm cho cậu nhóc sợ hãi thì cô thật sự muốn chết ngay lập tức.

“Tiểu tử thôi! Chơi như thế vui lắm sao?” Khẽ đẩy con ra, Hàn Từ Tây lạnh lùng hỏi “Tật xấu này là học của ai?”

Bất Hối cười cười nhào vào lòng cô làm nũng “Con chỉ đùa chút thôi mà! Mẹ không nên tức giận như vậy, cục cưng sẽ sợ đó!”

Một cậu bé đã tám tuổi rồi còn tự gọi mình là “cục cưng”, dù cho người đó là con trai mình nhưng Hàn Từ Tây vẫn nổi da gà.

Lúc nhỏ cậu nhóc luôn gọi cô là dì Tây Tây, dì Tây Tây, khi cô muốn ôm lấy nó thì lại xì mặt xuống, còn nói là như vậy sẽ rất mất mặt, thế mà hiện tại lại...

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu. Trong khoảng thời gian cô ở cùng Bất Hối, Hàn Từ Tây còn nghi ngờ đây có phải Bất Hối của cô hay không? Tại sao lại...

“Mẹ ơi! Con muốn ăn cái kia!” Đến bữa trưa, Bất Hối không thèm dùng chén đũa của mình mà bắt Hàn Từ Tây bón cho.

“Mẹ ôm con!” Khi đi ra ngoài, cậu nhóc chỉ muốn ngồi trên chân cô.

“Mẹ ơi! Con muốn cái xe kia!”

Cả ngày, cái miệng nhỏ nhắn ấy không khi nào là khép lại lâu được, dù nơi nhiều người hay ít người đều liên tục gọi cô.

Có trời mới biết chuyện đó gây chú ý đến cỡ nào.

Mọi người đều nhìn hai mẹ con với ánh mắt đồng tình. Như nói rằng: đứa con của cô thật đáng yêu nhưng đáng tiếc đầu óc có vấn đề.

Tám tuổi là thời kỳ phát triển nhanh nhất của trẻ nhỏ, chắc hẳn cậu nhóc nên yên tĩnh mới phải. Nhưng Bất Hối nhà mình lại nũng nịu, nhõng nhẽo đủ điều, giống như ngày hôm nay đòi lại tất cả những gì cậu thiếu lúc nhỏ.

Bất Hối không quan tâm đến ánh mắt người. Quan tâm người khác làm gì, mình cũng không phải sống vì người khác. Cậu sống vì cậu, nên tất nhiên phải làm những gì mà cậu thích.

Cậu đã không được gặp mẹ hai năm, làm nũng nhõng nhẽo là sai sao?

Có pháp luật nào quy định ko được như vậy sao?

Có không?

Có không?

Nếu không tìm ra được thì đều im miệng cho tiểu gia!

Cái gì làm tiểu gia vui tiểu gia sẽ làm như thế, cho nên vị tiểu gia nào đó vẫn tiếp tục làm nũng, làm nũng!

Bên trong khu vui chơi, Bất Hối chỉ vào vòng xoay ngựa gỗ: “Mẹ ơi! Con muốn ngồi cái kia!”

Mặc dù cả ngày Hàn Tử Tây đều nổi da gà, nhưng trong lòng cô lại đang chua xót. Vì cô biết nguyên nhân vì sao Bất Hối làm như vậy.

Những năm tháng kia, cô không có khả năng mang bé đi dạo phố.

Hôm nay, với hai mẹ con mà nói cũng là lần đầu đi chơi cùng nhau.

Lần đầu tiên, cùng ăn cơm, mua đồ chơi và cùng đi khu vui chơi.

Mặc dù hai người phải hóa trang từ đầu đến cuối, Bất Hối đội một tóc giả rậm rạp cùng một bộ đồ màu đen rộng thùng thình, còn Hàn Tử Tây mang một cái khẩu trang to nhưng đối với hai người như thế này vẫn khó có được.

Nên dù con có bất kì yêu cầu nào Hàn Tử Tây đều đồng ý.

Những trò chơi trong khu vui chơi hình như đều đã chơi qua một lần.

Khắp nơi đều có thể nghe được tiếng cười của hai mẹ con họ.

Dù rất mệt nhưng hai mẹ con không ai muốn về cả.

Hôm nay với bọn họ mà nói là ngàn vàng khó mua. Ai biết lần sao gặp lại là ngày tháng năm nào. Dù người đàn ông kia gọi điện thúc giục, Hàn Tử Tây cũng không nỡ chia tay với con yêu.

Bất Hối cũng vậy.

Nhưng số mệnh lại là như vậy!

Không phải chỉ là muốn ở cùng mẹ sao? Có hàng vạn đứa trẻ có số tốt hơn hẳn cả mấy trăm lần. Nghĩ đến đây. Oán hận của Bất Hối càng ngày càng sâu.

Tên biến thái chết tiệt, không phải vì người đó thì tiểu gia cậu sao có mệnh khổ như vậy?

So với bắp cải thì đậu Lupin khó buộc hơn nhiều!

Chờ đó! Chờ cậu lớn lên chắc chắn sẽ để mắt đến người đàn ông xấu xa kia!

Về chuyện cha hẳn là ai...

Đối với vấn đề này lòng Bất Hối rối như trăm mối tơ vò.

Trước đây, cậu cho rằng Sở Trầm đông là cha cậu, sau khi điều tra mười tám đời tổ tông của Sở Trầm Đông đều sinh ra dưới cờ đỏ Trung Quốc, không có dòng máu nước ngoài nào hòa lẫn, mà mẹ cũng là người Trung Quốc. Tưởng mạo xem ra thì không giống nhau nhưng mà...

Cậu cũng muốn hỏi mẹ một chút nhưng lời nói đến bên miệng không thể nào thốt ra được, nhiều lần phải nuốt xuống. Nếu tính tiết cầu huyết giống như phim lúc tám giờ thì sẽ đụng đến nỗi đau của mẹ muốn chôn dấu mất.

Hazzz, chờ sau này hãy nói đi. Bây giờ, dù có cha hay không đối với cậu mà nói cũng không quan trọng.

Bắt quá vài năm nữa người đàn ông đó cũng có thể làm cha, lúc đó còn muốn cậu phụng dưỡng ông ta sao?

Xê ra đi! Không có chuyện tốt như vậy đâu!

Phút chốc, ánh mắt hần quét qua một bóng dáng cao lớn, con người xanh thẫm của Bất Hối chuyển động vài vòng. Bất Hối giả bộ mắc tiểu nói với Hàn Từ Tây “Mẹ ơi! Mẹ chờ con, con đi vệ sinh một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 75: Tiện nhân

Edit: Lục Lục

Beta: linhlunglinh

Khu vui chơi, trong nhà vệ sinh nam!

"Không muốn..."

Cơ Ngô Lê bế Úc Hoan Nhan đặt nằm trên bồn rửa tay, bắt đầu gặm nhấm lung tung, làm cho cô bắt đầu chìm vào say mê: "Cho dù là ở đâu, thời điểm nào, anh đều có thể động dục sao?"

Hần hôn miệng nhỏ của cô nói: "Vừa rồi ở trên xe, cô cũng không cho tôi! Ngoan ngoãn. Anh trai sắp nghẹn sắp chết rồi!"

"Có muốn hay không không cũng không cần ở nhà vệ sinh chứ?" Úc Hoan Nhan đẩy hần: "Còn là nhà vệ sinh nam, anh có nghĩ đến cảm nhận của tôi không vậy?"

Cuối cùng cô vẫn cảm thấy rất hợp ý người đàn ông này, không cần biết gì cả, chỉ cần muốn, hần sẽ không phân biệt ở đâu liền nghĩ đến chuyện đó...

Vừa rồi bọn họ đang ngắm cảnh trên xe, hần cũng dám...

Thua trên tay một nam nhân như vậy, thật sự là cô không còn mặt mũi nào gặp cha mẹ nữa rồi!

"Không muốn ở nhà vệ sinh nam?" Cơ Ngô Lê dừng lại, nhìn người phụ nữ dưới thân đang dùng đôi mắt hạnh phúc trừng trừng nhìn mình.

"Ừ!"

"Vậy cũng tốt!"

Người này dễ nói chuyện như vậy sao?

"Chúng ta đi nhà vệ sinh nữ!"

Cô muốn té!

Úc Hoan Nhan khẽ nheo da thịt rắn chắc trên eo hần: "Sao anh có thể làm việc này trong nhà vệ sinh được chứ?"

"A..." Không hề cảm thấy đau đớn mà ngược lại Cơ Ngô Lê lại nhắm mắt, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ: "Rất thoải mái, em mau dùng thêm chút sức nữa..."

"..."

Cô đã gặp qua không biết bao nhiêu trường hợp xấu hổ, nhưng chưa thấy qua một người không biết xấu hổ đến như vậy. Nhất định khi về được đến nhà cô phải mắng cái người không xấu hổ này một trận, để cho chữa cái tật làm loạn ở bất kể nơi đâu đi...

Sau khi cô nheo eo hần lại càng thêm ngứa đầu ưỡn ngực, độ nóng giữa hai người kia làm cho cô cảm giác quần áo hai người sắp cháy luôn rồi. Cô có thể cảm giác được tín hiệu nguy hiểm đang phát ra.

Úc Hoan Nhan đẩy hần, vừa di chuyển thân thể, cố gắng rời xa nguy hiểm.

"Dừng động..." Mắt Cơ Ngô Lê đỏ ửng: "Con nhóc chết tiệt, em cố ý!"

Vừa nói không muốn, vừa cố ý trêu chọc hấn, cô xem hấn là thần sao?

Làm sao bây giờ, lần này thật sự nhịn không được, nhưng cô lại không cho vào, thật sự làm cho tiểu Cơ thiếu gia rất ưu thương.

Cơ Ngô Lê để đầu đặt ở trên vai cô dụi dụi, lại hôn lên cổ cô, thỏa mãn khiêu khích mà thích thú: "Anh muốn đến sắp chết rồi!"

"..." Cô có thể nói anh chết xa một chút được hay không?

Thế nhưng cô không có động tĩnh, cũng không có hành động gì!

"Được rồi!" Đột nhiên Cơ Ngô Lê từ trên người cô đứng lên, xoay người tính đi ra ngoài.

"Anh..."

"Cái gì?" Cơ Ngô Lê xoay người nhìn cô, còn cố ýưỡn thẳng lưng.

Được rồi, Úc Hoan Nhan thừa nhận, chính mình cũng như hấn không biết xấu hổ, cô chỉ vào chỗ đó của hấn vẫn đang gồ lên nói: "Anh cứ như vậy đi ra ngoài?"

"Nếu không thì sao đây?" Cơ Ngô Lê rất thất vọng nói: "Không phải em muốn về nhà sao?"

"..."

Úc Hoan Nhan đã hoàn toàn chịu thua người đàn ông này, cắn răng nói: "Anh không sợ bị mất mặt à?"

"Nếu không thì làm sao bây giờ!" Cơ Ngô Lê nhún vai: "Chỉ có một biện pháp duy nhất mà em lại không chịu giúp tôi giải quyết, còn muốn về nhà. Chỉ cần em vui vẻ, mất mặt có là cái gì đâu, cũng không phải không chịu qua, không phải là mất mặt sao, đáng giá mấy đồng tiền."

Này tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân

Thật sự là Úc Hoan Nhan không biết mình phải làm gì!

Rốt cuộc là cô đã uống lộn thuốc gì mà lại đi để ý người đàn ông như vậy đây? Không thể tìm được con ếch hai chân, nhưng đàn ông ba chân thì còn rất nhiều mà! Cuối cùng là cô đã suy nghĩ kiểu gì vậy trời!

Không phải chỉ có một lần vì nịnh cô mà ở trước mặt toàn bộ nhân viên trong công ty mặc nữ trang sao, rốt cuộc muốn nói mấy lần nữa đây!

Phiền!

Phiền chết cô rồi!

Úc Hoan Nhan gắt gao trừng mắt liếc hấn một cái, sau đó xoay người vào mở cánh cửa phòng bên cạnh đi vào.

Cơ Ngô Lê vô cùng thỏa mãn, phụ nữ thích mềm không thích cứng thật đúng là không sai.

Cơ Ngô Lê cố làm ra vẻ kiêu ngạo đứng nguyên tại chỗ không động, đến lúc bên trong truyền ra tiếng nói: "Còn không mau đi vào!"

"Tốt rồi!"

Cơ Ngô Lê còn vô cùng kích động làm một động tác nắm tay hô "Yes" vô cùng trẻ con, sau đó mới đi vào.

"Anh nhẹ một chút..."

"Sợ cái gì, dù sao cửa nhà vệ sinh đã bị tôi khóa trái. Yên tâm, sẽ không có ai đi vào đâu!"

"Anh thật phiền chết, tôi đã nói muốn chia tay rồi mà!"

"Con nhóc chết tiệt, em nói lại lần nữa xem!"

"Vừa mới nói rồi!"

"Cô gái nhỏ, em lại muốn chết..."

"A ha ha ha, nhột quá..."

Hai người ở bên trong vừa làm chuyện không biết xấu hổ, còn đầu võ mồm, chung quanh đều bốc lên hơi nước hồng hồng.

Hai năm trước, Cơ Ngô Lê tránh Úc Hoan Nhan như tránh tà, thế mà ai lại nghĩ tới hai năm sau hắn ta yêu cô một cách điên cuồng như vậy!

Rầm...

Âm thanh mở cửa thật lớn, dọa hai người đang lo lắng trong mây đứng hình, không dám lên tiếng.

Guồng mặt Cơ Ngô Lên tối sầm, hắn đã khóa trái cửa, sao lại có người bước vào được!

Mặt Úc Hoan Nhan cũng mặt tái đi, từ đó hồng thành trắng hồng. Cô lấy tay đẩy hắn, nhỏ giọng nói: "Nhanh đi ra ngoài!"

Thật sự là mất mặt chết, làm chuyện như vậy lại bị...

Thật sự cô không nên mềm lòng!

Lúc này cho dù Cơ Ngô Lê có muốn cỡ nào cũng đều đã bị đập tắt.

Cửa đúng là hắn khóa trái, lại có người ngang nhiên bước vào được, đây là chuyện gì!

Trên thế giới này, không có khóa nào hắn mở không ra, nhưng mà cửa hắn khóa lại, trên cái thế giới này, có thể mở được, trước đó, hắn thật đúng là chưa từng gặp qua.

Gặp người trong nghề sao!

Sửa sang xong chính mình, hắn nói nhỏ vào tai Úc Hoan Nhan: "Bất kể bên ngoài xảy ra chuyện gì, em cũng không được đi ra ngoài, cũng không cần lên tiếng."

Úc Hoan Nhan mặt mũi tràn đầy lo lắng: "Anh phải cẩn thận một chút!"

Hắn cúi xuống hôn nhẹ vào môi cô: "Yên tâm, em còn chưa sinh cho tôi một đứa con, tôi làm sao gặp nguy hiểm gì được?!"

Mở cửa, Cơ Ngô Lê đi ra, cậu nhóc đang đứng tiểu tiện trên bồn không ai khác chính là Bất Hối, điều này làm cho trông mắt Cơ Ngô Lê muốn rớt xuống trên mặt đất.

Lúc này là thằng nhóc này mở cửa?

Thấy Cơ Ngô Lê cứ nhìn chăm chăm vào mình, dưới kính râm, đôi mắt xanh thăm thẳm thoáng hiện lên một chút ý đồ thành công.

Con gà con ngây ngốc lại ngây ngốc, nhìn tiểu trùng nhỏ của tiểu gia chăm chăm như vậy làm gì?

Bất Hối giả bộ bày ra một bộ dáng hết sức sợ hãi, động tác cúi quần dừng lại, đề phòng lui về sau một bước: "Chú, chú làm gì thế?"

"Nhóc vào bằng cách nào?" Cơ Ngô Lê trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Bất Hối nhìn xuống cửa: "Mở... mở cửa rồi đi vào a!"

"..." Nói nhảm, đương nhiên hắn biết phải mở cửa rồi tiến vào, hắn muốn hỏi là cậu nhóc này mở cửa như thế nào! "Nhóc dùng cái gì mở cửa?"

"Cái chìa khóa!"

"Cái chìa khóa?" Cơ Ngô Lê cất cao âm điệu: "Nhóc là con trai của nhân viên quản lý nhà vệ sinh à?"

Coi như là có chìa khóa nhưng cũng không thể mở được cửa mà hắn khóa, sự thật càng làm cho hắn tức điên là một cậu nhóc mà có thể mở được!

"Không phải!" Bất Hối lắc đầu: "Cháu không biết nhân viên quản lý nhà vệ sinh."

"Vậy cái chìa khóa cậu lấy được từ nơi nào?"

"Ba của cháu đưa!"

"Ba của nhóc?"

"Đúng vậy!" Bất Hối lấy sợi dây chuyền đeo trên cổ ra, phía dưới treo lủng lẳng một cái chìa khóa: "Đây là chìa khóa vạn năng, lúc sinh nhật, ba đã tặng cho cháu, cháu còn cho rằng ba gạt cháu. Vừa rồi cháu mắc tiểu, cửa lại khóa, cho nên cháu liền muốn thử xem một chút, ai biết thật sự mở ra!"

Chìa khóa vạn năng?

Cơ Ngô Lê không thể tin được, một vật như vậy lại có thể tồn tại, đối với hắn quả thực là một loại vũ nhục có được không hả?

"Có thể cho chú xem một chút được không?"

"Được!"

Cơ Ngô Lê cầm chìa khóa đi tới cánh cửa, cắm vào ổ khóa, rõ ràng ngay cả cái rãnh cũng không giống, nhưng là chuyển động của chìa khóa, khóa thật sự động.

Phát điên! Hắn muốn điên thật rồi!

"Cái chìa khóa này là ba cậu phát minh sao?"

"Xin lỗi chú, cháu đi trước..."

"Đứng lại!"

Cơ Ngô Lê đưa tay bắt lấy Bất Hối. Nhưng Bất Hối giống như cố tình tránh né không kịp, lập tức té ngã trên đất, mắt kính rớt, tóc giả cũng rớt ra...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 76.1: Nghe nói cô mang thai con của tôi

Edit: Jen Con Nýt

Beta: linhlunglinh

Vào thời điểm này thời gian dường như dừng lại, Cơ Ngô Lê trợn to đôi mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào bé trai đang lúống cuống hoảng sợ nằm trên mặt đất..

"Này..."

Bất Hối giống như đã lấy lại tinh thần, tay chân hoảng loạn nhặt lấy kính cùng tóc giả ở trên mặt đất. Vợ vàng đeo đại kính lên mắt, sau đó lập tức chạy trốn ra bên ngoài.

Cơ Ngô Lê từ trong cơn khiếp sợ hoàn hồn, vợ vàng cất bước đuổi theo.

Không biết làm thế nào, thằng nhóc kia chạy cũng thật nhanh, nếu không tập trung nhìn theo sẽ mất dấu nó ngay.

Cái quỷ gì vậy? Tại sao thằng nhóc kia cùng...

Cơ Ngô Lê vợ vàng lấy điện thoại di động ra, liên tục nhấn xuống gọi cho Sở Trạm Đông, không biết Sở Trạm Đông đang làm cái quỷ gì, điện thoại reo này giờ cũng không có ai bắt máy.

Hắn lại gọi cho Tư Mã Hạo: "Hạo tử, anh thử đoán xem tôi vừa mới nhìn thấy chuyện gì?"

"Anh kích động như thế còn có thể thấy cái gì, không phải một bộ ngực đầy đặn thì cũng là cỡ khùng của phụ nữ, Cơ Ngô Lê anh chính là người như vậy. Vui mừng vì đang cấy tạo em bé sao?"

Điện thoại là của Tư Mã Hạo, nhưng đầu bên kia di động truyền ra rõ ràng là giọng nói thô bỉ của Đông Phương Hoàng.

"Đồ dê tiện, ngực đầy đặn em gái người!" Cơ Ngô Lê bực tức chửi: "Hạo tử đâu?"

"Đang trong phòng phẫu thuật!" Giọng điệu Đông Phương Hoàng hết sức tò mò nói: "Anh vợ vả tìm Hạo Tử như vậy, sẽ không phải là do phương diện nào đó không được nên vợ vàng đi tìm thuốc trị liệu chứ?"

"Đông Phương Hoàng!" Cơ Ngô Lê rống lên: "Ít con mẹ nó nói lời nhảm nhí cho tôi. Lão tử vừa mới nhìn thấy tiểu tiểu nón xanh đấy!"

Đông Phương Hoàng bắt đầu nghiêm túc hỏi lại: "Ài?"

"Chính là đứa bé hai năm trước đã chết – tiểu nón xanh nhà Đông tử!" Cơ Ngô Lê nói: "Hai năm trước, đứa bé hai làm cho Hàn Tử Tây phát điên, thế nhưng lại không chết. Đó là tình huống quái quỷ gì thế?"

"Anh không nhìn lầm chứ?" Không thể có chuyện đó, hai năm trước mọi người rõ ràng đã nhìn thấy nó chết. Sao có thể sống lại, cho nên sẽ không phải

là Hàn Mộc Tâm, có lẽ là một cặp sinh đôi không chừng.

"Cái gì có thể nhìn lầm chứ chuyện này tôi dám khẳng định với anh, anh nghĩ ai cũng như anh chắc, ngay cả vợ mình cũng nhận không ra, bị vợ bỏ cũng hoàn toàn hợp lý!"

Nhắc đến chuyện này trong lòng Đông Phương Hoàng không khỏi đau buồn. Ngay cả vợ mình là ai cũng không nhận ra được, đến khi xảy ra chuyện có hối hận cũng không kịp.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi, Cơ Ngô Lê cũng biết tính mình quá nóng nảy, lời này nói ra đã sai rồi.

Nhưng lời nói ra rồi cũng giống như bát nước đổ ra ngoài không thể nào thu lại được.

Cơ Ngô Lê ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: "Đông Phương, lần trước Hạo Tử nói có người ở đằng sau lưng âm thầm giở trò, muốn gây bất lợi cho Đông tử, bây giờ tôi lại nhìn thấy tiểu nón xanh, vậy vốn dĩ là thằng nhóc đó không có chết. Xem ra khoảng thời gian tiếp theo chúng ta có trò để chơi rồi."

"Chuyện này trước tiên đừng nói cho Đông tử biết!" Đông Phương Hoàng nói: "Chúng ta cứ âm thầm điều tra trước đã. Mặt khác, nếu như tiểu nón xanh kia thật sự còn sống, như vậy Hàn Mộc Tâm..."

"Ừ! Đã hiểu!" Cơ Ngô Lê ánh mắt sâu thẳm vượt hàm dưới: "Đã lâu không có hoạt động gân cốt, lão tử thật đúng là không thể đợi thêm được nữa!"

***

Bất Hối núp trong chỗ tối, đợi cho đến khi Cơ Ngô Lê đi ra từ toilet, mới cất bước đi tìm Hàn Tử Tây.

"Có phải con có chỗ nào không thoải mái hay không, sao lại đi nhà vệ sinh lâu như vậy?" Hàn Tử Tây nhìn con trai, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Cả ngày hôm nay, thấy cái gì nó cũng đều muốn ăn thử, hay là ăn nhiều quá nên đau bụng rồi.

Bất Hối kéo tay của cô nói: "Mẹ đừng lo lắng, con không sao. Lúc nãy có bị tiêu chảy một chút, hiện tại không sao rồi!"

"Thật sự là không có chuyện gì chứ?"

"Thật mà mẹ, con không có chuyện gì cả!" Bất Hối đứng tại chỗ nhảy hai cái: "Mẹ nhìn xem, một chút việc cũng không có. Đi thôi mẹ, chúng ta cần phải quay về rồi."

Nếu không phải do cửa phòng rửa tay bị khóa, cậu sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Thật may là trên người cậu có mang theo một cái chìa khóa vạn năng, nếu không cơ hội tốt của ngày hôm nay sẽ phải lãng phí một cách vô ích rồi!

Nói đến chuyện này, cậu liền không thể không phỉ nhổ một ít vào mặt Cơ Ngô Lê.

Người này có hay không một chút đạo đức công cộng, ở đây chính là toilet công cộng... vậy mà cái chuyện kia kia, cứ thản nhiên nói ra như vậy!

Không có một chút ý thức kìm nén sao?

Ai, khi trở về phải dành vài giờ nghe bài hát khỏe mạnh đẹp đẽ, cũng phải đi rửa tai thật sạch mới được!

Tội lỗi tội lỗi, nếu không phải là cơ hội rất khó có được, cậu cũng sẽ không...

A!

Thân mình nhỏ bé của Bất Hối run lên một chút, mặc niệm: Mình thật sự là cái gì cũng không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy...

***

Trên đường quay trở về, một giây Hàn Tử Tây cũng không buông con trai ra, cô ôm thật chặt Bất Hối trong lòng.

Lần này từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Em gái hơn hai mươi năm không gặp, cô cũng rất nhớ, nhưng nếu so sánh với sự nhớ nhung của cô đối với Bất Hối tất nhiên sẽ không giống nhau.

Cũng không phải do cô phân biệt đối xử, mà là thời gian xa nhau dài ngắn có phần khác biệt, cho nên cảm giác tạo thành cũng như vậy, không giống được.

Thời gian cô cùng em gái xa nhau thật sự là quá lâu, lúc gặp lại cô cũng đã quên mất hình dáng của em gái như thế nào.

Trong trí nhớ của cô về em gái, từ đầu đến cuối cũng chỉ dừng lại ở thời điểm em ấy hai tuổi, hai người đều nhỏ như nhau, em gái cuộn tròn trong lòng cô,

đau đớn rên rĩ.

Chị em đau!

Trẻ con hai tuổi, nói chuyện đương nhiên không thể rõ ràng, lúc đó em gái cô vì bị bệnh mà cả người gầy trơ xương.

Hiện tại, Hàn Từ Tây suy nghĩ lại thật kĩ, cũng chỉ nhớ đến cặp mắt mở to như chuông đồng của em gái.

Cặp mắt to như vậy, con ngươi đen giống như là viên hắc châu, thời điểm đó trong mắt của em gái chỉ có mỗi bóng dáng của cô, giống như bản thân cô chính là cả thế giới của em ấy vậy.

Tính toán thật kĩ tổng cộng là hai mươi năm. Hai người đã chia cách suốt hai mươi năm, cho dù hiện tại em gái có đứng trước mặt mình, Hàn Từ Tây cũng không thể nhận biết được.

Cứ nghĩ rằng là sẽ rất nhớ, nhưng không thể phủ nhận rằng hai năm trời qua số lần cô nghĩ về Bất Hối nhiều hơn rất nhiều so với em gái.

Mặc di từ khi sinh ra Bất Hối đã bị đưa đến cô nhi viện, nhưng mà mỗi khi Hàn Từ Tây nhớ nó đều có thể đến thăm, thời điểm sáu năm trong cô nhi viện so với hai năm nay, căn bản cũng không tính là xa nhau.

Hai năm nay, dù cô có nhớ như thế nào, cũng không thể nhìn thấy bảo bối của mình, loại cảm giác này như đang gặm nhấm chính bản thân cô.

Bây giờ, lại phải xa cách, Hàn Từ Tây loáng thoáng có thể mô tả hình dáng khi lớn lên của con trai, nhất định là một đại soái ca gương mặt anh tuấn, ngũ quan đẹp đẽ, sẽ thu hút được rất nhiều trái tim nữ giới.

Bất Hối đương nhiên có thể đoán ra được tâm tình của mẹ nó lúc này, bởi vì tâm tình của cậu hiện giờ cũng không khác mẹ là bao, cho nên cậu ngoan ngoãn nằm im ở trong lòng cô.

Dù cho không muốn chia cách, nhưng đến một thời điểm nào đó không nở cũng nhất định phải xa nhau.

Tới nơi rồi, Bất Hối bước xuống xe trước, nói với Hàn Từ Tây: "Mẹ, tạm biệt!"

Nhìn biểu hiện cực kì bình tĩnh của cậu nhóc, làm cho tài xế xe không tránh khỏi ngạc nhiên.

Tiểu tử này bình thường có rất nhiều trò quỷ quyết, nay thật vất vả mới có thể gặp được mẹ của mình không phải là cậu nhóc nên dùng mọi cách để không phải xa mẹ sao, như thế nào lại có thể ngoan ngoãn như vậy?

Hàn Từ Tây dễ dàng hiểu được thái độ lần này của Bất Hối.

Nhất định là cực cung không muốn cô khổ sở, cho nên mới giả bộ làm ra một bộ dạng điềm nhiên như không có gì.

Cuối cùng cô ôm lấy Bất Hối: "Con trai, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại, vĩnh viễn ở bên cạnh nhau không rời xa!"

Bất Hối ở trong lòng cô gật gật đầu: "Vâng, vĩnh viễn không xa rời nhau!"

Ông chú xấu ca, ngàn lần vạn lần cũng đừng để cho tiểu gia phải thất vọng a!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 76.2

Edit: peterpan0209

Beta: linhlunglinh

Cuộc sống gần như khôi phục lại bình thường, vốn dĩ tin đồn lan ra bốn phía về việc tổng giám đốc muốn kết hôn, nhưng đã bao nhiêu ngày rồi cũng không có một động tĩnh. Chẳng lẽ chỉ là tin vớ vẩn?

Trái tim của các cô gái mơ mộng nhà giàu lại bắt đầu xao động, chỉ là...

Tổng giám đốc này dường như không bình thường, hình như có ý tứ với thư ký xấu xí của bộ nghiệp vụ ở tầng trên cùng?

Chẳng lẽ tổng giám đốc nhìn trúng cô gái xấu xí kia?

Không thể nào!

Nếu như vậy thì khẩu vị của tổng giám đốc quá nặng rồi!

Bị gọi nhiều lần như vậy, trong lòng Hàn Từ Tây thầm nghĩ đã thành công nhưng đồng thời cô cũng hơi bất an.

Anh thật đã tin tưởng cô chính là Hàn Mộc Tâm sao?

Dù sao người kia đầu óc thông minh, không dễ lừa gạt như vậy!

Không, tin nhắn lại tới nữa rồi.

“Hàn thư kí, mua giúp tôi phần cơm trưa ở căn tin lầu dưới là được, năm món ăn một súp cùng với cơm!

Người này là heo à, sao lại ăn nhiều như vậy!

Hàn Từ Tây thật sự rất muốn trở lại vị trí thấp kém lúc trước của mình, thư ký tổng giám đốc cùng trợ lý của anh đều chết sạch sao?

Thôi, người ta là tổng giám đốc, muốn sai ai thì sai, hơn nữa, cô cũng muốn cùng anh có nhiều cơ hội chung đụng.

Dựa theo sự căn dặn, Hàn Từ Tây mua năm món ăn một súp và cơm, sau đó mang lên tầng trên cùng của tổng giám đốc!

Sở Trạ Đông nhìn món ăn thiếu dinh dưỡng, nhú mày: "Cà, thịt kho tàu, đậu phụ, cà rốt những thứ này tôi không ăn, cô không biết sao?"

Biết rõ chứ, chính vì biết rõ mới mua, nếu không thì cô sẽ bị lộ tẩy mất!

Hàn Từ Tây giả bộ làm ra bộ dạng làm sai chuyện, xoay người thu dọn lại cơm hộp trên bàn: "Tổng giám đốc, tôi đi mua cho ngài một phần khác."

"Những cái này làm sao bây giờ?" Sở Trạ Đông sờ cái cằm nhìn năm món ăn một súp: "Công ty có quy định là phải ăn hết phần cơm mình đã mua!"

"..." Tại sao cô lại quên mất điều này cơ chứ!

Sở Trạ Đông ngồi xuống ghế sofa: "Cô cũng chưa ăn cơm đúng không? Nếu đã như vậy, cô ăn đi, lần trước trong lúc vô tình đi qua căn tin tôi thấy cô ăn được những món này."

"..." Cho nên, có phải lúc này cô đã tự mình đào hố để tự mình nhảy xuống hay không?

Những thứ này cô đều không thích, nhưng bởi vì bây giờ cô là Hàn Mộc Tâm mà không thể không ăn!

Cuối cùng Hàn Từ Tây phải chạy ra bồn cầu toilet...

"Nôn..."

Ăn một bụng thứ mình không thích, còn có...

Chết tiệt, cô nghi ngờ anh cố ý. Nếu không vì cái gì một bát cơm kia anh chỉ ăn một chút, còn dư lại tất cả đều để cô ăn.

Còn trơ tráo nói cái gì: "Đồ ăn quá nhiều, không ăn nhiều cơm để trung hòa thì trong bụng sẽ quá dầu mỡ!"

Than bùn dầu mỡ!

Khó chịu đồng thời lo lắng trong lòng cô càng lúc càng lớn, cảm giác trước mắt, thật sự rất giống như anh phát hiện cái gì, cố ý chính ác cô.

Nhưng mà có thể sao?

Dựa theo tính tình của anh, nếu quả như phát hiện cái gì thì tuyệt đối sẽ vạch trần cô. Giống như lần trước anh đã trực tiếp kéo cô đến trong quán rượu rồi chất vấn.

Hàn Từ Tây không nghĩ tới, cô ăn nhiều ở nhà cầu ới một chút mà thôi, thế nhưng...

"Hazz, ai nói bộ dáng đẹp mắt nhất định sẽ có nhiều cơ hội, chỉ cần công phu tuyệt vời, gà đất đều có thể bay lên cành làm phượng hoàng!"

"Chính là cô không thấy cô ta nôn nghén rồi sao!"

"Mới tới công ty bao lâu, chắc được hơn hai tháng đi, thế nhưng đã nôn nghén ..."

"Không trách được mua nhiều món ăn như vậy, năm món ăn một súp, cả một hộp com, thì ra là ba người ăn!"

"Hu hu... Tôi không cam lòng, sớm biết rằng tổng giám đốc đại nhân khẩu vị nặng như vậy, tôi sẽ không đặc biệt đi chỉnh sửa lại nhan sắc, vừa đau lại phí tiền..."

Thời điểm Hàn Từ Tây nghe đến mấy cái này liền muốn say không dậy nổi, nôn nghén sao?

Cô nôn nghén!!!

Mà ngay cả quản lý của cô cũng dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn cô.

"Hàn thư kí, lần trước giao nhiệm vụ cho cô, cô làm đến đâu rồi?"

"Tôi đã hoàn thành một nửa, còn lại tôi sẽ mau chóng..."

"Không cần, cô đem còn dư lại giao cho Tiểu Trần là được rồi."

"... Vậy tôi cần phải phụ trách cái gì?"

"Đem cái này sắp xếp theo thứ tự thứ xem!"

Nhìn quản lý giao nhiệm vụ cho cô, Hàn Từ Tây quả thực dở khóc dở cười.

Sắp xếp, tổng cộng hai mươi tư trang xen lẫn nhau, bảo cô sắp xếp, anh sẽ không cho rằng...

Hàn Từ Tây biết rõ, chuyện này sớm muộn sẽ truyền tới tai Sở Trạm Đông, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy, cũng không nghĩ tới, anh thế nhưng sẽ...

Sở Trạm Đông hai tay ôm ngực, hai chân gác chéo, dựa vào ở trên bàn làm việc, con người đen liếc cô: "Nghe nói cô mang thai con của tôi?"

"..." Có hay không chẳng lẽ anh không biết, lại vẫn hỏi như vậy, quả thực không biết xấu hổ.

Hàn Từ Tây lác đàu: "Tổng giám đốc, chỉ là buổi trưa hôm đó tôi ăn nhiều, bụng có chút không thoải mái, nên ở trong nhà cầu nôn ra, rồi bị đồng nghiệp hiểu lầm..."

"Nên..." Sở Trạm Đông cắt đứt cô: "Hiện tại toàn bộ công ty đều tung tin rằng cô mang thai đứa con của tôi, vậy bây giờ cô nói tôi nên làm cái gì bây giờ?"

"Tôi sẽ giải thích mọi người!"

"Bọn họ sẽ nghe những lời này sao?" Sở Trạm Đông thông thả ung dung nói: "Giải thích chính là che giấu, cô cảm thấy bọn họ sẽ tin sao, dù sao gần đây số lần cô đến phòng làm việc của tôi quả thực có chút nhiều!"

"..." Cho nên hết thảy đều do cô sao! "Vậy thì cứ coi như tôi thật sự mang thai, sau đó nói cho bọn họ biết, là con của bạn trai tôi!"

"..." Câu trả lời này của Hàn Từ Tây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Sở Trạm Đông? Lời này của cô là có ý gì, chẳng lẽ cô cùng đàn ông kia đã...

Con người đen lấy của hắn bắt động thanh sắc phát lạnh, nói: "Chuyện này cũng không phải là không thể được, như vậy cô phải rời khỏi công ty. Nhưng chẳng lẽ cô đã quên công ty có quy định không nhận phụ nữ mang thai và cho con bú sao?"

"... Vậy làm sao bây giờ?" Hàn Từ Tây giả bộ làm ra bộ dáng khiếp sợ, ưỡn oai nói: "Tôi chẳng qua đau bụng mà thôi, tại sao lại trở thành như bây giờ?"

"Cô đừng vội, chuyện loạn thành như vậy tôi cũng có trách nhiệm, đúng ra hôm đó tôi không nên để cô ăn nhiều như vậy..." Sở Trạm Đông tiến lên đây, vỗ vỗ đầu vai của cô: "Cô để tôi suy nghĩ thật kỹ biện pháp giải quyết đã."

Sở Trạm Đông vuốt cằm, con người đen thâm thúy, làm ra một bộ dáng suy tư, giống như thật sự đang rất cố gắng nghĩ tới biện pháp giải quyết, lại còn thỉnh thoảng liếc nhìn cô.

"Tôi nghĩ tới một biện pháp, cũng không biết cô có đáp ứng hay không?" Sở Trạm Đông nói: "Đây là biện pháp duy nhất tôi nghĩ có thể làm được."

Hàn Từ Tây vội vàng nói: "Là gì?"

Sở Trạm Đông đột nhiên giữ chặt tay của cô, ánh mắt sáng quắc: "Biết vì sao tôi thường gọi cô tới phòng làm việc của tôi không?"

Hàn Từ Tây bỗng nhiên đỏ mặt: "Không, không biết!"

"Còn nhớ rõ lần đó tôi nhầm cô thành Hàn Từ Tây không?" Sở Trạm Đông chỉ chỉ trán của cô: "Ngoại trừ cái bốt này, cô và khuôn mặt của cô và Hàn Từ Tây có thể nói là giống nhau như đúc. Muốn biết Hàn Từ Tây là ai không?"

Bộ dạng Hàn Từ Tây mờ mịt: "Là ai?"

"Vợ của tôi!"

Ba chữ rõ ràng rất bình thường, vì sao Hàn Từ Tây cảm thấy, tim của mình lại đập không bình thường!

Rõ ràng quan hệ gì cũng không phải, tại sao anh phải nói như vậy?

Còn có lần này, anh thái độ đối với mình, giống như...

Không, Hàn Từ Tây, cô chỉ cần lấy virus trên người anh ta là được, còn lại tất cả cũng không nên suy nghĩ nhiều.

Sở Trạm Đông cẩn thận chăm chú nhìn mỗi một tác biến hóa trên vẻ mặt của Hàn Từ Tây, con ngươi đen lóe lên, tiếp tục nói: "Trước mắt trên dưới công ty không phải là truyền lời đồn chúng ta sao, hơn nữa còn càng diễn ra mạnh mẽ, biện pháp giải quyết duy nhất trước mắt chính là..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 77: Tiền lương ba vạn tiền trong một ngày.

"Thăng chức!"

"Thăng chức?" Hàn Từ Tây không hiểu ý anh là gì!

"Từ thư kí của tổng giám đốc bên bộ nghiệp vụ, từ giây phút này cô sẽ được thăng chức lên làm vợ của tổng giám đốc!" Sở Trạm Đông nói ra lời nói khiến người khác phải kinh ngạc.

"..." Trong lòng Hàn Từ Tây đang hoảng loạn, nhưng trên mặt cô lại làm bộ đáng bị dọa sợ: "Tổng giám đốc, anh đừng nói đùa nữa, tôi..."

Sở Trạm Đông không nhanh không chậm đưa ra ba ngón tay: "Tiền lương của cô sẽ là ba vạn trong một ngày!"

Điều này quả thật là ngoài ý muốn!

Kết hôn? Thật sự là cô không nghĩ đến chuyện này. Đây chính là con đường tắt đối với chuyện lấy được mẫu virus kia, ánh mắt của cô không dấu vết lóe sáng lên.

"Tổng giám đốc, tôi là Hàn Mộc Tâm, không phải là..."

"Tôi biết!" Sở Trạm Đông nói: "Tôi biết rõ cô là Hàn Mộc Tâm. Nhưng sẽ có đôi lúc tôi bị nhầm lẫn, bởi vì cô thật sự rất giống vợ của tôi, sở dĩ đưa ra lời đề nghị này, một là có thể làm cho những tin đồn kia dừng lại, bảo vệ được hình tượng của tôi trong công ty, không đến mức bị người khác nói có hành vi lưu manh đùa giỡn với thư ký nữ."

Và cũng để cho mọi người nghĩ rằng, hai ta có tình cảm với nhau, là tự do yêu đương.

Thứ hai, trong một thời gian sau này, cô tạm thời ở gần tôi. Để cho tôi hoàn toàn nhận thức rõ cô là Hàn Mộc Tâm chứ không phải là Hàn Từ Tây!

Làm vợ tôi một năm, cô có làm hay không?"

"Vậy tôi còn có thể tiếp tục đi làm sao?" Hàn Từ Tây giả ngốc hỏi lại.

"Việc này thì phải xem ý muốn của cô, nếu cô thích thì có thể tiếp tục!"

"Vậy sau một năm, tôi..."

"Sau một năm. Tùy tiện tìm một lí do nào đó, cũng có thể công bố với người khác là do chúng ta không còn hòa hợp với nhau nữa, đến lúc đó tôi sẽ cấp cho cô một khoản tiền lớn phí phụng dưỡng, cộng thêm tiền lương một năm nữa, chừng đó hơn hẳn số tiền cô kiếm được trong nhiều năm ở bộ phận nghiệp vụ. Cho dù sau đó cô phải rời khỏi công ty thì cũng không có thiệt thòi gì đi?"

"Cái này..."

"Cô không cần phải trả lời ngay, tôi cho cô ba ngày để suy nghĩ. Giờ cô đi ra ngoài trước đi!"

Trong thời gian ba ngày, Hàn Từ Tây phải có câu trả lời cho hắn!

***

“Tổng giám đốc, tôi nghĩ, tôi thật sự không thể gánh vác nổi!” Hàn Từ Tây luống cuống nắm lấy vạt áo.

“Cho nên cô từ chối lời đề nghị của tôi rồi?”

Hiện tại vừa đến thời gian dùng bữa tối, Sở Trạ Đông đưa cô đến một nhà hàng Tây sang trọng.

Nghe được lời nói của cô, hắn cũng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, sau đó hắn tiếp tục tào nhả cắt bỏ bít-tết trong đĩa.

“Tổng giám đốc, thật ngại quá, nếu không thể ngăn những lời đồn đại kia được, tôi có thể xin rời khỏi công ty...”

“Để cho người khác nghĩ tôi vì muốn ngăn chặn những chuyện đồn đại nhằm nhử đó mà phải lạm dụng chức quyền, bội bạc tình nghĩa?”

Sở Trạ Đông lắc ly rượu đỏ trong tay, hắn nói xong rồi uống một ngụm.

“Không, không phải như vậy, tôi...” Hàn Từ Tây gấp đến vành mắt cũng đỏ lên: “Tôi, tôi có bạn trai rồi, anh ấy cũng nghe được lời đồn đại đó, đang muốn chia tay với tôi, nếu tôi đáp ứng anh, tôi cùng anh ấy thật sự sẽ không còn cơ hội nữa.”

“Vậy tùy cô!” Sở Trạ Đông giống như đã mất hết kiên nhẫn, hắn dùng khăn giấy lau sạch miệng, đứng dậy.

Vừa di chuyển được hai bước chân, hắn nghĩ ra được gì đó nên dừng lại: “À phải rồi, phiền cô giao tiền vi phạm hợp đồng lại cho phòng tài vụ nhé!”

“Tiền vi phạm hợp đồng?” Hàn Từ Tây hỏi lại: “Tiền vi phạm hợp đồng gì cơ?”

“Cô có kí hợp đồng lao động không?” Sở Trạ Đông nhướn mày.

“Có!” Hàn Từ Tây gật đầu: “Tôi có kí qua một bản hợp đồng!”

“Vậy thì cô chưa đọc kĩ từng điều khoản trong đó rồi” Sở Trạ Đông cười khê: “Điều khoản thứ 23 ghi rõ, trước khi kết thúc thời hạn hợp đồng, nếu cô tự ý rời công ty, thì cô phải trả cho công ty tiền vi phạm hợp đồng gấp 20 lần tiền lương đã thỏa thuận.”

Hắn vỗ tay phát ra tiếng, tiếp tục nói: “Tiền lương của cô là một tháng một vạn, gấp hai mươi lần tức là hai mươi vạn. Đừng hỏi vì sao tôi không giúp cô, giống như tôi đã nói không muốn bị người khác nghĩ tôi lạm dụng chức quyền, bội tình bạc nghĩa!”

“Tổng... tổng giám đốc...” Hàn Từ Tây vội đuổi theo.

Sở Trạ Đông một lần nữa dừng bước: “Sao vậy, cô muốn trả tiền bây giờ luôn sao?”

“Tôi... tôi...” Hàn Từ Tây nhắm đôi mắt, làm dáng điệu sẵn sàng hi sinh: “Tôi đồng ý với anh”.

***

Mị Hoắc, trên tầng cao nhất.

“Phụt...”

Cơ Ngô Lê và Đông Phương Hoàng cùng nhau phun rượu, hai người dùng ánh mắt quái dị nhìn Sở Trạ Đông: “Cậu vừa nói cái gì?”

Lận Dật Thần rầu rĩ nói: “Cậu ta muốn kết hôn!”

Cơ Ngô Lê tâm trạng mệt mỏi nói: “Hàn Mộc Tâm kia. Cậu có biết hay không? Có thể Hàn Mộc Tâm là...”

Đông Phương Hoàng: “Hừ hừ”

“Ngươi hừ hừ cái rắm mà hừ!” Cơ Ngô Lê không quan tâm được nhiều như vậy: “Tiểu...”

Nhưng Đông Phương Hoàng lại đứng dậy, ôm lấy cổ của hắn: “Anh có việc muốn thỉnh giáo chú, đi ra ngoài một lát...”

Cơ Ngô Lê trừng mắt nhìn hắn, nói nhỏ: “Cậu làm cái gì vậy, cậu ta muốn cưới Hàn Mộc Tâm, là người...”

“Suýt” Đông Phương Hoàng nháy mắt: “Đi ra ngoài kia rồi nói.”

Hai người cùng sóng bước đi ra ngoài.

***

Sân thượng.

Cơ Ngô Lê mắng: “Cậu ta trúng tà rồi? làm sao có thể không nhìn ra được cô gái xấu xí đó chính là tiểu khát cái năm xưa chứ?”

“Có lẽ đi!” Đông Phương Hoàng gạt đi tàn thuốc lá: “Ai mà biết được!”

“Cậu có nói cũng như không!” Cơ Ngô Lê đá hấn: “Bây giờ phải làm sao?”

“Mặc kệ!” Đông Phương Hoàng nói.

“Mẹ kiếp, cậu nghiêm túc chút được không, ông đây đang rất nghiêm túc nói với cậu đó?” Cơ Ngô Lê sắp phiền não chết.

Đông Phương Hoàng liếc nhìn người đang xù lông bên cạnh hấn: “Biết cậu bây giờ giống gì không? Hoàng Đế không gấp, thái giám đã vội!”

“Vội cái con em cậu, cậu dám mắng ông đây là thái giám! Ông đây *** em gái cậu!” Cơ Ngô Lê chửi bậy: “Không được, mình phải nói cho Đông tử...”

“A...” Đông Phương Hoàng cười lạnh: “Cậu nghĩ chỉ số thông minh của Đông tử cùng cậu giống nhau?”

“Có ý gì?”

“Nghĩa là, cậu là kẻ ngu ngốc!”

“Cậu...”

“Có một thứ gọi là tương kế tựu kế”

“Cậu nói là?”

“Mình không nói cái gì hết!”

“Tiện nhân Đông Phương Hoàng nhà cậu, không nên gọi cậu là Đông Phương Hoàng mới đúng, gọi như vậy thật làm nhục tổ quốc, phải gọi là Đông Phương Tiện, không chỉ tiện, mà chỉ có tiện hơn, tiện đến bà ngoại nhà cậu...”

***

Tin tức Sở Trạm Đông kết hôn với một nhân viên không có danh tiếng ở công ty được lan truyền một cách nhanh chóng, còn khiến mọi người khiếp sợ hơn cả lần nhận con nuôi nữa.

Đây là phiên bản hoàng tử và cô bé lọ lem thời hiện đại sao?

Lúc tin này lọt vào tai của Mộ Cẩm Du, cô lập tức mở mạng lên để tìm kiếm.

Khi thấy được người mà Sở Trạm Đông muốn kết hôn chính là ả đàn bà xấu xí kia thì một chút nữa cô đập luôn cả máy tính.

Không... không có khả năng!

Đưa cô và đứa con đến nơi phân chim cũng không có này là để hấn kết hôn cùng con đàn bà xấu xí kia sao?

Khi nhìn thấy hàn Mộc Tâm giống hệt Hàn Tử Tây, cô đã cảm thấy không yên lòng rồi nhưng lại không nghĩ đến...

Hàn Tử Tây mất hai năm trước, lúc đó cô thấy Sở Trạm Đông trở nên điên cuồng, sống mơ mơ màng màng từng đêm, nếu không cô đã không tìm được cơ hội...

Bây giờ ngay cả một ả đàn bà xấu xí hấn cũng đồng ý kết hôn, điều này càng khẳng định địa vị của Hàn Tử Tây trong lòng hấn...

Không, cô không cho phép, Sở Trạm Đông chỉ có thể là của cô, không người nào có thể cướp hấn khỏi người cô, tuyệt đối không được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 78: Cơm chiên trứng có ý nghĩa gì?

Edit: Tôi Là Ai?!

Beta: linhlunglinh

Hàn Từ Tây cho rằng chuyện kết hôn lần này của cô với Sở Trạ Đông chỉ là lời nói suông, sẽ không có bất kỳ hình thức nào, kể cả làm giấy chứng nhận kết hôn...

Thế nhưng ban ngày ban mặt Sở Trạ Đông lại lôi cô đến cục dân chính.

“Tổng giám đốc...” Hàn Từ Tây ngập ngừng nói: “Dù sao cũng chỉ là diễn trò mà thôi, chúng ta không cần...”

“Diễn trò cũng phải diễn hết toàn bộ!” Sở Trạ Đông nói xng lại tiếp tục cầm tay cô kéo vào bên trong cục dân chính.

Chỗ này cũng không phải là lần đầu tiên Hàn Từ Tây đi vào. Sau năm trước, dưới sự ép buộc của Sở lão phu nhân, cô và Sở Trạ Đông đã từng tới đây một lần.

Cô còn nhớ rất rõ lần đó Sở trạ Đông đã đứng ngây người rất lâu, sau đó mới không cam lòng làm giấy chứng nhận kết hôn cùng với cô. Mà lần này lại khác nhau một trời một vực.

Nhìn bàn tay anh đang nắm lấy tay cô tiến đến nơi xếp hàng, Hàn Từ Tây chỉ còn biết ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Cô muốn nhìn xem có phải bầu trời hôm nay sẽ có mây đen bao phủ hay không.

Sở Trạ Đông đường đường là Sở thiếu, nhưng lại thành thành thật thật đứng chen chúc cùng mọi người xếp hàng?

Đúng, anh thật sự đang đứng xếp hàng! Trước mặt bọn họ còn năm sáu đôi, nhưng anh không hề nôn nóng, một tay vẫn nắm chặt lấy tay cô, một tay thì đút túi quần.

Cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay của anh có nhiều vết chai, to hơn tay cô rất nhiều, lại còn... vô cùng ấm áp!

Không quen! Cảm giác này Hàn Từ Tây thấy không hề quen thuộc chút nào, làm cho trong lòng cô rất bức bối. “Tổng giám đốc, anh có khát nước không?”

Sở Trạ Đông quay đầu lại nhìn cô: “Cô khát nước sao?”

“Vâng!”

Cách chỗ bọn họ không xa có bình nước, mà đúng lúc đó có một cô bé vừa lấy một ly nước từ đó đi ngang qua chỗ bọn họ.

“Xin lỗi đã làm phiền, nhưng cô có thể lấy giúp tôi một ly nước giống như của cô được không?” Sở Trạ Đông vô cùng lễ độ nói với cô gái.

Cô gái nghe vậy liền quay đầu lại nhìn Sở Trạ Đông, nhưng đột nhiên ánh mắt lại trùng lớn, điều này rõ ràng chứng tỏ cô gái ngay thơ kia đã bị mê hoặc bởi gương mặt hoàn mỹ của ai đó. Vì thế không nói đến cho cái gì mà ngay cả lời nói cũng không được rành mạch: “Được được!”

Cô gái giống như lấy cả hai dng ly nước cho Sở Trạ Đông. Hắn vẫn bình tĩnh nhận lấy rồi nói: “Cám ơn!”

Hàn Từ Tây đang lo sợ cho cô gái sẽ chết một cách bất đắc kỳ tử, bởi vì có thể dùng mắt thường thấy được gương mặt nhỏ nhắn của cô gái đó đang dần ửng đỏ, sau đó còn lóe cuồng nói: “Không, không có gì!”

Sở Trạ Đông quay lại đưa ly nước cho Hàn Từ Tây: “Đây, cô uống đi!”

“...”

Vì thế, ý đồ muốn thoát ra khỏi tay người này đã hoàn toàn thất bại.

Cứ như vậy cho đến lượt bọn họ, tay của Hàn Từ Tây vẫn bị hắn cầm chặt, làm cho bàn tay của cô phải toát hết mồ hôi.

Điền thông tin, chụp hình, chỉ còn phần ký tên đóng dấu. Hàn Từ Tây do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn đặt bút xuống ký.

Trái lại với cô, Sở Trạ Đông không có một chút do dự nào ký vào tờ đơn chữ ký rồng bay phượng múa của mình.

Khi hắn chỉ còn viết nốt tên của mình vào thì đột nhiên di động vang lên, hóa ra là người hắn phải đi trông giữ Mộ Cần Du gọi đến.

Sở Trạ Đông vừa bắt máy, vừa ghi tên của mình vào tờ đơn, nói: “Có chuyện gì?”

“Anh, cục cưng không thấy nữa rồi, hu hu...”

Trong điện thoại vang ra tiếng la khóc của Mộ Cần Du. Hàn Từ Tây ở khoảng cách rất gần cho nên nghe thấy rất rõ ràng.

Con cũng không nhìn thấy, vậy giấy kết hôn cũng sẽ không lấy được đi.

Nhưng hấn lại lần nữa đánh tan phán đoán của cô, việc gì tiếp tục thì vẫn cứ diễn ra như thường...

Làm xong thủ tục, thời điểm nhân viên làm việc giao cho bọn họ giấy tờ, Hàn Từ Tây còn chưa tới kịp nhìn một chút, đã bị hấn đoạt lấy, lại còn nói một cách hiển nhiên: "Trước tiên cứ để ở chỗ tôi, chờ giao dịch hết một tháng tôi sẽ giao lại cho cô! Đi, đi ăn cơm!"

"..."

Con bị mất tích mà tại sao người này lại không hề gấp chút nào vậy?

***

Khi Mộ Cẩn Du chứng kiến Sở Trạm Đông dẫn Hàn Mộc Tâm đi ăn cơm, dạo phố, thậm chí còn đi... mua nhẫn!

Con trai bị mất tích, thế nhưng hấn rõ ràng không khác người đang rảnh rỗi dẫn con nhỏ xấu xí kia đi mua nhẫn.

Mộ Cẩn Du giờ tay đập vỡ máy tính.

"Sở Trạm Đông!" Mộ Cẩn Du hận mình không thể cắn nát cái tên này của hấn: "Đây là anh bức tôi, anh bức tôi!"

Mộ Cẩn Di lấy điện thoại bấm nhanh một dãy số rồi gọi.

Đối phương rất nhanh nhấc máy, là một nói của đàn ông: "Ảnh chụp đã nhìn rồi sao?"

"Tôi muốn con à xấu xí kia phải chết!" Mộ Cẩn Du oán hận nói, khuôn mặt hai mươi mấy tuổi vốn nên sáng lạn như ánh mặt trời, giờ phút này lại trở nên vẩn vọ.

"Ha ha..." Người đàn ông cười khê: "Nói như vậy là cô đáp ứng?"

"Đúng!" Mộ Cẩn Du hai tay nắm chặt thành quyền: "Tôi đáp ứng anh!"

"Rất tốt!" Người đàn ông nói: "Vậy thì hợp tác vui vẻ !" "

***

Mãi cho đến buổi tối, Sở Trạm Đông mới đưa Hàn Từ Tây trở lại căn hộ của Đường Quả.

"Tổng giám đốc, ngài lái xe cẩn thận!" Hàn Từ Tây xuống xe, một mực cung kính cúi người chào.

Ý tứ lời nói này chính là cô sẽ không mời hấn lên uống trà?

Sở Trạm Đông lại giống như không quan tâm, xuống xe, cầm lấy tay của cô đi về phía hành lang.

"Tổng giám đốc, ngài không cần tiễn tôi, cũng không còn vài bước là tới, tôi..."

"Còn gọi tổng giám đốc?" Sở Trạm Đông đột nhiên dừng bước, nghiêm túc nhìn cô.

"..." Không gọi tổng giám đốc thì phải gọi là gì? Ngần vạn đừng nói là...

"Thất thần làm gì?" Sở Trạm Đông nhú mày: "Giấy cũng đã nhận rồi, có phải hay không nên đổi cách gọi?"

"... Không, không cần đâu, như vậy lại..." Hàn Từ Tây giả ngu.

"Lại cái gì?" Sở Trạm Đông cười khê: "Cô muốn nói đây cũng không phải kết hôn thật sao? Cho nên giấy kết hôn cũng là giả ?"

"Đúng là..."

"Cô là muốn cho toàn bộ thế giới cùng biết chúng ta đang lừa gạt bọn họ?" Sở Trạm Đông đột nhiên cầm hai vai của cô, ngọn đèn mờ ảo trong hành lang chiếu lên mặt hấn lúc sáng lúc tối, con mắt sắc nhưng là phá lệ sáng ngời, mang theo tia mỉa mai: "Chồng cùng tên, cô chọn một đi!"

"..."

"Khụ khụ..." Đột nhiên một giọng nữ không hài hòa vang lên, hóa giải lúng túng cho Hàn Từ Tây.

Đường Quả cũng mới vừa về, đi giày cao gót, tay ôm một cái rượu lớn đứng cách đó không xa nói: "Cái này... xấu hổ quá, tôi không phải cố ý cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, thật sự là..." Đường Quả gọi Hàn Từ Tây: "Hàn Mộc Tâm, còn đứng ngây đó làm gì, mau đến giúp mình, cánh tay của mình mỏi đến nỗi muốn đứt ra rồi đây này!"

"Ây da..."

Hàn Mộc Tâm bước nhanh tới, còn chưa đi được hai bước đã bị Sở Trạm Đông kéo lại, hần xoay bước đi về phía Đường Quả, đưa tay tiếp nhận cái rương cô đang ôm.

Thật đúng là rất nặng, không biết bên trong chứa những thứ gì?

"Anh đẹp trai, cảm ơn anh nha!" Đường Quả sáng khoái nói cảm ơn rồi đi về phía Hàn Tử Tây.

Sai đó hai cô gái liền nắm tay nhau đi lên lầu.

Đường Quả ghé vào bên tai Hàn Tử Tây nói thầm: "Hàn Mộc Tâm, được nha, mình thật sự nhìn không ra bản lĩnh của cậu không vừa nha! Vừa mới đến HC vài ngày thế nhưng đã câu được một con cá lớn như vậy."

Anh ta là tổng giám đốc HC đúng không!

Hàn Mộc Tâm, chị đây chính là cái đào ngũ, cô cho chị một kinh hỉ lớn như vậy, thật sự không được rồi?

Cậu có lo lắng nếu chị đây bị bệnh tim thì sẽ bị cô hù chết hay không?"

Đường Quả bị dọa là sự thật!

Bất quá Hàn Mộc Tâm mới đến HC hơn một tháng, thế nhưng đã quyến rũ được tổng giám đốc HC, tốc độ này, thật là có thủ đoạn a...

Quả thực!

Nằm mơ cô cũng không dám làm như vậy a!

Mắt Hàn Tử Tây tròn trắng ngời: Nếu không phải vì con trai, dù cho đàn ông của toàn thế giới đều chết sạch, cô cũng không muốn cùng hần có bất kỳ quan hệ gì!

"Đường Quả, không phải là cô nghĩ đâu, là..."

"Khụ!"

Người đàn ông ở phía sau một tiếng không nặng không nhẹ ho khan một tiếng, Hàn Tử Tây liền cầm miệng.

"Là cái gì?" Đường Quả nghiêng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông đẹp trai sau lưng, nháy mắt chế nhạo: "Là tình yêu đến vừa kịp lúc đúng không? Chị hiểu, chị đều hiểu!"

"..."

"Đến đến rồi, anh đẹp trai mời vào!"

Đường Quả giống như ma ma của kỹ viện, bưng trà đưa nước cho Sở Trạm Đông, cười một cái cũng gọi là xuân hoa sáng lạn.

Cái này cũng chưa tính cái gì, Đường Quả còn cầm lấy túi sách, bày ra một bộ dạng phải đi, nói: "Tôi đột nhiên nhớ tới, còn có một chút chuyện cần làm, đêm nay có lẽ không về được, làm phiền anh đẹp trai chiều cô Mộc Tâm của chúng ta."

Lời nói này vừa ra, Hàn Tử Tây liền muốn đánh cô.

Muốn hần đi còn không được đây, cô chế giễu, ai cần nàng bà tám này tạo một chỗ không gian cho mình chứ.

Hàn Tử Tâm đang muốn mở miệng, Sở Trạm Đông đã nói: "Cô đi đâu, chúng tôi xuống dưới tiễn cô!"

"Không cần, hai người chơi thật vui... A không đúng, là nói chuyện thật tốt!" Đường Quả cười mập mờ nói, là hơn cả mập mờ.

Hàn Tử Tây lần đầu tiên cảm thấy, Đường Quả là một cô gái rất đáng đánh đòn!

"Dù sao bọn ta cũng đi xuống dưới, sẽ không gây phiền toái đến cô đâu!" Sở Trạm Đông quay sang nói với Hàn Tử Tây: "Đi dọn đồ đạc của cô đi."

"..."

"Fuck!" Đường Quả kinh ngạc hô lên: "Đây là muốn ở chung sao?"

"Chúng tôi đã là vợ chồng hợp pháp." Sở Trạm Đông mím môi nói: "Lúc chúng tôi kết hôn, có khả năng muốn phiền toái cô làm phụ dâu cho Mộc Tâm!"

"Kết hôn?" Tốc độ có cần nhanh như vậy không a!

Đừng nói là Đường Quả, đến Hàn Tử Tây cũng bị dọa rồi.

Sở Trạm Đông càng ngày càng không bình thường.

Từ lúc đề xuất muốn cùng cô kí hợp đồng kết hôn thì cô đã nhận ra hắn không bình thường, chẳng qua là vì virus trong người hắn mà cô lựa chọn tương kế tựu kế, nhưng là hiện tại...

Lấy được giấy kết hôn coi như xong, còn mua nhẫn, bây giờ còn muốn cô đi ở chung với hắn, thật sự không phải là hắn đã phát hiện ra cái gì sao?

Không quan tâm nữa, đi được một bước rồi tính tiếp, vốn là cô cũng là chuẩn bị nghĩ kế cùng đến ở cùng hắn, như vậy cũng coi như là thay cô giảm đi phiền toái, về phần có thể nào lại phát sinh chút ít cái chuyện làm cho người ta mặt đỏ tim đập dồn dập, cô nghĩ cô cũng có biện pháp tránh thoát.

Thu thập xong đồ, theo Sở Trạm Đông ra cửa, lại bị Đường Quả gọi lại: "Chờ một chút!"

Chỉ thấy cô ấy đi đến bên cạnh cái rương Sở Trạm Đông mới vừa mang lên kia, cầm dao nhỏ mở ra một chiếc hộp dán băng dính, từ bên trong lấy ra rất nhiều đồ, lập tức đem toàn bộ nhét vào trong lòng Hàn Tử Tây.

Hàn Tử Tây cúi đầu vừa nhìn, trong nháy mắt gò má đỏ bừng.

Cái này đều là?

"Đây là hàng tôi vừa mới lấy về..." Đường Quả thay cô giới thiệu một chút: "Chai này là nước hoa, ông chủ nói với tôi đây là mẫu mới nghiên cứu phát triển, trước khi ngủ dùng một giọt, bảo đảm người mắ bệnh bệnh liệt dương cũng có thể một đêm bảy lần, còn có cái quần lót này, bây giờ cũng có thể lấy ra, không cần còi có thể trực tiếp đi vào. Cái này cái này, cái này nghe nói là món đặc biệt của cửa hàng họ, kẹo chế thành nội y sexy siêu mỏng, đến lúc tình nồng, sẽ từ từ hòa tan cùng mồ hôi..."

Hàn Tử Tây thật sự nghĩ muốn ném nó lên mặt người trước mắt.

Cô gái này, cái cô gái đáng chết này!

Cô biết rõ nghề phụ của Đường Quả là mở cửa hàng, nhưng không phải chỉ bán được đồ lót bình thường sao? Từ khi nào thì đổi thành nghề bán những thứ không biết xấu hổ này rồi?

Khóe mắt Hàn Tử Tây trộm liếc nhìn Sở Trạm Đông, nhìn mặt hắn mặc dù không chút thay đổi, nhưng là đôi mắt nâu sắc bén, như có ánh sáng thoáng hiện lên làm cả người Hàn Tử Tây không tự nhiên.

"Đường Quả, những thứ này..."

"Là quà tặng kết hôn sao?" Sở Trạm Đông nói tiếp.

Đường Quả gật đầu: "Cũng không có gì tốt để tặng, hy vọng hai người đừng ghét bỏ!"

Sở Trạm Đông nhận lấy: "Sẽ không, quà ít nhưng tình nặng!"

"..."

"Ha ha ha..." Đường Quả cười: "Sở tổng, đêm nay nhìn thấy anh, tôi mới biết được những lời đồn đại kia đều là dối trá, anh người này không nên tốt như vậy!"

"Quá khen!" Sở Trạm Đông rất không biết xấu hổ nói: "Còn có chút tiến bộ hơn trước!"

"Ha ha ha..." Đường Quả cười sang sảng, nghĩ đến cái gì đó đắc ý: "Chờ thêm chút nữa!"

Lại đi đến cái rương kia, lại thêm một ý nghĩ sôi trào, còn tranh thủ lúc rảnh rồi xoay người lại hỏi Sở Trạm Đông một câu: "Sở tổng, size của anh là..."

Ánh mắt của cô như có thâm ý khác nhìn xem eo Sở Trạm Đông một tý, dừng lại giữa hai chân.

Sở Trạm Đông mặt không đổi sắc nhướn mi: "Số lớn nhất!"

"A, tốt!"

Đường Quả cầm hai hộp đóng kín, kín đáo đưa cho Sở Trạm Đông: "Bỏ thêm thuốc đặc biệt, có thể tăng lên hứng thú, hai người nếu muốn có con sớm thì có thể dùng châm, ở đỉnh đầu châm một cái, dù sao thứ chúng ta muốn chỉ là cảm giác!"

"Cảm ơn!"

Hàn Từ Tây: "..."

Thật sự cô sắp nổi điên lên rồi!

Hai người này mới cần phải kết hôn, đều là người giống nhau không biết xấu hổ!

***

Nơi Sở Trạm Đông mang Hàn Từ Tây đến không phải là nhà họ Sở, mà là biệt thự ở lưng chừng núi...

Lúc này, trái tim của Hàn Từ Tây đập nhanh một cách dị thường, người đàn ông này đến cùng muốn làm cái gì.

Sở Trạm Đông chỉ vào lầu ba: "Cô đi chọn một phòng mình thích đi!"

Này, cũng không phải là muốn dùng những thứ Đường Quả đưa đâu nhỉ?

Hàn Từ Tây thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng lại còn có một chút... hụt hẫng?

Nói đùa gì vậy!

Hàn Từ Tây chọn một gian phòng cách phòng của Sở Trạm Đông xa nhất.

Sau khi cô sửa sang xong đồ thì cửa đột nhiên bị gõ vang.

Sở Trạm Đông thay đã quần áo vận động ở nhà màu xám nhạt, đầu tóc còn có chút ướt, trong hơi thở còn có mùi sữa tắm, hẳn là vừa mới tắm rửa qua.

Giữa ngón tay của hắn cầm điều thuốc, hỏi cô: "Cô biết làm cơm không?"

Hàn Từ Tây gật đầu: "Biết, nhưng là đều là món ăn gia đình khá đơn giản."

"Ừ, tôi hơi đói, tùy tiện giúp tôi làm một chút đi."

***

Phòng bếp, Hàn Từ Tây mở tủ lạnh ra, nhìn xem tủ lạnh lớn tràn đầy một đồng nguyên liệu nấu ăn, không khỏi nhớ tới quá khứ.

Những năm kia, cô nấu cơm cho hắn không ít, lần nào hắn cũng không ăn, không phải là ném vào thùng rác thì cũng là cho chó ăn, nhưng hắn vẫn làm cho cô ở phòng bếp bận rộn nửa ngày, giống như hành hạ cô, điều này như niềm vui thú trong cuộc sống của hắn.

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Đột nhiên một giọng nam vang lên, làm cho Hàn Từ Tây nhú mào. Không biết từ khi nào Sở Trạm Đông đã đi tới phía sau của cô, lồng ngực rộng lớn của hắn vô cùng rộng lớn, hai tay đem cô cùng tủ lạnh vây lại.

"Không có, nguyên liệu nấu ăn rất nhiều, không biết tổng..."

"Hử?" Một tiếng thở từ mũi nhẹ mang theo nguy hiểm.

"..." Hử cái quỷ gì! Bất cô gọi chồng hay kêu tên, anh nghĩ dễ lắm sao? "Ngoại trừ cà rốt, đậu phụ, còn có cái gì không thích ăn?"

Đột nhiên lỗ tai của cô bị nắm lấy, còn hắn thì khẽ cười trên đỉnh đầu cô: "Nếu như bị người khác phát hiện, xem tôi như thế nào thu thập cô!"

Nói xong, hắn cầm một bình nước nghênh ngang rời đi.

Không nói có thích gì hay không, Hàn Từ Tây không muốn lãng phí thời gian với hắn, liền làm một đĩa cơm chiên trứng.

Đề cơm chiên trứng lên bàn xong, Sở Trạm Đông nhướn mi: "Cơm chiên trứng à?"

"Ừ!" Hàn Từ Tây đứng ở một bên, có vẻ luống cuống: "Món này là món ngon nhất mà tôi có thể làm được!"

"Phải không?" Sở Trạm Đông giống như cười mà như không, dùng cái thìa múc một miếng lên, chỉ nhìn, chứ không ăn: "Cô biết cơm chiên trứng có ý nghĩa gì không?"

"..."

Vắt vắt đi làm cơm chiên trứng... cuối cùng nó là trùng hợp hay sao?

Hàn Từ Tây lắc đầu, bộ dáng ngờ ngác, phải ngốc nhiều hơn là ngốc, phải vô tội nhiều hơn là vô tội: "Không phải là cơm chiên trứng, chẳng lẽ món này

còn có cách nói khác?"

"Ha ha..." Sở TrạĐông thấp giọng cười ra tiếng: "Mỗi cái địa phương đều có một ý nghĩa khác, nơi này chúng ta xác thực còn có cách nói khác về cơm chiên trứng, cô có muốn biết không?"

Không muốn!

Tuyệt không muốn!

Hàn Từ Tây vô cùng hối hận, cái món cơm chiên trứng quý quá!

Có phải hay không giả bộ Hàn Mộc Tâm ngốc nghếch, cô phát hiện gần đây mình quả thật có chút ngốc rồi.

Đều là mình tự đào hố, tự mình nhảy mà!

"Anh nhanh ăn đi, nguội rồi sẽ ăn không ngon !" Hàn Từ Tây nói lảng sang chuyện khác.

"Quá nóng ăn sẽ không tốt cho dạ dày, nói cho cô biết xong ăn là vừa vậy!" Sở TrạĐông nghiêm trang nói: "Tới đây ngồi, tôi từ từ nói cho cô!"

Hàn Từ Tây đột nhiên muốn móc súng!

"Nhanh lên a!"

"Tích tích tích tích..."

Hàn Từ Tây may mắn chính mình đun nước trên bếp: "Nước sôi!"

Cơ hồ là chạy trốn, vội vàng xông vào phòng bếp.

Tắt đi lửa bếp, Hàn Từ Tây còn chưa kịp xoay người, thì đã bị người phía sau lưng đem cả người cô đặt trên bàn bếp...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 79.1: Bất Hối thật đau thương...

Edit: Jen Con Nýt

Beta: linhlunglinh

"Nước nóng như vậy cần thận coi chừng bị phỏng." Lời nói nóng bỏng dâng đến ở bên tai, càng đáng chết hơn là hấn còn có ý đề thấp giọng nói: "Đề đó đi, tôi sẽ đến giúp cô!"

Nói là muốn giúp cô. Vậy mà dồn ép cô đứng một chỗ không cho di chuyển, còn giả vờ như vô tình, dùng hạ thân của mình chà xát trên người cô...

"..."

Hàn Từ Tây không nghĩ ngợi nhiều ngay lập tức dùng chân của mình đá vào chân của hấn một cái!

So với trước đây hấn càng ngày càng không biết xấu hổ!

"Trên người của cô dính toàn dầu mỡ." Sở TrạĐông đột nhiên nói: "Đi lên lầu tắm rửa đi!"

Dứt lời, xoay người của cô lại, hai tay đặt dưới nách của cô, bày ra tư thế chuẩn bị ôm lấy cô.

"Anh đang làm cái gì thế?" Hàn Từ Tây bị hành động này của hấn dọa cho sợ hết hồn, không kìm được lớn tiếng hỏi.

"Bé cô đi tắm!" Sở TrạĐông giọng điệu chắc nịch nói.

"Tự mình tôi sẽ đi!" Kiên nhẫn của Hàn Từ Tây thật sự là sắp đến giới hạn rồi, nhưng vẫn không thể không kiềm chế bức tức của chính mình: "Anh mau đi ăn cơm đi!"

"Cô làm cơm cho tôi, để báo đáp lại, tôi bé cô đi tắm!" Sở TrạĐông nói vừa chuẩn bị làm hành động tiếp theo.

Hàn Từ Tây đưa hai tay lên chống trên ngực hấn. Thân mình ngửa ra sau: "Thật sự không cần, nếu tôi đã kết hôn với anh rồi thì việc nấu cơm cho anh là bổn phận của tôi, không cần báo đáp!"

Nhìn đầy mắt của hấn, thoáng chốc lại hiện lên nụ cười không có ý tốt, Hàn Từ Tây ý thức được tất cả những gì chính mình vừa mới nói, liền hận không thể một phát đập chết bản thân.

Cô đang nói cái quỷ gì thế này?

Hấn có thể hay không giả bộ như chưa từng nghe thấy lời nói vừa rồi.

Rõ ràng không thể, bởi vì hấn đang xoa xoa hai má của cô. Còn cái nụ cười kia nữa...

Bi ỏi!

Đúng vậy!

Hàn Từ Tây suy nghĩ một vòng luẩn quẩn, rốt cuộc cũng phát hiện ra vấn đề không hợp lý.

"Hàn thư ký, những lời nói đó của cô thật đúng là lời chân thực!" Đáy mắt Sở Trạ Đông hiện lên tia tinh quái: "Biết cái gì không?"

Hàn Từ Tây không trả lời, hấn cũng không thêm đề ý, thật giống như là hấn vốn dĩ không trông chờ cô sẽ trả lời, hấn tiếp tục nói tiếp: "Nghĩ một đường làm một nẻo! Ngoài miệng nói là không muốn, nhưng thực ra trong lòng vô cùng mong đợi!"

"..." Thật sự là bị ai không thể nào cười nổi!

"Tổng giám đốc, tôi..."

Lời còn chưa nói hết, môi cô đã bị hấn hôn.

Đôi môi nóng bỏng của hấn nhẹ nhàng phủ lên, thành công quán quýt lấy đầu lưỡi của cô, hấn vẫn như thế luôn luôn ngông cuồng tự đại, căn bản chưa bao giờ cho Hàn Từ Tây cơ hội phản kháng.

Không thể phủ nhận, nụ hôn của hấn gọi lên trong thâm tâm của cô không biết bao nhiêu phần nhu tình.

Thân thể của cô là do một tay hấn khai phá. Từ đầu tới cuối đều chỉ có một người đàn ông là hấn, cho dù Hàn Từ Tây vẫn còn lý trí nhưng trong phút chốc cũng sẽ bị mất phương hướng.

Bất quá cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Hàn Từ Tây dùng sức đẩy hấn ra!

Sở Trạ Đông nhìn thấy lập tức nhảy dựng lên lùi ra xa khỏi cô, híp đôi mắt hung ác lại: "Cô không muốn?"

Hàn Từ Tây làm ra một bộ bi thương vô cùng, cắn môi, chảy nước mắt: "Tổng giám đốc, chuyện này, thực xin lỗi!"

"Vì sao lại không muốn?" Sở Trạ Đông nói: "Còn nhớ trước khi ngủ sẽ có ba vạn, ngủ xong sẽ có năm vạn chứ, lo lắng giá thấp hơn!"

"..." Có chuyện tiền trước khác tiền sau sao?

Tiền nhân, muốn chết!

Sở Trạ Đông bày ra bộ dạng muốn giải quyết chuyện này: "Nhớ cho thật rõ lời tôi nói, cô phải biết rằng cô là vợ của tôi. Rốt cuộc có chỗ nào không giống nhau sao, tôi cảm thấy được tôi phải tự mình phân tích rõ ràng cho cô biết, nên nhớ điểm ấy đều đã giải thích rõ trong bản hợp đồng!"

Thật là có ý tứ!

Hàn Từ Tây nghĩ muốn xoay người đi chỗ khác, cùng người đàn ông như vậy nói chuyện chỉ tốn công, hấn quả thực cũng không phải là người!

Người lớn lên cùng với cô có phải là người hay không, nhìn hấn đi có bao nhiêu phần là giống với người bình thường!

Hiện tại Hàn Từ Tây đã hiểu được vấn đề chính!

Hấn có thể phát hiện ra cái gì chứ, nhưng cho dù hấn có biết hay không đi chăng nữa, sở dĩ hấn đưa ra lời đề nghị kết hôn, chính là vì thử dò xét cô đồng thời cũng bày mưu làm cho cô nhục nhã!

"Tổng giám đốc..." Hàn Từ Tây nước mắt chảy dài, lắc đầu: "Vấn đề không phải là có tình nguyện hay không, mà là tôi..."

Giống như gọi lại chuyện cũ cực kỳ đau lòng, nước mắt cô không ngừng chảy xuống: "Tôi không sạch sẽ! Năm mười tám tuổi, tôi đã gặp phải một đám lưu manh, bị..."

Lời nói còn chưa nói hết, nhưng mà ý tứ đã quá rõ ràng. Trong lòng cô cũng đã cân nhắc kỹ càng.

Cô không trong sạch, không nghĩ sẽ có thể sỉ nhục được hắn!

"..." Sở Trạm Đông không nghĩ tới nữ nhân này cư nhiên lại dám dùng chiêu này để đối chọi với hắn.

Bị một đám lưu manh...

Hắn nên nói cái gì.

Nói tôi không quan tâm?

Hoa Ngũ Vạn ngũ qua với nhiều người, hắn nhiều tiền nhưng cũng không phải là loại người tùy tiện làm trái với pháp luật!

Xem ánh mắt của cô này đang nhìn hắn giống như nhìn thấy được quái vật!

Hàn Mộc Tâm, cô thắng rồi!

Bất quá là tạm thời chúng ta cứ xem thử đi!

Nhìn bước chân hắn đã đi lên lầu, lúc này Hàn Tử Tây âm thầm thở ra một ngụm khí.

Thật sự là đủ rồi!

Rốt cuộc thì khi nào hắn mới phát bệnh, đến lúc bệnh tình trở thành nặng hết thuốc chữa cô có nên trốn đi thật xa khỏi nơi đây hay không.

Hàn Tử Tây, vì con trai nên mình phải tiếp tục nhẫn nhịn!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 79.2

Không chỉ Hàn Tử Tây sắp không chịu đựng được mà còn có Bất Hối.

Ở vườn hoa trên một hòn đảo nhỏ bí ẩn, Bất Hối nhìn chăm chăm vào những báo cáo về Sở Trạm Đông trong ipad, càng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc lại càng âm trầm muốn chảy ra nước.

Người này đang giờ trò gì vậy? Tại sao mẹ lại một lần nữa gả cho cái người biến thái này?

"Anh Bất Hối!"

Một cô bé mặc váy công chúa, hai bím tóc tết lại, giọng nói ngọt ngào, nói cô bé này không xinh đẹp thì đúng là không có mắt.

Bất Hối quay đầu, nhìn cô bé ôn hòa cười: "Anh đang bận không đi chơi được, em đi chơi một mình đi!"

"Anh Bất Hối, anh đang bận chuyện gì?" Cô bé bước đến chạy đến bên người Bất Hối, ghé vào đùi hắn, mắt to tròn tròn nhìn hắn.

Bất Hối cảm thấy phiền muốn chết.

Đã lâu như vậy một chút tin tức cũng không có, thật sự là quá vô dụng!

Bất Hối đang rất buồn chán vì kế hoạch của mình đã thất bại.

Vốn dĩ tâm tình đã không tốt, tiểu chân ngăn lại làm phiền hắn, đã phiền lại càng phiền nên giọng nói không tốt chút nào: "Anh nói cho em thì em có hiểu không? Mau đi đi!"

Giọng nói không tốt, còn đẩy cô bé ra xa...

Tiểu chân ngăn này tên Đào Đào, năm nay đã hai tuổi, là con gái của sư phụ Bất Hối.

Tiểu chân ngắn này ai cũng không thích, chỉ thích mỗi Bất Hối! Lúc còn nhỏ, ai ôm cũng khóc nhưng chỉ cần Bất Hối ôm thì sẽ nín khóc. Mà từ đầu tiên nói được, không phải ba mẹ, mà là “anh”!

Cả ngày lẫn đêm đều không ngừng gọi!

Có người còn nhầm chán tính toán, Đào Đào một ngày kêu Bất Hối nhiều nhất là 101 lần!

Hơn một trăm lần đó nha! Bất Hối cảm thấy tai của mình sắp không chịu nổi!

Trời mới biết, cậu cảm thấy cô bé này phiền phức đến cỡ nào!

Mặc dù bộ dáng cô bé rất đáng yêu, nhưng cậu không chịu nổi cảnh mỗi ngày cô bé này đều ở bên người cậu!

Hai năm, hai năm qua mà nói, quả thực là không còn thiên lý, và đây cũng là lý do Bất Hối cố tình để lộ thân phận của mình cho Cơ Ngô Lê biết.

Lúc này rời đi không chỉ có thể cùng mẹ đoàn tụ, mà cậu còn có thể tránh xa cô bé Đào Đào suốt ngày dính lấy cậu còn dính hơn so với đường dính răng này!

Anh Bất Hối đẩy mình, anh Bất Hối còn mắng bé, anh Bất Hối không thích bé.

"Oa hu hu..."

Đào Đào khóc vô cùng thương tâm.

Anh Bất Hối không thích bé, quả thực so với ma ma không cho ăn kẹo que còn nghiêm trọng hơn, Đào Đào khóc đến đất trời rung chuyển: "Ô ô ô... Oa oa oa..."

Tiếng khóc lớn như vậy, khiến Bất Hối cũng phải kinh hãi.

Mặc dù cô bé này cậu không muốn gặp, nhưng đây là cô con gái mà sư phụ cậu vô cùng cưng chiều nha, nếu sư phụ mà nghe thấy thì mình cũng sẽ không được sống yên a.

Bất Hối vội vàng che miệng của cô bé, nhấm mảy nói: "Đừng khóc!"

"Ô ô ô..." Anh Bất Hối lại hung dữ với bé, còn làm bé không thở được, Đào Đào tiếp tục khóc: "Ô ô ô..."

"..." Bất Hối vội vàng ôm lấy Đào Đào chạy vào phòng.

Một cậu bé tám tuổi ôm một đứa bé hai tuổi, mặc dù cô bé tròn trịa giống như cái bánh bao, nhưng Bất Hối ôm cũng không cần cố hết sức.

Nực cười, ôm hai năm, đã thành thói quen được không?

Đặt cô bé xuống ghế sa lon trong phòng của mình, Bất Hối thở dài, rồi dụ dỗ: "Ngoan ngoãn, bảo bảo đừng khóc, anh sẽ không hung dữ với bảo bảo, hôm nay anh chưa uống thuốc, anh là tên đại bại hoại!"

Bất Hối thật sự choáng váng!

Đây là nháo thế nào, quả nhiên tự làm bậy là không thể sống mà!

Đào Đào vẫn còn nức nở: "Anh Bất Hối không thích bảo bảo sao?"

"Không có, tuyệt đối không có!" Bất Hối trả lời trái với lương tâm: "Anh thích nhất là bảo bảo, bảo bảo đáng yêu như thế sao lại không thích được. Bảo bảo là cô bé đáng yêu nhất thế giới này!"

"Hi hi..." Đào Đào rất nhanh đã bị dụ: "Nếu anh Bất Hối thom bảo bảo một cái, bảo bảo sẽ không khóc!"

"..."

Em gái thân ái, con gái có thể dè dặt một chút được không, nam nữ thụ thụ bất thân nha!

"Anh Bất Hối gạt người..." Đại hồng thủy lại sắp tràn ra: "Còn nói không phải là không thích bảo bảo, Anh Bất Hối không thân bảo bảo, ô ô ô..."

"Vậy thì thom nhẹ!" Hiện tại Bất Hối rất hối hận vì sao hai năm trước cậu lại đi bế cô bé phiền phức này.

Bất Hối thom xuống khuôn mặt của cô bé, đụng vào má cô bé như chuồn chuồn đập nước.

Dù sao cũng không phải chưa từng thom qua, người thua thiệt cũng không phải là cậu!

Nhưng mà, Đào Đào lại không hài lòng!

Chu cái miệng nhỏ nhắn: "Không phải thom lên mặt, mà là thom vào môi!"

"..." Cái này thì quá mức mà!

Muốn chiếm lấy nụ hôn đầu của cậu, cậu muốn nói cho cô bé biết không có cửa đâu!

Nụ hôn đầu tiên của cậu phải dành cho Tiểu Linh Đang – cô bé năm xưa ở cùng cô nhi viện với cậu!

"Ô ô ô..."

"Đào Đào, anh cảnh cáo, nếu em khóc nữa anh sẽ đánh em!" Tiểu gia không quen tật xấu!

Được voi đòi tiên, không biết xấu hổ!

"Ô ô ô..." Đào Đào từ trên ghế sa lon lăn xuống, chạy ra ngoài: "Ba ba ma ma, anh Bất Hối không thích bảo bảo, còn quát bảo bảo, hai người ở đâu rồi?"

"..." Tổ tông! Cô nãi nãi của tôi ơi!

Nụ hôn đầu tiên cái gì, nếu cậu không nói cho Tiểu Linh Đang thì chắc cô bé ấy sẽ không biết nhỉ?

Ừ!

Trời biết, Tiểu chân ngắn biết, cậu biết!

Tiểu chân ngắn lại không biết Tiểu Linh Đang, cậu lại không nói ra thì làm sao Tiểu Linh Đang biết được!

Tuyệt đối không biết!

Bất Hối nhanh chân đuổi theo, ôm lấy Đào Đào nịnh nọt nói: "Bảo bối, bảo bối... thom thom..."

"Hôn môi sao?"

"Ừ! Hôn môi!"

"Hi hi!" Đào Đào cao hứng: "Ba ba thích ma ma đều hôn môi, anh Bất Hối thích bảo bảo, cũng muốn hôn môi! Anh Bất Hối mau thom thom!"

"..." Không muốn thom cũng có thể sao?

Bất Hối vừa nhắm mắt, một đường đi xuống với miệng anh đào nhỏ nhắn...

Đúng lúc này, cửa mở...

"Bất Hối!"

Miệng Bất Hối bị Đào Đào mút lấy, nhìn người đứng ở cửa lại là sư phụ mặt đen, Bất Hối chỉ muốn xiu ngay lập tức!

Đào Đào, tiểu gia cả đời cũng không muốn gặp lại nhóc!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Chương 80: Tổ chức hôn lễ

Trong phòng tập thể thao.

Ở trên máy chạy bộ, Sở Trạm Đông gọi điện thoại cho Tả Viêm hỏi về chuyện của đứa bé: "Đứa nhỏ đâu?"

Tả Viêm: "Vẫn chưa có tin tức!"

"Gọi tất cả những người đang đi kiểm mau quay về!"

"Không tìm nữa sao?"

"Ừ!" Sở TrạĐông tiếp tục nói một câu mang ý vị sâu xa: "Khi cần quay lại, tự khắc sẽ quay trở lại!"

Vừa mới cúp điện thoại xong, Sở lão phu nhân đã đi vào bên trong.

"Bà nội..." Sở TrạĐông nhẹ giọng nói: "Đã trễ thế này, sao bà nội còn chưa ngủ nữa?"

"Đông tử. Hôm nay cháu thực sự đã mang người đàn bà kia đi làm giấy chứng nhận?" Lão phu nhân không nói vòng vo trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Vâng!" Sở TrạĐông cũng không giấu giếm trả lời: "Mấy ngày nữa sẽ cử hành hôn lễ."

"Đông tử, mặc dù bà nội đã giải thích cho cháu nghe nhưng quyết định cuối cùng vẫn nằm ở cháu, đừng làm cho người làm bà nội đây phải lo lắng." Lão phu nhân giọng nói tràn đầy lo lắng nói: "Gần đây cơ thể của cháu như thế nào, có cái gì không khỏe hay không?"

"Không có, tất cả đều bình thường, bà nội đừng lo lắng!" Sở TrạĐông nhẹ nhếch khóe môi mỉm lên, con ngươi tinh mịch: "Bà nội, bà yên tâm đi, cháu sẽ không để cho bản thân mình xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ không!"

"Ừ, bà nội tin tưởng cháu. Trước tiên cứ như vậy đi, cháu gọi điện thoại xong thì mau đi ngủ sớm một chút, bà nội đi trước."

Ra khỏi phòng tập thể thao, Sở TrạĐông đi đến thư phòng, mở ra tất cả những hình ảnh mình đã cất giữ.

Trong tấm hình, Hàn Tử Tây an ổn nằm ở trên giường, không có gì đặc biệt.

Châm một liều thuốc, Sở TrạĐông dựa vào thành ghế, chân khoát ở trên mặt bàn. Chạm rai phun ra một làn khói trắng, đôi mắt không buồn chớp nhìn chăm chăm vào tấm hình, thật lâu sau...

***

Hôm sau.

Bữa sáng đơn giản được bày lên bàn ăn, Hàn Tử Tây cho rằng với hành động của cô ngày hôm qua thì Sở TrạĐông sẽ không đề cập chuyện đó, nhưng lại không ngờ tới tới mà hần vẫn không hề động tay động chân, mà lúc gần ra khỏi cửa hần lại bất ngờ hỏi: "Cô muốn tổ chức hôn lễ theo kiểu gì?"

Hôn lễ?

Hàn Tử Tây hoài nghi chính mình đã nghe lầm, làm giấy chứng nhận coi như xong đi, lại còn muốn tổ chức hôn lễ sao?

"Thất thần làm gì, tôi đang hỏi cô đấy!" Sở TrạĐông đang đứng trước cửa thay giày hỏi, nhìn thấy vẻ mặt ngây ngốc của cô lập tức nhíu mày.

"Tổng giám đốc, không biết là..."

"Cô chỉ cần trả lời vấn đề tôi hỏi là được rồi, về những cái khác, tôi tự có chừng mực!" Sở TrạĐông mím đôi môi mỉm: "Hôn lễ kiểu Trung Quốc hay Phương Tây?"

"..." Hàn Tử Tây cảm thấy đau đầu, cảm giác giống như là bước lên thuyền giặc: "Nhất định phải chọn sao?"

Sở TrạĐông như cười như không hỏi tiếp: "Cô cứ nói đi?"

"Việc này..." Hàn Tử Tây cắn môi: "Vậy theo phong cách Trung Quốc đi!"

"Ok!" Sở TrạĐông gật đầu: "Tôi biết rồi!"

***

Hôn lễ theo phong cách Trung Quốc?

Cố Tử Mạch phát hiện tổng giám đốc nhà mình, suốt buổi sáng hôm nay đều ở trạng thái thất thần không biết đây là lần thứ mấy, hần đếm cũng không hết.

Họp cũng thất thần, ngay cả hiện tại báo cáo công việc với hần, hần cũng thất thần, đây là bệnh trạng của người mới cưới sao?

Quên đi, ngài cứ tiếp tục việc của mình. Tôi đi trước đây.

Cố Tử Mạch nhắc chân chuẩn bị đi, người đang thất thần ở phía sau đột nhiên lên tiếng: "Đem phương án thứ ba trực tiếp pass, để phương án thứ nhất cùng thứ hai thiết kế lại. Trước tiên cứ đưa lên cho tôi một phần của kế hoạch mới."

Cố Từ Mạch chép miệng.

Lão đại quả nhiên là lão đại, vừa thất thần lại vẫn có thể suy nghĩ về công việc, bội phục!

"Được, không còn việc gì, tôi đi ra ngoài trước."

"Từ Mạch, lễ cưới lần trước của em gái cậu, cậu có tham dự chứ?"

Sở Trạm Đông hỏi về vấn đề này, làm cho Cố Từ Mạch có phản không phản ứng kịp: "Em gái của tôi vẫn chưa cử hành lễ cưới!"

Mặc dù Cố Hạ cùng Lãnh Dạ ở chung với nhau nhiều năm, nhưng bởi vì chuyện tình của Hàn Tử Tây được phơi bày, nên tuy đã sinh con nhưng vẫn không có cử hành hôn lễ!

"A phải rồi, tôi nghĩ đến việc tổ chức hôn lễ quá nhiều rồi!" Sở Trạm Đông cười khê: "Vậy anh đi ra ngoài trước đi!"

Cố Từ Mạch đi về phía trước hai bước, càng nghĩ càng cảm thấy không hợp lý.

Không có chuyện gì tại sao lại đi hỏi về tổ chức hôn lễ?

Mà đã làm một cấp dưới tốt chính là lời của cấp trên nói ra tất cả đều là đạo lý còn bản thân mình phải tuyệt đối vâng theo, chuyện khó hiểu trong nháy mắt cũng được hấn cho ra một cái lý do mà giải quyết.

Cố Từ Mạch cho rằng chính xác là nên làm như vậy.

Xoay người, đi đến trước bàn làm việc của Sở Trạm Đông rồi đứng lại, hấn nói: "Đúng rồi thiếu gia, phía dưới rất nhiều người đang bàn tán, không biết khi nào thì được uống rượu mừng của anh."

"Sao?" Sở Trạm Đông nhướn mày: "Rượu mừng?"

"Bọn họ lại không biết thật giả thế nào, đang ở đó bàn tán nói là tổng giám đốc đã kết hôn, chẳng lẽ không tổ chức lễ cưới sao?" Cố Từ Mạch nửa thật nửa giả nói.

"Anh cảm thấy thế nào?" Sở Trạm Đông hỏi ngược lại.

Cố Từ Mạch nói: "Tôi cảm thấy phải nên tổ chức, diễn kịch cũng phải làm cho đầy đủ không phải sao."

"Ừ!" Sở Trạm Đông gật đầu: "Vậy thì giao việc tổ chức hôn lễ cho anh!"

"..." Ngát, việc này cũng thật là quá khó khăn đi.

"Nghỉ thức kết hợp cả hiện đại và cổ truyền đi!" Sở Trạm Đông nói: "Bà nội tôi tin phật!"

"Được!"

Thật sự là buồn cười chết mất, nghỉ thức Trung Quốc và Phương Tây đều làm, chẳng lẽ từ sáng đến giờ hấn ta đang suy nghĩ về vấn đề này?

Quá trình chuẩn bị hôn lễ đều giao cho Cố Từ Mạch, nhưng còn lễ phục của đám cưới, Sở Trạm Đông suy nghĩ một chút, liền lấy điện thoại ra gọi cho Lận Dật Thần.

***

Lận Dật Thần mở công ty chuyên thiết kế trang phục, là một nhãn hiệu nổi tiếng trên toàn thế giới, trong tay hấn nắm giữ biết bao nhà thiết kế thời trang tài giỏi, dù là trong hay ngoài nước đều tìm đến hấn để ký hợp đồng làm nơi thiết kế quần áo riêng cho họ.

Lận Dật Thần mang yêu cầu của Sở Trạm Đông giao cho Từ Thẩm.

Từ Thẩm chính là nhà thiết kế tài giỏi nhất trong tập đoàn Lận Thị, hấn đoạt được rất nhiều giải thưởng quốc tế lớn, hai năm trước bị Lận Thị ra giá cao mua về làm việc.

Những thứ đó như ánh hào quang làm cho cô ở trong Lận Thị giống như chỉ dưới một người mà trên vạn người, nhưng không một ai biết nhiều năm trước đó cô bất quá cũng chỉ là một sinh viên được Lận Dật Thần bao nuôi.

Những năm đó, cô bán đứng thân thể của mình cho Lận Dật Thần, đổi lấy hấn sẽ giúp cô trả viện phí cho em trai và lo cho cô có thể hoàn thành khóa học.

Nếu không phải vì chuyện kia, trọn đời này cô đều muốn ở bên cạnh hấn dùng tất cả những gì mình có để báo đáp cho hấn, cho dù không nhận được một xu, nhưng mà...

Thực tế chính là vô cùng tàn khốc, con người ta chỉ sợ nhất là tự mình đa tình, tự cho bản thân là đúng!

Với hai điểm này làm chủ cho nên năm đó cô mới rơi vào một cái hố sâu không thấy đáy, rơi đến độ thương tích đầy mình.

"Khi nào thì cần dừng đến?" Giương mặt Từ Thắm thờ ơ nhìn người đàn ông đang tựa trước bàn làm việc của mình.

Lận Dật Thần nhìn người sẽ làm việc chung với mình là Từ Thắm, con người xinh đẹp nhìn thoáng qua trong phút chốc thu lại ánh mắt: "Càng nhanh càng tốt!"

"Được!" Từ Thắm gật đầu.

Nói xong, Từ Thắm đưa mắt nhìn xuống thời gian ở góc bên dưới máy tính, cũng đã đến giờ nghỉ trưa.

Không để ý đến Lận Dật Thần vẫn còn ở đây, cô cầm lấy di động cùng chìa khóa xe trên bàn, chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại cho ai đó.

Giọng nói của cô khi nghe điện thoại nhẹ nhàng, hai năm nay giọng điệu của cô đối với Lận Dật Thần chưa từng dịu dàng đến như thế: "Em chuẩn bị ra khỏi công ty... Anh đừng đứng bên ngoài đợi em, hôm nay mặt trời rất gắt ... Ừ, tốt, bye bye..."

Trong lời nói, mặc dù không có bất kỳ ý tứ mập mờ nào khiến cho người ta phải suy nghĩ sâu xa, nhưng mà những lời nói dạn dò kia cùng với bộ dáng cực kì quan tâm đó, làm cho Lận Dật Thần phải bật cười.

Những năm trước cô gái nhỏ này, cũng thường xuyên quan tâm hấn như thế!

Nhìn bóng dáng xinh đẹp càng lúc càng đi xa, Lận Dật Thần nhếch khóe môi, bước ra khỏi phòng làm việc của cô, hai người một người bên phải một người bên trái, ai cũng chưa từng quay đầu nhìn lại.

Thời gian có trôi qua thật lâu, tuy nhiên có những vết thương chỉ sợ sâu đến cuối cuộc đời, không cách nào khép lại được, như vậy thật sự cũng vô cùng tốt!

Bọn họ vốn là hai đường thẳng song song vĩnh viễn cũng sẽ không đụng nhau!

***

Hôn lễ, Hàn Từ Tây cho rằng sẽ không quá mức long trọng, ai ngờ...

Những ngày qua, Sở Trạm Đông ngày nào cũng mang cô đi chung để chọn đồ dùng cho hôn lễ.

Hơn nữa... lại còn dẫn cô đi mua giường.

Hàn Từ Tây liền buồn bực.

Chuyện gì thế này? Hay là bệnh cũ của hấn lại tái phát.

Đã vậy hấn lại còn muốn cùng cô thử kiểm định chất lượng hàng trước khi mua... hấn muốn cô và hấn... cùng nằm trên chiếc giường sẽ là giường tân hôn của hai người.

Rốt cuộc là người này có còn muốn sử dụng mặt mũi nữa hay không đây?

Nhưng Sở Trạm Đông lại đưa ra lý do vô cùng chính đáng: "Tôi đã mời phóng viên đến, nên cô mau phối hợp cùng với tôi."

"..." Những hành vi phối hợp đáng xấu hổ như vậy có thể nào không làm chứ?

"Được rồi, chúng ta đổi tư thế, không tập chống đẩy hít đất, tôi ngồi giữa người ra sau, cô hãy ngồi lên chân của tôi."

"..."

"Nhanh lên, còn phải đi mua thứ khác nữa."

Không nói lời gì, hấn kéo Hàn Từ Tây đi đến phía trước giường rộng lớn kiểu Châu Âu đang kia rồi tự mình nằm lên trên đó: "Lên đi."

"..."

Nghĩ thử xem cô có muốn đánh hấn không chứ?

Rất muốn rất muốn!

Hàn Từ Tây giống hệt con rùa đen, chậm chạp lên giường, ngồi ở trên chân hần...

Sở Trạm Đông đang nằm ngửa lập tức bật người dậy, giống như không hài lòng cho lắm, hai tay nắm lấy eo của Hàn Từ Tây, đem cô nhẹ nhàng nhấc lên, đặt vào...

Hàn Từ Tây mặt đỏ như máu, là tức giận!

Thế mà hần dám cho cô ngồi lên hông hần...

Ngang hông, chỗ rất tốt...

Người nhân viên hướng dẫn đứng một bên, cũng không dám nhìn thẳng.

Bán giường cũng đã nhiều năm, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy khách hàng như vậy.

Có hay không nghĩ đến là cô cũng là thanh niên chưa lập gia đình nha, không biết có bị đau mắt hột hay không nữa.

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn...

Nhìn không được, thật sự nhìn không nổi nữa!

Trong lòng Hàn Từ Tây không ngừng chửi thề, điên cuồng gào thét.

Nhưng mà, hình như hần còn muốn hãm hại cô.

Mua nội y???

Hần dẫn cô đi mua nội y.

Hần vẫn nói có phóng viên, nên muốn cô phải phối hợp.

Đủ rồi, thật sự đủ rồi đủ rồi!

Mua nội y thì mua đi, còn muốn cô thử, thử thì thử đi, hần vào đây để làm gì?

"Đến đây, tôi giúp cô mặc!" Sở Trạm Đông rất nghiêm túc đánh lấy nội y trong tay cô, tiến đến gần cởi nút áo cô ra.

Hôm nay Hàn Từ Tây mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, phía dưới là quần tây, trang phục dễ dàng công tác.

"Ông chủ, không cần, bản thân tôi có thể làm được!" Nội y còn không tự mặc, cô còn có thể làm việc gì khác nữa, còn không bằng đi tìm cái chết.

"Bên ngoài phóng viên đều đứng đợi đây, có thể hay không phối hợp một chút." Sở Trạm Đông nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ không làm việc gì khác!"

"..." Có quý mới tin, nói cho cùng đều muốn coi đồ cô xuống, còn nói sẽ không làm việc gì khác đối với cô, nói dối cũng phải biết cách một chút chứ?

"Phóng viên sẽ không dám chụp hình ở nơi này." Hàn Từ Tây cảm thấy, chính mình thật sự không thể giả vờ thêm được nữa.

"Chụp cũng không đến phiên cô còn sợ cái gì, được rồi, đừng dài dòng, ban này cô giúp tôi thử giường, hiện tại coi như tôi đáp lễ." Sở Trạm Đông không biết ngược mà nói.

"..."

Chuyện như thế cũng có thể sao?

Hàn Từ Tây cảm thấy, Sở Trạm Đông không đơn giản là làm cho cô phải xấu hổ còn khiến cô phải lộ ra khuôn mặt thật.

Làm nhiều chuyện không biết xấu hổ như vậy, hần nhất định nghĩ rằng, cô sớm muộn gì cũng không nhịn được, đến lúc đó lập tức lộ tẩy. Chó cùng đường quay lại cắn chủ.

A, kế hay!

Không được, phải nghĩ ra biện pháp mới được, cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cô cũng bị hần nắm được cái đuôi.

***

Bên này khuê chiêng gõ trống chuẩn bị hôn lễ, bên kia Mộ Cẩn Du tức đến độ tim phổi đều muốn nổ tung.

"Muốn cử hành hôn lễ?" Mộ Cẩn Du giống như là nghe được chuyện gì buồn cười lắm: "Thật đúng là nực cười!"

"Đúng vậy, hân là làm cho người ta hâm mộ đây mà, hơn nữa cô lại là người phụ nữ đã mang thai con của hân! Tôi thấy cô nên đi chúc mừng một tiếng, cô cảm thấy thế nào?"

Người thần bí ở đầu bên kia điện thoại đưa ra sáng kiến, sau đó không cần Mộ Cẩm Du trả lời mà nói tiếp: "Tôi cho người đến đón cô?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 81 : Té bị thương

Hôn lễ được định vào Thứ Ba đầu tiên của tháng tám

Cuộc sống trôi qua vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã tới.

Bắt quả trước đó khi Hàn Từ Tây đi ra khỏi nhà thì gặp phải Âu Dương Lâm cùng Mặc Thiên Kinh.

Lúc đó là Sở Bích Đình hẹn cô ra ngoài.

Hai năm không thấy, mặc dù Sở Bích Đình không xác định thân phận của cô, nhưng cô ta vẫn luôn thể hiện một bộ dáng cao cao tại thượng, từng câu từng chữ từ trong miệng cô ta nói ra cũng vẫn ác liệt giống như ngày xưa.

"Em gái của Hàn Từ Tây sao?" Khóe môi Sở Bích Đình nhếch lên, vô cùng khinh bỉ nói: "Thế gian này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Tại sao hai năm trước cô không xuất hiện, nhưng khi Hàn Từ Tây chết đi cô lại đột nhiên trở về?"

Lời nói này của Sở Bích Đình có ý tứ ngầm gì, trong lòng Hàn Từ Tây đều biết rõ.

Cô ta đang hoài nghi cô.

Đúng vậy, hiện tại không chỉ có cô ta, Sở Trầm Đông, thậm chí là tất cả mọi người chung quanh, đều đang hoài nghi thân phận của cô.

Nhưng như vậy thì thế nào?

Bọn họ có chứng cứ xác thực sao?

Cô cũng mặc kệ để bọn họ làm gì thì làm. Dù sao cô cũng không thiếu miếng thịt nào, miễn là cuối cùng cô lấy được virus trong người Sở Trầm Đông thì bọn họ có yêu ai hay có ghét ai cũng không có quan hệ gì đến cô.

Vì con trai, vì em gái, cho dù cô biết bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp nguy hiểm nhưng cô không lùi bước.

"Mọi người đều nhắc đến Hàn Từ Tây, tôi cố ý gọi điện thoại hỏi người nhà, bọn họ nói tôi có một chị em song sinh, thời thơ ấu bị đưa đi, có lẽ đó chính là người mà mọi người nói đến - Hàn Từ Tây, nhưng là tôi chưa thấy qua cô ấy. Hơn hai năm trước tôi mới đến cái thành phố này, không tin cô có thể đi điều tra." Hàn Từ Tây không kiên nhẫn nói.

Sở Bích Đình khuấy ly nước trước mặt, giọng nói không nhanh không chậm: "Tôi có nói cái gì sao, cô muốn tôi đi điều tra! Điều tra cái gì?"

"Tùy cô thôi!" Nhìn đầy mắt Sở Bích Đình mang theo vẻ trào phúng cùng đắc ý, con ngươi tối đen mông mông như mặt nước của Hàn Từ Tây khẽ gọn sóng, lướt qua tình quang, cô cười lạnh: "Tùy cô cao hứng thôi. Cô nghĩ điều tra cái gì thì điều tra đi."

"Cô..." Sở Bích Đình kinh ngạc nhìn thái độ biến hóa của Hàn Từ Tây.

Mới vừa rồi cô gái trước mặt này vẫn một bộ dáng mềm mại, lúc này lại dám dùng ngữ điệu, nói lời nói như vậy với cô ta, cô sẽ không sợ lộ ra cái gì sao?

Sở Bích Đình có thể xác định, cô gái trước mặt này căn bản không phải là Hàn Mộc Tâm, mà chính là Hàn Từ Tây!

"Còn có việc gì nữa không? Nếu không có việc gì thì tôi đành xin lỗi không tiếp cô được, tôi còn phải cùng em trai cô đi mua đồ lót, tôi cũng không phải là loại người ranh rồi!" Hàn Từ Tây cố ý dùng giọng điệu đắc ý nói.

Đứng dậy, Hàn Từ Tây chuẩn bị rời đi...

Thái độ bất chợt thay đổi, Hàn Từ Tây tự có lí do. Đây cũng là chiêu bài cô vừa mới nghĩ ra.

"Đứng lại!" Gương mặt Sở Bích Đình xinh đẹp như bức tranh tình xảo, nhưng hiện tại lại vô cùng vụn vỡ.

Sở Bích Đình chỉ cần vừa nghĩ tới Hàn Tử Tây không chết, còn cố ý đến gần Sở Trạm Đông, thì thần kinh toàn thân cô liền lập tức căng thẳng.

Cô ta hai năm trước già chết, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc là có mục đích gì?

Ánh mắt Hàn Tử Tây chợt âm u, dù nghe thấy cũng làm như không nghe thấy, tiếp tục cất bước đi.

Sở Bích Đình lại càng giận không kèm được, tiến lên bắt lấy tay của cô.

Vị trí hai người đang đứng là ngay cạnh một cái ghế dài trên lầu hai của một quán Starbucks. Đứng dậy đi hai bước chính là cầu thang, thời điểm cô ta cầm lấy tay của mình, Hàn Tử Tây buồn cười nói: "Cô làm gì thế?"

"Hàn Tử Tây, mày là Hàn Tử Tây!" Sở Bích Đình vừa gặp phải chuyện liên quan đến Hàn Tử Tây liền mất đi lý trí, cô đã quên hiện tại đây là nơi công cộng. Tâm tình cô vô cùng không ổn định, thanh âm cũng là rất kích động: "Mày già chết hai năm, bây giờ lại trở về. Mày cố ý đến gần em trai tao để làm gì?"

"Cô muốn biết sao?" Hàn Tử Tây giống như cười mà như không: "Cô tự đoán đi!"

"Mày..." Sở Bích Đình không dám tin.

Cô ta không phủ nhận?

Ngay khi Sở Bích Đình đang ngậy người suy nghĩ, Hàn Tử Tây mượn lực đạo cô ta lôi kéo cánh tay mình, thân thể ngửa về phía sau.

Sở Bích Đình đột nhiên hoàn hồn, vội vàng buông tay ra trừng trừng nhìn Hàn Tử Tây đang lặn xuống theo cầu thang.

Nhưng một màn này ở trong mắt người khác chính là cô ta đẩy Hàn Tử Tây xuống.

Cầu thang khoảng hơn sáu mươi bậc không sai biệt, Hàn Tử Tây thoáng cái đã lặn đến đại sảnh lầu một, một bên mặt cũng là đã xưng vù.

Đúng lúc này, cô lại gặp phải Âu Dương Lâm.

Dường như Âu Dương Lâm có một cuộc hẹn với đối tác làm, đoàn người đi theo sau hắn có sáu người, bốn nam hai nữ.

Khi hắn vừa mới bước vào cửa thì Hàn Tử Tây vừa vụn như vậy, cho nên cô cố ý lặn đến bên chân của hắn.

Âu Dương Lâm nhìn cô gái dưới chân, ngạc nhiên kêu lên: "Tiểu Tây?"

Hàn Tử Tây đối với Âu Dương Lâm vẫn luôn không có nhiều hảo cảm, lần duy nhất hôm đó cô bị nhầm lẫn cũng do mặt hắn rất giống Lạc Vân Khuynh.

Từ biệt hai năm, lần nữa gặp nhau, cô vẫn như cũ có cái loại cảm giác này, gương mặt của hắn cùng với Lạc Vân Khuynh... thật sự có điều gì đó rất giống.

Nhưng dù sao hiện tại cô và hắn cũng không quen biết, bởi vì thân phận của bây giờ của cô chính Hàn Mộc Tâm, cho nên lại càng không cần thiết nhiều lời.

Hàn Tử Tây nhìn đau đứng dậy, thân nhiên nói: "Anh nhận lầm người rồi!"

Nói xong, cô bước nhanh qua hắn, khập khiễng đi lên phía trước.

Lần này cô té thật sự là không nhẹ, cơ hồ là tự làm khổ vì cô cố tình không giảm bớt lực khi té xuống, cho nên vết thương trên mặt cùng với chân đều là thật.

Mà cô có muốn cũng không làm giả được a, bởi vì Sở Trạm Đông còn có một con mắt là Tư Mã Hạo cũng đang ở đây.

Cô không muốn nhiều lời, không có nghĩa là Âu Dương Lâm cũng thế.

Hắn dặn dò vài câu với mấy người đi theo bên cạnh, sau đó đuổi theo Hàn Tử Tây: "Tiểu Tây, cô bị thương rồi, tôi đưa cô đi bệnh viện."

Nhìn mặt của hắn, Hàn Tử Tây nói: "Tiên sinh, thật ngại quá, tôi là Hàn Mộc Tâm, anh thật sự nhận lầm người."

"Hàn Mộc Tâm?" Âu Dương Lâm lẩm bẩm.

Hàn Tử Tây gật đầu: "Tạm biệt!"

Cô tiếp tục cất bước.

Âu Dương Lâm sững sốt một hồi lâu, lại đuổi theo: "Tôi không cần biết cô là ai, vết thương của cô cũng không nhẹ, nhất định phải mau chóng đi bệnh viện mới được."

Bây giờ cô là Hàn Mộc Tâm, cho nên cô không thể biểu hiện thái độ quá mức phản cảm, cho nên Hàn Tử Tây trầm ngâm một hồi lâu rồi gật đầu: "Vậy thì cảm ơn tiên sinh!"

Nhìn Hàn Tử Tây theo Âu Dương Lâm biến mất trong tầm mắt, Sở Bích Đình cười lạnh một tiếng: "Hàn Tử Tây, cô thật đúng là giỏi lắm!"

...

Trung tâm bệnh viện.

Âu Dương Lâm dẫn Hàn Tử Tây đến khoa chỉnh hình.

Hàn Tử Tây không nghĩ tới, ở chỗ này lại gặp Mặc Thiên Kinh.

Hôm nay rốt cuộc là cái ngày gì a, tại sao cô lại gặp phải hai người bọn họ như vậy!

Hai người đàn ông này đều trên danh nghĩa cùng cô ngoại tình đấy!

Mặc Thiên Kinh đang cột nhà treu chọc một vị y tá, không nghĩ tới lơ đãng đảo mắt một cái, lại thấy...

Mặc thiếu gia thật sự kinh hãi..!

"Hàn Tử Tây! !!" Fuck... Không lẽ hắn gặp quý vào ban ngày sao?

Nếu không thì làm sao hắn lại nhìn thấy cô gái đã chết cách đây hai năm?

Mặc Thiên Kinh vội vàng duỗi tay đẩy mạnh cô y tá bên cạnh ra, làm cho cô y tá nhỏ bé kêu lên một tiếng: "A..."

Cô y tá nhỏ bé vừa khóc, vừa dùng ánh mắt oán hận nhìn Mặc Thiên Kinh.

Mặc thiếu thấy cô y tá khóc lóc, nói thầm: "Cô ta cảm thấy đau, vậy thì hiện tại mình rõ ràng không phải là đang nằm mơ!"

Cô y tá nghe được lời lầm bầm của Mặc Thiên Kinh xong thật sự rất muốn té lần nữa. Hắn muốn chứng minh đây không phải là đang ngủ mơ, vậy tại sao không tự nhéo chính mình, vì cái gì người bị đau lại là cô?

Mặc thiếu gia cũng không thèm đếm xỉa tới oán niệm của cô y tá nhỏ, xoay bước đi đến trước cửa thang máy Hàn Tử Tây vừa biến mất kia.

Nhìn thang máy dừng ở tầng trệt, hắn vội vàng đưa tay nhấn thang máy bên cạnh.

Mà vừa vặn vị bác sĩ khoa chỉnh hình chính là người của hắn.

Mặc Thiên Kinh nhìn cô gái mà Trịnh Vũ Hàm đang ân cần bó thạch cao, cười tà: "Hàn tiểu thư, đã lâu không gặp, không đúng. Hiện tại cô đang bó thạch cao, những lời này không thích hợp, tôi phải đổi câu khác thôi!"

Hàn tiểu thư, đã lâu không thấy, hôm nay hai chúng ta vô tình gặp gỡ, thật đúng là duyên phận trời đã định trước, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ a!"

Hàn Tử Tây cảm thấy, hôm nay cô không thích hợp ra cửa, một người còn chưa có đi, lại một người nữa đến, còn là một người vô cùng khó trị.

Hàn Tử Tây vẫn thuận miệng nói một lí do thoái thác: "Vị tiên sinh này, chúng ta quen biết sao? Ngài có phải hay không nhận lầm người?"

"..." Mặc Thiên Kinh sững sốt chớp mắt một cái: "Cô không phải là Hàn Tử Tây?"

"Không phải!" Hàn Tử Tây lắc đầu: "Tôi tên là Hàn Mộc Tâm!"

"..." Trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy à, tướng mạo giống nhau như đúc, nhưng thật sự sẽ không phải cùng một người sao?

Không đúng, chuyện này có thể xảy ra chứ! Đó chính là hai chị em sinh đôi, không phải sao? Cách đây hai năm trước, khi hắn cho người điều tra về Hàn Tử Tây, cô ta chính là một cô nhi.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Sở Trầm Đông mang theo vẻ mặt lo lắng đi tới.

Chứng kiến Mặc Thiên Kinh cùng Âu Dương Lâm đều ở đây, mắt sắc hắn trầm xuống, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường. Hắn đi đến bên giường, cầm lấy tay Hàn Tử Tây, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Hàn Tử Tây vành mắt đỏ lên: "Là tôi không cẩn thận ngã xuống cầu thang trong quán cà phê."

Cô chỉ kể lại mọi chuyện một cách đơn giản nhất, nên cố ý không có nhắc tới Sở Bích Đình.

Căn bản là không cần cô nói, sẽ có người chủ động tự thú.

Nhìn mặt của cô, con mắt sắc bén của Sở TrạĐông càng thâm trầm: "Ngoại trừ chân cùng mặt, còn có nơi khác bị thương không?"

Hàn Tử Tây lắc đầu: "Ngoài cánh tay bị trầy da một chút, còn lại đều không có việc gì!"

"Ừ!"

Đề tay của nàng xuống, Sở TrạĐông nhìn về phía Mặc Thiên Kinh cùng Âu Dương Lâm, cười yếu ớt: "Mặc thiếu gia cùng Âu Dương thiếu gia tại sao lại đều ở đây?"

Âu Dương Lâm nói: "Tôi ở quán cà phê đựng phải tiểu... Hàn tiểu thư!"

"Nói như vậy, là anh đưa cô ấy tới bệnh viện?"

"Tôi chỉ là tiện tay mà thôi!" Âu Dương Lâm nói: "Tôi còn có việc, đi trước!"

Không có tò mò hỏi quan hệ giữa bọn họ, Âu Dương Lâm rời đi.

Ngược lại Mặc Thiên Kinh, nghiêng chặt hàm dưới, hai mắt như ánh sáng X-quang quét ngang quét dọc cả hai người một lượt.

"Sở thiếu gia, vị tiểu thư này nói cô ta gọi Hàn Mộc Tâm, nhưng là tôi thấy quan hệ của hai người lúc này, tựa hồ..." Mặc Thiên Kinh cười khê: "Tôi có chút hồ đồ, kính xin Sở thiếu cho tôi một cái nói rõ."

"Có vẻ như dạo gần đây Mặc thiếu không còn quan tâm đến tôi như ngày xưa rồi." Sở TrạĐông đưa tay ôm nhẹ qua vai Hàn Tử Tây: "Người này là vợ sắp cưới của tôi, Hàn Mộc Tâm!"

"Vợ sắp cưới?" Khóe miệng Mặc Thiên Kinh nhếch lên độ cong vô cùng đẹp mắt: "Sở thiếu gia, chúng ta có thể kiếm một chỗ nói chuyện không? Trịnh Vũ Hàm, phòng làm việc của cô cho tôi mượn một chút."

Sở TrạĐông cũng chưa có đáp ứng, mà Trịnh Vũ Hàm sau khi tuân thủ bốn phận bác sĩ điều trị cho Hàn Tử Tây xong đã không nhanh không chậm dẫn đường.

Sở TrạĐông quay sang dặn dò vài câu với Hàn Tử Tây, sau đó cũng đứng dậy cùng đi ra ngoài.

**

Phòng làm việc của Trịnh Vũ Hàm.

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, Mặc Thiên Kinh nhìn Sở TrạĐông, như có như không cười: "Sở thiếu gia, theo lý thuyết, anh thế nào đều chẳng quan hệ tới tôi, nhưng là... Tôi đặc biệt rất hiếu kỳ đột cuối cùng anh đang muốn làm cái gì?"

Hai năm trước, người này xua đuổi Hàn Tử Tây như rác bần, nhưng hiện tại rõ ràng...

Vừa rồi khi Sở TrạĐông vừa bước vào cửa, rõ ràng đáy mắt đều là hết sức khân trương, hẳn lại còn lôi kéo tay của cô gái kia, rồi còn hỏi thăm thương thế của cô ta rất ân cần.

Cùng là đàn ông với nhau, chỉ cần nhìn thôi hẳn cũng thấy rõ rãnh mạch rồi.

Đầu nhiều năm như vậy, hẳn càng ngày càng không hiểu được Sở TrạĐông, hai năm trước cùng hai năm sau, thái độ một trời một vực, đây không phải là thần kinh có vấn đề thì là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 82 : Ôn nhu

Mặc Thiên Kinh có ý gì, Sở TrạĐông đương nhiên biết rõ, hẳn nhưn mi nói: "Mặc thiếu gia quan tâm đến chuyện của tôi như vậy, thật là vinh hạnh, ba ngày sau tôi nhất định sẽ mời anh đến uống rượu mừng."

"..."

Sau khi Sở Trạm Đông đi, Mặc Thiên Kinh liền gọi điện ra lệnh cho thủ hạ điều tra, ai ngờ hần vừa mới ra khỏi phòng làm việc của Trịnh Vũ Hàm không bao lâu đã có kết quả.

Một nhóm y tá ở một bên thì thầm.

"Ai, các cô có nhìn thấy không, thì ra những gì trên báo chí viết đều là thật, nhìn Sở thiếu gia đối xử với người phụ nữ kia, chắc chắn không phải là chơi đùa rồi."

Y tá nói chuyện vừa rồi chính là người đã giúp Trịnh Vũ Hàm trong phòng bệnh: "Vừa rồi tôi tận mắt nhìn thấy Sở thiếu gia nói chuyện với người phụ nữ kia, nghe giọng điệu kia... hazz. Có bịa đặt được sao?"

Rất là ôn nhu có đúng không!

Thì ra Sở thiếu trong truyền thuyết, khi đi qua bụi hoa một chiếc lá cũng không dính được vào lại là một người siêu cấp ôn nhu!

Không được, không được, ai tới đỡ cho tôi một chút đi, tôi không đứng vững được nữa rồi!"

Người bên cạnh đẩy cô ta một cái, chế nhạo: "Nhìn tiền đồ của cô như thế, người ta cũng không phải ôn nhu với cô, cô đang kích động làm cái quỷ gì?"

Có người lại phụ họa theo: "Cô ta tự nghĩ đến kiểu mẫu của thiếu gia, ảo tưởng mình là nữ chính đây mà!"

"Ha ha ha ha..."

"Các người thật quá đáng!" Y tá kia mặt đỏ bừng kêu lên: "Trên báo chí nói, còn ba ngày nữa là đến hôn lễ, nhưng người phụ nữ kia bị ngã thành bộ dáng xấu xí như vậy, không biết hôn lễ có thành không đây?"

"Ồ ơ ơ, lo lắng như vậy sao. Cô đi nói với Sở thiếu gia cho cô thay thế làm cô dâu đi..."

"Ha ha ha..."

"Các cô đều là đồ ấu xa!"

Mặc Thiên Kinh nghe một nhóm y tá cười vang, hạ mi oán thầm: Nói khoác, trên báo đều có đây!

Sở Trạm Đông nói đúng, gần đây hần xác thực không thể nào để tâm tới hần ta được.

Làm sao hần có thời gian đây? Ngày ngày hần đều bị người trong nhà quản chặt.

Thật không biết bọn họ vì cái gì lại nhiệt tình như vậy, giống như nếu hần không kết hôn thì hần sẽ như đồ dư thừa vậy.

Mỗi ngày đều thay đổi phương pháp cưỡng bức hần làm theo khuôn phép.

Đừng nói mới ba mươi tuổi, cho dù có sáu mươi, hần cũng dám bảo đảm, hần còn tìm được tiểu cô non cho mình.

Chỉ bằng vào gương mặt này của hần, ai dám nói hần khoác lác nữa đây. Đẹp trai khỏi cần nói, hần còn có tiền xài không hết nữa là.

Vì thế sự quan tâm của bọn họ đều là dư thừa!

Cho nên nói, sinh trong một gia đình hạnh phúc, đôi khi cũng là một loại gánh nặng a.

Cha mẹ, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, cô dì, cậu, chú... cả nhà hần ai cũng đều hoàn mỹ!

Mặc Thiên Kinh thân là con cháu trai duy nhất của Mặc gia, quả thực chính là nằm trong hũ mật lớn.

Bao nhiêu phần yêu thương, liền chứng minh được sẽ có bao nhiêu phần lo lắng, mà chút ít lo lắng này, gần đây mọi chú ý toàn bộ đặt trên đại sự của hần.

Quả thực chính là được cả nhà động viên toàn lực.

Ba tháng ngắn ngủi nhanh chóng qua đi, Mặc đại thiếu gia cảm thấy, nếu như nói đến người phóng khoáng lạc quan trong trận đấu này, thì hần tuyệt đối là No.1!

Hơn một trăm lần.

Hôm nay đối với Trịnh Vũ Hàm, xác thực mà nói, là lần thứ 108!

Không nghĩ tới, không biết lão Phật gia trong nhà lại tung ra chiêu lớn như vậy.

Già vờ bị bệnh cái gì, thật sự là quá bi ối rồi.

Đáng thương, đáng buồn. Và cũng thật đáng hận!

Biết rõ là bẫy nhưng hấn vẫn phải thỏa hiệp.

Tuổi của lão phu nhân quả thật không nhỏ, có thể đi liền đi theo.

Cùng đến cùng đi, nhiều một lần thì cũng không nhiều, ít một thứ thì cũng không ít, chỉ cần làm cho đối phương chường mắt chính mình là được.

Bất quá hai ba tháng không chú ý đến hấn rồi, rõ ràng cứ như vậy chơi đùa, quả thực quá nghịch ngợm, đây chắc chắn là do Sở tiểu thiếu gia bi ối làm ra!

***

Quả nhiên như Hàn Tử Tây đoán, Sở Bích Đình rất nhanh đã tìm đến chỗ cô gây náo loạn.

Nhờ Sở Trạ Đông ưu ái nên Hàn Tử Tây được ở trong một phòng bệnh xa hoa.

Nói là phòng bệnh, nhưng Hàn Tử Tây cảm thấy cùng phòng Tổng thống của khách sạn mà so sánh thì đúng là không có gì khác nhau.

Lúc đó, Sở Trạ Đông dường như có việc gấp nên để cô cho y tá và bác sĩ chăm sóc rồi rời đi.

Hàn Tử Tây đang khập khiễng chuẩn bị đi nhà cầu.

Nhưng vừa xuống giường thì cửa liền mở ra, không ai khác chính là Sở Trạ Đông vừa mới đi hơn một giờ trước.

Hai tay đút túi quần, áo khoác tây trang màu đen vắt ở trên khuỷu tay, lười biếng mà tiêu sái.

Con người đen của Sở Trạ Đông liếc nhìn cô: "Cô muốn làm gì vậy?"

Hàn Tử Tây theo bản năng định trả lời là 'Đi nhà cầu', nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó nên mở miệng nói: "Tôi muốn ăn quả gì đó."

Sở Trạ Đông tiện tay đem áo khoác ném ở cuối giường, sau khi đỡ cô lên giường, lấy một giỏ trái cây không cách xa giường lắm, chọn lấy một quả đào mật nói: "Quả này?"

"Cám ơn!"

"Cô chờ một chút!"

Sở Trạ Đông cầm mấy quả đào mật xoay người đi ra ngoài, sau khi quay lại hấn để những quả đào đã được rửa sạch vào trong tay cô.

Nhìn quả đào mật đã được rửa sạch sẽ, Hàn Tử Tây khó xử, ăn hay là không ăn?

Người ta hỏi cô, cô nói cám ơn.

Lời cám ơn này là thay mặt cho không từ chối, chẳng lẽ hiện tại cô lại nói với hấn cô không thích ăn nữa sao?

Nếu như vậy chẳng phải là cô đã tự gây họa!

Vừa rồi lấy có gì không lấy, sao hết lần này tới lần khác lại nói muốn ăn trái cây?

Có thể là trừ nói như vậy ra, có lẽ không còn lí do nào thích hợp hơn.

Chẳng lẽ nói muốn uống nước?

Đó mới thật sự là tự gây họa không thể sống.

Kiên trì đến cùng, Hàn Tử Tây đem quả đào mật ăn vào.

Sở Trạ Đông ngồi ở bên giường, đợi cô ăn xong, hỏi: "Có thấy khá hơn chút nào không?"

Câu hỏi rất tự nhiên, giống như giữa bọn họ vốn dĩ vốn như thế.

Hàn Tử Tây gật đầu: "Khá hơn nhiều rồi! Kỳ thật anh không cần giúp tôi, công ty bận rộn như vậy, một mình tôi có thể..."

"Ai nói tôi giúp cô?" Sở Trạ Đông buồn cười nói: "Tôi chỉ là đi gặp đối tác kí hợp đồng, lại vừa vặn nhìn thấy cô mà thôi!"

"..."

Trong thời gian sau này, Hàn Tử Tây không cùng hấn nói chuyện nữa, làm một bộ dáng mệt mỏi, nhắm mắt muốn ngủ.

Đúng là...

Nhưng là cô thật sự không thể nhịn nổi nữa rồi!

Từ lúc đó đến lúc vào bệnh viện này cô còn chưa có vào nhà cầu đâu. Lúc ở quán cà phê, ngay từ lúc bắt đầu, cô vì phải giả bộ nhìn thấy Sở Bích Đình mà làm ra bộ dáng sợ hãi kinh hoàng nên đã uống xong hết một cốc nước trái cây.

Đã qua vài giờ rồi, mà vừa này cô mới ăn một quả đào mật nữa!

Cũng thật là xúi quẩy, trong một giờ Sở Trạ Đông đi, cô lại không có cảm giác muốn đi nhà cầu, vừa mới muốn đi, hấn đã trở lại.

Quả thực quá đều a.

Ông trời thật sự không phải cố ý chống đối cô, cố ý chinh cô chứ?

Thật sự sắp không nhịn nổi!

Đúng là người đàn ông kia một chút ý tứ cũng không có.

Hàn Tử Tây cô nhẫn a nhẫn, nhẫn a nhẫn...

Không được, nhịn không được!

Đứng dậy, nói với Sở Trạ Đông: "Đột nhiên tôi thấy hơi đói, có thể phiền anh đi mua giúp tôi một ít đồ ăn không?"

"..." Sở Trạ Đông nhìn cô một cái, đứng dậy, cũng không phải đi về phía cửa, mà là...

Nhấn cái nút ở đầu giường.

Một nữ y tá nhanh chóng chạy tới, Sở Trạ Đông phản phó: "Đi mua giúp tôi một bữa ăn khuya, mì vẫn thần là đủ rồi, không được cho ớt!"

"..."

Cứ như vậy, nữ y tá hoàn thành khẩn cầu mà Hàn Tử Tây nói với Sở Trạ Đông.

Thời điểm bát mì vẫn thần nóng hổi đặt tới trong tay cô, Hàn Tử Tây cũng muốn khóc.

Không phải muốn đi nhà vệ sinh thôi sao, sao lại khó khăn như vậy a!

Đột nhiên bụng đau một hồi, toàn thân Hàn Tử Tây lập tức cứng đờ.

Lần này không chỉ là buồn đi tiểu, bụng quặn đau, chính là điểm báo cho kỳ đèn đỏ đang đến.

Cẩn thận tính toán, xác thực đến thời gian.

Lần này cô nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này vì cái gì không nói thẳng là mình muốn đi nhà cầu a, Hàn Tử Tây lại băn khoăn.

Dựa vào việc gần đây Sở Trạ Đông không biết xấu hổ cùng với tư tưởng của hấn không được bình thường, cho nên Hàn Tử Tây không cần thử nghiệm cũng không khó đoán ra.

Nếu như cô nói muốn đi nhà cầu, hấn tuyệt đối sẽ nói: "Tôi giúp cô!"

Thấy cô nhìn bát mì vẫn thần mà không ăn, con mắt sắc của Sở Trạ Đông lóe lên: "Sao cô không ăn đi? Ở nhà hàng gặp cô không nhiều, hai lần gặp cô đều ăn mì vẫn thần, có thể nào lại không thích?"

"Không có, hơi nóng, tôi chờ một chút nữa sẽ ăn." Bên ngoài Hàn Tử Tây cười nhưng trong lòng không cười: "Anh không đói bụng sao, nếu không anh ăn trước đi."

"Tôi không có thói quen ăn khuya!" Sở Trạ Đông cười khê: "Nếu không để tôi bón cô ăn?"

"Không, không, không..." Hàn Tử Tây cầm lấy muỗng múc một chút vào trong miệng, hàm hồ nói: "Tôi tự mình ăn là được rồi!"

Nửa bát mì vẫn thẩn xuống bụng, Hàn Từ Tây càng cảm thấy bi thống. Khi cô cảm giác được một cỗ nhiệt độ...

Hồng hét!

Bất quá nghĩ lại, như vậy cũng không có gì là không tốt, đàn ông kiêng kỵ nhất những vật này, cũng không tin chờ hán trông thấy những thứ này, còn có những ý tứ tà ác trong đầu.

Đề hộp com xuống, Hàn Từ Tây vén chăn lên.

Đáy mắt Sở Trạ Đông lóe qua một tia ý cười không rõ, khiêu mi: "Lại làm sao, sẽ không phải còn muốn uống nước trái cây đi, lần này lại muốn ăn cái gì nữa, tôi giúp cô!"

Kỳ thật Hàn Từ Tây đã sớm biết rõ hán cố ý.

Về mặt đau khổ, Hàn Từ Tây nói: "Có thể giúp tôi gọi cái y tá hay không, tôi muốn đi nhà cầu!"

"Y tá đều rất bận, loại chuyện nhỏ nhất như đi nhà cầu này vẫn không nên quấy rầy đến họ, nói không chừng cô sẽ quấy rầy đến họ, sẽ làm trễ nải việc cứu một sinh mạng đó!" Sở Trạ Đông cười: "Tôi giúp cô!"

Nhìn xem, thật đúng đoán một cái chuẩn luôn.

Lúc này biết người ta bận rộn như vậy, vừa rồi còn phân phó người ta đi mua đồ ăn, tại sao không nói người ta rất bận đi!

Hàn Từ Tây lắc đầu: "Không cần, nếu y tá đều đã bận rộn, chính tôi sẽ tự đi."

"Chân cô vừa mới bị thương, không thể đi chuyển bữa bãi, tôi ôm cô rất tốt, đừng sợ phiền đến tôi, tuyệt đối không phiền!"

Đối với Hàn Từ Tây khắp nơi phòng bị, Sở Trạ Đông thật ra rất tức giận.

Phòng bị phải không, tốt!

Với người khác cô cũng không tự đắc như vậy!

Cô không để cho ông đây chạm vào, ông đây hàng ngày gặp mặt cô, có bản lĩnh cô cần tôi đi!

Khác hán cánh tay mạnh mẽ, một tay đỡ eo của cô, một tay túm lấy chân của cô, nhẹ nhàng sẽ đem người phụ nữ trên giường bề ngang lên.

Lúc ôm cô lên, màu trắng trên giường biến thành một mảng đỏ hồng, cũng thành công khắc sâu vào đáy mắt Sở Trạ Đông.

Hàn Từ Tây cắn môi: "Tôi đến cái kia, đàn ông không thể bị dính vào, sẽ xui xẻo, cho nên vẫn là xin anh giúp tôi gọi một cô y tá đi?"

Sở Trạ Đông chỉ là lúc đầu sừng sốt qua một cái chớp mắt, chợt ôm cô đi tới phòng tắm.

"..." Cô đã nói như vậy, nhưng hán vẫn...

Chẳng lẽ hán đã biến thái đến mức này, muốn hăng hái chiến đấu đến mức đầm máu?

Sự thật chứng minh, lần này Hàn Từ Tây là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, người ta sau khi đặt cô ngồi trên bồn cầu toilet liền đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng tắm bị gõ vang, thanh âm hán trầm trầm xuyên thấu qua cửa, phảng phất dùng sức gõ vào trong tim Hàn Từ Tây: "Đồ cùng quần áo đã giặt tôi để ở cửa phòng, thời điểm cô đi đi lại lại, cẩn thận chân lại đau."

Cái này còn chưa tính là gì, đợi cô sửa sang xong từ toilet đi ra, ga giường đã đổi, bên trong có phòng bếp nhỏ, còn có một bóng dáng bận rộn ở đó...

Không biết có phải là trong không khí hương vị của gừng quá nồng hay không mà bỗng nhiên Hàn Từ Tây cảm thấy ngực của mình nghẹn đau lại!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 83: Lạnh...

Hán không nên làm như vậy! Tại sao hán lại hành động như vậy chứ?

Hàn Từ Tây cũng không thể nào đoán được Sở Trạ Đông đang suy nghĩ cái gì! Mà những chuyện xảy ra tiếp theo khiến cô vô cùng bức bối.

Khi Sở Trạ Đông bụng một ly nước gừng đi vào thì thấy Hàn Từ Tây đã quay trở về giường bệnh.

Ánh mắt của hân cuối xuống nhìn ly nước trong tay, trầm ngâm một chút rồi đưa đến trước mặt Hàn Từ Tây. Lúc này, dường như trên gương mặt tuấn mĩ của hân xuất hiện một chút ửng đỏ khó thấy: “Đây!”

Nhưng ngoài dự đoán hân, Hàn Từ Tây lại không tiếp nhận lấy ly nước mà lại nói: “Tôi bị dị ứng với gừng!”

Bị dị ứng với gừng sao? Sao hân lại không biết chuyện cô bị dị ứng với gừng?

Sau đó chỉ nghe 1 tiếng “Rầm”. Ly nước gừng nóng hồi cứ thế bay thẳng vào thùng rác.

Đây là lần đầu tiên hân tự tay xuống bếp, vậy mà cô lại còn không biết cảm kích! Khóe môi Sở Trạ Đông nhếch lên một cách tự giễu.

Thậm chí lúc này khi thấy cô hân còn hơi ngượng ngùng, vậy mà kết quả là người ta nhìn cũng không thèm nhìn!

Nói hân không tức giận là giả!

Một người vô cùng tự đại như Sở Trạ Đông hân có khi nào bị đối xử như thế không?

Cô gái này luôn luôn cảnh giác phòng bị đối với hân. Thật sự là hân... rất tức giận!

Sở Trạ Đông ôm một bụng lửa giận xoay người, cầm lấy áo khoác chuẩn bị rời đi. Nhưng đúng lúc này cánh cửa phòng bệnh liền được mở ra.

Người đi vào chính là Sở Bích Đình đang nổi giận đùng đùng, đi theo sau cô ta còn có hai vị cảnh sát.

Có vẻ như Sở Bích Đình không nghĩ tới Sở Trạ Đông đang ở trong này nên vô cùng kinh ngạc, động tác bỗng dừng lại, nhưng cô ta nhanh chóng chỉ tay lên phía giường bệnh quát lớn: “Chính là cô ta. Hai năm trước cô ta đã giả chết để thoát khỏi lưới trời. Cô ta chính là Hàn Từ Tây.”

Từ lúc ở quán cà phê, Sở Bích Đình vẫn luôn muốn vạch mặt chuyện Hàn Từ Tây.

Lúc đầu Sở Bích Đình dự định sẽ nói chuyện này cho Sở Trạ Đông biết, nhưng cô suy nghĩ mình không bằng không chứng, chỉ dựa vào lời nói của một mình mình cô thì chắc hân Trạ Đông sẽ không tin tưởng.

Cô biết... hai năm qua Trạ Đông đã vì cái chết của Hàn Từ Tây mà làm ra rất nhiều chuyện hồ đồ, mà ngay cả ngày bình thường cũng không cho cô nhắc đến tên của cô ta.

Cô cũng không tin Trạ Đông không hề hoài nghi thân phận của cô ta. Người thông minh như Trạ Đông không thể nào không nhìn ra những sơ hở vô cùng rõ ràng đó.

Nhưng là Trạ Đông lại quyết định lấy cô ta một lần nữa, càng chứng minh rằng chuyện này nhất định có vấn đề!

Hai năm trước, Hàn Từ Tây giả chết, thoát khỏi hình phạt của pháp luật, nhưng không nghĩ tới hai năm sau cô lại xuất hiện một lần nữa. Lần này cô nhất định phải làm cho cô ta vào được mà không ra được.

...

Cảnh sát?

Đôi mi thanh tú của Hàn Từ Tây như có như không nhú lại.

Hành động lần này của Sở Bích Đình đúng là đã nằm ngoài dự đoán của cô.

Cô cho rằng cô ta sẽ nói trực tiếp với Sở Trạ Đông. Nhưng đã qua mấy tiếng đồng hồ mà Sở Trạ Đông vẫn không có biểu hiện gì, không chất vấn, cũng không nói đến chuyện gì liên quan đến hôn lễ ba ngày sau.

Cô còn không nhận được đoán rằng rốt cuộc hân có nhận được tin tức gì hay không nữa!

Nhưng dưới tình huống hiện tại có vẻ chuyện gì hân cũng không biết!

Lần này, Sở Bích Đình khôn ngoan hơn hai năm trước rất nhiều, cô ta không nói trực tiếp cho Sở Trạ Đông mà lại đi tìm cảnh sát để đến tìm cô.

Nhưng điều này cũng không phải là không tốt, kết quả cô đạt được vẫn sẽ không khác nhau là mấy.

Hai vị cảnh sát kia bước vào trong phòng, điều đầu tiên là cúi đầu chào Sở Trạ Đông: “Sở thiếu!”

Hai con mắt đen của Sở Trạm Đông liếc nhìn Sở Bích Đình một cái, rồi gật đầu với hai vị cảnh sát.

Sở Bích Đình làm như không nhìn thấy ánh mắt của Sở Trạm Đông, quay qua nói với cảnh sát: “Hai năm trước, vì muốn thoát tội mà cô ta đã giả bộ cắn lưỡi tự sát, hai năm sau...”

Sở Bích Đình còn chưa nói hết thì đã bị Sở Trạm Đông cắt ngang: “Chị, chị nhận làm người rồi!”

“Không thể làm được...” Thanh âm Sở Bích Đình sắc bén, sau đó chỉ thẳng vào Hàn Tử Tây vẫn đang im lặng ngồi trên giường bệnh. “Tôi sẽ làm cho thân phận của cô bị phơi bày. Chẳng phải hai năm trước trong cục cảnh sát có hồ sơ ghi chép về vụ án đó sao? Nhất định là còn lưu trữ lại dấu vân tay của cô ta, nếu quả thật cô không phải Hàn Tử Tây thì cô đến sở cảnh sát so dấu vân tay với Hàn Tử Tây đã chết kia đi!”

Cái gì cũng có thể làm giả, nhưng dấu vân tay thì nhất định không thể giả được!

Trên thế giới này, tuyệt đối không thể tìm được hai người có cùng một dấu vân tay.

“Sở tiểu thư, tôi thật sự không phải là Hàn Tử Tây...” Hàn Tử Tây vẫn bình tĩnh nói: “Buổi chiều hôm nay, tôi đã nói rõ rất nhiều lần với cô, nhưng cô vẫn không tin lời tôi nói, bây giờ cô còn dẫn cảnh sát đến... Tôi không biết cô có xích mích gì với người tên Hàn Tử Tây kia, nhưng tôi không phải là...”

“Cô câm miệng!” Tiệp nhân chết tiết này lại còn dám giả bộ? “Buổi chiều cô vừa mới thừa nhận, hiện tại lại giả bộ ngây thơ là có mục đích gì?”

Khuôn mặt Hàn Tử Tây trở nên tái nhợt:

“Sở tiểu thư, tôi biết cô không hài lòng với chuyện tôi gả cho tổng giám đốc. Đúng vậy, tôi cùng tổng giám đốc thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau, một người cao quý, còn một người lại vô cùng thấp hèn. Đừng nói là cô, chỉ sợ tất cả mọi người đều sẽ không chúc phúc cho hai chúng tôi. Nhưng tôi phải làm sao đây? Xuất thân nghèo hèn này cũng không phải do tôi lựa chọn, nếu như được chọn thì tôi cũng muốn mình được sinh ra trong một gia đình giàu có. Như vậy mọi người sẽ không coi thường tôi, và cũng không làm cho tổng giám đốc mất thể diện như vậy!”

Nói xong, Hàn Tử Tây nở nụ cười buồn, chỉ là khóe mắt lại có một giọt nước rơi xuống, cô quật cường lấy tay lau đi nước mắt, không kiêu không nịnh nói: “Mặc dù xuất thân của tôi thấp kém, nhưng tôi vẫn luôn đường đường chính chính làm người. Nếu cô đã không tin tôi thì tôi sẽ đến sở cảnh sát để kiểm tra, nhưng tôi có một điều kiện!”

“...”

Nghe Hàn Tử Tây nói vậy, Sở Bích Đình lại có chút lưỡng lự.

Tiệp nhân này luôn quỷ kế đa đoan, từ khi cô dẫn theo cảnh sát vào phòng, mặc dù lúc ban đầu cô ta có một chút kinh ngạc, nhưng là từ đầu tới cuối vẫn không có hoảng loạn chút nào.

Mà ngay cả khi cô nói muốn cô ta đến sở cảnh sát lấy dấu vân tay, cô ta cũng thẳng thắn đồng ý, lại còn đề nghị điều kiện với cô!

Đúng vậy! Nếu cô ta dám xuất hiện một lần nữa thì chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ rồi!

Nhưng hai năm trước, cô ta làm sao có thể đánh lừa hết tất cả mọi người?

Sở Bích Đình nhíu mày, suy nghĩ một lúc mới nói: “Điều kiện của cô là gì?”

Hàn Tử Tây bình tĩnh nói: “Nếu tôi có thể chứng minh được tôi không phải là Hàn Tử Tây thì nhất định cô phải xin lỗi tôi!”

“...” Sở Bích Đình cảm thấy rất buồn cười. “Hàn Tử Tây, quả thật cô làm cho tôi phải lau mắt mà nhìn! Vậy nếu như chứng minh được cô là Hàn Tử Tây thì sao?”

“Nếu cô chứng minh được tôi là Hàn Tử Tây thì cô muốn làm tôi cũng được.”

“Được!” Sở Bích Đình quay sang nói với hai cảnh sát: “Hai anh còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Hai cảnh sát tiến lên định dẫn Hàn Tử Tây đi.

“Khoan đã!” Đột nhiên Sở Trạm Đông lại lên tiếng: “Hai anh ra ngoài trước đi.”

Hai tên cảnh sát nhìn nhau... Chuyện này có vẻ khó khăn a!

Hai người này đều là người Sở gia, cả hai đều không thể đắc tội!

Sở Bích Đình nổi tiếng là một người đánh đá, mà Sở Trạm Đông lại càng không thể dây vào.

Người này về sau chính là gia chủ của Sở gia, chỉ cần hần hất hơi một cái thì B Thị cũng bị rung chuyển.

Một người nói mang người đi, một người lại không cho.

Mà đặc tội bên nào thì bọn họ cũng đều không có com để ăn.

Nhưng là sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, bọn họ vẫn đi ra ngoài theo lời của Sở TrạĐ Đông.

Hai người này so sánh với nhau thì Sở Thiệu vẫn là người đáng sợ hơn!

Sở Bính Đình nhìn Sở TrạĐ Đông cười lạnh: “Em làm vậy là có ý gì? Em cho rằng lời nói của chị không tin tưởng được sao?”

“Chị!” Sở TrạĐ Đông nói: “Cô ấy không phải Hàn Tử Tây, mặc dù ngoại hình rất giống nhưng không phải cô ấy.”

“Có phải hay không chẳng phải em là người rõ ràng nhất sao?” Lời nói của Sở Bích Đình như có hàm ý khác: “Sở TrạĐ Đông, em có biết mình đang làm cái gì hay không?”

“Tất nhiên!” Sở TrạĐ Đông khẽ cười: “Từ trước đến giờ, bây giờ là lúc em đang tỉnh táo nhất.”

“Em...” Sở Bích Đình nhún mày nói: “Em có biết buổi chiều hôm nay, chính cô ta đã mở miệng thừa nhận cô ta là Hàn Tử Tây hay không?”

“Chị... chị không thấy những lời nói này của chị rất buồn cười hay không?” Ánh mắt thâm thúy của Sở TrạĐ Đông nhìn về phía Hàn Tử Tây: “Nếu đúng như lời chị nói cô ấy là Hàn Tử Tây, thì cô ấy càng che giấu càng tốt chứ sao lại thừa nhận như vậy? Cô ấy nói ra để cho chị gọi cảnh sát đến rồi bắt cô ấy vào ngục một lần nữa sao? Chẳng phải chị vẫn biết rằng Hàn Tử Tây không có gốc như vậy!”

“...” Sở Bích Đình không thể phản bác lại được lời nào.

Đây chính là điểm thông minh của Hàn Tử Tây. Cô ta làm như vậy là có mục đích gì?

Thấy Sở Bích Đình không nói được lời nào, Sở TrạĐ Đông liền đi đến ôm lấy bà vai cô rồi dẫn cô ngồi xuống ghế sofa, bắt đầu khuyên nhủ:

“Em có thể hiểu được tâm tình của chị. Chị đã có thành kiến với Hàn Tử Tây nhiều năm như vậy nên không thể phai mờ một sớm một chiều được. Cho nên khi chị nhìn thấy một người giống như đúc Hàn Tử Tây nhất định khó tránh khỏi xúc động, suy nghĩ trong đầu sẽ tự nhận định rằng cô ấy là Hàn Tử Tây, những gì chị bắt gặp với Hàn Tử Tây đương nhiên sẽ đổ hết lên đầu cô ấy. Nhưng cô ấy thật sự không phải Hàn Tử Tây. Em đã điều tra rất kỹ rồi, ngay cả mười tám đời tổ tông của cô ấy em cũng đều điều tra cả rồi. Cô ấy là Hàn Mộc Tâm, không phải Hàn Tử Tây!”

Sở Bích Đình cảm thấy em trai của cô đã điên rồi. Em trai cô rõ ràng đã trúng một loại độc tên là Hàn Tử Tây, biết rõ sẽ có nguy hiểm nhưng nó vẫn vui vẻ chịu đựng!

Không chỉ riêng Sở Bích Đình mà ngay cả Hàn Tử Tây cũng không thể tin được Sở TrạĐ Đông sẽ nói những lời như vậy.

Thật sự là hần đã tin tưởng mình là Hàn Mộc Tâm, hay là...

Hàn Tử Tây không muốn tin vào khả năng thứ hai!

Nhưng tại sao hần lại bảo vệ mình?

Không phải Sở TrạĐ Đông vẫn luôn hận cô, muốn cô trọn đời trọn kiếp không thể đầu thai sao? Nhưng tại sao hần lại lo lắng cho cô, lại còn sợ rằng Sở Bích Đình sẽ gây bất lợi cho cô?

Hàn Tử Tây... mày phải tỉnh lại. Mày không được để những lời nói ba xạo của hần làm mù mắt được!

***

Hàn Tử Tây cho rằng hôn lễ sẽ được hủy bỏ.

Sở Bính Đình đã nói như thế, với lại cô cũng đang bị thương, làm sao có thể tham dự buổi hôn lễ với nhiều quan khách quan trọng như vậy? Hần không sợ mất mặt sao?

Cứ tưởng sau khi Sở Bích Đình đi thì hần cũng sẽ rời khỏi, nhưng là hần lại không đi mà còn chen lấn với cô trên một chiếc giường bệnh.

“Nếu cô không chịu hô hấp thì ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của cô đấy!” Tiếng nói trêu đùa bỗng vang lên bên tai Hàn Tử Tây: “Tôi không có hứng thú với một cuộc chiến đẫm máu đâu!”

“...”

Lúc này Hàn Tử Tây rất muốn lấy một cái giẻ để nhét vào miệng hần.

Hàn Tử Tây mới vừa thả lỏng cơ thể thì cánh tay đã bị người nào đó kéo ra, lại còn kê đầu của hần lên tay cô: “Gối mềm quá không tốt cho giấc ngủ.”

“...”

Hắn ta đang có âm mưu quỷ kế gì vậy? Có biết là nặng lắm hay không?

Nhưng chuyện này còn chưa tính mà hắn lại còn...

Cánh tay của cô bị làm gổi kê đầu, vậy bây giờ tại sao hắn lại còn ôm eo của cô?

“Hoi lạnh!”

Trời tháng tám mà còn lạnh sao?

Hàn Từ Tây liền lấy chân đạp lên người hắn, ngay cả mặt hắn cô cũng phủ chặn lên: “Vậy anh đắp chặn đi, tôi không lạnh!”

Nhất định hắn sẽ nóng rồi dùng tay lấy chặn ra, đến lúc đó cô sẽ thừa cơ thoát khỏi vòng tay của hắn.

Nhưng sự thật chứng minh cô đã đánh giá quá thấp sự không biết xấu hổ của Sở Trạ Đông.

Hắn là Tổng giám đốc của HC, vậy tại sao lại bị ối đến như vậy?

Hắn... lại...

Hàn Từ Tây ngại ngùng đến nỗi không nói được câu nào.

Dưới lớp chăn, hắn không ngừng...

Khụ!!!

Cảm giác ngứa ngứa trên ngực làm cho khuôn mặt của Hàn Từ Tây đỏ hết cả lên.

Là cô lấy chân đạp lên mặt hắn, bây giờ cô cũng phải tự tay lấy chặn ra khỏi người hắn, sau đó quăng cho hắn một ánh mắt cùng sắc mặt vô cùng không tốt.

Có phải hắn cố tình làm vậy là để ép bức cô hay không???

Nhưng người ta lại như không nhìn thấy, lại còn trơ tráo nói: “Ngại quá, lúc này bị chặn che mắt nên tôi không nhìn thấy! Được rồi, cô mau ngủ đi, ngày mai còn phải diễn thử quá trình hôn lễ trước nữa!”

“...” Và cứ như vậy... Hôn lễ của cô và Sở Trạ Đông vẫn được cử hành theo ngày giờ đã định!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 84: Mặc Thiên Kinh không mời mà tới!

“Cô nhìn thấy đúng không?”

Ngoài cửa phòng bệnh, một người mặc quần áo bác sĩ và một người mặc quần áo y tá đang đứng ở đó, hai người xuyên qua cửa kính phòng bệnh bằng thủy tinh, nhìn hình ảnh hai người đang ôm nhau ngủ, đôi mắt trên khẩu trang của người mặc quần áo y tá tràn đầy sự ác độc.

Người đàn ông đứng ở bên cạnh cô than nhỏ một tiếng: “Tôi còn tưởng rằng Sở thiếu là một người vô tình, lại không nghĩ rằng...”

Người phụ nữ quăng cho anh ta một ánh mắt sắc, nhưng lại không nói cái gì, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, xoay người rời đi.

Người đàn ông nhìn dáng vẻ tràn đầy thù hận của người phụ nữ, con mắt ngẫm lóe sáng.

***

Vừa thờ phào nhẹ nhõm vì biết được Hàn Từ Tây bị thương không nghiêm trọng, lại không nghĩ rằng hôn lễ vẫn sẽ tiếp tục.

Sau khi mấy người Cơ Ngô Lê nhận được tin tức, liền tiến hành một cuộc họp mặt.

Cơ Ngô Lê: “Đông Từ đúng là điên rồi!”

Đông Phương Hoàng: “Trong cuộc sống từ xưa đến nay ai không điên khùng, cậu ta cũng là một người trong số đó!”

Tư Mã Hạo: “Nếu không điên cuồng thì chứng tỏ cậu ta đã già rồi!”

Cơ Ngô Lê dùng ánh mắt quái dị nhìn ba người: “Các cậu cũng điên rồi!”

Ba người đồng thời ném cho hắn một cái liếc mắt, sau đó tiêu sái rời đi.

Hàn Tử Tây cho rằng quá trình chuẩn bị sẽ rất phiền phức, ai ngờ chẳng qua là hắn chỉ mang cô đi xem nơi tổ chức hôn lễ. Không hơn!

Cái gì mà hôn lễ phải có trình tự, cô đúng là ngu ngốc mà.

Thật sự muốn tổ chức sao?

“Người đẹp thân yêu, bộ dáng này của cô không phải là vẻ mặt của một cô dâu đợi lấy chồng nên có!”

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên vang lên tiếng nói khê của người đàn ông, kéo suy nghĩ của Hàn Tử Tây trở lại.

Mặc Thiên Kinh?

Hắn ta lại nhảy cửa sổ vào phòng ngay giữa ban ngày ban mặt.

Còn có, dường như hắn nắm rõ ràng như lòng bàn tay hành tung của cô.

Lúc này Hàn Tử Tây đang ở nhà của Đường Quả, Đường Quả biết được bọn họ muốn tổ chức hôn lễ nên liền đón cô về, còn nói rằng trước khi kết hôn cô dâu và chú rể không thể gặp mặt nhau.

Ngôi nhà này cô đã ở đây hai năm, cũng có thể coi như là nhà mẹ đẻ đi.

Mặc Thiên Kinh giống như ở nhà của mình, tiện tay cầm một quả táo từ trên khay đựng hoa quả cắn rôm rộp một cái, hắn ngồi trên sofa bên cạnh Hàn Tử Tây, cầm lấy quyển sách cô để trên đùi: “Tiểu thuyết ngôn tình?”

Lật nhẹ một trang, hắn ta không thể tin nổi nhìn cô: “Cô thế mà lại đọc tiểu thuyết ngôn tình, thật đúng là ứng với câu nói, người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu*!”

*đấu: dụng cụ đo lường bằng gỗ thời xưa, để đo các hạt rời nhỏ.

Hàn Tử Tây muốn tròn trĩnh mắt, cô xem tiểu thuyết thì có làm sao, có quy định nào nói cô không thể xem tiểu thuyết ngôn tình sao?

Nhưng mà người này đến để làm gì?

Có phải cô nên biểu hiện kinh ngạc một chút hay không?

Trùng mắt nhìn, giống như đột nhiên mới kịp phản ứng, Hàn Tử Tây bỗng nhiên đứng dậy.

Hàn Tử Tây giả bộ bị hoảng sợ, cố ý đem chân bị bó thạch cao đập lên trên mặt bàn ở trước mặt, tóm lại chính là phản ứng lớn như vậy là được rồi.

Mặc Thiên Kinh gặm quả táo, nhàn nhàn nhìn cô, bộ dáng giống như đang nhìn một vở kịch tự biên tự diễn.

Ngay cả khi cô ngã xuống, cũng không đỡ cô mà ngược lại còn cho cô một tràng vỗ tay: “Không tồi, không tồi, khả năng diễn xuất của cô thật sự rất tốt, cũng có một chút triển vọng đoạt giải Oscar, tại hạ xin cam bái hạ phong*! Nhìn ánh mắt nhỏ bé hoảng sợ của cô kia, quả thật hoàn mỹ!”

*cam bái hạ phong: chịu thua, khâm phục

Nói như vậy nhưng Hàn Tử Tây không thể không châm chọc, hắn ta cứ nói đi, có thể bắt chước Kim Tinh, cô thấy nổi da gà, trong nháy mắt cũng đã tự đứng dậy.

Mặc Thiên Kinh bị ôi, tuyệt đối không thua gì Sở Trạ Đông, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém

Cô còn chưa châm chọc hết, người nào đó vừa rồi còn mới khen cô, thế nhưng lời nói bỗng thay đổi: “Ánh mắt động tác đều đúng rồi, nhưng vẫn còn một cái lỗi rất nghiêm trọng! Xin tha thứ cho tôi, tôi là người không thể chịu nổi một chút tý vết nhỏ nào. Thật ra diễn xuất vừa rồi của cô rất tốt, nhưng mà... Cô không biết là cô diễn thiếu cái gì sao? Để tôi sẽ làm mẫu cho cô một chút, cô xem như vậy có phải sẽ tốt hơn hay không?”

Nhỏ hạt táo đi, Mặc Thiên Kinh phủ tay, lau miệng, háng giọng một cái: “Đây, nhìn cho kỹ!”

Hắn bị ôi bày ra tư thế lúc này của Hàn Tử Tây, chân trái cong lên thả ở trên ghế sofa, chân phải làm cái bực thạch cao kia, đập lên trên mặt bàn, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ anh ta vừa nhảy vào kia: “Ánh mắt em làm rất tốt, có thể bỏ qua, vậy điểm vắn nói ở đây là...”

Chỉ thấy anh ta đột nhiên đứng dậy, một tay che trước ngực, một tay chỉ vào không khí, bốp hợng nói: “Anh, anh, anh muốn làm gì...”

Hàn Từ Tây đưa tay che mắt, quả thật không muốn nhìn thẳng!

Nhưng tên đàn ông nào đó diễn một cách đắc ý, cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ.

“Anh, anh, anh không nên tới, nếu không tôi là to...” Mặc Thiên Kinh nhíu mày: “Sau đó tôi sẽ đỡ động tác cô ngã xuống, như vậy có phải khá hơn so với vừa rồi không?”

Có hạng người như vậy sao?

Có sao?

Giả bộ để lừa gạt còn cần thiết sao?

Chống vào ghế sofa đứng dậy, Hàn Từ Tây lại ngồi lại vào trên ghế sofa: “Mặc thiếu tới chỉ là vì vạch trần tôi sao?”

“Ồ a!” Mặc Kinh Thiên đột nhiên bước đến trước mặt cô: “Đây là đang chứng tỏ tôi đã đoán đúng đi!”

Hắn lấy tay xòe ra trước mặt cô: “Phần thưởng!”

Khóe miệng Hàn Từ Tây co giật mạnh: “Mặc thiếu, hai năm không gặp, công lực của anh dường như lại tăng không ít!”

“Cô nói vấn đề không biết xấu hổ sao?”

“...”

Người ta căn bản là vui vẻ chấp nhận, còn có lòng muốn xin chỉ bảo: “Vậy cô cảm thấy tôi đã đạt tới đỉnh cao rồi, hay vẫn còn tiềm năng có thể phát triển nữa? Ai, nhưng tôi cảm thấy nếu so sánh với Sở Trạm Đông, vẫn còn kém một chút, cô cảm thấy đúng không?”

“...”

Đạo này, trai đẹp trưởng thành quả nhiên không phải ai cũng là bạch mã hoàng tử, còn biết cách làm trò đùa giỡn hơn mấy kẻ bỉ ổi.

Thấy Hàn Từ Tây không để ý đến mình, Mặc Thiên Kinh nhún vai: “Ok! Nếu mỹ nữ không thích loại hình thức này, thì chúng ta đổi kiểu khác. Hình thức phỏng vấn thì sao? Xin hỏi Hàn tiểu thư, hai năm trước cô già chết, hai năm sau lại xuất hiện, mục đích là gì?”

“Mặc thiếu, anh không phải quen biết với vị bác sĩ Trịnh kia sao, tôi cảm thấy anh rất cần đi tìm cô ta để khám bệnh, cấu tạo đầu óc của anh quả thật có chút kỳ quái!” Hàn Từ Tây chỉ chỉ đồng hồ treo trên tường: “Còn có mấy phút nữa bạn của tôi trở về, tôi cảm thấy chúng ta có thể saygoodbye được rồi, anh cảm thấy thế nào?”

Vòng vèo chữ nửa hóa ra ý muốn nói đầu óc hắn có vấn đề, Mặc Thiên Kinh giận quá hóa cười, rất giống như mấy bà tám ngoài chợ đẩy cô một cái: “Hẹp hòi quá đi, dù gì hai ta cũng quen biết lâu, sao phải vội vã đuổi tôi đi như vậy? Chẳng lẽ tôi còn có thể hại em sao?” Mặc Thiên Kinh hừ đang ngâm cân trong miệng mà không thấy số.

“...” Hàn Từ Tây cảm thấy cô phải nhanh nhả ra: “Mặc thiếu có phải đang bị cái gì kích thích không?”

“Ai nha má ơi!” Mặc Thiên Kinh ưỡn ngực: “Làm sao cô biết bốp?”

Tôi bốp cái gì!

Bây giờ còn chơi trò già đầu mà còn tỏ vẻ trong sáng!

Kim Tinh xong rồi đến Tiểu Thẩm Dương, tiếp theo có phải là nên đến Tống Tiểu Bảo hay không?

Chuyện thật diễn ra lại chứng minh cô suy nghĩ nhiều...

Dường như hắn cũng không chịu nổi bản thân mình như vậy, giống như chính hắn cũng muốn nôn ọe một trận: “Đã vượt quá quỹ đạo cho phép, mời tự khởi động hình thức tự động, vì bị đối tượng thân cận chán ghét, thiếu chút nữa đem tiêu gia đây làm hồng!”

Hai tây Mặc Kinh Thiên ôm ngực, đúng là một hình mẫu chuyên sống bằng bộ mặt giả dối, không có một kẻ hở, cười như không cười hỏi: “Có muốn biết hiểm khích giữa tôi và Sở Trạm Đông là gì không?”

“...” Chuyển đề tài còn nhanh hơn mấy cái đa nhân cách của hắn ta đấy!

Mặc Kinh Thiên cười khê: “Chuyện xưa này hơi dài, bạn bè của cô sắp trở lại rồi, thời gian không đủ, chờ hôm nào tôi nói tiếp cho cô nghe, nhưng mà tôi có việc muốn hỏi cô, cô có muốn hợp tác hay không?”

Hàn Từ Tây không trả lời, hần ta lại nói: “Lần này cô trở lại, nếu tôi đoán không lầm, chắc cũng là muốn đối phó với Sở Trạ Đông, dù sao hai năm trước, hần đối với cô xác thực rất cận bã. Hai chúng ta đều có chung một mục đích, tôi thấy nên hợp tác, cùng chung kẻ địch, cùng một mục đích, không có đạo lý nào lại không hợp tác không phải sao?”

Hàn Từ Tây nhếch mi: “Tại sao anh thấy được tôi muốn gây bất lợi cho anh ta là không phải là vì tình yêu?”

“Cô cứ nói đi?” Mặc Kinh Thiên lấy chân đá đá cái chân bị thương của cô: “Hàn tiểu thư có thể ở trong tầng hầm tường đồng vách sắt trốn thoát, bị người đẩy nhẹ một cái, ngoài việc trên khuôn mặt bị thương ra, còn bị gãy chân. Đừng nói bởi vì cô đang là Hàn Mộc Tâm mà phải giả bộ như vậy nhé!”

Hàn Từ Tây cười nhạt, chẳng nói đúng sai: “Cho nên Mặc thiếu có cách để cho hôn lễ ngày kia không được tổ chức sao?”

Mặc Kinh Thiên nhếch mi: “Cô hỏi vấn đề này, tôi có thể lí giải thành cô đã đồng ý đề nghị của tôi...”

Anh ta vừa dứt lời, cửa truyền đến tiếng mở khóa.

Mắt Mặc Kinh Thiên giật một cái, đứng dậy: “Tôi cho cô suy nghĩ trong một ngày, trước mười hai giờ đêm mai, nếu như cô đồng ý thì hãy treo một món đồ nhỏ màu trắng ra ngoài cửa sổ.”

Dứt lời hần liền quay người, vừa đi một bước, bỗng nhiên hần quay lại, đỡ lấy mặt Hàn Từ Tây, hôn lên môi cô một cái: “Hai năm trước, cô cưỡng hôn tôi, tôi cũng không thể để thiệt thòi, phải đòi lại!”

“...”

Nếu không phải do cửa mở, Hàn Từ Tây tuyệt đối sẽ cầm dao đuổi theo.

Tên đàn ông chết tiệt nắm thật chính xác thời gian, cửa vừa mở, hần ta đã nhanh nhẹn nhảy khỏi cửa sổ.

Đường Quả sách hai cái túi lớn than thở: “Trời ơi, mình một chết rồi.”

Hàn Từ Tây vừa định nói, liền bị người khác cướp lời: “Anh đã bảo anh sẽ cầm tất cả giúp em, em lại nói để em cầm, tay không sao chứ?”

Giọng nói này... là Âu Dương Lâm?

Anh ta quen biết Đường Quả?

Âu Dương Lâm nhìn thấy Hàn Từ Tây, cũng ngạc nhiên: “Cô...”

Đường Quả nhìn vẻ mặt khác thường của hai người, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa hai người: “Các cậu quen biết nhau?”

Âu Dương Lâm gật đầu: “Không tính là quen biết, mấy hôm trước ở quán cà phê anh có gặp cô ấy bị thương, nên đã giúp đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Đường Quả: “Nói như vậy, hai người rõ ràng rất có duyên đây, một người là bạn bè tốt nhất của em, một người là bạn trai của em, thế giới nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ! Vốn là em đang lo lắng hai người lần đầu gặp mặt lần đầu sẽ lúng túng đây!”

Bạn trai.

Âu Dương Lâm là bạn trai của Đường Quả?

Trong lúc đang thắc mắc, Đường Quả đã đuổi Âu Dương Lâm xuống phòng bếp: “Làm phiền anh giúp em để những thứ đồ này xuống phòng bếp!”

Sau khi Âu Dương Lâm đi về phía phòng bếp, Đường Quả ngồi vào trên ghế sofa, nhỏ giọng hỏi cô: “Mộc Tâm, cậu thấy anh ấy như thế nào?”

Hàn Từ Tây gật đầu: “Rất tốt”

“Thật không!” Vẻ mặt của Đường Quả thẹn thùng như nữ sinh mới biết yêu: “Cậu biết không, mình thiếu chút nữa đã bỏ qua anh ấy đấy!”

Lần đó chị dâu của mình nói muốn giới thiệu em họ của chị ấy cho mình.

Cậu không biết, chị dâu của mình có tiếng là người không đáng tin cậy.

Có lần chị ấy giới thiệu đối tượng, người đó đã sắp 40 rồi, thế mà lại bị chị ấy nói khoa trương lên thành người lên trời xuống đất không gì không biết.

Một người được chị ấy có thể nói thành một đóa hoa, có thể nghĩ, chị ấy càng sẽ đưa thêm nhiều từ hoa mỹ không có thật để nói về em họ của mình.

Mình liền từ chối, chị dâu của mình liền cưỡng ép dụ dỗ, bằng mọi cách muốn mình phải đi!

Cậu biết không, lần đầu tiên mình nhìn thấy anh ấy, trong lòng chỉ có bảy chữ!

Người đàn ông này mình muốn có!

Theo đuổi hơn hai tháng, mình mới cura được anh ấy đó!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 85

Bữa cơm là do Âu Dương Lâm nấu, một bàn lớn gồm tám món ăn và một món canh

Đường Quả nói là để ăn mừng cô cùng Âu Dương Lâm chính thức trở thành người yêu, cũng chúc mừng Hàn Từ Tây ngày kia sẽ kết hôn.

"Cạn ly!" Đường Quả có vẻ rất hưng phấn, rót cho mỗi người một ly rượu vang đỏ, sau đó giơ cao ly rượu: "Chúc chúng ta càng chạy càng thuận, càng chạy càng xa trên con đường hạnh phúc!"

"Em nên uống ít một chút, lần trước là ai nói dạ dày không thoải mái vậy?" Âu Dương Lâm ở bên cạnh nhắc nhở.

"Không có việc gì..." Đường Quả cười giảo hoạt: "Anh không biết có cái gì gọi là khổ nhục kế sao?"

"Cho nên em đã gạt anh?" Sắc mặt Âu Dương Lâm trầm xuống.

"Tức giận?" Đường Quả hôn Âu Dương Lâm một cái lên má, nịnh nọt nói: "Mỹ nam, em sai rồi, xin anh tha thứ cho em!"

Âu Dương Lâm xoa đầu cô: "Em thật ngây thơ!"

Đường Quả dùng đầu đụng vào cánh tay anh: "Anh ghét em, sao tôi lại đáng thương thế này!"

"Em ngồi xuống đi!" Âu Dương Lâm đẩy cô, gấp một cái đuôi gà vào bát cô: "Đây là món em thích ăn nhất này!"

Đường Quả cười hi hi, không chút dè dặt nào dâng lên môi thơm của mình cho Âu Dương Lâm, hai mắt long lanh nhìn hắn: "Ôi anh chàng đẹp trai của em!"

"..."

Hàn Từ Tây thiếu chút nữa đã bị nghẹn.

Cô chỉ muốn hỏi rằng: Tiểu thư Đường Quả à, rốt cuộc ngài còn muốn tôi phải mất mặt bao nhiêu lần nữa đây?

Ngay Cả những lời nói như vậy cũng có thể nói ra được, quả thực người bạn này của cô... quá kinh khủng rồi!

Hàn Từ Tây nhìn Âu Dương Lâm, cho dù hắn là một người đàn ông cũng phải đỏ mặt.

Hai người bọn họ ở chung một chỗ với nhau rất giống như những cặp đôi đang yêu nhau bình thường khác. Cô còn thấy ánh mắt mà hắn nhìn Đường Quả chất chứa đầy nhu tình, không giống như là làm bộ, cho nên... Có lẽ là cô quá nhạy cảm rồi!

Ăn cơm xong, Đường Quả muốn đi rửa chén, Âu Dương Lâm lại ngăn cản: "Em cùng Hàn tiểu thư nói chuyện đi, anh rửa là được rồi!"

Hai mắt Đường Quả liền sáng lên: "Nhất định là kiếp trước của em đã làm được rất nhiều việc tốt, cho nên kiếp này mới có thể gặp được anh!"

Âu Dương Lâm chỉ cười không nói, hoàn thành tốt công việc của một người đàn ông biết nội trợ: thu dọn chén đĩa và đi rửa chén.

Còn hai cô gái ngồi thì cùng nhau xem ti vi ở phòng khách.

Hai người còn chưa kịp trò chuyện với nhau quá hai câu, thì di động của Đường Quả đột ngột vang lên. Là chuông báo nhắc nhở về những đơn hàng của cô.

"Trong thành phố có người định mua một món hàng, họ đang cần gấp, mình phải giao cho họ ngay bây giờ!" Đường Quả chạy trở về phòng, ôm một thùng đồ, đứng trước phòng bếp hét to: "Bảo bối, em có việc gấp phải ra khỏi nhà một lát, anh làm xong rồi thì đem ra cho Mộc Tâm đĩa trái cây nhé!"

Âu Dương Lâm nghe thế nên đi ra, trên tay vẫn còn đeo bao tay rửa chén: "Anh cũng sắp xong rồi, chờ một chút anh đưa em đi!"

Nhưng Đường Quả đã chạy ra cửa để đi giày: "Không cần đâu anh, em chỉ đi khoảng nửa tiếng thôi. Sắp trễ rồi, không nói nữa, em đi đây."

Sau khi Đường Quả đi, Âu Dương Lâm nhìn Hàn Từ Tây cười cười, rồi lại trở về phòng bếp, ước chừng năm phút sau đi ra, trên tay cầm thêm một đĩa trái cây.

"Trái cây này là chúng tôi cùng mua lúc chiều, nghe nói là cô rất thích!" Âu Dương Lâm để đĩa trái cây xuống bàn, ngay trước mặt Hàn Từ Tây, rồi ngồi xuống phía đối diện cô. Sau đó hắn đưa cho cô một cái đĩa xiên bạc để ăn thanh long.

Hàn Từ Tây nhận lấy: "Cám ơn!"

Âu Dương Lâm cũng cầm một miếng táo, nhô nhả cắn một cái, nhai một cách thông thả ung dung.

Hai người đều không lên tiếng, không khí giữa hai người có chút xấu hổ. Cuối cùng vẫn là Âu Dương Lâm hỏi một câu: "Quả Quả nói ngày kia cô sẽ kết hôn, chúc mừng cô!"

"Cám ơn!" Hàn Từ Tây khẽ cười một tiếng.

Sau đó, hai người cũng không nói nữa, mãi cho đến khi Đường Quả trở lại.

Đường Quả quay về không được bao lâu thì Âu Dương Lâm liền đi về.

Đường Quả giúp đỡ cô rửa mặt sạch. Lúc Hàn Từ Tây nằm trên giường, cô liền nghĩ tới lời đề nghị của Mặc Thiên Kinh.

Hôn lễ đó... cô không muốn tham gia chút nào!

Tại sao lại như vậy ư?

Chẳng biết tại sao cô lại có cảm giác rất bài xích!

Hàn Từ Tây đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên một bóng đen xoẹt qua cửa sổ phòng cô.

"Ai?" Hàn Từ Tây cảnh giác ngồi dậy.

"Là tôi!"

Giọng nói trầm thấp này không phải của Sở Trạm Đông thì là của ai?

Tại sao người này và Mặc Thiên Kinh lại có cùng một tật xấu như vậy?

Hắn không nói lời nào liền đi đến phía giường của cô.

Động tác của hắn vô cùng tự nhiên, giống như hắn đã thực hiện không dưới cả trăm lần. Hắn vén chăn, trực tiếp nằm xuống rồi ôm lấy cô, không những vậy hắn còn thở ra một cách vô cùng thỏa mãn: "Quả nhiên không lạnh chút nào! Hình như tôi đã phát hiện ra giá trị của cô rồi, người cô còn tốt hơn máy điều hòa rất nhiều!"

Cho nên...

Hơn nửa đêm người đàn ông này nhảy qua cửa sổ đi vào phòng là để ôm một cái máy điều hòa nhiệt độ là cô?

Hàn Từ Tây không muốn suy nghĩ nữa, cũng không có tâm tình nhiều lời với hắn, cho nên cô liền nằm yên không lên tiếng.

Nhưng hắn cũng không nói lời nào, không bao lâu đã truyền đến tai Hàn Từ Tây tiếng hít thở ổn định.

Hàn Từ Tây không biết vì cái gì mà không bao lâu cô cứ nhiên cũng ngủ thiếp đi.

Khi cô mới vừa nhắm mắt lại, người đàn ông vốn đang ngủ say lại đột nhiên tỉnh dậy. Hai con mắt thâm trầm đen láy vô cùng tỉnh táo.

Hắn cúi đầu nhìn người con gái đang nằm trong ngực mình, thấy hô hấp của cô càng ngày càng sâu, đôi mắt của hắn bắt gặp lại nhu hòa.

Ngón tay dài của hắn chạm lên hàng mi của cô, chạm rai miêu tả, đến khi đụng phải những vết thương kia, gương mặt liền nhanh chóng trở nên sắc bén: "Cô gái chết tiệt, em dám dùng trí thông minh nhỏ bé của mình để đùa giỡn với tôi? Em có tin tôi sẽ giết chết em hay không?"

Lời nói hung ác của hắn nói ra, nhưng khi nghĩ đến có thể sẽ khiến cho cô tỉnh giấc, thì khí thế của hắn lại vội vàng dịu xuống.

Sở Trạm Đông giống như đang đóng kịch, trong nháy mắt từ bộ dáng hung ác đã trở thành ôn nhu như nước, vòng tay của hắn đang đặt trên eo cô cũng từ từ siết chặt lại, môi mòng cũng thuận thế in lên cánh môi anh đào của cô: "Cô gái chết tiệt, cả đời này em chỉ có thể của tôi mà thôi!"

Hôn lễ vẫn được tiến hành như dự kiến!

Nơi cử hành hôn lễ chính là tòa nhà cổ kính của Đông Phương gia.

Sau khi Sở Trạm Đông dẫn cô tới liền để cô nghỉ ngơi trong phòng nghỉ. Trong lòng cô lại nghĩ đến lời hứa của Mặc Thiên Kinh.

Theo như lời nói của hân thì trước mười hai giờ đêm hôm qua cô đã treo một món đồ màu trắng ngoài sân thượng. Nhưng từ đầu tới giờ cô vẫn luôn chờ trong phòng, mọi người cũng đã chuẩn bị thay váy cưới cho cô rồi nhưng vẫn chưa thấy Mặc Thiên Kinh xuất hiện.

Không lẽ hân ta nói đùa?

Không... cô biết Mặc Thiên Kinh là người như thế nào. Mặc dù hân không phải là một người đáng để tin nhiệm nhưng vẫn biết giữ lời hứa.

Hân Từ Tây đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì cánh cửa được mở ra!

Hân Từ Tây mong đợi nhìn sang, nhưng khi thấy một đám người mang mặc âu phục mang theo váy cưới tiến vào thì cô lại nhẩn mây.

Người phụ nữ đi đầu bước đến trước mặt Hân Từ Tây giới thiệu: “Xin chào, tôi là người của Lận thị, còn đây là lễ phục mà cô cần.”

Ba người phía sau đang ôm ba hộp đồ cũng tự động bước lên, khi mở ra, bên trong hộp lại là...

Mũ phượng và khăn đội đầu?

Màu sắc lễ phục đỏ thắm, bên trên còn có những họa tiết phượng hoàng được thêu bằng chỉ vàng, đều là những màu sắc biểu thị cho việc vui sắp xảy ra.

Hân Từ Tây cho rằng đây là một chiếc váy không khác gì những lễ phục truyền thống, nhưng khi người phụ nữ trung niên kia lấy cả bộ lễ phục ra khỏi hộp thì cô mới thực sự kinh ngạc!

Đây là một bộ lễ phục kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây mà cô lần đầu tiên được chiêm ngưỡng!

Thất lung của bộ lễ phục được may giống sườn xám, bó sát người bằng những họa tiết phượng hoàng, cũng tôn lên đường cong hoàn mỹ của Hân Từ Tây. Từ phần eo trở xuống là tầng tầng lớp lớp vải mỏng màu đỏ dài và xòe ra rất xa.

Rõ ràng là hai phong cách hoàn toàn đối lập, nhưng khi bộ váy cưới được mặc lên người Hân Từ Tây, nhìn bản thân được phản chiếu trên gương, cô lại không tìm thấy được bất kỳ chỗ nào không phù hợp.

Quả nhiên trên đầu cô không thể thiếu mũ phượng...

Chiếc mũ phượng phản chiếu ra kim quang lấp lánh, nhưng lại không hề nặng chút nào, không biết là được làm bằng loại vật liệu gì.

Nhìn bản thân của mình trong gương, Hân Từ Tây lại khẽ giật mình, dù sao đây cũng chỉ là giả mà thôi, không cần phải hoành tráng như thế chứ?

***

Khi bên ngoài vang lên âm thanh của kèn Xô-na thì Hân Từ Tây cũng được đội lên đầu một cái khăn voan đỏ. Cô được hai người khác đỡ đi từ từ ra khỏi phòng.

Hân Từ Tây cho rằng cô sẽ trực tiếp được dẫn đi đến nơi bái đường, nhưng không ngờ cô còn được đỡ lên... kiệu hoa.

Tiếng kèn Xô-na vẫn cứ vang lên, Hân Từ Tây đang ngồi trong kiệu hoa len lén vén tấm màn che cửa ngoài ra, nhưng đập vào mắt cô là...

Cái người đang cười trên một con ngựa cao to kia chính là Sở Trạm Đông!

Hân cũng đang mặc trên người bộ lễ phục giống tân lang, trước ngực còn có một cái hoa cưới đỏ thắm to đùng...

Đúng lúc này, đột nhiên hân kìm hãm con ngựa lại nhìn về phía cô. Khi hai mắt chạm nhau, không biết vì điều gì mà Hân Từ Tây vội vàng bỏ màn kiệu xuống, giống như cô bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu vậy.

Không... làm sao có thể chứ! Vừa rồi cô không chỉ nhìn thấy Sở Trạm Đông, mà còn có... Camera!

Không chỉ có một cái mà có rất nhiều camera, không lẽ lễ cưới giả này đang được phát truyền hình trực tiếp sao?

Không phải không lẽ, mà chính xác là như vậy. Nói như vậy, hôn lễ đang được phát trực tiếp trên cả nước thì Bất Hối cũng biết được rồi!

***

Lúc này, Bất Hối đang cùng xem ti vi với Đào Đào.

Từ khi sư phụ bắt gặp cậu hôn Đào Đào, sư phụ rất tức giận và hậu quả sau đó cực kỳ nghiêm trọng.

Sư phụ nói: “Hàn Bất Hối, con giỏi lắm, dám chiếm tiện nghi con gái yêu của sư phụ?”

“Sư phụ, con mới tám tuổi, Đào Đào chỉ có hai tuổi, chiếm tiện nghi là để nói những người lớn, bây giờ sư phụ nói con như vậy không thích hợp chút nào!”

Bất Hối con cũng không có vui về gì đâu!

Mất của tiểu gia con cũng không có mùi, con gái cưng của sư phụ con cũng không thèm!

“Làm sao? Con cảm thấy sư phụ nói như vậy rất oan uổng cho con?” Đào Hử cười lạnh: “Bị sư phụ bắt quả tang lại còn không dám thừa nhận? Mặc dù con mới chỉ tám tuổi nhưng đó chỉ là bên ngoài mà thôi!”

“...” Là sao? Những lời này của sư phụ là có ý gì?

Cái gì chỉ là vẻ bề ngoài? Không lẽ nội tâm của cậu rất già hay sao?

Tiểu gia vẫn còn rất trẻ, tâm hồn vẫn còn thuần khiết được không?

Đừng tưởng rằng là sư phụ thì tiểu gia thì có thể sỉ nhục tiểu gia, tiểu gia nói cho sư phụ biết, tiểu gia cũng không phải người có thể dễ dàng trêu chọc, tiểu gia đánh không lại ngài thì tiểu gia sẽ đánh con gái ngài!

Mặc dù trong lòng mắng chửi không thương tiếc, nhưng mặt ngoài Bất Hối vẫn giữ bộ dáng biết lỗi: “Dạ dạ, sư phụ dạy phải. Về sau cho dù Đào Đào lớn lên có đáng yêu như thế nào con cũng sẽ không liếc nhìn em ấy. Nhìn thấy em ấy con sẽ lập tức đi đường vòng.”

Tất nhiên Đào Hử biết con gái của mình rất thích thằng nhóc này. Đừng nói một ngày không thấy như cách ba thu, chỉ cần một giờ không gặp được thằng nhóc này thì Đào Đào sẽ lại khóc.

Ngày đó Tiểu tử này đi gặp Hàn Tử Tây, cục cưng của hắn liền nhốt mình trong phòng mà khóc. Tuy nói như vậy nhưng hắn cũng không muốn con gái cưng của mình phải khóc.

Quả nhiên Đào Đào không hổ danh là con gái hắn, ánh mắt nhìn người quả thật không tệ. Tên nhóc này có tài trên mọi phương diện, để nó làm con rể của mình miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

Cho nên Đào Hử liền nói: “Thôi con cũng thích Đào Đào, mà nó cũng thích con, hai đứa cũng đã hôn nhau rồi. Sư phụ không thể dùng một giây mà đánh chết một đôi uyên ương được. Từ nay về sau sư phụ cho phép con trở thành con rể của sư phụ.”

“...” Bất Hối nghe vậy liền ghen hờn. “Sư phụ, không phải con không muốn, mà nếu mẹ con biết chuyện này chắc chắn sẽ có ý kiến. Dù sao con với mẹ không có địa vị cao như sư phụ trong tổ chức, không nên trèo cao a!”

“Không sao, quan hệ giữa sư phụ và mẹ con cũng không tệ, mà ta cũng chẳng quan tâm đến những thứ kia!”

“Sư phụ...”

Ánh mắt hung ác của Đào Hử nhìn sang Bất Hối: “Sao? Con có ý kiến gì?”

“Không có ạ, ha ha ha... Con sao dám có ý kiến gì, con vui mừng còn không kịp đây...” Đây là sư phụ đưa con gái cho con nha, vậy thì đừng trách con không khách khí.

...

“Anh Bất Hối, anh đừng chuyển kênh nữa, Đào Đào muốn xem Đại Hùng Đại Nhị.”

Muốn xem gì thì xem đi, tiểu gia đi chơi đây!

Nghĩ vậy, Bất Hối bấm chuyển thêm vài kênh nữa, không có gì thì sẽ đi chơi.

Đợi chút, cái gì vậy? Hình như cậu thấy ông chú biến thái đang cười ngơ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 86. Khách không mời mà đến

Con ngựa cao to, tiếng kèn Xona vang lên, Hàn Từ Tây thật sự có ảo giác như mình ở cổ đại.

Cô tưởng rằng đi một vòng là được, không nghĩ tới sẽ đi dọc theo trung tâm thành phố, vòng quanh một vòng lớn. Hơn nữa còn trực tiếp quay lại hành trình, làm cho toàn bộ thành phố B và mọi người đều biết.

Quy trình tiếp theo cũng không khác lắm so với cổ đại... đá cửa kiệu và vượt chấu than.

Người chăm sóc cô dâu cũng vui mừng hô to, làm Hàn Từ Tây đau tai, đầu cũng choáng váng.

Tiếp theo là bái thiên địa, thật sự...

Cô cũng không biết hiện giờ tâm tình của mình thế nào.

Trong đầu cô đang rất rối, cẩn thận tìm kiếm lại đầu mối nhưng không tìm được thứ gì, giống như bị vướng vào một đống những sợi len rối tung, vô cùng phức tạp.

Cô được Sở Trạm Đông nhanh chóng dẫn đến hi đường. Vì đang đội khăn voan nên cô không nhìn thấy được ai đang ở đây, nhưng nếu dựa trên giọng nói thì chắc chắn không phải ít.

Đột nhiên toàn thân cô cứng đờ, dường như nghe được...

"Thật xin lỗi!"

Mặc dù ngắn ngủn ba chữ nhưng Hàn Từ Tây khẳng định được giọng nói này là của Cố Hạ.

Hình như cô ấy đã đụng phải ai, cho nên xin lỗi đối phương.

Cố Hạ...

Sao cô ấy lại đến đây?

Hai năm trước, sau khi cô giả chết, Cố Hạ đổi đầu với Sở Trạm Đông ở trước mặt mọi người. Chuyện này cô biết rõ...

Cô ấy là vì mình, ở trước mặt mọi người nói ra bí mật của Sở Trạm Đông, còn nói muốn rút khỏi tổ chức.

Rút ra khỏi tổ chức thì phải trả giá rất cao, không ai hiểu rõ hơn cô, quả thực là cử tử nhất sinh.

Hai năm trước cô trả lại khóa vàng là vì không muốn liên lụy tới cô ấy, không nghĩ tới cô ấy lại ngốc như vậy.

Cố Hạ, được quen biết cô, xem như cả đời của Hàn Từ Tây này là may mắn lớn nhất!

Hai năm qua cô có âm thầm điều tra tin tức của cô ấy thì biết được Cố Hạ đi theo Lãnh Dạ. Mặc dù hai người không công khai kết hôn, nhưng cuộc sống hằng ngày cũng coi như êm ả. Hiện tại Cố Hạ cũng coi như giống một cô gái sống hạnh phúc trong hũ mật.

Rảnh rồi sẽ lên mạng, viết sách...

Ngày đó Mặc Thiên Kính kinh ngạc khi cô sẽ đọc tiểu thuyết ngôn tình, thật ra hẳn nói đúng. Cô thật sự không thích tiểu thuyết ngôn tình.

Tình tình ái ái, sớm đã không hợp với độ tuổi của cô, đơn giản là vì Cố Hạ viết nên cô mới xem một chút.

Quyển sách kia, hình như là viết về chuyện xưa của cô ấy và Lãnh Dạ. Từ những câu chữ, có thể thấy cô ấy thật sự cảm thấy hạnh phúc.

Cô ấy hạnh phúc là tốt rồi. Như vậy cô cũng bớt một chút áy náy.

Chỉ là sao cô ấy lại đến đây?

Cố Hạ xuất hiện khiến đầu óc của Hàn Từ Tây đang sắp hỏng, lập tức như ánh sáng xé tan màn đêm, dần dần nhìn thấy rõ ràng.

Mà lúc này đã có người hét: "Phu thê giao bái!"

Sở Trạm Đông không chần chờ cúi người xuống, nhưng Hàn Từ Tây lại đứng nguyên tại chỗ, chưa hề động đậy.

Mọi người xung quanh bắt đầu nhỏ giọng xì xầm.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Đường đường chú rể là Tà thiếu, cô ta còn do dự cái gì, nếu là tôi thì đã sớm bái rồi."

"Vậy lên thay cô ấy đi."

Tiếng nghị luận hỗn loạn vang lên, Sở Trạm Đông cũng nghe thấy, nhìn như không có gì thay đổi nhưng tay hần đã siết chặt lựa đồ, gân tay hiện rõ lên.

Giọng nói của Cố Hạ hần cũng nghe được, giờ phút này Hàn Tử Tây sao lại như vậy, hần cũng đoán được.

Hần cứ khom người như vậy, chờ đợi, không thúc giục.

Hàn Tử Tây xuyên qua khăn voan nhìn hần khom người, không biết tại sao hóc mắt lại đỏ.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn rất khó để tiếp nhận.

Làm sao có thể... Hần biết rõ... Nhưng vẫn là...

Sở Trạm Đông... cô không biết làm gì bây giờ, thật sự không biết!

Có lẽ là ông trời nghe được lời khẩn cầu của nàng, cho nên thật sự cho tới một người.

"Chờ một chút!"

Giọng nói của Mộ Cẩm Du từ bên ngoài truyền vào, thoáng chốc đã khiến nhiều người chú ý.

Hàn Tử Tây cũng vén khăn voan lên, nhìn Mộ Cẩm Du từng bước một tiến đến.

Mọi người đều không hiểu, quay qua nhìn nhau, người phụ nữ ôm đứa bé kia là ai?

Mấy người Đông Phương Hoàng cũng nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Mộ Cẩm Du đi đến trước mặt hai người liền dừng lại, đầu tiên là nhìn Sở Trạm Đông một cái, sau đó rời ánh mắt lên trên người Hàn Tử Tây: "Hôm nay chị thật xinh đẹp, bộ lễ phục này thật nổi bật, chỉ là chị à, hai người kết hôn sao không mời tôi, là do tôi không đủ tư cách, hay là..."

Nhìn về phía Sở Trạm Đông: "Sợ tôi gây rối?"

Sắc mặt Sở Trạm Đông không biến hóa chút nào, như là đã sớm đoán được cô ta sẽ đến, không kinh ngạc, cũng không chột dạ.

Tiếng nói vẫn trầm thấp dễ nghe: "Nếu cô đã đến đây thì tham dự đi!"

"Đương nhiên!" Mộ Cẩm Du gật đầu: "Tôi còn có ý đến đây chúc mừng hai người! Chúc cả hai trăm năm không tốt hợp, chim cá không tình thâm, lao yển đều tự bay!"

"Nói xong chưa?" Sở Trạm Đông nhàn nhạt nhìn cô: "Nói xong rồi thì cô đi về đi."

"A..." Mộ Cẩm Du cười lạnh: "Quả nhiên là Sở đại thiếu, ngay cả con ruột của mình cũng không để ý nó sống chết thế nào, chỉ quan tâm bằng vài câu nguyên rủa. Chỉ là tôi muốn hỏi, Sở thiếu, anh biết rõ người mà anh muốn kết hôn là ai không?"

Ánh mắt của Sở Trạm Đông nhìn sang Cơ Ngộ Lê, Cơ Ngộ Lê lấy cùi chỏ dựa vào cánh tay của Úc Hoan Nhan, Úc Hoan Nhan nhanh chóng hiểu ra, tiến lên kéo Mộ Cẩm Du.

"Tiểu Du, có chuyện gì chúng ta ra chỗ bí mật nói sau..."

Vốn dĩ Úc Hoan Nhan với Mộ Cẩm Du là bạn học, chỉ là Úc Hoan Nhan lớn hơn Mộ Cẩm Du một tuổi nhưng lại học cùng khoa, vốn là bọn họ không quen biết nên cũng dần dần biết, nhưng là Úc Hoan Nhan không thích cô gái này chút nào.

Cô cảm giác hai năm qua Mộ Cẩm Du thay đổi nhiều lắm, mặc dù trông bên ngoài vẫn là như vậy, đơn thuần, hiểu chuyện, thoát nhìn không chút tâm cơ nào, nhưng là...

Nhiều lần trong lúc vô tình cô có thể nhìn thấy trong ánh mắt Sở Trạm Đông đoán được rằng hần đang ở trong tình thế bị ép buộc.

Quả nhiên ít lâu sau, việc Sở Trạm Đông say rượu nên cưỡng bức cô ta truyền ra ngoài, còn có việc cô ta mang thai con của Sở Trạm Đông cũng bị đồn âm lên.

Câu chuyện cầu huyết gì đây, cứ ngỡ là chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình nhưng cô lại không nghĩ nó sẽ diễn ra ngay trước mắt.

Hết thấy mọi thứ, nếu như không phải là có cô gái đang mặc hỷ phục xuất hiện, nói không chừng hiện tại đứng ở nơi này cùng Sở Trạm Đông hành lễ đúng là Mộ Cẩm Du.

Theo lý thuyết, cô nên đồng tình với Mộ Cẩm Du, nhưng là cô tuyệt không cảm thấy cô ta đáng thương!

Mộ Cẩn Du chưa xốt hỏi Úc Hoan Nhan: "Nếu như hôm nay là Cơ Ngô Lê cưới người con gái khác, chị cũng sẽ tro mắt chờ bọn họ kết thúc buổi lễ, sau đó bí mật nói chuyện sau sao?"

"..."

Hôm nay người tới dự lễ quả thực không ít, những người có địa vị cao đều có mặt.

Sở lão phu nhân thấy tình cảnh mắt đã mất không chế, liền đứng dậy, bà đi đến cạnh Mộ Cẩn Du, giữ chặt tay cô: "Tiểu Du, con nghe lời bà đi. Chờ mọi việc kết thúc, bà sẽ giải thích với con..."

"Bà già đáng chết, bà tránh ra cho tôi!"

Lúc này Mộ Cẩn Du giống một con chó điên, ai gặp cũng cắn, nếu không phải Sở Trạm Đông nhanh tay đỡ lấy lão phu nhân, nhất định lão phu nhân sẽ bị cô ta đẩy ngã.

Sở Trạm Đông nheo mắt, lạnh lùng nói: "Cô quậy đủ chưa?"

"Quậy?" Mộ Cẩn Du cười lạnh:

"Đương nhiên chưa đủ, như thế nào, Sở thiếu cảm thấy rất mất mặt có đúng hay không? Mất mặt cũng là anh tự tìm!

Mọi người ở đây phải làm chứng cho tôi, hai năm trước, Sở gia chủ động đến tìm tôi, muốn tôi trở làm cháu gái, mà lão phu nhân lại có ý tác hợp tôi cùng Sở Trạm Đông. Sở Trạm Đông đối xử với tôi cũng không tệ, nhưng một lần hấn say rượu nên hai chúng tôi đã xảy ra quan hệ. Lúc đó Sở Trạm Đông cũng tình nguyện chịu trách nhiệm.

Khi tôi sinh con ra, lão phu nhân nói sẽ để cho chúng tôi kết hôn, nhưng kết quả là chúng tôi vừa đặt chân đến cửa cục dân chính thì hấn lại đổi ý.

Đúng vậy, hấn chính là vì ả đàn bà trước mặt này mà đổi ý. Vì cô ta mà hấn vứt bỏ mẹ con chúng tôi. Vì cô ta mà con mình sống chết hấn đều không để ý.

Có phải mọi người nghĩ là Sở thiếu nhất kiến chung tình với cô ta không?

Đương nhiên không phải, chỉ là bởi vì cô ta may mắn có ngoại hình giống với vợ cũ hai năm trước của Sở thiếu.

A, không!

Không chỉ là giống nhau như đúc, chính xác mà nói thì hai người chính là một!

Hai năm trước người dùng súng gây náo loạn vì con trai báo thù là Hàn Tử Tây, cũng chính là ả đàn bà trước mặt này!"

"Cái gì, cái gì, người này chính là Hàn Tử Tây hai năm trước sao?"

"Nhìn xem, quả thật là giống. Vừa nãy lúc cô ta vén lên khăn voan lên, trong nháy mắt tôi lại có cảm giác quen thuộc khó hiểu, thì ra là vậy!."

"Trời ạ, hai năm trước người đàn bà này muốn giết Sở thiếu, hai năm sau Sở thiếu vì vẻ ngoài giống nhau, không để ý đến thân phận thấp kém mà cho cô ta một hôn lễ thể kỷ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?"

"Còn có thể chuyện gì, đương nhiên là Sở thiếu thật lòng yêu cô ta. Cô có biết bộ lễ phục trên người cô ta bao nhiêu tiền không? Đây chính là do đích thân nhà thiết kế Tina của Lận thị thiết kế cùng chế tác, hoa văn phượng hoàng là dùng tơ vàng thật. Ngoài ra lễ cưới này còn được phát trực tiếp cùng một lúc trên mười tám đài truyền hình cả nước đấy..."

Nghe mọi người nghị luận, tâm tình của Mộ Cẩn Du cùng Hàn Tử Tây hoàn toàn khác nhau.

Mộ Cẩn Du là hâm mộ là ghen ghét.

Hàn Tử Tây càng nghĩ càng nghĩ càng mơ hồ, nhất là giờ phút này khi Sở Trạm Đông dùng ánh mắt sáng quắc nhìn mình, lại càng làm cho tâm của cô loạn như mả.

"Sở thiếu gia, tôi muốn hỏi anh một chút, anh không sợ cô ta ngóc đầu trở lại là muốn gây bất lợi cho anh sao?" Mộ Cẩn Du thấy Sở Trạm Đông nhìn chằm chằm vào Hàn Tử Tây thì càng là hận cắn răng.

Hấn tựa hồ là đã sớm biết, bởi vì khi nghe xong lời của cô, khuôn mặt hấn cũng không có nửa điểm kinh ngạc.

"Chuyện này liên quan tới cô sao?" Sở Trạm Đông cười khê: "Cảm ơn cô đã lo lắng cho tôi, bắt quá tôi không cần. Vô luận trong lòng cô ấy đối xử với tôi như thế nào, đều là chuyện của tôi, cũng không nhọc cô phí tâm."

"Anh..."

Sở Trạm Đông như đã hết kiên nhẫn, ra lệnh cho đám hộ vệ nói: "Đem Mộ tiểu thư đi xuống!"

Một bên hộ vệ tiến lên cầm lấy tay Mộ Cẩm Du.

Mộ Cẩm Du cười lạnh: "Không cần, tôi tự đi được. Sở Trạm Đông, anh sẽ hối hận!"

Nói xong, cô ta ôm đứa con trong lòng rồi đi.

Ánh mắt Sở Trạm Đông vẫn không liếc nhìn Mộ Cẩm Du một cái, từ đầu đến cuối hắn luôn nhìn Hàn Tử Tây, môi mông đột nhiên mấp máy: "Phu thê giao bái!"

Hồ xong bốn chữ này, hắn lại là không chút do dự khom lưng đi xuống...

Hiện trường huyền náo bởi vì động tác này của hắn, mà trở nên cực kỳ yên tĩnh, tưởng như rơi xuống một cây kim cũng nghe thấy.

Tầm mắt của mọi người đều dời từ bóng lưng của Mộ Cẩm Du sang Hàn Tử Tây, người vẫn luôn đứng đó không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Chương 87: Đến sai thời điểm không thể gặp đúng người.

"Vi cái gì?"

Thật lâu sau, lâu đến mức hô hấp của mọi người gần như đều sắp ngưng trệ, rốt cục Hàn Tử Tây cũng có động tác, nhưng là chỉ giới hạn khi cô mở cánh môi khô khốc một chút.

Cho dù dùng son môi màu sắc xinh đẹp, đường vân trên môi khô khốc của cô cũng vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Sở Trạm Đông chậm rãi đứng thẳng. Nhìn con người của cô, không biết có phải ánh mặt trời giữa trưa xông vào mắt của hắn hay không mà lại cực nóng như thế.

Mắt không đảo trời quang, con người như hạt ngọc màu đen gần như bị ánh ngược của cô phủ kín, không có lời ngon tiếng ngọt gì, cũng không thể non hèn biến cái gì, hắn trả lời bằng bốn chữ: "Bởi vì là em!"

Bởi vì là em . .

Bốn chữ này, rõ ràng bình thường như vậy, vì cái gì... Cô lại có một cỗ xúc động muốn cười.

Có thể không cười hay sao, đợi nhiều năm như vậy, cũng chưa đợi được, hiện tại đạt được một cách dễ dàng, nhưng mà cô lại...

Không đủ sức, cũng không muốn nữa!

Mặc dù thời gian thấm thoát trôi đi. Nhưng bị thương vẫn là bị thương, miệng vết thương cho dù có tốt lên. Vết thương cũng vĩnh viễn không cách nào biến mất.

Nắm chặt dây lụa tay bên kia, cô chậm rãi buông ra: "Sai thời điểm, không gặp được đúng người!"

Ở trong lúc mọi người rộ lên, cô xoay người. . .

Còn không có cất bước, đã bị người giữ chặt.

"Thời gian không sai, người cũng không sai!" Ánh mắt Sở Trạm Đông vốn dĩ vẫn nhìn chăm chăm vào phương hướng này, thân thể không nhúc nhích, hắn dùng lực nắm lấy cánh tay cô, giống như chỉ cần nhẹ buông tay thì hắn sẽ triệt để mất cô: "Tha thứ cho anh vì đã tính ngộ quá muộn, anh sẽ dùng quãng đời còn lại bù lại cho em!"

Ánh mặt trời bên ngoài thật sự là quá chói mắt, đâm vào mắt cô có phần đau, có phần chua xót, có phần chất, cảm giác nước mắt đều muốn chảy ra.

Chưa hề quay đầu, nghiêng thân thể, dùng một cánh tay khác hất tay anh đi: "Đã không kịp nữa rồi!"

Đã không kịp nữa, mà không phải là em không cần, ý tứ bao hàm trong hai câu nói, cũng hoàn toàn trái ngược nhau.

Câu trước gián tiếp thừa nhận, cô cũng đã từng chờ mong.

Một lần nữa cất bước, dứt khoát kiên quyết.

Nhưng mà. Vừa mới đi chưa được hai bước, đột nhiên cô té xỉu.

"Tiểu Tây..." Sở Trạm Đông hoảng hốt chạy lên đón được cô.

***

Vốn là một hôn lễ tốt đẹp, cuối cùng làm cho tan rã trong không vui, Hàn Tử Tây vào bệnh viện, trải qua kiểm tra thì phát hiện cô bị trúng thuốc phiện.

Tư Mã Hạo nhìn mọi người chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu, giữa trán nhẹ chau lại: "Tình huống có phần không tốt."

"Nói như thế nào?" Cổ Hạ vội vàng tiến lên hỏi: "Sao lại thế này?"

Cổ Tử Mạch giữ chặt em gái: "Em bình tĩnh một chút."

Con bé kia, đừng tưởng rằng thiếu gia xin cô tới tham gia hôn lễ, chính là tha thứ cô.

Ở thời điểm hiện trường hôn lễ, có trời mới biết lúc Mộ Cẩm Du chứng minh cô gái này là Hàn Tử Tây, cô đã muốn bỏ nhào tới. Cô vốn là muốn đi lên, nếu không phải hấn bung kín miệng của cô, ngăn cô lại, có lẽ Mộ Cẩm Du cũng không thể thoát ra ngoài.

Lúc này cô có biết hay không, cô đã theo đuôi mà đến, phải trốn ở góc phòng, không phải mới vừa nghe nói tình huống không tốt, sẽ không lên đi lên.

"Cô ấy đã dính thuốc phiện!" Tư Mã Hạo nhìn về phía Sở Trạm Đông: "Có thể là mới vừa tiếp xúc không lâu, lần đầu tiên tiếp xúc, cho nên có vẻ nghiêm trọng."

"Thuốc phiện?" Cơ Ngô lễ nói tiếp: "Cô ấy cư nhiên hút thuốc phiện?"

"Ngậm miệng!" Cổ Hạ thò o quét tới một cái: "Anh mới hút thuốc phiện, anh cả nhà đều hút thuốc phiện!"

"Cô . ." Cơ Ngô lễ cắn răng: "Đừng tưởng rằng cô là người phụ nữ của Lãnh Dạ, mà tôi không dám làm gì cô?"

"Được rồi, tôi còn chưa có nói xong đâu, mọi người âm ỉ cái gì mà âm ỉ!" Tư Mã hạo tiếp tục nói: "Tôi đã lấy mẫu máu của cô ấy, đại khái xé chiều ngày mai sẽ có kết quả, bất quá theo như xem xét tế bào máu của cô ấy cho thấy, chủng loại thuốc phiện này hẳn không phải là loại thông thường."

Hắn vừa dứt lời, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng động.

Mấy người liếc nhau, Đông Phương Hoàng động tác nhanh nhẹn tiến lên về phía phát ra tiếng động.

Nhưng là chỉ có một Y tá té trên mặt đất.

Đông Phương Hoàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Y tá mở miệng cũng phát không ra thanh âm, Tư Mã Hạo theo sát đến ngồi xổm xuống, nắm chặt cẳng của cô y tá kiểm tra: "Châm gây tê đầu lưỡi!"

Cơ Ngô Lễ: "Tiếng động vừa rồi, hẳn là có người đụng vào vị này Y tá, chỉ có âm thanh của cái khay rơi xuống đất, lại không có nghe được tiếng la, nhìn thời gian, cô ấy cũng đã bị người gây tê đầu lưỡi. Từ lúc nghe được động tĩnh, đến lúc Hoàng chạy tới, trước sau không vượt qua năm giây, người nọ không chỉ gây tê y tá, lại vẫn thành công lách mình tránh đi, lợi hại thật!"

Lận Dật Thần nói: "Camera!"

Tuy vậy nhưng trong camera, cũng là không thu hoạch được gì, người nọ hình như là có chuẩn bị mà đến, khi camera quay đến chỗ tối.

Ngay tại lúc bọn họ nhao nhao suy đoán chính là người nào, bọn họ nghĩ phá đầu cũng sẽ không nghĩ đến, người khởi xướng, lại có thể là một đứa trẻ tám tuổi.

Không sai, đúng là Bất Hối tiểu gia!

Bất Hối theo dõi trên TV, thấy quá trình hôn lễ đã diễn ra xong xuôi, đưa mắt nhìn Sở Trạm Đông đang nhìn mẹ của mình với ánh mắt thâm tình, cười nhạt: "Chính là thứ đồ cặn bã, cư nhiên lại hóa trang thành ân ái tình cảm, thật là ghê tởm mẹ nó, ghê tởm đến chết được!"

Đào Đào nghe không hiểu hỏi: "Anh Bất Hối, anh đang nói cái gì vậy?"

Bất Hối không ngạc nhiên với cái câu hỏi của động vật chỉ số IQ thấp này cho nên trực tiếp không thèm nhìn đến.

Nhưng mà không tới mấy phút sau, hắn liền biến thành một tiểu tử thú.

“Bảo bối, người anh thích nhất chính là em!” Mẹ đã ngắt xiu rồi, vì mẹ, vô sỉ một chút có là cái gì.

“Thật sao!” Đào Đào nghe xong liền dang rộng hai tay, không chút rụt rè hướng phía ngực hắn: “Anh Bất Hối ôm ôm!”

“Ừ, anh Bất Hối ôm!” Bất Hối nói là làm liền thật sự ôm lấy Đào Đào, có hơi dùng sức: “Bảo bối, sắp tới sinh nhật của em, anh còn chưa có chuẩn bị quà nữa, em nghĩ xem muốn anh tặng cho cái gì?”

“Một cây kẹo đường mật thật lớn!” Đào Đào cũng không đòi hỏi nhiều.

Ngoại trừ Bất Hối ra thứ bé thích nhất chính là kẹo, đáng tiếc là mẹ không cho ăn nha!

Mỗi lần muốn ăn kẹo Đào Đào chỉ có thể giả vờ ra vẻ tội nghiệp, không tin là bọn họ lại không hiểu bé muốn cái gì.

Với chỉ số IQ thấp nhất của động vật, tiểu gia Bất Hối không cần nghĩ cũng biết được đáp án.

Bất Hối làm ra bộ dáng buồn bã nói: “Anh cũng rất muốn tặng nó cho em, nhưng mà hiện tại anh không có.”

“Anh Bất Hối có thể đi mua nha!” Sao đột nhiên anh Bất Hối ngu ngốc vậy!

“Anh không đi ra ngoài được, em cũng biết mà!” Bất Hối vẻ mặt ưu sầu: “Bảo bối, anh thật sự là vô dụng mà, ngay cả thứ mà bảo bối thích ăn nhất anh cũng không thể mua cho bảo bối, anh thực sự xin lỗi bảo bối, bảo bối về sau cũng đừng đến tìm anh nữa, anh chính là một người vô dụng, không thể mua kẹo đường mật cho bảo bối!”

“Không phải vậy không phải vậy không phải vậy...” Đào Đào không thể không nhận ra sắc mặt buồn bã của Bất Hối: “Bảo bối không muốn kẹo đường mật nữa, bảo bối chỉ cần anh Bất Hối...”

“Anh thật sự rất muốn rất muốn mua kẹo đường mật cho bảo bối!” Bất Hối thờ dãi: “Nếu như có thể đi ra ngoài thì tốt rồi!”

Hai mắt Đào Đào phút chốc sáng ngời: “Anh Bất Hối đi theo em...”

***

Sự thật chứng minh, chỉ số thông minh của Đào Đào cũng không có thấp như tiểu gia Bất Hối đã nghĩ.

Cô đi ra trước tìm Đào Hử, nói muốn đi tìm mẹ, Đào Hử ban ngày phải làm rất nhiều việc, căn bản không thể mang cô bé đi được, liền giao cho người giúp việc: “Cô mang tiểu thư đi.”

Mà lúc này đây, tiểu gia Bất Hối đã sớm trốn kỹ trong hành lý trên xe, Đào Đào chỉ vào chiếc xe đằng kia: “Thực Thử, đi cái đó, ta muốn ngồi xe đó...”

Ai cũng biết Đào Đào giữ vị trí quan trọng trong lòng Đào Hử, quả thực chính là nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan.

Đào Hử ở trong tổ chức chính là cánh tay trái của ông chủ, có thể thấy Đào tiểu thư địa vị cao như thế nào.

Hướng chỉ yêu cầu này, bình thường cô ấy cũng hay nói, người giúp việc căn bản là không nghĩ tới, tính mạng của chính mình, thiếu chút nữa bị mất bởi một đứa nhỏ mới mười tuổi.

Cứ như vậy tiểu gia Bất Hối thành công rời khỏi tổ chức, đi tới bệnh viện.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, khi gặp lại sẽ nghe được tin tức như vậy.

Mẹ bị người ta hạ thuốc phiện, đến tột cùng là ai làm!

Bất Hối đem người đáng ngờ nhất đặt trên người Sở Trầm Đông.

Mấy ngày qua, người mà mẹ tiếp xúc nhiều nhất, không phải hắn hay sao!

Hắn chính là người đáng nghi ngờ nhất?

Hai năm trước, hắn tận mắt chứng kiến hành động biến thái của người đó, biến thái qua hai năm, sẽ không thay đổi, chỉ có thể càng biến thái hơn.

Trong hôn lễ nhìn biểu hiện của hắn chắc hắn đã sớm biết đến bộ dạng chật vật của mẹ như thế nào, sở dĩ còn biểu hiện ra vẻ tình cảm, đoán chừng cũng là đang che dấu diện mạo biến thái đáng ghê tởm bên trong.

Nhìn xem cái bộ dạng như vậy, còn giả nhân giả nghĩa mang mẹ đến bệnh viện kiểm tra, tiểu gia Bất Hối hiện tại thật muốn, rất muốn giết hắn ngay lập tức.

Không được, những lời độc ác này nếu không nói ra, hấn sẽ bị ghen chết mất.

Bất Hối bắt đầu vạch ra kế hoạch, ám sát tên biến thái kia.

***

Ban đêm.

"Người đâu?" Đào Hử sắc mặt lạnh lùng, nhìn đến người giúp việc.

Người giúp việc nom nớp lo sợ: "Vẫn chưa tìm được!"

"Đến một đứa bé cũng không tìm được, giữ các người ở lại có ích gì, phải thêm người đi kiếm, dù có lật hết toàn bộ B thì, cũng phải nhanh chóng tìm ra đứa bé đó!"

"Vâng!"

"Đào Đào, ta hỏi con một lần nữa, Bất Hối đi đâu?" Quát hết những thủ hạ dưới tay, Đào Hử lại hỏi đến đứa con gái vẫn đang khóc như mưa trong lòng vợ mình.

"Ô ô ô..." Đào Đào đích thực là bị dọa đến sợ hãi, cho đến bây giờ vẫn chưa bao giờ thấy ba ba đáng sợ như vậy, liên tục rúc sâu ở trong lòng mẹ: "Ma mà cứu con, ba ba thật đáng sợ..."

"Không được phép khóc!" Đào Hử thật sự bị con gái mau nước mắt chọc cho tức giận, con bé có biết mình phạm phải sai lầm gì hay không, nếu như Bất Hối không quay trở lại nữa, đoán chừng người chết cũng không phải là một hai người đơn giản như vậy.

"Đào Đào vẫn chỉ là đứa bé, tiểu tử Bất Hối kia lại thông minh mưu mẹo, anh còn không rõ nó như thế nào, con gái chúng ta căn bản không phải là đối thủ của nó." Vợ của Đào Hử nhìn thấy con gái mình khóc lóc hoảng sợ, vô cùng đau lòng: "Huống chi Bất Hối không phải là đứa nhỏ không hiểu chuyện, cho nên hấn sẽ trở lại..."

"Trở lại?" Đào Hử cười lạnh: "Tiểu tử kia muốn rời khỏi đây biết bao nhiêu, em cũng không phải không biết. Rất vất vả nó mới có thể thoát khỏi đây, em cảm thấy hấn còn có thể quay lại, mà tốt nhất là nó nên quay về, nếu không chúng ta không thể nào gánh nổi trách nhiệm này."

Vừa nghe đến Bất Hối khanh khách sẽ không quay trở lại, Đào Đào Muội Chi hoảng hốt: "Sẽ trở lại mà, anh Bất Hối đã cùng con ngoéo ngón tay, nói nhất định sẽ mua kẹo đường mật về cho con..."

"Con cảm miệng cho ba!" Đào Hử thật là hận không giải quyết được cái vấn đề này: "Ba như thế nào lại sinh con chỉ có thể là cùng đường, là trách ba mẹ quá ngu ngốc chẳng?"

Đào Đào bĩu môi, muốn khóc lại không dám khóc, dưới đáy lòng yên lặng cầu nguyện: Anh Bất Hối, anh hãy mau chóng trở lại, anh đã nói sẽ trở lại mà, gạt người là con chó con a!

Tuy nhiên tiểu gia Bất Hối thời điểm tám tuổi, đã phụ một cái tiểu muội muội tâm hồn thuần khiết, không có trở về nữa...

Không phải là không muốn, mà là...

Bạn đang đọc truyện *Chông Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chương 88: Bất Hối tiểu gia tới tìm kẻ địch.

Mặc Thiên Kinh cũng chưa hề nuốt lời, hấn đã lên tốt toàn bộ kế hoạch, chỉ cần Hàn Tử Tây phóng ám hiệu ra, anh sẽ bắt đầu hành động, ai biết cuối cùng lại...

Ông cụ nhà hấn rõ ràng bị tai nạn xe cộ. Thời điểm điện thoại gọi tới, di hấn ở bên kia khóc đến mức không thể tự kiềm chế, hình như là tình hình cực kỳ nghiêm trọng.

Kế hoạch gì gì đó, hấn cũng chẳng quan tâm nữa, chạy suốt đêm về.

Chờ về đến nhà, lúc ấy đã tối muộn.

Mặc dù ông cụ không hề bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tình huống cũng không phải quá tốt.

Sau khi giải phẫu, vẫn chưa có tỉnh lại.

"Sao lại thế này?" Mặc Thiên Kinh hỏi người nhà tình huống.

Bà nội nói: "Mấy người bạn già của ông nội con gọi điện thoại cho ông, bảo là muốn ra ngoài họp gấp. Trước kia mấy người bọn họ cũng thường xuyên họp mặt, cho nên ông ấy để lái xe đưa ra ngoài. Buổi tối tám giờ đi, mãi cho đến mười một giờ cũng chưa trở về, cho nên bà gọi điện thoại cho ông, ông lại nói đang lên xe, sau đó đã. . ."

Bà cụ cực kỳ tự trách: "Bà không nên thúc giục ông ấy, nếu không phải bà thúc giục, nói không chừng đã không. . ."

"Mẹ, người đừng nói như vậy, thiên tai nhân họa, ai cũng không tránh khỏi, cha đã như vậy, mẹ phải bảo trọng thân thể của chính mình, cha cần mẹ ủng hộ!" Cha của Mặc Thiên Kinh, Mặc Tước nhẹ nhàng ôm lấy đầu vai mẹ mình khuyên nhủ: "Tin tưởng con, cha nhất định sẽ không sao, cha không nỡ bỏ mẹ đâu!"

Tất cả người nhà họ Mặc đều bị bao phủ trong một bầu không khí u ám.

Mặc Thiên Kinh không lấy được tin tức có ích từ chỗ người nhà, đành sai người đi thăm dò xem thiết bị giám sát trên đường, nhưng lại nhận được tin tức. . .

"Thiếu gia, người phụ trách thiết bị giám sát trên đoạn đường kia nói ngay ngày hôm ấy, đúng lúc thiết bị xảy ra trục trặc!"

"Xảy ra trục trặc?" Con người Mặc Thiên Kinh ảm ảm màu máu: "Tốt, đúng lúc xảy ra trục trặc!"

Tốt lắm. Lại có người tìm cách đánh tôi trên đầu Mặc Thiên Kinh hần, thực sự đúng lúc sao, tốt lắm!

Sở Trạm Đông, con mẹ nó, lần này thật sự hần chọc tôi lão tử rồi !

Cũng giống như Bất Hối, đối tượng hoài nghi đầu tiên của Mặc Thiên Kinh chính là Sở Trạm Đông.

Hần có thể nhìn ra Hàn Tử Tây là đóng giả, tên đó không có khả năng nhìn không ra, nhất định là ngày đó hần đi tìm Hàn Tử Tây bị hần ta phát hiện, cho nên mới có thể xuống tay độc ác với ông cụ như vậy.

Trừ bỏ hần ta, thật sự tìm không ra người khả nghi thứ hai!

Họ Sở, lần này không chính chết mày thì lão tử con mẹ nó cùng họ với mày!

***

Bất Hối tiểu gia cũng coi Sở Trạm Đông thành kẻ địch, đã bắt đầu hành động.

"Thành công chưa?"

Người đàn ông mang mặt nạ màu tối, hỏi Đào Hứa.

"Dạ chưa!" Đào Hứa cung kính trả lời.

Còn tưởng rằng ông chủ biết Bất Hối mất tích sẽ giận dữ, ai biết không chỉ có không có phát hỏa, còn không cho bọn họ đi tìm.

Mà ông chủ chỉ nói là: "Kim nén nó cũng đủ lâu, bây giờ là lúc để cho nó phát tiết một phen, bằng không thì sẽ nghẹn chết rồi!"

"Đã ba ngày còn không có thành công, xem ra lần này Bất Hối tiểu gia của chúng ta gặp được đối thủ rồi!" Người đàn ông cất giọng nói sâu xa, mang theo vẻ chế nhạo.

"Ông chủ, cho dù Bất Hối có thông minh như thế nào, nói cho cùng nó cũng mới tám tuổi, có muốn hay không..." Nếu là nó xảy ra chuyện gì, con gái mình phải làm sao bây giờ.

Nhưng mà mới ba ngày, khuôn mặt bánh bao thịt của Đào Đào đều biến dạng rồi.

"Không cần!" Người đàn ông không giận tự uy: "Ai cũng không được giúp nó!"

"Vâng!" Đào Hứa nhủ nhẹ mày.

"Tiếp tục đi!"

Sau khi Đào Hứa rời khỏi, người đàn ông lấy ra một cái ảnh chụp từ trong ngăn kéo, là Hàn Tử Tây.

Đưa tay đeo bao tay da, nhẹ nhàng sờ xuống, giọng hần mang ý cười: "Mấy ngày nay cảm giác như thế nào, có phải cực kỳ thoải mái hay không? Hàn Tử Tây ơi Hàn Tử Tây. Tôi đột nhiên phát hiện, tôi không nỡ thả em đi, em nói nên làm cái gì bây giờ đây? Không có cha con Sở Trạm Đông, có lẽ em

sẽ an tâm ở bên cạnh tôi đi?"

***

Kế hoạch hành động ám sát của Bất Hối là hắn sẽ gắn bom ở trên xe, rồi cho nổ chết người đàn ông cận bã kia.

Ai lại nghĩ đến, thằng cha kia, giả vờ thật đúng là rất giống như thật, vẫn đều ở bên giường bệnh. Muốn cái gì, đều là cho người đi mua.

Không được!

Oan có đầu nợ có chủ, không thể hi sinh người khác một cách vô ích.

Bất Hối tiểu gia lại thần không biết quỷ không hay, hủy bom đi.

Dù sao vẫn không đi ra là ý tứ mấy người, dù ôm cây đợi thỏ, con thỏ cũng phải ra lồng đúng không!

Đợi ba ngày, cũng không hề có bất kỳ thu hoạch gì, Bất Hối cảm thấy, đến lúc phải đổi phương án rồi.

Nếu là cậu lại ngồi vài ngày nữa, không chừng tiểu gia cũng phải chờ thành bức tượng.

Ban đêm, thừa dịp đêm tối gió lớn, Bất Hối tiểu gia bắt đầu thi hành kế hoạch B.

Hai năm qua mặc dù không thể gặp bố mẹ, nhưng cậu đi theo Đào Hứa, cũng xem như học được một chút bản lãnh thật sự.

Tuy nhiên là do ôm đứa trẻ mà đổi lấy!

Nói đến còn phải cảm ơn đứa trẻ họ Đào kia, nếu không phải Đào Đào sống chết bám lấy mình, nói không chừng cha cô nhóc sẽ không dạy hắn nhiều thứ như vậy đâu!

Mở khóa, trèo tường, chạy trốn, tháo dỡ súng ống, chế tác đạn dược, còn có máy tính...

Hai năm qua, chỉ cần Đào Hứa đồng ý dạy, Bất Hối sẽ dụng tâm học. Vì mẹ, cậu phải nhanh lớn mạnh!

Trừ bỏ những thứ này, cậu vẫn học trộm những thứ khác sau lưng Đào Hứa, đi theo người nào đó học chế độc.

Nếu lão già kia kia dám hạ độc cho mẹ hắn, hắn chỉ là lấy đạo của người, trả lại cho người.

Kế hoạch của hắn vốn là thừa dịp đêm khuya yên tĩnh, leo đến lầu 10, tìm đúng cơ hội, cho Sở Trạm Đông một châm độc.

Kế hoạch quả thực hoàn mỹ, thực hiện cũng cực kỳ thuận lợi.

Trên tay đeo đồng hồ trang bị đặc biệt, ấn nhẹ cái nút, lập tức soạn soạn bắn ra một sợi chỉ bạc dài, xác định độ vững chắc xong, lại ấn một cái nút. Bất Hối tiểu gia không tốn một chút sức lực đã lên tới lầu 10, giống như ngồi thang máy, dừng lại ở bên ngoài cửa sổ phòng bệnh của Hàn Tử Tây.

Tay chân Hàn Tử Tây bị trói đan chéo ở trên giường, trong miệng nhét đồ, đang không ngừng vùng vẫy.

Tư Mã Hạo chỉ thị hộ sĩ, ở một bên ghi lại số liệu, xem thử có khác biệt so với lần trước hay không.

Sở Trạm Đông thì xỏ hai tay vào túi, đứng ở chỗ rất xa, nhìn như thật bình tĩnh, chỉ có hắn biết, bản thân đang có mong muốn giết người.

Nhất là mỗi lần sau khi đối diện với đôi mắt đau khổ tội cùng của cô, hắn lập tức kích động muốn bắt chập hết thảy.

Bên trong phòng rồi một nùi, người nào cũng không phát hiện, ngay trên ban công, có một người nhìn thấy toàn bộ quá trình, bóng dáng nhỏ bé hèn không thể lấy súng máy bắn phá tất cả nhóm người bọn hắn.

Sở Trạm Đông, tiểu gia không làm thịt ông thì tiểu gia cùng họ với ông!

Động tĩnh bên trong vang lên bao lâu, Bất Hối ở trên ban công, lau súng bấy lâu.

Cậu thay đổi kế hoạch, chỉ cho hắn một châm, quả thực lợi cho hắn quá.

Đào Hứa đã dạy hắn, đánh vào chỗ nào, vừa không sẽ mất mạng lại làm cho người ta sống không bằng chết, cho nên đợi lát nữa cậu chuẩn bị tự mình thử ở trên người hắn xem.

Súng này là hắn trộm sư huynh khác, cho tới bây giờ cũng chưa dùng qua!

Một là tuổi của hắn quả thật nhỏ, hai là không có đối tượng!

Rốt cục, bên trong trở lại yên lặng, Tư Mã Hạo và các y tá đều đi ra ngoài. Sở Trạm Đông đứng yên tại chỗ thật lâu mới đến gần giường bệnh.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện chân của hắn có phần run rẩy.

Ba ngày, kết quả kiểm nghiệm ma túy trong cơ thể Hàn Tử Tây đã có, là một loại thuốc phiện tương đối hiếm thấy.

Hút một lần sẽ nghiện.

Ba ngày nay, kèm thêm ban này thì cô đã lên cơn bốn lần, một lần càng nghiêm trọng so với một lần. Tư Mã Hạo nói, biện pháp duy nhất giảm bớt đau khổ chính là tiếp tục hút, nhưng là như vậy sẽ tạo thành thương tổn cực lớn đối với thân thể cô.

Mỗi một lần nhìn cô khó chịu như vậy, Sở Trạm Đông đỏ mặt lại có cái loại ý nghĩ đáng sợ để cho cô tiếp tục hút. Cho dù rất khó tìm, hắn sẽ tìm khắp thế giới mang đến cho cô.

Người luôn chịu đựng như cô, lúc trước chịu qua nhiều vết thương như vậy, nhưng chưa từng nghe cô hừ qua một tiếng. Cả lúc dùng mảnh thủy tinh tự mình cắt cánh tay mình lần đó, càng là từ đầu tới đuôi, ngay cả mày cũng chưa mặt nhăn một cái.

Nhưng mà bốn lần độc phát, cô lại giống như phát điên, kêu to, gào thét. . .

Vì tránh cho cô tự mình hại mình, bọn họ đành phải trói buộc cô ở trên giường.

Sau lưng của cô có người, anh biết, như vậy toàn bộ đều là người nọ làm, anh cũng biết.

Từ hai năm trước, có lẽ sớm hơn, người nọ vẫn âm thầm khống chế toàn bộ.

Nếu không phải như vậy, sau khi cô già chết, sẽ không buồn sẽ trốn ra ngục giam. Hai năm sau đó, lại lấy thân phận Hàn Mộc Tâm xuất hiện.

Cái bớt trên trán ngay cả Tư Mã Hạo cũng không xóa sạch, với vết sẹo từng ghép da trên cánh tay cũng không thấy nữa, những thứ này đều không phải người bình thường có thể làm được.

Chỉ là tôi cùng là ai, vì cái gì đối với mọi thứ của Sở Trạm Đông hắn đều rõ như bàn tay.

Lần này Hàn Tử Tây trở lại bên cạnh hắn, lại là mang theo mục đích gì?

Cũng không thể nói Hàn Tử Tây chưa từng có lúc tỉnh lại, tuy nhiên phần lớn thời gian, cô đều ở trạng thái hôn mê, nhưng là tiềm thức của cô vẫn luôn tỉnh táo.

Ví như hiện tại, tuy rằng cô từ từ nhắm hai mắt nhưng lại biết rõ ràng, Sở Trạm Đông đã đứng ở bên giường, thậm chí rõ ràng nghe được đối thoại ban ngày của bọn họ, trong cơ thể cô có ma túy.

Sở dĩ mình có thể điên cuồng như vậy, cũng là bởi vì lên cơn thêm thuốc.

Chỉ là này ma túy tới cùng là trúng khi nào?

Lại là người nào bỏ thuốc mình?

Thời gian Ma túy phát tác, sao lại vừa vặn tốt như thế?

Cô không có hoài nghi vào trên người Sở Trạm Đông, mấy ngày nay ở chung, mỗi một động tác của hắn không lừa được người.

Tựa như vừa rồi, tuy rằng hắn đứng rất xa, nhưng là đôi mắt hắn vẫn không từ bỏ. Cô vẫn thấy... nhưng điều này cô chưa từng nhìn thấy qua trước kia.

Một người tự kiêu tự tin như Sở Trạm Đông, cho dù gặp bất luận chuyện gì, tuyệt đối là sẽ hành động một cách sấm rền gió cuốn. Từ không từ bỏ này, có lẽ lúc trước chưa từng có ở trong từ điển của hắn, nhưng mà vừa rồi cô quả thật là thấy được.

Cô muốn nói gì đó, nhưng mà thật sự mệt mỏi quá, mệt đến nổi mí mắt hình như nặng ngàn cân, một chút cũng không mở ra được.

Sở Trạm Đông thấy cô hô hấp ổn định, mới dám chạm vào cô.

Như là đối xử vật báu dễ vỡ, nhẹ nhàng cúi bỏ trói buộc trên người cho cô.

Dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán còn có trên mặt mũi cô.

Nhẹ chân nhẹ tay lên giường, ôm cô ôm vào trong lòng, khẽ hôn khoe môi của cô. . .

Toàn bộ toàn bộ, đều nhẹ đến mức hận không thể không phát ra chút xíu tiếng động nào.

Bất Hối cũng xem một màn ôm này ở trong mắt, chỉ nghĩ muốn cười.

Biến thái quả nhiên là biến thái, một hồi thế này, một hồi thế khác, đa nhân cách nặng, đầu óc có bệnh!

Lại đợi khoảng chừng năm phút đồng hồ, bên trong hai người giống như đều ngủ thiếp đi giống như, Bất Hối mới nhẹ nhàng đẩy ra trên ban công cửa thủy tinh, rón ra rón rén vào bên trong.

Hai người trên giường, hô hấp đều rất ổn định.

Bất Hối nhìn Hàn Tử Tây trước, trong con ngươi xanh da trời, thoáng chốc chứa đầy nước mắt đau lòng.

Mẹ gầy quá, hai má đều lõm xuống, sắc mặt cũng bị hành hạ trắng xanh khó coi.

Chẳng qua mới có ba ngày đó, có thể nghĩ, ba ngày nay tới cùng là mẹ đã bị bao nhiêu hành hạ.

Mẹ, mẹ yên tâm, để cho con giúp người báo thù!

Cố nén từng giọt nước mắt rơi, oán hận trừng mắt nhìn người đang ôm Hàn Tử Tây, Bất Hối lặng yên không một tiếng động thông dong đến sau lưng hắn, súng ngắn giấu thanh huyền ảo, họng súng nhắm ngay...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chương 89

Chỉ cần bóp cò súng, tên đàn ông biến thái này sẽ sống không bằng chết.

Bất Hối không có lý do gì để chần chừ thêm nữa, ngón tay bé nhỏ đang giữ trên cò súng, nhẹ nhàng dùng sức...

Trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc, cổ tay nhỏ bé đột nhiên bị người khác nắm lấy. Viên đạn huu một tiếng bắn dính trên trần nhà, may mắn là súng cách âm, nếu không tiếng động gây ra tuyệt đối không hề nhỏ.

Sở Trạm Đông ban đầu vốn là đang ngủ say, giờ phút này siết chặt lấy cổ tay nhỏ bé, thấp giọng nói: "Là nhóc?"

Tuy lời nói không đầu không đuôi, nhưng Bất Hối hiểu được ý của hắn là gì, chắc chắn là hắn đang nói tới chuyện ngày đó đụng phải y tá đáng người bé nhỏ.

"Là tiểu gia thì thế nào?" Mặc dù bị bắt, tiểu gia Bất Hối vẫn vô cùng kiêu ngạo: "Có điều ông sẽ không có cơ hội để đối phó với tôi!"

Nói xong, tay trái đang được tự do cũng nhanh chóng hành động, động tác rất mau, chuẩn xác đánh úp lại người ở phía sau...

Sở Trạm Đông quả nhiên là cũng không yêu cầu gì với cái người bé nhỏ mặc một bộ đồ đen này. Mang theo khăn trùm đầu, thậm chí ngay cả con nết cũng đeo kính râm vào, thân hình tuyệt đối không đến 1m6...

Người luôn xưng tiểu gia này thực chất chỉ là một đứa nhóc, hiện tại hắn không thể đoán được, nhìn thân hình gầy nhỏ nhưng giọng nói lại to lớn tự tin giống như một đại lão gia.

Giọng nói thay đổi kiêu ngạo hơn xưa khiến hắn không thể không nhìn thẳng nhóc trước mắt bằng ánh mắt khác!

Không vì cái gì cả, đơn giản vì thằng nhóc này dám một mình đến đây, một mình đi vào đầu tiên.

Súng cách âm, thay đổi giọng nói.

Quả thật tính toán rất kỹ, chỉ tiếc...

Muốn lấy tính mạng của Sở Trạm Đông hắn không phải là chó mèo tùy tiện cũng có thể cầm đi!

Động tác linh hoạt nghiêng người né tránh, lập tức đè hắn xuống giường, chỉ dùng một cái tay liền thành công tóm được thằng nhóc.

Nhưng mà Sở Trạm Đông không nghĩ tới, nó lại dám giờ trò sau lưng hắn.

Là chó sao, rõ ràng là cắn hắn...

Tiểu gia Bất Hối đương nhiên biết làm như vậy rất mất mặt, nhưng là nam nhi đại trượng phu co được dãn được, cắn hắn một cái có thể an toàn thoát

thân, vì cái gì lại không cần đây!

Cẩn Sở Trạm Đông xong. Thừa dịp hấn không để ý buông lỏng tay mình. Bất Hối nhanh chóng chạy về hướng sân thượng...

Đáng tiếc...

Cơ Ngô Lê, Đông Phương Hoàng, Lận Dật Thần, Tư Mã Hạo...

Bất Hối bị bốn người bọn họ vây lại, chặn hết mọi đường đi không thể nào trốn được!

Lúc trước cậu điều tra được bọn họ đều đã đi hết rồi không phải sao?

Sở Trạm Đông đứng sau lưng hấn, nhìn hấn lúc này chẳng khác nào con baba bị nhốt trong hũ, khẽ nói: "Trước tiên trời nó lại đã!"

Bất Hối cũng không có phản kháng gì, chỉ khi Cơ Ngô Lê chuẩn bị bắt lấy cánh tay cậu thì một giọng nói vang lên: "Buông tay ra, tiểu gia ta sẽ tự mình đi!"

"..." Thiếu chút nữa Cơ Ngô Lê đã đem nó giết ngay tại chỗ!

***

Xác định rằng Hàn Tử Tây không có bị đánh thức, lúc này Sở Trạm Đông mới rời đi.

Đi lên tầng trên cùng.

Mở cửa, nhìn đến xung quanh...

"Người đâu?"

Đừng nói ngay cả bốn người bọn họ đều không thể canh chừng tên nhóc đó!

Có thật sự là lợi hại như vậy không?

Đông Phương Hoàng chỉ chỉ hướng toilet: "Ừ, tên nhóc này thật đúng là có bản lĩnh, mới vừa vào cửa đã nhanh chóng chạy thẳng vào toilet. Còn khóa trái cửa bên trong, buồn cười nhất chính là tự xưng rằng trên đời này sẽ không có ai mở được khóa cửa của nó, có đánh nó cũng không chịu ra!"

"Dựa vào mấy cái vật vô dụng này, ai nói lão tử mở không ra, chỉ là lão tử không có công cụ thôi, các người chờ lão tử trở về lấy công cụ, tuyệt đối không được tự ý mở cửa trước được không?"

Cơ Ngô Lê cảm thấy rằng dù bên trong kia có đầu hàng cũng không thể có đường sống!

Sở Trạm Đông ngồi xuống sofa: "Bên trong có cửa sổ nào không?"

"Không có!" Tư Mã Hạo quay người lại trả lời: "Bởi vì không có cửa sổ cho nên mấy người bọn tôi mới để cho nó tự ý làm bừa một chút!"

Sở Trạm Đông gật đầu: "A lê, đi mua một ít ăn khuya, thỏ đầu, cá mực, bánh trôi rán, gà rán, tê đại cay thịt bò..."

Cơ Ngô Lê: "..."

Hơn nửa đêm, ăn nhiều dầu mỡ như vậy có ổn hay không?

Mặc dù khó hiểu, nhưng hấn vẫn đi mua.

Bởi vì buổi tối có phần đông hơn bình thường cho nên Cơ Ngô Lê đi có hơi lâu, chờ khi hấn trở về cũng đã là nửa tiếng sau.

Sở Trạm Đông đem tất cả mọi thứ, đều mở ra, đối với Đông Phương Hoàng nháy mắt.

Người đứng sau hiểu ý, rón rén đem những đồ ăn này đặt trước cửa phòng toilet, còn cố ý lấy tay phẩy phẩy cho mùi hương bay vào bên trong...

Cơ Ngô Lê: "..."

Đông Tử biết rõ đôi phương là ai?

Xong rồi Sở Trạm Đông hướng phía Đông Phương Hoàng nhướng mày, người đó liền cầm lấy một cái chân gà chiên lên: "Tiểu kê tử, anh mua gà rán này ở đâu, quả thực là ăn rất ngon!"

Cơ Ngô Lê cầm hai lon bia từ trong tủ lạnh ra, ném cho hấn một lon, trong tay mình cầm một lon cố ý gây ra tiếng động mở nắp, lúc khui nắp 'xích' một tiếng hấn nói: "Nghe nói hơn nửa đêm, ăn chân gà rán với uống bia là vô cùng ngon miệng nha!"

"..." Đông Phương Hoàng đem chân gà chiên trong miệng phun ra.

Người phụ nữ nào đó, cũng thích nhất chính là sữa ngón từ trong quảng cáo có thể nào trùng hợp như vậy, câu quảng cáo này cô cũng đã từng sửa qua, nhưng giống nhau như đúc với lời sửa của Cơ Ngô Lê.

Bây giờ đã hơn nửa đêm, ăn đùi gà, uống bia, sau đó...

Chuyện đều đã qua, có nghĩ đến cũng chẳng có ích gì.

Âm thầm cười khò, Đông Phương Hoàng nói tiếp: "Cái đầu thỏ này ăn cũng rất ngon, ài, hơn nửa đêm ăn những vật này, quả thực là quá sung sướng, mau đến đây, mấy người các cậu cũng ăn đi..."

Tiểu gia Bất Hối nghe được tiếng trao đổi của những người đàn ông bên ngoài, quả thực muốn xông ra.

Những món ăn kia đều là thứ hắn thích ăn nhất!

Xem ra hắn đã biết thân phận thật của mình!

Sở Trạm Đông cái tên biến thái này, lại có thể sử dụng cái chiêu hạ tiện như thế này đối với tiểu gia, tiểu gia khinh bỉ người!

Sĩ khả sát, bất khả nhục!

"Bùm..."

Lúc cửa mở ra, hình ảnh đập vào mắt Bất Hối là Cơ Ngô Lê đang không có hình tượng nhét loạn một con mực nướng vào miệng.

Nghe được tiếng vang, mọi người tự động nhìn về ngưỡng cửa, bộ dạng chân con mực treo ở trên cằm, muốn buồn cười bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Bất Hối không nhịn được nhìn thẳng, người đàn ông này bao nhiêu tuổi rồi, rõ là... Đáng ghét!

Không để ý tới tầm mắt nóng rát của mấy người đó, Bất Hối ra khỏi toilet, ngồi xuống chỗ đang để đồ ăn trên sàn, ngay cả giá tiền cũng không hỏi, lấy tóc giả mất kính xuống, mở miệng đã biến thành tiếng khì, tay trái một cái chân gà chiên, tay phải một cái đầu thỏ...

Lận Dận Thân, Tư Mã Hạo nhìn thấy Bất Hối như vậy, quay sang nhìn Sở Trạm Đông đang vuốt cằm nhíu mày.

Sở Trạm Đông chỉ cười không nói nhìn tên nhóc thối ăn ngon lành.

Hai năm không thấy, không nghĩ tới khẩu vị tên nhóc thối này rõ ràng không thay đổi.

Muốn hỏi hắn làm sao mà biết ư? Chính là vì lúc trước hắn phải hạ mình dụ dỗ cậu nhóc...

Dương như nó cũng sợ hãi đánh thức Sở Trạm Đông giống với mình.

Hai năm trước Hàn Tử Tây giả điên là giả, như vậy thì Bất Hối..

Kỳ thật hắn cũng không hoàn toàn chắc chắn, bất quá mới hai năm không thấy, cậu nhóc sẽ lớn cao như vậy sao?

Đứa trẻ mới tám tuổi, có phần không thể đi!

Ôm thái độ đánh cược nên hắn mới để cho Cơ Ngô Lê mua những thứ đồ ăn này.

Hai năm trước kia, chỉ mấy ngày ngắn ngủi ở cùng dưới một mái hiên, hắn không biết lúc ấy mình là xuất phát từ cái dạng ý nghĩ gì nhưng lại có thể nhớ kỹ sở thích của nó.

Thích ăn thịt, không thích ăn chay, thích uống đồ uống có ga, còn thích ăn đồ ngọt.

Không nghĩ tới một chút trí nhớ tự động giữ lại, trong lúc mình lơ đãng lại có thể có tác dụng.

Hai năm nay, tiểu tử này có vẻ như trôi qua không tệ, thân cao thể tráng, mà còn...

Không thể không thừa nhận cậu nhóc càng ngày càng đẹp trai!

Mới có tám tuổi, có thể mặc quần áo đi đêm bình thường thường ra một loại ý vị khác.

Sở Trạm Đông cảm thấy có lẽ là mình phát điên mất rồi! Tại sao hắn lại có thể nhìn chăm chú cậu nhóc như vậy! Thậm chí trong nháy mắt trong đầu còn có ý nghĩ... lướt qua.

Nếu đây là con mình thì thật tốt!

Đúng vậy!

Nếu là con hấn thì thật tốt, còn tuổi nhỏ đã có bản lĩnh như vậy.

Tám tuổi... có ai tám tuổi lại dám mặc quần áo đi đêm, bay vọt mười tầng lầu cao, bị bắt, đối mặt với năm người cao to, coi như người trưởng thành không hề quen thuộc như thế, nhưng một chút ý sợ hãi cũng không có, ăn ăn uống uống, thậm chí còn chỉ huy Cơ Ngô lê lấy coca cho hấn.

"Lấy cho tiểu gia lon coca!" Hấn còn chưa trưởng thành, không thể uống bia.

Tính tình Cơ Ngô Lê nóng nảy: "Tên nhóc thối này, lại dám tự xưng một câu tiểu gia với chú, có tin ta nổ nhóc hay không!"

"Chỉ bằng ông?" Bất Hối quăng ánh mắt khinh thường: "Đừng nói nhảm, đi lấy nhanh lên!"

Cơ Ngô Lê xắn tay áo: "Nhóc dám làm lại ánh mắt vừa rồi thử xem?"

Bất hối: "Ông muốn tôi làm lại tôi sẽ làm lại, ông cho là ông là cái gì!"

Một chút việc nhỏ cũng làm không xong, thật sự là một phế vật!

"Ha ha ha ha..." Đây là lần đầu tiên Đông Phương Hoàng tiếp xúc với Bất Hối, nhưng đã lập tức thích thằng nhóc này: "Tiểu quỷ, nhóc quả thực quá trâu rồi!"

Bất Hối khoát tay áo: "Có thể sùng bái tôi, tuy nhiên tôi không phải thần thoại, nhưng mà cứ cố gắng hết mức khiêm tốn một chút!"

"Ha ha ha ha..." Quả thực, Đông Phương Hoàng nhìn về phía Sở Trạm Đông: "Đông tử, tiểu tử này lớn lên tuyệt đối nguy hiểm!"

"Thà khắc mãi!" Bất Hối đột nhiên rất nghiêm túc nhìn giống Đông Phương Hoàng: "Ông chú, ông có thể lặp lại lời nói mới rồi một lần nữa không?"

Đông Phương Hoàng: "Cái gì, vừa rồi nhóc nói thà khắc mãi là có ý tứ gì?"

"Tiếng Hàn có nghĩa là chờ một chút, nhưng chuyện này không phải trọng điểm có được hay không, tuổi tác đã lớn như vậy, còn không tìm được trọng điểm, thực sự nóng ruột giùm cho chú!" Bất hối nói: "Xin mời chú lặp lại lời nói mới rồi của chú một lần nữa!"

Đông Phương Hoàng cũng không giận, ngược lại mặt hiện tươi cười nghe theo: "Cái gì, vừa rồi nhóc nói cái thà khắc mãi là có ý gì?"

"Tôi nói là tiếng Hàn nghĩa là chờ một chút, ông có yên lặng hay không?" Bất Hối cảm thấy, chỉ số thông minh của loại người này cộng lại cùng một chỗ có lẽ vừa vặn đủ 500!

"Nhóc gấp cái gì, không phải nhóc nói chú lặp lại một câu nói mới rồi sao?" Đông Phương Hoàng nháy mắt, đáy mắt tràn đầy gian xảo.

"..." Bất Hối hít sâu: "Không phải một câu này, là câu sau, chú nói Đông tử, tiểu tử này lớn lên tuyệt đối ghê gớm có phải hay không?"

"Chú có nói sao?" Đông Phương Hoàng nhún vai, giả ngu: "Chú chưa hề nói câu này, mọi người người nào nghe được tôi nói rồi hả?"

Tập thể lắc đầu.

"..." Năm người lớn bắt nạt một đứa trẻ con, thật sự tốt sao? Híp híp mắt, Bất Hối làm ra vẻ hiểu rõ: "Hiểu, lớn tuổi, lại có những bệnh dễ quên, nặng tai, si ngốc, tuổi của năm người cộng lại một chỗ chắc cũng khoảng 300 tuổi đi!"

300...

Chia đều mỗi người 60 tuổi...

Tên nhóc này tổn thương người không dùng theo lời thô tục, tách biệt một cái lập tức si nhục cả năm người người lớn bọn hấn rồi!

"Mấy chú, mặc dù mọi người đều già, nhưng là vẫn là người đàn ông, thân là người đàn ông cơ bản nhất chính là muốn một lời nói ra phải giống như Tứ Mã Nan Truy."

Chỉ vào Đông Phương Hoàng: "Vừa nãy chú này nói..." Ngón tay chuyển hướng mình... "Thằng nhóc này sau khi lớn lên tuyệt đối nguy hiểm... Vậy thì ý tứ ẩn hiện trong đó nghĩa là tôi có thể vui vẻ khỏe mạnh lớn lên! Cũng có nghĩa là không còn nguy hiểm nữa! Cho nên..."

Đứng dậy, vỗ vỗ tay, không để ý cầm lấy tóc giả bị ném xuống đất với ba lô các loại, vẫy vẫy tay với mấy người: "Năm vị, bữa tiệc kết thúc, cảm ơn thịnh tình chiêu đãi của các vị, nhất định tôi sẽ không để mọi người thất vọng, chờ ngày tôi trở nên nguy hiểm đó, sẽ mời lại mấy chú!"

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, tiểu tử này tận dụng mọi thứ công lực, thật sự là nhuần nhuyễn lắm!

Sở Trạm Đông này giờ vẫn không có lên tiếng đứng dậy từ trên ghế sofa, chậm rì rì đến gần người đang chuẩn bị mở cửa rồi đi...

Chỉ nghe thịch một tiếng, cửa mới vừa bị bắt hổi tiểu gia mở ra, bị một bàn tay to cao quý hấn trên đỉnh đầu, giữa đường cản lại đóng chặt, bắt hổi tiểu gia bị Sở Trạm khóa lại rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 90: Nhớ Lại (1)

Đã từng nghe nói có người bị vách tường kẹp cứng, Bất Hối chưa từng nghĩ tới có một ngày cậu cũng rơi vào trường hợp đó, mà người nhốt cậu cũng không phải mỹ nữ xinh đẹp mà là người cậu hận nhất... ông chú biến thái Sở Trạm Đông.

Vậy mà trước cậu người đàn ông này còn cười ha ha cho bằng được!

Ánh mắt của Bất Hối rõ ràng là sự chán ghét, nhưng Sở Trạm Đông phát hiện mình thật sự hồng, lại không cảm thấy mất hứng chút nào.

Thậm chí hấn còn có chút xúc động muốn bật ngón tay cái lên.

Dám trước mặt mọi người trợn mắt với hấn, Bất Hối là người đầu tiên!

Hay dưới tình huống này cậu nháu không hề sợ hấn là do...

"Bất Hối thiếu gia, hai năm không gặp, chúng ta dầu gì cũng là chỗ quen biết cũ, gặp mặt nhau mà không chào, làm sao cậu có thể cứ đi như thế được?" Sở Trạm Đông nhướn mày nói tiếp: "Nếu như chú nhớ không nhầm thì nhóc còn phải gọi chú một tiếng cha nuôi đấy!"

"..." Cha nuôi!!!

Thà cậu đi chết đi còn hơn, cậu đâu có bị đụng vào cửa đâu mà đi nhận gạch làm cha!

"Cho nên bây giờ các chú dự định 5 đầu 1?" Bất Hối cười lạnh: "Ok thôi, tôi không có ý kiến. Cùng lắm thì chết, không có quan hệ, bắt quá các chú phải giấu tin này cho thật tốt. Ngán vạn lần đừng để cho người khác biết Ngũ thiếu B thị ý đồng hiệp yếu, giết một đứa bé tám tuổi non nớt, chuyện như vậy bị lộ ra, tôi lo sợ người dân B thị sẽ bị mù mắt mất!"

Bản lĩnh nói quanh co lòng vòng như lừa tiền người khác sao lại giống...

Đôi mắt Lận Dật Thần thâm thúy nhìn qua nhìn lại trên người Sở Trạm Đông và Bất Hối...

Đột nhiên đôi mắt của hấn co rút lại!

Lúc này, Sở Trạm Đông lôi Bất Hối đi ra ngoài cửa, trước khi đi còn nói với mấy người bọn họ nói: "Chúng tôi đi trước!"

Híp híp mắt, Lận Dật Thần không nói gì, liếc mắt nhìn bọn họ rồi đi.

***

Sở Trạm Đông dẫn theo Bất Hối đi tới ngoài cửa phòng bệnh của Hàn Tử Tây, nhìn xuyên qua cửa kính, xem ngủ Hàn Tử Tây ngủ say.

"Trên người mẹ nhóc một loại ma túy hiếm thấy, loại ma túy này một khi dính vào, sẽ rất khó từ bỏ, tôi nghĩ những thứ này chắc cậu đã biết." Giọng nói của Sở Trạm Đông đột nhiên giống như đang nói chuyện với người lớn: "Hành động đêm nay của cậu chắc hẳn là cậu nghĩ tôi cho mẹ cậu dùng loại thuốc phiện này đúng không? Cho nên cậu mới đưa tôi đến chỗ chết."

"... Ý chú muốn là chuyện này không quan hệ với chú?" Không thể nào, nếu như không phải là người đàn ông này thì còn ai biến thái như vậy.

"Nếu là tôi thì động cơ là gì?" Sở Trạm Đông sâu kín hỏi lại.

"Trả thù mẹ tôi!" Bất Hối thản nhiên nói: "Không phải chú vẫn luôn hận mẹ tôi sao? Chú hận không thể giết mẹ tôi!"

"..." Khôn mặt Sở Trạm Đông hơi mất tự nhiên: "Đó là trước kia, bây giờ là bây giờ..."

Lời còn chưa nói hết, đã bị Bất Hối không đếm xỉa cắt đứt: "Tôi chỉ biết biến thái vĩnh viễn đều là biến thái, chỉ có càng biến thái, không có không biến thái!"

Muốn cậu tin không phải là hấn làm, trừ phi mặt trời mọc hướng tây.

Sở TrạĐông cũng biết, đừng nói tiểu tử này không tin, ngay cả chính hấn cũng không tin được. Rõ ràng cảm giác chán ghét cô là ngay khi vừa gặp mặt nhau đã có...

Từ buổi tối mưa to sỏi xả, cô được bà nội mang về...

***

Mười tám năm trước.

B thì trời mưa to, giống như là dùng một xô nước không lồ đổ xuống vậy. Không bao lâu, trên đường phố đều là nước.

Ngày hôm ấy trên đường về nhà, Sở lão phu nhân đã gặp được Hàn Từ Tây.

Thời điểm Lão phu nhân mang theo Hàn Từ Tây đang hấp hối về nhà cũ Sở gia ở ngoại ô thành phố, quần gia vội vàng tiến lên phía trước hỏi thăm: "Lão phu nhân, cô bé này ở đâu ra?"

Không phải lão phu nhân nói một lúc nữa mới trở về nhà sao? Bây giờ mưa quá to, trên đường không dễ đi chút nào!

Chung Huyền nói với quần gia: "Mau đi gọi điện thoại cho bác sĩ."

Sắc mặt Lão phu nhân ngưng trọng không giống bình thường, quần gia không dám chậm trễ, vội vàng đi gọi điện thoại.

Nói chuyện điện thoại xong, quần gia nhìn cô bé xanh xao vàng vọt, quần áo trên người cũng không sạch sẽ, vội vàng phân phó người giúp việc thay đồ rửa mặt cho cô bé.

Nửa giờ sau bác sĩ đã đến, sau khi khám thì nói cô bé vì sốt cao lên bị viêm phổi, phải chuyển sang bệnh viện suốt một tháng mới dần dần mới chuyển biến tốt hơn.

Lúc đó là nghỉ hè, mấy người Sở TrạĐông cùng Cơ Ngô Lê, Tư Mã Hạo bị mấy nhà đại nhân nhà họ thương lượng đưa họ đến quân đội.

Nhưng hấn không nghĩ tới chính là thật vất vả mới kết thúc đợt hành hạ nhưng chờ đợi hấn lại là...

Nửa giờ sau, người Sở gia đều lục tục trở lại, lão phu nhân nhìn thấy còn thiếu một người, sắc mặt khó coi: "Đông Từ đâu, không phải nói trước ba giờ sẽ về đến nhà sao?"

Sở Bích Đình dè dặt nói: "Điện thoại của nó không gọi được, người cũng tìm không được."

"Không gọi được vẫn phải gọi, bắt nó trong vòng nửa giờ trở lại cho bà!" Lão phu nhân giận dữ.

Lão phu nhân đột nhiên phát hỏa lớn như vậy, chẳng lẽ tiểu tử kia lại gây họa?

Không một người nghĩ như vậy, mà là mọi người không hện mà cùng nhau đều nghĩ như vậy.

Sở Bích Đình nhú mảy, vội vàng lại trốn qua một bên gọi điện cho em trai, tên đáng chết này, đến cùng đang làm gì, không biết tai vạ của nó đang đến sao?

Sau một lúc Sở Bích Đình thăm mắng chửi hết người này đến người nọ thì rốt cuộc điện thoại cô cũng bắt được tín hiệu với Sở TrạĐông, khi đầu dây bên kia bắt máy liền vang lên tiếng nói tức giận của cậu em trai tròi đánh: "Ai vậy???"

"..." Khốn kiếp, đáng chết, tên nhóc này không nhìn màn hình hiển thị à? "Bà nội nói trong vòng nửa giờ nữa em phải có mặt ở nhà đấy!"

Dù sao thì Sở TrạĐông cũng là một tên nhóc thông minh, con sâu ngủ trong người hấn cũng biến mất trong nháy mắt, bà nội đột nhiên nghiêm túc như vậy, sẽ không phải là...

Người kia thật cam đảm a, không phải nói tuyệt đối sẽ không cáo trạng à, lại dám...

Thật sự là chán sống!

"Chị, là bão cấp mấy?" Tìm hiểu quân tình trước, thì hấn mới chuẩn bị tốt đối sách được.

"Đừng phí lời nữa? Em mau về nhanh lên, đều bởi vì em mà làm hại mọi người cả ngày hôm nay đều bị nghe mắng đấy. Sở TrạĐông, thân là chị của em, chị thật không biết đòi trước rốt cuộc tạo nghiệt gì nữa!"

Nghe giọng nói quan tâm của chị trong điện thoại, đôi mắt của cậu nhóc Sở TrạĐông liền nhú lại, dưới đáy mắt có sự lạnh lùng không hề phù hợp với lứa tuổi.

Rất tốt, lại dám ở trước mặt hấn ngoài nóng trong lạnh!

Không dám trì hoãn nữa, Sở Trạm Đông vội vàng mặc quần áo vào, từ nhà Cơ Ngô Lê chạy về.

***

Trong vòng nửa giờ, Sở Trạm Đông chạy về nhà không ngừng nghỉ.

Thân là người Sở gia, cho tới bây giờ hấn luôn dám làm dám chịu, cho dù bị trừng phạt, cũng quyết không chạy trốn chết.

Cho nên, mỗi lần phạm sai lầm, lão phu nhân chỉ cần gọi một cú điện thoại thì hấn cũng sẽ chạy về nhà lĩnh phạt. Nhưng lần sau có tái phạm lại hay không thì hấn cũng không chắc...

Phạm sai lầm, trừng phạt, cứ thế vòng đi vòng lại. Bất quá cũng may bản tính của Sở Trạm Đông cũng không phải xấu xa, bé trai còn nhỏ ham chơi, khó tránh khỏi sẽ nghịch ngợm một chút.

Nhưng khi về nhà, lão phu nhân chỉ trừng mắt với hấn vài lần rồi mang theo sắc mặt tối tăm đi lên lầu, Sở Trạm Đông hướng chị cầu cứu, Sở Bích Đình chỉ đành cho hấn một ánh mắt lực bất tòng tâm.

Nhưng khi hấn đang chuẩn bị sẵn tâm lý đón chờ bà nội sử dụng gia pháp với hấn, thì đột nhiên bà nội lại dẫn một cô gái gầy gò, có màu da không hề tương xứng với màu hồng của váy đang mặc trên người đi xuống lầu, rồi lại đi đến ngay trước mặt hấn và quăng cho hấn một quả bom: “Đồng Tử, từ đây về sau, cô bé này sẽ là cô dâu nuôi tửu bé của cháu!”

Àm!

Súy nữa thì Sở Trạm Đông đã đứng không vững, "Bà nội cũng bắt đầu chạy theo mốt rồi sao? Nhưng hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư đâu bà."

Đây là chuyện nực cười gì vậy? Hiện tại hấn mới mười hai tuổi mà đã bắt hấn cưới vợ?

Đừng nói bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, cho dù ở cổ đại, cũng quá sớm rồi!

Ánh mắt khinh thường của Sở Trạm Đông liền chuyển dời sang cô nhóc vẫn cúi gằm đầu xuống bên cạnh bà nội. Người thì không cao, trước sau đều không có, tóc cũng không dài bằng Cơ Ngô Lê, nếu không phải cô nhóc đang mặc váy thì có lẽ không thể phân biệt được giới tính.

Vợ hấn?

Khẩu vị của hấn rất bình thường được không.

"Cháu nghiêm túc một chút cho bà!" Lão phu nhân nghiêm mặt, cầm tay Hàn Tử Tây để ở lòng bàn tay Sở Trạm Đông: "Cô bé này gọi là Hàn Tử Tây, năm nay tám tuổi, từ nay về sau, chính là người định mệnh của Sở Trạm Đông cháu!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 91

Từ đầu đến cuối Sở Trạm Đông không hề có quyền lợi được từ chối. Hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới mình chỉ không ở nhà có một kỳ nghỉ hè, một thanh niên mới mười hai tuổi như hấn lại có một cô vợ nuôi tửu bé ở trên trời rơi xuống.

Đó là một cô vợ nuôi tửu bé nha!

Cái cụm từ này chẳng phải tồn tại từ xã hội cũ sao?

Nếu hấn nói ra, chỉ sợ mọi người sẽ cười nhạo hấn đến rụng răng mất!

Nhưng hấn chính là Sở thiếu anh tuấn tiêu sái, rất nhiều cô gái xinh đẹp còn đang chờ đợi hấn, tại sao hấn phải dính vào con nhóc ăn mày chết tiệt này?

Sở Trạm Đông cố gắng từ chối và nói những lời chê bai khó nghe về Hàn Tử Tây, nhưng vẫn không thể nào làm Sở lão phu nhân thay đổi chủ ý. Sau khi suy nghĩ thật kỹ, hấn cảm thấy chuyện này phải bàn bạc với đối phương một chút thì may ra hấn mới có cơ hội...

Nhưng nhất định con nhóc ăn mày này không thể ở lại đây được, tuyệt đối không thể!

Vì vậy... cuộc chạm trán của vị công tử nhà giàu và cô bé ăn mày chính thức bắt đầu!

“Này...”

Hàn Từ Tây mới vừa đi tới đầu cầu thang thì đã nhìn thấy Sở Trạ Đông gọi: “Em đi lên phòng tôi một chút, tôi có chuyện muốn nói.”

Từ nhỏ Sở Trạ Đông chính là một cái mặt nạ, tuy trong bụng có một đồng ý nghĩ xấu xa, nhưng biểu hiện bên ngoài vô cùng thân sĩ.

Lúc trước, Hàn Từ Tây vẫn luôn ở bệnh viện. Ngày Sở lão phu nhân gọi Sở Trạ Đông về cũng là ngày đầu tiên cô bước chân vào Sở gia.

Từ hôm đó đến bây giờ cũng mới có ba ngày.

Trừ hôm Sở lão phu nhân giới thiệu cô với Sở Trạ Đông thì ba ngày nay cô đều cố gắng tránh né anh. Bởi vì ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô có thể thấy được sự chán ghét cùng kinh tởm ở trong mắt anh.

Điều đó cũng là tất nhiên!

Một người cao quý như Sở Trạ Đông thì nên được hưởng những gì tốt đẹp nhất, còn cô xấu xí bẩn thỉu như vậy, sao có thể lọt vào mắt anh được!

Những năm qua, cô đã từng được nhận hàng nghìn ánh mắt coi thường giống như anh nhìn cô, cho nên cảm xúc trong cô đã sớm chết lặng.

Vì thế anh không thích cô thì cô trốn tránh, không đụng mặt anh là được!

Lúc này, đột nhiên Sở Trạ Đông lên tiếng gọi cô, làm cho cô không kịp phản ứng.

Không phải anh không thích cô sao? Tại sao anh lại chủ động nói chuyện với cô?

Hàn Từ Tây vừa đi lên lầu ba vừa suy đoán, chẳng bao lâu trước mặt cô là một người con trai mặc bộ đồ thể thao màu trắng, hai tay đang đút túi quần nhìn cô.

Hàn Từ Tây lễ phép hỏi: “Cậu kêu tôi có chuyện gì không?”

Lúc đó, cô không biết phải xưng hô với anh thế nào!

Đây là lần thứ hai gặp sau ba ngày nay, nhưng cô chỉ nhớ người con trai trước mặt tên là Sở Trạ Đông.

Mà nhắc đến chuyện này cũng kỳ lạ, hôm đầu tiên, Sở lão phu nhân chỉ gọi tên của anh có đúng một lần, nhưng cô lại nhớ rất rõ.

Nhưng là cô hiểu được một chuyện là cho dù cô nhớ tên của hắn thì cô cũng không thể gọi hắn như vậy được.

Sở Trạ Đông liếc nhìn người đang đứng trước mặt mình, thấy con nhóc ăn mày này vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn thì trong lòng càng thêm khinh thường, nói: “Phòng của tôi cần dọn dẹp lại một chút, em có thể giúp tôi hay không?”

“... Có thể!” Hàn Từ Tây chần chờ một lúc nhưng vẫn gật đầu đồng ý, cũng là bởi vì cô không nghĩ tới hắn gọi cô lên đây là vì nguyên nhân này.

Trong nhà có rất nhiều giúp việc, mà anh lại là thiếu gia, chẳng lẽ còn tới lượt cô giúp anh sao?

Dường như Sở Trạ Đông có thể đọc được suy nghĩ của cô, cho nên còn bổ sung thêm một câu: “Em có thể xem chuyện này là tôi đang có tình chủ động nói chuyện với em!”

“...”

“Ba ngày nay...” Sở Trạ Đông nhún vai nói tiếp: “Nếu như tôi cảm giác không sai thì em đang trốn tôi?”

“...”

“A...” Thấy cô vẫn cúi đầu không dám nói câu nào, Sở Trạ Đông khẽ cười, sau đó xoay người...

***

Đây là lần đầu tiên Hàn Từ Tây bước vào căn phòng của một người con trai.

Phòng của anh rất sạch sẽ, cũng không có thứ gì để cho cô phải dọn dẹp!

Cô có thể nhìn ra được người này mắc phải chứng bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, hoặc là một người thích sạch sẽ. Mỗi một đồ vật đều sáng bóng, không dính một hạt bụi, được đặt ngay ngắn ở một vị trí nhất định.

“Ngồi đi!”

Trong lúc cô đang ngáy người thì thanh âm của Sở TrạĐông vang lên ở ngay bên người cô.

Hàn Từ Tây ngẩng đầu thì thấy Sở TrạĐông đã ngồi xuống ghế sofa màu đen được làm bằng da thật, gương mặt hấn lại còn tràn đầy ý cười mời mọc cô.

Không thể không phủ nhận rằng nụ cười kia của hấn đã làm cho Hàn từ Tây phải hoảng hồn.

Lúc trước, ngày nào cô cũng phải ở trên cầu ăn xin, cho nên cô cũng có thể được xem là một người từng trải sự đời. Có hạng người nào mà cô chưa từng gặp qua? Cho dù là người già hay trẻ nhỏ, người nước ngoài hay người bản địa, nhưng chưa từng có người nào nhìn cô như vậy!

Thậm chí giờ phút này, trong tâm trí của cô còn xuất hiện tiếng nói...

Tại sao lại có người đẹp đến như vậy?

Những ngày qua, cô vẫn luôn không dám nhìn thật kỹ Sở TrạĐông.

Chớp mắt đã vạn năm... Cảm giác của cô lúc này rất giống câu nói đó!

Nhiều năm sau, khi Hàn Từ Tây tự hỏi bản thân mình vì sao lại coi trọng Sở TrạĐông, cô nghĩ có lẽ chính là do nụ cười gây tai họa kia của hấn mà ra.

Hiện tại là khoảng một giờ chiều, mặt trời bên ngoài hắt vài tia nắng vào chiếc ghế sofa đặt cạnh cửa sổ, xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh hoàn mỹ, giống như những hạt vàng óng ánh, rơi vào đôi mắt ấm áp đầy ý cười hấn.

Đúng vậy, vô cùng ấm áp.

Cả cuộc đời này, điều duy nhất Hàn Từ Tây thiếu chính là ấm áp.

Khoảng thời gian ở trên cầu làm ăn mại, cô đã tận mắt chứng kiến được cuộc đời này ấm lạnh như thế nào. Khi cô nghe được những tiếng chửi rủa đầy ô uế, cô đã học được cách ngoảnh mặt làm ngơ, để cho cảm xúc của mình chết lặng theo từng ngày.

Càng như thế, cô càng khát vọng sự ấm áp, càng khát vọng có một nơi có thể che mưa che gió cho cô.

Và rồi cuộc mộng đẹp của Hàn Từ Tây đã thành sự thật. Nhưng cô còn chưa kịp vui mừng thì đã bừng tỉnh, người khác đối xử tốt với cô thì cô cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Nhưng vì em gái, cô không còn cách lựa chọn nào khác!

Hàn Từ Tây đè nén cảm xúc không nên có trong lòng xuống, ngồi lên ghế sofa, chẳng qua cô cố tình ngồi ở vị trí xa nhất với Sở TrạĐông.

Những biến hóa cảm xúc của cô, Sở TrạĐông đều nhìn thấy rất rõ, trong ánh mắt lóe lên sự giấu cợt không dấu vết, nhưng giọng nói của hấn lại còn ôn nhu hơn lúc nãy: “Em tên Hàn Từ Tây đúng không?”

Hàn Từ Tây khẽ gật đầu.

“Hàn Từ Tây, Hàn Từ Tây...” Sở TrạĐông lẩm nhẩm trong miệng hai lần liên tục: “Không tệ, tên rất dễ nghe.”

Nhưng Hàn Từ Tây còn chưa kịp cảm ơn vì được hấn khen thì Sở TrạĐông đã nói tiếp: “Em không nói chuyện là vì có ý kiến với tôi đúng không?”

“...” Hàn Từ Tây vội vàng lắc đầu: “Không có!”

Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Nếu như là có ý kiến thì cũng là do người này có ý kiến với mình đi!

“Em còn nói không có? Em vẫn luôn không ngẩng đầu lên nhìn tôi, cũng không thèm nói chuyện với tôi...” Sở TrạĐông cười cười nói tiếp: “Hay là để tôi đoán tại sao em lại như vậy nhé? Chắc là không phải hôm chúng ta gặp mặt lần đầu tiên, tôi đã không cư xử đúng mực, cho nên em vẫn còn tức giận tôi đúng không?”

Hàn Từ Tây còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì hấn đã nói tiếp: “Nếu quả thật là như vậy, bây giờ tôi xin lỗi em. Sorry!”

Thật ra ngày hôm đó tôi không cố ý nói em như vậy, tôi chỉ là...

Nói như thế nào đây? Tôi nhớ ngày hôm đó khi bà nội nói như vậy em cũng rất ngạc nhiên, đúng không?

Tôi mới mười hai tuổi, em cũng mới tám tuổi, tuổi của hai chúng ta cộng lại cũng chỉ có hai mươi tuổi, thế mà bà nội lại tuyên bố em là vợ tôi, tôi là chồng của em. Sẽ không chỉ riêng một mình tôi, bất luận là ai rơi vào trường hợp này cũng sẽ âm ỉ một chút.

Nếu như chúng ta biết nhau từ nhỏ thì đã không nói, nhưng ngày đó là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, cho dù tâm lý của tôi mạnh mẽ đến cỡ nào đi chăng nữa thì tôi cũng không thể chấp nhận ngay được. Lúc đó thật sự là tôi cũng rất giận mình.

Khi đó đầu óc tôi không suy nghĩ được gì hết, lời nói hay hành động đều xảy ra trong nháy mắt, căn bản tôi cũng không kịp suy nghĩ.

Sau khi sợ hãi trong lòng đã biến mất, tôi mới cẩn thận suy nghĩ lại. Tôi cũng không biết tại sao tôi lại đối xử với em như vậy, trong chuyện này em hoàn toàn vô tội.

Quyết định này của bà nội cũng đều do bà quá mê tín dị đoan, không có chút quan hệ nào với em, cho nên bây giờ tôi thật lòng xin lỗi em, hy vọng em có thể tha thứ cho tôi!”

“...” Anh nói xin lỗi mình sao?

Lần này Hàn Từ Tây đã hoàn toàn ngây người.

Cho nên anh không chán ghét mình, hành động ngày đó của anh chỉ là do anh không chịu đồng ý với tuyên bố của Sở lão phu nhân sao?

“Em không trả lời là vì không muốn tha thứ cho tôi sao?”

Hắn vốn không cho Hàn Từ Tây quá nhiều thời gian để suy nghĩ. Lời nói áy náy xen lẫn thất vọng lại một lần nữa vang lên: “Được rồi, tôi biết rồi! Nói như vậy hóa ra là tôi không có tư cách nhận được sự tha thứ của em, tôi...”

“Em tha thứ cho anh!” Hàn Từ Tây cũng không biết tại sao bản thân mình không muốn nhìn thấy anh buồn như vậy.

“Thật sao?” Sở Trạ Đông mừng rỡ nói: “Em tha thứ cho tôi thật sao?”

Trong mắt hắn tràn đầy ý cười, vô cùng rõ ràng. Giống như hắn nhận được sự tha thứ của Hàn Từ Tây là một việc vô cùng quan trọng vậy!

Cho tới bây giờ... chưa từng có người nào coi trọng Hàn Từ Tây như vậy!

Hàn Từ Tây cũng không thể nói lên được tâm trạng hiện giờ của mình như thế nào, dường như... rất ngọt ngào!

Đúng vậy, là ngọt ngào. Nụ cười đã biến mất bao lâu nay trên gương mặt của Hàn Từ Tây cũng vì Sở Trạ Đông mà hiện hữu lần nữa.

Bingo... cá đã mắc câu!

Sở Trạ Đông không chút dấu vết giấu đi tình quang dưới đáy mắt, vươn tay ra trước mặt Hàn Từ Tây: “Vậy về sau chúng ta là bạn bè của nhau nhé?”

Hàn Từ Tây nhìn bàn tay của Sở Trạ Đông trước mặt mình thật lâu, mãi vẫn không đưa tay ra bắt lấy.

Tay của anh đẹp như vậy, thon dài sạch sẽ như vậy, Hàn Từ Tây không có gan vấy bẩn lên nó.

Tay của Hàn Từ Tây căn bản không giống như tay của một cô gái, mặc dù những ngày qua được ăn no, mặc ấm, có thêm không ít thịt, nhưng là...

Không sạch sẽ!

Thật sự không sạch sẽ!

Bàn tay này đã cho vào không biết bao nhiêu cái thùng rác, thậm chí còn giành đồ ăn với chó thì làm sao có thể sạch sẽ được!

Sở Trạ Đông nhìn bộ dáng rụt rè của Hàn Từ Tây, ánh mắt nhìn lướt xuống bên dưới. Cuối cùng vẫn là hắn chủ động nắm lấy tay Hàn Từ Tây: “Về sau em cứ gọi là anh trai đi!”

***

Anh trai!

Mình có anh trai!

Hàn Từ Tây còn tưởng rằng Sở Trạ Đông không hề thích mình, không nghĩ tới tình huống lại hoàn toàn ngược lại. Người anh trai này đối xử vô cùng tốt với Hàn Từ Tây.

Không chỉ có Hàn Từ Tây không nghĩ tới mà ngay cả Sở lão phu nhân cũng vậy. Vốn dĩ bà đang rất đau đầu thái độ bài xích của cháu nội đối với Hàn Từ Tây, thế nhưng trong một thời gian ngắn đã biến đổi chóng mặt như vậy!

Nhìn xem, hiện tại Sở Trạ Đông còn đang dạy Hàn Từ Tây viết chữ nữa kia!

“Cốc cốc cốc...”

Sở Lão phu nhân gõ cửa phòng cháu nội để mang trái cây vào.

Sở Trạm Đông đang ‘nghiêm túc’ chỉ Hàn Từ Tây viết chữ, nghe thấy tiếng gõ cửa nên quay đầu lại: “Bà nội!”

Bà vừa cười ha ha vừa bước vào trong phòng, mang đĩa trái cây để xuống bàn cạnh ghế sofa, sau đó ngồi xuống ghế đối diện với hai người.

Sở Trạm Đông cúi người lấy một miếng táo từ trong đĩa trái cây, nhưng không phải để mình ăn mà lại đưa cho Hàn Từ Tây: “Điểm của em không quá thấp, cho em này!”

Mặt Hàn Từ Tây đỏ hồng, không biết vì điều gì mà mỗi khi anh gọi mình thì mặt sẽ lại đỏ bừng.

Hàn Từ Tây nhận lấy miếng táo, nhỏ nhẹ nói: “Cảm ơn anh!”

Sở Trạm Đông vừa cười vừa sờ đầu Hàn Từ Tây: “Nếu muốn cảm ơn thì hãy viết tên của mình xuống giấy đi, em nhìn chữ của em xem, nếu người khác hỏi ai dạy em thì anh sẽ rất mất mặt!”

“Vâng!” Hàn Từ Tây ngoan ngoãn nghe lời.

“Ừ, ngoan!”

Hai người coi lão phu nhân như người không tồn tại, vừa ăn trái cây vừa luyện viết chữ.

Lão phu nhân chứng kiến hết mọi chuyện, nhưng cũng không lên tiếng quấy rầy, mà bà chỉ ngồi một lát rồi im lặng rời khỏi phòng, không chút tiếng động đóng cửa lại.

Lão phu nhân đứng ở ngoài cửa lắng nghe hai người trong phòng nói chuyện, trầm nghĩ trong lòng: Xem ra quẻ bói kia không sao, quả nhiên là số mệnh đã định!

***

Nhưng khi mọi người tin rằng biến hóa kinh người của Sở Trạm Đông là sự thật, thì đột nhiên lại xảy ra một chuyện...

Vào một đêm khuya tĩnh lặng, một tiếng quát giận giữ của Sở Trạm Đông vang lên, phá vỡ màn đêm im ắng vốn có.

“Hàn Từ Tây, mày là đồ vong ân bội nghĩa!”

Theo tiếng quát to, mọi người tụ tập đến trước cửa phòng Hàn Từ Tây, cũng vừa đúng lúc chứng kiến cảnh Sở Trạm Đông tặng cho Hàn Từ Tây một cái tát, làm cô bé ngã dúi xuống đất.

Hàn Từ Tây không biết mình đã làm gì khiến cho Sở Trạm Đông tức giận như vậy. Bộ dáng của người này hiện tại còn đáng sợ hơn lúc Sở lão phu nhân giới thiệu hai người cho nhau, khuôn mặt của anh ta đã vằn vẹo đến đáng sợ.

Lão phu nhân bước đến hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Sở Trạm Đông tức giận chỉ vào Hàn Từ Tây vẫn ngồi nằm dưới đất: “Bà hỏi xem nó đã làm chuyện gì!”

Lão phu nhân khom người đỡ Hàn Từ Tây đứng dậy: “Tiểu Tây, con nói cho bà nội biết chuyện gì đã xảy ra?”

Căn bản Hàn Từ Tây cũng không biết giải thích như thế nào, mà bản thân cô cũng không muốn giải thích.

Hàn Từ Tây cứ đứng đó nhìn thẳng vào cậu bé mười hai tuổi trước mặt đang vô cùng tức giận kia. Thì ra là như vậy!

Không trách được những ngày qua người này chuyển từ thái độ chán ghét sang thích mình, thì ra tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.

Đây cũng là lần đầu tiên Hàn Từ Tây cảm thấy Sở Trạm Đông vô cùng đáng sợ.

Vì muốn đồ tội cho mình mà hắn phải nhẫn nhịn nhiều ngày như vậy, quả thật là làm khó hắn rồi!

Hàn Từ Tây không giải thích làm cho Sở Trạm Đông như có như không nhủu mày lại, nhưng về lương lự của hắn cũng chỉ thoáng qua, và hắn lại tiếp tục tự biên tự diễn trình diễn cho mọi người tiết mục mà hắn đã chuẩn bị trong mấy ngày qua.

“Bà nội, nói thật lúc đầu cháu rất khó tiếp nhận người được bà coi là con dâu nuôi từ bé này, nhưng về sau cháu nghĩ cháu không thể phụ tâm ý của bà, vì bà nuôi nấng cháu cùng chị lớn lên không hề dễ dàng, cho nên cháu bắt buộc bản thân phải đối xử với cô ta thật tốt, nhưng mà bà nội...”

Sở Trạm Đông bày ra vẻ vô cùng thất vọng nhìn Hàn Từ Tây: “Cái gì cháu cũng có thể chấp nhận, chấp nhận xuất thân của cô ta không tốt, chấp nhận chuyện gì cô ta cũng không hiểu, chấp nhận cô ta chỉ là một đứa ăn mày, nhưng cháu không thể chấp nhận được cô ta đi ăn trộm đồ!!!”

Sở Trạm Đông chỉ một đồng đồ nằm trên mặt đất: “Đây là những đồ vật mà mấy ngày nay trong nhà đã bị mất. Ban đầu là những cây viết, cháu còn tưởng bản thân mình lơ đãng nên đã để quên ở đâu đó, nhưng sau đó là Kim Phất mà bà tặng cho cháu cũng biến mất. Lúc này sau khi cô ta từ trong phòng cháu đi ra ngoài, cháu lại phát hiện huy chương kỷ niệm của ba cháu cũng không thấy...”

Sở Trạm Đông cảm thấy chiều này của mình vô cùng hay!

Lúc trước tay chân con nhỏ ăn mày này chắc chắn cũng không sạch sẽ gì*, mà hấn nổi giận lại vì huy hiệu kỷ niệm không thấy. Mọi người trong nhà ai cũng biết huy chương kỷ niệm này rất quan trọng với hấn, dù thế nào cũng không thể để mất nó được, cho nên ai cũng không thể nghi ngờ về phía hấn được...

* Ý nói là hồi trước có thể Hàn Từ Tây đã từng ăn cắp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 92: Cha con cùng hợp tác

Chuyện đã đến mức này thì chắc chắn Hàn Từ Tây đã bị gắn liền với danh hiệu là tên trộm rồi. Những người trong Sở gia vốn dĩ vẫn không chào đón cô, lúc này có thể có cơ hội quang minh chính đại để ghét cô rồi!

Tuy vậy nhưng bọn họ cũng đã sớm nhìn ra... chuyện này là do Sở Trạm Đông cố tình.

Và đương nhiên Lão phu nhân cũng có thể nhìn ra được điều đó, cho nên bà còn cố tình gọi cháu nội vào phòng để nói chuyện riêng.

“Đông Từ, con phải tin rằng bà sẽ không bao giờ hại cháu.” Lão phu nhân sâu xa nói: “Chờ đến khi cháu lớn lên rồi cháu sẽ biết. Hiện tại, bà không mong cháu đối xử thật tốt với Tiểu Tây, nhưng tối thiểu thì cháu không nên làm khó xử nó trước mặt mọi người như tối hôm nay!”

“Bà nội, một con nhóc ăn mày có mặt mũi, vậy thì cháu không có sao?” Sở Trạm Đông cảm thấy lão phu nhân rất buồn cười: “Bà có tưởng tượng được khi người khác biết mối quan hệ như vậy của cháu cùng với cô ta, thì mọi người sẽ cười nhạo cháu không?”

Ngày đó khi giới thiệu thân phận của Hàn Từ Tây cho mọi người, mấy người bác, người cậu, người dì đó liền cười chế giễu hấn, chẳng lẽ bà nội không nhìn thấy sao?

“Đông Từ, cháu nghe bà nội nói đã. Hôm trước bà đã coi bói cho con, họ nói nếu có Hàn Từ Tây ở bên cạnh thì con sẽ luôn vượt qua được khó khăn...”

“Bà nội, Tư Mạ Hạo tìm cháu. Cháu đi trước...”

“Đông Từ...” Lão phu nhân thấy mình nói như thế nào đi nữa thì Sở Trạm Đông cũng không nghĩ thông, nên có chút giận giữ: “Đứng lại!”

Sở Trạm Đông vẫn giống như không nghe thấy, tiếp tục cất bước đi ra ngoài.

Và cũng từ ngày hôm đó trở về sau, mỗi lần nhắc đến Hàn Từ Tây là hai bà cháu liền không vui.

Bây giờ, khi Sở Trạm Đông nhớ lại liền cảm thấy bản thân mình có chút buồn cười.

Lúc đó, tại sao hấn lại chán ghét cô? Bởi vì cô là một con nhóc ăn mày sao?

Hấn vẫn không thể hiểu được, rốt cuộc những năm đó tại sao hấn lại có suy nghĩ như vậy!

Tại sao quan niệm về thân phận giàu nghèo lại nặng như vậy? Ai chả muốn bản thân mình sẽ được sinh ra trong một gia đình giàu có, nhưng bọn họ có thể được tự do lựa chọn sao?

Nếu như có thể lựa chọn, thì ai ai cũng sẽ lựa chọn sự giàu có, làm gì có ai đi chọn nghèo khổ, như vậy thì còn phân biệt được giàu nghèo sao?

Bất Hối thấy Sở Trạm Đông không nói được lời nào, liền cười lạnh: “Chú không phản bác được đúng không? Chú đối xử với mẹ của tôi quá đáng như thế nào, tôi đều tận mắt chứng kiến được. Họ Sở kia, hôm nay tôi không giết được chú, không phải tôi không có bản lĩnh, mà là tuổi của tiểu gia còn nhỏ. Chú có gan thì chờ năm năm nữa đi, đến lúc đó chúng ta cùng so tài với nhau!”

“Phép khích tướng không có tác dụng gì với chú đâu nhóc!” Sở Trạm Đông nói: “Nhóc yên tâm đi, chú đây sẽ không làm gì nhóc hết, ít nhất thì dựa vào mặt mũi của mẹ cậu!”

“...”

Có thật sự là vì mẹ mình không?

“Chú có thể hỏi nhóc một vấn đề không?” Sở Trạm Đông thần thần bí bí nhìn Bất Hối: “Đương nhiên là nhóc có thể cứ nghĩ là chú hại mẹ của nhóc.

Nhưng nhóc cứ bình tĩnh nghe chú nói đã rồi hãy suy nghĩ thật kỹ! Mẹ của nhóc tiếp cận chú có phải có người đứng phía sau điều khiển, đúng hay không? Nhóc cứ nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời. Chú khẳng định vấn đề này liên quan đến chuyện có thể cai được nghiện cho mẹ của nhóc hay không đấy!”

“Chú có ý gì?”

Tuyệt đối không phải, chủ thượng vẫn còn muốn lợi dụng mẹ để hoàn thành nhiệm vụ mà, tại sao sẽ để mẹ...

Không đúng!

Hắn ta có thể dùng di và mình để kiểm chế mẹ, chuyện dùng thuốc phiện...

Bất Hối nhìn Sở Trạ Đông nói: “Có thật không phải chú không?”

“Chú có thể khẳng định là tuyệt đối không phải chú!”

Bất Hối gật đầu nói: “Tôi biết rồi!”

Cậu nhóc vừa nói xong thì đã chuẩn bị chạy mất...

“Đứng lại!”

Quả nhiên tiểu gia này không thêm để hắn vào trong mắt mà! Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi! Có phải Tổ chức R của hắn ở trong mắt người khác đã không dùng được sao?

“Tại sao?” Bất Hối không kiên nhẫn quay đầu nhìn Sở Trạ Đông.

“Nếu như chú đoán không sai thì nhóc muốn đi tìm người cho mẹ nhóc dùng thuốc phiện đúng không?” Sở Trạ Đông nhướn mày hỏi.

“Đúng thì sao?” Bất Hối cũng không hề giấu giếm, cặp lông mày nhỏ cũng nhếch lên: “Làm sao? Chú định giúp tôi sao?”

“...”

Thật sự là Sở Trạ Đông rất muốn biết trong đầu tiểu gia hỏa này được làm bằng gì!

Tại sao lời nói lại chuyển biến nhanh như thế chứ!

Mới chỉ trong nháy mắt mà hắn đã biến thành người cần sự giúp đỡ của tên nhóc này mất rồi!

Rõ ràng là hắn đang cố tình làm cho tên nhóc này phải yêu cầu mình giúp đỡ, vậy mà thực tế hắn lại bị tên nhóc tám tuổi tiên hạ thủ vi cường. Điều này làm cho Sở Trạ Đông cảm thấy vô cùng ghen ghét.

Càng như vậy thì Sở Trạ Đông càng hiếu kỳ... rốt cuộc người đàn ông phải tài giỏi như thế nào mới có thể hiển tàng tình trù để sinh ra một cậu nhóc thiên tài như vậy!

Nhất định khi Hàn Từ Tây khỏe lại, hắn phải tra rõ vấn đề này mới được.

Nếu hắn đã nhận định cô thì hắn nhất định phải giải quyết thật tốt nhưng tai họa ngầm này mới được. Vạn nhất một ngày nào đó, có một tên đàn ông chạy đến đoạt vợ của hắn thì cũng không phải chuyện tốt. Hắn ta còn có tiểu nón xanh thông minh cơ trí, mà hắn lại không có gì cả, điều này làm cho Sở thiếu cảm thấy rất khó chịu.

Không được, hắn phải nhanh chóng điều tra. Hoặc là trước khi virus trong người hắn bộc phát thì hắn phải làm cho bụng của cô có thêm hai con khi của hắn mới được.

Kết tinh của hai người bọn họ, nhất định sẽ thông minh hơn tên nhóc tiểu nón xanh này rất nhiều, nhất định là thế!

Đến lúc đó, cho dù tên đàn ông kia có xuất hiện thì hắn cũng không tin cha con bọn họ có thể thua một tên ngoại quốc.

Và đương nhiên hắn vẫn không thể qua yêu cầu muốn hợp tác mà Bất Hối đã đề nghị.

Một bên là Sở Trạ Đông, một bên là chúa thượng, Bất Hối cảm thấy ông trời đã quá ưu ái cho cậu rồi! Vì sao bên cạnh cậu lại xuất hiện nhiều người biến thái như vậy? Cậu mới tám tuổi thôi đấy! Cậu chỉ muốn làm một mũ nam vô ưu vô lo, cậu không muốn phải sống chung với một đồng ông chú biến thái như vậy đâu!

***

“Rất tốt!” Đúng như người đàn ông mang mặt nạ đoán, Bất Hối không chỉ không có bất kỳ nguy hiểm nào, mà ngược lại còn kết bè kéo phái với Sở Trạ Đông chuẩn bị đối phó với mình, hắn ta thần bí nở nụ cười: “Cứ để cho bọn họ tính toán thật tốt đi, có như vậy thì trò chơi mới càng thú vị! A Hử, trò chơi sắp bắt đầu rồi đấy!”

Nhưng càng như vậy thì Đào Hử lại càng lo lắng!

Dựa trên ý tứ của chủ thượng thì nhất định lần này sẽ không bỏ qua cho Bất Hối, nếu như vậy thì con gái của mình...

Kỳ thật không phải chỉ riêng gì con gái hần, dù sao Bất Hối là tự tay hần dạy dỗ trong hai năm qua, vô luận là phương diện gì thì tên nhóc này đều ưu tú hơn bất kỳ đứa nhóc nào cùng tuổi.

Đừng nói chỉ có Đào Đào mà ngay cả hần và vợ hần cũng rất thích tên nhóc này. Từ lâu trong lòng bọn họ cũng đã coi tên nhóc này như con ruột của mình.

Lòng dạ của chủ thượng cũng quá ác độc, từ khi Hàn Tử Tây sáu tuổi đã bị bắt gia nhập vào tổ chức, từ đó vẫn không ngừng bán mạng vì hần, không có công lao cũng có khô lao. Hần không chỉ giam lỏng em gái của người ta mười năm, làm cho hai chị em chưa từng được gặp mặt nhau, vậy mà hiện tại lại còn hạ độc thủ với con trai của người ta!

Còn nữa... thuốc phiện trên người Hàn Tử Tây không phải là loại thuốc mới nhất mà Mị vừa mới nghiên cứu ra cách đây một tháng sao?

Đào Hử đi theo người này đã nhiều năm, có thể nói tất cả những thành tựu hiện giờ đều có một nửa công lao của Đào Hử hần.

Hai người quen biết nhau đã ba mươi năm, từ khi Đào Hử bảy tám tuổi ở trong cô nhi viện, hần đã biết người này đã cứu hần một mạng.

Đào Hử là một người vô cùng nghĩa khí, cho nên ân cứu mạng không thể nào không vào, vì thế nhiều năm qua, hần đều làm theo lời người đàn ông mang mặt nạ này. Chủ thượng muốn báo thù, nhưng rốt cuộc là cừu hận gì, Đào Hử cũng chưa từng hỏi qua, hần vẫn giữ một tia ý thức đi theo chủ thượng nhiều năm qua.

Cho tới bây giờ, Đào Hử chưa từng hoài nghi quyết định của chủ thượng, hần nói cái gì chính là cái đó, Đào Hử sẽ dùng hết tất cả khả năng của mình để hoàn thành, nhưng hiện tại...

Đào Hử lại có chút do dự...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Chương 93: Nói thẳng ra

Sau khi hai bên thỏa hiệp xong, Hàn Tử Tây khó có được thời gian tĩnh táo, Sở Trạm Đông dứt khoát nói: "Vào xem cô ấy một chút!"

Cô nhất định rất nhớ Bất Hối, nếu lúc này nhìn thấy cậu nhóc, có lẽ sẽ cổ vũ cho tinh thần của cô rất nhiều.

Thế nhưng Bất Hối lại lắc đầu: "Hãy chăm sóc cho mẹ thật tốt!"

Nếu như để mẹ nhìn thấy mình, nhất định mẹ sẽ rất lo lắng!

Mẹ so với ai khác càng rõ ràng, nếu mẹ không thể vượt qua được thử thách này thì cậu sẽ không có cơ hội đến đây nữa.

Mẹ mà biết một mình trốn đi, còn không lo lắng đến chết sao!

Mặc dù cậu cũng rất nhớ mẹ...

Chờ khi nào cậu thành công tìm được cho mẹ một biện pháp cai nghiện, khi ấy sẽ nói sau!

Sở Trạm Động nhìn ánh mắt của Bất Hối, tâm tình lại phức tạp.

Tiểu quý này. Thật là ngày càng đáng ghét!

***

Hàn Tử Tây nhìn Sở Trạm Động đi vào, khó khăn từ trên giường ngồi dậy.

Sở Trạm Động cũng không có đi đến giúp cô mà là đứng ở cuối giường bình tĩnh quan sát.

Không phải không muốn đi qua mà hần biết rõ, nếu tất cả không có bất cứ yêu cầu gì, thì cô ấy sẽ không để bản thân thân cận mình quá nhiều.

Nếu không thì trong hôn lễ kia, cô đã không cự tuyệt mình!

Từ trên giường ngồi dậy, động tác đơn giản như thế, nhưng lại làm toàn thân Hàn Tử Tây đỏ đầy mồ hôi. Sắc mặt cô tái nhợt như một tờ giấy, đầu tựa ở đầu giường thờ hồng hộc.

Mấy ngày này quả thật rất dằn vặt, cô cảm thấy mình thực sự giống như dạo một vòng quỷ môn quan vậy.

Mỗi lần lên con nghiện, cô đều hận đến không thể chết đi.

Hàn Tử Tây nhìn người đàn ông đang đứng ở cuối giường, mặt mày mở miệng hỏi: "Anh đến lúc nào thế?"

"Còn nhớ món súp ngũ cốc kia sao?" Sở Trạ Đông nhẹ giọng nói: "Tôi cứ nghĩ mãi, vì sao hết lần này đến lần khác tôi đều không thích ăn nó?"

Súp ngũ cốc!

Bại lộ thân phận chỉ vì một món súp ngũ cốc!

Hàn Tử Tây liền dở khóc dở cười, cái này là thông minh quá bị thông minh hại sao?

"Cho nên bắt đầu từ lúc đó, anh đã biết tôi là Hàn Tử Tây?" Hàn Tử Tây nhìn thẳng vào đôi mắt sâu đen của hán hoi.

"Ừ!" Sở Trạ Đông gật đầu.

"Sở Trạ Đông..." Hàn Tử Tây gọi tên của hán, nét mặt mơ hồ không hiểu.

Trong ấn tượng của hán, cô chưa bao giờ nói chuyện bằng ngữ điệu như thế. Bị gọi chính tên mình, tâm Sở Trạ Đông bị cô nhắc lên, vội vàng giành nói trước: "Tất cả để chờ sức khỏe của cô tốt hơn rồi hãy nói, giờ thì nghỉ ngơi trước đi!"

Hán biết chính mình đang trốn tránh, sợ cô nói về những thứ đó, những cái đã qua, cái khiến cô phải thương tâm.

Thế gian này dày vò người khác nhất chính là tình cảm, chẳng có cái nào là quá mức cả. Một người yêu một người, người kia lại không có đáp trả, đến khi người kia rốt cục nhận ra tình cảm của mình, thì người nọ đã thu hồi trái tim rồi.

Hán sợ hán và Hàn Tử Tây sẽ có kết quả như vậy.

Hán biết chính mình là tên khốn, thậm chí còn không phải là người, thế nhưng hán đã nhận ra sai lầm của mình rồi.

Không phải nói quay đầu là bờ sao, lẽ nào ngay cả một cơ hội mà trời xanh cũng tiếc không cho hán hay sao?

"Chờ một chút..." Hàn Tử Tây gọi lại người đàn ông đang đi ra ngoài như chạy trốn kia: "Anh có thể giúp tôi một chút được không?"

"..."

Không phải là muốn xa hán, chỉ là cô đang cần một sự hỗ trợ.

Gương mặt tuần tú của hán hiện lên một tầng đỏ ửng một cách khả nghi, Sở Trạ Đông thu lại thần sắc của mình, sau đó mới quay lại hỏi: "Chuyện gì?"

Hàn Tử Tây đi thẳng vào vấn đề nói: "Nói như vậy là anh dễ dàng đoán ra, lần này là tôi có tình tiếp cận anh. Là có mục đích. Nếu như... Nếu như những lời anh nói ở hôn lễ là thực thì tôi mong anh đáp ứng tôi một điều kiện!"

"Lời này của cô thật có ý tứ. Tôi có thể hiểu, cô là đang nói đến những lời mà tôi nói ở hôn lễ sao?" Đây không phải là ý cự tuyệt nữa, thế nào mà lại đột nhiên thay đổi thái độ rồi?

"Đúng vậy!" Hàn Tử Tây kiên định gật đầu: "Anh nhất định thắc mắc, vì sao tôi lại đổi ý đúng không?"

Đúng vậy, đối với một người tệ bạc như vậy, xấu xa như vậy, thì bất luận là ai, cũng sợ rằng không thể dễ dàng tha thứ cho hán như vậy. Hán nghĩ thầm một mình.

Mười sáu năm dằn vặt, đây không phải là mười sáu ngày, không phải mười sáu tháng mà đúng mười sáu năm, đến tận cùng phải chán ghét một người như thế nào mới có thể tuyệt tình như vậy.

Nếu như có thể, đời này cũng không muốn có bất kì dính dáng gì đến hán, nhưng mà...

Có vài thứ, một số người giống như đã bị số mệnh gắn chặt lại với nhau, dù có thế nào cũng không thể tránh khỏi, cũng không có cách để trốn chạy.

Sở Trạ Đông, anh với tôi mà nói, thật giống như con nghiện trong cơ thể này, dù tôi có muốn từ bỏ như thế nào, thế nhưng... Thật khó khăn!

Trước trước sau sau, cộng lại đã là mười tám năm, mặc kệ là quá khứ, hay hiện tại, chính bản thân mình phát hiện, mình...

Làm không được!

Lời này của Hàn Tử Tây nói ra lại vô cùng tự giễu: "Chính xác là lần này tôi tiếp cận anh là có mục đích, anh có hứng thú nghe tôi nói không?"

"Cô nói đi!" Cô ấy đột nhiên lại thẳng thừng như vậy...

"Chuyện này có liên quan đến hai mươi năm về trước..."

Kí ức đã lâu như vậy, không biết vì sao Hàn Tử Tây trước đây lại không có một điểm ấn tượng, thế nhưng mấy ngày gần đây, kí ức lại giống như miệng của lỗ thoát nước, đột nhiên được khai thông, cô nhớ lại tất cả.

Sáng mùa đông của hơn hai mươi năm về trước.

"Cục cưng, mau dậy thôi..." Một người đàn ông tướng mạo vô cùng tuấn đang dành cho cô gái nhỏ khoảng chừng sáu tuổi đang ngủ trên chiếc giường công chúa ngọt ngào một nụ hôn sớm ngọt ngào.

Ông cố ý dùng bộ râu chưa được cạo của mình nhẹ nhàng ma sát khuôn mặt của cô bé kia.

Bé gái bị làm cho tỉnh ngủ: "Nhột quá... Cha, Tây Tây không thích cha nữa!"

Người đàn ông nhéo nhéo mặt của bé: "Thực sự là con không thích sao, vậy được rồi, cha chỉ mang một mình em gái ra ngoài là được rồi!"

Tiểu Hàn Tử Tây miễn cưỡng ngáp một cái: "Cha muốn đi đâu ạ?"

Lời nói nghe có vẻ tràn đầy hứng thú, thực chất lại không có chút say mê nào

"Con không thích cha mà, vì sao cha phải nói cho con!" Người đàn ông nhún vai: "Cục cưng, nếu như con còn không rời giường, như vậy thì con ở nhà là được rồi, cha cùng với mẹ và em gái con ra ngoài, ừm... Khoảng chừng năm ngày sau sẽ về."

Năm ngày!!!

Cô bé nhỏ không nằm trên giường nữa, nhanh chóng nhảy dựng lên: "Hàn Hạo Thiên tiên sinh, cho con thêm năm phút nữa thôi!"

Hàn Hạo Thiên nhìn đứa nhỏ gọi thẳng tên của mình rồi chạy thẳng về hướng của nhà tắm kia, bộ dáng như con thỏ nhỏ liến lắc đầu bật cười, đôi mắt xanh biếc kia tràn ngập sự dịu dàng và sủng nịnh.

Vừa lúc đó bên ngoài cửa liền truyền đến tiếng gọi của vợ anh ta: "Ông xã, Tây Tây đã thức dậy chưa, mau đến giúp em một chút, đứa nhỏ này luôn quấy rối em."

Con gái chính là tình nhân kiếp trước của cha mình, mà Hàn Hạo Thiên thật may mắn, đời này có một bà xã tốt như vậy, còn có thêm hai tiểu tình nhân vô cùng đáng yêu.

***

Thời gian mà gia đình bốn người bọn họ dùng bữa sáng, thật là ngọt ngào và ấm áp.

Tiểu Hàn Tử Tây sáu tuổi đang trêu đùa với em gái hai tuổi của mình: "Em muốn ăn cái này sao?"

Tay cô cầm một xiên quả cà chua bi đưa đến bên miệng của em gái nhỏ hỏi.

Đứa bé kia liền ngốc manh cười hề hề: "Muốn muốn muốn..."

"A, mau há miệng ra!"

"A" Em bé nhỏ là ngoan ngoãn nghe theo.

Hàn Tử Tây đưa tay đến gần phía trước, ngay lúc em gái chuẩn bị cắn xuống thì đột nhiên tiểu Tây Tây rút tay lại: "Nga, xin lỗi bé cưng, chị quên mất gần đây dạ dày của em bị bệnh, mẹ không cho em ăn hoa quả sống! Vậy để chị ăn nha!"

Hàn Tử Tây ăn còn cố ý làm động tác rất khoa trương, phát ra tiếng than thòả mãn: "Ừm, ngon quá đi, thực tế là em không ăn được, quả thực quá tuyệt vời!"

"Chị thật là xấu!" Đứa nhỏ mới hai tuổi chưa thể nói rõ ràng, chỉ có thể phẫn nộ vỗ đôi tay nhỏ bé lên mặt bàn: "Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét..."

"Ha ha ha..." Hàn Tử Tây bóp cái mũi nhỏ của em gái mình: "Cha mẹ, hai người xem, mỗi lần nhóc con ngốc nghếch như thế, thật là buồn cười quá đi!"

"Hừm, hừ..." Trêu mình, còn nói mình ngốc, em bé nhỏ quả thật rất tức giận, liền cầm bánh mì hương chị mình ném tới.

Mặt trên của bánh mì vừa được mẹ thay bé quét đều một lớp mứt hoa quả, ngay lập tức chiếc váy trắng công chúa của Hàn Từ Tây liền gặp nạn: "Hàn Từ Hạ!"

Vợ chồng Hàn Hạo Thiên ngồi một bên nhìn cảnh bên này có chút hả hê: "Ông xã, như thế này thì gọi là cái gì?"

Hàn Hạo Thiên hôn nhẹ lên người vợ vô cùng xinh đẹp của mình nói: "Là tự làm tự chịu!"

"Hai người..." Hàn Từ Tây thờ phỉ phỉ quay trở về phòng thay quần áo.

***

"Cha, chúng ta sẽ đi đâu?"

Ngồi trên máy bay trực thăng, Hàn Từ Tây hỏi cha mình.

Hàn Hạo Thiên: "Là một nơi rất xinh đẹp, rất nhanh sẽ tới thôi, đến đó sẽ cho con gặp đại ca ca, vị đại ca ca kia rất thông minh, nếu con không hiểu vấn đề gì, có thể hỏi hắn."

Máy bay trực thăng đáp xuống một hòn đảo vô cùng xinh đẹp.

Cái đảo kia thật sự rất đẹp, không biết là ở đâu, dù sao Hàn Từ Tây chỉ nhớ, ngôi nhà mà gia đình bọn họ đến thăm có tuyết rơi, có rất nhiều hoa đẹp, bướm bướm, bãi cỏ xanh mượt, bầu trời xanh biếc, thật giống như thế giới cổ tích của Grim.

Hàn Từ Tây gặp được bạn bè của cha.

Một vài chú và cô...

Bọn họ cũng khen cô đẹp.

"Steven, đây là con gái lớn của anh sao?" Một người phụ nữ ngoại quốc khoa trương nói: "OMG, con bé thật xinh đẹp, thật giống như thiên thần. Steven, mặc dù không có mang đặc điểm di truyền đặc thù của anh, nhưng chính là xinh đẹp đến rối tinh rối mù, quả thật rất xinh đẹp, cho đến bây giờ tôi còn chưa thấy qua một đứa bé nào lại dễ thương như thế, cho nó làm vợ con trai tôi đi!"

"Là con dâu tương lai của lão đại, cô cũng muốn dành sao, thật chán sống rồi!" Có người trêu ghẹo cô ta.

"Cái gì?" Người phụ nữ ngoại quốc liền hoảng sợ: "Lão đại nói lúc nào, sao tôi lại không biết?"

"Sớm đã dự định rồi, nếu không cần gì Steven phải đem cả gia đình đến đây, chủ yếu là để gặp mặt đại công chúa!" Người đàn ông kia biểu mô: "Lão đại lần này thực đúng là vừa bắt buộc vừa uy hiếp tiêu thiếu gia đây mà!"

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, bọn họ vừa dứt lời, cửa lớn đã mở ra, một cặp tuấn nam mỹ nữ bước vào, xuất hiện trước tầm mắt của mọi người.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, cất tiếng chào bằng âm thanh bình thường, không khó nghe: "Lão đại đã tới!"

Lão đại trong miệng bọn họ chính là cha của Sở Trầm Đông, Sở Ngự Phong.

Sở Ngự Phong nắm tay của vợ mình, tiến về phía mấy người kia: "Mọi người đến đông đủ rồi, Lạc còn chưa có mặt?"

"Không, sẽ đến nhanh thôi!" Người trả lời chính là Hàn Hạo Thiên.

Sở Ngự Phong nhìn vợ và con đang đứng bên cạnh hắn, ánh mắt dán chặt trên người của Hàn Từ Tây hỏi: "Công chúa lớn đây sao?"

"Ừ!" Hàn Hạo Thiên giới thiệu với Hàn Từ Tây: "Tây Tây, mau gọi là bác!"

Lúc ở nhà Hàn Từ Tây rất nghịch ngợm, nhưng trước mặt người bên ngoài thì chính là một cô công chúa rất khuôn phép: "Cháu chào bác!"

"Chào cháu!" Sở Ngự Phong xem bộ rất thích cô, khuôn mặt quanh lạnh như băng liền tràn đầy ý cười.

Vừa lúc đó, một người phụ nữ ngoại quốc chạy đến bên cạnh người đàn ông nói: "Lão đại, tiểu thiếu gia đâu?"

Vâng, không phải nói là người đến hay sao, tại sao lại không thấy bóng người?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 94: Chuyện cũ trước kia.

“Thằng nhóc thối tha kia kêu một nên đi ngủ rồi, đến bữa tối nó sẽ xuống, mọi người không cần phải quan tâm đến nó!”

Khi Sở Ngự Phong nhắc đến Sở Trạm Đông, trong lời nói của ông giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Ông chưa bao giờ nhìn thấy việc đi đến đây khó khăn như vậy, không phải chỉ muốn nó đến đây một tí thôi sao, làm như mọi người nợ nó mấy trăm vạn vậy!

Mãi cho đến khi dùng bữa tối, Hàn Từ Tây mới thấy vị thiếu gia nhỏ trong lời nói kia.

Bé trai mười tuổi, so với cô thì lớn hơn bốn tuổi nhưng lại cao hơn cô rất nhiều.

Còn người có bộ dáng quý phái cũng chính là mẹ của Sở Trạm Đông - Quý Tư Vũ, thời điểm bà giới thiệu hai người họ với nhau, con mắt cậu nhóc vẫn không thèm liếc cô một cái.

“Đông tử, đây là em gái Lina...”

Quý Tư Vũ giới thiệu tên Tiếng Anh của Hàn Từ Tây, chỉ tiếc bà còn chưa nói hết đã bị hành động của Sở Trạm Đông cắt đứt.

Giống như cậu ta không nghe ai nói gì, ngồi xuống bàn liền ăn, cũng không thèm mời mọc ai.

Hành động này đã khiến Sở Ngự Phong tức giận, nếu không có nhiều người như vậy ở đây thì đã cho cậu một bài học rồi.

Đúng là càng lớn thì càng tệ hại không chịu nổi.

Không phải là làm chậm một ngày của cậu đi đến trại đóng quân ngoài trời cùng bọn Cơ Ngô Lê thôi sao, vậy mà liền trưng ra sắc mặt đó, đúng là đồ không hiểu chuyện!

Sở Trạm Đông tức giận không phải vì chuyện chậm trễ thời gian đi dã ngoại cùng Cơ Ngô Lê, mà là do giọng điệu nói chuyện của cha cậu.

“Sở Trạm Đông, thu xếp một chút rồi theo ba đến một nơi!”

Nhìn đi, cái giọng này đây, có coi hần là con trai không, là ra lệnh cho cậu mới đúng, không thèm tôn trọng cậu chút nào hết.

Mặc dù cậu vẫn còn nhỏ, nhưng chẳng lẽ nhỏ thì không được tôn trọng sao?

Ba đã không tôn trọng cậu, còn muốn cậu tôn trọng những người ở đây à?

A!

Nằm mơ đi!

Sau bữa ăn, Sở Trạm Đông không hề mở miệng nói một câu nào, làm cho một đám người lớn không dám nói gì lung tung.

Mặc dù cậu ta không lễ phép với cô, không thân thiện với cô, nhưng mà... rất hợp khẩu vị của cô!

Con trai là phải có dáng vẻ như vậy, còn bộ dáng như những... đứa con trai khác cô từng gặp, mỗi lần nhìn thấy cô liền giống như bầy ong vậy, cứ bay ong ong xung quanh dù đuổi cũng không đi, thường xuyên thích tặng kẹo bánh cho cô, chỉ có trời mới biết được cô ghét kẹo bánh thể nào.

Mẹ của cô từng nói phải biết lễ phép, dù người ta không thích cũng không khiến người ta không chịu nổi. Chẳng ai biết được, cô nhẫn nhịn khổ như thế nào.

Ghê tởm nhất là cậu bạn mập mập bên cạnh, cậu ta rất thích hôn lên mặt cô. Làm hại cô nhìn thấy cậu từ xa đều muốn đi đường vòng.

Đúng là càng nhìn thì cô càng thấy ông anh này thật lãnh khốc!

Nên bây giờ, khi Sở Trạm Đông ăn xong rồi đi, Hàn Từ Tây cũng lặng lẽ đi theo.

Hàn Từ Tây tìm được cậu ta bên trong phòng nhỏ sau vườn hoa.

Cậu ta đeo tai nghe, nhắm mắt nghỉ ngơi trên chiếc võng cột giữa hai cây ngô đồng.

Gió đêm thổi nhẹ nhàng khiến chiếc võng đung đưa một chút, giống như nghỉ mát trên đảo, xung quanh có rất nhiều đom đóm dập dờn bay.

Tất cả, giống như mộng như ảo xinh đẹp đến hoàn hảo, Hàn Tử Tây ngơ ngác nhìn mà không biết gì, ngay cả khi bản thân cô đi đến chỗ cậu, lấy tai nghe của cậu cũng không ý thức được.

Sở Trạ Đông vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng cảm nhận được sự khác thường, cậu mạnh mẽ mở mắt, duỗi tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ đang có ý định tháo tai nghe của cậu.

“Đau... đau...”

Cái ông anh này chẳng lẽ không biết thương hoa tiếc ngọc gì sao?

Sở Trạ Đông thả tay cô ra, hỏi:

“Em muốn làm gì?”

Đây là cô nhóc vừa rồi mẹ giới thiệu sao?

Vừa rồi cậu chỉ lo tức giận mà không nhìn kĩ.

Xung quanh Sở Trạ Đông chỉ toàn là bé trai, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một bé gái nhỏ như vậy, nên cậu nhìn nhiều thêm một chút.

Mắt to, miệng nhỏ, da trắng..

Nhìn rất đẹp mắt, nhưng cô lại phá rối cậu!

Thật hiếm khi cậu có tâm trạng tốt như vậy, nhưng bị cô nhóc phá hư mất!

Hàn Tử Tây nhìn thấy sắc mặt của hắn đen thui, rất khó chịu, cô có chút sợ hãi nói:

“Em không có ý xấu, cũng không muốn phá anh đâu, em chỉ muốn biết anh đang nghe bài hát gì, em...”

“Nói xong chưa?”

Sở Trạ Đông lạnh lùng cắt ngang lời nói của cô.

“A?!”

“Nói xong rồi thì đi khỏi đây!”

Hàn Tử Tây chưa bao giờ rơi vào tình huống giống như vậy, rõ ràng là mình đã chủ động nhận lỗi, vậy mà người này còn để cái mặt thối với mình, rốt cuộc là muốn sao đây?

Muốn mình đi sao? Vậy thì cứ đi đi!

Bản chất bên trong của Hàn Tử Tây cũng chính là một tiêu ác ma, chẳng qua là để phù hợp với khuôn mặt thiên sứ này thì cô đều phải ngụy trang với người ngoài thôi.

Cô nhóc bị đối xử như vậy, cho nên liền tức giận.

Lớn lên đẹp trai thì rất giỏi sao?

Thật vô vị!

Vì thế... trước khi đi, tiểu Tây Tây lấy một tốc độ như sét đánh đẩy mạnh vào chiếc võng mà Sở Trạ Đông đang nằm.

Sở Trạ Đông không hề nghĩ rằng cô nhóc nhìn như ngoan ngoãn, vậy mà lại làm ra hành động như vậy.

Mới nhìn thì không phải cô là một đứa bé ngoan ngoãn sao, ngoan như một con búp bê vậy, làm sao nghĩ được bỗng nhiên cô lại đáng ghét như thế...

Bất ngờ nên không kịp chuẩn bị, Sở Trạ Đông bị té từ trên võng xuống đất, may là bên dưới có bãi cỏ mềm, nếu không cậu ta sẽ bị ngã rất đau!

Từ trên mặt đất đứng dậy, Sở Trạ Đông hung hăng đuổi theo cô:

“Nhóc con đáng ghét kia, em đứng lại đó cho anh!”

Hàn Tử Tây tranh thủ thời gian chạy nhanh hơn, cô còn quay lại làm mặt quỷ với cậu:

“Đáng đời!”

“Em nói ai đáng đời hả, nhóc con hoang dã kia, anh cảnh cáo em, mau đứng lại đó cho anh, nếu không đợi anh bắt được em, thì anh sẽ cho em đẹp mắt!”

Đúng là tức muốn chết, bị một con nhóc làm ngã thảm như vậy, đúng là khiến người khác phải cười rụng răng!

Nếu không cho con nhóc đó một bài học, thì nhóc đó sẽ không biết được trời cao đất rộng như thế nào.

“Anh nói đứng thì em sẽ đứng lại sao. Anh nghĩ hay quá, em dựa vào đâu mà phải nghe anh chứ, trứng thối không biết lễ phép!”

Hàn Tử Tây tự đắc đứng chống nạnh:

“Có bản lĩnh thì anh bắt đi!”

Hai đứa trẻ đang đuổi giết lẫn nhau, nhưng trong mắt của hai người lớn đang đứng nhìn thì rõ là không phải vậy.

Cô gái ngoại quốc ôm ngực:

“Ây da! Xem ra con gái của tôi không có cơ hội rồi, đại thiếu gia và tiểu công chúa thân thiết như vậy từ lúc nào, nhất là tiểu thiếu gia, không phải cậu ấy không thích tiểu công chúa sao, vậy mà chỉ một lúc đã bắt đầu diễn tiết mục lãng mạn vậy rồi, biến hóa thật nhanh nha!”

“Cô nói đúng!”

Có người phụ họa theo:

“Sức quyến rũ của tiểu công chúa của chúng ta quá lớn, càng nhìn thì càng thấy xứng đôi!” Quả đúng là một đôi trai tài gái sắc, xem ra nhất định lần họp tác này giữa Steven và lão đại sẽ tiến tới quan hệ thông gia mất rồi!

Hàn Hạo Thiên khẽ nở nụ cười:

“Tôi thấy như vậy cũng tốt, đúng rồi, làm sao Lạc còn chưa đến?”

“Tôi vừa gọi nhưng không có người nghe, để tôi cho người đi tìm!”

“Không hay rồi...”

Có người hoảng hốt chạy đến:

“Máy bay của Lạc thiếu bị cướp, giám đốc, đối phương muốn người nghe máy!”

Một đám người còn vui vẻ ngay lập tức cứng lại, Sở Ngự Phong nhắc máy:

“Ài?”

“A... Sở tổng, từ lúc chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ!”

Âm thanh của đối phương đã bị xử lí qua:

“Nghe nói mọi người lại tụ hội, tôi ở giữa đường gặp được Lạc thiếu, liền mời hắn đến chỗ tôi nghỉ ngơi một chút, ông nói chuyện với Lạc thiếu này!”

“Sở Phong, cậu không cần lo cho tôi, tuyệt đối không được đem X3 cho... A...”

Còn chưa nói hết câu, đầu giấy bên kia đã truyền đến một tiếng rên đau đớn.

X3!

Sở Ngự Phong cùng mấy người Hàn Hạo Thiên liếc nhau, sau đó nói với đầu giấy bên kia:

“Muốn lấy X3! Tao cho mày, nhưng mày phải đảm bảo người anh em của tao vẫn an toàn.”

“Được, đúng là sáng khoái!”

Người kia nói:

“Không hổ danh là giám đốc tập đoàn Đế Thiên, bọn tao sẽ cho người lên đảo lấy X3, mày yên tâm, mày sáng khoái như vậy thì tao sẽ không keo kiệt. Chỉ cần tao lấy được X3, tao sẽ trả cho mày một Lạc thiếu còn nguyên vẹn!”

Người kia nói xong liền tắt điện thoại.

Có người lên tiếng:

“Đại ca, ông muốn dùng X3 để đổi Lạc thiếu sao?”

X3 là do ba người Hàn Hạo Thiên, Sở Ngự Phong và Lạc Lâm cùng nhau hợp tác ba năm mới nghiên cứu ra, đây chính là một loại virus đặc biệt.

Loại virus này vừa tốt vừa xấu, quan trọng là nó nằm trong tay ai.

Người tốt có thể dùng nó để trị người xấu, thì đó là chuyện tốt.

Còn ở trong tay người xấu lại không khác gì họ có một vũ khí vô địch thiên hạ.

Chỉ cần một giọt loại virus này cũng có thể giết chết cả nghìn người trưởng thành!

Sắc mặt Sở Ngự Phong rất u ám:

“Có tra được nơi phát ra tín hiệu không?”

Người báo tin liền lắc đầu:

“Đôi phương dùng thiết bị nhiễu sóng, không thể tìm ra được.”

“Xem ra họ đã có chuẩn bị!”

Hàn Hạo Thiên tiếp lời:

“Ngay cả chuyện X3 ở trên đảo cũng biết!”

Tất cả mọi người bên này đều ừ ừ, còn hai đứa nhỏ bên kia, sau một thời gian đuổi bắt lại ngồi cùng một chỗ với nhau.

Chuyện là thế này!

Trong quá trình Sở Trạm Đông đuổi theo Hàn Tử Tây thì bị nhện độc cắn trúng, cô bé đã không quan tâm đến nguy hiểm xả thân cứu giúp.

Nhìn cái đầu bé tí đang cúi xuống giúp cậu hút nọc độc ra ngoài, Sở Trạm Đông liền cảm thấy nhóc con này cũng không quá đáng ghét.

Cô không sợ bản thân cũng bị nhiễm độc sao?

Nếu một đứa trẻ bình thường, gặp phải tình huống này chắc đã khóc um lên rồi, vậy mà từ đầu đến cuối cô lại giống như một người lớn, dùng mọi biện pháp để sơ cứu cho cậu.

Cô bé xé một miếng vải trên váy, cột chặt lấy cánh tay của cậu, ngăn lại không cho máu lưu thông, như vậy thì máu độc cũng không thể lan ra quá nhanh, sau đó cô bé không nghĩ gì hết mà dùng cái miệng nhỏ của mình hút máu độc cho hẳn!

Một đứa bé sáu tuổi đã trưởng thành như thế này, sau này lớn lên thì như thế nào nữa?

“Được rồi, anh ăn hết cái này thì sẽ không có việc gì nữa.”

Chỉ thấy cô lôi ra một chiếc vòng cổ, phía dưới móc một chiếc bình thủy tinh bé xíu, cô mở ra lấy hai viên thuốc, cô bé nhét vào miệng hẳn một viên:

“Đây là thuốc giải bách độc do cha em nghiên cứu ra, vì em rất yêu mấy con nhện hay rắn độc, hay bị chúng cắn phải, nên cha em đã nghiên cứu ra loại thuốc này, nó giải độc rất tốt!”

Cô bé mặc váy công chúa yêu bọn nhện hay rắn độc...

Được rồi, mặc váy công chúa thì không nhất định là công chúa, có khả năng là một tomboy!

Còn lại một viên nữa, Hàn Tử Tây tự mình uống.

Chỉ một lát, Sở Trạm Đông liền cảm thấy cánh tay mình không còn đau nữa.

“Cho em này?”

Sở Trạm Đông không có thói quen cảm ơn người khác, cậu liền tháo chiếc vòng ngọc Quan Âm trên cổ mà bà nội đã cầu cho cậu đem cho Hàn Tử Tây.

Hàn Tử Tây nháy mắt liên tục, cậu ta muốn trao đổi vòng cổ sao?

Được rồi!

Trao đổi xong thì bọn họ là bạn tốt!

Hàn Tử Tây cũng tháo vòng cổ ra, lúc đó, cô vẫn còn duy trì tư thế quỳ để sơ cứu vết thương cho hắn, cô lấy vòng cổ của mình đeo lên cổ của Sở Trạ Đông, còn cười tươi ngọt ngào với hắn...

Nụ cười đó đã khiến cho Sở Trạ Đông mê muội...

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 94: Chuyện cũ trước kia.

Edit: nắng đông

Beta: linhlunglinh

“Thằng nhóc thối tha kia kêu mệt nên đi ngủ rồi, đến bữa tối nó sẽ xuống, mọi người không cần phải quan tâm đến nó!”

Khi Sở Ngự Phong nhắc đến Sở Trạ Đông, trong lời nói của ông giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Ông chưa bao giờ nhìn thấy việc đi đến đây khó khăn như vậy, không phải chỉ muốn nó đến đây một tí thôi sao, làm như mọi người nợ nó mấy trăm vạn vậy!

Mãi cho đến khi dùng bữa tối, Hàn Tử Tây mới thấy vị thiếu gia nhỏ trong lời nói kia.

Bé trai mười tuổi, so với cô thì lớn hơn bốn tuổi nhưng lại cao hơn cô rất nhiều.

Còn người có bộ dáng quý phái cũng chính là mẹ của Sở Trạ Đông - Quý Tư Vũ, thời điểm bà giới thiệu hai người họ với nhau, con mắt cậu nhóc vẫn không thèm liếc cô một cái.

“Đông tử, đây là em gái Lina...”

Quý Tư Vũ giới thiệu tên Tiếng Anh của Hàn Tử Tây, chỉ tiếc bà còn chưa nói hết đã bị hành động của Sở Trạ Đông cắt đứt.

Giống như cậu ta không nghe ai nói gì, ngồi xuống bàn liền ăn, cũng không thèm mời mọc ai.

Hành động này đã khiến Sở Ngự Phong tức giận, nếu không có nhiều người như vậy ở đây thì đã cho cậu một bài học rồi.

Đúng là càng lớn thì càng tệ hại không chịu nổi.

Không phải là làm chậm một ngày của cậu đi đến trại đóng quân ngoài trời cùng bọn Cơ Ngô Lê thôi sao, vậy mà liền trưng ra sắc mặt đó, đúng là đồ không hiểu chuyện!

Sở Trạ Đông tức giận không phải vì chuyện chậm trễ thời gian đi dã ngoại cùng Cơ Ngô Lê, mà là do giọng điệu nói chuyện của cha cậu.

“Sở Trạ Đông, thu xếp một chút rồi theo ba đến một nơi!”

Nhìn đi, cái giọng này đây, có coi hắn là con trai không, là ra lệnh cho cậu mới đúng, không thèm tôn trọng cậu chút nào hết.

Mặc dù cậu vẫn còn nhỏ, nhưng chẳng lẽ nhỏ thì không được tôn trọng sao?

Ba đã không tôn trọng cậu, còn muốn cậu tôn trọng những người ở đây à?

A!

Nằm mơ đi!

Sau bữa ăn, Sở Trạ Đông không hề mở miệng nói một câu nào, làm cho một đám người lớn không dám nói gì lung tung.

Mặc dù cậu ta không lễ phép với cô, không thân thiện với cô, nhưng mà... rất hợp khẩu vị của cô!

Con trai là phải có dáng vẻ như vậy, còn bộ dáng như những... đứa con trai khác cô từng gặp, mỗi lần nhìn thấy cô liền giống như bầy ong vậy, cứ bay ong ong xung quanh dù đuổi cũng không đi, thường xuyên thích tặng kẹo bánh cho cô, chỉ có trời mới biết được cô ghét kẹo bánh thể nào.

Mẹ của cô từng nói phải biết lễ phép, dù người ta không thích cũng không khiến người ta không chịu nổi. Chẳng ai biết được, cô nhẫn nhịn khổ như thế nào.

Ghê tởm nhất là cậu bạn mập mạp bên cạnh, cậu ta rất thích hôn lên mặt cô. Làm hại cô nhìn thấy cậu từ xa đều muốn đi đường vòng.

Đúng là càng nhìn thì cô càng thấy ông anh này thật lãnh khốc!

Nên bây giờ, khi Sở Trạ Đông ăn xong rồi đi, Hàn Từ Tây cũng lặng lẽ đi theo.

Hàn Từ Tây tìm được cậu ta bên trong phòng nhỏ sau vườn hoa.

Cậu ta đeo tai nghe, nhắm mắt nghỉ ngơi trên chiếc võng cột giữa hai cây ngô đồng.

Gió đêm thổi nhẹ khiến chiếc võng đưa một chút, giống như nghỉ mát trên đảo, xung quanh có rất nhiều đom đóm dập dờn bay.

Tất cả, giống như mộng như ảo xinh đẹp đến hoàn hảo, Hàn Từ Tây ngỡ ngàng nhìn mà không biết gì, ngay cả khi bản thân cô đi đến chỗ cậu, lấy tai nghe của cậu cũng không ý thức được.

Sở Trạ Đông vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng cảm nhận được sự khác thường, cậu mạnh mẽ mở mắt, duỗi tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ đang có ý định tháo tai nghe của cậu.

“Đau... đau...”

Cái ông anh này chẳng lẽ không biết thương hoa tiếc ngọc gì sao?

Sở Trạ Đông thả tay cô ra, hỏi:

“Em muốn làm gì?”

Đây là cô nhóc vừa rồi mẹ giới thiệu sao?

Vừa rồi cậu chỉ lo tức giận mà không nhìn kĩ.

Xung quanh Sở Trạ Đông chỉ toàn là bé trai, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một bé gái nhỏ như vậy, nên cậu nhìn nhiều thêm một chút.

Mắt to, miệng nhỏ, da trắng..

Nhìn rất đẹp mắt, nhưng cô lại phá rồi cậu!

Thật hiếm khi cậu có tâm trạng tốt như vậy, nhưng bị cô nhóc phá hư mất!

Hàn Từ Tây nhìn thấy sắc mặt của hắn đen thui, rất khó chịu, cô có chút sợ hãi nói:

“Em không có ý xấu, cũng không muốn phá anh đâu, em chỉ muốn biết anh đang nghe bài hát gì, em...”

“Nói xong chưa?”

Sở Trạ Đông lạnh lùng cắt ngang lời nói của cô.

“A?!”

“Nói xong rồi thì đi khỏi đây!”

Hàn Từ Tây chưa bao giờ rơi vào tình huống giống như vậy, rõ ràng là mình đã chủ động nhận lỗi, vậy mà người này còn để cái mặt thối với mình, rốt cuộc là muốn sao đây?

Muốn mình đi sao? Vậy thì cứ đi đi!

Bản chất bên trong của Hàn Từ Tây cũng chính là một tiêu ác ma, chẳng qua là để phù hợp với khuôn mặt thiên sứ này thì cô đều phải ngụy trang với người ngoài thôi.

Cô nhóc bị đối xử như vậy, cho nên liền tức giận.

Lớn lên đẹp trai thì rất giỏi sao?

Thật vô vị!

Vì thế... trước khi đi, tiểu Tây Tây lấy một tốc độ như sét đánh đẩy mạnh vào chiếc võng mà Sở Trạ Đông đang nằm.

Sở Trạ Đông không hề nghĩ rằng cô nhóc nhìn như ngoan ngoãn, vậy mà lại làm ra hành động như vậy.

Mới nhìn thì không phải cô là một đứa bé ngoan ngoãn sao, ngoan như một con búp bê vậy, làm sao nghĩ được bỗng nhiên cô lại đáng ghét như thế...

Bất ngờ nên không kịp chuẩn bị, Sở Trạm Đông bị té từ trên võng xuống đất, may là bên dưới có bãi cỏ mềm, nếu không cậu ta sẽ bị ngã rất đau!

Từ trên mặt đất đứng dậy, Sở Trạm Đông hung hăng đuổi theo cô:

“Nhóc con đáng ghét kia, em đứng lại đó cho anh!”

Hàn Từ Tây tranh thủ thời gian chạy nhanh hơn, cô còn quay lại làm mặt quỷ với cậu:

“Đáng đời!”

“Em nói ai đáng đời hả, nhóc con hoang dã kia, anh cảnh cáo em, mau đứng lại đó cho anh, nếu không đợi anh bắt được em, thì anh sẽ cho em đẹp mắt!”

Đúng là tức muốn chết, bị một con nhóc làm ngã thảm như vậy, đúng là khiến người khác phải cười rụng răng!

Nếu không cho con nhóc đó một bài học, thì nhóc đó sẽ không biết được trời cao đất rộng như thế nào.

“Anh nói đứng thì em sẽ đứng lại sao. Anh nghĩ hay quá, em dựa vào đâu mà phải nghe anh chứ, trứng thối không biết lễ phép!”

Hàn Từ Tây tự đắc đứng chống nạnh:

“Có bản lĩnh thì anh bắt đi!”

Hai đứa trẻ đang đuổi giết lẫn nhau, nhưng trong mắt của hai người lớn đang đứng nhìn thì rõ là không phải vậy.

Cô gái ngoại quốc ôm ngực:

“Ây da! Xem ra con gái của tôi không có cơ hội rồi, đại thiếu gia và tiểu công chúa thân thiết như vậy từ lúc nào, nhất là tiểu thiếu gia, không phải cậu ấy không thích tiểu công chúa sao, vậy mà chỉ một lúc đã bắt đầu diễn tiết mục lãng mạn vậy rồi, biến hóa thật nhanh nha!”

“Cô nói đúng!”

Có người phụ họa theo:

“Sức quyến rũ của tiểu công chúa của chúng ta quá lớn, càng nhìn thì càng thấy xứng đôi!” Quả đúng là một đôi trai tài gái sắc, xem ra nhất định lần hợp tác này giữa Steven và lão đại sẽ tiến tới quan hệ thông gia mất rồi!

Hàn Hạo Thiên khẽ nở nụ cười:

“Tôi thấy như vậy cũng tốt, đúng rồi, làm sao Lạc còn chưa đến?”

“Tôi vừa gọi nhưng không có người nghe, để tôi cho người đi tìm!”

“Không hay rồi...”

Có người hoảng hốt chạy đến:

“Máy bay của Lạc thiếu bị cướp, giám đốc, đối phương muốn người nghe máy!”

Một đám người còn vui vẻ ngay lập tức cứng lại, Sở Ngự Phong nhắc máy:

“Ài?”

“A... Sở tổng, từ lúc chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ!”

Âm thanh của đối phương đã bị xử lý qua:

“Nghe nói mọi người lại tụ hội, tôi ở giữa đường gặp được Lạc thiếu, liền mời hắn đến chỗ tôi nghỉ ngơi một chút, ông nói chuyện với Lạc thiếu này!”

“Sở Phong, cậu không cần lo cho tôi, tuyệt đối không được đem X3 cho... A...”

Còn chưa nói hết câu, đầu giấy bên kia đã truyền đến một tiếng rên đau đớn.

X3!

Sở Ngự Phong cùng mấy người Hàn Hạo Thiên liếc nhau, sau đó nói với đầu giấy bên kia:

“Muốn lấy X3! Tao cho mày, nhưng mày phải đảm bảo người anh em của tao vẫn an toàn.”

“Được, đúng là sáng khoái!”

Người kia nói:

“Không hổ danh là giám đốc tập đoàn Đế Thiên, bọn tao sẽ cho người lên đảo lấy X3, mày yên tâm, mày sáng khoái như vậy thì tao sẽ không keo kiệt. Chỉ cần tao lấy được X3, tao sẽ trả cho mày một Lạc thiếu còn nguyên vẹn!”

Người kia nói xong liền tắt điện thoại.

Có người lên tiếng:

“Đại ca, ông muốn dùng X3 để đổi Lạc thiếu sao?”

X3 là do ba người Hàn Hạo Thiên, Sở Ngự Phong và Lạc Lâm cùng nhau hợp tác ba năm mới nghiên cứu ra, đây chính là một loại virus đặc biệt.

Loại virus này vừa tốt vừa xấu, quan trọng là nó nằm trong tay ai.

Người tốt có thể dùng nó để trị người xấu, thì đó là chuyện tốt.

Còn ở trong tay người xấu lại không khác gì họ có một vũ khí vô địch thiên hạ.

Chỉ cần một giọt loại virus này cũng có thể giết chết cả nghìn người trưởng thành!

Sắc mặt Sở Ngự Phong rất u ám:

“Có tra được nơi phát ra tín hiệu không?”

Người báo tin liền lắc đầu:

“Đối phương dùng thiết bị nhiễu sóng, không thể tìm ra được.”

“Xem ra họ đã có chuẩn bị!”

Hàn Hạo Thiên tiếp lời:

“Ngay cả chuyện X3 ở trên đảo cũng biết!”

Tất cả mọi người bên này đều ừ rừ, còn hai đứa nhỏ bên kia, sau một thời gian đuổi bắt lại ngồi cùng một chỗ với nhau.

Chuyện là thế này!

Trong quá trình Sở Trạm Đông đuổi theo Hàn Tử Tây thì bị nhện độc cắn trúng, cô bé đã không quan tâm đến nguy hiểm xả thân cứu giúp.

Nhìn cái đầu bé tí đang cúi xuống giúp cậu hút nọc độc ra ngoài, Sở Trạm Đông liền cảm thấy nhóc con này cũng không quá đáng ghét.

Cô không sợ bản thân cũng bị nhiễm độc sao?

Nếu một đứa trẻ bình thường, gặp phải tình huống này chắc đã khóc um lên rồi, vậy mà từ đầu đến cuối cô lại giống như một người lớn, dùng mọi biện pháp để sơ cứu cho cậu.

Cô bé xé một miếng vải trên váy, cột chặt lấy cánh tay của cậu, ngăn lại không cho máu lưu thông, như vậy thì máu độc cũng không thể lan ra quá nhanh, sau đó cô bé không nghĩ gì hết mà dùng cái miệng nhỏ của mình hút máu độc cho hẳn!

Một đứa bé sáu tuổi đã trưởng thành như thế này, sau này lớn lên thì như thế nào nữa?

“Được rồi, anh ăn hết cái này thì sẽ không có việc gì nữa.”

Chỉ thấy cô lôi ra một chiếc vòng cổ, phía dưới móc một chiếc bình thủy tinh bé xíu, cô mở ra lấy hai viên thuốc, cô bé nhét vào miệng hẳn một viên:

“Đây là thuốc giải bách độc do cha em nghiên cứu ra, vì em rất yêu mấy con nhện hay rắn độc, hay bị chúng cắn phải, nên cha em đã nghiên cứu ra loại thuốc này, nó giải độc rất tốt!”

Cô bé mặc váy công chúa yêu bọn nhện hay rắn độc...

Được rồi, mặc váy công chúa thì không nhất định là công chúa, có khả năng là một tomboy!

Còn lại một viên nữa, Hàn Từ Tây tự mình uống.

Chỉ một lát, Sở Trạ Đông liền cảm thấy cánh tay mình không còn đau nữa.

“Cho em này”!

Sở Trạ Đông không có thói quen cảm ơn người khác, cậu liền tháo chiếc vòng ngọc Quan Âm trên cổ mà bà nội đã cầu cho cậu đem cho Hàn Từ Tây.

Hàn Từ Tây nháy mắt liên tục, cậu ta muốn trao đổi vòng cổ sao?

Được rồi!

Trao đổi xong thì bọn họ là bạn tốt!

Hàn Từ Tây cũng tháo vòng cổ ra, lúc đó, cô vẫn còn duy trì tư thế quý để sơ cứu vết thương cho hắn, cô lấy vòng cổ của mình đeo lên cổ của Sở Trạ Đông, còn cười tươi ngọt ngào với hắn...

Nụ cười đó đã khiến cho Sở Trạ Đông mê muội...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chương 95: Chung hoạn nạn.

Sinh ra đã là con gái, nhưng tính cách còn hào phóng hơn so với con trai, đây là lần đầu tiên Sở Trạ Đông gặp được một cô bé không giống như người thường.

Vừa rồi bản thân mình vô lễ với cô nhóc như vậy, nhưng khi bản thân cậu ngã xuống đất, cô nhóc không nghĩ ngợi gì đã chạy đến gần. Cấp cứu cho cậu mà không có chút thù ghét nào.

Đúng là, cô gái này đã làm thay đổi quan niệm của cậu về những cô gái trẻ.

Các cô ấy không phải loại tiểu thư động chạm một chút liền khóc lóc, động một tí liền cố tình kiếm chuyện quỷ quái.

Nhìn chiếc vòng bạc được cô đeo trên cổ, đôi mắt Sở Trạ Đông tối sầm lại, cậu không được tự nhiên hỏi:

“Em mấy tuổi?”

Đây là anh đã đồng ý tiếp nhận cô rồi sao?

Được rồi, nếu anh ta đã chủ động lấy lòng cô như vậy, cô làm đại nhân sẽ cho qua mọi chuyện.

Hàn Từ Tây bĩu môi, trả lời:

“Ngày mai là sinh nhật sáu tuổi của em.”

Mới sáu tuổi thôi sao, chính cậu so với cô còn lớn hơn bốn tuổi, nhưng so với cô, quả thật cậu...

Trong đáy mắt cậu hiện lên một tia xấu hổ, cậu lại hỏi:

“Em tên là Lina sao?”

“Vâng, đó là tên Tiếng Anh của em, còn tên Tiếng Trung là...”

“Tiểu thiếu gia, đại công chúa, mau đi theo tôi...”

Hàn Từ Tây còn chưa kịp nói xong, cô gái nước ngoài vẫn luôn trêu chọc bọn họ đã mang sắc mặt bối rối chạy đến:

“Hai người mau nhanh lên...”

Sở Trạ Đông mang về mặt đáng sợ, nhanh chóng kéo Hàn Từ Tây đứng dậy.

Hàn Từ Tây không biết chuyện gì xảy ra nhưng nhìn thấy vẻ mặt không đúng của cô gái nước ngoài kia, liền không hỏi gì thêm, cố gắng theo Sở Trạ

Đồng chạy ra ngoài.

Đi theo cô gái nước ngoài vào sảnh chính, họ gặp lại một đám người.

Sở Ngự Phong nhìn con trai, vẻ mặt nghiêm khắc:

“Sở Trạm Đông, con đã mười tuổi. Đã là người lớn rồi, nên phải có trách nhiệm, đợi lát nữa mang theo các em trai, em gái đi khỏi đây, con phải chăm sóc kĩ cho các em biết chưa?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Sở Trạm Đông rét lạnh.

“Không cần hỏi gì hết, con phải nhớ kĩ trách nhiệm của mình, bảo vệ tốt các em, nhớ đấy!”

Sở Ngự Phong nắm lấy bàn tay của con trai. Bình tĩnh nhét đồ vật vào lòng bàn tay của cậu. Nhìn xem đôi mắt của đứa nhỏ, giống như không nháy mắt.

Sở Trạm Đông nhìn ánh mắt của cha, không dấu vết nắm chặt lòng bàn tay, cậu gật đầu:

“Con hiểu rõ.”

Hôm nay là ngày mọi người gặp mặt, đầu tiên là vì tập đoàn Đế Thiên đã sáng lập được mười năm, sau đó là chúc mừng cho sự nghiên cứu thành công của ba người, nên ở đây có mặt đầy đủ tất cả, các lãnh đạo trong công ty đều mang người nhà đến tham dự.

Sở Trạm Đông nghe theo lời dặn dò của cha, mang theo một đám con nít đi theo cô gái nước ngoài kia vào lối ra bí mật.

Cha của cậu đến chết cũng không nghĩ ra được, cô gái nước ngoài kia lại chính là...

Bọn họ đi ca- nô, chưa kịp chạy xa đã bị trực thăng của đối phương chặn lại, từ trên đó đi xuống một đám người cầm súng trong tay.

Người đứng đầu cũng là một người nước ngoài, hắn ta cười âm hiểm tiến đến gần chỗ mấy đứa.

“Hellobabys!”

Trong đám trẻ, đã có đứa bắt đầu khóc lóc: “Chị, em sợ, huhu...”

Hàn Tử Tây nhanh chóng ôm lấy em gái: “Ngoan nào, đừng khóc, chị ở đây, chị nhất định sẽ bảo vệ các em, còn có anh ở đây nữa, anh nhất định có thể đánh được đám người xấu...”

Sở Trạm Đông liếc nhìn cô gái đã sợ phát run nhưng vẫn an ủi người khác, đó là Hàn Tử Tây.

Cậu nói còn có anh ở đây nữa, anh nhất định có thể đánh được đám người xấu...

Không biết vì sao, hắn giống như Lực Thủy Thủ (Popeye-hoạt hình) đã ăn rau cải xối, lập tức toàn thân đầy năng lượng, sự sợ hãi trong trái tim của cậu cũng biến mất.

Đúng là cậu rất sợ hãi!

Cho dù thường ngày cậu lớn mật đến đâu, nhưng cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, gặp một đám người điên cầm súng, nếu nói không sợ hãi thì đến bản thân cậu cũng không tin.

Nhưng Hàn Tử Tây chỉ nói một câu đơn giản liền xóa bỏ nỗi sợ hãi trong lòng cậu.

Đúng là thần kì!

Kẻ nước ngoài nghe được những lời này của Hàn Tử Tây, hắn cười khinh miệt: “Bé gái, anh trai mà bé nói, không phải là nó...”

Hắn bấu môi, chỉ tay vào Sở Trạm Đông: “Sở thiếu gia, nhóc là con trai của Sở lão đại, hãy cho tôi nhìn xem nào, làm sao để em gái này tin tưởng nhóc như vậy chứ?”

Một người nước ngoài dùng tiếng Trung Quốc nói xiên xỏ, Sở Trạm Đông chỉ hừ lạnh một tiếng: “Chỉ bằng ông, chỉ sợ không có cơ hội!”

Nhìn đi, lời nói này có bao nhiêu kiêu ngạo!

Muốn nhìn bản lĩnh của tôi, ông căn bản không đủ tư cách, tôi dùng một ngón tay cũng bóp chết được bọn họ chó nước ngoài này!

Người đàn ông bị một đứa trẻ mười tuổi khinh bỉ, sắc mặt liền xấu đi, nhưng không thèm phát tác, hắn ta nói mà không để ý: “Trương lai sau này của tập đoàn Đế Thiên, tất cả đều ở đây? Liên hệ cho Sở lão đại, khiến cho hắn phải thừa nhận, có thiếu người nào hay không?”

“Không cần...”

Bỗng nhiên cô gái ngoại quốc luôn bảo vệ phía sau bọn trẻ bước lên, thân hình phong tình vạn chủng đó đi đến bên người đàn ông nước ngoài, hai người không xem ai ra gì, thâm tình hôn nhau, sau đó cô gái nước ngoài kia mở miệng: “Vật đó ở trên người thằng nhóc...”

“Senna?”

Sở Trạm Đông chưa từng nghĩ, cô gái đi theo cha cậu nhiều năm lại là gián điệp.

Cô gái nước ngoài bị gọi tên là Senna đó nhún vai, đón lấy ánh mắt mở lớn vì khiếp sợ của Sở Trạm Đông:

“Tiểu thiếu gia, giao đồ vật đó ra đây, có lẽ tôi sẽ xem lại tình cảm bấy lâu mà buông tha cho mọi người đấy!”

“Vật đó?”

Sở Trạm Đông giả ngu:

“Senna, cô ở Trung Quốc cũng đã lâu rồi nhỉ, tôi tặng cô một câu mà bà nội của tôi thường nói, trời tạo nghiệt vẫn còn có đường lui, tự tạo nghiệt thì không thể sống!”

“Cậu sai rồi!”

Senna ngắt lời:

“Tôi ở Trung Quốc nhiều năm nhưng cậu đừng quên, tôi là người Mỹ điển hình đấy, tôi chưa bao giờ tin những học thuyết... vớ vẩn của người Châu Á, tôi chỉ tin... A-men!”

“...”

“Vậy nên, trước khi tôi hết kiên nhẫn, mau mang đồ vật đó ra đây!”

Sắc mặt Senna lạnh lẽo:

“Đừng ép tôi phải ra tay với trẻ con...”

“Cô muốn cái gì, tôi sẽ đưa cho...”

Senna ngạc nhiên vì Sở Trạm Đông có thể nói chuyện dễ dàng như vậy, không phải bình thường cậu ta rất khó nói chuyện hay sao?

Nhưng cô nghĩ lại, ngay lập tức hiểu rõ.

Dù thông minh thế nào đi nữa thì cậu ta vẫn chỉ là một đứa nhóc còn hôi sữa, nhiều người cầm súng chĩa vào như vậy, sao có thể không sợ được?

Chỉ thấy cậu ta móc trong túi quần một hời, sau đó nắm cái gì đó ném về phía cô.

Senna tranh thủ bắt được vật đó, chỉ nghe "Bùm" một tiếng, một mùi tanh tươi cùng sương mù đậm đặc bay ra, làm mờ tầm mắt họ.

Đợi đến lúc sương mù tan hết, thì bọn nhóc đã biến mất.

Senna rửa thầm:

“Đáng ghét! Bọn nhóc đó nhất định đến phòng điều khiển, phòng đó cần có mật mã nhưng thằng nhóc kia là thiên tài máy tính, mật mã chắc là bị nó thay mất rồi!”

Đúng là mấy đứa ở phòng điều khiển, ngay lập tức Sở Trạm Đông đổi mật mã.

Nhưng chỉ có cậu biết rõ, hiện tại bọn họ còn chưa hết nguy hiểm, những người kia còn chưa lấy được vật này, thì chuyện gì họ cũng có thể làm ra được.

Hàn Tử Tây thờ hồn hển, cô hỏi Sở Trạm Đông đang chau mày ủ rũ: “Anh, bọn họ muốn lấy vật gì vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 96: Nhận nhầm.

Sở Trạm Đông nhìn cô bé một cái, sau đó cậu lấy ra đồ vật trong túi mà Sở Ngự Phong đã lên đưa cho cậu.

Là một ống nghiệm nhỏ, bên trong chứa chất lỏng màu xanh lá cây.

Hàn Từ Tây mở to đôi mắt: “Em đã nhìn thấy nó, nhìn thấy trên máy vi tính của cha...”

Đêm đó, cô đã nhìn thấy được trên máy vi tính của cha. Nhìn thấy thứ này, nó có tên là gì nhỉ...

X3?

Đúng, chính là nó!

“Em biết?”

Sở Trạm Đông hỏi lại: “Đây là thứ gì?”

“Hình như là một loại thuốc độc mà cha cùng mọi người nghiên cứu ra...”

Hàn Từ Tây nhủ mày:

“Tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay nhóm người kia, nếu không bọn họ sẽ mang đi làm chuyện xấu xa.”

“Thuốc độc?”

Sở Trạm Đông nhăn mặt.

Cậu nghiêm túc nhớ lại, hình như có nghe qua đâu đó rồi.

Mấy năm gần đây, cách một đoạn thời gian thì cha cậu thường xuyên đi ra ngoài một khoảng thời gian rất dài.

Điều này khiến cậu rất khó chịu, cậu nghĩ cha cậu không quan tâm gì đến gia đình, không có đủ trách nhiệm của một người cha, người chồng. Mẹ cậu thì bảo cha cậu cần hoàn thành một việc rất quan trọng, ông ấy đang nghiên cứu rồi chế tạo một loại thuốc rất lợi hại, người xấu nghe đến nó thì sẽ sợ mất mặt.

Bây giờ nghĩ kỹ, chắc chắn là thứ thuốc này.

Ngắm nhìn chất lỏng xanh biếc trong ống nghiệm dưới ánh đèn, không biết trong cái đầu nhỏ của Sở Trạm Đông đang nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, từ bên ngoài phòng vọng lại những lời uy hiếp: “Tao đếm tới ba, nhanh chóng mở cửa, nếu không tao sẽ giết chết bọn mày.”

Nghe như vậy, mấy đứa nhóc liền khóc thét lên, bọn nhỏ chưa bao giờ phải trải qua những cảnh hăm dọa thế này.

Cứ ở lại đây cũng không phải là một biện pháp tốt, bọn nhóc sẽ bị đói. Hơn nữa không khí ở đây cũng không đủ.

Sở Trạm Đông nói với Hàn Từ Tây: “Em có sợ không?”

“Không!” Hàn Từ Tây không thèm nghĩ mà trả lời ngay, không dư thừa chữ nào:

“Chỉ cần có anh ở đây, em sẽ không sợ gì hết!”

Sở Trạm Đông liền mỉm cười:

“Được, tí nữa chúng ta sẽ đi ra, hai ta phải cho bọn họ thấy, bọn họ có súng trong tay thì thế nào. Chúng ta cũng không dễ chọc như vậy!”

Người lớn thì như thế nào. Nhỏ tuổi như bọn cậu cũng không phải dễ chọc.

“Vâng!” Hàn Từ Tây cũng cười.

Hai tiểu quỷ làm quen nhau chưa đến hai canh giờ, cùng nhìn nhau cười, nhưng lại ăn ý nhau đến mủi phần.

“Một... Hai...” Bên ngoài còn chưa kêu tới ba, thì khoang thuyền đã mở ra.

Sở Trạm Đông thân nhiên nắm tay Hàn Từ Tây đứng trước mặt mọi người, thậm chí Sở Trạm Đông còn mang vẻ mặt khiêu khích nói:

“Ồn ào cái gì vậy, không phải chúng tôi đi ra rồi sao?”

Cậu và Hàn Tử Tây liếc nhau một cái rồi cùng bước ra ngoài.

Senna nhú đôi lông mày một chút, hai tiểu quỷ này lại muốn dở trò gì đây.

Sao có thể chỉ đe dọa một câu đã mở cửa dễ dàng như vậy?

Cô nhỏ giọng nói với người đàn ông nước ngoài bên cạnh: “Anh nhớ cẩn thận, hai tiểu quỷ này rất xảo quyệt đấy!”

Người đàn ông liền xì mũi coi thường: “Vừa rồi là ngoài ý muốn, lần này bọn chúng còn dám dở trò nữa thì ông đây sẽ đưa chúng đến gặp thượng đế!”

“Không có việc gì, giống như senna đã nói, tôi là một người Châu Á điển hình, có gặp được thượng đế không thì, thật ngại quá, ông ta hẳn sẽ không chào đón tôi đâu, và tôi cũng chẳng chào đón ông ta!”

Sở Trạm Đông cười như không cười, cậu đắc ý đưa ra một ống nghiệm nhỏ: “Các người muốn cái này sao?”

Đôi mắt Senna sáng lên, cô tiến lên phía trước: “Đưa cho tôi!”

“Đứng lại!” Giọng nói lạnh lùng của Sở Trạm Đông vang lên:

“Cô thử bước lại đây đi, cô có tin hay không tôi sẽ bóp vỡ nó?”

Senna lập tức dừng bước chân, với sự hiểu biết của cô đối với Sở Trạm Đông, cậu ta nói được thì sẽ làm được.

Hai tay Senna đưa lên cao, cô làm hình dáng đầu hàng:

“Ok, tôi không đi nữa, cậu cẩn thận đấy, thứ kia rất độc, nếu cậu bóp nát nó thì tất cả chúng ta sẽ đi đời hết!”

Sở Trạm Đông cười lạnh một tiếng, cậu thoải mái vuốt ve ống nghiệm trong tay:

“Ah, vậy sao? Đều không thoát được, đúng là rất tốt nha, vậy thì chúng ta cùng nhau chết đi!”

Cậu nói xong còn làm động tác bóp nát nó.

Ngay tức khắc Senna gào lên: “Sở Trạm Đông, cậu bị điên thật rồi, cậu mới chỉ mười tuổi, sao so với cha cậu còn máu lạnh hơn vậy hả ? Tôi không nói đùa đâu, nếu cậu bóp vỡ nó thì không chỉ những người trên thuyền này chết, chỉ cần nó chảy một giọt xuống biển thì mọi sinh vật trong khu vực này nhất định sẽ chết.”

Độc như vậy?

Một ống nghiệm nhỏ lại có thể đáng sợ như vậy?

Sở Trạm Đông có chút ngờ vực, nhưng mà cậu nghĩ lại thử, nếu đồ vật này do cha cậu nghiên cứu ra thì tất nhiên rất lợi hại, nếu không cũng không mất nhiều năm mới hoàn thành được như vậy?

Nắm chặt nó vào lòng bàn tay, Sở Trạm Đông liền ra điều kiện với Senna: “Cô muốn lấy nó, không phải là không được, nhưng mà tôi có điều kiện.”

Người đàn ông phía sau Senna liền cười lạnh: “Chỉ bằng cậu mà cũng dám ra điều kiện cho ông đây sao!”

Sở Trạm Đông lạnh lùng đáp: “Nếu không đồng ý, vậy thì...”

Cậu làm bộ muốn bóp nát ống nghiệm...

Senna vội nói: “Đừng! Cậu nói đi, điều kiện là gì!”

Sở Trạm Đông đứng là không hổ danh là con trai của giám đốc Sở Ngự Phong của tập đoàn Đế Thiên, còn nhỏ tuổi mà đã có khí phách này, thì sau này lớn lên nhất định còn giỏi hơn cả cha cậu.

“Điều kiện rất đơn giản!” Sở Trạm Đông nói: “Tôi không nói thì các người cũng đoán ra, thả mọi người ra, tôi sẽ cho các người vật này!”

“Nhóc...”

Người đàn ông nước ngoài liền giờ súng về phía cậu:

“Nhóc quý, tin hay không tôi cho cậu một phát đạn?”

“Tin!”

Sở TrạĐ Đông không thèm để ý nói: “Tất nhiên là tôi tin, động vật đều rất dễ nổi điên, nhất là loài chó, cứ thấy người là cắn!”

“Mẹ nó!”

Người đàn ông bị chọc giận hoàn toàn, một tên nhóc con quý quái, hạ nhục hắ trước mặt nhiều thuộc hạ như vậy thì hắ làm sao chịu được, nếu còn nhẫn nhịn thì thuộc hạ của hắ sao phục được, bọn chúng sẽ nghĩ hắ không bằng một tên nhóc con.

Súng lên đạn...

“Bắn đi...”

Sở TrạĐ Đông không sợ hãi chút nào: “Xem thử viên đạn của ông hay tay tôi nhanh hơn, nếu là một đứa nhỏ bình thường muốn bóp vỡ cái này không dễ, nhưng mà... Senna! Cô hẳn hiểu rõ sức mạnh của tôi, đúng không?”

Đúng! Senna hiểu rất rõ.

Sở TrạĐ Đông là người kế nhiệm của tổ chức, từ năm tuổi đã bắt đầu tham gia huấn luyện do Sở Ngự Phong tự tay bố trí.

Đã năm năm trôi qua, bản lĩnh của cậu ta rất giỏi, không nói đùa chút nào, ngay cả cô cũng không phải là đối thủ của cậu ta.

Nhất là tài bắn súng, phải gọi là bách phát bách trúng!

Trong khoảng khắc người đàn ông bóp cò, Senna liền dùng sức đẩy tay của hắ ta, khiến cho viên đạn bắn lệch vào trong nước.

Hắ liền trừng mắt nhìn cô:

“Em làm cái gì vậy?”

Senna nhú mày:

“Anh yêu, anh đứng sang một bên đi, giao cho em xử lí mọi chuyện!”

“Tại sao anh phải đứng một bên?”

Người đàn ông cười lạnh:

“Senna, em thật sự sợ tên nhóc này, hay là... anh nghĩ, em đi vào tập đoàn Đế Thiên nhiều năm như vậy, em đã...”

"Chát!"

Senna cho hắ một cái tát: “Em yêu anh, em làm nhiều thứ vì anh như vậy, không phải anh không biết rõ, vậy mà...”

“Senna!”

Người đàn ông bị tát một cái khiến cho gân xanh trên trán nổi lên, ai cũng nghĩ hắ sẽ nổi giận, nhưng không ngờ hắ lại xin lỗi Senna: “Thật xin lỗi, anh không cố ý!”

“Anh, em yêu anh!”

Senna thâm tình nhìn hắ, cô dùng tay vuốt ve mặt hắ đang đỏ lên vì bị đánh: “Làm ơn sau này đừng nghĩ ngờ tình yêu của em được không? Vì anh, em đã vứt bỏ cả chồng và con trai, anh nói như vậy, thật khiến em đau lòng, anh biết không?”

“Thật xin lỗi, anh sẽ không nói như vậy nữa...”

Hai người không coi ai ra gì lại bắt đầu hôn nhau.

Sở TrạĐ Đông mở miệng châm chọc: “Có phải là một bọn cướp chuyên nghiệp không vậy, diễn suất đúng là quá giỏi!”

Hàn Từ Tây không đành lòng nhìn thẳng.

Không phải là đang diễn phim kinh dị sao, tự nhiên lại chuyển thành kịch Quỳnh Dao, đúng là tiếp thu không nổi!

Sở TrạĐ Đông liếc nhìn Hàn Từ Tây một cái, lập tức cô bé hiểu được, sau đó cô bắt đầu ôm bụng kêu đau:

“Aaa, đau quá, đau chết mất!”

Senna cùng người nước ngoài phục hồi lại tinh thần, quay lại nhìn Hàn Từ Tây giống như đang rất đau đớn.

Senna hỏi:

“Con bé làm sao vậy?”

Bị làm sao, còn có thể làm sao nữa, tất nhiên là bị hai người làm cho buồn nôn rồi!

Mặc dù trong lòng oán hận như vậy nhưng trên miệng cô lại kêu lên: “Bệnh tim của tôi lại bị mấy người làm tái phát...”

Sở Trạm Đông vội vàng nói tiếp: “Cái gì, bệnh tim tái phát?”

“Ừ!” Hàn Tử Tây đang rất "yếu ớt" gật đầu. “Em mang theo thuốc trên người không?”

“Không có!”

“Các người còn ngăn người ở đó làm gì, mau đưa chúng tôi vào bờ đi!”

Sở Trạm Đông hét lên với Senna: “Nếu xảy ra chuyện gì, các người đừng mơ nghĩ đến thứ kia!”

Bệnh tim tái phát, nói lớn thì lớn, mà nhỏ thì nhỏ, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật, thì nhất định tên nhóc Sở Trạm Đông sẽ không chịu giao ra thứ đó.

Senna cao giọng quát lên: “Tăng tốc, nhanh cho thuyền cập bờ!”

Hàn Tử Tây lên giong lên một thủ thế chiến thắng với Sở Trạm Đông.

Mặt Sở Trạm Đông không đổi sắc, nhướn đôi lông mày lên.

Thuyền vừa chạm đất liền, Sở Trạm Đông liền đưa hết bọn nhóc vào bệnh viện nhà Tư Mã Hạo.

Cậu và Tư Mã Hạo chỉ mới quen nhau trong năm này, nên Senna cũng không biết được, sở dĩ muốn Hàn Tử Tây giả bệnh chính là vì muốn báo tin cho Tư Mã Hạo, sau đó Tư Mã Hạo sẽ báo lại cho người nhà cậu.

Hàn Tử Tây làm theo sự dặn dò của Sở Trạm Đông, trong lúc kiểm tra khiến bác sĩ phải gọi điện cho Tư Mã Hạo.

Nhưng cô lại không biết, Sở Trạm Đông sẽ uống loại độc kia vào người.

Lúc đó hai người không ở cùng chỗ với nhau, nên cô hoàn toàn không biết chuyện xảy ra.

Do không lấy được thứ kia, nên bọn chúng đã bắt em gái của cô lại, xóa đi trí nhớ trước kia của cô, hàng ngày bắt cô phải đi xin ăn trên đường. Trong tối lúc nào cũng có người theo dõi cô, chỉ cần có người có lòng tốt giúp đỡ cô thì không lâu sau sẽ gặp chuyện không may.

Dần dần, một tin đồn nổi lên.

Đôi chị em ăn xin trên cầu là sát tinh, nếu ai giúp đỡ họ thì sẽ gặp nạn.

Không trách được ai, lúc đầu còn có người có lòng tốt giúp đỡ, nhưng về sau những người đi qua cô nhiều nhất thì chỉ cho cô một ánh mắt thương hại, không dám bố thí cho thứ gì khác.

Bọn cướp cũng không để cho cô phải chết đói, thỉnh thoảng bên cạnh thùng rác sẽ có một chút đồ có thể ăn được.

Từ sáu tuổi đến tám tuổi, cô chỉ nhớ được tên của mình cùng em gái trong lòng.

Ý nghĩ duy nhất trong đầu cô là phải bảo vệ em gái thật tốt!

Em gái cô nhỏ như vậy, lại sống trong cảnh này nên cơ thể nó rất kém.

Đứa bé bốn tuổi, gầy da bọc xương, sau đó lại nhiễm bệnh nặng.

Cô đã quỳ xuống cầu xin những người đi qua vô số lần để cứu em gái, nhưng làm sao có thể được.

Mọi người đều coi cô là sao chổi, một chút đồ ăn cũng không dám cho hai chị em cô thì làm sao dám cứu giúp em gái cô.

Dù cô có đập nát đầu, cũng không có ai đồng ý cứu giúp.

Nghe nói Quan Âm Bồ Tát có thể phù hộ cho người, cô mang chiếc vòng cổ không biết ai đã tặng cho em gái đeo, thành khẩn cầu mong nó có thể bảo vệ cho em gái, làm cho em mau khỏi bệnh.

Lúc đó, cậu xuất hiện, cô còn nghĩ rằng Ông Trời nghe được lời cầu mong của cô, cuối cùng cũng mở mắt ra, nhưng ai biết...

...

“Chờ một chút...”

Đột nhiên Sở Trạm Đông cắt ngang lời kể của cô, hấn chạy đến bên giường bệnh, hai tay cầm lấy vai cô, cảm xúc hấn rối bời: “Em nói, em cho người khác cái vòng cổ kia?”

Vấn đề này, vốn dĩ là vấn đề vẽ cho thêm chuyện, vừa rồi cô cố ý nói thêm, không phải rất rõ ràng sao?

Hấn chỉ, chỉ là...

Thì ra nhiều năm bản thân si mê như vậy, lại là nhận nhầm người!

Sở Trạm Đông nhìn Hàn Từ Tây rất lâu, đôi mắt hấn không hề chớp lấy một cái, trong mắt hấn tràn đầy sự hối hận: “Tiểu Tây...”

Vì sao lúc trước hấn không hỏi tên cô chứ?

Thời điểm ở trong khoang thuyền, rõ ràng hấn có cơ hội không phải sao?

Vì sao không hỏi?

Một câu đó, làm hại hấn đánh mất cô nhiều năm..

Bây giờ Sở Trạm Đông không rõ được mình có cảm xúc như thế nào.

Lúc biết được cô là cô bé năm đó, hấn liền hối hận vì nhiều năm qua đã đối xử tệ bạc với cô, nhưng sau khi biết hết mọi chuyện, lập tức hấn hận vì không thể tự sát.

Đông Phương Hoàng mất mù mới cười nhầm vợ, còn hấn, rõ ràng cô bé mình luôn nhớ đến ở ngay trước mắt, nhưng lại không nhận ra.

Hàn Từ Tây không hiểu sao hấn lại trở nên như vậy, nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến vấn đề này, cô hỏi hấn: “Năm đó, sao anh lại uống loại độc kia?”

“Thật ra anh cũng không rõ, trí nhớ của anh chỉ dừng lại chỗ chúng ta trao đổi vòng cổ, còn sau đó thì không nhớ, nhờ hỏi bà nội nên mới biết được.”

“Ừ!”

Hàn Từ Tây gật gật đầu, cô chậm rãi đẩy cánh tay hấn ra, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm phía trước: “Nói nhiều như vậy, chắc hấn anh cũng hiểu rõ vì sao em chấp nhận nhìn ở bên anh nhiều năm như vậy rồi chứ, sau hai năm còn quay trở lại?”

“Vì chất độc trong cơ thể anh!”

“Em không biết sao chất độc đó lại ủ bệnh trong cơ thể anh, bọn họ bắt em gái em để đe dọa em, sau hai năm tham gia huấn luyện ma quỷ liền sắp xếp cho bà nội anh tin em có thể bảo vệ cho anh an toàn, cho em ẩn mình ở Sở gia, đợi virus trong cơ thể anh phát tác liền lấy máu của anh mang về.”

Hàn Từ Tây thành thật kể.

“Đại khái anh có thể đoán ra!”

Sở Trạm Đông nói: “Những người đó đúng là cố chấp, không tiếc đợi hai mươi năm!”

“Vậy nên, điều kiện của em là khi virus phát tác trong cơ thể anh, anh phải cho em máu để em đưa cho bọn họ!”

Mặc kệ họ có đối xử với cô như thế nào đi nữa, cô vẫn không bỏ được em gái và con trai.

Đội cứu được em gái và con thì báo thù vẫn chưa muộn.

“...Tốt!”

Sở Trạm Đông cũng không dám nói, em gái cô có lẽ đã...

***

Sở Trạm Đông thuật lại lời của Hàn Từ Tây cho nhóm người Tư Mã Hạo nghe.

Cơ Ngô Lê nổi giận:

“Mẹ nó, những người đó còn nhân tính hay không, lại đối xử với một bé gái sáu tuổi...”

Hắn nằm mơ cũng không biết được, Hàn Từ Tây từng phải chịu những chuyện như vậy.

Sáu tuổi, cô mới chỉ sáu tuổi thôi, mang theo em gái đi ăn xin ở trên cầu tị hai năm, vì em gái mà không tiếc mình chịu nhiều nhọc nhằn như vậy.

Còn nghĩ rằng sở dĩ khi đánh cô thì không phản ứng là vì cô giống con chó, ham muốn ở lại gia đình giàu có, thì ra...

Tự hỏi bản thân một chút, nếu như là mình, hắn có thể nhẫn đến mức đó được sao?

Tuyệt đối không được!

Mười sáu năm!

Cần bao nhiêu nghị lực mới nhẫn nhịn được!

Cơ Ngô Lê vô cùng ân hận, chính hắn là người thường xuyên ức hiếp cô!

“Hoàng, cậu đi điều tra Hạ Lan Tuyết một chút!”

Sở Trạm Đông nói với Đông Phương Hoàng:

“Điều tra có phải trước khi cô ta trở thành con nuôi trong Hạ gia, thì có quan hệ gì với Hàn gia không?”

Cơ bản có thể xác định, vì hai người lớn lên giống nhau như vậy, nhưng hắn vẫn hy vọng đó không phải...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Chương 97: Cả tập thể cùng đi thăm bệnh.

Cố Hạ rất muốn đi thăm Hàn Từ Tây, nhưng nói với Lãnh Dạ rất nhiều lần rồi nhưng hắn vẫn không đồng ý.

“Ông xã, ông xã đẹp trai... em đến một chút rồi sẽ về ngay, nhất định sẽ không ở đó lâu đâu...” Cố Hạ đưa hai ngón tay chỉ lên trời, làm ra bộ dáng thề thốt vô cùng nghiêm túc.

Nhưng Lãnh Dạ vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, vừa lật tờ báo vừa nhấm nháp ly cà phê.

Tên đàn ông thối, tại sao hắn lại bá đạo như vậy chứ...

Cố Hạ thăm lờm hắn một cái. Sau đó đi đến sau lưng rồi ôm lấy cổ hắn, giọng nói làm nũng mềm nhũn vang lên: “Ông xã, em xin anh đấy được không? Em biết anh là người tốt nhất...”

Lãnh Dạ để tờ báo xuống, sau đó gỡ bỏ tay của cô ra và đứng dậy.

What!!!

Ngay cả như vậy hắn cũng không đồng ý sao? Xem ra cô phải sử dụng chiêu cuối cùng mới được!

“Họ Lãnh kia, dựa vào cái gì mà anh keo kiệt như vậy chứ? Anh cho rằng anh là ai? Chúng ta cũng không hề có bất cứ giấy tờ gì chứng minh quan hệ, vậy thì em muốn đi đâu thì kệ em. Em nói cho anh biết là do nể mặt anh thôi, anh không cho em đi thì em không thể đi sao? Anh có muốn thử xem em có dám đi hay không?”

Em mà đi thì sẽ không thềm quay lại nữa!

Người ta muốn tự do một chút cũng không cho, sống một cuộc sống như vậy thì sống làm gì? Chúng ta chia tay đi!

Dù sao anh cũng không còn lạ gì em nữa! Chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, coi như anh không bao giờ nói lời ngon ngọt với em không tính, vậy mà ngay cả cơ hội để em đi gặp người bạn thân nhất của mình mà anh cũng không cho, em...”

Cố Hạ nói một tràng dài, trong giọng nói còn kèm theo tiếng nức nở khóc vô cùng tủi thân, giống như cô đang bị bắt nạt vậy!

Lúc lãnh Dạ chưa quay người lại, cô lại len lén lấy lọ thuốc nhỏ mắt nhỏ vài giọt vào mắt mình.

Chiều này có xài được hay cũng phải chờ xem mới được. Nhất định sẽ thành công chứ? Dù sao anh ấy cũng yêu mình như vậy mà!

Mặc dù anh chưa từng mở miệng thừa nhận, nhưng là Cố Hạ vẫn luôn tự tin rằng Lãnh Dạ rất yêu mình. Chỉ là niềm tin mù quáng kia của cô có chút buồn cười!

Lãnh Dạ biết rõ cô gái nhỏ sau lưng mình đang diễn kịch. Hắn có thể tiếp tục đi, không cần để ý cô đang cố tình gây sự, nhưng là...

“Em rất muốn gặp cô ta sao?” Lãnh Dạ xoay người lại, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn cô.

“Cô ấy đã cứu em một mạng!” Cố Hạ nói: “Nếu như không phải nhờ cô ấy thì sẽ không có một Cố Hạ không chút hao tổn nào ở trước mặt anh như vậy. Nếu như là anh, anh biết rõ ân nhân cứu mạng của mình đang ở trong tình huống không tốt thì anh có lo lắng không?”

“Em có biết vì sao anh không muốn để em tiếp xúc quá gần với Hàn Từ Tây không?” Lãnh Dạ hỏi ngược lại cô.

Cố Hạ đi đến trước mặt Lãnh Dạ, vòng tay ôm lấy vòng eo mạnh mẽ của anh, ngửa đầu nhìn cái cằm cương nghị của hắn:

“Em biết chứ, cái gì em cũng biết! Hiện tại có một thế lực không rõ đối đầu với tổ chức R của Sở Trại Đông. Thân phận của em như vậy mà đi gặp Hàn Từ Tây đúng là không thích hợp. Trong tình thế này, mỗi một cử động nhỏ đều có thể rơi vào mắt địch! Em biết lần trước anh đã rất tức giận khi em đến tham gia hôn lễ, nhưng ông xã... Đối với em, sự quan trọng của Hàn Từ Tây đối với em cũng giống như anh vậy!”

Đôi mắt màu xanh biếc của Lãnh Dạ nhìn cô một lát, sau đó lại cúi xuống che đi đôi môi mềm của cô.

***

Không chỉ có Cố Hạ muốn đến thăm Hàn Từ Tây, mà Đường Quả cũng vậy.

Trong buổi hôn lễ hôm đó, Đường Quả cũng không ngờ được rằng Hàn Mộc Tâm lại chính là vợ trước của Sở Trại Đông.

Là vợ trước nha! Vậy là cô ấy vốn không phải là một cô gái nông thôn quê mùa hay ngây thơ gì cả!

Nhưng là đáng tiếc đã mấy ngày rồi cô đều không được vào gặp Hàn Từ Tây!

Cô đã đến bệnh viện rất nhiều lần, nhưng vẫn chưa được gặp cô ấy một lần nào cả. Mỗi lần khi cô hỏi thăm phòng bệnh của Hàn Từ Tây thì người ta đều nói: “Xin lỗi, Hàn tiểu thư không tiếp khách!”

Quả thực là làm cho Đường Quả tức chết, tại sao lại như vậy chứ?

Cho dù cô ấy là Hàn Từ Tây, nhưng cô và cô ấy đã sống cùng với nhau hai năm nay rồi cơ mà!

Hai người họ chính là chị em tốt của nhau, chẳng lẽ Sở Trại Đông không thông báo với bọn họ rằng nếu người đến thăm là cô sẽ phải trực tiếp cho vào thăm sao?

Cô đã chịu đựng quá đủ rồi, tức chết cô mất thôi!

Tâm tình Đường Quả không vui làm cho Âu Dương Lâm ngồi bên cạnh buồn cười, không nhịn được liền lấy tay bẹo má cô một cái: “Em đừng buồn nữa, nếu em muốn gặp Hàn Từ Tây, có lẽ anh sẽ giúp được.”

“Cái gì?” Đường Quả vừa nghe vậy, hai mắt liền sáng lên: “Anh có cách sao?”

“Em họ của anh chính là y tá của Hàn Từ Tây.” Âu Dương Lâm âm áp nói: “Thân hình của em và em ấy không khác nhau mấy, em có thể giả dạng thành em ấy đi vào phòng bệnh của Hàn Từ Tây.”

“Thật sao?” Đường Quả hỏi lại hắn, sau đó vội vàng đi ra ngoài. “Vậy thì anh đi nhanh lên, em đã không đợi được nữa rồi, em rất muốn gặp cậu ấy!”

Kỳ thật hai năm cũng không hề dài, nhưng khoảng thời gian đó cũng đủ làm Đường Quả coi Hàn Từ Tây là bạn bè tốt nhất của mình.

Mặc dù cô ấy lừa gạt mình, như cô cũng không quan tâm nhiều, nhất định là cô ấy có nỗi khổ tâm riêng nên mới làm thế.

Khi biết được thân phận của cô ấy chính là Hàn Từ Tây, cô đã cố ý lên mạng để tra xem quan hệ của cô ấy cùng với Sở Trại Đông.

Thì ra cô gái mang súng đến náo loạn tại Sở Thị chính là cô ấy!

Khi đó, cô cùng với người nhà của mình đang có mâu thuẫn cho nên cũng không có tâm tình chú ý đến tin tức kia. Vì vậy hai năm ở cùng Hàn Từ Tây cô vẫn không nhận ra thân phận của cô ấy.

Nếu như hai năm trước hai người họ là địch nhân, vậy thì tại sao hai năm sau...

Hình như là do Hàn Tử Tây cố ý tiếp cận Sở Trạm Đông đi, nhưng anh ta cũng không thể không nhận ra cô ấy chính là Hàn Tử Tây. Nhưng bọn họ vẫn quyết định kết hôn với nhau một lần nữa, đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?

...

Đường Quả dựa vào sự sắp xếp của Âu Dương Lâm, thuận lợi thay đồ y tá của em gái hẳn.

“Lúc chị đi vào nhất định không được nói chuyện. Nếu bị Sở thiếu phát hiện thì em sẽ không thể giữ nổi chén com đâu, về sau cũng không thể nào sống ở B Thị được.” Cô em họ dặn đi dặn lại với Hàn Tử Tây.

“Ừ!” Đường Quả gật đầu: “Em yên tâm đi, chị tuyệt đối sẽ không liên lụy đến em đâu!”

“Chị mang khay thuốc này vào phòng bệnh của Hàn tiểu thư, sau đó tiêm thuốc này từ từ vào chai nước biển, lúc đó bác sĩ sẽ...”

“Chị biết rồi mà!”

Cô y tá kia cuối cùng yên lòng giao đồ cho Đường Quả, sau đó xoay người rời đi. Lúc Đường Quả chuẩn bị bung khay thuốc rồi đi thì đột nhiên Âu Dương Lâm gọi cô lại: “Chờ một chút!”

Đường Quả dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Sao vậy anh?”

“Mũi đội của em hơi lệch, để anh giúp em chỉnh lại.”

Đường Quả không chút nghi ngờ, đồng ý nói: “Được!”

Âu Dương Lâm đang sửa lại mũi trên đầu cô thì lại nói: “Em có thể nhắm mắt lại một chút không?”

“...”

“Nhanh lên.” Giọng nói của Âu Dương Lâm như mang theo thuốc độc.

Mặt Đường Quả liền đỏ ửng lên: “Anh muốn làm gì?”

“Em thử nói coi!” Âu Dương Lâm khẽ cười, hỏi lại cô. “Em ngoan ngoãn đi cô gái, em có biết rằng nhìn em ăn mặc như vậy, anh rất không kiềm chế được hay không?”

“...” Lời nói này xuất phát từ miệng Âu Dương Lâm, quả thật là làm cho Đường Quả không nói nên lời. Không phải anh ấy luôn là người nghiêm túc sao?

Hai người bọn họ chỉ mới qua lại một tuần nay, cho tới bây giờ đều là do cô mở miệng trêu chọc anh ấy, mà mỗi lần anh ấy đều bình tĩnh vượt qua, làm hại cô lần nào cũng có cảm giác mình đang trêu chọc con trai nhà lành.

Hai mắt Đường Quả không hề nhắm, mà ngược lại còn mở to ngạc nhiên nhìn Âu Dương Lâm.

Anh ấy... anh ấy...

Rõ ràng là anh ấy chủ động hôn cô!!!

Không phải là một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước, mà đầu lưỡi kia lại...

Khóc... cô muốn gào khóc nha...

Đường Quả có thể cảm nhận tim của mình đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Quả nhiên không thể xem xét qua vẻ bề ngoài của một người nha. Nhìn anh ấy luôn ôn nhuận như ngọc, nhưng không ngờ lại khó kìm nén như vậy!

Quả nhiên là quá bất ngờ, sớm biết như vậy thì cô đã sớm dụ dỗ anh ấy rồi!

Cô y tá nhỏ, thư ký, học sinh cấp 3...

Âu Dương Lâm lại giống như hồ ly tinh hút đi ba hồn của Đường Quả. Còn cô thì đang trầm luân giữa nụ hôn sâu của anh, cho nên căn bản là không biết được... người đàn ông mà cô yêu đang yên lặng thay đổi thuốc trong khay...

***

Hôm nay, bệnh của Hàn Tử Tây đã có chuyển biến tốt, tinh thần của cô dường như tốt hơn mấy hôm trước rất nhiều.

Tuy cô đã tắt cả mọi chuyện và cũng đã nói tiếng lòng của mình cho Sở Trạm Đông biết, nhưng giữa hai người vẫn không thể giống như trước. Giữa hai người giống như vẫn còn một tầng ngăn cách.

Sở Trạm Đông cũng cảm nhận được điều đó.

Hắn hỏi cái gì thì cô ấy đều sẽ trả lời, nhưng là...

“Em có muốn uống nước hay không?”

“Không cần, cảm ơn!”

“Em có đói bụng không?”

“Em không đói, cảm ơn.”

“Vậy anh đẩy em xuống dưới lầu đi dạo nhé, bây giờ thời tiết rất mát mẻ.”

“Không cần đâu, phiền phức quá.”

Mặc mỗi lần hắn hỏi thì cô sẽ trả lời, nhưng câu nói “cảm ơn” của cô làm cho hắn không thích chút nào!

Không phải từ giờ cô ấy sẽ mở lòng với mình sao? Vì sao lại khách sáo với mình quá vậy?

Sau khi cả hai người hiểu rõ lòng của đối phương, không phải sẽ trở nên thân mật hơn à? Tại sao lại hoàn toàn trái ngược như vậy? Rõ ràng còn không bằng lúc cô ấy giấu giếm thân phận của mình.

Hàn Từ Tây cũng không biết tại sao bản thân mình lại như vậy. Rõ ràng là cô nên tỏ ra thân mật với anh, nhưng là...

Cô cảm thấy rất không tự nhiên!

Mỗi lần anh dựa gần vào cô, cô sẽ có cảm giác không thoải mái, mà căn bản là loại cảm giác này bản thân cô không thể khống chế được nó.

Cũng giống như hiện tại vậy... Khi thấy cô chuẩn bị nằm xuống thì anh tiến lại gần đỡ cô nằm xuống, và cả người cô sẽ tự động cứng ngắc lại.

Đó có phải là một tật xấu không? Cái này chính bản thân cô cũng không biết rõ.

Hàn Từ Tây vừa nằm xuống đã kéo chăn đắp lên hết người của mình, nói: “Lúc em truyền dịch thì anh ra ngoài đi, cứ để cho y tá làm là được rồi.”

Nói như vậy là cô ấy đang đuổi mình?

Tất nhiên là Sở Trạm Đông có thể hiểu được, nên gật đầu: “Được!”

Lúc này có người gõ cửa phòng, là Cố Từ Mạch: “Tổng giám đốc!”

Cố Từ Mạch đứng ở ngoài cửa, bộ dáng như có chuyện muốn nói.

Sở Trạm Đông đi tới, hắn liền nhỏ giọng hỏi: “Cố Hạ muốn tới thăm Tiểu Tây, anh thấy thế nào?”

Cố Hạ muốn tới đây sao?

Sở Trạm Đông hỏi: “Khi nào thì đến?”

“Em ấy đang ở bãi đỗ xe, là Lãnh Dạ dẫn tới.”

“Vậy để cô ta lên đây đi!” Hắn phải nhờ Cố Hạ hỏi hàn từ Tây xem tại sao thái độ của cô như vậy là vì sao mới được?

Cố Từ Mạch xoay người đi, Sở Trạm Đông cũng lại nói với Hàn Từ Tây: “Anh có chút việc cần phải xử lý, em nghỉ ngơi cho tốt!”

“Được.”

Sở Trạm Đông thở dài một hơi: Thật là không thể không bỏ được mà!

Lòng của con gái quả nhiên như kim dưới đáy biển, hiện tại hắn thật sự không thể đoán ra cô đang suy nghĩ điều gì!

Hy vọng là khi cô ấy gặp được Cố Hạ thì sẽ vui lên một chút!

***

Sở Trạm Đông muốn gây một bất ngờ nho nhỏ cho Hàn Từ Tây, cho nên nói với Tả Viêm: “Cậu đi gọi y tá vẫn hay chăm sóc cho Hàn Từ Tây tới đây.”

Cố Hạ khó hiểu hỏi: “Để làm gì? Không phải lúc này anh vừa nói sẽ cho tôi gặp Tiểu Tây, tại sao bây giờ lại phải làm vậy? Anh muốn gọi y tá tới đây là

có ý tứ gì? Có phải anh muốn kiểm tra trên người tôi có mang theo thuốc độc sao?"

Thật sự là lúc này khi đối mặt với Sở Trạm Đông, một chút cảm giác sợ hãi cô cũng không có. Quả nhiên ở chung với Lãnh Dạ một thời gian dài nên gan cũng lớn hơn lúc trước rất nhiều, bộ dáng chống nạnh của cô quả thật rất uy phong. Đường như cô cũng đã quên Sở Trạm Đông đã từng là ông chủ của cô rồi.

Nhưng là Sở Trạm Đông cũng không hề tức giận, bởi vì cô gái này đối xử với Tiểu Tây quả thật rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chương 98: Nghi ngờ

Đường Quả vừa mới bung khay đồ đến cửa phòng bệnh của Hàn Tử Tây thì đã bị một người đàn ông với thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng ngăn lại.

Tìm cô liền nhảy lên một cái: What, đây là tình huống gì, muốn chặn đường cô sao?

Không có khả năng!

Đường Quả tự nhận mình tài nguyên trang của mình rất tốt. Ngoại trừ trái tim đập quá nhanh, còn lại thì so với cô y tá kia không khác biệt gì lắm!

Nhưng Tả Viêm cũng không phát hiện ra cô có điều gì khác thường, chỉ liền lạnh lùng nói: "Đi theo tôi!"

Đường Quả mất bình tĩnh rồi!

Thực sự đã bị phát hiện!

Con mắt này là mắt thần sao?

Hay là hóa nhãn kim tinh?

Đường Quả gật đầu, nhưng thừa dịp lúc Viêm quay đầu đi phía trước, liền đặt tay mình lên chốt cửa, ra sức kéo ra...

Sao không ra?

Tả Viêm nghe thấy âm thanh phía sau liền xoay người lại bắt lấy cánh tay của Đường Quả, làm cho cô đau điếng người, nhịn không được la lên: "Mau buông tay, buông tay, đau đau đau quá..."

"Cô là ai?" Đây không phải là giọng nói của y tá khi, sắc mặt của Tả Viêm vô cùng khó coi, đôi mắt liền lạnh buốt một phần, lấy bàn tay kéo khẩu trang trên mặt cô gái xuống.

Tả Viêm chưa từng thấy Đường Quả, lúc này liền hỏi: "Ai phái cô tới?"

"..." Người đàn ông này rốt cuộc là bị chứng vọng tưởng nặng tới mức nào: "Chính tôi phái tôi tới đó? Anh mau buông tay cho tôi. Nam nữ thụ thụ bất thân, cần thận tôi kiện anh!"

"Nói!" Tả Viêm trước nay ít nói, lại hiếm khi cùng phụ nữ tiếp xúc, huống chi lúc này Đường Quả trong mắt rất khả nghi, lực đạo trên tay không có giảm bớt mà càng tăng thêm.

Cái khay trên tay Đường Quả rốt cuộc cũng không giữ được nữa, loảng xoảng rơi hết xuống đất.

Dưới lầu, đối diện với bệnh viện, Âu Dương Lâm ngồi trong xe nhìn chăm chăm vào Đường Quả qua camera, khi hắn thấy tình huống như vậy, ánh mắt liền sa sầm xuống.

Anh hắn tức giận nắm một quyền vào tay lái: "Đúng là phé vật!"

***

Phòng bệnh của Hàn Tử Tây hoàn toàn cách âm với bên ngoài, bên ngoài có thể nào cũng không ảnh hưởng bên trong. Sở dĩ Đường Quả bên ngoài quậy một trận lớn đến vậy họ cũng không nghe được.

Sở Trạm Đông chờ rất lâu cũng không thấy Tả Viêm trở về, Cố Hạ cuối cùng cũng nhịn không được, may là lần này Sở Trạm Đông không có ngăn cản,

cho nên cô liền mình chạy ra ngoài.

Tả Viêm lâu như vậy mà không thấy trở về, chắc chắn là xảy ra chuyện.

Quả nhiên. Lúc bọn hắn vừa chạy đến chính là thấy Tả Viêm đang bắt lấy Đường Quả khóc lóc ầm ĩ đi về hướng ngược lại, hắn liền ngây ngốc.

"Sở thiếu, Sở thiếu..." Đường Quả thấy Sở Trạ Đông liền mừng rỡ như thấy cứu tinh: "Sở thiếu, anh mau nói với khối băng này tôi là bạn của Hàn Tử Tây, không phải người xấu..."

Sở Trạ Đông mặc dù hiểu kì vì sao Đường Quả ở chỗ này, đồng thời tại sao lại mặc quần áo của vị y tá kia, nhưng vẫn quay lại khoát tay với Tả Viêm: "Thả cô ta ra!"

Có lại sự tự do, Đường Quả liền dựa vào tường, thở hổn hển nói: "Ai nha mẹ ơi, mệt chết tôi rồi!"

May mà cô học được hai chiêu, bằng không sẽ bị khối băng lớn kia xẻ ra làm tám miếng rồi.

Nhất là cánh tay của cô, giống như bị đứt rồi, thật là đau muốn chết!

Phải nói lại, tuy rằng khối băng này thật đáng ghét, nhưng xét cho cùng, Sở Trạ Đông mới là tên đầu sỏ của mọi chuyện.

Ánh mắt bất mãn của Đường Quả nhìn chằm chằm Sở Trạ Đông: "Sở thiếu đối với tôi có gì bất mãn sao?"

"Không chỉ có cô, bất cứ ai cũng không thể tùy ý ra vào!" Sở Trạ Đông lại nói: "Đường tiểu thư, nếu muốn gặp Tiểu Tây thì đi theo tôi!"

**

Khi cửa phòng bệnh mở ra thì Hàn Tử Tây đang nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ đến mức thất thần.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hàn Tử Tây đầu lại nhưng cô kịp phản ứng thì đã bị hai người nhào tới ôm chặt cổ.

"Hàn Tiểu Tây..."

"Hàn Mộc Tâm..."

Cố Hạ và Đường Quả, mỗi người một bên ôm lấy Hàn Tử Tây.

Hàn Tử Tây ngây người, có chút mơ hồ.

Đây là tình huống gì, vì sao hai cô gái này lại đến đây.

Nhất là Cố Hạ, cô ấy...

Cố Hạ rung rung nước mắt nhìn Hàn Tử Tây: "Cô như thế nào lại..."

Ngày hôn lễ khi nhìn thấy ấy cũng không phải bộ dáng như thế này, tại sao chỉ vài ngày không gặp lại...

Lần trước một mình cô có mặt tại hôn lễ, kỳ thực bản thân cô cũng hoàn toàn không biết chuyện gì.

Lúc đó là Cố Tử Mạch đột nhiên lại gọi cho cô, nói là cô ấy muốn cô về thăm nhà một chút.

Ông anh trai lần này thế nhưng lại trực tiếp nói nhớ cô, Cố Hạ nghĩ nhất định là có chuyện gì không bình thường xảy ra.

Vì vậy cô liền gạt Lãnh Dạ trở về B thị.

Ai mà biết vừa trở về nhà, cô liền bị hắn lôi đi tham gia hôn lễ của một người bạn.

Có bệnh hay không vậy, anh muốn tham dự hôn lễ thì một mình anh đi là được rồi, lôi tôi đi cùng làm gì, hơn nữa là từ ngàn dặm xa xôi gạt cô vất vả trở về.

Gạt người!

Chắc chắn là gạt người!

Anh ấy lại tự nhiên nói nhớ cô, hại cô còn cho rằng... anh đã biết lỗi rồi!

Lúc đó lại nghĩ đến, từ nhỏ đến lớn anh ấy chưa từng nói một câu nhớ với cô!

Hại cô cả người ngay lập tức liền đứng ngơ không yên!

Bất máy bay trở về, thế nhưng lại là kết quả này?

Cô phải tham dự một hôn lễ của đám người khốn khiếp không quen không biết!

Mà còn là một hôn lễ truyền thống đến mức vô cùng quê mùa!

Không ai biết tâm trạng lúc Cố Hạ vừa nhìn thấy chủ rể Sở Trạm Đông thật sự là...

Thiếu chút nữa là cô đã muốn phá hủy cái hôn lễ này.

Con người cạn bã!!!

Bại hoại!

Cầm thú!!

Súc sinh!!

Những từ ngữ thô tục cứ liên tiếp bị cô gắn mác trên người Sở Trạm Đông!

Tại sao hắn lại có mặt ở đây?

Mới có hai năm vậy mà hắn lại muốn cưới người khác!

Thực sự lúc đó cô rất muốn đánh cho hắn thành đầu nỏ hoa.

Chỉ tiếc rằng cô bị Cố Từ Mạch kéo lại

Cô rút cuộc cũng đã biết....

Chắc chắn là tên Sở Trạm Đông kia đã phân phó Cố Từ Mạch lừa cô đến đây.

Thật là có bệnh!

Hắn chính là muốn để cô nhìn, không có Hàn Từ Tây thì hắn vẫn có thể sống tốt đúng không?

Tốt!

Xem thì xem, cô chính là muốn xem con hồ ly tinh này rốt cuộc là có tài năng tuyệt thế gì!

Khi khăn voan của cô dâu được Mộ Cẩm Du mở ra, ngay tức khắc cô liền bị mớ hồ!

Đây không phải chính là...

Thế nào mà cô ta không phải là...

Thì ra gần đây cô ấy và Sở Trạm Đông đều được lên báo thế nhưng cô lại không hề biết chuyện gì hết. Hóa ra là do cô ngây thơ bị Lãnh Dạ chặn toàn bộ tin tức.

Lãnh Dạ cũng là vì muốn tốt cho cô, với lấy tính tình của cô, nếu nhìn thấy tin như vậy, nhất định là sẽ bằng mọi cách đi tìm chứng cứ.

Ngày hôm đó trở về từ hôn lễ, Cố Hạ còn chưa kịp gặp Hàn Từ Tây thì đã bị Lãnh dạ đột nhiên xuất hiện mạnh mẽ mang đi, về sau cũng không cho nàng trở về B thị.

Lần thứ hai gần nhất nhìn thấy Hàn Từ Tây, tính tình Cố Hạ thực sự không khồng chế được nữa: "Hàn Tiểu Tây, tên xấu xa này, cậu có biết hay không.. Có biết hay không... Hai năm! Cậu dĩ nhiên lại lừa dối tôi hai năm!"

Cho dù có nổi khở tâm bất đắc dĩ như thế nào thì cũng không nên lừa cô như vậy chứ?

Cố Hạ không biết tâm trạng lúc này của mình rốt cuộc là ra sao, thông suốt hay phức tạp.

Cô ấy còn sống, cô so với người khác còn hài lòng hơn, thế nhưng cô ấy lại lừa dối cô!

Hàn Từ Tây cũng biết chính mình đã sai, liền đối với Cố Hạ cùng Đường Quả nói: "Xin lỗi, là tôi đã gạt các cô, thực sự xin lỗi!"

Hai người con gái trước mắt này, bản thân chính mình có lỗi với họ rất nhiều, nhất là Cố Hạ!

"Tiểu Hạ, xin lỗi, tôi..."

Cố Hạ thét lên: "Xin lỗi thì có tác dụng gì, trái tim người ta đều bị tổn thương rồi, tôi mặc kệ, cậu nhất định phải bù đắp cho tôi, nếu không cả đời này tôi nhất định cũng không tha thứ cho cậu!"

Đường Quả cũng hòa theo: "Đúng vậy, đúng vậy, cậu cũng phải bù đắp cho mình!"

Hàn Từ Tây: "..."

Hai người lần đầu tiên gặp nhau nhưng tại sao lại đồng lòng như thế.

Hàn Từ Tây đỡ trán: "Vậy mấy người muốn như thế nào mới tha lỗi cho tôi!"

"Mau khỏe lên!"

"Mau khỏe lên!"

Hai người này dĩ nhiên trăm miệng một lời!

Người đàn ông đang đứng ngoài cửa, đều bị tình bạn của ba người bọn họ làm cho cảm động.

Con người sống trên đời có được một người bạn tri âm thì rất khó, đặc biệt là người giống Cố Hạ!

Vì Hàn Từ Tây, ngay cả mạng của mình cô ta cũng không cần!

Sở Trạng Đông dễ dàng tha thứ cho Cố Hạ như thế, hơn phân nửa nguyên nhân là do Hàn Từ Tây, nếu không thì lúc cô ta nói ra bí mật của tổ chức vào hai năm trước, cô ta đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

**

Trên sân khấu của ba người phụ nữ!

Sau khi Hàn Từ Tây nhìn thấy Cố Hạ và Đường Quả, tâm tình quả nhiên tốt hơn, cô đối với Đường Quả và Cố Hạ giới thiệu: "Đường Quả đây là Cố Hạ, Cố Hạ đây là Đường Quả!"

Cô quả thực còn nhiều lời muốn nói riêng với Cố Hạ, chẳng hạn như cô cùng Cố Hạ là đã quen biết từ lúc nhỏ, là chị em tốt nhất, vân vân và vân vân.

Thế nhưng khi nghĩ lại Đường Quả có thể mất hứng hay không.

Lúc giới thiệu Đường Quả, cô cũng muốn nói cho Cố Hạ, trong hai năm đó chính là bọn họ ở cùng với nhau.

Ngẫm đi ngẫm lại liền quên đi, lấy tính cách của Cố Hạ mà nói, cô ấy nhất định sẽ ghen!

Lời giới thiệu tưởng chừng đơn giản như không thể đơn giản hơn, nhưng khi vào lỗ tai của hai người, liền giống như một lời nói qua loa.

Cố Hạ khoanh hai tay trước ngực: "Hàn Tiểu Tây, cậu không cảm thấy cậu giới thiệu như vậy, có cái gì đó không được cụ thể hay không? Chẳng lẽ Cố Hạ tôi đây cùng với cậu quen biết mười năm trời, chỉ giới thiệu một cái tên thôi sao?"

Đường Quả cười lạnh nói: "Thì ra Đường Quả tôi cùng cậu ở dưới một mái nhà, cứ như vậy liền quên đi sao?"

"..." Hiện tại Hàn Từ Tây thật đúng là vô cùng khó xử, hai người này đều là dạng không dễ chọc: "Vậy không bằng hai người các cô tự giới thiệu đi!"

"Hàn Từ Tây!"

"Hàn Mộc Tâm!"

"... Được rồi!" Hàn Từ Tây ngoáy ngoáy lỗ tai: "Mặc dù tôi giới thiệu không có cái gì gọi là bề thế, nhưng hai người các cô đều là bạn tốt nhất của tôi, cái đó không thể giả được!"

Hai người lúc này rốt cuộc cũng thỏa mãn, mỗi người một bên ngồi trên giường bệnh, cùng với Hàn Từ Tây nói chuyện phiếm.

Tất nhiên, khi Cố Hạ cùng Hàn Từ Tây nói chuyện, vì cố kỵ Đường Quả, nên không nói quá nhiều.

Ví dụ như chuyện về Bất Hối, còn chất độc lần này...

Vẫn nên kiêng dè Đường Quả thì hơn.

Còn tưởng rằng, hôm nay chỉ có thể nhìn Tiểu Tây, không có cơ hội nói chuyện với cô ấy.

Đường Quả một bên cứ thao thao bất tuyệt cùng Hàn Tử Tây kể khổ: "Mộc Tâm, Sở thiếu kia thực là không ra cái gì, cứ nhiên lại không cho tôi đi gặp cô. Mấy ngày nay hầu như ngày nào tôi cũng đến bệnh viện trình diện, đúng là chỉ thất thần một chút liền không có khả năng đến đây!"

Cố Hạ hỏi: "Vì vậy mà cô cải trang thành y tá sao?"

"Ai, đừng nói chuyện này nữa, đề thấy được bộ mặt của cô ta, tôi so với Ngu Lang còn khó khăn hơn!" Đường Quả bĩu môi: "Cũng do thân phận của Mộc tâm quá đặc biệt, nếu không phải y tá riêng thì sao có tiền vào. Nhưng coi như là trùng hợp, cái cô y tá kia lại là em họ của bạn trai tôi, cho nên sau nhiều lần van xin cô ta, cuối cùng người ta cũng đồng ý cho tôi mượn quần áo y tá. Ai mà biết, lúc tôi ở cánh cửa kia lại bị một khối băng lớn ngăn cản, may mà tôi từng tập võ, nếu không hôm nay chết chắc rồi!"

Hàn Tử Tây nghe vậy, đôi mắt liền trầm xuống: Âu Dương Lâm!

Không chỉ có Hàn Tử Tây, mấy người Sở Trạm Đông đang nghe lén ba người đang nói chuyện kia, đôi mắt đen cũng không khỏi rung mình...

Bạn đang đọc truyện *Chống Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Chương 99: Bất Hối bị bắt.

"Thiếu gia, thuộc hạ đã điều tra kỹ thân phận của Âu Dương Lâm, không hề có chỗ nào hoài nghi." Tà Viêm báo cáo kết quả mà mình điều tra được cho Sở Trạm Đông.

Không có chỗ nào khả nghi sao?

Đột nhiên hắn trở thành bạn trai của Đường Quả, không phải điều đó là khả nghi nhất sao?

"Trong hai bốn giờ tới, giám thị chặt chẽ từng hành động của Đường Quả." Sở Trạm Đông nói: "Ngày đó Đường Quả bị cậu chặn lại có phải đang bùng khay đồ của y tá không?"

Lúc đó cũng là lúc Hàn Tử Tây cần phải truyền dịch.

"Đừng vậy!" Tà Viêm gật đầu nói: "Lúc đó tôi đã cho người kiểm tra ngay tại chỗ, đồ vẫn bên trong cũng tiến hành thử nghiệm nhưng không tra ra bất cứ điều gì khác thường, đó đều là những đồ dùng của phu nhân."

"Vậy sao?" Sở Trạm Đông nhướn mày nói: "Cậu đi xuống trước đi!"

Trong phòng chỉ còn lại một mình Sở Trạm Đông.

Nhìn sắc trời bên ngoài đã tối, hắn liền lâm vào trầm tư.

Dường như mọi chuyện ngày càng phức tạp. Tại sao Âu Dương Lâm cũng dính vào?

Khi Sở Trạm Đông đang hoài nghi thân phận của Âu Dương Lâm thì Bất Hối đã truyền tới tin tức là nhóc sẽ bắt đầu hành động.

Nhưng Sở Trạm Đông vẫn do dự.

Đối phương đang ở trong tối, mặc dù thẳng nhóc kia vô cùng thông minh, nhưng như thế nào thì nó cũng chỉ là một đứa bé, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hẳn phải đối mặt với Hàn Tử Tây như thế nào đây?

Cho nên khi hắn liên lạc với Bất Hối, Sở Trạm Đông đành nói: "Bất Hối, bây giờ tôi cho người đi đón nhóc, nhóc không được tự tiện hành động, chúng ta cần phải bàn bạc kỹ hơn."

"Tại sao?" Bất Hối khó hiểu hỏi: "Không phải vẫn rất tốt sao? Tại sao chú lại đột nhiên đổi ý? Tôi đã chờ đợi rất nhiều ngày rồi, khó khăn lắm mới có được một cơ hội ngàn năm có một. Bình thường người kia đều không đi ra khỏi cửa, đêm nay cô ta sẽ ra ngoài, tôi chỉ cần bắt trời cô ta trên đường, lúc đó còn sợ không lấy được thuốc cai nghiện cho mẹ tôi sao?"

"Chuyện này không đơn giản như nhóc nghĩ đâu!" Lời nói của Sở Trạm Đông có chút uy hiếp: "Nhóc phải theo người của chú trở lại, nếu không chú liền nói cho mẹ nhóc biết!"

"Chú!!!" Bất Hối nổi cáu: "Tôi đang rất nghi ngờ không biết chú có thật lòng muốn mẹ tôi cai được nghiện nhanh chóng hay không!"

"Những lời khích tướng không dùng được với chú đâu nhóc con!" Cuối cùng, vẫn là Sở Trạm Đông gửi tới hậu thư: "Nửa tiếng nữa mà tôi không thấy

được cậu, tôi sẽ nói mọi chuyện của cậu với mẹ cậu!”

“...”

***

Bất Hối nhìn di động đã không còn tín hiệu, thật sự là cậu cũng không đoán ra rốt cuộc lời Sở Trạ Đông nói là thật hay giả.

Nếu như trong vòng nửa tiếng nữa cậu không về cùng người của ông chủ đó thì sẽ nói cho mẹ cậu biết sao?

Nhớ tới lần mà ông ta cho mình vào thăm mẹ... cậu càng không muốn mẹ biết được chuyện này.

Không phải cậu sợ mẹ biết mình đã gặp Sở Trạ Đông... như vậy...

Ai nha... phiền chết đi được...

Đúng lúc này, cánh cửa mà hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm mấy ngày này chợt có động tĩnh.

Không phải tám giờ cô ta mới đi ra ngoài sao? Hiện tới mới bảy rưỡi, vậy là sớm hơn nửa tiếng so với thông tin cậu có được.

Mà bây giờ người của ông chủ biến thái kia vẫn chưa tới... đôi mắt màu lam của Bất Hối híp lại, liệu mạng quyết định làm theo quyết định của bản thân...

Vì mẹ, cậu không thể trở mặt nhìn cơ hội tốt duy nhất chạy đi ngay trước mắt được.

Bất Hối đi ra ga ra xe trước, dùng kỹ thuật của bản thân mở cửa xe đã khóa ra, sau đó trón xuống bên dưới ghế sau.

May mắn là cô ta chỉ dùng một chiếc xe, nếu như là hai chiếc thì Bất Hối cũng không đoán trước được cô ta sẽ dùng xe nào, bởi vì bình thường cô ta không hề ra khỏi cánh cửa phòng thí nghiệm. Cậu đã theo dõi cô ta rất nhiều ngày rồi, hôm nay là lần đầu tiên cậu thấy cô ta ra khỏi cửa.

Mặc dù Bất Hối đã ở trong tổ chức hai năm, nhưng trước kia cậu cũng không hề biết có một nhân vật lợi hại như thế.

Danh hiệu của cô ta chính là Mị - trùm buôn bán thuốc phiện!

Để điều tra ra người này, cậu đã phải tốn rất nhiều công phu đấy!

Nhưng là tại sao bóng lưng của người phụ nữ quen thuộc như vậy? Đường như cậu đã từng gặp qua rồi!

Cô ta mặc một bộ đồ đen từ trên xuống dưới, tóc buông xõa ngang vai. Quan sát qua kính chiếu hậu thì chỉ thấy một màu đen, căn bản là không phân biệt được gì.

Bất Hối im lặng di chuyển, giống như một linh hồn, đột nhiên chỉ nòng súng vào sau ót của người phụ nữ đó: “Nếu không muốn chết thì tôi nói thế nào cô phải làm theo thế đó!”

Đường như cô ta bị giật mình nên tay lái lệch một chút, thiếu chút nữa thì xe đã đụng phải dải phân cách trên đường.

Nhưng cô ta rất nhanh đã trấn định lại, lạnh giọng hỏi: “Mày muốn làm gì?”

“Muốn cô theo tôi tới một chỗ.” Bất Hối nói: “Cô yên tâm, chỉ cô phối hợp thì tôi tuyệt đối sẽ không làm gì cô.”

“Chỗ nào???” Giọng nói của cô ta dường như còn có ý cười, nhưng ý tứ lại như khinh thường: “Súng này của mày là thật hay giả?”

“Cô có thể thử xem!” Bất Hối vừa nói xong thì khẩu súng đã chìa ra ngoài cửa xe, không hề phát ra bất cứ âm thanh nào nhưng trên cửa kính của xe đã thủng một lỗ.

“Như thế nào? Cô thấy súng này là thật hay giả?” Bất Hối nhướn mi nói: “Nếu như cô còn nghi ngờ thì tôi cũng không ngại thử trực tiếp lên người cô đâu.”

“Đã thấy, nhưng...” Cô ả lơ đang nói: “Mày cầm thứ đồ chơi nguy hiểm như vậy, không biết mẹ mày có biết hay không?”

“Ây da, tao nghĩ mẹ của mày chắc là không biết đâu nhỉ? Không bằng tao đưa mày đến gặp mẹ mày, để cho cô ta thấy được con trai mình giỏi như thế nào, tuổi mới còn nhỏ mà đã nghịch súng.”

Người phụ đó nghiêng ngả một chút lại nói tiếp: “Còn nữa... nếu như tao đoán không lầm là chỗ mà mày muốn tao đến sẽ là chỗ của mẹ mày đi!”

“...” Đột nhiên Bất Hối có linh cảm xấu, tại sao cái gì cô ta cũng biết hết vậy?

“Không trả lời coi như là đồng ý với tao đúng không?” Ả ta vừa nói xong thì đã đập mạnh vào chân ga, chiếc Porsche màu đen đã giống như một con báo xuyên thấu vào màn đêm.

Nhưng là không phải đi đến bệnh viện mà chờ thẳng hai người quay trở về tổ chức.

Đến nơi, cô ả đi xuống xe trước rồi nói: “Có phải mày muốn nổ súng giết chết tao? Cứ tự nhiên đi! Nhưng là mày phải hy sinh mẹ của mình rồi. Không phải tao khoác loác như trên thế giới này ngoại trừ tao ra thì không ai có thể cai nghiện được cho mẹ mày đâu!”

Cô ta chỉ về phía tổng bộ của tổ chức nói tiếp: “Tao cũng rất muốn để mày và mẹ mày được gặp nhau, nhưng ta nhớ là chủ thượng đã từng nói trước khi mẹ mày hoàn thành nhiệm vụ thì mẹ con bọn mày không được gặp nhau, cho nên tao mới mang mày đến hỏi chúa thượng xem có thể phá lệ một lần hay không?”

Lúc này thì Bất Hối vô cùng hối hận vì không nghe lời Sở Trạ Đông, lần này thì thật sự cậu gặp phải nguy hiểm rồi!”

Hóa ra nhất cử nhất động của cậu đều bị đối phương giám sát, cậu đoán ngay cả cuộc nói chuyện vừa rồi của cậu với Sở Trạ Đông cũng đã bị nghe lén, nếu không thì làm sao cô ta lại đi ra ngoài trước nửa tiếng như vậy.

Cửa sau xe cũng đã mở ra. Cô ả không thèm để Bất Hối vào trong mắt, vừa nghênh ngang xuống xe lại còn bày ra tư thế mới cậu đi xuống: “Bất Hối thiếu gia, mời xuống xe!”

“...” Hiện tại cậu trốn có kịp nữa không?

Không còn kịp rồi!

Cậu nhóc khóc không ra nước mắt đi thấy một đám người mặc đồ đen tiến đến.

Bất Hối vô cùng hối hận.... cậu không muốn bị tóm tý nào!!!

Quả nhiên cho dù cậu thông minh như thế nào, nhưng khi gặp phải chuyện tình vô cùng quan trọng cũng sẽ biến thành ngốc nghếch!

Nếu không phải cậu muốn nhanh chóng cứu được mẹ thì Bất Hối tiểu gia cậu tuyệt đối sẽ không tự mình chui đầu vào lưới như vậy!

Trời ạ!!!

***

Trước khi Sở Trạ Đông nhận được điện thoại của Tả Viêm thì hắn đang ở trong phòng của Hàn Từ Tây.

Sau khi hắn gặp mặt Cố Hạ, mặc dù thái độ của cô ta không như trước kia, nhưng hắn cũng biết vì sao lại vậy!

Cuối cùng vẫn là lời nói của Cố Hạ đã thức tỉnh hắn:

“Sở Trạ Đông, tôi thật ngại khi nói cho anh một chuyện, đó là ngoài tiền ra thì anh đừng tự đắc với trí thông minh của mình.

Bởi vì sao sao?

Rất cuộc là anh làm sao có thể gây dựng lên tổ chức R và cả tập đoàn HC vậy? Sẽ không phải là anh chỉ là người ngoài sáng, còn người ngồi trong bóng tối sau màn mới chính là đại boss ỉ?

Anh còn không biết xấu hổ hỏi cô ấy làm sao vậy?

Hừ... cũng vì Hàn Từ Tây quá ngu ngốc, sau khi bị anh dày vò thừa sống thiếu chết mới có cảm sủng chỉ thẳng vào anh.

Anh còn muốn tôi cho anh sắc mặt tốt sao? Anh nằm mơ đi.

Anh giả bộ mất trí nhớ hay là cố tình vậy? Cô ả ôm đứa bé trong hôn lễ kia thì sao? Anh đừng nói với tôi anh ở chung với cô ta lâu như vậy nhưng đứa bé kia không phải là của anh đấy?”

Vì thế... cho dù bề ngoài Hàn Từ Tây không quan tâm đến chuyện của Mộ Cẩm Du và Sở Trạ Đông, nhưng kỳ thật nghi vấn trong lòng cô vẫn chưa hề tiêu tan.

Đúng vậy, tại sao cô có thể quên mất Mộ Cẩm Du. Còn có đứa bé kia nữa.

Lúc đó, Sở Trạ Đông đang muốn nói rõ mọi chuyện thì đột nhiên Tả Viêm gọi tới.

Bất Hối đã bị bắt!

Sở Trạ Đông không dấu vết liếc nhìn Hàn Từ Tây, sau đó chỉ với Tả Viêm: “Tôi biết rồi!”

Khi hắn vừa cúp máy thì đột nhiên sắc mặt Hàn Từ Tây tái đi, cô ôm tim của mình thờ gập...

“Sao vậy?” Sở TrạĐ Đông cho rằng cô lại lên con nghiện.

Nhưng Hàn Từ Tây lại lắc đầu: “Tôi không biết, đột nhiên tim rất khó chịu, không thở nổi!”

Loại cảm giác này cô đã từng trải qua, là lúc Bất Hối gặp chuyện không may hai năm trước, chẳng lẽ...

Không thể nào... bọn họ sẽ không làm gì Bất Hối..

Tuyệt đối không thể nào, cô còn chưa lấy được thứ đó cho người kia, tuyệt đối hẳn ta sẽ không dám làm gì Bất Hối. Hẳn ta phải biết rõ hơn người khác tâm quan trọng của Bất Hối đối với mình là như thế nào!

Nghĩ như vậy nên Hàn Từ Tây đành nén sự lo lắng xuống đáy lòng, nhưng càng đè nén lại càng khó chịu, vì thế cô nói với Sở TrạĐ Đông: “Em muốn liên lạc với bên kia một chút, anh đừng để nhân viên kỹ thuật quấy nhiễu, đừng để bên kia phát hiện ra sự có mặt của mọi người.”

Hắn không ngờ trước mặt hắn cô lại nói những lời như vậy, quả thật làm cho hắn rất cảm động, điều này chứng minh đối với hắn cô giấu giếm bất kỳ thứ gì. Nhưng hiện tại hắn không thể để cho cô liên lạc với bên kia được, nếu cô ấy biết được tin Bất Hối vì cứu mẹ mình mà bị bắt thì chắc cô sẽ phát điên lên mất.

“Có phải em muốn tìm Bất Hối không?” Sở TrạĐ Đông bình tĩnh nói: “Em yên tâm đi, Bất Hối không có chuyện gì đâu.”

“Làm sao anh biết được nó không có việc gì?” Chẳng lẽ bên kia có người của anh?

“Mấy ngày trước cậu nhóc đã lên tới thăm em, có lẽ vì sợ thân phận bị bại lộ nên cậu nhóc chỉ đứng trên sân thượng nhìn em một lúc rồi rời đi.”

Sở TrạĐ Đông cố gắng điều chỉnh ngữ điệu của mình bình thường nhất: “Anh đã âm thầm cho người đi theo nó. Tình huống nó ở bên đó mấy ngày này cũng có thể biết được tường tận. Cuộc điện thoại vừa rồi là thông báo tình hình của Bất Hối. Hôm nay trong lúc luyện tập, cậu nhóc đã...”

“Sở TrạĐ Đông, anh có biết là anh không hề biết nói dối không?” Hàn Từ Tây nhìn thẳng vào mắt hắn ngắt lời: “Khi anh nói dối, sắc mặt sẽ vô cùng nghiêm túc. Chỉ sợ là điều này anh cũng không hề biết đi. Còn nữa, cho dù bản lĩnh của anh lớn như thế nào thì cũng rất khó cài người vào. Cho dù có thể đi vào nhưng đã nhiều ngày như vậy, không thể không bị phát hiện. Anh mau nói cho em biết, Bất Hối đã xảy ra chuyện gì?”

“...”

Khi hắn nói dối, sắc mặt hắn sẽ rất nghiêm túc sao? Sở TrạĐ Đông cau mày, cuối cùng đành phải nói thật: “Bất Hối vì muốn cai nghiện cho em nên tính toán bắt người đã chế ra thuốc phiện, nhưng lại bị người kia bắt!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 112: Chương 100: Anh ấy yêu con, con cũng yêu anh ấy.

“Bất Hối!” Người đàn ông mang mặt nạ nhìn Bất Hối nói: “Mới chỉ vài ngày không gặp, tôi không ngờ cậu lại cho tôi bất ngờ lớn đến như vậy.”

Trong lời nói của hắn ta tràn đầy ý tứ mỉa mai.

Bất Hối rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, giả ngu nói: “Chúa thượng, tôi nói tôi đang đùa vui thôi, chúa thượng có tin không?”

“Sao? Lấy trộm súng chỉ là để đùa vui?” Hắn ta cười nhạt nói: “Vậy cậu chơi có vui không?”

“Không vui lắm, tên Sở TrạĐ Đông kia quả nhiên là vô cùng biến thái, dám châm ngòi quan hệ giữa chúng ta...” Bất Hối bình tĩnh nói tiếp:

“Hắn lại còn dám nói dối rằng chúa thượng cho người làm cho mẹ tôi dính ma túy. Làm sao có thể như vậy được! Chỉ có hắn mới là người biến thái, chúa thượng là một người chính trực, tuyệt đối không thể nào dễ dàng như hắn. Nhưng là tôi muốn giúp mẹ tôi cai nghiện cho nên mới giả bộ tin lời hắn, giả bộ hợp tác với hắn. Nếu không phải như vậy thì chẳng phải tôi đã không thể gặp lại chúa thượng rồi sao?”

Tuy Bất Hối còn nhỏ tuổi, nhưng trình độ nói dối không tồi chút nào, cậu có thể nói dối mà mắt không hề nháy lấy một cái!

“Nói như vậy thì sở dĩ cậu làm như vậy...” Người đàn ông khẽ cười: “Là vì để cậu có thể trở về nơi này sao?”

“Đúng vậy!” Bất Hối gật đầu, xoay người nói lời xin lỗi với cô ở phía sau: “Di à, thật ngại quá, vừa rồi đã hù dọa đi rồi.”

Cô à nghe Bất Hối nói thế, khóe môi nhếch lên: “Tao nói không thì có phải mày rất thất vọng hay không?” Bất quá tao nghĩ là người bị hù dọa phải là

mày mới đúng đấy!”

“...”

Nói vậy, cô ả liền cời bỏ mũ và kính mát xuống... cậu thấy...

“Mộ Cẩn Du!!!” Thật sự là Bất Hối đã bị dọa sợ rồi, kinh sợ giống như sét đánh ngang tai vậy.

Mị - Trùm buôn bán thuốc phiện thế giới lại là Mộ Cẩn Du!!!

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Người đi dụ dỗ ở cô nhi viện, người mẹ nuôi luôn lương thiện ở Sở gia tại sao có thể là trùm buôn thuốc phiện!!!

Cho dù nằm mơ, Bất Hối cũng chưa từng hoài nghi Mộ Cẩn Du!

Mộ Cẩn Du nhướn mày hỏi: “Mày có khỏe không?”

“Ma túy kia là do cô nghiên cứu ra?” Bất Hối vẫn không thể tin được: “Không phải cô học quản trị kinh doanh sao?”

“Ai quy định học quản trị thì không thể điều chế ma túy?” Mộ Cẩn Du cười khinh thường? “Như thế nào? Tao không có làm cho Bất Hối thiếu gia thất vọng đấy?”

Mặc dù cô ả cười nhưng đáy mắt mang theo hận ý ngàn ngút. Chính mẹ của thằng nhóc đã đoạt mất hạnh phúc của mình!

Hàn Từ Tây, mày đã làm tao phải sống như vậy, tao sẽ không để cho mày dễ chịu đâu. Mày chờ đó, tao sẽ làm cho mày sống không bằng chết.

Mày cướp của tao cái gì thì tao sẽ khiến cho mày phải trả giá xứng đáng, tao thề!

***

“Anh thả em ra, em phải đi tìm Bất Hối!” Hàn Từ Tây trừng mắt nhìn người đang ôm lấy cô không buông: “Anh buông em ra...”

“Tiểu Tây, em bình tĩnh một chút.” Sở Trạm Đông nói: “Anh sẽ không để cho Bất Hối xảy ra chuyện gì đâu. Em phải tin tưởng anh, anh tuyệt đối...”

“Anh muốn em tin tưởng anh?” Hàn Từ Tây trào phúng nói: “Anh lấy cái gì để cho em tin tưởng anh? Nó mới chỉ tám tuổi, vậy mà anh lại để cho nó đến chỗ đó một mình? Chỗ kia kinh khủng như thế nào anh có biết không? Người kia chính là một ác ma cái gì cũng có thể ăn tươi nuốt sống. Em nghĩ ngờ có phải anh chính là người giật dây nó, đúng hay không?”

“Em đang nói cái gì?” Khuôn mặt Sở Trạm Đông trở nên lạnh lẽo: “Ý của em là anh vì thân thế của Bất Hối cho nên cố ý để nó đi chịu chết sao?”

Mặc dù hẳn biết cô vì lo lắng cho Bất Hối nên tâm tình kích động, không ổn định, nhưng là hẳn vẫn tức giận.

Hắn cũng đã thay đổi, cô ấy không thể nhìn ra sao?

Đúng là hai năm trước hẳn không hề thích thằng nhóc kia!

Hắn bị cầm cái sừng lớn như vậy, mà thằng nhóc kia lại còn là một đứa con lai, là một người đàn ông đều không thể chấp nhận được. Nếu có ai nói hẳn không hề để ý đến chuyện này thì hẳn nhất định sẽ chặt đầu xuống để cho người đó làm cầu đá!

Nhưng đó là chuyện của hai năm trước.

Qua hai năm, bây giờ hẳn đã rõ tình cảm của mình đối với Hàn Từ Tây, cho dù là khó chấp nhận nhưng hẳn đã yêu ai thì sẽ yêu cả đường đi lối về!

Hơn nữa hẳn biết hẳn cũng không hề chán ghét thằng nhóc con kia.

Kỳ thật Hàn Từ Tây nói xong cũng cảm thấy hối hận. Sự thay đổi của Sở Trạm Đông cô cũng có thể nhìn thấy được. “Anh có biết không, Bất Hối chính là...”

“Đông Từ, không xong rồi...” Hàn Từ Tây còn chưa nói hết thì đã bị Cơ Ngô Lê chạy từ bên ngoài đi vào cắt đứt: “Bà Nội đã xảy ra chuyện rồi.”

Về mặt Cơ Ngô Lê vô cùng bối rối: “Bà nội cậu bị tai nạn rồi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Sở Trạm Đông nhanh chóng tái nhợt: “Cậu nói lại lần nữa!”

“Bây giờ bà nội cậu đang ở trong phòng cấp cứu, đang mất rất nhiều máu, cậu nhanh đến đi...”

***

Một đám người đang đứng trước cửa phòng cấp cứu, trong đó còn có Hàn Từ Tây với sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Rốt cuộc thì cửa cũng đã mở, Tư Mã Hạo đi ra, nhìn bọn họ nói: “Đông Từ, Tiểu Tây, bà nội Sở muốn hai người đi vào.”

Nhìn vẻ bề ngoài thì Sở Trạm Đông vô cùng bình tĩnh, nhưng chân lại bước từng bước nặng nề đi vào phòng cấp cứu.

Bên trong, Sở lão phu nhân đang nằm trên giường bệnh, bốn phía là bông băng cầm máu. Thấy hai người đi vào, bà yếu ớt nâng cách tay lên.

Trong nháy mắt, Hàn Từ Tây đã lệ rơi đầy mặt.

Mặc dù khoảng thời gian đó, thái độ của bà với mình có biến hóa lớn, nhưng là những năm trước, bà quả thật đối xử với cô không tệ!

Hàn Từ Tây bước nhanh tới cầm lấy tay của bà, nghẹn ngào nói: “Bà nội!”

Sở lão phu nhân cũng cảm thấy ngoài ý muốn khi cô vẫn gọi bà là bà nội, nhưng cũng không hề cảm thấy kỳ quái.

Cô bé vẫn luôn lương thiện như vậy!

“Tiểu... Tiểu Tây...” Giọng nói của bà vẫn còn rất rõ ràng, chẳng qua cảm xúc đang bất ổn cho nên có chút run rẩy: “Bà nội muốn nói xin lỗi với con!”

Hàn Từ Tây lắc đầu: “Không, bà nội. Bà không cần phải như vậy, con biết là bà bị người khác lợi dụng cho nên mới làm như vậy. Con thật sự không trách người!”

Sở Trạm Đông cũng đã nói với cô, lúc trước bà nội làm như vậy là do bà lầm tưởng mình chính là cháu ngoại đã thất lạc nhiều năm của bà.

“Tiểu Tây...” Lão phu nhân lại nói: “Con không trách bà nội, nhưng bà nội vẫn không có cách nào tha thứ cho mình. Nếu như không phải vì bà thì con cũng không phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Bà nội cầu xin con, con không nên làm Đông Từ thương tâm, nó... khụ khụ...”

“Bà nội...” Hàn Từ Tây vội nói: “Người đừng nói nữa, người sẽ không có chuyện gì đâu, con cũng sẽ không oán trách anh ấy nữa, cho nên người không thể có việc gì...”

Con trai thì bị bắt, bà nội lại rơi vào tình huống nguy kịch, quả thật là Hàn Từ Tây rất khó tiếp nhận, cho nên tâm tình không thể bình tĩnh được nữa.

Cô cầm lấy bàn tay của Sở Trạm Đông, mười ngón tay đan xen vào nhau để cho Sở lão phu nhân xem: “Bà nội xem, quan hệ của con với anh ấy vẫn rất tốt. Anh ấy yêu con, con cũng yêu anh ấy. Hiểu lầm của hai chúng con cũng đã được tháo bỏ. Bà nội không muốn nhìn thấy chúng con hạnh phúc sao?”

Anh ấy yêu con, con cũng yêu anh ấy.

Sở Trạm Đông sững sờ nhìn cô, hai mắt hần nhắm lại, một giọt nước mắt từ khóe mắt hần lặng lẽ chảy xuống.

Quả nhiên để có lời này, hần đã phải trả một cái giá quá đắt!

Mặc dù đây là những lời mà hần rất muốn nghe, nhưng ngàn vạn lần hần lại không nghĩ tới mình sẽ được nghe câu nói trong tình huống trở trêu như vậy.

Nhìn bà nội đang hấp hối, quả thực Sở Trạm Đông rất hận bản thân mình.

Cho tới bây giờ, hần vẫn luôn nghĩ không có chuyện gì là hần không làm được, nhưng hiện tại hần mới biết được là mình vô dụng như thế nào.

Tại sao những người bên cạnh hần đều phải chịu khổ như vậy?

Hàn Từ Tây, Bất Hối, và bây giờ là bà nội...

“Đông Từ...” Về mặt Sở lão phu nhân rất bình tĩnh nhìn cháu nội, nhưng dưới đáy mắt là tràn đầy sự lo lắng và không nỡ: “Có lẽ bà nội phải đi trước một bước rồi...”

“Bà nội...” Sở Trạm Đông buông tay Hàn Từ Tây ra, ngồi xổm xuống bên giường Sở lão phu nhân, hai tay cầm lấy tay của bà:

“Đừng cho là cháu không biết bà đang nghĩ gì. Có phải bà muốn đi gặp ông nội không?”

Có chuyện cháu vẫn luôn gạt bà, hiện tại cháu cảm thấy đã đến lúc cho bà biết! Bà có biết ông nội ở thế giới bên kia sống thế nào hay không? Ông nội sống giống như một hoàng đế cổ đại vậy, trái ôm phải ấp, đã sớm quên bà từ lâu rồi. Thật thiết thòi cho bà khi muốn đi gặp ông nội! Cháu khuyên bà đừng nên đi tìm gặp ông, cho dù có gặp thì ông nội cũng không biết bà là ai đâu!

Bà nội đừng nghi ngờ lời nói của cháu, tối hôm qua ông nội vừa báo mộng cho cháu đấy. Ông nói: cháu nội à, cháu đừng tức giận bà nội, cháu mà chọc bà nội rồi làm bà ấy tới tìm ông, làm hỏng chuyện tốt của ông, thì ông sẽ tính sổ với cháu đấy! Ông nội chưa có chơi đủ đâu, cho nên đừng làm cho bà của cháu tới tìm ông, cứ để cho bà ấy sống cùng với cháu thêm mấy năm nữa, đến lúc ông vui vẻ sẽ càng thương cháu nhiều hơn...”

Hàn Từ Tây đứng bên cạnh nghe hần như vậy đã sớm che miệng khóc thút thít.

Lão phu nhân vuốt khuôn mặt của cháu nội: “Đông Từ, cháu nội của ta, cháu phải đáp ứng với bà nội, nhất định cháu phải sống thật tốt...”

“Bà không cần cháu nữa, vậy tại sao cháu lại phải nghe lời bà?” Hốc mắt Sở Trạm Đông đã trở thành màu hồng: “Bà nội, bà cũng biết trong khoảng thời gian này virus trong người cháu đã bắt đầu phát triển, Hạo Từ nói nhất định cháu không được để tâm tình kích động. Nếu như kích động thì virus sẽ hoàn toàn bộc phát. Cháu không gạt bà đâu, không tin cháu gọi Hạo Từ đến!”

Cháu nội không thể bỏ được bà, bà biết chứ. Nhưng là mạng sống của bà đã không phải do bà nắm giữ nữa rồi.

“Đông Từ...” Hô hấp Lão phu nhân đã bắt đầu dồn dập hơn: “Đông Từ, bà nội... bà nội... sẽ phải đi... cháu phải sống thật tốt... thật tốt...”

Bà vẫn chưa nói hết câu thì máy đo nhịp tim đã phát ra thanh âm chói tai.

“Bà nội...” hàn Từ Tây bỏ nhào đến người Sở lão phu nhân, lắc lắc người bà: “Bà nội... bà mau tỉnh lại đi. Bà nhìn con một chút đi. Con là Tiểu Tây đây, bà nội...”

Hai tay Sở Trạm Đông vẫn duy trì tư thế ôm lấy gò má của bà, con người đen đã mở thật to, không hề chớp mắt nhìn bà.

Nhất định là hần đang nằm mơ rồi. Buổi sáng nay hần vẫn còn nói chuyện điện thoại với bà, nói đi sẽ cứ như thế mà đi sao? Nhất định là hần đang nằm mơ rồi!

“Đông Từ, em buông tay ra đi, chúng ta cần để bác sĩ đẩy bà xuống nhà xác...”

Sở Bích Đình nhìn em trai vẫn luôn duy trì tư thế kia suốt một canh giờ, có nén nước mắt nói.

“Sở Bích Đình, chị ấy nói vậy ư? Chị nói ai đi nhà xác?” Sở Trạm Đông trừng mắt mắng cô: “Bà nội chỉ đang ngủ thôi, chị đi ra ngoài đi, đừng làm ồn ảnh hưởng đến bà.”

Sở Bích Đình khó có được thái độ không quát tháo Hàn Từ Tây mà lại thảm nháy mắt với cô.

Hàn Từ tây cũng biết rõ tình cảm giữa Sở Trạm Đông và bà nội vô cùng sâu, nhưng lại không nghĩ tới anh sẽ biến thành như vậy.

Từ lúc đó đến giờ, bộ dáng của anh đều là điên cuồng, anh đã ngồi như vậy hơn 1 tiếng rồi, ngay cả mắt cũng không nháy lấy một cái.

Đáy lòng của Hàn Từ Tây cũng rất mệt mỏi, cô tiến lên nói nhẹ nhàng với anh: “Bà nội đang ngủ, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Sở Trạm Đông quay lại nhìn cô: “Em mệt rồi sao? Vậy thì em cứ đi nghỉ một chút đi. Anh muốn ở bên cạnh bà thêm một chút. Gần đây anh luôn ở bên em, không có thời gian nói chuyện với bà nội, chắc là bà sẽ ghen tỵ đấy!”

Hàn Từ Tây cũng ngồi xổm xuống bên cạnh anh, đưa tay ôm lấy cả người căng cứng lạnh như băng của anh: “Anh đừng như vậy nữa. Bà nội nhìn thấy anh như vậy sẽ rất đau lòng. Anh để cho bà an tâm ra đi, có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 101: Sự yếu ớt của Sở Trạm Đông

An tâm đi...

Đi...

Đồng tử của Sở Trạm Đông đỏ như máu bỗng nhiên co rút lại, bàn tay của lão phu nhân, vốn vẫn còn ấm áp, sau hơn một giờ, đã dần dần mất đi nhiệt độ.

Cảm xúc lạnh băng này. Làm cho hần run sợ, mạnh tay buông ra, hần giống như bị kinh hãi sợ sệt, hần đẩy Hàn Từ Tây đứng dậy, do ngồi chồm hổm quá lâu, hai chân tê dại đứng không vững, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hàn Từ Tây đưa tay đỡ hần, bị hần ngăn lại: "Anh không sao, có chút mệt mỏi thôi, nghỉ ngơi một chút là được."

Lúc nói lời này, hần cũng không nhìn lão phu nhân đang nằm trên giường một cái, trực tiếp cất bước ra bên ngoài.

Ngồi xổm một canh giờ, chân nhất định rất khó chịu, hần ngoại trừ lúc ban đầu đứng lên có chút lão đảo, bước đi lại rất vững vàng. Giống như chuyện gì

cũng chưa từng xảy ra.

"Cô nhanh đi cùng em ấy!" Lúc này Sở Bích Đình cũng không so đo những chuyện trước kia nữa, vội vàng nói với Hàn Từ Tây: "Em ấy luôn tỏ ra như thế, trong lòng thật khó chịu, càng bình tĩnh cực kỳ, hai năm trước khi cô mất nó tỏ vẻ không có chuyện gì, nhưng rõ ràng là rất khó chịu, nhưng vẫn làm bộ điềm nhiên như không có việc gì, nhưng mỗi khi say rượu lại không che giấu được, lần đó uống đến dạ dày xuất huyết, cứu chữa thật lâu, thiếu chút nữa không giữ được mạng, cô nhanh đi đi, lúc này, chỉ sợ bây giờ nó chẳng thể kiểm soát được mình."

Sở Bích Đình cũng rất khổ sở, cha mẹ mất sớm, bọn họ chỉ còn lại người thân duy nhất là bà nội. Hiện tại thì..

**

Hàn Từ Tây dọc theo lối đi an toàn, tìm được Sở Trạm Đông.

Hắn dựa lưng vào góc tường, một chân cong lên, ngồi trên mặt đất, ngón tay kẹp thuốc lá.

"Khụ khụ..."

Nồng nặc mùi thuốc lá, Hàn Từ Tây nhìn không được liên sắc, mà hắn thật giống như không nghe thấy, vẫn duy trì tư thế như vậy, mắt cũng không chuyển động chút nào.

Hàn Từ Tây bước lên, cùng hắn dựa vào một chỗ. Đầu dựa vai hắn, hai tay từ dưới nách hắn xuyên qua, ôm chặt lấy eo của hắn.

Hắn không nói lời nào, cô cũng an tĩnh cùng hắn như vậy, chỉ là mùi thuốc lá thật sự rất nồng. Cô nhẫn nại thế nào, vẫn sẽ thỉnh thoảng ho khan một tý.

Rốt cục, Sở Trạm Đông nghiêng đầu nhìn cô một cái, về điều thuốc, buồn bã nói: "Anh có phải hay không đang nằm mơ?"

Giọng nói của hắn. Có lẽ là bị thuốc lá nuốt lấy, khàn khàn tới tận: "Lúc sáng anh còn cùng bà nội gọi điện thoại, hỏi thăm chuyện năm đó của em, bà nói buổi tối sẽ tới bệnh viện, tự mình nói cho chúng ta nghe ..."

Nói đến đây, Hàn Từ Tây có thể cảm giác được hắn run rẩy.

Khó tránh hắn không thể chấp nhận như vậy, thì ra hắn trừ khổ sở ra, còn có tự trách thật sâu.

Hắn cho rằng nguyên nhân đều do mình, lão phu nhân mới có thể ra đi ngoài ý muốn.

"Sở Trạm Đông..." Hàn Từ Tây đem tay của hắn, để giữa lòng bàn tay mình, từng ngón từng ngón đếm ngón tay hắn "Đây chỉ là trùng hợp, cũng không phải do anh sai!"

"Trùng hợp sao?" Sở Trạm Đông nói nhỏ: "Em cảm thấy đây là trùng hợp?"

"Anh muốn nói cái gì?"

"Bất Hối bị bắt, bà nội liền xảy ra chuyện..." Sở Trạm Đông cười lạnh: "Chuyện này không khỏi quá trùng hợp !"

"..." Cô đã từng hoài nghi, thật chẳng lẽ như Sở Trạm Đông nói, bệnh độc sắp phát tác, cùng tâm tình của hắn ảnh hưởng, cho nên đối phương mới có thể...

"Anh vô dụng phải không..." Sở Trạm Đông tự giễu: "tổ chức R, tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới, a..." Hắn kéo dài giọng.

Ngay cả người bên cạnh mình cũng không bảo vệ được, thật đúng là thật tức cười.

"Anh đừng như vậy..." Hàn Từ Tây an ủi: "Đối phương ở trong tối, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, cho nên khó tránh khỏi sẽ bị quân chế."

Chúng ta cụm từ này, cỡ nào êm tai a!

Sở Trạm Đông nhìn mặt Hàn Từ Tây: "Em sợ sao?"

Có cùng thời thơ ấu, hắn hỏi cô: "Lần này so với thời thơ ấu còn muốn nguy hiểm, em sợ sao?"

"Không sợ!" Hàn Từ Tây mím môi: "Có anh ở đây, em sẽ không sợ!"

Người cùng thời thơ ấu trả lời.

Sở Trạm Đông nhìn mặt cô, nóng bỏng đến đáng sợ, phút chốc liền như một con báo săn mồi, đụng ngã cô.

Hàn Từ Tây không có khước từ, từ khi hắn hôn mình, cô lại làm càn đáp lại hắn.

Thân thể cứ như dây leo quấn lấy, sát sao cuốn lấy hắn, không tiếng động cho hắn an ủi.

Cô nhiệt tình như thế trước giờ Sở TrạĐông chưa từng thấy qua.

Trong lòng mình, Sở TrạĐông vẫn luôn không gì địch nổi, lại không nghĩ rằng, hắncũng sẽ yếu ớt như vậy, như cậu bé bị bỏ rơi, toàn thân đều lộ ra bị thương.

Nghĩ đến Sở Bích Đình nói, hai năm trước mình chết đi, hắncũng có dạng này, cô càng thêm không dễ chịu.

Thấy cô đáp lại, Sở TrạĐông càng thêm không thể tự dè nén.

Muốn có một việc khẩn cấp quên đi việc bà nội đã ra đi.

Không cần quan tâm đến ngày mai, Sở TrạĐông đã nổi điên muốn cô ngay lập tức.

Hắnkỳ thật trên chuyện này, căn bản không có quá nhiều kỹ xảo, nhắc tới cũng buồn cười.

Sống ba mươi năm, hắnnổi tiếng hoa đào bay đầy trời với biệt danh Sở thiếu, nhưng chỉ có một người phụ nữ là Hàn Từ Tây.

Hai người họ luôn ở cùng nhau, nhưng chỉ có một lần lại tìm cô gái khác trước mặt cô!

Một lần duy nhất!

Khi đó, tìm các cô gái khác, chẳng qua là vì cô ý chọc giận cô mà thôi, mà cô đó đứng ở ngoài cửa nghe được những tiếng kêu phóng đắnkia, đều do những cô gái kia tự biên tự diễn.

Còn có Mộ CẩĐu, chính mình căn bản là không có chạm qua cô ta, mặc dù hắnlúc ấy xác thực uống rượu say, lại còn không đến mức bất tỉnh nhân sự, hơn nữa đối với phụ nữ khác, hắncăn bản không được...

Nghĩ tới đây, hắnnắm lấy ướt mồ hôi của Hàn Từ Tây: "Hàn Từ Tây, nếu như anh nói cho em biết, con của Mộ CẩĐu, không là của anh, em tin sao?"

Không phải của hắnlà?

Làm sao có thể?

Không phải của hắnlà, hắntại sao thiếu chút nữa muốn kết hôn với cô ấy đây?

Nhưng nhìn dáng vẻ của hắnlà, con mắt rất kiên định, không giống như đang nói dối, Hàn Từ Tây vừa định trả lời, Sở TrạĐông tự giễu trách móc: "Xem ra do anh đã làm quá nhiều chuyện xấu, khiến em cũng không tin anh!"

"..." Hàn Từ Tây nói: "Hiện tại em tin rồi!"

"Ha ha..." Sở TrạĐông cười yếu ớt, ôm cô từ trên mặt đất đứng dậy, cả quá trình, hai người cũng không tách ra, hắnnói: "Ôm chặt anh!"

Hàn Từ Tây theo lời, ôm chặt lấy hắnlà, lại không nghĩ rằng...

"Anh làm gì vậy?"

Bị động tác của hắnlà, làm cho cô hoảng sợ không thôi: "Anh điên rồi sao?"

Kẻ điên này, rõ ràng ôm cô lên cầu thang...

Máu chốt là hai người bây giờ...

Hàn Từ Tây đỏ mặt hận không thể nhả ra máu, khăn trương với động tác của hắnlà, toàn thân đều khăn trương run rẩy, rống hắnlà: "Ngừng, dừng lại..."

"Dừng lo lắng, phía trên này không có người đến đâu." Sở TrạĐông cười tà: "Thả lỏng một chút, đêm nay chúng ta sẽ cùng những vì sao ngắm trời đêm nhé..."

"..."

Cứ như vậy, Hàn Từ Tây bị Sở TrạĐông ôm đến trên sân thượng, cả quá trình, quả thực liền là vô cùng hành hạ, chờ hắnlà ôm cô bỏ trên ghế dài ở sân thượng, cô đã toàn thân ướt đẫm, giống như vừa mới tắm xong, thở gấp đến không còn hình tượng...

Hai người mặt đối mặt, cô nhìn thấy Sở TrạĐông cũng không tốt hơn bao nhiêu, hai người nhìn nhau, cặp mắt hai người nhìn nhau còn muốn sáng hơn những ngôi sao trên bầu trời đêm, chỉ còn lại hai bên, đột nhiên hai người điên cuồng hôn nhau say đắm...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 102: : Tôi yêu mọi người (End)

Edit: Đào

Kích tình qua đi, hai người ôm nhau tựa trên ghế.

Ghế chỗ này đúng là quá chật, trên thực tế Hàn Từ Tây cả người đều nằm trên người Sở Trạ Đông , thật may là hai người đều còn mặc quần áo.

Hàn Từ Tây nghĩ đến vừa rồi hẳn nói, Mộ Cẩn Du không có quan hệ gì với hắn. Cẩn môi hỏi lại: "Anh cùng Mộ Cẩn Du biết nhau đã bao lâu?"

Bây giờ đang ở nơi lộ thiên, nhưng cũng là sân thượng bệnh viện, bọn họ không phải là yêu đương vụng trộm, nhìn chăm chú vào đối phương sao, nhưng bây giờ nói đứa bé không phải của hắn? Hẳn lại bình thường thế.

Không phải của hắn, còn có thể là của ai?

Nhìn thấy Mộ Cẩn Du không giống như không yêu hắn, nhất là khi nhìn cô, ánh mắt kia hận không thể xé cô ra thành từng mảnh nhỏ.

"Không bao lâu..." Sở Trạ Đông nói: "Khi em biết cô ấy, chỉ gặp qua hai lần! Cụ thể phải chờ hết thấy tất cả đều chấm dứt, anh lại từ từ nói cho em biết, hiện tại em phải tin tưởng, anh không có chạm qua cô ta, đứa bé kia cũng không phải là của anh thì tốt rồi!"

Hàn Từ Tây lựa chọn tin tưởng hắn.

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hắn, cô cũng nguyện ý tin tưởng hắn!

Lặng im trong chốc lát, Sở Trạ Đông nói với cô: "Để anh thương lượng với em một chuyện!"

"Cái gì?"

Sở Trạ Đông bắt đầu kể tai nói nhỏ với cô...

**

Những ngày qua. Sở Trạ Đông rất chán chường. Râu ria xồm xàm , thậm chí tang lễ của lão phu nhân, hắn còn té xỉu .

Sau khi Tư Mã Hạo kiểm tra, đưa ra kết luận: "Bệnh độc đã bộc phát hoàn toàn!"

Sở Trạ Đông trong cơ thể có bệnh độc. Hoàn toàn phát tác!

Là một người đàn ông mà nhận được tin tức như thế, nhưng không có cảm giác hưng phấn của hơn hai mươi năm qua, cả người càng thêm âm trầm, dọa chính thủ hạ không dám thở mạnh.

Cho phép Đào Hử nhủ mảy: "chủ nhân, bệnh độc hiện tại đã phát tác, nói không chừng qua không lâu Hàn Từ Tây sẽ đem bệnh độc mang về, Bất Hối..."

"A Hử..." Người đàn ông nói. Mang theo một tia buồn bã: "Cậu nói, như thế nào mới có thể làm cho một người đối với cậu khẳng khái một mực, nhất là phụ nữ!"

Mặc dù lời này không rõ , nhưng là cho phép Đào Hử nghe rõ.

Hắn ta đại khái có thể đoán ra, anh ta mấy năm gần đây này dị thường là bởi vì cái gì .

Anh ta yêu Hàn Từ Tây!

Nếu không sẽ không làm nhiều chuyện kỳ quái như vậy.

Mỗi lần cô cùng Sở Trạ Đông có hành động thân mật, anh ta sẽ trối con trai của cô lại.

Hai năm trước là thế, hai năm hậu vẫn vậy, khi biết được sự việc cô với Sở Trạ Đông muốn cử hành hôn lễ, còn tự thân hạ ma túy cho cô.

Mục đích của anh ta chính là làm cho Hàn Từ Tây vĩnh viễn ở bên cạnh mình.

Chỉ tiếc, anh ta dùng sai phương pháp rồi.

Trừ phi cô gái này có bệnh mới có thể ở bên cạnh người luôn hăm hại mình.

"Chủ nhân, Hàn Từ Tây đã trở lại!"

Đúng lúc này, có người đến bấm báo.

Tiếng nói vừa phát ra, Hàn Từ Tây đã xuất hiện ở phòng trước. Hiện ra ở trước màn hình lớn trước mắt người đàn ông.

Giống như biết rõ anh ta đang nhìn mình, cô cách màn hình giơ tay lên: "Đồ anh muốn tôi đã lấy đến đây, con tôi cùng em gái đâu?"

Người đàn ông mở đồng hồ đo, mang theo mặt nạ, xuất hiện trên màn hình lớn, hần nói: "Tôi còn tưởng rằng cô sẽ không tới đây?"

"Làm sao có thể, con tôi cùng em gái đều trong tay anh, tôi làm sao có thể không đến đây?" Hàn Từ Tây cười lạnh: "Cho nên anh cho tôi dùng ma túy hiểm, có chút thật đáng tiếc nha!"

"Hình như là có một chút!" Người đàn ông không phủ nhận: "Theo lý thuyết, đồ cô đã đem đến, tôi phải thực hiện lời hứa, nhưng mà thật xin lỗi, con trai của cô cùng người trong bang đã xảy ra xung đột, bị người ta làm..."

Lời nói chưa nói xong, đột nhiên bên cạnh vách tường mở ra một lỗ hổng, từ từ hướng hai bên mở ra, mang theo bóng dáng người đàn ông mang mặt nạ bước ra: "Nhưng mà em gái cô, tôi có thể trả cho cô người hoàn hảo không hao tổn gì!"

Hàn Từ Tây nhìn anh ta, không dám tin: "Anh mang con tôi đi đâu?"

Sẽ không, anh ta nhất định là đang gạt cô, đồ anh ta cần còn chưa đến tay, anh ta sẽ không để con trai cô xảy ra chuyện như vậy?

"Cũng không sao cả, chỉ là bị một vết thương nhỏ!"

Thật đúng là dám!

Hàn Từ Tây kìm nén lửa giận, hướng về người đàn ông đi tới, cầm trong tay ống nghiệm đưa tới.

Anh ta nhìn cô một cái, đưa tay đón.

Đúng lúc này, Hàn Từ Tây nhanh chóng đưa tay, trong lúc sấm chớp gió dạt, mặt nạ của người đàn ông kia bị tháo xuống...

Mặt nạ của người đàn ông đã bị tháo, Hàn Từ Tây không dám tin trừng to mắt: "Lạc Vân Khuynh?"

Lạc Vân Khuynh ngược lại rất trấn định, nhìn Hàn Từ Tây, nhếch môi: "Tiểu Tây, đã lâu không gặp!"

Hàn Từ Tây không tiếp thụ được.

Người kia đối với mình như một người anh trai, thì ra mới là đại boss sau lưng?

Cái gì vì cứu mình gặp phải tai nạn xe cộ bỏ mạng, thì ra là đều là giả!

Mười lăm năm, toàn bộ mười lăm năm!

Tội lỗi của cô mười lăm năm, thì ra đến cùng là...

Xuyên thấu qua camera siêu nhỏ đeo trên người Hàn Từ Tây, Sở Trạm Đông thấy màn này, cũng không dám tin.

Còn tưởng rằng đại boss sau lưng sẽ là Âu Dương Lâm, lại không nghĩ rằng sẽ là anh ta.

Không chỉ là hần, mà Cơ Ngô Lê, Tư Mã Hạo, Lận Dật Thần, Đông Phương Hoảng cũng không dám tin, thế nào lại là anh ta?

Hàn Từ Tây hỏi anh ta: "Vì sao?"

Lạc Vân Khuynh nói: "Bởi vì hận! Cô Ngươi có thể tưởng tượng một người đàn ông, vì để giữ vị trí lão Đại, ngay cả vợ của mình cũng có thể đưa người khác, vì X3 ngay cả con trai của mình cũng có thể từ bỏ cảm giác sẽ như thế nào sao?"

Lạc Lâm, cũng chính là của cha anh ta, vì để giữ vị trí lão Đại, không tiếc đem mẹ của mình đưa cho những người đàn ông ngoại quốc kia chơi đùa.

Anh ta hận ông, cho nên tự mình trốn đi, đến cô nhi viện.

Tám năm qua, ông không có đã tới tìm mình, đến khi mười lăm tuổi rốt cục tìm đến, lại là vì X3, ông khiến mình, đi cùng những ..người đàn ông kia!

Những năm đó, phải chịu mọi loại hành hạ, anh ta sẽ phải đòi lại gấp bội.

Hai mươi năm trước cái bang hội kia, mọi người đều bị giết hết , kể cả ông ta.

Anh ta muốn nhìn một chút, ông chủ cùng X3, sẽ trở tay ra sao?

Vấn đề này, bỏ trí hai mươi năm, nguyên gốc cũng rất thuận lợi, chỉ là anh ta không nghĩ tới, chính mình sẽ yêu Hàn Từ Tây.

Vì không để cho cô cùng Sở Trạ Đông lâu ngày sinh tình, anh ta không tiếc giả chết, khiến Sở Bích Đình hận cô, bịa đặt ra Hàn Từ Tây là em gái Sở Trạ Đông để đồn đãi ra ngoài.

Anh ta đầy tình thâm nhìn Hàn Từ Tây: "Tiểu Tây, em gái cùng con trai, tôi có thể trả lại cho em, nhưng mà tôi có một điều kiện, là em phải ở lại bên cạnh tôi!"

"Anh nằm mơ!" Sở Trạ Đông đột nhiên từ trên trời giáng xuống, ngũ thiếu tề tụ, đẳng cấp uy phong vượt bậc.

Sở Trạ Đông cùng các anh em xuất hiện, từ bên ngoài đi tới, chiếm hữu đem Hàn Từ Tây bao lại: "Lạc Vân Khuynh, à không, hay gọi anh là Âu Dương Lâm mới đúng."

Vừa rồi nhận được tin tức có thể tin cậy nhất, Âu Dương Lâm chính là Lạc Vân Khuynh.

"Hai mươi năm, thật đúng là nhọc lòng !" Sở Trạ Đông giễu cợt: "Nhưng mà thật đáng tiếc, anh nhất định là Lose!"

"Không có đi!" Lạc Vân Khuynh cười có thâm ý khác: "Cậu không muốn gặp lại con trai, thì tùy ý cậu có thể giết tôi ngay lập tức nha!"

"Lạc Vân Khuynh, khiến anh thất vọng rồi, con trai tôi căn bản..."

"Sách sách sách, cậu rõ ràng còn không biết?" Lạc Vân Khuynh nói: "A Hử mang Sở tiểu thiếu gia dẫn tới!"

Chỉ chớp lát sau Bất Hối bị Đào Hử dẫn tới trước mặt mọi người.

Lạc Vân Khuynh đi đến trước mặt Bất Hối, dặt tay của bé, đi đến trước mặt Sở Trạ Đông: "Sở thiếu, cậu thật sự không quan tâm đến sống chết của con trai mình sao?"

Bất hối không biết làm sao vậy, hai mắt vô thần, giống như một con rối gỗ.

Sở Trạ Đông nhìn về phía Hàn Từ Tây, Hàn Từ Tây đã sớm bỏ nhào lên phía trước, từ trong tay Lạc Vân Khuynh đoạt lấy Bất Hối: "Bất hối, Bất hối, con làm sao vậy, là mẹ đây, con làm sao vậy..."

"Nó trúng độc!" Lạc Vân Khuynh ở một bên, sâu kín thay Bất Hối trả lời: "Một loại độc mới nghiên chế gần đây, muốn gặp ai làm ra chứ?"

Một cái vỗ tay vang lên, chỉ thấy từ vách tường hần từng bước ra, lại đi ra một người.

Mộ Cẩn Du cười lạnh nhìn mọi người: "Người đến còn rất ít !"

Lạc Vân Khuynh gật đầu: "Xác thực, mọi người còn chưa đông đủ!"

"Ai cả nhà họ sắp chết cùng nhau rồi!" Mộ Cẩn Du về mặt phản hận.

"Nhưng mà,cô ngoại trừ có trái tim của Hàn Từ Hạ, thì cô cùng bọn họ không có một chút liên hệ máu mủ!"

"Cái gì?"

Mộ Cẩn Du cùng Hàn Từ Tây trầm miệng một lời.

Tại sao lại nói ngoại trừ có trái tim của Hàn Từ Hạ, chẳng lẽ...

"Ai, vật thì phải nói với mọi người về một chút tiền căn hậu quả rồi!" Lạc Vân Khuynh lơ đãng nói: "Hàn Từ Hạ chính là em gái Hàn Từ Tây, cũng chính là người phụ nữ mà Sở Trạ Đông đã yêu nhiều năm đó là Hạ Lan Tuyết.

Vốn là tôi muốn lợi dụng Hạ Lan Tuyết đối phó Sở Trạ Đông , ai biết cô ta thật sự yêu Sở Trạ Đông, lại không tiếc mất tính mạng của mình.

Còn cha mẹ Mộ Cẩn Du, cũng là chuyên gia luyện độc.

Tám năm trước Mộ Cẩn Du và người nhà bị bảy mưu sát hại, mà Hạ Lan Tuyết là một quân cờ bị khống chế, không muốn cũng được, tôi thiết kế mang trái tim của cô ta dời đến trên người Mộ Cẩn Du, nhằm kiểm chế Sở Trạ Đông.

Hai năm trước, Sở Trạ Đông sớm đã yêu Hàn Từ Tây, vào lúc này, tôi khiến cho Mộ Cẩn Du xuất hiện.

Tôi rất khẳng định, Mộ Cẩn Du sẽ yêu Sở Trạm Đông, bởi vì cô ấy có trái tim của Hạ Lan Tuyết!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, nhưng mà cho dù yêu thì như thế nào, Sở Trạm Đông căn bản cũng không sẽ yêu cô ấy.

Mộ Cẩn Du nhìn thôi thì xác thực rất thiện lương, nhưng mà trong lòng cô ấy cùng Hạ Lan Tuyết không giống nhau, cô ấy rất ngoan!

Quả nhiên, cô ấy không để cho tôi thất vọng..."

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên vang lên một tiếng súng, Lạc Vân Khuynh bị bắn trúng ngực.

Đúng lúc này, lại đột nhiên xuất hiện một giọng nữ: "Nhưng mà anh lại làm cho tôi rất thất vọng!"

Là Sở Bích Đình!

Trong tay cô cầm một khẩu súng, chỉ vào Lạc Vân Khuynh: "Mười lăm năm, Lạc Vân Khuynh, anh khiến tôi điên cuồng mười lăm năm, khoản nợ này chúng ta phải tính kĩ thật tốt!"

Cô yêu người đàn ông này nhiều năm như thế, thì ra hắn vẫn còn sống, nhưng mà vẫn lừa gạt mình.

Kiều ngạo như Sở Bích Đình, căn bản là không tiếp thụ được, lúc trước yêu rất nhiều, hiện tại thì càng hận, cô không hề do dự lên đạn lần hai

Lạc Vân Khuynh nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ chết trong tay Sở Bích Đình.

Nhìn Lạc Vân Khuynh té trên mặt đất, Hàn Tử Tây ôm Bất Hối xoay người.

Mộ Cẩn Du không nghĩ tới sẽ như vậy, rốt cuộc bản thân mình liên tục...

Đuổi theo: "Chờ một chút!"

Cô ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Tử Tây: "Thực xin lỗi, đây là giải được!"

**

Sở Trạm Đông lần này là thật sự độc phát, thân thể ngày càng sa sút, hai cha con ai cũng không mở miệng, nói chuyện muốn truyền máu.

Sở Trạm Đông không có mặt mũi!

Đối với đứa con trai này, hắn không đưa ra một chút, hắn cũng không có mặt mũi bảo bé truyền máu cho mình.

Bất Hối hận!

Thì ra là hắn thực là cha của mình!

Nhưng mà cuối cùng vẫn Bất Hối vẫn phải thỏa hiệp trước, nhìn hắn lần nữa vào phòng cấp cứu, bé vành mắt mắt đỏ: "Chờ một chút!"

Từ phòng cấp cứu đi ra, cha con hai người nằm cùng một giường bệnh, Bất Hối nhìn Sở Trạm Đông hừ lạnh: "Ông chú biến thái, muốn chết cũng không dễ dàng như vậy, tiểu gia truyền máu cho chú, sau này sẽ là ân nhân cứu mạng của chú, chú phải làm trâu làm ngựa cho tiểu gia! Tiểu gia cũng không có yêu cầu gì, muốn chú yêu mẹ, sủng mẹ, thương mẹ, có thể làm được sao?"

Sở Trạm Đông suy yếu cười với bé: "Con trai, thực xin lỗi, còn có cảm ơn con nhé!"

Hàn Tử Tây đứng ở bên cạnh phòng bệnh, cầm lấy tay hai người, vui mừng đến phát khóc: "Tôi yêu mọi người!"

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Anh Thật Là Nham Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.